

ရွှေဘေးဒါး
၂၃

နပင်တို့ကို နှစ်ခြင်းစေရန် ရွှေဘေးဒါး
ဝတ္ထုတိုများ

(ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် အငွေမတို့)

မြန်မာစာပေနယ်တွင် အရေးအသား၏ ကောင်းမွန်မှုအရရော အတွေးအခေါ်၏ ထက်မြက်မှုအရပါ ယနေ့ထိစံထားရဆဲ စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း၏ စာပေလက်ရာများအနက် စုံထောက် မောင်စံရှား၊ စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုတိုများမှအပ ကျန်ဝတ္ထုတို လက်ရာတို့ကို တစ်စုတစ်စည်းတည်း ဖြစ်စေရန် 'ရွှေဥဒေါင်း ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်'ဟူ၍ အတွဲများခွဲပြီး စိတ်ကူးချိုချိုမှ ပြန်လည်စုစည်း ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ပရိတ်သတ်များ၏ နှစ်သက်လက်ခံမှု အထိုက်အလျောက် ရရှိခဲ့သည့်အတွက်လည်း ဝမ်းမြောက်ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဆရာကြီး၏ အဆိုပါ ဝတ္ထုတိုများမှာ စာအုပ်တိုက် အသီးသီးမှ မူကွဲအမျိုးမျိုးဖြင့် ကိုယ့်မူနှင့်ကိုယ် စီစဉ်စုစည်း ထုတ်ဝေခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း အချို့ဝတ္ထုများမှာ မူကွဲအမျိုးမျိုးတွင် အကြိမ်ကြိမ် ပါဝင်လျက် ရောရောထွေးထွေး ရှိနေသဖြင့် စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်တည်းမှ ဝတ္ထုတိုအားလုံးကို သီးသီးသန့်သန့် (အတွဲခွဲ၍) စုစည်းတင်ဆက်ရလျှင် စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် အဆင်ပြေရာသည်ဟု ယူဆခဲ့သဖြင့်လည်း ယခုလို စီစဉ်တင်ဆက်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခုဆိုလျှင် ဤဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်များမှာ အဋ္ဌမတွဲသို့ တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါသည်။

ပထမတွဲတွင် ဂျပဒါကိုကိုကြီး ဝတ္ထုများအဖြစ် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် အပါအဝင်ဝတ္ထုတို ၁၀ ပုဒ်၊ ပေါင်း ၁၁ ပုဒ်၊ ဒုတိယတွဲတွင် ဇော်ဟိတ် ဝတ္ထုတိုများ (၂၆) ပုဒ်၊ တတိယတွဲတွင် (၂၅) ပုဒ်၊ ဆဋ္ဌမတွဲတွင် (၂၄) ပုဒ်၊ သတ္တမတွဲတွင် (၂၀) ပုဒ်နှင့် ယခု အဋ္ဌမတွဲတွင် (၂၅) ပုဒ်ဖြစ်သဖြင့် စုစုပေါင်း ၁၈၀ ပုဒ် ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း နဂါးခံတွင်းဂူကြီးနှင့် ဇာတ်လိုက် ဝတ္ထု ၂ ပုဒ်တို့ကို ပဉ္စမတွဲနှင့် ဆဋ္ဌမတွဲတို့တွင် မှားယွင်းပြီး ထပ်မံဖော်ပြမိပါသဖြင့် နုတ်ပယ်လျှင် (၁၇၈) ပုဒ်တိတိ စုစည်းမိလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု စီစဉ်သူတို့ထံတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြရန် မသင့်တော်သော ဝတ္ထုတို အနည်းငယ်နှင့် အခန်းဆက်တချို့ ရှာမတွေ့နိုင်သေးသည့် ဝတ္ထု တစ်ပိုင်းတစ်စတစ်ချို့၊ စာရင်းသာရှိပြီး ရှာဖွေရန် လက်လှမ်းမမီသေးသော ဝတ္ထုတစ်ချို့သာ ကျန်ရစ်မည် ဖြစ်ပါသဖြင့် ယခုအဋ္ဌမတွဲကို နောက်ဆုံးတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နောင်အလျဉ်းသင့်မှသာ အခြားသင့်နီးရာရာ အစီအစဉ်ဖြင့် ယခုထက်ပို၍ စုံလင်အောင် ကြိုးစားရန်သာ ရှိတော့ကြောင်း တင်ပြနှုတ်ဆက်အပ်ပါသည်။

ယခုစာအုပ်အတွက် ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်း၏ စာမူများ ရှာဖွေရာတွင် ဝိုင်းဝန်းကူညီ စုဆောင်းပေးခဲ့သော ဆရာလေးကိုတင်၊ ဆရာမြားနီ၊ ဆရာကျော်စိုးဝင်း၊ ဆရာညီပုလေး၊ ဆရာနိုင်မြင့်နှင့် ဆရာဘိုဘိုလန်းစင်တို့အား အထူး ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်းလည်း မှတ်တမ်း ရေးထိုးလိုက်ရပါသည်။

ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း (၁၈၈၉ - ၁၉၇၃)

အမည်ရင်းမှာ ဦးဖေသိန်း ဖြစ်၍ ၁၈၈၉ အောက်တိုဘာ ၂၄ ရက် (ကြာသပတေးနေ့) တွင် မန္တလေးမြို့၊ ဧချိုင့်(ငါးတန်း) ရပ်ကွက်၌ ဦးဇရာနှင့် ဒေါ်ရွှေတို့မှ ဖွားမြင်။ လေးနှစ်သား အရွယ်တွင် သီလရှင်ကျောင်း၊ ငါးနှစ်သား အရွယ်တွင် လူကျောင်း၊ ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်တွင် မန္တလေး 'ဘိတ်'ကျောင်း၊ ထို့နောက် အေဘီအမ် ကျောင်းတို့တွင် ပညာသင်ကြား၊ ၁၉၀၈ တွင် ကာလကတ္တားယူနီဗာစီတီ အသိအမှတ်ပြု ဝင်ခွင့်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် ဗုဒ္ဓဘာသာကျောင်း၊ အေဘီအမ်ကျောင်းတို့၌ ကျောင်းဆရာအလုပ်၊ ရွှေဘိုမြို့ အရေးပိုင်ရုံး၌ အကူစာရေးအလုပ် စသည်တို့လုပ်ခဲ့။

၁၉၁၀ တွင် လက်ထပ်ခဲ့သော မလှမူနှင့် ၁၉၁၄ တွင် အိမ်ထောင်ကွဲကာ ဒုတိယ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့။ ဒုတိယ အိမ်ထောင်နှင့်လည်း ကွဲပြီး ၁၉၂၀ တွင် မစိုး(ဒေါ်ကြီးစိုး)နှင့် တတိယ အိမ်ထောင်ပြု။ ကွယ်လွန်ချိန်ထိ ပေါင်းသင်းခဲ့။

၁၉၁၅ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၈ ရက်တွင် 'ရန်ကြီးအောင်'ဝတ္ထုကို စတင်ရေးသားရာ စာရေးဆရာအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့။ ဆရာကြီးသည် မြန်မာပြည်ရှိ ထင်ရှားသော စာနယ်ဇင်းများတွင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ဘာသာပြန်၊ ပညာပေးဆောင်းပါး၊ ဘာသာရေးနှင့်နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးတို့ကို အဆက်မပြတ်ရေးသားခဲ့။ အချစ်ဝတ္ထုများသာ အရေးများသော ထိုခေတ်တွင် လျှို့ဝှက်ခန်း၊ စွန့်စားခန်းများကိုပါ ဝတ္ထုများတွင် ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့။

သူရိယသတင်းစာတိုက် အယ်ဒီတာ (၁၉၁၇)၊ မြတောင် ကမ်းနိရွာ အင်္ဂလိပ် အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဆရာ (၁၉၂၂)၊ နယူးဘားမားသတင်းစာ စက္ကရီတေရီ (၁၉၂၆) ပဲခူးမြို့၊ ခရစ်ယာန်စာပေအသင်း ဘာသာပြန်ဆရာ (၁၉၃၀)၊ သူရိယသတင်းစာတိုက် အယ်ဒီတာ (၁၉၃၆)၊ မန်ကျည်းတုံရွာတွင် စစ်ခိုလျက် ကုန်သည် (၁၉၄၂ - ၄၄) မန္တလေးလူထုသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ် (၁၉၄၆)၊ စာရေးဆရာအသင်း အတွင်းရေးမှူး (၁၉၄၈) တို့ကို ဖြတ်သန်းခဲ့။ ၁၉၅၂ ၌ ပီကင်းမြို့တွင် ကျင်းပသော ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး အစည်းအဝေးကြီးသို့ မြန်မာအဖွဲ့၏ ဒုတိယခေါင်းဆောင်အဖြစ် သွားရောက်။

ဆရာကြီးသည် ၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် 'မျှော်တလင့်လင့်'ဝတ္ထုဖြင့် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၅၅ ခုနှစ်တွင် 'သွေးစုပ်မြေ'ဝတ္ထုဖြင့် စာပေဗိမာန် ဘာသာပြန်ဆုကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် 'ဘဝတစ်သက်တာ မှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ' စာအုပ် (၄ တွဲ) ဖြင့် စာပေဗိမာန် သုတပဒေသာဆုကိုလည်းကောင်း ရရှိခဲ့။

၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် ဖဆပလအစိုးရလက်ထက် ပြုစောထိန်းသိမ်းမှုဖြင့် ထောင်ကျ။ ၁၉၆၄ မှ ၁၉၆၈ ထိ လုပ်သားပြည်သူ့ နေ့စဉ်သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး အငြိမ်းစားယူ။

၁၉၇၃ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်၊ သောကြာနေ့ ည ၇ နာရီအချိန်တွင် မန္တလေးမြို့၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၁၇၈၀၂၀၈ နှင့်

မူကမ်းနှစ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၉၅၀၃၀၈ တို့ဖြင့်

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၊ ၈၅၊ ၁၆၄ လမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်နှင့်

ပုံနှိပ်သူ - ဦးနိုင်ဦး၊ ငွေပြည်တော် ပုံနှိပ်တိုက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ ရန်ကုန်တို့က ပထမအကြိမ်

စောင်ရေ - ၅၀၀ ရိုက်နှိပ်ကာ ၂၀၀၇ ခု၊ ဇူလိုင်လတွင် တန်ဖိုး ၃၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်။

မာတိကာ

- ၁။ ရွှေကြော့မှူး
- ၂။ အရေးကြီးသောတစ်စက္ကန့်
- ၃။ သုံးပေါက်ချွန်း
- ၄။ သန်းခေါင်ဗိုလ်
- ၅။ အကြံကြီးသမားတစ်စု
- ၆။ ကြမ်းလိုက်တဲ့တော
- ၇။ မန္တာန်၏ ထူးဆန်းခြင်း
- ၈။ လူခြောက်ကလေး
- ၉။ ထူးဆန်းသောကြေးအိုးကလေး
- ၁၀။ ဝက်နွဲ့
- ၁၁။ ဆန်းထွေထူးဝတ္ထုများ
- ၁၂။ ငါးရုံမင်းပရိတ်
- ၁၃။ သွားစိုက်ဆရာအမှု
- ၁၄။ မီးရထားလူသတ်မှုဝတ္ထု
- ၁၅။ ကပြားလင်မယား အရှုပ်တော်ပုံ
- ၁၆။ အသက်အာမခံ လိမ်လည်မှု၏
- ၁၇။ စိန်ကြယ်သီးစုံ ပျောက်ဆုံးမှု
- ၁၈။ ကုန်ဈေးတန်း လူသတ်မှု
- ၁၉။ ဆရာဝန်အီစမေဝတ္ထု
- ၂၀။ ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခု
- ၂၁။ ဘဏ်တိုက်လူသတ်မှု
- ၂၂။ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သော်တာစိန်
- ၂၃။ တောသူစုံထောက်
- ၂၅။ ပတ္တမြားပလ္လင်

ရွှေကြို့များ

အခန်း (၁)

ရန်ကုန်မြို့မှ မန္တလေးမြို့သို့ သွားလာသော 'လေဒင်'အမည်ရှိ စာပို့မီးသင်္ဘောသည် မန္တလေးမြို့ ဂေါင်ကန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်သဖြင့် သင်္ဘောစီးခရီးသည်တို့လည်း ဝန်စည် အထုပ်အပိုးများနှင့် သင်္ဘောကုန်းဘောင်မှ တိုးတော့ကာ ဆင်းသက်လျက်ရှိကြစဉ် သင်္ဘောဆိပ်ကမ်း အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မှီလျက် အသက် ၃၀ ကျော်ခန့်မျှရှိသော လူတစ်ယောက်သည် သတင်းစာ တစ်စောင်ကို တစ်ဖက်၌ လိပ်ကာကိုင်လျက် တစ်ဖက်မှ တုတ်ကောက်နှင့် မြေကို ခြစ်ရေးခြင်း ငြိမ်းချမ်းအေးရွှင် ကြည်လင်ချမ်းမြေ့စွာရှိသော အမူအရာဖြင့် ဆေးပေါလိပ်ငယ်ကို ရံဖန်ရံခါ ရှိုက်ဖွာပြီးလျှင် ယခင်က သင်္ဘောစီး ခရီးသည်တို့အား ကြည့်ရှုမျှော်ငေးစွာ ရှိလေ၏။ ခရီးသည်တို့လည်း မြင်းရထား၊ နွားလှည်း၊ ဓာတ်ရထားစသည်တို့ဖြင့် အသီးသီးထွက်ခွာ သွားကြသဖြင့် အတန်ငယ် လူသူရှားပါး၍ သွားလတ်သော် အသက် ၂၀ ခန့်အရွယ်မျှရှိသော သူငယ်တစ်ယောက်သည် သားရေအိတ်ငယ်တစ်ခုကို လက်ဆွဲလျက် ရခိုင်ရွှေသည် နှစ်ယောက်တို့၏ အလယ်မှလိုက်ခဲ့၍ ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာသည်ကို ယခင်က သစ်ပင်၌ မှီလျက်ရှိသောသူ မြင်လေလျှင်...

"သူငယ်လေးက ရုပ်ရည်က ချောသနဲ့ အမူအရာလေးကလည်း မိန်းမကလေးလိုပဲ၊ ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း၊ သည်မြို့မှ အသိမိတ်ဆွေများ မရှိရှာရောသလား ကရို၊ ရွှေကြို့တွေက အတင်းညှပ်ပြီး ဆွဲနေကြ သူတို့အိမ် ရောက်မှဖြင့် အလှီးခံရတော့မှာပဲ၊ ခမျာကလေးက မန္တလေးမြို့ကိုမှ ရောက်ဖူးရှာမယ် မထင်ပါဘူး၊ သတိပေးလိုက်ဦးမှ ထင်ပါရဲ့" ဟု တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးပြီးနောက် ထိုသူငယ်ဆိုက်ရောက်၍လာသည်တွင် ရွှေကြို့များ မမြင်အောင် ဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ညှိတ်၍ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ သူငယ်လည်း ရွှေကြို့များကို ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းရန်ပြောဆိုခဲ့၍ ထိုသူ၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်...

"ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါသလားခင်ဗျား"ဟု မေးရာ-
ထိုသူ။ ။"ခေါ်မိပါတယ် မောင်၊ ရွှေကြို့များအိမ်မှာ မောင် တည်းခိုလို့ ငွေများကြေးများ များများစားစား ပါလို့ရှိရင် သတိထားနော်၊ အစစအရာရာမှာ သတိဝီရိယနဲ့ နေပါထိုင်ပါ၊ သည်မြို့မှာ အသိမိတ်ဆွေမရှိဘူးမှတ်တယ်"

သူငယ်။ ။"မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ တစ်ခေါက်မှလည်း ကျွန်တော် မရောက်ဖူးပါဘူး။ သတိပေးတာလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သည့်ပြင်တည်းအိမ် နေအိမ် တွေရင်လည်း ကျွန်တော် သူတို့အိမ်မှာ မတည်းခိုပါဘူး၊ စိတ်ချပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သတိပြုပါမယ်" ဟု ပြောလျှင် ထိုသူလည်း သူငယ်၏အပေါ်၌ မေတ္တာသက်ဝင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အရေးအကြောင်းရှိက စောင့်မကြည့်ရှုချေတော့မည်ဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့ပြီးလျှင်...

"ကျုပ်အိမ်က မင်္ဂလာဈေးလမ်း၊ ရှေ့နေမောင်ဘရွှေတဲ့၊ မောင် တစ်ခေါက်လောက် လာပြီး လည်လှည့်ဦးနော်"

သူငယ်။ ။"ကောင်းပါပြီခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် သွားချေပါဦးမယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ"

ရွှေ။ ။"ကောင်းပါပြီ မောင်၊ ကောင်းပါပြီ"

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း “သည်သူငယ်လေး မျက်နှာမြင်ရာ၊ မြင်လျှင်မြင်ချင်း ဘာကြောင့်လဲမသိ ချစ်ခင်လိုက်ရတာ၊ ရေစက်ပဲထင်ပါရဲ့၊ ဘာကိစ္စများနဲ့ ရောက်လာတာတယ်မသိ၊ အလည်သက်သက်ပဲထင်ပါရဲ့၊ ထတ်ပုံစားပုံကတော့ အောက်သားခပ်ဆန်ဆန်ပဲ၊ တယ်ပြီးလည်း နူးနူးညံ့ညံ့ရှိတယ်၊ ကိုင်း ငါလည်းပျင်းလှသေးတယ်၊ အင်းဝဘက် လိုက်သွားပါဦးမယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် မန္တလေးနှင့် အင်းဝသို့ကူးသော ကူးတို့သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်၍ လေညှင်းခံရန် အင်းဝဘက်သို့ လိုက်ပါသွားလေ၏။

ရှေ့နေမောင်ဘရွှေမှာ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှ အိုင်အေတန်းကို အောင်မြင်ပြီးသည်နောက် အစိုးရဘက်၌ နှစ်ပေါင်းအနည်းငယ် ထမ်းရွက်ခဲ့ရာ သူတစ်ပါးတို့၏ လခစားမည်သည်မှာ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင်သွားလာခြင်းမရှိဘဲလျက် ‘သခင်အားရ ကျွန်စာဝ’ဟူသော စကားကဲ့သို့ မျက်နှာလိုအားရ ပြုလုပ်နိုင်သော သူများသာလျှင် ကြီးပွားထွန်းကားမြဲ ဖြစ်လေရကား မောင်ဘရွှေမှာ အမိအဘ၏ အမွေအနှစ် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကိုလည်း အတန်ငယ် ဆက်ဆံရရှိခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မဟုတ်လျှင် မခံဟူသော သဘောလည်းရှိလျက်၊ လွတ်လပ်ခြင်းကိုလည်း နှစ်သက်စုံမက်ခဲ့သောသူ တစ်ဦးလည်းဖြစ်သည်နှင့် ဥပဒေပညာများကို သင်ကြားခဲ့ပြီးလျှင် ဒုတိယတန်းရှေ့နေစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် ရှေ့နေလုပ်ငန်းဖြင့် မန္တလေးမြို့တွင် နေထိုင်အသက်မွေးခဲ့လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ရှေ့နေလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ပါသော်လည်း မောင်ဘရွှေမှာ များစွာသော အခြားရှေ့နေတို့ကဲ့သို့ အမှုမှန်သည် ဖြစ်စေ၊ မမှန်သည်ဖြစ်စေ ပိုက်ဆံသာလျှင် လိုရင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ခြင်းမရှိသည်ဖြစ်၍ မမှန်မကန်ဉာဏ်ဖြင့် လည်ဆယ်၍ မှုခင်းဖြစ်ပွားလိုသော အမှုသည်တို့၏ အမှုတို့၌ မည်မျှပင် ကြေးငွေ ပေးကမ်းငှားရမ်းသည် ဖြစ်စေကာမူ အမှုကိုလက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်လျက် ရံဖန်ရံခါ သူတစ်ပါးတို့၏ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်းကိုခံရသော ဆင်းရဲသားအမှုသည်တို့အား မရှိနှိမ်းပါးသည်ကို ပမာဏမပြု၊ အခကြေးငွေ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မရရှိဘဲလျက် မိမိကိုယ်တိုင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခြင်းခံရဘိသကဲ့သို့ အစမှအဆုံးတိုင် လိုက်လံလျှောက်လဲခြင်းကို ပြုတတ်ပေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့် အခကြေးငွေ ရရှိသောအမှုတို့ နည်းပါးလျက် ‘မေတ္တာရိ’ကုသိုလ်ဖြစ် အမှုတို့သာလျှင် ပေါများခဲ့သည်ဖြစ်၍ ငွေဝင်နည်းပါးလှသည် ဖြစ်သော်လည်း မောင်ဘရွှေမှာ မိမိလက်ရှိ ပစ္စည်းဥစ္စာ လယ်ယာချောင်းမြေတို့မှ မိမိစားသုံးလောက်အောင် ဝင်ငွေရရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ သားမရှိ၊ မယားမရှိ၊ မိမိအပေါ်၌ မှီခိုအားထား ပြုလုပ်ရသည့်သူလည်း မရှိသည်နှင့် ယင်းကဲ့သို့ ဝင်ငွေ နည်းပါးခဲ့သော်လည်း မိမိ၏စိတ်၌ အနောက်အယုတ် မရှိဘဲ လွတ်လပ် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေလည်း လေညှင်းခံရန်မျှ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ အင်းဝဘက်၌ သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်သော်လည်း မဆင်းသက်ဘဲ အဆန် မန္တလေးဘက်သို့ ပြန်လည်လိုက်လာခဲ့သဖြင့် မိမိနေအိမ်သို့ ရောက်လေလျှင် မိမိ၏ နာမည်နှင့် ရောက်နေသော စာများအနက် တစ်စောင်သော စာကို ဖောက်၍ ဖတ်ပြီးနောက်။

“ကော်ပြီ... ကော်ပြီ... သည်တစ်ခါဖြင့် ကိုယ့်လူကြီး နေရာကျ ကောင်းပါရဲ့၊ သည်တစ်ခါ နေရာကျပါမှပဲ ချောမှာ ကံချော်နေတာ တော်တော်ကြာသွားရှာပြီ၊ လူကောင်းကြီး တစ်ယောက်ပေပဲ၊ ဦးဘိုးမောင်ဟာ နက်ဖြန်ခါ သူ့မြင်းကို လာပြီး ကြည့်စေချင်တယ်တဲ့၊ နက်ဖြန်လည်း အမှုလိုက်စရာ မရှိဘူး၊ သွားပြီးကြည့်လိုက်ဦးမှပဲ ထင်တယ်၊ သည်တစ်ခါ

စိန်လယ်ဂျာပွဲမှာ ကော်ရင်ဖြင့် တော်မှာပဲ၊ နို့မို့ရင်ဖြင့် ကိုယ့်လူ မြင်းတွေ ရောင်းရှာရတော့မယ် ထင်တယ်” စသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိနေလေ၏။

၎င်းစာကို ရေးသားပေးပို့သူ ဦးဘိုမောင်မှာ ပင်စင်အငြိမ်းစား ကြေးတိုင်ဝန်ထောက် တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် ပြိုင်မြင်းများ မွေးမြူခြင်း၌ အလွန်တရာ ဝါသနာပါရှိသည်ဖြစ်ရာ မန္တလေးမြို့ နန်းတော်ရှေ့၊ ဈေးအရှေ့ဘက်၊ မင်္ဂလာဥယျာဉ်အရပ်၌ ပြိုင်မြင်းများ မွေးမြူနေထိုင်လျက် ရှိလေသည်။ မောင်ဘရွှေမှာလည်း မိမိကိုယ်တိုင် ပြိုင်မြင်းမွေးမြူခြင်း မရှိသော်လည်း မြင်းပြိုင်ခြင်း၌ အတန်ငယ် ဝါသနာပါရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ ဝန်ထောက် ဦးဘိုမောင်နှင့်လည်း ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ရာ တာပတ်ပွဲများတွင် ဦးဘိုမောင်၏ မြင်းများဘက်မှ လောင်းစားခြင်း ပြုခဲ့ပါသော်လည်း လွန်ခဲ့သည့် ၅ ပွဲ၊ ၆ ပွဲတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့သည်သာလျှင် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဘရွှေမှာ မြင်းပွဲတို၌ လောင်းစားခြင်းပြုခဲ့စေကာမူ မိမိ၌ နှစ်နာဆုံးရှုံးခြင်း ရှိလောက်အောင် မြောက်မြားသော ကြေးငွေတို့ကို လောင်းစားခြင်းပြုသည်မဟုတ်၊ ပျော်ပါးရုံမျှသာလျှင် အနည်းငယ် လောင်းစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့်ပြင် မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မြင်းများကို အတော်အတန် နားလည် ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် လောင်းသမှု အခါတိုင်း၌ နိုင်သည်သာလျှင်ရှိခဲ့ရာ လွန်ခဲ့သည့် ၄-၅ ပွဲတွင်မှ ဆက်လက်၍ ရှုံးပါးရခြင်းဖြစ်လေသည်။ သို့ပင် ဆုံးရှုံးပါသော်လည်း မောင်ဘရွှေမှာ သူဌေးဖြစ်ကြံစည်၍ လောင်းစားသည်မဟုတ်။ **‘ဝန်နှင့်အား၊ မြားနှင့်လေး’**ဟုဘိသကဲ့သို့ မိမိ အင်အားကို ချင့်ချိန်လောင်းစားခြင်း ပြုခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှုံးပင် ဆုံးရှုံးသော်လည်း နှစ်နာစေလောက်အောင် ရှိခဲ့သည်မဟုတ်ပေ။

စာကိုဖတ်ပြီးနောက် မောင်ဘရွှေလည်း ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်လျက် ဆေးလိပ်ကိုဖွာရှိုက်ရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိစဉ် သူငယ်တစ်ယောက်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍...

“အမိန့်တော်ရမင်း ရှိပါသလားခင်ဗျား” ဟု မေးရာ ထိုသူငယ်မှာ အခြားမဟုတ်၊ သင်္ဘောဆိပ်၌ တွေ့ခဲ့သော သူငယ်ပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်ဘရွှေလည်း သူငယ်အား နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီးနောက်...

“ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ချက်ချင်းပဲ ပေါက်လာသကဲ့သို့ မောင်၊ ဘယ်မှာတည်းခိုပါသလဲ၊ ရွှေသည်များ အိမ်မှာပဲလား”

သူငယ်။ ။“ယခုဖြင့် သူတို့အိမ်မှာပဲ တည်းခိုနေရပါသေးတယ် ခင်ဗျာ၊ နောင်ကြီး သတိပေးတဲ့အတိုင်း တော်တော် ငွေညှစ်တဲ့သူတွေပါပဲ၊ ရောက်ကာရှိသေး ငွေ ၁၅/ - ၂၀/ လောက် ကုန်သွားပြီခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။“သည်လူစုက သည်လိုပဲမောင်၊ သူတို့ဆီက ဝယ်နိုင်ခြမ်းနိုင်မှ ကောင်းတဲ့ လူစုတွေပဲ၊ ဒါထက် မောင်က အလည်သက်သက်ပဲလား”

သူငယ်။ ။“ကျွန်တော်လည်း စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့ ရောက်ချင်ရာ ရောက်စေတော့ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်ဗျာ၊ သည်မြို့မှာ အလုပ်အကိုင် အပေါက်အလမ်း တည့်ရင်လည်း လုပ်ကိုင်စားသောက် နေထိုင်ဖို့ပါပဲ”

ရွှေ။ ။“အမိ အဘနဲ့ စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့တဲ့ သူငယ်မှတ်တယ်”

သူငယ်။ ။“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာ မိမဲ့ဘမဲ့ဖြစ်လေတော့ နေရင်းဒေသမှာ မနေချင်လို့ မိမေွဘမေွကလေးများ စုဆောင်းရောင်းချပြီး သည်မြို့မှာ တစ်မျိုးတစ်မည် ကြံစည်နေထိုင်မည်လို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ငွေကလေး ၂၀၀၀ တော့ ပါလာပါရဲ့။”

ဟု ပြောပြီးနောက် သူငယ်လည်း သားရေအိတ်တွင် သေသပ်စွာခေါက်၍ ထည့်ထားသော ၁၀၀ တန် ငွေစက္ကူအချပ် ၂၀ ကို ထုတ်၍ပြလေ၏။

ရွှေ။ ။“မောင်က ဘယ်မြို့ဇာတိလဲ”

သူငယ်။ ။“ပုသိမ်မြို့ဇာတိပါခင်ဗျာ၊ ကြီးတော့ ရန်ကုန်မှာကြီးပါတယ်”

ရွှေ။ ။“ဘယ်လိုအလုပ်အကိုင်များနဲ့ အသက်မွေးမယ်လို့ ကြံစည်သလဲ”

သူငယ်။ ။“မပြောတတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဖြစ်သမျှနဲ့ ကြံဖန်ပြီး အသက်မွေးရမှာပါပဲ”

ရွှေ။ ။“ဘာပညာများ တတ်ခဲ့သလဲ”

သူငယ်။ ။“ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စာ ၇ တန်းအောင်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။“မောင့်နာမည် ဘယ်သူတဲ့လဲ”

သူငယ်။ ။“မောင်စံတင့်ပါတဲ့ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။“ယခုဖြင့် ဘယ်လိုအကြံအစည်မျှ မရှိသေးဘူးလား”

သူငယ်။ ။“မရှိသေးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အလုပ်မရမှီ သည်ငွေကလေးနဲ့ စားသောက်ပြီး သည်ငွေကလေး မကုန်မီ အလုပ်အကိုင်တစ်ခုခု နေရာတကျ ရကောင်းပါရဲ့လို့ မျှော်လင့်ရတာပါပဲ ခင်ဗျာ”

မောင်ဘရွှေလည်း ဆေးလိပ်ကို သောက်ရှူရင်း မောင်စံတင့်၏ နူးညံ့ပျော့ပျောင်း ကောင်းမွန်ပြေပြစ်သော ရုပ်လက္ခဏာတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သူငယ်၏ သေးသွယ်နုနယ်သော ခြေလက်အင်္ဂါတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့ကို လည်းကောင်း၊ အတန်ကြာအောင် ကြည့်ရှုအကဲခတ်ပြီးလျှင်...

ရွှေ။ ။“အလုပ်အကိုင်တစ်ခု ကျုပ်ရှာပြီးပေးရင် လုပ်မလား”

သူငယ်။ ။“ကျေးဇူးပဲ ခင်ဗျာ၊ လုပ်ပါရစေ”

မောင်ဘရွှေမှာ ယခင်က ပြိုင်မြင်းများမွေးမြူသူ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးဘိုမောင်နှင့် တွေ့ဆုံစဉ်အခါက ဦးဘိုမောင်မှာ မြင်းအမြောက်အမြား မွေးမြူသူဖြစ်၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လက်အောက်စာရေးတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုဖူးသည်ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာကို ထိုသူငယ်အား သွင်းပေးရသော် တော်သင့်မည်လောဟု နှိုင်းချိန်ပြီးလျှင် သင့်လျော်မည် ထင်မှတ်သည်နှင့်...

ရွှေ။ ။“ကျုပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က ပြိုင်မြင်း အမြောက်အမြား မွေးမြူလေတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ စာပေးစာယူစာရေး တစ်ယောက်လောက် အလိုရှိကြောင်း ပြောဖူးတယ်၊ မောင် လုပ်လိုသလား”

တင့်။ ။“နောင်တော်က ချထားရင်ဖြင့် ဘယ်နေရာမှာမဆို ကျွန်တော် တတ်အားသမျှ ကြိုးစားပြီး လုပ်ကိုင်ပါမယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ။ ။“မောင့်ကို ကျုပ် ယခုမှပဲ တွေ့ရသော်လည်း ညီအငယ်ကလေးကဲ့သို့ ချစ်ခင် စုံမက်သည့်အတွက် တာဝန်ခံပြီး အပ်နှံပေးရမှာပေါ့၊ မောင့်အတ္ထုပ္ပတ္တိ အကြောင်းခြင်းရာကိုတော့ ဘာမှမသိရသေးဘူး၊ သို့သော်...”

တင့် ။ ။“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သိလိုတာရှိရင် မေးပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖြေဆိုပါမယ်”

ရွှေ ။ ။“ကိစ္စမရှိပါဘူးမောင်၊ မမေးပါဘူး၊ ကျုပ်က လူကဲခတ်လည်း မဝေးပါဘူး၊ တော်မယ်လို့ထင်ရင် တော်တတ်တာ များပါတယ်၊ သို့သော် ကျုပ် တစ်ခုသတ်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ ကျုပ်ကိုဖြင့် ဘယ်အခါမှ မလှည့်စားပါနဲ့၊ ကျုပ်ကို လှည့်စားရင် ကျုပ်က သူများနဲ့ မတူဘူး မောင်ရေ့နော်”

တင့် ။ ။“မလှည့်စားပါဘူးခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ နက်ဖြန် ကျုပ် သူ့အိမ်ကိုသွားမယ်၊ မောင်လည်း တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပေတော့”

တင့် ။ ။“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“မောင် ယခု ရန်ကုန်ကလာတာလား”

တင့် ။ ။“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ဘယ်နှယ်ကြောင့် မီးရထားနဲ့မလာဘဲ သင်္ဘောနဲ့လာသလဲ”

တင့် ။ ။“ပခုက္ကူမှာဆင်းမယ့် အဖော်မိတ်ဆွေများပါတာနဲ့ သင်္ဘောနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ဘယ်အတန်းစီးလာသလဲ”

တင့် ။ ။“ဒုတိယတန်းအခန်း စီးလာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ကိုင်း... ကိုင်း နက်ဖြန်မနက်တော့ မောင့်ငွေကလေး ၂၀၀၀ ဟာကို ဘဏ်တိုက်မှာ သွားပြီးအပ်ထားလိုက်၊ မောင့် ပစ္စည်းများကိုလည်း သည်ကနေ့ည သည်ကိုရွှေ့ပြောင်းခဲ့၊ ရွှေ့ကြိုအိမ်မှာ မနေနဲ့တော့၊ သည်မှာပဲနေပေတော့၊ နက်ဖြန်ကျတော့ ဟိုအလုပ်နေရာကျရင် ဦးဘိုမောင်အိမ်မှာ နေရလိမ့်မယ်မှတ်တယ်၊ ကဲ... ကဲ ပြန်ပေတော့၊ ပြန်ပေတော့”

သူငယ်ထွက်သွားလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း အဝတ်များလဲလှယ်ပြန်၍ သင်္ဘောဆိပ်သို့ သွားပြန်ပြီးလျှင် နေ့လယ်မှဆိုက်ရောက်သော ရန်ကုန်စာပို့ သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းသင်္ဘော၌ လိုက်ပါသော မာလိန်အရာရှိမှာ မောင်ဘရွှေ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်နှင့် မောင်ဘရွှေလည်း မာလိန်၏ အခန်းသို့ သွားပြီးလျှင် နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ ထွေရာလေးပါးစကားတို့ကို ပြောဆိုပြီးနောက်-

မာလိန်က ။ ။“အိုင်ဆေး- ကျုပ်တို့သင်္ဘော သည်တစ်ခေါက် အင်မတန် အပျောက်အရှ များတယ်ဗျာ၊ ဒုတိယတန်းစီးတဲ့ ခရီးသည်တွေ ပစ္စည်းဖြင့် ခဏခဏ ပျောက်တယ်၊ တော်တော်ကြာတော့ ပထမခန်းကပစ္စည်းတွေ ပျောက်တယ်၊ သည့်နောက် ကျုပ်ပစ္စည်း၊ သည့်နောက် ကပ္ပတိန်ပစ္စည်း၊ တကတည်း ပျောက်လိုက်တာ ခင်ဗျာ၊ သည်တစ်ခေါက်လိုဖြင့် တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး ”

ရွှေ ။ ။“သူခိုးလည်း မမိဘူးလား”

မာလိန် ။ ။“မမိဘူးဗျ၊ သူခိုးကတော့ဖြင့် ဧကန်မှချ ခရီးသည်ထဲကပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဟိုဆိပ်ကမ်းမှာလည်းပျောက်၊ သည်ဆိပ်ကမ်းမှာလည်းပျောက်၊ ဆိပ်တိုင်းမှာ ပျောက်တယ်၊ ဧကန်မှချ ခရီးသည်ထဲက ခိုးတာပဲ”

ရွှေ ။ ။“ဘယ်သူ့ကိုများ ခင်ဗျားတို့ထင်သလဲ”

မာလိန် ။ ။“အများကထင်ကြတော့ ဒုတိယတန်းမှာ စီးလာတဲ့ မငွေစိန်ဆိုတဲ့ သူငယ်မကလေးကို ထင်ကြတယ်၊ ထင်လည်း ထင်စရာပေပဲဗျ။ သူဆင်းမဲ့နေမှာ သူ့အခန်းပေါက်က သူ့ခိုးလက်နက်တွေ တွေ့တယ်၊ သော့တူတွေ၊ တံစဉ်းတွေ၊ ဘာတွေပေါ့ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“နို့- သူက ဘယ်နှယ်ပြောသလဲ”

မာလိန် ။ ။“သူကတော့ သူ့ပစ္စည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သူ့အခန်းမှာ သူ့ခိုးတွေ ဝင်ခိုးပြီး ဒီသော့တူတွေကို ချထားခဲ့ကြောင်း ပြောတယ်ဗျ။ သူ့အခန်းမှာတော့ ခိုးရာပါပစ္စည်းလည်း တစ်ခုမှမတွေ့ဘူး၊ သည်သူငယ်မက တစ်ခုတော့ထူးဆန်းတယ်ဗျ။ တစ်ခါတစ်ခါ အခန်းထဲက တစ်ရက်လုံး နှစ်ရက်လုံး မထွက်ဘူးတဲ့၊ ဘာလုပ်နေတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ အခန်းပိတ်ပြီး အိပ်နေတယ် မှတ်တယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ရွှေ ။ ။“ဘယ်ဆိပ်မှာ ဆင်းသွားသလဲ”

မာလိန် ။ ။“ဘယ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ဆင်းသွားမှန်းလည်းမသိဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းတွေလည်း ယခုထက်ထိ လာမယူဘူး၊ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ သူငယ်မလေးပဲ”

ရွှေ ။ ။“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သဘောရလဲ”

မာလိန် ။ ။“ကျုပ်ကတော့ သည်သူငယ်မလေးနဲ့ သည့်ပြင် မောင်စိန်နဲ့ မောင်ထွန်းဆိုတဲ့ ဒုတိယတန်းစီး ခရီးသည်နှစ်ယောက်နဲ့ ပူးပေါင်းပြီး ခိုးကြတယ် မှတ်တယ်”

ရွှေ ။ ။“ဘာပြုလို့ ခင်ဗျားထင်သလဲ”

မာလိန် ။ ။“မောင်စိန်ဆိုတဲ့အကောင်နဲ့ မောင်ထွန်းဆိုတဲ့အကောင် နှစ်ယောက်ကိုလည်း ကျုပ်က တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူးဗျ။ တစ်ခါတစ်ခါ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် သဘောပေါ် ဟိုလျှောက် သည်လျှောက်လုပ်တာကို ကျုပ်တွေ့ရတယ်”

ရွှေ ။ ။“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ ဘာပြုလို့ ဖမ်းပြီး မရှာဖွေသလဲဗျာ”

မာလိန် ။ ။“ကပ္ပတိန်က ခရီးသည်တွေကို မနောက်ယုတ်ချင်ဘူးတဲ့ဗျ။ ဟုတ်ရင် ကိစ္စမရှိဘူး၊ မဟုတ်မှဖြင့် လူကြီးလူကောင်းတွေကို အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်အောင်ပြုရာ ရောက်လိမ့်မယ်တဲ့ဗျ။ ဟိုလူနှစ်ယောက်တော့ မန္တလေးဆိပ်ကမ်းမှာပဲ ဆင်းသွားတယ်”

ရွှေ ။ ။“ဒုတိယတန်း ခရီးသည်တွေထဲမှာ ရန်ကုန်က မန္တလေး စီးလိုက်လာတဲ့ မောင်စံတင့်ဆိုတဲ့ ခရီးသည်တစ်ယောက်များ ပါမလာဘူးလားဗျာ”

ဟု မေးသဖြင့် မာလိန်လည်း ဒုတိယတန်းခရီးသည်တို့၏ စာရင်းကို ကြည့်ပြီးလျှင်-

မာလိန် ။ ။“ပါတယ်ဗျို့၊ လူကလေးဖြူဖြူ၊ သနားကမားလေးဟာပဲ၊ လူရိုးကလေးနဲ့ပဲ တူရှာပါတယ်”

ရွှေ ။ ။“သူ့အပေါ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာ မသင်္ကာစရာများ ရှိသလားဗျ”

မာလိန် ။ ။“မရှိရှာပါဘူးဗျာ၊ သူက သူ့ဘာသာသူ တိတ်တိတ်ကလေး အေးအေးနေတဲ့ သူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါပဲ”

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း အခြားစကား အနည်းငယ်မျှကို ဆက်လက် ပြောဆိုပြီးလျှင် မာလိန်အား နှုတ်ဆက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် မောင်စံတင့်လည်း ဝန်စည်ပစ္စည်းများနှင့်တကွ အိမ်သို့ ရောက်နေနှင့်သည့် ဖြစ်ရာ မောင်ဘရွှေလည်း စာပို့သဘောပေါ်၌ သူ့ခိုးခိုးသည့် အကြောင်းများကို မောင်စံတင့်အား စစ်ကြာမေးမြန်း၍ မောင်စံတင့်၏အပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ရာ သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းမရှိဟု

ထင်မြင်သဘောရရှိသည်အလျောက် နက်ဖြန် ဝန်ထောက် ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ်သို့ သူငယ်အား ခေါ်သွားအပ်နှံရန် ကြံစည်လျက်ရှိလေ၏။

အခန်း (၂)

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်ဘရွှေသည် မောင်စံတင့်အား ငွေ ၂၀၀၀ ကို ဘဏ်တိုက်သို့ သွားရောက် အပ်နှံစေပြီးလျှင် နေ့ခင်းအချိန်ခန့်တွင် မောင်စံတင့်နှင့်အတူ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ် မင်္ဂလာဥယျာဉ်တော်ရပ်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။ ထိုအိမ်သို့ရောက်ရှိ၍ ဝန်ထောက်ကြီးဦးဘိုးမောင်နှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောဆိုကြပြီးလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း မောင်စံတင့် အပြင်သို့ ခေတ္တထွက်သွားခိုက်တွင် ဦးဘိုးမောင်အတွက် ယုံကြည်စိတ်ချလောက်သော စာရေးကောင်းတစ်ယောက် အလိုရှိကြောင်း ပြောဖူးသည်နှင့် ခေါ်လာခဲ့ရာ ၎င်းမောင်စံတင့်မှာ ဦးဘိုးမောင်အတွက်ပင် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဦးဘိုးမောင်လည်း မိမိ၏ လက်အောက်ဖြစ်သူမှာ ကိုယ်စားလှယ်လည်း တစ်ပိုင်းဖြစ်၍ အလွန်တစ်ရာ ယုံကြည်စိတ်ချရ၍ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရမှာသာလျှင် တော်သင့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေရာ မောင်ဘရွှေလည်း မဟုတ်မလျား မောက်ကြားပိုမို ပြောဆိုခြင်းကို အလိုမရှိတတ်သည်နှင့် ထိုသူငယ်မှာ မိမိနှင့် ယမန်နေ့ကပင် တွေ့မြင်ဖူးသည်မှန်သော်လည်း မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်သော သဘောရှိသည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချရကြောင်း၊ မိမိမှာလည်း လူကဲမဝေးသည်ဖြစ်၍ မိမိအကဲခတ်မိသော သူအပေါင်းတို့မှာ မှန်သည်သာလျှင် ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤသူငယ်ကို စမ်းသပ်ခိုင်းစေပါမည် အကြောင်းနှင့် တိုက်တွန်း ပြောဆိုလေ၏။ သို့ပင် ပြောဆိုပါသော်လည်း ဦးဘိုးမောင်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မရှိနိုင်သေးသည်ဖြစ်၍ စိတ်ဒွိဟ ဖြစ်လျက်ရှိသည်နှင့်-

မောင် ။ ။“တူမောင်က ပြောတာတော့ဟုတ်ကဲ့ တူမောင်ရဲ့၊ သို့သော် ဦးတို့မြင်းလုပ်ငန်းက တူမောင်သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ တစ်ကြိမ်လောက် အနပ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင် မနည်းနစ်နာတယ် တူမောင်ရဲ့၊ စမ်းသပ်ကြည့်ရမယ်ဆိုလို့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲ၊ သူငယ် ကြည့်ရတာကလည်း ကျုပ်မျက်စိထဲမှာဖြင့် တယ်ပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိပုံမရဘူး။ လူမျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ဘူး”

ရွှေ ။ ။“ဦးထင်ပုံနဲ့ ကျွန်တော်ထင်ပုံ၊ သည်တစ်ခါ သိကြရောပေါ့ ဦး ခင်ဗျာ”

မောင် ။ ။“ကျုပ်ကတော့ သဘောမှာ သူခိုးခိုးတယ်လို့ မောင်ပြောပြတဲ့ အတိုင်း သည်သူငယ်လည်း ပါချင်ပါမယ် ထင်တယ် မောင်ရဲ့။”

ရွှေ ။ ။“မပါပါဘူးခင်ဗျာ၊ စိတ်သာချပါ၊ ဦးက တယ်ပြီး ခေါင်တွေးတာကိုး ခင်ဗျာ”

မောင် ။ ။“ကျုပ်ဖြင့် တယ်ပြီးစိတ်လေးတယ် တူမောင်”

ရွှေ ။ ။“ကိုင်း စိတ်လေးလို့ရှိရင်ဖြင့် သည်သူငယ်ကို ဦးက လက်ခံမိသည်အတွက် ဦးမှာ တစ်စုံတစ်ရာ နစ်နာဆုံးရှုံးခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ကျွန်တော်က တာဝန်ခံပါမယ် ခင်ဗျာ”

မောင် ။ ။“ကိုင်း သည်လောက်တောင် တူမောင်က စိတ်အားထက်သန်လျှင်လည်း စမ်းသပ်ပြီး ကြည့်ရတာပေါ့လေ၊ ကိုင်း... ကိုင်း သည်အကြောင်း အဖျားသတ်လိုက်ကြပါဦးစို့၊ သူပစ္စည်းများ ရှိရင်လည်း သည်အိမ်ကို ယူခဲ့ပါစေ၊ သည်အိမ်မှာ နေရလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို အခန်းတစ်ခန်း ကျုပ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်က ထမင်းကျွေးမယ်၊ လခက တစ်လ ၅၀၊ ကိုင်း ဒါထက် ကျုပ် မြင်းကောင်းနှစ်ကောင် ရပြန်ပြီ တူမောင်ရဲ့၊ ကြည့်လှည့်စမ်းပါအုံး”

၎င်းနောက် ဦးဘိုးမောင်လည်း ပြိုင်မြင်းများထားရာ မြင်းစောင်းသို့ မောင်ဘရွှေအား ခေါ်သွား၍ အထူးအားထားသော မြင်းနှစ်ကောင်ကိုပြရာ-

ရွှေ ။ ။“ဘယ်မှာလဲဦးရဲ့၊ ကျွန်တော်ဖြင့် မြမောင်နဲ့မြသောင်းထင်တာပဲ၊ မြင်းအသစ်မှတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘဲကိုး ဦးရဲ့။”

ဟု ပြောလျှင် ဦးဘိုးမောင်လည်း ၎င်းမြင်းညီအစ်ကိုနှစ်ကောင်မှာ ရိုရင်း မြင်းဟောင်းများပင် ဖြစ်သော်လည်း ယခုတလော ကျင့်၍ထားသည်တွင် အလွန်တရာ ‘ခြေတိုး’လျက်ရှိကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်နှင့် မန္တလေး တာပတ်ပွဲတွင် ယခုတစ်ပတ် စမ်းသပ်ပြီးနောက် ရန်ကုန် စိန်လယ်ဂျာပွဲသို့ တင်ပို့ရန် ကြံစည်လျက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းမြင်းများဘက်မှ လောင်းရသော် နာမည်မကျော်သေးသော မြင်းများဖြစ်၍ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် အနည်းဆုံး ၅၀ မျှ အကြောရလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိထင်မြင်သည်အတိုင်း အနိုင်ရခဲ့လျှင် မိမိအရင်ရုံးသမားများကို ပြန်၍ရမည်ပြင် အမြတ်အစွန်းပင် ရရန်ရှိသဖြင့် ၎င်းမြင်းများမှာ မိမိအားထားရာပင် ဖြစ်ကြောင်းပြောလေရာ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုအတိုင်းကြံစည်လေ၏။

အခန်း (၃)

မန္တလေးမြို့ မြင်းပွဲလုပ်ကာနီးလတ်သော် တစ်နေ့သ၌ မြင်းကျင့်သမား မောင်ရှင်းသည် မြို့တွင်းသို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် သွားရောက်သည်တွင် မိမိဝင်ထွက်မြဲ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ရှေ့နေမောင်ဘရွှေ၏ အိမ်သို့ ဝင်ခဲ့ရာ-

ရွှေ ။ ။“ဘယ်နှယ်လဲမောင်ရှင်း၊ မြင်းတွေ နေရာကျရဲ့လား။”

ရှင်း ။ ။“သိပ်နေရာကျတာပဲဆရာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် သည်လောက်ကောင်းတဲ့ မြင်းနှစ်ကောင် တစ်ခါမှမကျင့်ဖူးဘူး၊ မနှစ်က ဖလားဆွဲတဲ့ ဇောတိကနဲ့ ကျင့်ကြည့်တော့ ၇ ဖာလုံမှာ မြမောင်က ၄ ပြန်လောက်ဖြတ်တယ် ဆရာရဲ့၊ မြသောင်းက မြင်း ၃ ပြန် သာသာကြီး ဖြတ်တယ်ဆရာရဲ့။”

ရွှေ ။ ။“ကော်ပြီဟေ့... သည်တစ်ခါ၊ မင်းတို့ဆရာ”

ရှင်း ။ ။“ဆေးသေပါပဲဆရာ၊ ရန်ကုန်စိန်လယ်ဂျာပွဲကြီးမှာ သည်နှစ်တော့ တစ်ကောင်မစွဲရင် တစ်ကောင်စွဲပြီးသားပဲ ဆရာရဲ့။”

ရွှေ ။ ။“ကောင်းပါလေကွယ်၊ သည်မြင်းနှစ်ကောင် ဘယ်သူက သာတယ်ထင်သလဲကွ”

ရှင်း ။ ။“အတူတူလိုပဲဆရာရဲ့၊ ညီလည်းညီနောင်၊ အပြေးလည်းတူ၊ အမော ခံနိုင်ရာမှာလည်း တူတာပဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်အကောင်ဘက်က ကြိုက်တယ်လို့ကို မပြောတတ်အောင် ရှိတာပဲ၊ ကြိုက်တော့ နှစ်ကောင်စလုံး ကြိုက်တာပဲဆရာ”

ရွှေ ။ ။“အင်း... ဒါထက် မောင်စံတင့်တစ်ယောက် ဘယ်နှယ်လဲဟေ့”

ရှင်း ။ ။“ကျွန်တော်ဖြင့် မပြောတတ်ဘူး ဆရာရဲ့၊ ရိုးတော့ဖြင့် ရိုးပုံပဲ၊ သို့သော် တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်အောင်ရှိတယ်၊ တစ်နေ့က လူတစ်ယောက် သူ့ဆီကို တိတ်တဆိတ်လာပြီး လည်တယ်၊ လူပုံပန်းလည်း ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး”

ရွှေ ။ ။“သည်အကြောင်းကို ဦးဘိုးမောင် သိပြီလား”

ရှင်း ။ ။“သူက မပြောပါနဲ့ဆိုလို့ ကျွန်တော်က မပြောပါဘူးဆရာ”

ရွှေ ။ ။“ကိုင်း... ကိုင်း သည်အကြောင်း မောင်စံတင့်ကို ငါလည်း ပြောပါဦးမယ်၊ မင်းတို့ဆရာကြီးကို မပြောလိုက်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါစီမံပါမယ်”

ရှင်း ။ ။“ကောင်းပါပြီ ဆရာ”

ဟု ပြော၍ မောင်ရှင်းလည်း မောင်ဘရွှေကို နှုတ်ဆက်၍ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားပြီးမှ ပျာယီးပျာယာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်လာ၍ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးမှ မောင်ဘရွှေကို လက်ယပ်၍ခေါ်လျက် လမ်းဘက်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီးလျှင်-

“ဟိုလူပဲ ဆရာ၊ ဟိုလူပဲ ဆရာ”

ရွှေ ။ ။(ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လာလျက်) “ဒါ ဘယ်သူလဲကွဲ့”

ရှင်း ။ ။“တစ်နေ့က မောင်စံတင့်နှင့်တွေ့ရအောင် လာတဲ့လူပဲ”

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်လည်း လမ်းလျှောက်တုတ်ကို ကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့မှ ဖြည်းဖြည်းစွာ လျှောက်လာရာ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုသူကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပထမ၌ အံ့အားသင့်လျက်ရှိပြီးလျှင် နောက်တစ်ခဏ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသည့် မျက်နှာထားနှင့်...

“နေရာကျလိုက်တာ ငါ့လူပဲဟေ့”

ဟု အံ့သွားကြိတ်ကာ ပြောလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို မောင်ရှင်းမြင်လေလျှင်-

“ဆရာနဲ့ သိသလားဆရာ”

ရွှေ ။ ။“သိသပကွယ်၊ သူ့ကို ငါ လိုက်ပြီးရှာနေတာ နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာပြီကော၊ ကိုင်း... ကိုင်း... မင်းပြန်စရာရှိရင် ပြန်ပေတော့”

ဟုပြောသဖြင့် မောင်ရှင်းလည်း အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာ၍ ကျိုးဘက်သို့ လျှောက်သွားသော ယခင်ကလူကိုကြည့်ရင်း-

“အင်း... ကိုဘရွှေမျက်နှာထား ကြည့်ရတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ သည်လူနဲ့ ရန်ငြိုးရှိဖူးတယ် မှတ်တယ်၊ ကိုဘရွှေနဲ့ ရန်ငြိုးရှိတဲ့လူများဖြင့် ဒုက္ခပဲဟေ့”

ဟု တွေးတောလျက် အနောက်ပြင်သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း (၄)

မောင်စိန် အမည်ရှိသောသူမှာ မောင်စံတင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သော စာပို့သင်္ဘောနှင့် ပါလာသည့်လူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ မောင်စံတင့်၏ အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်သောသူ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ အနည်းငယ် ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ ထိုသူမှာ နောင်အခါတို့၌လည်း များစွာ ပါဝင်ရန်ရှိသေးသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူ၏ အဖြစ်အပျက် အတ္ထုပ္ပတ္တိကို အကျဉ်းအားဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရပေအံ့။

မောင်စိန်ဆိုသူမှာ ရန်ကုန်မြို့နေ ဥစ္စာအင်ခွင်နှင့် စုံလင်ကြွယ်ဝလှသော ပွဲစားကြီးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သဖြင့် ဂုဏ်သရေရှိ မိကောင်းဖခင်တို့ သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အလျောက် အမိအဘတို့သည် အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားရန် အပ်နှံခဲ့ပါသော်လည်း ထိုသူမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် ဆိုးချင် ညစ်ချင်သော ‘ဉာဉ်’ဆိုး ပါရှိသည်ဖြစ်၍ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား သူငယ်တို့၏ ပိုက်ဆံကြေးငွေများကို ခိုးဝှက်ယူငင်ခြင်း၊ အဝတ်အစား၊ စာအုပ် စသည်တို့ကိုလည်း ခိုးယူရောင်းချသုံးစွဲခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ရှိ၍ မကြာခဏ အပြစ်ပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ ကျောင်းဆရာကြီး၏ ဝီရိမှ ကျောင်းလခငွေများကို သော့တူနှင့်ဖွင့်၍ ခိုးယူသည်တွင်

ကျောင်းဆရာကြီးသိရှိ၍ ကျောင်းမှနှင်ထုတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရလေသည်။ ထိုအခါ အဘဖြစ်သူလည်း အရှက်ရ၍ မိမိ၏ သားကို အခြားကျောင်းတို့၌ ရွှေ့ပြောင်းအပ်နှံခြင်းမပြုဘဲ မိမိ၏ အလုပ်တွင် အကူအညီ အဖြစ်နှင့် စေခိုင်းတော့မည် ကြံစည်လျက် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် လွှဲအပ်လုပ်ကိုင်စေရာ တစ်နေ့သ၌ မောင်စိန်သည် အဘ၏ နာမည်ကို တူအောင်ရေးကူး၍ ချက်လက်မှတ်နှင့် ဘဏ်မှငွေထုတ်ယူသည်ကို ဖခင်ဖြစ်သူ သိရှိလေရကား ချစ်လှစွာသောသားအပေါ်၌ အမျက်ပြင်းစွာ ထွက်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ အမွေပြတ်ဟူ၍ ငွေ ၁၀၀၀ မျှပေးလိုက်ပြီးလျှင် အိမ်မှနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်အခါ၌ မောင်စိန်မှာ လူလားမြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ အရပ်အရည်အားဖြင့် 'သနားကမား'ရှိခြင်း၊ အပြောအဆိုအရာဌာန၌ သူတပါး နားဝင်လောက်အောင် ယုတ္တိယုတ္တာဆင်၍ ပြောဆိုတတ်ခြင်း၊ လူ၏ အရိပ်အကဲကို နားလည်ခြင်း အစရှိသော ဂုဏ်အင်္ဂါတို့နှင့် ပြည့်စုံခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် အဘဖြစ်သူက ပေးအပ်လိုက်သော ကြေးငွေများကို သုံးစွဲလျက် ပျော်ပါးမူးယစ်ခြင်း၊ သူတပါး၏ သားပျိုသမီးပျိုတို့ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ ဗိုလ်ကတော်များထံမှ ငွေမြှိုက်ခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ နှစ်ပေါင်းတာရှည်စွာ အသက်မွေးမြူ နေထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ် မောင်စိန်မှာ မငွေရီအမည်ရှိ သူငယ်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြိုက်ခဲ့၍ ထိုသူငယ်မလေးကို တိတ်တဆိတ် အိမ်မှ ခိုးယူထွက်ပြေးရာ ထိုသူငယ်မမှာလဲ မောင်ဘရွှေဆိုသူနှင့် လူကြီးချင်း စကားကြောင်းလမ်းပြီး ဖြစ်လေရကား မောင်ဘရွှေသည် သူငယ်မအပေါ်၌ မေတ္တာ ကရုဏာစိတ် အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ထိုသူနှစ်ဦးကို တွေ့ရှိစေရန် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုက်လံရှာဖွေပါသော်လည်း မောင်စိန်မှာ ပါးနပ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ မတွေ့အောင် တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်း နေထိုင်နိုင်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ မောင်စိန်၏ အကြောင်းများကို လိုက်လံစုံစမ်း မေးမြန်းသည့်အခါ မောင်စိန်ဟူသော အမည်မှာ လူအများတို့ မှည့်တတ်သော အမည်မျိုးဖြစ်သဖြင့် နာမည်အားဖြင့် စုံစမ်းမေးမြန်း၍ အကျိုးမရှိကြောင်း သိရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထိုနေ့ညနေ၌ စာပို့သင်္ဘော မာလိန်က မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းဆိုသူ နှစ်ယောက်လည်း သင်္ဘောပေါ်၌ လိုက်ပါကြောင်း ပြောဆိုစဉ်အခါကလည်း ၎င်းမောင်စိန်သည် မိမိတွေ့လိုသော မောင်စိန်ဖြစ်မည် မထင်သည်နှင့် လူပုံလူပန်းကိုပင် ထပ်လောင်းမေးမြန်းခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ ထို့ပြင် ၎င်းမောင်စိန်သည် မငွေရီနှင့် ထွက်ပြေးကြသည်မှာ ထိုအခါ၌ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခန့်မျှပင် ကြာရှိခဲ့သည်ဖြစ်၍ မိမိတွေ့လိုသောသူအား တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ဟု အားလျှော့၍ နေခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ဤညနေ၌ မောင်ရှင်းကပြသဖြင့် ထိုသူကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသည်တွင် လူတို့မည်သည်မှာ မိမိတို့ချစ်အားကြီးလှသော သူကိုသော် လည်းကောင်း၊ မုန်းအားကြီးလှသောသူကိုသော် လည်းကောင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာ၍ နေခဲ့သည်ဖြစ်စေကာမူ မြင်လျှင်မြင်ချင်း သိရှိတတ်ကြခြင်းဖြစ်လေရကား မောင်ဘရွှေမှာလည်း မောင်စိန်၏ ရုပ်ပုံသည် မိမိ၏ အသည်းနှလုံး၌ စွဲကပ်လျက်ရှိဘိသည်အလား ၎င်းအားမြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် သိရှိခဲ့လေ၏။

၎င်းမောင်စိန်မှာ မကောင်းမှုပြုကျင့်သည့် အရာဌာန၌ ဉာဏ်လည်းသွားပြန်၊ အကျိုးလည်း ပေးပြန်သည်ဖြစ်၍ ဘိလပ်မှ သူခိုးကိရိယာတန်ဆာတို့ကို လည်းကောင်း၊ သော့တူများကို လည်းကောင်း၊ မည်သည့်သေတ္တာကို မဆိုဖွင့်နိုင်သော သော့မျိုးများကို

လည်းကောင်း မှာထားဝယ်ယူ၍ သူ့ခိုးကြီးအဖြစ်နှင့် အသက်မွေးမြူခဲ့ရာ၊ နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ကြာရှိသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ အပြစ်ဒဏ်ပေးချခြင်းကို ခံခဲ့ရဖူးသည်မရှိပေ။ ၎င်းမောင်စိန်မှာ တိုက်တာနေအိမ်တို့ကို ဖောက်ထွင်းခိုးယူဖန်များခဲ့ပြန်လျှင် ရံဖန်ရံခါ သင်္ဘောမီးရထား စသည်တို့၌ စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့၍ ခရီးသည်တို့၏ ပစ္စည်းများကို ခိုးယူတတ်လေသည်။ ထိုသို့ခရီးသွားသည့်အခါ၌ မောင်စိန်မှာ အဘယ်အခါမဆို ဒုတိယတန်းဖြင့်သာလျှင် စီးနင်းသွားလာ၍ ရံဖန်ရံခါ အကွက်ကောင်းပေါ်သည်ဟု မှတ်ထင်လျှင်လည်း ပထမတန်းဖြင့်ပင်လျှင် စီးနင်းသွားလာလေ့ ရှိလေသည်။ သို့ပင် သွားပါသော်လည်း မည်သည့်အခါ၌မဆို သင်္ဘောမှဆင်းသက်သည့်အခါ သင်္ဘောခထက် ၄ ဆ၊ ၅ ဆ အစရှိသည့်ပစ္စည်းများကို သယ်ယူ၍ ချခဲ့ခြင်းသာလျှင်ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်အခါမျှ ရှုံးသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ချေ။

မောင်စိန်လည်း မင်္ဂလာဈေးလမ်းမှ ကျိုးဘက်သို့လျှောက်သွားရာ အနောက်ဘက်သို့ ချိုးသွားပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း လျှောက်သွား၍ မန္တလေးစာတိုက်ကြီးသို့ ရောက်လာကာ စာတိုက်ဗိုလ်က မေးမြန်း၍ မိမိအမည်နှင့် စာတစ်စောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် အာဠဝီလမ်းဟိုတယ်တစ်ခုသို့ တက်သွားလေ၏။

ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်ရှိ မိမိတည်းခိုရာအခန်းသို့ ရောက်လေလျှင် ၎င်း၏မိတ်ဆွေ မောင်ထွန်းလည်း အရက်တစ်ပုလင်းနှင့် သောက်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရာ-

ထွန်း ။ ။ "လာလေ သူငယ်ချင်း၊ သောက်ပါဦး"

စိန် ။ ။ "တော်ပြီ၊ ကျုပ် ဘယ်တော့က သောက်သလဲ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ဖြင့် သောက်မိပါရဲ့၊ အသောက်ဖြတ်လိုက်တာ ကြာလှပြီ၊ သောက်ရင် စကားများရော၊ စကားများရင် အမှားပါရော၊ အမှားပါရင် ကျုပ်တို့ ထောင်ရောက်ကရော၊ မလုပ်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ကျုပ်တို့အလုပ်က ဦးခေါင်း နောက်လို့မရဘူး၊ ဦးခေါင်းကြည်လင်မှ ဉာဏ်သွားတယ်ဗျ"

ထွန်း ။ ။ "ခင်ဗျားကတော့ ဉာဏ်သုံးရတဲ့သူကိုးဗျ၊ ဆရာလုပ်တဲ့သူကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ တပည့်ပဲ ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျ၊ ခင်ဗျားစီမံသမျှ လုပ်ရမဲ့လူပဲ"

စိန် ။ ။ "ဆရာဖြစ်စေ၊ တပည့်ဖြစ်စေ၊ မကောင်းတာလုပ်ပေမယ့် ဉာဏ်သုံးနိုင်မှဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်မှာ သည်လောက်ကြာအောင် ပုလိပ်လက်တွင်း မရောက်ဘဲ ခံနိုင်တာပေါ့ဗျ၊ သောက်လည်း သောက်မယ်၊ ဉာဏ်လည်းများချင်တယ်ဆိုမှဖြင့် ကွဲခနဲ မိလို့ ကြာလှပြီ"

ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်စိန်သည် ယခင်ကစာကို ဖွင့်၍ ဖတ်ပြီးလျှင်-
"ဟိုဟာကလေးက တယ်ပြီးခေါင်းမာနေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့လည်း မတွေ့ချင်ဘူး၊ သူ့ဆီကိုလည်း မလာပါနဲ့တဲ့"

ထွန်း ။ ။ "သူ့ငွေကိုလည်း မပေးဘူးတဲ့လား"

စိန် ။ ။ "ထိတောင် ထိမရဘူးတဲ့"

ထွန်း ။ ။ "နေစမ်းပါဦးဗျ၊ သည်ဝန်ထောက် ဦးဘိုးမောင်ရဲ့အိမ်ကို သူ ဘယ့်နှယ် ရောက်သွားသလဲ၊ ဘယ်သူက သွင်းပေးသလဲ"

စိန် ။ ။ "မေးလို့ကို မရဘူးဗျ၊ တယ်ခေါင်းမာတဲ့ ဟာကလေး၊ မြင်းပွဲကလည်း နီးလာပြီ၊ သူ့ဆရာရဲ့မြင်းများလည်း၊ ပြေးလိမ့်မယ် ကြားတယ်၊ တကယ်စီးမယ် မစီးဘူး၊ နိုင်ဖို့ ရှိတယ်မရှိဘူးဆိုတာ သူတို့သိမှာပဲ၊ သူသိလို့ ကျုပ်တို့ကို ပြောရင်ဖြင့် ကျုပ်တို့ ကော်ပေါက်ပဲ၊ မရရအောင် မေးရမှာပဲ၊ သူ့ဆီက ငွေလည်း မရရအောင် တောင်းရမယ်"

ထွန်း ။ ။ “မရဘဲနေရမလားဗျာ၊ မရရင် ရတဲ့နည်းနဲ့ တောင်းရမှာပေါ့”

စိန် ။ ။ “ကျုပ်တော့ သွားလို့ နေရာမကျဘူး၊ ကျုပ်ကို လူတွေ မြင်ဖူးကုန်ပြီတဲ့၊ သည်တစ်ခေါက်တော့ ခင်ဗျား သွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောဦးမှပဲ”

ထွန်း ။ ။ “ကျုပ်ကလည်း စကားပြော တတ်မတတ်ဘူးဗျာ၊ သူက အပါးအနပ်ကလေး၊ သို့သော် ခင်ဗျားလွတ်ရင် သွားရတာပလေ”

မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းတို့မှာ ဆိုးဖော်ဆိုးဖက်၊ ခိုးဖော်ခိုးဖက်ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း မိမိတို့အကြံအစည်များကို နီးနှောတိုင်ပင်လျက်ရှိကြလေ၏။

အခန်း (၅)

မောင်ဘရွှေသည် မောင်စိန်ကို တွေ့မြင်ရပြီးသည့်နောက် မန္တလေးမြို့ပေါ်တွင် မည်သည့်အရပ်၌ ၎င်းမောင်စိန် တည်းခိုလေသနည်းဟု အနံ့အပြား ရှာဖွေလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ တစ်နေ့သောနံနက်ခင်းအချိန်တွင် ဓာတ်ရထားနှင့် အနောက်ပြင်သို့ အသွားတွင် ဈေးချိုအနီး ကာတစ်ကုမ္ပဏီတိုက်-ဆိုင် အနား၌ ၎င်းမောင်စိန်ဆိုသူသည် မြောက်အရပ်သို့ လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘရွှေလည်း ဓာတ်ရထားကိုရပ်၍ မြင်းရထားတစ်စီးသို့ လျှင်မြန်စွာတက်ပြီးလျှင် မောင်စိန်ကိုကျော်လွန်၍ မြောက်အရပ်သို့ မောင်းနှင်စေလေ၏။ ခရီးအတန်ငယ်ရောက်လျှင် မြင်းရထားကို လွှတ်လိုက်ပြီးသည်နောက် မောင်စိန်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့စေရန် တောင်အရပ်သို့ ပြန်လာရာ မောင်စိန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမှတ်မဲ့တိုက်မိသကဲ့သို့ မောင်စိန်အား ဝင်ပြီးတိုက်ပြီးလျှင် တောင်းပန်စကား ပြောလေ၏။ မောင်စိန်လည်း ထိုအခါမှ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်မိရာ မောင်ဘရွှေ၏ မျက်နှာကို မြင်သဖြင့် စကားဆုံးအောင် နားမထောင်ဘဲ လျင်မြန်စွာ ထွက်သွားမည်ပြုရာ မောင်ဘရွှေလည်း မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မောင်စိန်နှင့် စကားပြောရဦးမည်ဟု ရည်ရွယ်ရင်း ရှိသည့်အတိုင်း မောင်စိန်၏ နောက်သို့လိုက်၍-

ရွှေ ။ ။ “တဆိတ်ကလေးဗျာ၊ ခင်ဗျား ကိုစိန်မဟုတ်လား၊ ရန်ကုန် စာပို့သင်္ဘောနဲ့ လိုက်လာတယ် မဟုတ်လား၊ ဟုတ်လို့ရှိရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခွန်းလောက် ပြောစရာရှိတယ်ဗျာ”

ထိုသူ ။ ။ “ကျုပ် မောင်စိန်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပို့နဲ့လိုက်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျား အထင်လွဲပါလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီးလျှင် သွားမြဲတိုင်း လျှင်မြန်စွာထွက်သွားလေရာ မောင်ဘရွှေမှာ စကားပြောခွင့် မရသည်ဖြစ်၍ အံသွားကြိတ်လျက် မျှော်ကြည့်ကာ ကျန်နေရစ်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း “မိုက်တယ်ကွာ၊ ငါ တယ်မိုက်တယ်၊ သူ့ကို သတိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားပြီ၊ မောင်စိန်တော့ ငါ့မောင်စိန် အစစ်ပါပဲ၊ သူက ငါ့ကို မှတ်မိလေသလား မသိဘူး၊ မျက်နှာထားကြည့်ရုံကတော့ မှတ်မိသွားပုံရတယ်၊ သို့သော်လည်း မနေသေးပါဘူးလေ၊ တွေ့ကောင်းပါသေးရဲ့” ဟုပြော၍ နေအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။

မောင်စိန်မှာလည်း မောင်ဘရွှေနှင့် ခွဲခွာသွားပြီးနောက် မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်၍ လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်စေပြီးလျှင်-

“တယ်ဂွကျတယ်ကွယ်၊ ဘယ့်နယ်ကြောင့် သည်အကောင်နဲ့မှ လာတွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ လူပြည်များ သည်အကောင် တစ်ယောက် အမှန်းဆုံးပါပဲ။ သူ့ကို ငါကမှန်းသမျှ ငွေရီအပေါ်မှာ လက်စားချေရတော့တာပဲလေ။ ဒါထက် မန္တလေးမှာ ကိစ္စကလည်း မပြီးသေးဘူး။ သည်အကောင်ကလည်း ငါရောက်ကြောင်းသိရင် ထောက်လှမ်းမေးမြန်းဦးမှာပဲ။ သည်ကနေကစပြီး မောင်စိန်နာမည်နဲ့ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ မောင်ဘဝင်းဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ပြောင်းပြီး နေဦးမှ တော်မယ်” စသည်ဖြင့် စဉ်းစားစိတ်ကူး၍ နေအိမ်သို့ဆိုက်ရောက်လျှင် မိမိ၏ မိတ်ဆွေ မောင်ထွန်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြန်ပြောပြီးနောက် မိမိတို့မှာ ငွေကြေးလည်း နည်းပါးခဲ့ပြီ ဖြစ်သောကြောင့် မောင်စံတင့်၏ နေအိမ်သို့ နက်ဖြန်ပင် မောင်ထွန်းအား သွားရောက် ခြောက်လှန့်တောင်းဆိုရန် စေလွှတ်လျက်ရှိလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မောင်ဘရွှေလည်း ဦးဘိုးမောင်၏နေအိမ်သို့ သွားရောက်ရာ မောင်စံတင့်နှင့်တွေ့ဆုံ၍ မောင်စံတင့်၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားကို မြင်သည်နှင့်-

“ငါ့လူ တယ်ပြီး မကျန်းမာဘူး မှတ်တယ်၊ ကိုင်းကိုင်း- မင့်ဆရာ ငါပြောပေးပါမယ်၊ ငါနဲ့ အိမ်ကိုအလည်လိုက်ခဲ့ဦး”ဟုပြောပြီးလျှင် ဦးဘိုးမောင်နှင့် တွေ့သည်နှင့် မြမောင်နှင့်မြသောင်း ညီနောင် နှစ်ကောင်၏ ‘ခြေစမ်း’ရန် တာပတ်ကွင်းသို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

၎င်းတို့ထွက်သွားလျှင် မောင်စိန်၏တပည့် မောင်ထွန်းလည်း ဦးဘိုးမောင်၏ ဝင်းအတွင်းသို့ ဝင်လေရာ မောင်စံတင့်လည်း အိမ်ပေါ်မှ ပျာယီးပျာယာ ဆင်းလာ၍-

တင့် ။ ။ “ဘယ့်နယ်ကြောင့် လာကြပြန်တာလဲဗျာတို့၊ မလာနဲ့လို့ ကျုပ်စာရေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လားဗျ”

ထွန်း ။ ။ “နောက်ကို စာရေးရင် မောင်စိန်နာမည်နဲ့ မရေးနဲ့၊ မောင်ဘဝင်းလို့ စာထည့်ရမတဲ့ မောင်”

တင့် ။ ။ “သည်အကြောင်း ပြောချင်ရင် စာနဲ့ရေးပြီး ပြောပါတော့လားဗျ”

ထွန်း ။ ။ “သည်အကြောင်းတင်မကဘူးမောင်၊ ငွေလည်း ၅၀၀ လောက် လိုချင်သတဲ့”

တင့် ။ ။ “မပေးနိုင်ဘူး”

ထွန်း ။ ။ “မပေးရင် မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်”

တင့် ။ ။ “ရောက်ချင် ရောက်ဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... ပြန်ပါတော့၊ တတ်နိုင်ရာက တိုင်ချေ၊ မပေးဘူး၊ ဟော ကိုဘရွှေတို့တောင် လာကြပြီမှတ်တယ်၊ သွားပါဗျာ သွားပါတော့”

ထွန်း ။ ။ “ဘယ်ကကိုဘရွှေလဲ၊ မောင်စိန်ကြောက်တဲ့ ကိုဘရွှေများလားကွယ်”

တင့် ။ ။ “ခင်ဗျာလူကလည်း ကိုဘရွှေကို ကြောက်သတဲ့လား၊ ဘယ်တုန်းက သူနဲ့သိကြလို့လဲ”

ထွန်း ။ ။ “ရန်သူဟောင်းကြီးပေါ့ကွယ်၊ နာမည်များ တူလို့လားတော့ မပြောတတ်ဘူး”

တင့် ။ ။ “ဟော ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ကိုဘရွှေနဲ့ ဝန်ထောက်ကြီးနဲ့ ပြန်လာကြပြီ၊ သွားပါဗျာ သွားပါ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ခင်ဗျားငွေ ၅၀၀ လည်း ကျုပ်လာပေးပါမယ်၊ သွားပါတော့ဗျာ”

ထွန်း ။ ။ “အာဠုဇီလမ်းက ဟိုတယ်ကိုလာဟေ့”

ဟုပြောဆဲတွင် မောင်ဘရွှေတို့လည်း အိမ်ရှေ့မှတက်လာကြ၍ မောင်ထွန်းလည်း အိမ်နောက်ဖေး လှေကားမှ ဆင်းပြေးလေ၏။

မောင်ဘရွှေလည်း အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဝန်ထောက်ကြီးထံ အခွင့်ပန်၍
မောင်စံတင့်အား မိမိနေအိမ်သို့ ၂ ရက် ၃ရက်မျှ အလည်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ငင်
သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်စံတင့်သည် ကိစ္စတစ်ခုရှိသည်ဟု ပြော၍ မောင်ဘရွှေ၏
နေအိမ်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အာဠာလမ်းဟိုတယ်သို့ သွားရောက် မေးမြန်း၍ မောင်ထွန်းတို့
ရှိကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီးလျှင် မောင်စိန်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း
စကားပြောလိုကြောင်း ပြောဆို၍ မောင်စိန်လည်း မောင်ထွန်းကို အောက်ထပ်သို့
ဆင်းသွားစေလေ၏။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလျှင်-

တင့် ။ ။ "ကိုဘရွှေဆိုတဲ့လူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်နှယ်ဖြစ်ဖူးကြသလဲ"

စိန် ။ ။ "မင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ"

တင့် ။ ။ "ဆိုင်ဆို ဘာပြောစရာရှိသလဲဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပဲ ခင်ဗျ"

စိန် ။ ။ "မင်းကျေးဇူးရှင်လား၊ သည်အကောင် ငါ့ရန်သူကွဲ့၊ ငါ့ကိုလိုက်ပြီး နောင်ယုတ်မယ့်
အကောင်၊ သူယူမယ့်မိန်းမက သူ့ကိုမကြိုက် ငါ့ကိုကြိုက်လို့ သူက ငါ့အပေါ်မှာ ရန်ငြိုးကြီးနေတယ်"

တင့် ။ ။ "မှားလိုက်ရှာလေတယ်နော်၊ လူကောင်းကိုတော့မကြိုက်..."

စိန် ။ ။ "သေချင်ပြီလား နင်"

တင့် ။ ။ "ခင်ဗျားသတ်ဝံ့ရင် သေဝံ့ပါရဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော့် အဖေပါပဲ၊ အဖေ
ဖြစ်ပေမယ့် ကျေးဇူးတင်စရာ တစ်ကွက်ကမှ မရှိပါဘူး။ 'လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ၊ ပုဗ္ဗိစရိယ -
မိနှင့်ဘ'ဆိုတဲ့အတိုင်း ဘာများသင်ပေးသလဲ၊ ခိုးဖို့ဝှက်ဖို့၊ လုဖို့၊ ယက်ဖို့၊ မကောင်းတဲ့အတတ်မျိုးပဲ
ခင်ဗျား သင်တယ်၊ သင်တာ သင်ပါဦးတော့၊ ကျုပ် ယခု ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ဖို့
ကြိုးစားပါတော့လည်း ခင်ဗျားပဲ လိုက်ပြီး နောက်ယုတ်လာတယ်၊ ကိုဘရွှေနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့များ
ကွာပါရဲ့ဗျာ၊ ကိုင်း ဒါထက် ကျွန်တော့်ကို ခင်ဗျား တစ်ခု အာမခံရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်၏
ကျေးဇူးရှင် ကိုဘရွှေကို ခင်ဗျားတို့က တစ်စုံတစ်ရာ နှစ်နာအောင်၊ ထိခိုက်အောင် မလုပ်ပါဘူးလို့
အာမခံရလိမ့်မယ်၊ အာမခံရင် ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ငွေကိုပေးမယ်၊ အာမခံရင် ခင်ဗျားတို့
အကြောင်း ကျုပ်သိသမျှ ပုလိပ်ကို ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ထောင်ကို လိုက်ရချင်
လိုက်ပေစီတော့"

ဟု ပြောလျှင် မောင်စိန်လည်း အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးပြီးမှ-

စိန် ။ ။ "ကောင်းပြီ၊ မင်း အာမခံစေချင်တဲ့အတိုင်း ငါခံတယ်၊ ငါက အာမခံရင် မင်းကလည်း
ငါ့အကြံကို လိုက်ရလိမ့်မယ်"

တင့် ။ ။ "ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ"

စိန် ။ ။ "(၁) အချက်က မင့်မှာရှိသမျှငွေကို ငါ့အား အပ်ရမယ်၊ (၂) အချက်က မင့်လူ
မောင်ဘရွှေဟာ ငါ့ကို မနှောင့်ယှက်အောင် မင်းတတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရမယ်၊ (၃) အချက်က
မင့်ဆရာ ဝန်ထောက်ကြီး မြင်းများအနက်မှ ဘယ်မြင်းဟာ သူတို့ကအဟုတ်စီးမယ်၊
နိုင်မယ်ထင်တယ် မထင်ဘူးဆိုတာ ပြောပြရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ"

တင့် ။ ။ "သည်အချက်တွေ လိုက်နာရင် ကိုဘရွှေကို မနှောင့်ယှက်ဘူးလား"

စိန် ။ ။ "မနှောင့်ယှက်ဘူး"

တင့် ။ ။ "ကိုင်းဗျာ လိုက်နာပါတော့မယ်"

၎င်းနောက် မောင်စံတင့်လည်း ဘက်တိုက်မှထုတ်ယူခဲ့သော ငွေ ၅၀၀ ကို ပေးအပ်၍
နောက်နောင် အလိုရှိသေးလျှင်လည်း ပေးဦးမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

အခန်း (၆)

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်ဘရွှေနှင့် မောင်စံတင့်တို့သည် ဈေးချိုတော်အတွင်း၌
ဝယ်ခြမ်းရန် ပစ္စည်းအနည်းငယ်ကို လှည့်လည်ဝယ်ခြမ်း ရွေးချယ်လျက်ရှိကြစဉ် ၎င်းတို့၏နောက်မှ
မောင်ဘရွှေ၏ ကျောကိုပုတ်လျက် မိန်းမသံဖြင့်-

“အလို ရွှေရွှေတို့လား”

ရွှေ ။ ။“အလို၊ မစိန်ညွန့်လား၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ၊ အပျိုကြီး ဖြစ်လာလိုက်တာဟေ့”

ညွန့် ။ ။“အောင်မယ်- မစိန်ညွန့်တွေ ဘာတွေနဲ့၊ ဟန်ကြီးပန်ကြီး ဖြစ်လာလိုက်တာ ရွှေရွှေက”

ရွှေ ။ ။“ဟန်ကြီးပန်ကြီး မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ငယ်ငယ်ကတော့ ညွန့်ညွန့်ခေါ်ပေမယ့်
ကြီးလာတော့ မခေါ်ဝံ့ဘူးဗျာ”

ညွန့် ။ ။“ဘာပြုလို့ မခေါ်ဝံ့ရသလဲ”

ရွှေ ။ ။“မစိန်ညွန့်က တော်တော်ကြာ ယောက်ျားယူမှဖြင့် မစိန်ညွန့်ယောက်ျားက
မင်းကတော်ခေါ်မှ ကြိုက်မှာကွဲ့”

ညွန့် ။ ။“အောင်မယ် ရွှေရွှေက ညွန့်ကို ညွန့်ညွန့်လို့ခေါ်တာ မကြိုက်တဲ့ယောက်ျားများဖြင့်
ယူပဲမယူဘူး”

စသည်ဖြင့် ပြောင်လှောင်ကာ ရယ်မောပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။

၎င်းမစိန်ညွန့်မှာ ဝန်ထောက်ကြီး ဦးဘိုးမောင်၏ တူမကလေးပင် ဖြစ်လေရာ
သူငယ်မကလေးမှာ အမိအဘမရှိရှာသဖြင့် ဦးကြီးဖြစ်သူ ဦးဘိုးမောင်နှင့် ခေတ္တမျှ လည်းကောင်း၊
ပခုက္ကူမြို့၌ နေထိုင်သူ ဦးဘိုးမောင်၏ နှမနှင့်လည်းကောင်း၊ အလှည့်ကျနေထိုင်ခဲ့ရာ
မောင်ဘရွှေနှင့်လည်း သူငယ်မ ငယ်စဉ်ကပင် အလွန်တစ်ရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြလေသည်။
၎င်းမစိန်ညွန့်မှာ ပခုက္ကူမြို့သို့ သွားရောက်နေထိုင်သည်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်ရာ
အပျိုကလေးတို့မည်သည်မှာ တစ်နှစ်အတွင်းတွင် ရုတ်တရက် ကြီးပြင်းတတ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း
ယခုတစ်ခေါက်ပြန်လာသည်တွင် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်၍ လှပတင့်တင့်၊ နုနယ်ပြေပြစ်သော
ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါနှင့်လည်း ပြည့်စုံခဲ့ပေ၏။

ရွှေ ။ ။“ညွန့်ညွန့် ဘယ်တုန်းက ရောက်သလဲ”

ညွန့် ။ ။“မနေ့ကပဲရောက်တယ်၊ ရွှေရွှေတို့အိမ်တောင် ညွန့်ပင်ခဲ့သေးတယ်”

ရွှေ ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လား၊ နက်ဖြန် ရွှေရွှေတို့လာမယ်လို့ပဲ၊ ကိုင်း... ကိုင်း ဝယ်စရာရှိတာ
ဝယ်ချေအုံး၊ ဩော်... ဒါထက် ဟောဒီက မောင်စံတင့်က ညွန့်တို့ဦးရဲ့ စာရေးကြီးပဲ၊ ညွန့်တို့နဲ့
အတူနေရမှာပဲ”

ညွန့် ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကောင်းပါလေရှင်၊ ကိုင်း ကျွန်မ သွားဦးမယ်၊ နက်ဖြန် ဆက်ဆက်
လာခဲ့ကြနော်”

သူငယ်မထွက်သွားလျှင် “ဘယ့်နယ်လဲ ငါ့လူ၊ မိန်းမချောကလေးပဲ မဟုတ်လားဟေ့”

တင့် ။ ။“ချောပါပေတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ငါ့လူတော့ တစ်ခါဖြင့် ကော်ပြန်ပြီ၊ ရွယ်တူချင်းပဲ၊ လသာနိုက် ဝိုင်းငင်ရမတဲ့ ဟေ့”
ဟု ရယ်မောကာ ပြောလျှင် မောင်စံတင့်မှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရှိနေလေ၏။

မောင်စံတင့်လည်း မောင်ဘရွှေနှင့် ၃ ရက်ခန့်မျှ နေထိုင်ပြီးနောက် ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လေလျှင် မစိန်ညွန့်နှင့် မောင်စံတင့်တို့မှာ ပထမ၌ အနည်းငယ်စိမ်းလျက် ရှိကြသော်လည်း ရက်အနည်းငယ်မျှ ကြာလတ်သော် မစိန်ညွန့်သည် ထိုသူငယ်၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် မသာမယာရှိသော အမူအရာကိုမြင်သဖြင့် သနားကရုဏာရှိသည်နှင့် မိမိကပင် စတင်ခေါ်ငင်ပေါင်းသင်းခြင်း ပြုသည်ဖြစ်၍ သူငယ်တို့ဘဝ အကျွမ်းတဝင် တိုင်ပင်နှီးနှောလျက်ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုအိမ်သို့ လာရောက် လည်ပတ်လျက်ရှိရာ နံနက်စောစောအချိန်ခန့်၌ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာတွင်ထိုင်လျက် မစိန်ညွန့်သည် မောင်စံတင့်အား ရှေးဟောင်းနောက်ဖြစ်များကို သနားကြင်နာရှိရာသော အမူအရာဖြင့် မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

တင့် ။ ။“မစိန်ညွန့်တို့ကတော့ ရှေးက ကုသိုလ်ကံအဟုန်ကြောင့် အမိအဘမရှိသည့် တိုင်အောင် ဆွေကောင်းမျိုးကောင်းနဲ့ ကြုံတွေ့ပြီး ကောင်းရာညွန့်ပြလို့၊ ကောင်းရာတိုက်တွန်းလို့၊ စားဖို့မပူရ၊ သောက်ဖို့မပူရ၊ နေရာကျတာကလား ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာတော့ မိခင်ဆိုတာ မြင်မှမမြင်ဖူးဘူး၊ ဖခင်ဆိုတာမလည်း သူတပါးဖခင်နှင့်မတူ အင်မတန်စိမ်းကားရက်စက်တဲ့ဖခင်နဲ့ တွေ့လို့မို့...”

ညွန့် ။ ။“အခုတော့ဖြင့် လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ တွေ့ပါပြီရှင်၊ ကျွန်မတို့ဦးလေးလိုဟာ၊ တစ်ရာ တစ်ယောက်၊ တစ်ထောင်မှာ တစ်ယောက် ဆိုတာလို အင်မတန် သဘောကောင်းရှာပါတယ်ရှင်”

တင့် ။ ။“ကောင်းရှာပါပေတယ် ခင်ဗျာ၊ မစိန်ညွန့်တို့ ဦးလေး တစ်ယောက်၊ ကိုကိုရွှေ တစ်ယောက်”

ညွန့် ။ ။“ကျွန်မကို မစိန်ညွန့်လို့မခေါ်ပါနဲ့ရှင်၊ ရွှေရွှေခေါ်သလို ညွန့်လို့ခေါ်ပါရှင်၊ ဒါထက် ရွှေရွှေနဲ့ ဘယ့်နယ်သိကြသလဲ”

တင့် ။ ။“ကံအားလျော်စွာ သိကြတာပဲခင်ဗျာ၊ ခမျာကလည်း မြင်ရင် မြင်ခြင်း ချစ်ခင်လိုက်ရှာတာ၊ စောင်မကြည့်ရှုလိုက်ရှာတာ၊ သည်လောက် သဘောကောင်းတဲ့လူ၊ သည်လောက်ကြင်နာတတ်တဲ့လူ ကြားပဲ မကြားဖူးပါဘူးခင်ဗျာ၊ အင်မတန် ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါပေပဲ၊ သူ့ကျေးဇူးများတော့ သည်ဘဝမျှမက ဖြစ်လေရာရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ ကျွန်တော် မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဟု မျက်ရည်လည်လျက် ပြောလေလျှင် မစိန်ညွန့်လည်း သူငယ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ကျေးဇူးသိတတ်သော သူငယ်တစ်ဦးပေတကားဟု များစွာချီးမွမ်းမိလေ၏။

ညွန့် ။ ။“ကိုစံတင့်ကဖြင့် ရွှေရွှေကို ချစ်လိုက်တာလား”

တင့် ။ ။(မျက်ရည်များကို သုတ်လျက်)“ဘာပြောစရာရှိမှလဲ ညွန့်ရယ်၊ တကယ့်တကယ် အရေးကြီးငယ်များ ကြုံခဲ့လို့ရှိရင် ကိုကိုရွှေအတွက် ကျွန်တော့်အသက်ကိုများ စွန့်လွှတ်ပြီး တစ်ခေါက်လောက် အသေခံပြုစမ်းချင်လှတယ် ညွန့်ရယ်၊ မယုံဘူးလား ညွန့်က”

ညွန့် ။ ။“ယုံပါတယ်ရှင် ယုံပါတယ်၊ ကိုစံတင့်က ရွှေရွှေကို ချစ်ခင်တယ်၊ စုံမက်တယ်ဆိုတာ သိတာနဲ့ပဲ ကိုစံတင့်အပေါ်မှာ ကျွန်မက အပုံကြီးမေတ္တာထားပါရဲ့၊ ရှင်မှာလည်း မိမရှိ ဘမရှိ၊

ကျွန်မမှာလည်းပဲ မိမိရဲ့ ဘမရဲ့ အဖြစ်ချင်းတူလို့မို့ ကျွန်မဖြင့် ကိုယ်ချင်းစာပြီး အပုံကြီး ကရုဏာဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ဦးလေးရဲ့ စာရေးဆိုပေမယ့် ကျွန်မက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် မိတ်ဆွေရင်းလို မောင်လိုနမလို အောက်မေ့ပါရဲ့ရှင်”

တင့်။ ။“ကျေးဇူးပါပဲ ညွန့်ရယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့သင့်လျော်တဲ့ ကိစ္စဖြင့် ဘယ်ကိစ္စမဆို ခိုင်းပါစေဗျာ၊ ဆောင်ရွက်ချင်စမ်းပါဘိတယ်၊ ညွန့်ကိုလည်း အားကိုးပါရစေနော်”

ညွန့်။ ။“အားကိုးပါတော့ရှင်၊ အားကိုးပါတော့”

၎င်းနောက် မောင်စံတင့်လည်း မစိန်ညွန့်၏မျက်နှာကို မော်ကြည့်ပြီးနောက် တစ်ဖန် မျက်နှာကို အောက်ချ၍-

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ညွန့်တို့ မသိရာဘူးနော်၊ ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ်လူညာ တစ်ယောက်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်အကြောင်းများ သိကြရင်လေ ကျွန်တော့်ကို စကားတောင် အဖက်လုပ်ပြီး ပြောကြမယ်မဟုတ်ဘူး”

ညွန့်။ ။(ကြင်နာသောမျက်နှာဖြင့် မောင်စံတင့်အားကြည့်လျက်)“မပြောပါနဲ့ ကိုစံတင့်ရယ်၊ ကိုစံတင့် စိတ်မချမ်းသာမယ့် စကားများဖြင့် ညွန့်ကိုမပြောပါနဲ့၊ နေပါစေ၊ လူဆိုတာ ရှေ့တုန်းက မကောင်းမိခဲ့သော်လည်း နောင်တရလို့ ပြုပြင်မယ်ဆိုရင် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာတာပဲ ကိုစံတင့်ရဲ့၊ သည့်အပေါ်မှာ ရွှေရွှေက လူကောင်းတစ်ယောက်ကပဲ လူကောင်းကို ချစ်ခင်ရင် လူကောင်း၏ နည်းနာကို အတုခိုးရော၊ အတုခိုးရင် ကိုယ်လည်း လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်တာကပဲ ကိုစံတင့်ရဲ့”

တင့်။ ။“ယခုပဲ လူကောင်းနဲ့တွေ့လို့ လူကောင်း၏ အကျင့်စာရိတ္တကို အတုခိုးဖို့ နည်းယူဖို့ ကြံခဲ့ရတာကို ညွန့်ရဲ့၊ ရှေးတုန်းက ကျွန်တော်မှာ ဘာများ သင်ကြားခဲ့ရသလဲဆိုတော့ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ခိုးဖို့ ဝှက်ဖို့ သူများကို လိမ်ဖို့ ကောက်ဖို့ သည်လောက်သာ ကျွန်တော် သင်ခဲ့ရတာကို ညွန့်ရဲ့၊ အမိအဘကလည်း သည်ဟာသင်ခဲ့တော့ ကျွန်တော်လည်း သည်ဟာလောက်သာ တတ်ပြီး သူခိုးသူဝှက်၊ လူဆိုးလူမိုက် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါပဲခင်ဗျာ”

ညွန့်။ ။“နောက်တုန်းက မိုက်ခဲ့ပေမယ့် ယခုကောင်းရင် လူကောင်းပါပဲရှင်၊ ဆိုးဖူး မိုက်ဖူးတယ်လို့ ကျွန်မကို ယုံကြည်အားထားလို့ ဖွင့်ပြောသည်အတွက် ရှေ့ကထက်ပိုမိုပြီး မောင်ရင်းနှမရင်းလို မေတ္တာလည်းထား၊ ကရုဏာလည်းပွားပါတယ် ကိုစံတင့်ရှင်”

ဟု ပြောလျှင် မောင်စံတင့်လည်း မိမိမကောင်းသည်အဖြစ်ကို ဖွင့်ဟပြောဆိုလျက်နှင့်ပင် မိမိအား မိတ်ဖွဲ့လိုသော သူငယ်မကလေးအပေါ်မှာ အလွန်အကြူး အထူး ကျေးဇူးတင်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိလျက်...

“ကိုစံတင့်တစ်ယောက် သည်က ညွန့်တစ်ယောက်ကိုဖြင့် သည်တစ်သက်မှာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူးညွန့်ရယ်”

ဟု ပြောလျက်ရှိစဉ် နောက်မှ ခြေသံကြားသဖြင့် လှည့်၍ကြည့်ကြရာ မောင်ဘရွှေလည်း မနီးမဝေးမှရပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာ မောင်စံတင့်တို့ကို မမြင်သည်နှင့် အပြင်သို့ထွက်လာရာ မောင်စံတင့်သည် မိမိ၏ ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိနှိပ်လျက် စိတ်အားထက်သန်သော အမူအရာဖြင့် စကားပြောဆိုလျက် ရှိသည်ကို မြင်လေလျှင် သမီးရည်းစားဘာဝ ချစ်စကား ကြိုက်စကား ပြောဆိုလျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်သည်နှင့် အံ့အားသင့်လျက် ရပ်တန့်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ညွှန် ။ ။“အလို ရွှေရွှေလား”
ရွှေ ။ ။(မပြုံးလို ပြုံးလို - ပြုံးရယ်လျက်)”နှစ်ယောက်သား ပျောက်နေကြလို့ ဘယ်ဆီများရောက်နေကြသလဲလို့ လိုက်ပြီးရှာလိုက်ရတာဗျာ”

ညွှန် ။ ။“အလန့်တကြားရှင်၊ အသံမပြု ဘာမပြုနဲ့ တကတည်းမှပဲ”
ရွှေ ။ ။“အသံပြုပါတယ်ဗျာ၊ ညွှန်ကိုက စကားကောင်းနေလို့ မကြားတာပါ”
ဟု လှောင်ပြောင်ကာ ပြောသော်လည်း မောင်ဘရွှေ၏ မျက်နှာထားမှာ ရွှင်ပြစွာမရှိသည်ဖြစ်၍ မောင်စံတင့်လည်း မိမိအား မောင်ဘရွှေသည် အထင်လွဲချေပြီတကားဟု စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ချလျက် ရှိနေလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်ဘရွှေနှင့် မစိန်ညွှန်တို့မှာ ရှေးအခါကကဲ့သို့ အရောတဝင် ခေါ်ငင် ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ ရှိကြရာ မောင်ဘရွှေက ရံဖန်ရံခါ ပျက်ရယ်ပြောဆိုသည့် အခါတို့၌လည်း မစိန်ညွှန်သည် ပြုံးရယ်ခြင်းမရှိဘဲ မသိချင်ပြုလျက် လည်းကောင်း၊ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် လည်းကောင်းသာလျှင် နေလေ့ရှိလေ၏။

အခန်း (၇)

မန္တလေး မြင်းပြိုင်ပွဲလည်း ရောက်လုနီးလေလျှင် မြမောင်နှင့်မြသောင်း မြင်းညီနောင်တို့လည်း အလွန်တရာ ခြေကောင်းလှသည်ဖြစ်၍ ဦးဘိုးမောင်မှာ နိုင်တော့မည်မှချဟု အောက်မေ့လျက် ရှေ့က မိမိဆုံးရှုံးခဲ့သမျှသော ငွေများကို ပြန်၍ ရတော့အံ့ဟု များစွာ အားထားလျက်ရှိလေ၏။ သို့ပင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော်လည်း မြင်းသမားတို့မည်သည်မှာ အကြောငွေ များစွာရစေခြင်းငှာ မိမိတို့မြင်း၏ ခြေကောင်းကြောင်းကို သူတစ်ပါးတို့မသိစေရန် များစွာသိုဝှက်လေ့ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးမောင်မှာလဲ မိမိ၏ အိမ်သို့ လူဝင်လူထွက်မျှ မရှိစေရအောင် သတိပြုလျက် မြင်းကျင့်သမားနှင့် မြင်းစီးသမား ဂျော်ကီများကိုလည်း ယုံကြည် စိတ်ချရသူများသာလျှင် မွေးမြူထားသည်ဖြစ်၍ စကားလုံခြုံရပြီဟူ၍ မှတ်ထင်လျက်ရှိခဲ့လေ၏။ သို့ပင် ယုံကြည်စိတ်ချရသော်လည်း တစ်နေ့သ၌ မောင်စံတင့်သည် မောင်စိန်အား ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း ယခုလာမည့် ဖလားပွဲ၌ ဦးဘိုးမောင်၏မြင်း မြမောင်နှင့် မြသောင်းနှစ်ကောင်လုံးပင် ပြေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဘိုးမောင်ကလည်း တကယ်စီးမည်ဖြစ်၍ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချရသဖြင့် ဦးဘိုးမောင် ကိုယ်တိုင်ပင် ငွေလောင်းမည် ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် စာဖြင့် ရေးသားပေးပို့လိုက်လေ၏။

မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းတို့လည်း ၎င်းစာကိုရရှိသည်နှင့် မြင်းပွဲနေ့တွင် တာပတ်ကွင်းသို့ လာရောက်ပြီးလျှင် မိမိတို့၌ လက်ကိုင်ရှိသမျှ ငွေများနှင့်တကွ မောင်စံတင့်၏ထံမှ ရရှိသောငွေများပါ မြသောင်းနှင့် မြမောင်တို့ဘက်မှ အကုန်စုပုံ၍ လောင်းကြလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ အမြောက်အမြား လောင်းစားကြသောအခါ ဒိုင်ဖြစ်သော ‘ဘူကီ’တို့လည်း ပထမ၌ မြသောင်းနှင့် မြမောင် မြင်းနှစ်ကောင်လုံးအပေါ်၌ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် အလေးကြော ၂၀ မျှပေးကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ မောင်စိန်နှင့် မောင်ထွန်းတို့က ၎င်းမြင်းနှစ်ကောင်၏ ဘက်မှ အမြောက်အမြား ကြေးငွေထုတ်၍ လောင်းကြသည်တွင် ‘ဘူကီ’တို့ ထုံးစံအတိုင်း အလေးကြောကို လျှင်မြန်စွာ လျော့ပေါ့၍ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် အလေးကြော ၅ ကျပ်မျှသာ ပေးကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ အလေးကြော နည်း၍သွားကြောင်းကို မောင်ဘရွှေနှင့် ဦးဘိုးမောင်တို့ သိရှိကြလေလျှင် မိမိတို့၏

မြင်းနှစ်ကောင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ကြေးငွေ အမြောက်အမြားနှင့် လောင်းစားလျက်ရှိကြောင်း ရိပ်မိသိရှိကြလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ရိပ်မိကြလေလျှင် ဦးဘိုးမောင်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၄ - ၅ ပွဲအတွင်း၌ ဆက်လက်ဆုံးရှုံးလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ မြင်းများဘက်မှ လိုက်လိုသူနည်းပါးကြောင်း တွေ့ရှိရပါလျက် ယခုမြင်းပွဲတွင် သေချာလောက်ပြီဟု ထင်မှတ်သည့်အခါမှ လောင်းစားလိုသူ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်၍လာခြင်းမှာ ဧကန်မှချ မိမိ၏ မြင်းများအကြောင်းကို သူတစ်ပါးတို့ သိရှိသွားပြီဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိကြလေ၏။ အကယ်၍ မိမိတို့၏ မြင်းများအကြောင်းကို မသိသင့်ဘဲလျက် အပြင်လူများ သိရှိသွားရိုးမှန်ခဲ့ပါလျှင် အမှန်မှချ မိမိတို့ အတွင်းလူများ အနက်မှ တစ်ယောက်သောသူသည် စကားမလုံသောကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ရသည့်အကြောင်းကို တွေးမိကြသည်နှင့် အနည်းငယ် စိတ်မချမ်းမသာ ရှိကြလေ၏။

သို့ပင်ရှိနေကြသော်လည်း ဦးဘိုးမောင်နှင့်မောင်ဘရွှေတို့မှာ မိမိတို့ လောင်းစားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသမျှငွေများကို မြင်းနှစ်ကောင်အပေါ်၌ လောင်းစားကြပြီးနောက် နှစ်ယောက်သား တိုင်ပင်လျက် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှု၍ နေကြလေ၏။ ၎င်းနေ့၌ မြင်းပွဲ ၅ ပွဲအနက် ပထမပွဲမှာ မြသောင်းတစ်ကောင်သာလျှင်ပြေး၍ စတုတ္ထပွဲတွင် မြမောင်သာလျှင်ပြေးမည်ဖြစ်ရာ ပထမပွဲတွင် မြင်း ၉ ကောင်ပြေးလာကြသည့်အနက် အထွက်တွင် မြသောင်းသည် စတုတ္ထကျနေ၍ အဝင်တွင်မှ နှင်၍စီးလိုက်သဖြင့် ပထမ ပေါက်၍သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် မြင်း ၂ ပွဲပြေးပြီးလျှင် စတုတ္ထပွဲ၌ မြမောင်သည် ဒုတိယလိုက်သောမြင်းကို မြင်း ၂ လုံးမျှ ဖြတ်ထားခဲ့သဖြင့် ဦးဘိုးမောင်မှာ ထိုနေ့ တစ်နေ့အတွင်း မိမိ၏ မြင်းနှစ်ကောင်သည် ပွဲနှစ်ပွဲတွင် ပထမချည်းစွဲကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အိမ်သို့ပြန်လာကြ၍ ထိုည၌ မြင်းစီးသမား ဂျော်ကီများအားလည်းကောင်း၊ မြင်းကျင့်သမားများအားလည်းကောင်း ကျွေးမွေးပြုစုလျက် ပျော်ရွှင်စွာနေကြလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဘရွှေမှာ ၎င်းမြင်းနှစ်ကောင်၏ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် အမြောက်အမြား လောင်းစားယူငင်၍ သွားသည်ကို မကျေမနပ်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် မြင်းကျင့်သမား မောင်ရှင်းနှင့် တိုင်ပင်ကြရာ အနည်းနည်းအဖုံဖုံ တွေးတောဆင်ခြင်ကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ဦးဘိုးမောင်၏အိမ်၌ အားလုံးသော အတွင်းလူများမှာ ယုံကြည်စိတ်ချရသော သူများသာလျှင် ဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းအကြောင်းကို သတင်းပေးသူရှိခဲ့သည်မှန်လျှင် နောက်မှရောက်လာသော စာရေးမောင်စံတင့်ဖြစ်ရမည်အကြောင်းနှင့် တွေးတောမိကြလေ၏။ ယင်းသို့ တွေးတောမိလေလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း ထိုအကြောင်းကို ဘယ်သူအားမျှ မပြောကြားရန် မောင်ရှင်းအားမှာထား ပြီးနောက် မိမိက အလုပ်သွင်း၍ပေးသော မောင်စံတင့်အား မိမိကိုယ်တိုင် စုံစမ်းမေးမြန်းမည့် အကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် မောင်စံတင့်၏အပေါ်၌ တူကလေး၊ သားကလေးကဲ့သို့ ကြင်နာချစ်ခင်ခဲ့သည်ဖြစ်၍ မချမ်းသာသောစကားကို ရုတ်တရက် မမေးမြန်းလိုသေးသည်နှင့် စိတ်လက်မကြည်မရွှင်နှင့် လမ်းလျှောက်ရင်းပင် အနောက်ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

အာဠဝီလမ်းသို့ရောက်လျှင် မောင်ဘရွှေသည် အနည်းငယ် ရေငတ်မွတ်သည်နှင့် ဟိုတယ်တစ်ခုတွင်းသို့ဝင်၍ လမနစ်တစ်ခွက်ကို သောက်လျက်ရှိရာ မောင်စိန်လည်း သည်ဟိုတယ်တွင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်လာ၍ မောင်ဘရွှေကိုမမြင်ဘဲ မိမိတည်းခိုရာဖြစ်သော အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ မောင်ဘရွှေလည်း ဘွိုင်ကုလားအား ထိုသူ၏ အကြောင်းကိုမေးမြန်းသဖြင့် ၎င်းဟိုတယ်၌ တည်းခိုနေထိုင်သော ဧည့်သည်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရသည်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ ရုတ်တရက်တက်သွားပြီးလျှင် လျှင်မြန်စွာပိတ်သွားသော

အခန်းတံခါးတစ်ခုကို ခေါက်လိုက်ရာ အခန်းတွင်းမှ “ဝင်ခဲ့လေ”ဟူသောအသံကို ကြားသည်နှင့် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်ယောက်သားတို့သည် အတန်ကြာမျှ စကားမပြောဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လျက် ကြည့်နေကြလေ၏။ မောင်စိန်လည်း အံ့သြခြင်းပြေပျောက်လတ်သော်-

စိန် ။ ။“ဘာကိစ္စလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ရွှေ ။ ။“ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားမေးဖို့မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သိကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်၊ ကျုပ် မောင်ဘရွှေပဲ၊ ခင်ဗျားလဲ ကိုစိန်ပဲ၊ ‘စလေဒင်’ သင်္ဘောနဲ့ပါလာခဲ့ကြောင်း ကျုပ်သိပါတယ်”

စိန် ။ ။“ပါလာရင် ဘာဖြစ်သလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ”

ရွှေ ။ ။“ဆိုင်ကြောင်း ခင်ဗျား သိရပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ ကွဲသွားတာ တော်တော် ကြာသွားပြီနော် ကိုစိန်”

စိန် ။ ။“ခင်ဗျား ကျုပ်နောက်ကို ဘာကြောင့်တကောက်ကောက် လိုက်နေရသလဲ”

ရွှေ ။ ။“ကျုပ်က မောင်ဝင်းဆိုတဲ့လူနဲ့ မောင်စိန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ တစ်ယောက်တည်းဟုတ်မဟုတ် သိချင်တာနဲ့ လိုက်နေတာပဲ”

ဟုပြောလေလျှင် မောင်စိန်မှာ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်၌ မောင်ဝင်းဟူသော အမည်နှင့် ‘တေလေ’ လုပ်၍ နေခဲ့သည့်အဖြစ်များကို ဤသူ အဘယ်ကြောင့် သိရပါသနည်းဟု အနည်းငယ် တုန်လှုပ်၍ သွားသော်လည်း ဣန္ဒြေမပျက်ဘဲ-

စိန် ။ ။“ဘယ်ကမောင်ဝင်းလဲ”

ရွှေ ။ ။“ဒါတွေလုပ်မနေပါနဲ့ ကိုစိန်၊ ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိပါတယ်၊ အရှေ့ပြင်မှာ စာရေးလုပ်နေတဲ့ မောင်စံတင့်နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်မှာ သိကြသလဲ”

စိန် ။ ။(မျက်မှောက်ကြိုတ်လျက်)“ကျုပ်အကြောင်းကို သူက ခင်ဗျားကို ပြောတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်ကဲ့လား”

ရွှေ ။ ။“မပြောပါဘူး၊ အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျုပ်နဲ့ ကံအားလျော်စွာ တွေ့လို့ ကျုပ် စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ သူငယ်လေးပါ”

စိန် ။ ။“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကိစ္စနဲ့လာခဲ့သလဲ”

ရွှေ ။ ။“ကျုပ်လာခဲ့တဲ့ကိစ္စကလား၊ မငွေရီ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိချင်တယ်”

စိန် ။ ။“မငွေရီနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲ၊ မိဘများကစေ့စပ်ပေးမယ့် ခင်ဗျားကို မကြိုက်၊ ကျုပ်ကို ကြိုက်လို့ ကျုပ်နဲ့ရပြီ၊ ကျုပ်မယားဖြစ်ပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ”

ရွှေ ။ ။“ကျုပ်မေးတာပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် ပုလိပ်ကို ကျုပ်သတင်းပေးလိုက်မယ်”

စိန် ။ ။“ဘာများ ခင်ဗျားသတင်းပေးနိုင်ပါသလဲ”

ရွှေ ။ ။“(၁) အချက်က ခင်ဗျားအဖေလက်မှတ်ကို လိမ်ထိုးပြီး ငွေများထုတ်ယူတယ်၊ (၂) အချက်က ‘စလေဒင်’ သင်္ဘောပေါ်မှာ ခရီးသည်များ၏ ငွေများနဲ့...”

စိန် ။ ။“ခင်ဗျား သက်သေပြနိုင်သလား”

ရွှေ ။ ။“ပြနိုင်တဲ့အခါကျတော့ ပြနိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒါထက် မငွေရီကော”

စိန် ။ ။“သေပြီ”

ရွှေ ။ ။“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

စိန် ။ ။“ကြာလှပြီ၊ ကလေးတစ်ယောက်မွေးပြီး သေတယ်”

ရွှေ ။ ။“ကလေးကော”

စိန် ။ ။“သေပြီ”

ရွှေ ။ ။“တကယ်နော်”

စိန် ။ ။“ဪ... ကျုပ်မပြောရင် ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ အလကား ကျုပ်လိမ်ပြီး ပြောမလား၊ မပြောချင်နေလိုက်မှာပေါ့”

ရွှေ ။ ။(ထိုင်ရာမှထလျက်)“ကိုင်း ကျုပ်ပြန်မယ်၊ ဪ ဒါထက် မောင်စံတင့်ကို ခင်ဗျားတို့ အနှောင့်အယှက်မပြုကြနဲ့နော်၊ ကျုပ် သတိပေးလိုက်မယ်”

ဟု ပြော၍ ပြန်မည်အပြုတွင် အခန်းတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်လာ၍-

“မြင်းလောင်းလှပါပြီ၊ သည်တစ်ခါလို ဘယ်တော့မှမကော်...”

ဟု ပြောပြီးမှ မောင်ထွန်းဆိုသူသည် တံခါးကိုကိုင်လျက် မောင်ဘရွှေအား စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေလေ၏။

မောင်စိန်လည်း မသိစေလိုသောအမှုကို မောင်ဘရွှေ သိ၍သွားသဖြင့် တပည့်ဖြစ်သူ မောင်ထွန်းအား ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်၍ချလိုစိတ် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိရာ မောင်ဘရွှေမှာလည်း ကြုံသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဦးဘိုးမောင်၏မြင်းများဘက်မှ လောင်းသဖြင့် နိုင်သောသူများ ဖြစ်တန်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ လောင်းစားကြသည်မှာလည်း စာရေးမောင်စံတင့်ထံမှ သတင်း ရကြဟန်ရှိကြောင်းများကို တွေးတောမိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း ထိုင်ရာမှထ၍-

“မြမောင်တို့ မြသောင်းတို့ဘက်က လောင်းလို့ နိုင်လာကြတယ် မှတ်တယ်၊ ကျုပ် သိပါတယ်ဗျ၊ ကိုင်းကိုင်း ကိုစိန် ကျုပ်ပြောတာတွေ သတိပြုရစ်ဗျနော်၊ ကျုပ်ပြန်ဦးမယ်” ဟုပြော၍ တိုက်ပေါ်မှဆင်းလာခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေ ဆင်းသွားလေလျှင် မောင်စိန်က တပည့်မောင်ထွန်းအား-

“တယ်ဝွကျတဲ့လူပဲ၊ ခင်ဗျားကြောင့် ရိပ်မိကုန်ပြီ၊ တကယ်ဆိုတော့ ကြည့်ပါဦးတော့ဗျာ”

ထွန်း ။ ။“အခန်းထဲ သူရောက်နေတာ ကျုပ် ဘယ်နှယ်သိနိုင်မလဲဗျာ”

စိန် ။ ။“ပါးစပ်ကအော်ပြီး ဝင်လာသတဲ့ဗျာ၊ အခန်းထဲမှာ လူရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာများ ကြည့်ပါဦးတော့ တကယ့်လူပါပဲ”

ထွန်း ။ ။“သူ ဘာလုပ်မှာလဲ”

စိန် ။ ။“ဘယ်ပြောတတ်မှာလဲ၊ စလေဒင်သဘောမှာ ကျုပ်တို့ လက်ရာတွေကို သူ ရိပ်မိဟန်လည်း ရှိတယ်၊ တော်တော် ကျုပ်တို့အထဲမှာ စွာချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ စွာချင်တဲ့လူများကို ပြုလုပ်ဖို့ တစ်နည်းတော့ရှိတယ်၊ ဘာလဲဆိုတော့...”

ထွန်း ။ ။“တော်ပါဗျာ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့လည်း ငွေတွေနိုင်လှပါပြီ၊ ပြန်ကြစို့ရဲ့”

စိန် ။ ။“နေဦး ယခုတစ်ပတ်မှာ စလေဒင်သဘောဟာ မန္တလေး ဘဏ်တိုက်က ရန်ကုန် ဘဏ်တိုက်ကို ငွေသား ဒဂီးတစ်သိန်း တင်ပို့ရမယ်တဲ့ ကြားရဲ့လား၊ ငွေစက္ကူ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ နံပါတ်တွေ ဘာတွေ စစ်မှာကြောမှာ ကြောက်စရာမရှိဘူး၊ ငွေသားချည်းတဲ့၊ တစ်သိန်းတဲ့ဗျ၊ ကြားရဲ့လား”

ဟု ပြောလေလျှင် မောင်ထွန်းမှာ လောဘကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း ကြောက်ရွံ့သော စိတ်များ ပြေပျောက် သွားရည်ကျလောက်အောင် ရှိသည်နှင့်-

ထွန်း ။ ။“ကိုင်း ဒါဖြင့် လုပ်ဗျာ၊ တစ်သက်မှာ သည်တစ်ချက် ကော်လိုက်ရင်ဖြင့် တော်ပြီ၊ ခင်ဗျားက အကြံကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ၊ အကြံသာထုတ်ပေတော့”
ဟုပြောပြီးနောက် လူဆိုးနှစ်ယောက်တို့လည်း စလေဒင်သင်္ဘောမှ ငွေများကို ထုတ်နုတ်ခိုးယူရန် စီမံလျက်ရှိကြလေ၏။

အခန်း (၈)

မောင်ဘရွှေသည် ဟိုတယ်မှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အရှေ့ပြင်သို့ သွားခဲ့ရာ မြင်းပွဲ၏ အကြောင်းများကို သတင်းပေးသောသူမှာ အမှန်မှချ မောင်စံတင့်ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရသဖြင့် ၎င်းအကြောင်းကို မောင်စံတင့်အား မေးမြန်းပြီးနောက် ဆုံးမစကားပြောကြားမည်ဟု ကြံစည်ခဲ့သော်လည်း မောင်စံတင့်သည် ဧကန်အမှန် မိမိ၏ သဘောအလျောက် ပြုလုပ်ရရှာသည် မဟုတ်၊ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့အား ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ပြုလုပ်ရရှာသည်ဟု ယုံကြည် စိတ်ချပြီးသည်နှင့် ၎င်းအား နာကြည်းလောက်အောင် ဆုံးမပြောဆိုမည်မဟုတ်ဟု အောက်မေ့ခဲ့လေ၏။ ဦးဘိုးမောင်၏ အိမ်သို့ရောက်လျှင် တစ်အိမ်လုံး ဆူညံစွာ ပျော်ပါး စားသောက်လျက် အိမ်ရှေ့၌လည်း အငြိမ့်ပွဲများ တီးမှုတ်ကသီလျက်ရှိရာ မောင်ဘရွှေသည် မောင်စံတင့်အား သူတစ်ပါးမမြင်အောင် မျက်ရိပ်ပြ၍ အခန်းတွင်းသို့ခေါ်ပြီးလျှင်-

ရွှေ ။ ။“ငါ သည်ကနေ့ အနောက်ပြင်ရောက်ခဲ့တယ်ဟေ့ မောင်စံတင့်၊ မြသောင်းနဲ့ မြမောင်ဘက်ကငွေတွေ ဖိလောင်းတဲ့လူများဟာ ဘယ်သူများဆိုတာကို ငါသိခဲ့ရတယ်”

ဟုပြောလျှင် မောင်စံတင့်မှာ ဝမ်းတွင်း၌-

“တစ်ခါဖြင့် ခက်ကြပြီ၊ ပေါ်ကြတော့မှာပဲ၊ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူး ထင်ပါရဲ့လေ”

ဟု အောက်မေ့မိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေလည်း မြင်းနှစ်ကောင်ဘက်မှ အမြောက်အမြား လောင်းစားသူများမှာ မောင်စိန်ဆိုသူနှင့် မောင်ထွန်းဆိုသူဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့နှစ်ဦးမှာ မောင်စံတင့်၏ထံမှ အတွင်းစကား ကြားသိရ၍ လောင်းစားကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအားလည်း ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်းသာလျှင် ဝန်ခံသင့်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေလျှင် မောင်စံတင့်မှာ မျက်ရည်များလည်လျက် ဟုတ်မှန်သည့် အကြောင်းကို ဝန်ခံချက် ပေးပြီးလျှင် မိမိ မှားယွင်းမိသည်များကို အလွန်တရာပင် ဝမ်းနည်းပါကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုရှာလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေက-

“ငါလည်း မင့်အပေါ်မှာ အလွန်အမင်း မကျပ်တည်းစေချင်ပါဘူး လူကလေးရယ်၊ သို့သော် ငါကတော့ မင့်ကို မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်ယုံကြည်ပြီး သည်အလုပ်ကိုရအောင် အာမဝန်တာခံပြီး သွင်းခဲ့ရတယ်၊ မင်းက ယခုလို သစ္စာဖောက်ပြားပြီဆိုတော့ ငါ့ကို မျက်နှာဖျက်ရာ မရောက်ပေဘူးလား လူကလေးရယ်”

တင့် ။ ။(မျက်ရည်များကိုသိမ်းလျက်)“ကိုကိုရွှေ... ကျွန်တော့်အကြောင်းကို အလုံးစုံ သိခဲ့လို့ရှိရင် ကျွန်တော့်ကို အပြစ်တင်မယ်မဟုတ်၊ သနားကရုဏာ ရှိဖို့သာ ရှိပါတယ် ကိုကိုရွှေခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် သတင်းပေးခြင်းဟာ ကျွန်တော်၏ အကျိုးမဟုတ်၊ မလွှဲမကင်းသာလို့သာ ပေးခြင်းဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ...”

ရွှေ ။ ။“ရှိပါစေကွယ်၊ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့တော့ ငါ့ညီ၊ တိတ်ပါမဝိုပါနဲ့၊ နောက်ကိုသာ သည်လိုမဖြစ်စေနဲ့နော် ကြားလား၊ သည်လူတွေကို ကြောက်တယ်ဆိုရင် ကိုကိုရွှေရှိပြီကော၊ ဘာမျှမကြောက်နဲ့၊ တိတ်ပါကွယ်၊ တိတ်ပါ၊ မင့်ကို ငါဘာကြောင့် သည်လောက်ချစ်ခင်တယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ မင့်မျက်နှာကလေးက ဘယ်သူမျက်နှာနဲ့ တူပါလိမ့်မယ်၊ ကဲကဲ ရှိပါစေကွယ်၊ လွန်ပြီးကို လွန်ပါစေတော့၊ နောက်ကိုဖြင့် မလုပ်နဲ့နော် ကြားလား”

တင့် ။ ။“မလုပ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ စိတ်ချပါတော့၊ ဒါထက် ကိုကိုရွှေကို ကျွန်တော်တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ဘာလဲဟေ့ ပြောလေ ငါ့ညီ”

တင့် ။ ။“ဟိုတနေ့က မစိန်ညွန့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေတာ ကိုကိုရွှေမြင်သွားတာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား”

ရွှေ ။ ။“မှတ်မိပါရဲ့ကွယ်”

တင့် ။ ။“သည်တုန်းက ကိုကိုရွှေက ကျွန်တော်တို့ကို အထင်လွဲပြီး သွားတာများ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာမျှပြောကြတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်၏ ရှေးဟောင်း နောက်ဖြစ်များ ပြန်ပြီးပြောလေတော့ မစိန်ညွန့်က သနားကရုဏာဖြစ်ရာလို့ သနားတဲ့ အကြောင်းကို ပြောတာပါခင်ဗျာ၊ သည့်ပြင် ဘာမျှ ကျွန်တော်တို့ မပြောပါဘူး”

ရွှေ ။ ။“အေးလေကွယ်၊ ဒါဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါကို ဘာကြောင့် ငါ့ကို ပြောနေရသေးသလဲ ငါ့ညီရဲ့”

တင့် ။ ။“ဘာကြောင့် ပြောသလဲဆိုတော့ ကိုကိုရွှေနဲ့ မစိန်ညွန့်နဲ့ တစ်ယောက်... တစ်ယောက်...”

ရွှေ ။ ။“ဘာဖြစ်သလဲကွဲ့၊ တစ်ယောက်... တစ်ယောက်...”

တင့် ။ ။“တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝမ်းတွင်းက ချစ်ကြိုက်နေကြောင်းကို ကျွန်တော် သိလို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျား”

ရွှေ ။ ။“မဟုတ်တာ ညီရယ်၊ ငါက ချစ်ကြိုက်တာမှာတော့ မင်းတွေးတာ တည့်ပါရဲ့၊ သို့သော် သူက...”

တင့် ။ ။“နှစ်ဦးလုံးတည့်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ မလွဲပါဘူး၊ ကိုကိုရွှေ ကျွန်တော် အကုန်သိပါတယ်၊ ကိုကိုရွှေမရှိတုန်း ညွန့်ညွန့်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကိုရွှေအကြောင်း ပြောတဲ့အခါမှာ သူ့မျက်နှာကဲကို ကျွန်တော်သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသောစိတ်ကို ချုပ်တည်းလျက်-
“သားနဲ့ အဘလောက် ရှိနေတာပဲကွယ်၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကဲကဲ ငါ့ညီ၊ ဟိုအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှစိတ်ညစ်မနေနဲ့၊ သွားသွား ပွဲများကြည့်ချေဦး”
ဟု ပြောပြီးလျှင် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာပြီးလျှင် ဦးဘိုးမောင်နှင့် မစိန်ညွန့်တို့ရှိရာသို့ လာရောက်ခဲ့ရာ မောင်စံတင့်မှာ မိမိ၏ အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ စားပွဲတွင် လက်ထောက်ပြီးလျှင် မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်လျက် အချိန်အတန်ကြာ စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်စံတင့်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ -

“ကိုင်း သည်လိုနေလို့ မဖြစ်ချေဘူး၊ သွားလေမှ တော်မယ်၊ ဪ ဖြစ်ရလေနော်၊ ငယ်စဉ်က အမိပစ်သွားလေတော့ အဘနဲ့နေခဲ့လေရ၊ ဆိုးလိုက်တဲ့အဘကလည်း လွန်လို့၊ ယခု သူတို့လက်က လွတ်ကရောလို့ အောက်မေ့ပါ၊ သူတို့လိုက်ပြီး နောက်ယှက်ပြန်တာနဲ့

မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရပြန်ပြီ။ တယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်ပဲနော်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေချင်လို့ကို မဖြစ်ရဘူး။ ကိုကိုရွှေတစ်ယောက်ဖြင့် အောက်မေ့ပါရဲ့ဗျာ၊ တယ်ပြီး ကောင်းရှာတယ်၊ မစိန်ညွန့်ကလေးကလည်း ကောင်းရှာပါပေရဲ့၊ မြင်မြင်ချင်း သနားကရုဏာ ရှိလိုက်ရှာတာလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ နတ်ဖက်တဲ့ ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမကလေးပါပေပဲဗျာ၊ နှစ်ယောက်လုံး သဘောကောင်း သဘောဖြူ အတူတကွ ပေါင်းသင်းကြပါစေဗျာ၊ အဝေးကပဲ မေတ္တာပို့လိုက်ပါသေးရဲ့၊ ငါတော့ဖြင့် ရောက်ချင်ရာ ရောက်ကရော၊ ခြေဦးလှည့်ရာ သွားလေမှပဲ တော်တော့မယ်၊ ယခုတလော တယ်လည်းမကျန်းမာဘူး၊ မကျန်းမာပေမယ့် ရောက်တဲ့အရပ်မှာ သေသွားရင်လည်း ပြီးရောပလေ၊ ဝဋ်ကျွတ်တာပ”

ဟုပြော၍ မိမိ၏ ပစ္စည်းကလေးများကို စုဆောင်းသိမ်းဆည်း၍ အထုပ်ငယ်နှင့် ထည့်ရင်း မောင်ဘရွှေ၏ ဓာတ်ပုံတစ်ခု ဆွဲထားသည်ကို မြင်မိသည်နှင့် မိမိ၏ လွယ်အိတ်ထဲသို့ ထည့်၍-

“သည်ဟာတော့ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ပေဘူး၊ သို့သော်လည်း သည်လောက်တော့ဖြင့် စိတ်မဆိုးတန်ကောင်းပါဘူးလေ”

ဟုပြော၍ စားပွဲ၌ ထိုင်ပြီးလျှင် စာတစ်စောင်ကို ရေးခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မိမိရေးခဲ့သော စာကို စားပွဲခုံပေါ်၌ထားခဲ့ပြီးလျှင် မောင်စံတင့်သည် လွယ်အိတ်ငယ်ကို လွယ်လျက် အိမ်ရှေ့၌ အငြိမ့်ပွဲခံလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်နောက်ဝင်းတံခါးမှ ထွက်လာခဲ့၍ မြင်းရထားဖြင့် မြစ်ဆိပ်သို့ လာရောက်ခဲ့လေ၏။ မြစ်ဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ဓာတ်မီးတို့ဖြင့် ထိန်လင်းစွာ ထွန်းထားသော သင်္ဘောတစ်စင်းကို မြင်သဖြင့် မေးမြန်းရာ ဗန်းမော်သွားသင်္ဘောဖြစ်ကြောင်းကို သိရသဖြင့်-

“ကိုင်း ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပေတော့”

ဟုဆိုပြီး သင်္ဘောပေါ်သို့တက်၍ ဒုတိယတန်းအခန်းတစ်ခုကို ယူပြီးနောက် စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း ရှိသည်နှင့် အိပ်ရာပေါ်တွင် ပစ်လဲလိုက်ရာ တစ်ခါတည်း အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။

မောင်ဘရွှေသည် ညဉ့်အခါ၌ မည်မျှသည်အိပ်ပျက်သည်ဖြစ်စေ နံနက်စောစောထ၍ ဝရန်တာ၌ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း မောင်စံတင့်၏ အခန်းဆီသို့ ကြည့်လျက်...

“ဪ သနားပါတယ်၊ ချောကလေး စိတ်ညစ်တာနဲ့ အိပ်နေရှာတယ် ထင်ပါရဲ့၊ အခါတိုင်းဖြင့်ရင် သည်အချိန်ကျ ထရှာပြီ၊ အလို အခန်းပေါက်လည်း ပွင့်နေပါကလား၊ ထသွားပြီထင်ပါရဲ့။”

ဟုပြော၍ အခန်းဝသို့ရောက်သွားရာ အိပ်ရာမှာ အိပ်သည့် လက္ခဏာ မရှိသည်နှင့် အနည်းငယ် ထိတ်လန့်၍ အခန်းတွင်းသို့ဝင်ပြီးနောက် ကြည့်ရှုသည်တွင် စားပွဲခုံပေါ်၌စာကိုမြင်သဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ-

“ကျေးဇူးကြီးလှပါသော မိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား၊ မနေသာသဖြင့် သွားရပါသော်လည်း အလွန်ပင်ချစ်ခင် ကျေးဇူးလည်းတင်လှပါတယ်ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်အားလည်း ရှာဖွေခြင်း၊ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း မပြုရန် တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျား။”

မောင်စံတင့်

ဟူသောစာတိုကလေးကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မောင်ဘရွှေသည် စာကိုကိုင်လျက် ဝရန်တာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် ရက်အနည်းငယ်မျှသာလျှင် တွေ့ဆုံသိကျွမ်းရသော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရဘိသကဲ့သို့ အလွန်တရာ မေတ္တာသက်ဝင် ချစ်ခင်စုံမက်ခဲ့သော

မောင်စံတင့်ကလေးသည် မိမိက မြည်တွန် တောက်တီးသည့်အတွက် ထွက်၍ သွားရှာချေပြီတကားဟု ယူကြုံးမရ ဖြစ်ချေသောကြောင့် မိုင်ငေးလျက်ရှိစဉ်တွင်-

“စောစောစီးစီး ဘာများတွေးတောနေသလဲရွှေရွှေရဲ့။”

ဟု မစိန်ညွန့်က ပြောသည်တွင်မှ စာကိုပြ၍ နှစ်ယောက်သားတို့သည် မောင်စံတင့်ကို မည်ကဲ့သို့ရအောင် ရှာဖွေ၍ တစ်ဖန်ပြန်၍ခေါ်ရမည့်အကြောင်းများကို တိုင်ပင်လျက်ရှိကြလေရာ မောင်စံတင့်မှာ ထိုအချိန်အခါ၌ မင်းကွန်းဘုရားကြီးကို သဘောပေါ်မှာ ဖူးမြော်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း (၉)

မောင်စံတင့် ထွက်သွားပြီးနောက် ၂ ရက်မျှကြာလတ်သော် မောင်ဘရွှေသည် မြို့ပေါ်၌ အရပ်ရပ်တို့တွင် မိမိဉာဏ်ရှိသလောက် ထောက်လှမ်း မေးမြန်းပါသော်လည်း အချည်းအနီးမျှ ရှိနေသဖြင့် သဘောဆိပ်၌ စုံစမ်းမေးမြန်းဦးမည်ဟု ထွက်လာခဲ့ရာ သဘောဆိပ်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စလေဒင်သဘောမှ မိမိ၏မိတ်ဆွေ မာလိန်သည် ပျာယီးပျာယာ လျှောက်လာသည်ကိုမြင်သည်နှင့်-

ရွှေ ။ ။ “ဘယ်လဲဗျ။ သည်လောက်တောင် ပျာယီးပျာယာနဲ့”

လိန် ။ ။ “ပျာဆို ဘာပြောစရာရှိသလဲဗျာ၊ မိုးမီးလောင်နေပြီဗျ”

ရွှေ ။ ။ “မိုးမီးလောင်လို့ ရေစက်သွားပြီးခေါ်မယ်လို့လား”

လိန် ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ နေစမ်းပါ။ ဪ အိတ် ကိုဘရွှေ ဟိုတုန်းက ရန်ကုန်မှာ စုံထောက်ဘက် တော်တော်ကြာအောင် လုပ်ခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

ရွှေ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ ၄ - ၅ နှစ်လောက်ကြာခဲ့ပါတယ်။ မီးစက်ရုံသွားဖို့ ဖြစ်ရင် စုံထောက်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ”

လိန် ။ ။ “နေစမ်းပါဗျာ၊ မရှော်စမ်းပါနဲ့၊ မိုးမီးလောင်ပုံက သည်လိုဗျ။ မန္တလေးဘက်တိုက်က ရန်ကုန်ဘက်တိုက်ကိုပို့ဖို့ ငွေသားဒင်္ဂါးတစ်သိန်း မနေက ထင်ရှားသေတ္တာနဲ့တင်ပြီး သဘောကိုချလာခဲ့တယ်။ သည်ကနေ့ မရှိဘူးဗျ”

ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခုပေါ်လာသည်နှင့်-

“အောင်မယ် ပြောစမ်းပါဗျာ၊ ကျုပ်ကြားစမ်းပါရစေ”

ဟုပြောသည်တွင် မာလိန်လည်း ငွေသေတ္တာများကို ယမန်နေ့က လှည်းနှင့်တင်ဆောင်ခဲ့ပြီးလျှင် စန္ဒလီကုလားများပိုင်းရံလျက် ကောင်းမွန်လုံခြုံစွာ သဘောသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ သဘောသို့ ရောက်သကာလ ကပ္ပတိန်နှင့် သဘောအရာရှိကြီးတို့ လက်ခံ၍ သဘောဝမ်းခေါင်းအတွင်း ခိုင်မာသော မီးခံသေတ္တာကြီးတွင်းသို့ သွတ်သွင်း၍ ထားကြောင်း၊ ယနေ့ နေ့လယ်တွင် စိန်ကုန်သည်တစ်ယောက်က အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ကပ္ပတိန်အား အပ်နှံသည်တွင် ကပ္ပတိန်သည် ကျောက်သံပတ္တမြားများကို မီးခံသေတ္တာတွင်ထည့်မည်ဟု ဖွင့်လိုက်သည်တွင် ငွေသေတ္တာများသည် တစ်လုံးမကျန် ပျောက်ဆုံး၍သွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် ငွေသေတ္တာများမှာ တစ်လုံးလျှင် ငွေတစ်သောင်းမျှထည့်ထား၍ ပေါင်း ၁၀ လုံးမျှဖြစ်ကြောင်း ကပ္ပတိန်လည်း ၎င်းအကြောင်းကို တိုင်တန်း၍ ပုလိပ်အရာရှိများကို ခေါ်ငင်ရန် ပုလိပ် ဌာနသို့ မိမိအား စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

၎င်းအကြောင်းများကို ကြားရလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ ယခင်ကဖြစ်ပေါ်ခဲ့သောအကြံသည် တိုး၍တိုး၍ ရင့်မာလာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် မာလိန်အား-

“သည်အမှုမှာ ကျုပ်ထင်ချက် တစ်ခုရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်း ကိုက်များ ကိုက်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့လူစု ဖြစ်မှာပါပဲ”
ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောဆိုဘိသကဲ့သို့ ပြောဆိုမိလေလျှင် မာလိန်က “ဘယ်လူစုလဲဗျ”ဟု မေးရာ မောင်ဘရွှေလည်း မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှ မာလိန်အား ရှင်းလင်းဖော်ပြလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်ဘရွှေသည် ဤအမှုကို ပုလိပ်တို့အား တိုင်တန်းရသော် သူခိုးတို့မှာ မိမိတို့ ခိုးယူကြောင်းကို သဘောအရာရှိများ ရိပ်မိကြောင်း သိရှိကြ၍ သတိဝီရိယနှင့် နေကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မတိုင်တန်းဘဲ မိမိတို့ကိုယ်တိုင် စုံထောက်ရသည်ရှိသော် ပေါ်ပေါက်နိုင်ရန် အကြောင်းရှိကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုပြန်သည်တွင် မာလိန်လည်း မောင်ဘရွှေသည် စုံထောက်ဘက်၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်အခါက နာမည်ရပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်ပြင် ယခုအမှုတွင်လည်း အတော်အတန် အကဲခတ်မိပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤသူကို ကပ္ပတိန်ထံသို့ခေါ်သွားမည်ဟု အောက်မေ့၍ ခေါ်ငင်သွားလေ၏။

သဘောသို့ရောက်လေလျှင် မာလိန်လည်း မောင်ဘရွှေကို ကပ္ပတိန်၏ အခန်းသို့ ခေါ်သွားရာ ကပ္ပတိန်မှာလည်း မိမိ၌ ရာထူးလျှောလောက်သော အမှုဖြစ်သဖြင့် နေမထိထိုင်မထိ ဖြစ်လျက် စကြိုလျှောက်ရင်း လေကို လက်သီးဖြင့် ရံဖန်ရံခါ ထိုးသတ်လျက်ရှိလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် မာလိန်သည် ကပ္ပတိန်အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ကပ္ပတိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ ဖျတ်လတ်သော အမူအရာကိုလည်းကောင်း၊ စူးရှသော မျက်လုံး၏ တန်ခိုးကိုလည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်များကို ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ ပြောဆိုသည်များကိုလည်းကောင်း အလွန်တရာ နှစ်သက်အားရ သဘောကျသည်ဖြစ်၍ ပုလိပ်အရာရှိကို ခေါ်ခွဲမည့်အစား မောင်ဘရွှေကို ခေါ်လာခဲ့သည့်အတွက် မာလိန်အား အပြစ်တင်ခြင်းမပြုဘဲ ဆေးလိပ်များနှင့် ဧည့်ခံလျက် မေးမြန်းလိုသမျှ မေးမြန်းပါဟု ပြောဆိုလေရာ မောင်ဘရွှေသည် ၎င်းငွေသေတ္တာများ ထားသိုရာအခန်း၏ သော့ကို မည်သူကိုင်ပါသနည်းဟု မေးမြန်း၍ ကပ္ပတိန်က မိမိတစ်ဦးတည်း ကိုင်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုရာတွင် တောင်းယူ ကြည့်ရှုပြီးနောက် သော့ကို ဖယောင်းတိုင်ကမီးတွင် ကင်လေ၏။ ထိုအခါ ကြေးသော့သည် အရောင်တောက်နေရာမှ အနည်းငယ်ညှိုးမိန်၍ သွားလေရာ မောင်ဘရွှေသည် သော့ကို မီးမှခွာ၍ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကပ္ပတိန်အားပြ၍-

- ရွှေ ။ ။ “စမ်းကြည့်ပါ၊ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”
- တိန် ။ ။ “စေးကပ်ကပ်ရှိတယ်”
- ရွှေ ။ ။ “စေးပါသော်ဗျာ ၊ ဖယောင်းကိုး”
- တိန် ။ ။ “ဘယ်တုန်းကရောက်သလဲ”
- ရွှေ ။ ။ “ဖယောင်းနဲ့ သော့ပုံယူတုန်းက ရောက်တာပေါ့ဗျာ”
- တိန် ။ ။ “(မျက်စိပြူးလျက်)” ငြော်... ဟုတ်လိမ့်မယ်ဗျို့၊ နို့ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”
- ရွှေ ။ ။ “ကျွန်တော့်အထင်ဖြင့် သဘော ၂ ပတ်လောက်ရှိပြီ”
- တိန် ။ ။ “ဒါဖြင့် သည်အမှုကို ခင်ဗျား ဆုံးအောင်စုံထောက်နိုင်ပါ့မလား”

ရွှေ ။ “ကျွန်တော် တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားပါမယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တဲ့အတိုင်း တည်ရင်ဖြင့် အထမြောက်ဖို့ရှိပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို အပ်လျှင်ဖြင့် ပုလိပ်ကိုမတိုင်ဘဲ ထားရလိမ့်ဦးမယ်”

တိန် ။ “ပုလိပ်ကိုမတိုင်ရင် ကျုပ်အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိမှာပေါ့ဗျ”

ရွှေ ။ “နက်ဖြန်ကျတော့ တိုင်တာပေါ့ဗျာ”

တိန် ။ “နက်ဖြန် သင်္ဘောထွက်ရမယ်ဗျ”

ရွှေ ။ “ဪ... ဒါဖြင့် သည်လိုလုပ်ပေတော့၊ သည်အမှုကို သည်တစ်ည ကျွန်တော့် လက်ကိုအပ်၊ အပ်လို့ တစ်ညအတွင်း မပေါ်ပေါက်ရင် နက်ဖြန်မနက်စောစောမှ ပျောက်ကြောင်းကို သိတယ်ဆိုပြီး ဂါတ်ကိုတိုင်ပေတော့၊ သင်္ဘောထွက်တာတော့ အချိန်နည်းနည်း နောက်ကျမှာပဲ၊ သို့ပေမယ့် သည်လိုမလုပ်ဘဲ သည်ကနေ ညတွင်းချင်း နေရာကျလောက်ပါရဲ့ဗျာ”

တိန် ။ “ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း နေရာကျပါစေဗျာ၊ နို့ ယခု ဘာလုပ်ရမလဲ”

ရွှေ ။ “ဘာမျှလုပ်ဖို့မရှိဘူး၊ ည ၇ နာရီလောက်ကို ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်၊ လူခပ်မာမာ ၄ ယောက်သာ ကြည့်ထားလိုက်ပါဗျာ”

ဟုပြော၍ မောင်ဘရွှေသည် သင်္ဘောမှ ဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အာဠဝီလမ်းသို့ လာရောက်ခဲ့ပြီးနောက် မြင်းရထားသမားကို အခပေး၍ လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဓာတ်ပုံတိုက်သို့ အမှတ်မဲ့တက်သွား၍ ဟိုတယ်မှ လူဝင်လူထွက်တို့ကို ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက်ရှိလေ၏။

အခန်း (၁၀)

မောင်စိန်ဆိုသူမှာ အထက်က ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း မီးရထားမီးသင်္ဘော စသည်တို့ဖြင့် ရံဖန်ရံခါသွားလာ၍ ခရီးသည်တို့၏ ပစ္စည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သင်္ဘောအရာရှိတို့၏ ပစ္စည်းတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ခိုးယူလေ့ရှိသည်ဖြစ်ရာ စလေဒင်သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါခဲ့သည့် အခါ၌လည်း ထိုနည်းအတူ ပြုမူကြံစည်ခဲ့သည့်ပြင် ဉာဏ်ရှိသောသူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်နှင့် သင်္ဘော၌ မီးခံသေတ္တာကို မည်သည့်နေရာ၌ထားသည်၊ အခန်း၏သော့ကို မည်သူ၏လက်၌ ရှိသည် စသည်တို့ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းသဖြင့် သိရှိရသောအခါ ဤအမှု ဤကိစ္စတွင် ကပ္ပတိန်၏ ဘဏ္ဍာစိုးနှင့် ပူးပေါင်းမှသာလျှင် ထမြောက်အောင်နိုင်မည့်အကြောင်းကို သိရှိ၍ ထိုသူအား တဖြည်းဖြည်းနှူးပြီးလျှင် ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခြင်းအားဖြင့် ကပ္ပတိန်အဝတ် လဲခိုက်တွင် သော့၏ပုံစံကို ဖယောင်းဖြင့်နှိပ်၍ ယူစေပြီးနောက် မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည်ကာလ ၎င်းပုံစံအရ သော့တူတစ်ချောင်းကို ပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြီးစီးသောအခါ မောင်စိန်သည် စလေဒင်သင်္ဘော၌ ပစ္စည်းတို့ကို မည်သည့်အခါမျှမဆို ခိုးယူနိုင်ခွင့်ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကြေးငွေအမြောက်အမြား တင်ပို့ရသော သင်္ဘောကို စောင့်ဆိုင်းလျက် မန္တလေးဘက်တိုက်မှ ရန်ကုန်ဘက်တိုက်သို့ ငွေဒဂါးတစ်သိန်းမျှ တင်ပို့ရကြောင်း သိရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငွေများကိုတင်ပြီးသည့်ည လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ဘဏ္ဍာစိုး၏ ကူညီခြင်းအားဖြင့် ၎င်းက အလှည့်ကျစောင့်ရသော ခရာသီကုလားကို မေ့ဆေးငွေပေးပြီးနောက် အချိန်းအချက် ပေးလိုက်သောအခါ မောင်စိန်၊ မောင်ထွန်းနှင့် အခြားသူတစ်ယောက်တို့သည် လှေဖြင့် စုန်ဆင်းလာ၍ သင်္ဘောနံဘေးတွင် ကပ်ပြီးမှ ငွေသေတ္တာများကို ၄ ယောက်မျှမ၍ တစ်ခုစီချပြီးလျှင် ခိုးယူထွက်ပြေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဘဏ္ဍာစိုးမှာမူ မိမိအား မရိပ်မိလေအောင် ကပ္ပတိန်

လက်အောက်၌ ဆက်လက်၍ အမှုထမ်းလျက် အချိန်သင့်လျော်သင့်အခါတိုင်ရောက်မှ အလုပ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ထိုသူတို့နှင့် တွေ့ဆုံရမည့်နေရာကို အချိန်းအချက်ပေးပြီးဖြစ်လေသည်။

မောင်ဘရွှေသည် ဟိုတယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိသော ဓာတ်ပုံတိုက်မှ ချောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေရာ နေဝင်ပြီးသဖြင့် ညီအစ်ကိုမသိတသိ အချိန်ခန့်တွင် မောင်စိန်၊ မောင်ထွန်းနှင့် အခြားလူတစ်ယောက်သည် ဟိုတယ်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် အနောက်အရပ်သို့ မောင်းနှင်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဘရွှေသည် တိုက်ပေါ်မှဆင်းလာ၍ ရထားတစ်စီးနှင့် ၎င်းတို့၏ နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ မောင်ဘရွှေလည်း မိမိ၏ ရထားကုလားအား ရှေ့၌မြင်ရသော မြင်းရထားနှင့် မနီးမဝေးမှလိုက်ရန် အမိန့်ပေး၍ထားရာ ဈေးချိုတော်နာရီစင်သို့ ရောက်လေလျှင် ဓာတ်ရထားတစ်စင်းသည် ကန့်လန့်ခံလျက်ရှိသည်နှင့် မြင်းရထားသမားလည်း ရှေ့မှရထားကို မျက်ခြေပြတ်၍ သွားလေ၏။ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုသူတို့သည် အမှန်မှချ မြစ်ဆိပ်သို့သွားကြမည်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မြင်သဘော ရရှိသည်အတိုင်း မြစ်ဆိပ်သို့ သွားသောလမ်းကို လျှင်မြန်စွာ မောင်းနှင်စေပါသော်လည်း ယခင်က ရထားကို မတွေ့ရှိဘဲလျက် ပိုက်ကျုံးသို့သာလျှင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့လေ၏။ ပိုက်ကျုံးလမ်းကွေ့ကို ကျော်လွန်မိလေလျှင် ဓာတ်ရထားတစ်စင်းသည် မောင်ဘရွှေ၏ မြင်းရထားကိုမိ၍ ကျော်သွားရာ ဓာတ်မီးရောင်သည် မြင်းရထားအတွင်းသို့ ထိုးသည်နှင့် ဓာတ်ရထားပေါ်၌ ထိုင်၍လိုက်ပါလာသော မောင်စိန်နှင့် အခြားသူတစ်ယောက်သည် မောင်ဘရွှေကို မြင်သည်နှင့် မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေအား လှောင်ပြောင်သည့်အနေဖြင့် ဆလန်ပေး၍သွားလေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာလည်း ထိုသူတို့သည် မြင်းရထားမှ ဓာတ်ရထားသို့ ကူးပြောင်း၍ သွားကြသည်မှာ မိမိလိုက်ပါလာကြောင်းကို ရိပ်မိ၍ ဖြစ်လေသလောဟု တွေးတောရင်း မြင်းရထားသမားအား မျက်ခြေပြတ်၍ ပစ်လိုက်သည့်အတွက် ကြိမ်းဆိုမောင်းမဲလျက် လျှင်မြန်နိုင်သမျှ လျှင်မြန်အောင် မောင်းနှင်စေခဲ့လေ၏။

ဂေါ်စိန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မောင်ဘရွှေသည် မြင်းရထားကို လွှတ်လိုက်၍ စလေဒင်သဘော ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာလာခဲ့ရာ သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်အောက် မှောင်ရိပ်တွင် စောင့်ဆိုင်းနေသည့်လက္ခဏာနှင့် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိ၍ ထိုသူက "လူကိုမမြင်ဘူးလားဗျ"ဟု ငေါက်၍မေးသောအခါ ငါသည် ဤအသံကို ကြားဖူးပါသည်ဟု ဆေးလိပ်ကိုဖွာ၍ ကြည့်သည်တွင်မှ မောင်စိန်၏ တပည့်မောင်ထွန်း ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။ မောင်ထွန်းဆိုသူလည်း မောင်ဘရွှေဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိလေလျှင် အံ့အားသင့်သည့်လက္ခဏာနှင့် "အလို"ဟု တစ်ခွန်းတည်းဆို၍ မှောင်ရိပ်မှ ခွာသွားလေ၏။

မောင်ဘရွှေလည်း သဘောပေါ်သို့ရောက်လေလျှင် ကပ္ပတိန်လည်း အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်သော အမှုအရာနှင့် စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိရာ-

- တိန် ။ ။ "ဘယ့်နယ်လဲ မောင်ဘရွှေ၊ သတင်းများ ထူးသေးသလား၊ ရပုံပေါ်သေးရဲ့လား"
- ရွှေ ။ ။ "ကျွန်တော် ထင်သည့်အတိုင်း တည့်ရင်ဖြင့် ရပုံပေါ်တာပဲ၊ ကိုင်း ခရာသီ မာမာတောင့်တောင့် ငှ ယောက်လောက်နဲ့ သမ္မာန်တစ်စင်းရချင်တယ်"
- တိန် ။ ။ "ရနိုင်ပါတယ်၊ သည့်ပြင် ဘာလိုချင်သလဲ"
- ရွှေ ။ ။ "သည့်ပြင် ဘယ်သူလိုက်မလဲ၊ ခင်ဗျားလိုက်မလား"

- တိန် ။ ။“ကျုပ်လိုက်မယ်၊ မာလိန်လိုက်မယ်”
- ရွှေ ။ ။“ခြောက်လုံးပြူးများလည်း ပါပေစေ့ဗျာ၊ လယ်နုလက်ရှိသလဲ”
- တိန် ။ ။“ကျုပ်မှာ တစ်လက်၊ မာလိန်တစ်လက်၊ အရာရှိကြီးမှာ တစ်လက် ၃ လက်ရှိတယ်၊ အရာရှိကြီးသေနတ်ကို ခင်ဗျားကိုင်ခဲ့ပေတော့”
- ရွှေ ။ ။“ကောင်းပြီ၊ ကိုင်း မြန်မြန်ပြင်ဆင်ကြပေတော့ဗျာ”

၎င်းနောက် ၁၅ မိနစ်ခန့် ကြာလေလျှင် သင်္ဘောမှ သမ္ဗန်ကြီးတစ်စင်းကို ခရာသီကုလား ၄ ယောက် ခတ်လျက် မာလိန်သည် ပဲ့ကိုင်ပြီးလျှင် မောင်ဘရွှေနှင့် ကပ္ပတိန်တို့သည် ပဲ့အနီးမှထိုင်လျက် မောင်ဘရွှေ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မြစ်ကမ်းမှ အတောင် ၃၀ မျှခွာ၍ တဖြည်းဖြည်း မြစ်ကိုစုန်ဆင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုသို့ စုန်ဆင်းလျက်ရှိကြစဉ် မောင်ဘရွှေနှင့် ကပ္ပတိန်တို့လည်း ကမ်းဘက်သို့ သေချာစွာကြည့်ရှုလျက်ရှိကြရာ ကမ်း၌ဆိုက် ကပ်လျက်ရှိသောလှေများ၊ သမ္ဗန်များကိုကျော်လွန်၍ နောက်ဆုံး၌ ဧရာဝတီစက်ရုံကိုပင် ကျော်လွန်ပြီးလျှင် တဖြည်းဖြည်း စုန်လျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုညဉ့်သည်ကား လပြည့်ကျော် ၅ ရက်ညဖြစ်၍ လရောင် မလာသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်မြစ်လုံး မှောင်အတိပြီးလျက်ရှိလေရာ မောင်ဘရွှေသည် ကမ်း၌ ဆိုက်နေသော လှေများကို မိမိတို့မမြင်ဘဲ ကျော်လွန်၍ သွားမည် စိုးသောကြောင့် ကမ်းနှင့်ကပ်နိုင်သမျှ ကပ်၍ စုန်ရန် မာလိန်အား ပြောလေရာ ဧရာဝတီစက်ရုံကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများနှင့် ထိုးလျက် စုန်လာခဲ့သဖြင့် ခရီးတစ်မိုင်ကျော်ခန့် ရောက်လေလျှင် ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ မှောင်ရိပ်အောက်တွင် ဆိုက်ကပ်၍ထားသော လောင်းကြီးတစ်စင်း အတွင်းမှ တစ်ယောက်သောသူက “ကိုစိန်တို့လားဗျို့” ဟုမေးရာ မောင်ဘရွှေက ဆိုင်းငံ့ခြင်းမရှိဘဲ “အေး”ဟု ဖြေဆိုပြီးလျှင် မာလိန်ကို ကမ်းသို့ ကပ်စေလေ၏။

သမ္ဗန်ကြီးသည် လောင်းကြီးနှင့် ယှဉ်ကပ်မိကြလေလျှင် ယခင်ကမေးသူလည်း “ကြာလိုက်တာဗျာ၊ နေဝင်ဝင်ချင်းလာကြမယ်ဆိုပြီး အခုမှ ပေါက်လာကြတော့တယ်” ဟုပြော၍ လှေတွင်း၌ အိပ်နေရာမှထလာခဲ့ရာ သင်္ဘောသမ္ဗန်ကို မြင်သဖြင့် မိမိ၏ လူများ မဟုတ်ကြောင်းကို သိ၍ ထွက်ပြေးမည်အပြုတွင် မောင်ဘရွှေသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထိုး၍ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်လျက် “မပြေးနဲ့နော်၊ ပစ်လိုက်မယ်”ဟုပြောသည်တွင် ထိုသူသည် ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအတွင်း၌ မာလိန်နှင့် ကပ္ပတိန်တို့လည်း လှေအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရှာဖွေကြရာ ငွေသေတ္တာများကိုလည်း မတွေ့၊ လူ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း မတွေ့သည်နှင့် မောင်ဘရွှေအား “ဘယ့်နယ်လဲ”ဟု မေးရာ မောင်ဘရွှေက “ကျုပ်ထင်တဲ့အတိုင်းပဲဗျာ”ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မိမိတို့ဖမ်းထားသောလူလည်း မိမိအား မည်သည့်အတွက် အနိုင်အထက် ပြုကျင့်ကြပါသနည်းဟု မေးမြန်းရာ မောင်ဘရွှေလည်း ထိုသူ၏မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ငွေသေတ္တာများကို အဘယ်မှာသိုဝှက်၍ ထားသနည်းဟု မေးလေ၏။ ထိုသူလည်း လူပါးတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့်-

“ဘယ်ကငွေသေတ္တာလဲဗျ၊ လွှတ်ပါ၊ ကျုပ်ကို ဘယ်အတွက် ဖမ်းဆီးနိုင်သလဲ”
ဟုမေးမြန်းလေလျှင် မောင်ဘရွှေက-

“အာဂလူပဲ၊ သူမေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ဘာသာ ရှာမှတော်တယ်၊ ရှာရင်လည်း ဝေးဝေး မရှာရပါဘူးလေ၊ လူ ၄-၅ ယောက်လောက်နဲ့ သူတို့ ဝေးဝေးကြီး ရွှေ့မသွားနိုင်ပါဘူး။ ကဲလာ... လာ ကမ်းပေါ်တက်ကြမယ်၊ ဪ သို့သော် ဟိုလူတွေ မကြာခင်ဘူး လာကြတော့မယ်၊ သူတို့ကို လက်ပူးလက်ကြပ်ဖို့အရေးက ကျန်သေးတယ်။ ကဲ သည်လူကို ကျုပ်တို့နဲ့အတူ ခေါ်ခဲ့မှတော်မယ်”

ဟုပြောပြီးလျှင် မိမိတို့စီးနင်းလာသောသမ္မာန်ကို လှေ၏ အောက်ဆွယ်အတောင် ၂၀၀ လောက်တွင် ဝှက်ထားစေပြီးနောက် ထိုသူကို ခရာသီကုလားနှစ်ယောက် ညှပ်၍ခေါ်လျက် ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်လျှင် မောင်ဘရွှေနှင့် ကပ္ပတိန်တို့လည်း ရှေ့ဆုံးမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများကို ထိုးလျက် ထိုမှဤမှရှာဖွေကြရာ နာရီဝက်ခန့်မျှ ရှာဖွေမိကြလျှင် ဇရပ်ပျက်များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော စေတီပျက်ကြီးတစ်ဆူကို တွေ့ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘရွှေတို့လည်း အုတ်တံတိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ပြီးနောက် ဇရပ်များအောက်၌ ဓာတ်မီးများနှင့် ထိုး၍ကြည့်သည်တွင် ပျဉ်တိုပျဉ်စများ စုပုံထားသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဖယ်ရှား၍ကြည့်ရာ ငွေသေတ္တာများကို တွေ့ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လည်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်လျက် အလွန်တရာအားရဝမ်းသာရှိသော အမူအရာနှင့်-

“အလွန်ကောင်းတယ် မောင်ဘရွှေ၊ အလွန်ကောင်းတယ်၊ ကျွန်ုပ် အများကြီး ကျေးဇူးတင်တယ်”

ဟုပြောဆိုလျက်ရှိရာ မောင်ဘရွှေလည်း နားစွင့်လျက်ရှိရာမှ “နားထောင် ဘာသံတွေလဲ၊ လှည်းသံတွေနဲ့တူတယ်”ဟုပြောသည်နှင့် လူတစ်စုတို့သည် ငွေသေတ္တာများကို ဝှက်ထားသော ဇရပ်ပျက်နှင့်အနီး အခြားဇရပ်ပျက်ကြီး တစ်ဆောင်အောက်တွင် ဝင်၍ ပုန်းအောင်း ချောင်းမြောင်းလျက် ရှိကြရာ ကပ္ပတိန်လည်း မိမိတို့ ဖမ်းထားသောလူ၏ ဦးခေါင်းကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့် တွေ့လျက်-

“မအော်နဲ့၊ မောင်မင်းအော်ရင် ကျွန်ုပ်ပစ်လိုက်မယ်”
ဟုခြိမ်းခြောက်ထားသဖြင့် ထိုသူလည်း ငြိမ်ဝပ်စွာရှိနေလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ငြိမ်ဝပ်စွာ ချောင်းမြောင်း စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသဖြင့် ၁၀ မိနစ်ခန့်မျှ ရှိလေလျှင် မြစ်ဆိပ်ကမ်းဆီမှ “ဘိုးမှီရေ၊ ဟော့ဘိုးမှီ၊ သည်အကောင် ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်မယ်၊ အိပ်ပျော်နေပြီ ထင်ပါရဲ့”ဟုပြောသံများကို ကြားနေကြလေ၏။ ၎င်းနောက် လှေသို့ ဆိုက်ရောက်သူများလည်း မိမိတို့၏ လူကိုမတွေ့သဖြင့် တိုင်ပင်ကာ အကြံယူလျက်ရှိသည့် လက္ခဏာနှင့် အချိန်အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ရှိနေပြီးနောက် တစ်ခဏမျှ ကြာလေလျှင် ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခုသည် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်လွန်၍ ငွေသေတ္တာများရှိရာ ဇရပ်အောက်သို့ ထိုး၍ကြည့်သည်ကို မြင်ရကြလေ၏။ ထို့နောက် မီးရောင်နှင့်ထိုး၍ ကြည့်သူလည်း မိမိ၏ ပစ္စည်းများ ခြေရာလက်ရာမပျက် မိမိတို့ထားခဲ့သည်အတိုင်း ရှိနေကြောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် အတန်ငယ် စိတ်အေးသည့်လက္ခဏာနှင့် အုတ်တံတိုင်းကို ကျော်၍ စေတီတော်အတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ထိုသူ၏နောက်မှာလည်း လူနှစ်ယောက်တို့သည် ဓားမြှောင်များကို ကိုင်စွဲလျက် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။

လူ ၃ ယောက်တို့လည်း ဓာတ်မီးကိုထိုးလျက် ငွေသေတ္တာများ ထားသော ဇရပ်ပျက်ကြီး အနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ရှေ့ဆုံးမှလာသောသူလည်း ဇရပ်ပေါ်သို့ မီးရောင်ထိုး၍ "ဘိုးမို့ရေ"ဟုခေါ်လိုက်ရာ မည်သူမျှ ထူးခြင်းမရှိ၊ မိမိ၏ ပဲ့တင်သံများသာလျှင် ပြန်၍ကြားရသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအစောင့်အရှောက် ထားခဲ့သော လူတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံး၍ သွားသည်အတွက် အတန်ငယ် တုန်လှုပ်၍ သွားသည့်လက္ခဏာနှင့် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ မီးရောင်ကို ထိုး၍ကြည့်နေစဉ်တွင် မောင်ဘရွှေတို့လူစုလည်း ပုန်းအောင်းရာအရပ်မှ ရုတ်တရက်ပြေးထွက်လာပြီးလျှင်-

"မပြေးကြနဲ့နော်၊ ပြေးတဲ့လူ ပစ်လိုက်မယ်"

ဟုအော်ဟစ်၍ ပြောလေ၏။ ထိုအသံကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူခိုးတို့၏ ဓာတ်မီးများသည်လည်း ငြိမ်း၍သွားရာ မောင်ဘရွှေနှင့် ကပ္ပတိန်တို့၏ ဓာတ်မီးသည် သူခိုးတို့ ရှိရာသို့ ထိုးလျက် လျှင်မြန်စွာ ပြေးလာကြစဉ် သူခိုး ၃ ယောက်တို့လည်း တစ်ယောက်တစ်ကွဲ ပြေးကြသည်ကို မြင်သည်နှင့် မောင်ဘရွှေသည်-

"သည်တစ်ယောက်ကို ကျုပ်တာဝန်ထားပါ၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ လိုက်ကြပါ"

ဟုပြောလျက် မောင်စိန်ဆိုသူ၏နောက်သို့ လိုက်လေ၏။

ကပ္ပတိန်လည်း သူခိုးတို့ ထိတ်လန့်စေခြင်းငှာ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို တစ်ချက် ဖောက်လိုက်ရာ သူခိုးတို့မှာ သေနတ်သံကြားသော်လည်း ထိတ်လန့်ခြင်း မရှိဘဲ ရေဆိပ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားကြလေ၏။ မောင်ဘရွှေသည် ဖျတ်လတ်ပေါ့ပါးသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်နှင့် လက်တစ်ဖက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကိုင်လျက် တစ်ဖက်မှ ဓာတ်မီးကိုထိုးပြီးနောက် အတင်းအကျပ်လိုက်သွားရာ ကိုက်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်အတွင်းတွင် မောင်စိန်ဆိုသူကို မိလေ၏။ မောင်စိန်လည်း မိမိပြေး၍ မလွတ်နိုင်ကြောင်းကို သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဘရွှေရှိရာသို့ လှည့်၍ လက်တစ်ဖက်မှ တူရွှင်းပြားတစ်ချောင်းကို ကိုင်လျက် တစ်ဖက်မှ ဓားမြှောင်နှင့် ခုခံလေရာ မောင်ဘရွှေနီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်မီးကိုင်သော လက်ကို တူရွှင်းနှင့် ချလိုက်သည်တွင် ရှောင်လိုက်သည်ဖြစ်၍ လက်ကိုမရိုက်မိဘဲ ဓာတ်မီးကိုသာ ရိုက်မိသည်နှင့် ဓာတ်မီးပျက်ပြီးလျှင် မှောင်ထဲ၌ နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးလျက် ရှိလေ၏။ မောင်ဘရွှေသည် မိမိ၌ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ပါသည်မှန်သော်လည်း ၎င်းနှင့် ပစ်ခတ်မိချေသော် မိမိ၌ တာဝန်မကင်းရှိမည်ကို သိသည်ပြင် လူတစ်ယောက်လျှင် တစ်ယောက်ချင်း သတ်ပုတ်ရခြင်း ဖြစ်သဖြင့် လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ချသည်အတိုင်း မောင်စိန်၏ ဓားချက်ကို ရှောင်တိမ်း၍ မောင်စိန်၏ နောက်မှ လက်နှစ်ဖက်ပါ သိမ်းလျက် ဖက်ထားရာ မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ ခြေသလုံးကို ခြေဖနောင့်ဖြင့် နောက်ပြန် ကန်ကျောက်လိုက်သည်တွင် နှစ်ယောက်လုံး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်စိန်အား ဖက်ထားသောလက်သည် လွတ်သွား၍ နှစ်ဦးသားတို့သည် မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိကြပြန်ရာ မောင်စိန်လည်း "ရှုပ်ချင်တဲ့အကောင် သေရော့ဟဲ့"ဟု ကြိမ်းဝါးလျက် ဓားမြှောင်နှင့် ရင်ဝကိုချိန်၍ တအားကုန် ထိုးလိုက်သည်တွင် မောင်ဘရွှေသည် ဓားမြှောင်ကိုင်သောလက်မှ လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုပ်ဖမ်းလျက် ရုတ်တရက် အားကုန် ညှစ်လိမ်လိုက်သဖြင့် မောင်စိန်သည် နာကျင်လှသည်နှင့် ဓားမြှောင်ကိုလွှတ်၍ မြေသို့ချလိုက်ရလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်စိန်သည် သတ်ပုတ်လုံးထွေးခြင်း၌ ကျင်လည်သောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ မိမိ၏ ကိုယ်ကို လှည့်ပတ်ကာ လက်အလိမ် ပြေစေပြီးနောက် ဖျတ်ခနဲ အားကုန်ရုန်းလိုက်ရာ မောင်ဘရွှေ၏လက်မှ လွတ်ပြန်၍

နှစ်ယောက်သား ထွေးလုံးသတ်ပုတ်ကြပြန်လေ၏။ ထိုသို့သတ်ပုတ်ကြသည်တွင် မောင်စိန်သည် မြေပေါ်၌ကျနေသော ဓားမြှောင်၏ အရိုးကို ခြေဖြင့်နှင်းမိသဖြင့် ခြေချော်၍ လဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်စိန်သည် တူရွှင်းကို လျှင်မြန်စွာ ကောက်ယူ၍ ရင်ဝကို နှိုးဖြင့်ထောက်ပြီးလျှင် လည်ပင်းကို တူရွှင်းဖြင့် ထိုးဖြတ်မည်ဟု လက်ကို မြှောက်လိုက်သောအခါ တူရွှင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ရိုက်မိသဖြင့် လွင့်စင်သွားပြီးလျှင် ကပ္ပတိန်၏အသံဖြင့် "ယူဘလိုက်တား"ဟု ဆိုသံမျှကိုသာ မောင်ဘရွှေကြားရလေ၏။ ထိုသို့ကြားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်စိန်သည် မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန်လျက် ခြေနစ်ချောင်းသည် မိုးမျှော်လျက်ရှိရာ ခရာသီနှစ်ယောက်တို့လည်း ထိုသူကို လက်တစ်ဖက်စီ ကိုင်လျက် ကပ္ပတိန်က မောင်ဘရွှေအား ထိခိုက်ပါသလားဟု မေးမြန်းလျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏ၌ မာလိန်နှင့် အခြားခရာသီ ၂ ဦးတို့လည်း အတော်အတန် နာကျင်လျက်ရှိသော သူခိုးနှစ်ယောက်ကို ကပ္ပတိန်နှင့် မောင်ဘရွှေရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ရာ ကပ္ပတိန်နှင့် မောင်ဘရွှေတို့မှာ မိမိတို့ဘက်မှ များစွာအနာတရမရှိဘဲ သူခိုးတို့ကို ဖမ်းမိပေသဖြင့် ဝမ်းသာစကား ပြောကြားလျက်ရှိစဉ်တွင် မောင်စိန်သည် ဆီဖြင့်သုတ်လိမ်း၍ ထားဘိသကဲ့သို့ ခရာသီတို့၏လက်မှ ချောထွက်၍ မြစ်ဆိပ်သို့ လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ကပ္ပတိန်လည်း စိတ်ကိုမချုပ်တည်းနိုင်သည် ဖြစ်၍ လက်မှ ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ရှုတ်တရက် ပစ်လိုက်ရာ မှောင်မိုက်သေးသည် ဖြစ်၍ ချိန်သားမရဘဲ ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် ခရာသီ ၄ ယောက်ကို သူခိုး ၃ ယောက်အား စောင့်ကြပ်ရန်ထားခဲ့၍ ကပ္ပတိန်နှင့်တကွ မောင်ဘရွှေ မာလိန်တို့သည် ထွက်ပြေးသူ မောင်စိန်၏ နောက်သို့ ထက်ကြပ် လိုက်ပြေးကြရာ မောင်စိန်သည် မှောင်မိုက်တွင် မျက်ခြေပြတ်စေရန် ကွေ့ကောက်ကာ ပြေးပါသော်လည်း ခြေသံကို ကြားရသည်ဖြစ်၍ မျက်ခြေမပြတ်ဘဲ ထက်ကြပ် လိုက်ပါလာကြသည်ကို မြင်လေရကား မြစ်ဆိပ်သို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွား၍ မြစ်ထဲသို့ ခုန်ဆင်းလိုက်လေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာ နောက်မှ လိုက်ပါလာသူတို့အနက် အပြေးအလျှင်မြန်ဆုံး ဖြစ်သဖြင့် မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆုတ်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ "သည်လိုနည်းနဲ့ ရရှိလားကွယ်" ဟု ပြောလျက် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်းလိုက်ရာ ကပ္ပတိန်နှင့် မာလိန်တို့လည်း "မခုန်ပါနဲ့ မောင်ဘရွှေ မခုန်ပါနဲ့"ဟု မောကြီးပန်းကြီးနှင့် အချည်းအနီး အော်ဟစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ မိမိနှင့်ချစ်ခင်စုံမက်သဖြင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည်ဆဲဆဲ ရှိသော သူငယ်မ တစ်ယောက်ကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်လျက် ခေါ်ငင်၍ သွားပြီးလျှင် ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်၍ ထားခဲ့သော မောင်စိန်၏ အပေါ်၌ ရန်ပြိုးကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ရေထဲ၌ ဖမ်းမိစေကာမူ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်အောင်မည်ကဲ့သို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့နိုင်မည်ကို တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်း မရှိဘဲ မြစ်ထဲ၌ မည်းမည်းမြင်ရာသို့ လက်ပစ်ကူး၍ လိုက်လေ၏။ ကပ္ပတိန်နှင့် မာလိန် တို့လည်း ကမ်းပေါ်မှ သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်လိုသော်လည်း မိမိတို့၏လူကို ထိမှန်မည်စိုးသောကြောင့် မပစ်ခတ်ဝံ့ဘဲ "ပြန်ခဲ့ပါ မောင်ဘရွှေ ပြန်ခဲ့ပါ"ဟူ၍သာလျှင် အော်ဟစ်ကာရှိကြလေ၏။

မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ ဘေးမှ လွတ်ကင်းစေရန် မိမိ၌ရှိသမျှ ခွန်အားကို ထုတ်၍ မြစ်လယ်သို့ ကူးလေရာ အတန်ကြာ ကူးမိလေလျှင် လက်ပန်းကျ၍လာသည်

ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ မောင်ဘရွှေ၏လက်မှ လွတ်စေကာမူ ကမ်းသို့ပြန်၍ မကူးနိုင်မည့်အဖြစ်ကို မြင်သဖြင့် မြစ်တွင်း၌ သေရသော် နှစ်ဦးလုံးသေရမည်ဟု အောက်မေ့၍ မြစ်လယ်သို့ ကူးနေရာမှ ဦးခေါင်းလှည့်၍ မောင်ဘရွှေရှိရာသို့ လျှင်မြန်စွာ ပြန်၍ကူးလာလေ၏။ မောင်ဘရွှေ၏ အနီးသို့ ရောက်လတ်သော် မောင်စိန်မှာ အလွန်မောပန်းလျက် အသက်ပြင်းစွာ ရှူရှိုက်လျက်ရှိသည်ကို မောင်ဘရွှေ မြင်ရလေကား မောင်စိန်၏ အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် မောင်စိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏ လည်ပင်းကို တစ်ခါတည်း ထိုး၍ အဖက်လိုက်တွင် မောင်ဘရွှေလည်း ရေအောက်သို့ ငုပ်သွားလေ၏။ မောင်စိန်မှာလည်း မောင်ဘရွှေကို ဖမ်းလိုက်သည်မှာ မိမိ၌ နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသမျှသော ခွန်အားကိုထုတ်၍ တစ်ဟုန်ထိုးဖမ်း လိုက်မိခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘရွှေကို မဖမ်းမိဘဲ လွဲ၍သွားသည်တွင် ရေအောက်သို့ နှစ်သွားလေ၏။ မောင်ဘရွှေလည်း ရေအောက်တွင် ငုပ်လျှိုး၍ မိမိငုပ်ရာအရပ်မှ ၁၀ တောင်ခန့်မျှတွင် ပေါ်လာပြီးနောက် ရေပေါ်၌ဖော့ကာ စောင့်ဆိုင်း ကြည့်ရှုနေစဉ်တွင် မောင်စိန်သည် မိမိအနီး၌ သွားခနဲပေါ်လာပြီး ခံတွင်းမှရေများကို ထုတ်လျက် “ဖူးဖူး”ဟု မှုတ်ပြီးနောက် မောင်ဘရွှေကို သိမ်း၍ ဖက်မည်အပြုတွင် မောင်ဘရွှေသည် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် မောင်စိန်၏ ရင်ဝကို ကန်လိုက်သည်တွင် မောင်စိန်သည် နောက်ထပ်၍ မပေါ်လာဘဲ ရေအောက်သို့ နှစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မောင်ဘရွှေသည် ကမ်းသို့ကူးလာ၍ ကပ္ပတိန်၊ မာလိန်တို့နှင့် မိမိတို့လက်မှ လွတ်ပြေး၍ ရေဘေးနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးသူ မောင်စိန်၏ အကြောင်းကို ပြောဆိုလျက်ရှိကြစဉ် ခရာသီ ၄ ယောက်တို့နှင့် သူခိုးနှစ်ယောက်တို့လည်း ရေဆိပ်သို့ ရောက်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘရွှေလည်း သူခိုး ၃ ယောက်အနက် မောင်ထွန်းဆိုသူအား ဖုံးကွယ်သော်လည်း အချည်းအနီးမျှ ရှိတော့မည်ဖြစ်၍ အဖြစ်အပျက်ကို မှန်ကန်သည့်အတိုင်း ပြောပြရန် တိုက်တွန်းလေရာ မောင်ထွန်းဆိုသူက-

“ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ပြောပါမယ်၊ ကျုပ်အူယားလွန်းလို့ ပြောစမ်းချင်လှပါတယ်၊ ဒါထက် ကိုစိန်ကော”

ဟုမေးသဖြင့် ရေနစ်၍ သေပြီထင်ကြောင်း ပြောလေလျှင် “ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ သူဂျီဟ်ကောင်ကြီးဗျ၊ သူနဲ့ တစ်ခါ ပူးပေါင်းမိတာနဲ့ ကျုပ်ဖြင့် သူ့လက်တွင်းမှ မလွတ်နိုင်ဘဲ သူစေခိုင်းသမျှ လုပ်နေရတော့တာပါပဲဗျာ၊ ထောင်ကျချင်လည်း ကျပါစေတော့၊ သူ့လက်က လွတ်ရင် ကျုပ်ဖြင့် ဝမ်းသာတော့တာပဲ။ အခုလည်း ကိုယ့်မှာ ကြေးငွေတွေ အပုံကြီးရှိရက်နဲ့ သူလောဘကြီးတာနဲ့ သည်လိုဖြစ်ရတော့တာပဲ၊ ကောင်းပါလေရဲ့ဗျာ၊ မောင်မင်းကြီးသား ကြွတော်မူပေမင့်ကိုး”

ဟု ပြောပြီးနောက် မိမိတို့မှာ သင်္ဘောပေါ်မှ ငွေသေတ္တာများကို ခရာသီတစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်း၍ ထုတ်ယူလာခဲ့ပြီးလျှင် ထိုည၌အတွင်း မိမိတို့ခိုးယူထားသော လောင်းလှေကြီးတစ်စင်းနှင့် စုန်ဆင်းခဲ့ကြကြောင်း၊ ဤနေရာသို့ ရောက်သည်ကာလ လှေကို ချုံ၌ဝှက်၍ အစောင့်တစ်ယောက် ထားခဲ့ပြီးလျှင် ပစ္စည်းများကိုမူ ဇရပ်ပျက်တစ်ခုအောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ မိမိတို့မှာ ယခု လှည်းနှင့် လာရောက်ခဲ့၍ အချို့ကို လှည်းနှင့် ညတွင်းချင်း တင်ယူပြီးလျှင် အချို့ကို တူး၍ မြှုပ်ထားမည်ဟု ကြံစည်ကြကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

မောင်ထွန်း၏ စကားအဆုံး၌ ကပ္ပတိန်သည် မောင်ဘရွှေ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အထူးကျေးဇူးကြီးလှသည့် အကြောင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ပြောဆိုပြီးနောက် သူခိုးများကို မိမိတို့စောင့်ကြပ်လျက် ခရာသီ ၄ ယောက်တို့အား ငွေသေတ္တာများကို သူခိုးတို့၏ လှည်းနှင့် ဇရပ်မှ သမ္ဗန်သို့ သယ်ပိုးစေပြီးလျှင် ပစ္စည်းများအားလုံး ဆိုက်ရောက်သောအခါ ခရာသီတို့သည် သမ္ဗန်ကို တဖြည်းဖြည်းခတ်လျက် သင်္ဘောရှိရာသို့ ဆန်တက်လာခဲ့ကြလေ၏။

အခန်း (၁၁)

ရန်ကုန် စိန်လယ်ဂျာ မြင်းပွဲရက် နီးကပ်လေလျှင် ဦးဘိုးမောင်တို့၏ အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးတို့မှာ ရန်ကုန်သို့ စုန်ဆင်းကြရန် ပျော်ရွှင်စွာ ပြင်ဆင်လျက်ရှိကြရာ ဦးဘိုးမောင်မှာ ပြိုင်မြင်းများကို စတင်မွေးမြူသည့်အခါမှစ၍ စိန်လယ်ဂျာဖလားကို တစ်ကြိမ်ကြိမ်၌ ပိုက်မိစေရန် ရည်ရွယ်ချက် အကြီးဆုံး ထားခဲ့သည်အတိုင်း ၃ ကြိမ် ၄ ကြိမ်မျှ ယခင်က သွားရောက် ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးပါသော်လည်း တတိယ၊ စတုတ္ထမျှသာ စွဲခဲ့လျက် ပထမဆု တစ်ခါဖူးမျှ ဆွတ်ခူးခဲ့ဖူးသည် မရှိဖြစ်လေရကား ယခုနှစ်၌ မိမိမွေးမြူခဲ့သမျှသော မြင်းအပေါင်းတို့တွင် အကောင်းဆုံးဟူ၍ ယုံကြည် စိတ်ချလျက်ရှိသော မြင်း ၂ ကောင်နှင့် သွားရောက်ပြိုင်ဆိုင်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်တရာ ဝမ်းသာအားရှိနေသည်အပြင်၊ မန္တလေးတာပတ်ပွဲ၌လည်း မြင်းနှစ်ကောင်လုံးတို့သည် တစ်ပွဲစီ ပထမဆုရကြသဖြင့် ကြေးငွေ အတော်အတန် လက်ကိုင်ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် စရိတ်ကြေးငွေ ကုန်ခန်းမည်ကို တွန့်တိုခြင်းမရှိဘဲ အိမ်သားအားလုံးတို့ကို ခေါ်ငင်၍ သွားမည်ဖြစ်သဖြင့် မြင်းကျင့်သမားများသည်လည်းကောင်း၊ ဂျော်ကီများသည်လည်းကောင်း၊ တူမ မစိန်ညွန့်သည်လည်းကောင်း အသီးသီးပြင်ဆင်လျက် ရှိကြလေ၏။ မြင်းပြိုင်ရက်နီးသဖြင့် ၇ ရက်ခန့်မျှသာ လိုလေလျှင် ဂျော်ကီများနှင့် မြင်းကျင့်သမားတို့မှာ ရန်ကုန်တာပတ်၌ မြင်းများကို ခြေကျင့်နိုင်စေရန် တင်ကူး၍ စေလွှတ်လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးမောင်၊ မစိန်ညွန့်နှင့် မောင်ဘရွှေတို့မှာ နောက် ၂ ရက်ခန့် ကြာသောအခါမှ ဒုတိယတွဲမီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

ရန်ကုန်သို့ဆိုက်ရောက်ကြလေလျှင် ဟိုတယ်တစ်ခု၌ တည်းခိုကြလျက် နံနက်တိုင်း မြင်းနှစ်ကောင်ကို 'စီးလှည့်ချခြင်း' 'စကင်းတိုက်ခြင်း' စသည်တို့ကို ပြုလျက်ရှိရာ မြင်းနှစ်ကောင်မှာလဲ မန္တလေးမှာကထက် 'ခြေဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ မြင်းပြိုင်ရက် နီးလာလေလေ ခြေတိုးလေလေ ရှိလေသဖြင့် ဦးဘိုးမောင်နှင့် မောင်ဘရွှေတို့မှာ ဤအကြိမ်တွင် စိန်လယ်ဂျာဖလားကို ခွဲရချေတော့မည်ဟု ရှေးထက်ပင် ယုံကြည်စိတ်ချလျက် ရှင်လန်း ဝမ်းမြောက်စွာ ရှိနေကြလေ၏။ မြသောင်းနှင့် မြမောင်တို့မှာလဲ 'စီးလှည့်ချ'သည့်အခါတိုင်း သူတစ်ပြန် ငါတစ်ပြန် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ မည်သူက ခြေသာသည်ကို မသိနိုင်သဖြင့် မောင်ဘရွှေနှင့် အိမ်သားအချို့တို့မှာ မြသောင်းကို အားထား၍ ဦးဘိုးမောင်နှင့် အချို့အိမ်သားတို့မှာ မြမောင်က သာသည်ဟု အိမ်သားအချင်းချင်း အငြင်းအခုံဖြစ်လျက် အချို့လည်း မြမောင်ဘက်မှ များများလောင်း၍ မြသောင်းဘက်မှ နည်းနည်းသာလောင်းမည်၊ အချို့ကလည်း မြသောင်းဘက်မှ များများလောင်း၍ မြမောင်ဘက်မှ နည်းနည်းလောင်းမည် စသည်ဖြင့် စီမံခန့်ခွဲလျက်ရှိကြလေ၏။

စိန်လယ်ဂျာ မြင်းပွဲနေ့တိုင် ရောက်လေလျှင် မြမောင်ကို စီးနင်းရမည်ဖြစ်သော ဂျော်ကီမောင်ငြိမ်းသည် တုပ်ကွေးရောဂါစွဲကပ်သဖြင့် မိမိအလွန်အားထားလျက်ရှိသော မြင်းကို

မစီးနိုင်သဖြင့် အိပ်ရာ၌ ကယောင်ချောက်ချား ယောင်ယမ်းလျက်ရှိရာ ဦးဘိုးမောင်မှာ မောင်ငြိမ်း၏ နေရာ၌ ရန်ကုန်မှ ကျော်ကီကလေးတစ်ယောက် တင်ရလေ၏။ ဦးဘိုးမောင်မှာလဲ မိမိအထူး အားထားသောမြင်းကို စီးမြဲဖြစ်သော ကျော်ကီကို မတင်ရသည်ဖြစ်၍ အားလျော့ပါသော်လည်း မတတ်နိုင်သည်ကို ညည်းညူ၍ နေသော်လည်း အချည်းနှီးဖြစ်ကြောင်းကို သိသဖြင့် မြမောင်ကို စီးနင်းမည့် ကျော်ကီအား ထိုမြင်း၏ အကြောင်းကို အလုံးစုံ ပြောပြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး တစ်ဖာလုံတွင်မှ ကြိမ်သွင်း၍စီးနင်းရန် အထပ်ထပ် မှာကြားလေ၏။ ကျော်ကီကလေးလည်း သွန်သင်သည့်အတိုင်း စီးနင်းပါမည်ဟု ဝန်ခံလျက် မိမိ၏ ကိုယ်ကို ချိန်တွယ်ပြီးနောက် ၁၂ နှစ်ကောင်မျှသောမြင်းတို့သည် 'တာတည်'ရန် ပရိသတ်တို့၏ ရှေ့မှ ခပ်မှန်မှန် 'လမ်းကြောင်း'၍ သွားကြလေရာ မြမောင်နှင့် မြသောင်းတို့မှာ 'ခြေကောင်း'သည် မှန်သော်လည်း အခြားမြင်းများကဲ့သို့ ကြွကြွရွရွ မရှိသည်နှင့် လူကြိုက်မများသည်ဖြစ်သောကြောင့် လောင်းစားရာ၌ ခိုင်ဖြစ်သော 'ဘူကီ'တို့လည်း ၎င်းမြင်းနှစ်ကောင်တို့၏ အပေါ်တွင် ၁၀၀ နှင့် ၅ ကျပ်မျှ အလေးကြော ပေးကြလေ၏။

ဦးဘိုးမောင်၊ မောင်ဘရွှေတို့မှာ မိမိတို့ ခန့်မှန်းထားသော ကြေးငွေတို့ကို မြင်းနှစ်ကောင်တို့၏ ဘက်မှ အလေးကြော များနိုင်သမျှ များစွာရအောင် 'ဘူကီ'တစ်ဦးပြီးလျှင် တစ်ဦး အလေးကြောများရာကို ရှာဖွေလောင်းစားကြပြီးနောက် မြင်းများသည် တာတည်လျက် ရှိစဉ်တွင် ပထမတန်းမှ ငြိမ်ဝပ်စွာ စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုလျက် ရှိကြရာ မောင်ဘရွှေမှာ တုန်လှုပ်သည့်လက္ခဏာ များစွာမရှိသော်လည်း ဦးဘိုးမောင်မှာ တစ်သက်ပန်လုံး မျှော်ကိုး ရည်စူးလျက်ရှိခဲ့သော ဆုကြီးဖြစ်သောကြောင့် ထိုင်ချည်ထချည်ဖြင့် ငြိမ်ဝပ်စွာ မနေနိုင်သည့် အမူအရာ ရှိလေ၏။

မြင်းတို့ကို လွှတ်လိုက်သဖြင့် တာမှထွက်ကြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူကြိုက် အများဆုံးဖြစ်သော သိန်းတန်သည် ရှေ့ဆုံးမှထွက်လာရာ ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးခတ်လျက် ဆူညံစွာအော်ဟစ်၍ အားပေးကြလေရာ ၎င်းမြင်း၏နောက်မှ မြမေ၊ ၎င်း၏နောက်မှ ကျော်စွာ၊ ၎င်း၏နောက်မှ မြမောင်တို့သည် တစ်ကောင်၏အမြီးကို တစ်ကောင်တိုက်လျက် ပြေးလာကြရာ မြသောင်းမှာ နောက်ကျလျက်ရှိသဖြင့် ၎င်း၏နောက် မြင်း ၃ ကောင်မျှသာလျှင် ကျန်ရှိတော့ချေ၏။

ဦးဘိုးမောင်၏ မြင်းတို့မှာ ယင်းကဲ့သို့ အထွက်၌ နောက်ကျသည် မှန်သော်လည်း ရှေ့မှမြင်းများကို တဖြည်းဖြည်းတရွေ့ရွေ့ မီလျက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် မောင်ဘရွှေတို့မှာ အားမလျော့သေးဘဲ စိုက်ငေးကာကြည့်နေကြလေရာ တာတစ်ဝက်ခန့်မျှရောက်လေလျှင် မြမောင်သည် တတိယမြင်းနှင့် ဒုတိယမြင်းတို့ကို ကျော်လွန်၍ ပထမမြင်းနှင့် အလှအယက် လည်ချင်းတွဲလျက် ရှိလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း မြသောင်းသည်လည်း မိမိ၏ရှေ့မှ ပိတ်ဆို့လျက်ရှိသော မြင်းများကို ကွင်းဝိုက်ကာ တက်လာခဲ့သဖြင့် တတိယမြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေရာ တာတစ်ဝက်ကျော်ကျော်မျှ ရောက်လေလျှင် မြမောင်သည် သိန်းတန်ကို ကျော်လွန်၍ တစ်ကောင်တည်း ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလာသည်တွင် မြမောင်ဘက်မှ လောင်းစား၍ ထားသော ပရိသတ်တို့လည်း "မြမောင် မြမောင် မြမောင်"ဟု အော်ဟစ်ကာ အားပေးကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ မြမောင်ကို စီးနင်းသော မြင်းစီးသမားလေးလည်း မြင်းကို အကုန်လွှတ်၍

စီးလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဦးဘိုးမောင်က "ဝွကျပြီ မောင်ဘရွှေ၊ အားကြီး ဝွကျပြီ အနင် စောလွန်းတယ်ဗျ။ တာ၊ဝင်ကျဖားနေရင် သည့်ပြင်မြင်းတွေ လွန်တက်ပြီးပဲ"ဟု ပေါင်ကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ ပြောလျက်ရှိလေ၏။ ခရီး ၄ ပုံ၊ ၃ ပုံကို ကျော်မိသဖြင့် ၄ ပုံ၊ ၁ ပုံမျှ ကျန်ရှိလေလျှင် မြသောင်းသည်လည်း တရွေ့ရွေ့တဖြည်းဖြည်း နောက်မှ ကုတ်၍လိုက်လာသဖြင့် သိန်းတန်ကိုပင်ကျော်လွန်ပြီးနောက် မြမောင်ကို မီလုဆဲဆဲ ရှိနေရာ ရှုကြည့်သူပရိသတ်တို့သည် မိမိတို့ကြေးငွေပင် ဆုံးရှုံးစေကာမူ တစ်ဦးတည်းပိုင်သော မြင်းနှစ်ကောင်တို့သည် ပထမနှင့် ဒုတိယဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် အကြိတ်အနယ် စီးလျက်ရှိသည်ကို မြင်ရသဖြင့် လိမ်လည်၍ စီးနင်းသူများမဟုတ်၊ တကယ်စီးသောသူများ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်နှင့် နှစ်သက်အားရသည့် လက္ခဏာဖြင့် ထီး၊ လက်ကိုင်ပဝါ၊ တုတ်ကောက်စသည်တို့ဖြင့် မြှောက်ယမ်းလျက် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ မြင်းများ၏ အမည်ကို ဟစ်အော်ခေါ်ငင်လျက် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေကြလေ၏။

ပန်းနှင့် တစ်ဖာလုံခန့်မျှသာကျန်ရှိလျှင် မြင်းနှစ်ကောင်တို့လည်း ရှေ့ဆုံးမှ 'အမြီးတိုက် ခေါင်းတိုက်' ဖြစ်လျက် အကြိတ်အနယ် စီးနင်း၍ နေလေရကား ပရိသတ်တို့သည် အလွန်တရာ စိတ်အားထက်သန်၍ လာကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့၏ နေရာများကို စွန့်ပစ်၍ ရှေ့ဆုံးမှ နီးနိုင်သမျှနီးစေရန် တိုးဝှေ့ကာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ မြသောင်း၏ဦးခေါင်းသည် မြမောင်၏တင်ပါးနှင့် ညီလျက်၊ ထို့နောက် ဝမ်းဗိုက်နှင့်ညီလျက်၊ ထို့နောက် ရှေ့လက်နှင့်ညီလျက်၊ ထို့နောက် လည်ပင်း၊ ထို့နောက် ဦးခေါင်းချင်းညီပြီးလျှင် ရှိနေရာမှ နှစ်ကောင်လုံး ကြိမ်ကို အကုန်သွင်း၍ အတောင် ၂၀ ခန့်မျှ မခြားမနား တစ်သားတည်း ပြေးသွားကြပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ မြသောင်းသည် မြမောင်၏ ရှေ့သို့ နှာသီးဖျားခန့်မျှကျရောက်၍ ပထမဆု ပေါက်လေ၏။

ပရိသတ်အပေါင်းတို့လည်း အလွန်တရာကြည့်ရှု၍ ကောင်းသော မြင်းပွဲဖြစ်ပေသဖြင့် သောင်းသောင်းညံ့မျှ သြဘာပေးကြလေရာ ဦးဘိုးမောင်လည်း မြေကိုခြေဖြင့် နင်းရမှန်းကိုမျှ မသိဘဲ ရွှင်လန်းအားရ ဝမ်းသာလှသောအမူအရာဖြင့် "ကော်ပြီ မောင်ဘရွှေ၊ သည်တစ်ခါဖြင့် ကော်ပြီ"ဟု ပြောဆို၍နေရာမှ ပရိသတ်တို့၏ တောင်းပန်ချက်အရ ဦးဘိုးမောင်သည် ပထမမြင်းနှင့် ဒုတိယမြင်းဖြစ်သော မြသောင်းနှင့် မြမောင်တို့၏ နှစ်ကောင်အကြားမှ မြင်းဇက်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကိုင်၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ခြင်းကို ခံရလေ၏။

အခန်း (၁၂)

ဦးဘိုးမောင်တူအရီးနှင့် မောင်ဘရွှေတို့လည်း မြင်းပွဲမှ ကြေးငွေ အမြောက်အမြား နိုင်ခဲ့ကြသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့အလိုရှိရာ အဝတ်အစား၊ အထည်အလိပ်မှစ၍ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတို့ကို တိုက်ဆိုင်ကြီးများသို့ သွားရောက်ဝယ်ယူကြပြီးလျှင် မီးရထားဖြင့် ပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။ မန္တလေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်၍ ၅ ရက်ခန့်ကြာရှိလေလျှင် တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်တွင် မောင်ဘရွှေသည် မိမိ၏နေရပ်မှ အရှေ့ပြင် မင်္ဂလာဈေးရပ်သို့ ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် မိမိ၏ တုတ်ကောက်ကို တစ်ခါတစ်ခါယမ်းလျက် စဉ်းစားတွေဝေလျက် ရှိရာမှ "သည်တစ်ခါဖြင့် ပြောမှတော်မယ်လေ၊ မပြောလျှင် မပြီးဘူးတဲ့၊

ဘယ့်နယ်ရှိရှိ ပြောဖြစ်အောင် ပြောတော့မယ်”ဟု အောက်မေ့လျက် နက်နဲစွာ စဉ်းစားသူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း နှေးချည်တစ်ခါ မြန်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ဦးဘိုးမောင်၏ နေအိမ်သို့ရောက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်မိရာတွင် မစိန်ညွန့်လည်း မောင်ဘရွှေကိုမြင်လေလျှင် မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ အခါတိုင်းထက်ပင် ရင်ဖိုလှိုက်လျက် အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့၍-

ညွန့် ။ “ရွှေရွှေလား၊ ဘကြီးလည်း မရှိဘူး၊ ကျွန်မပဲ ဧည့်ခံမည့်သူရှိတော့တယ်၊ ခပ်ပျင်းပျင်းနဲ့ပဲ စကားပြောပေးဦးတော့ ရွှေရွှေ”

ရွှေ ။ “မပျင်းပါဘူးညွန့်ရယ်၊ အရေးကြီးတဲ့စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက်ပြောစရာရှိလို့ ဦးလေးမောင်မရှိတော့ အခန့်သင့်ပဲ”

ဟု ပြောလေလျှင် မစိန်ညွန့်သည် စကား၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိသည့် လက္ခဏာဖြင့် မျက်နှာပိုးသတ်လျက် ဆိတ်ဆိတ် စောင့်ဆိုင်းကာနေလေ၏။

ထိုအခါ မောင်ဘရွှေသည် မစိန်ညွန့်၏ အနီးကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ထိုင်လျက် မိမိ၏ ရည်းစားဦးသည် မိမိအပေါ်၌ သစ္စာဖောက်ပြားလျက် မတရားသော အကြံအစည်ဖြင့် ရက်စက်စွာ ထွက်ခွာသွားသည့်အကြောင်း၊ ၎င်းသူငယ်မမှာ ကလေးတစ်ယောက်ကို ဖွားမြင်၍ ညှင်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်းကို ခံရရှာပြီးလျှင် အသက်တို့ တိုင်ရှာရကြောင်း၊ ယခင်က ညဉ့်အခါ မိမိတို့ဖမ်းဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့သော သူခိုးများအနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ မိမိ၏ရည်းစားကို ခိုးယူ၍ ရက်စက်စွာ ပြုကျင့်ခဲ့ဖူးသောသူပင်ဖြစ်ကြောင်းများနှင့် အစမှအဆုံးတိုင် ပြောဆိုလေလျှင် မစိန်ညွန့်မှာလည်း သနားဖွယ်ကောင်းသောအခန်းတို့၌ မျက်ရည်များလည်လျက် ကြင်နာသနားလှသည့်အမူအရာနှင့် စိုက်ငေးကာ နားထောင်လျက်ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ပြောဆိုပြီးသည့်စကားအဆုံး၌ မောင်ဘရွှေသည် မိမိပြောလိုသောစကားကို မည်ကဲ့သို့ စတင်ပြောရပါမည်နည်းဟု အတန်ကြာအောင် အကြံယူပြီးနောက်-

ရွှေ ။ “ညွန့်နဲ့ ရွှေရွှေနဲ့ဟာ ညွန့်ငယ်ငယ်ကလေးကစပြီး သိကျွမ်းလာခဲ့လို့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မောင်ရင်းနမကဲ့သို့ ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာ မှန်တယ်နော်၊ နောက်တော့ ညွန့်က ပခုက္ကူက အဒေါ်များဆီမှာ သွားပြီးနေလို့ တော်တော်ကြာအောင် ကွဲသွားကြတော့ တစ်ခါပြန်ပြီးအလာ ရှေးဦးစွာ ဈေးချိုထဲမှာ ညွန့်က နောက်ကနေပြီး ခေါ်လိုက်လို့ လှည့်အကြည့်လိုက်မှာ ဟိုတုန်းကကွဲသွားတော့ ငယ်ငယ်ကလေး၊ ကြက်တောင်စည်းကလေး မမို့တမိနဲ့၊ ဟိုနေ့က ဖြန်းခနဲဆို အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်ပြီး ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရတော့ ရှေးကချစ်ခင်ပုံနဲ့ မတူဘဲ တစ်မျိုးတစ်မည် စိတ်ပြောင်းလဲခြင်း ဖြစ်ခဲ့သည် မှန်ပါတယ် ညွန့်ရယ်။ သို့သော် ကိုယ့်မျက်စိအောက်တွင် ကြီးလာခဲ့တာဖြစ်တော့ မလျော်တဲ့အကြောင်းကို သိလို့မို့ အချစ်ကို မျိုသိပ်ပါသော်လည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ မချုပ်တည်းနိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်အတွက် သည်ကနေ့ဖြင့် အလုံးစုံဖွင့်တော့မယ်လို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ် ညွန့်ရယ်၊ ရွှေရွှေက ချစ်ခင်သလို ညွန့်က ချစ်ခင်ခဲ့လို့ရှိရင်ဖြင့် ရွှေရွှေအချစ်ဦး မိန်းမအပေါ်၌ ငြိတွယ်ခဲ့ဖူးသော မေတ္တာအဟုန်ထက် လိမ္မာရေးခြား၍ သစ္စာစောင့်စည်းမည်ဖြစ်သော ညွန့်၏အပေါ်၌ ဆယ်ဆ ဆယ်တံပိုးတိုးတက်၍ ချစ်ခင်စုံမက် နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းရှိတော့မည် မှန်ပါတယ် ညွန့်ရယ်”

မောင်ဘရွှေလည်း ငယ်ရွယ်သူ ကာလသား လုလင်ပျိုတို့ကဲ့သို့ ကနွဲကလျာရှိသော အမူအရာဖြင့် မဟုတ်ဘဲ မိမိစိတ်တွင်း၌ ရှိသမျှတို့ကို ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ထုတ်ဖော်၍ ပြောဆိုသည့်အနေဖြင့် ယောက်ျားပီသ ဂနသေချာစွာ ပြောဆိုလေလျှင် မစိန်ညွန့်သည် အတန်ငယ်မျှကြာအောင် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေရာမှ-

ညွန့် ။ ။“သည်စကားမျိုး ညွန့်ကိုပြောလိုက်ရင် ညွန့် ဘယ်နယ်ရှိလိမ့်မယ်လို့ ရွှေရွှေထင်သလဲ”
ရွှေ ။ ။“ညွန့်တော့ဖြင့် စိတ်မဆိုးတန်ကောင်းဘူးလို့ ရွှေရွှေ ထင်မိပါတယ်။ လွဲသလား”

ညွန့် ။ ။“မလွဲပါဘူးရွှေရွှေ၊ တည့်ပါတယ်၊ ရွှေရွှေ တယ်ပါးပါကလား၊ ကျွန်မလည်း ပခုက္ကူက ပြန်လာကတည်းက ကိုယ့်စိတ်ကို ရွှေရွှေ မသိအောင် ကြံပြီး ဖုံးလိုက်ဖိလိုက်ရတာ ယခုတော့ ကျွန်မဖုံးဖိသမျှ ဟန်လုပ်သမျှ ရွှေရွှေက အကုန်ရိပ်မိနေတာကိုး”

ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ ရွှေအိုးကြီးကို ကောက်ရသည်ထက် အဆတစ်ရာမျှမကအောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိလျက် သမီးရည်းစား နှစ်ယောက်တို့မှာ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို ချစ်စခင်စ ကြင်နာစလူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဦး၏မျက်နှာကို တစ်ဦး စိန်းစိန်းကြည့်ကာ ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလျက် ရှိသဖြင့် လှေကားမှ တက်လာသည့် ဦးဘိုးမောင်ကို မမြင်ကြဘဲရှိနေရာ-

မောင် ။ ။“တယ် စကားကောင်းနေကြပါကလား၊ ဘာတွေများ အလွမ်းသယ်နေကြသလဲ”
ဟုမေးလိုက်သည်တွင် မစိန်ညွန့်လည်း အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ၏။

မောင်ဘရွှေမှာ မစိန်ညွန့်နှင့်အကြောင်းကို ရုတ်တရက်ချက်ချင်း ဦးဘိုးမောင်အား မပြောလိုသေးသော်လည်း မစိန်ညွန့်သည် အခန်းတွင်းမှ ရုတ်တရက် ထွက်သွားသဖြင့် အခြေပျက်သည်ကို ဦးဘိုးမောင် ရိပ်မိကြောင်း သိရှိသည်နှင့် ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်းကို ကုန်စင်အောင်ပြောပြရာ ဦးဘိုးမောင်မှာ မပြောမီကပင် သဘောတူပြီးဖြစ်၍ ဤအကြောင်းကို မိမိကိုယ်တိုင် စိတ်ကူးပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ တိုင်ပင်နှီးနှောလျက် နေ့ကောင်းရက်သာတို့ကို ရွေးချယ်လျက် ရှိလေ၏။

အခန်း (၁၃)

မောင်ဘရွှေနှင့် မစိန်ညွန့်တို့မှာ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းမည့်ရက် နီးကပ်ခဲ့လေလျှင် အမိအဘတို့ကသာလျှင် သဘောတူညီ၍ မကြိုက်လို့ ကြိုက်လို့နှင့် ချစ်ကြိုက်ရသော သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများကို တပ်မက်မော၍ ဤသူကား ချစ်ကြိုက်ရသော် တော်လိမ့်မည်ဟူ၍ ချစ်ကြိုက်ရသော သမီးရည်းစားမျိုးလည်း မဟုတ်၊ အရုပ်အဆင်း သက်သက်ကိုသာလျှင် မက်မောခြင်းကြောင့် ချစ်ကြိုက်ရသော သမီးရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နှစ်ပေါင်းများစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ပြီးသည်နောက် တစ်ယောက်၏သဘောကို တစ်ယောက် တီးခေါက်စုံစမ်းပြီးသဖြင့် နှစ်လိုအားရ မြတ်နိုးလှခြင်းကြောင့်သာလျှင် ချစ်ကြိုက်ကြသော သမီးရည်းစားဖြစ်လေရကား တစ်ယောက်၏မျက်နှာကို တစ်ယောက် မြင်ရုံမျှနှင့်ပင်လျှင် ဝမ်းသာခြင်းမက ဝမ်းသာလှလျက် သောကငြိမ်း၍ လွန်ချမ်းမြေ့သောအဖြစ်၌ တည်ရှိကြလေ၏။ မောင်ဘရွှေမှာ လူတို့၏ပြည်ရွာတွင် လွန်မင်းစွာသော သုခကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ရချေပြီဟု အောက်မေ့လျက်ရှိရာ တစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့်သာလျှင် အနည်းငယ် သောကမကင်းဘဲ ရှိခဲ့ချေ၏။ ၎င်းအကြောင်းမှာ မိမိက မြင်လျှင်မြင်ခြင်းချစ်ခင်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့သော မောင်စံတင့်ကလေးတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးလျက် ရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပျောက်ဆုံးရသည့်အတွက် မိမိသည် မင်္ဂလာဆောင်နှင်းသည့်ကိစ္စ ပြီးစီးသည့်အခါတွင် ၎င်းအား

မတွေ့လျှင် တွေ့အောင်ရှာမည်ဟု အားခဲလျက်ရှိရာ၊ ထိုကဲ့သို့ ရှာဖွေရန်ကိုပင်မလိုဘဲ ၎င်း၏ အလိုဆန္ဒသည် အလိုအလျောက် ထမြောက်စေရန် ဖန်တီး၍ လာခဲ့ပြန်လေ၏။

ပြာသိုလ ကုန်လုဆဲဆဲ အလွန် ချမ်းအေးလှသော တစ်မနက်တွင် သူငယ်တစ်ယောက်သည် မြင်းရထားတစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့၍ မောင်ဘရွှေ၏ အိမ်ပေါ်သို့ ယိမ်းယိုင်လျက် တက်လာရာ မောင်ဘရွှေ ဝန်တော့၍ လက်ဖက်ရည်သောက်နေရာမှ ထ၍ အိမ်အောက်သို့ ပျာယီပျာယာ ဆင်းပြေးခဲ့ပြီးလျှင် သူငယ်၏ လက်ကိုဆွဲလျက်-

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်စံတင့်ရယ်၊ ခုမှ ပေါ်လာတော့သလား၊ ငါတို့ဖြင့် မင့်အကြောင်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပြောရက်ချည်းပါပဲကွယ်၊ အလို ဘာဖြစ်တာလည်း ငါ့လူ၊ အသားတွေ ဝါလို့ပါလား။”

ဟုပြော၍ မြေပေါ်သို့ လဲကျလုမတတ်ရှိသော မောင်စံတင့်ကို ပွေ့ယူပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်သို့ တွဲ၍ တင်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် မောင်ဘရွှေသည် ခိုက်ခိုက်တုန်လျက်ရှိသော မောင်စံတင့်ကို ခေါင်းအုံးများဖြင့် ဝန်းရံလျက် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထား၍ ရှိသမျှသော စောင်ကြီးများကို ပတ်ခြံပေးပြီးနောက် အစေခံများကိုလည်း မီးလင်းမီးဖိုများကို မီးထည့်ခဲ့စေ၍ ခြေရင်း၌ထားပြီးမှ ကုလားထိုင်တစ်ခုနှင့် အနီး၌ထိုင်ကာ မောင်စံတင့်၏ ဦးခေါင်းကို ယုယပိုက်ထွေး ကလေးများအား ကိုင်တွယ်ဘိသကဲ့သို့ လက်ဖြင့်သပ်ကာ ကြည့်ပြီးနောက်-

ရွှေ ။ ။“ဘာဖြစ်လာတာလဲ လူကလေးရယ် ပြောစမ်းပါဦး ကိုကိုရွှေကို၊ အံ့သြပါရဲ့မောင်ရယ်၊ သည်လောက် မကျန်းမမာဖြစ်တာများ ကိုကိုရွှေဆီမလာဘဲ သည်လောက်ကြာအောင် နေတာများ၊ ကိုကိုရွှေကို အားမထားတော့သလား လူကလေးရယ်”

တင့် ။ ။(အလွန်တရာ တုန်ရီလှသော အသံဖြင့်)“အားကိုးပါတယ် ကိုကိုရွှေခင်ဗျာ၊ အားကိုးလို့လည်း ကျွန်တော်မသေခင် ကိုကိုရွှေမျက်နှာကို တစ်ခါမြင်ရအောင် ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ရွှေ ။ ။“ဘယ်ကသေရမှာလဲ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှမသေဘူး၊ မပျောက်ပျောက်အောင် ဆရာဝန် အလဲလဲ ခေါ်ပြီး ကုမယ်၊ မန္တလေးက ဆရာဝန် မကြိုက်သေးရင် ရန်ကုန်က ဆရာဝန်ခေါ်ပြီး ကုမယ်၊ တတ်နိုင်လို့ ဘိလပ်ကခေါ်ပြီး ကုရပေစေ ညီရယ်၊ ငါ့ညီပျောက်ရင်ပြီးရော၊ ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ပဲ ကုန်ချင်ကုန်၊ မွဲချင်လည်း မွဲသွားပေစေ၊ ငါ့ညီပျောက်ရင်ပြီးရော”

တင့် ။ ။(ဦးခေါင်းကိုရမ်းလျက်)“မရဘူး ကိုကိုရွှေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကုလို့ မရဘူး၊ ကျွန်တော် သေနေစေပြီ ကိုကိုရွှေရဲ့၊ ကျွန်တော် သည်ကနေ့ သေရမှာမှချပဲ ကျွန်တော် သေဖို့အချိန်သင့်တာ ကြာလှပြီ၊ ကိုကိုရွှေမျက်နှာကို မမြင်ရရင် မသေဘူးဟဲ့လို့ အားတင်းပြီးနေလို့သာ ကျွန်တော် သည်လောက်ကြာကြာနေခဲ့ရတယ်၊ ယခုတော့ ကျွန်တော် ကိုကိုရွှေနဲ့တွေ့ရလို့ အားလျှော့လိုက်ပြီ၊ သေရတော့မှာမှချပဲ၊ သေတာလည်း ကောင်းပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ နေလို့လည်း အကျိုးမရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

ထိုကဲ့သို့ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မောင်ဘရွှေလည်း မည်မျှလောက် ရောဂါကြီး၍ မည်ကဲ့သို့ ရုပ်လက္ခဏာ ပျက်ယွင်းခြင်း ရှိလေသနည်းဟု မောင်စံတင့်၏ မျက်နှာကို သေချာကြည့်ရှုလေရာ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနှင့် မည်သူ၏ မျက်နှာနဲ့ တူလေသနည်း၊ ဤမျက်နှာကို ငါမြင်ဖူးပါသည်ဟု

အောက်မေ့လျက်ရှိစဉ် မောင်စံတင့်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို အကြံရသဖြင့် ရုတ်တရက် ခွန်အားတိုးတက်၍လာသည့် လက္ခဏာနှင့် ဗိုလျက်ရှိရာမှ တည့်မတ်စွာတိုင်ပြီးနောက်-

တင့်။ ။“ကိုကိုရွှေ”

ရွှေ။ ။“ဗျား”

တင့်။ ။“ဟိုဘက်အခန်းက ဘယ်သူများရှိသလဲ”

ရွှေ။ ။“ထမင်းချက်တဲ့ မောင်များရှိပါတယ်”

တင့်။ ။“တဆိတ်လောက် တခြားသွားအောင်ပြောပြီး အခန်းတံခါးကိုလည်း ပိတ်လိုက်ပါ ကိုကိုရွှေ”

ရွှေ။ ။(ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးနောက်)“ပြောပါလူကလေး၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

တင့်။ ။“ပြောချင်တဲ့စကားက အရေးကြီးလွန်းလို့ပါ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်တော်သေရမည့် အတူတူ ကိစ္စပြီးအောင် မြန်မြန်ပြောလိုက်မှ တော်မယ်၊ သည်မှာကိုကိုရွှေ ကျွန်တော်ကြည့်စမ်း၊ ကျွန်တော်က ဘာနဲ့တူသလဲ”

ရွှေ။ ။“(မျက်နှာကို သေချာစိုက်၍ကြည့်ရင်း တူလှပါတကားကရီ၊ ဟုတ်နိုင်ပါမလားဟု အောက်မေ့လျက်) “ လူကလေးမျက်နှာက ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း မိန်းကလေးမျက်နှာနဲ့ တူလိုက်လေ လူကလေးရယ်”

တင့်။ ။“အစစ်ပဲ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်မ ယောက်ျားမဟုတ်ဘူး ကိုကိုရွှေရဲ့၊ ကျွန်မ မိန်းကလေးရဲ့၊ ကိုကိုရွှေ မရိပ်မိဘူးပေါ့လေ၊ ကိုကိုရွှေကသာ မရိပ်မိတယ် ကျွန်မကဖြင့် ကိုကိုရွှေနဲ့တွေ့စကတည်းက ချစ်ခင်လိုက်၊ စုံမက်လိုက်တာ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်မ ချစ်ခင်သမျှကို ထုတ်ဖော်လို့တောင် မပြောလိုက်နိုင်ပါဘူး၊ အခုလည်းပဲ သေရလို့ရှိရင် ကိုကိုရွှေလက်ပေါ်မှာ သေလိုတဲ့ဆန္ဒရှိလို့မို့ သည်လောက်အားခဲပြီး မရောက်ရောက်အောင် ထွက်ချင်တဲ့အသက်ကို မျိုချပြီး ကျွန်မ လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မမှာ မနေရလို့ သေရမယ့်အတူတူတော့ ရှက်လည်း မရှက်နိုင်ဘူး၊ ကြောက်လည်း မကြောက်နိုင်ဘူး၊ စိတ်ထဲမှာရှိသမျှ အကုန်ဖွင့်ပြီး ပြောလိုက်တော့တာပဲ ကိုကိုရွှေ၊ ကျွန်မချစ်သလို ကိုကိုရွှေက ပြန်ပြီးချစ်ခင်ဖို့ကို မျှော်လင့်ဖို့ မရှိသော်လည်း ကျွန်မ အဖြစ်ကိုတော့ သနားသင့်ပါတယ် ကိုကိုရွှေ”

ဟု သနားစဖွယ် ကောင်းလှသော မျက်နှာကလေးဖြင့် မောင်ဘရွှေအား မော့ကြည့် ပြီးပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေမှာ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြလှလျက် ဆွံ့အ၍သွားဘိသကဲ့သို့ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေလျက်ရှိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသည်နှင့်-

ရွှေ။ ။“မိန်းကလေး... ဘယ်သူလဲ၊ ပြောစမ်းပါ မိန်းကလေးရယ်၊ ကိုစိန်ဆိုတဲ့လူနဲ့ ဘယ်နှယ်တော်သလဲ”

တင့်။ ။“ကျွန်မအဖေပါရှင်”

ရွှေ။ ။“အမေနာမည်ကော”

တင့်။ ။“အမေကတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်က ဆုံးပါတယ်၊ အမည်ကတော့ မငွေရီပါတဲ့”

ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေသည် မိန်းကလေးအပါးသို့ နီးသည်ထက် နီးအောင်ချဉ်းကပ်ပြီးမှ မျက်နှာကို သေချာစွာ စိုက်၍ကြည့်သည်တွင် မိမိချစ်ခင်ခဲ့ဖူးသော ရည်းစားမငွေရီနှင့် မျက်လုံး မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့သည် တသဝေမျှ မတိမ်းအောင် တူညီသည် အဖြစ်ကို တွေ့မြင်မိလေ၏။

ရွှေ။ ။“ဪ... ဖြစ်ရလေ မိန်းကလေးရယ်၊ မိန်းကလေးက ကိုကိုရည်းစားဦး မငွေရီရဲ့သမီးကိုး၊ ဆန်းကြယ်လှပါတကားဗျာ၊ တကယ် ဆန်းကြယ်ပါပေရဲ့၊ မိန်းကလေး နာမည်ကကော”

တင့် ။ “ကျွန်မနာမည် တင့်တင့်ပါတဲ့ရှင်”
ဟုပြောလေလျှင် မောင်ဘရွှေသည် မိမိ၏ကြင်နာဦးဖြစ်သော မငွေရီ၏အကြောင်းများကို စဉ်းစားတွေးတောမိသဖြင့် ဤသူငယ်မအား မြင်လျှင်မြင်ခြင်း သူငယ်ကလေးအဖြစ်နှင့် ချစ်ခင်ခဲ့ခြင်းမှာ ထိုအကြောင်းကြောင့် ဖြစ်ချေတော့သည်တကားဟု တွေးတောဆင်ခြင်မိလေ၏။

၎င်းနောက် တင့်တင့်က “ကျွန်မမှာ မွေးသမိခင် ငယ်ကတည်းက ပစ်သွားလို့၊ ဖခင်နဲ့နေခဲ့ရ၊ အဘ မကောင်းတဲ့အတွက် ခိုးဝှက်တဲ့ ပညာတတ်ပြီး၊ သည်နည်းနဲ့ အသက်မွေးခဲ့ရပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ သို့သော် အဘစေခိုင်းလို့ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို ပြုခဲ့ပါသော်လည်း မိန်းမတို့ မွေတာအလျောက် ရေကြည်တစ်ပေါက်ကမှ စင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး။ သည်ဟာတစ်ခုတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး စောင့်ထိန်းခဲ့ပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ ဟိုတုန်းက ဦးလေးမောင်ထံမှာ နေတုန်းကလည်း မြင်းများအကြောင်းကို သတင်းပေးရတာကလည်း ကျွန်မပေးချင်လို့ ပေးရသည်မဟုတ်၊ အဖေနဲ့ ကိုကိုရွှေနဲ့ ရန်ဘက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မသိလေတော့ ကျွန်မက သတင်းမပေးလိုက်ရင် ဖေဖေက ကိုကိုရွှေအသက်ကို ရန်ရှာမှာ ကျွန်မကြောက်လို့ ပေးမိပါတယ် ကိုကိုရွှေ၊ ဖေဖေလည်း အခုတော့ သေရှာပြီဟုတ်စ၊ ကျွန်မ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်ပါရဲ့၊ ဪ... အသက်ရှင်စဉ်အခါက ကျွန်မ အပေါ်၌ အလွန်ဆိုးသော်လည်း ကွယ်လွန်တဲ့ အခါကျတော့ အပြစ်ကိုမမြင်ဘဲ အချစ်ကိုသာ ဆင်ခြင်ပြီး ကောင်းရာမွန်ရာ ရောက်ပါစေဆိုတာ ဆုတောင်းလိုက်ပါရဲ့ မွေးသဖခင်ကြီးရှင်”

ရွှေ ။ “သာဓုဗျာ သာဓု၊ သနားစရာကလေးဗျာ”

တင့် ။ “ကိုကိုရွှေက သနားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဪ... ဒါထက် မစိန်ညွန့်တစ်ယောက် တွေ့ပါရစေရှင်၊ ကိုကိုရွှေတို့ အကြောင်းကို ကျွန်မကြားပြီးပါပြီ၊ တယ်လိုက်တဲ့ လင်မယားပါပေရှင်၊ သဘောဖြူချင်းသဘောဖြူ၊ အချောချင်းအချော၊ ကဲကဲ တဆိတ်သွားပြီး ခေါ်စမ်းပါအုံး ကိုကိုရွှေ”

မောင်ဘရွှေလည်း မော်တော်ကားနှင့် လျင်မြန်စွာ သွားရောက်ခေါ်ငင်ခဲ့၍ လမ်းခရီးတွင် မစိန်ညွန့်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မစိန်ညွန့်မှာလည်း သူငယ်ကလေး အမှတ်နှင့် တွေ့ဆုံရသည်အခါကပင် ချစ်ခင်ခဲ့ပြီးဖြစ်၍ မိန်းကလေးဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိရသည်အခါ၌မူ “မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာ”ဟူသော စကားအတိုင်း ရှေးကထက်ပင် ပိုမို၍ သနားကရုဏာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပြန်လေ၏။

တင့်တင့်ရှိရာသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မစိန်ညွန့်သည် ကရုဏာအားကြီးလှသော အမူအရာနှင့် တင့်တင့်၏ လက်ကလေးကို ကိုင်လျက်-

တင့် ။ “ကိုကိုရွှေကို ညွန့်က အပုံကြီးချစ်တယ်နော်၊ ဟုတ်စ”

ညွန့် ။ “ကျွန်မ အသက်မျှမကဘူး ချစ်ခင်ပါရဲ့”

ဟုပြောရင်း မစိန်ညွန့်သည် တင့်တင့်၏ မျက်နှာထားကို မြင်လေလျှင် မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ထိုအခြင်းအရာမျိုး၌ အလွန်မျက်စိစူးလှသည်ဖြစ်၍ မောင်ဘရွှေက ထုတ်ဖော်၍မပြောသော အကြောင်းတစ်ခုကို ရိပ်မိ၍-

ညွန့် ။ “တင့်တင့်လည်း ရွှေရွှေကို ချစ်ခင်တယ်မဟုတ်လား”

တင့် ။ ။(အနည်းငယ်ပြုံးလျက်)"ကျွန်မလည်း အသက်မက ချစ်ခင်ပါရဲ့၊ ညွန့်ရယ်၊ သို့သော် ဝန်မတိုပါနဲ့နော် ညွန့်၊ ကျွန်မက သွားရမယ့်လူပါ ညွန့်ရယ်"

ညွန့် ။ ။"အိုမဟုတ်တာ တင့်တင့်ရယ်၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူတူနေတာပေါ့၊ ကျွန်မ သဘောကြီးကြောင်းကိုလည်း တင့်တင့် အသိသားကဘဲ"

တင့် ။ ။"သွားရမှာက တားလို့မရတဲ့လမ်း၊ ပြန်ဖို့မရှိတဲ့လမ်းကို ကျွန်မ သွားရပါလိမ့်မယ် ညွန့်ရယ်၊ ကဲကဲ ကိုကိုရွှေကို ခေါ်ပါဦး ညွန့်"

မစိန်ညွန့်လည်း အခန်းပြင်သို့ထွက်၍ မောင်ဘရွှေကို ခေါ်ပြီးလျှင် တစ်ဖန် ဝင်လာကြပြန်ရာ မောင်ဘရွှေမှာ တင့်တင့်သည် ယခင်အခါကထက်ပင် ရုပ်လက္ခဏာ ပျက်ပြားခြင်း ရှိသည်ကို မြင်သဖြင့် တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရာ တင့်တင့်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးအပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှငြူစုခြင်း၊ မနာလိုခြင်းမရှိဘဲ အမိအဘတို့သည် သေခါနီး၌ သားသမီးများ ချမ်းသာသည်ကိုမြင်သဖြင့် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်စွာ ရှိဘိသည့်အလား အားရဝမ်းသာ ရွှင်ပြုံးကာကြည့်လျက်-

တင့် ။ ။"ညွန့်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်ရ၊ လှလှကြီး သေဝံ့ပါရဲ့၊ ညွန့်ရယ်၊ တကယ်လိုက်တဲ့ လင်မယားပါပဲ၊ ဪ... ကန်တော့၊ ကန်တော့၊ သို့သော် လင်မယား ခေါ်ရင်လည်း မထူးပါဘူးလေ၊ လင်ရောမယားပါ ကျွန်မအပေါ်မှာ အင်မတန် အင်မတန် ကောင်းရှာကြပါပေတယ်ရှင်၊ ကျေးဇူးရှင်ကြီး နှစ်ဦးပါပေပဲ။ ကဲကဲ ကိုကိုလက်ပေးစမ်း၊ ညွန့်ကော ညွန့်လက်ပေးစမ်း"

ဟုပြော၍ ထိုသူနှစ်ဦးတို့၏ လက်ကိုယှက်ကာ မိမိ၏ ရင်ပေါ်သို့ တင်ပြီးနောက် တစ်ချက်မျှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်တွင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးတို့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရသော တင့်တင့်သည် ၎င်းဘဝ၌ တွေ့ကြုံရသမျှသော ဒုက္ခအလုံးစုံတို့ကို ပယ်စွန့်လျက် အသက်ကုန်သော အဖြစ်သို့တိုင် ရောက်ရှာလေ၏။

မောင်ဘရွှေနှင့် မစိန်ညွန့်တို့လည်း လူသူလေးပါးတို့ စကားထွေရာ ပြောဆိုကြခြင်းကို မဖြစ်ပေါ်စေခြင်းငှာ ယောက်ျား အမှတ်ဖြင့်သာလျှင် တင့်တင့်၏ အလောင်းကို ကောင်းမွန်စွာ ဖုတ်ကြည်း သင်္ဂြိုဟ်ကြပြီးလျှင် မင်္ဂလာဆောင်နှင့်မည့် ရက်ကိုလည်း တစ်လမျှ ခွာဆိုင်း၍ နေ့ရက်တိုင် ရောက်သည့်အခါတွင် ခမ်းနားကြီးကျယ်စွာ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်း ကျင်းပကြလေသတည်း။

[ဒဂုံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၄၂၊ ဒီဇင်ဘာ]

အရေးကြီးသောတစ်ဝတ္ထု

စာရေးသူအစီရင်ခံပါသည် မိတ်ဆွေကြီးရွှေအေး

ကျွန်တော်မှာ သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာရေးသားသည့် ဂျပဒါကိုကိုကြီး ဝတ္ထုများကို စိတ်အပါဆုံး ဖတ်ရှုလာခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းဝတ္ထုများမှာ ဆရာ၏ စိတ်ကူးဉာဏ်နှင့် ရေးသားသည် ဖြစ်စေ၊ ကိုကိုကြီးကိုယ်တိုင် တကယ်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်စေ၊ လူငယ်များ၏ စိတ်တွင် စွန့်စားလိုသော သဘောဆန္ဒမျိုးကို နှိုးဆွပေးသောကြောင့် အလွန်တရာ နှစ်သက်လှပါသည်။ ဤစာနှင့်အတူ ပါဆယ်ထုပ်တစ်ထုပ် ဆရာထံသို့ ရောက်ပေလိမ့်မည်။

၎င်းအထုပ်ကို ဖြည့်ကြည့်ပါလျှင် ယခု တရုတ်-ဂျပန်စစ်ကြီးတွင် တရုတ်အမျိုးသား ဘက်မှ စစ်မှုထမ်း၍ စိတ်နေသဘောထား အလွန်တရာမြင့်မြတ်သော ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်း အိန်ဟုတ်တောင်၏အကြောင်းများ တွေ့ရှိရပါလိမ့်မည်။ ၎င်းပြင် အဖြစ်အပျက်များမှာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့် ဖန်တီးရေးသားခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ မြင့်မြတ်သောအပြုအမူကို တရုတ်အမျိုးသားများနှင့်တကွ မြန်မာအမျိုးသားများ သိရှိစိမ့်သောမှာ သူ၏ကျန်ရစ်သောအမည်ကို ကျွန်တော်က အရှိအသေပြုသောအားဖြင့် ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ စိကုံးရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၏ အပြုအမူအကြောင်းကို ဆရာဖတ် ကြည့်ပြီးနောက် ကျွန်တော် ယူဆသည့်အတိုင်း လူအများကို စိတ်ပါဝင်စားဖွယ် ကောင်းလိမ့်မည်ဟု ဆရာယူဆခဲ့ပါလျှင် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖြစ်စေ အခြားသင့်တော်ရာ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခုတွင် ဖြစ်စေ ပြန်ဆိုထည့်သွင်းပါရန် တောင်းပန် တိုက်တွန်းလိုက်ရပါကြောင်း။

ခုစိန်တန်း

ကျွန်တော်သည် သိလိုလှသော စိတ်ဇောထက်သန်လှသည် ဖြစ်၍၊ ၎င်းစာနှင့်အတူ ရောက်လာသော အထုပ်ကိုဖြည့်၍ ဖတ်ကြည့်ရာ အိန်ဟုတ်တောင်၏ အံ့ဩခမန်း ကြီးရင့်မြင့်မြတ်သော စိတ်နေသဘောထားနှင့် ထူးဆန်းသောအပြုအမူကို မဂ္ဂဇင်းဖတ်သူတို့ သိသင့်သိထိုက်ပေသည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိရကား။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မူရင်းအတိုင်း မြန်မာလိုပြန်ဆို၍ သူရိယမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာထံသို့ ပေးပို့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်း။ လူငယ်များသည် အိန်ဟုတ်တောင်၏ နေရာ၌ ရောက်နေခဲ့ပါလျှင် အိန်ဟုတ်တောင်ပြုသကဲ့သို့ ပြုစုပြုရက်သူဟူ၍ လူတစ်ရာလျှင် တစ်ယောက်မျှ ရှိပါလေ၏လော။ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းအစီအစဉ်ကို ချိုးတောက်၍ စကားရိပ်သန်းထားခဲ့သော် ဇာတ်ကွက်အဆင်မပြေဘဲ ရှိမည်စိုးရသောကြောင့် ခုစိန်တန်းရေးသား ပေးပို့လိုက်သည့်အတိုင်း အစီအစဉ်မပျက်စေဘဲ အောက်ပါအတိုင်း ဘာသာပြန်ဆိုဖော်ပြရပေအံ့။

“ကျွန်တော်ခုစိန်တန်းမှာ အမိမြန်မာ၊ အဖတရုတ်မှပေါက်ဖွားခဲ့သည့် မြန်မာပြည်ပေါက် တရုတ်ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ တရုတ်ပြည်ကြီးသို့ ငယ်စဉ်က တစ်ကြိမ်၊ ယခု တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် ရောက်ဖူးပါသည်။ မြန်မာပြည်၌ရှိစဉ် ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီ၌ အိုင်အေစီနီယာ အတန်းတိုင်အောင် သင်ကြားခဲ့ဖူးပါသည်။ ၁၉၃၅ ခုနှစ်ကမူ ရှန်ဟဲမြို့၌ရှိသော ကျွန်တော်၏ ဘကြီးက သူ၌ သားသမီးတစ်ယောက်မျှ မထွန်းပေါက်သဖြင့် ကျွန်တော့်အား သားအမှတ် မွေးစားလိုသည်ဟု ပြော၍ ၎င်းထံခေါ်ထားပြီးလျှင် ၎င်း၏ကုန်တိုက်ကြီးတွင် ကူညီလုပ်ကိုင် နေရပါသည်။ ရှန်ဟဲမြို့သို့ ရောက်သည့်နှစ်တွင် ကျွန်တော့်မှာ စစ်မှုထမ်းခြင်း၌ ဝါသနာပါသည်

တစ်ကြောင်း၊ နန်ကင်အစိုးရက တရုတ်လူမျိုးတိုင်း စစ်ပညာလေ့ကျင့်ထားဖို့ တိုက်တွန်းသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် စစ်ကျောင်းတွင် တစ်နှစ်ခန့် ပညာသင်ခဲ့ရပါသည်။

စစ်ကျောင်း၌ ရှိစဉ် ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ အိန်ဟုတ်တောင် ဆိုသူတစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထက် ၃ နှစ်ခန့်ငယ်သော ဝေါင်တောက်ချောင် ဆိုသူတစ်ယောက်နှင့် အထူးသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးဦးမှာ သွားအတူ၊ လာအတူ အိပ်အတူ၊ စားအတူ အစဉ်မပြတ် တစ်တွဲတည်း တွဲနေ၍ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှ မခွဲကြသောကြောင့်၊ အခြားကျောင်းသားများက ကျွန်တော်တို့အား (*Three Musketeers*) ရဲဘော်သုံးဦးဟူ၍ နာမည် ပေးထားကြပါသည်။

စစ်ကျောင်းမှ အချိန်စေ့ကုန်၍ မိမိတို့နေအိမ်သို့ အသီးသီး ပြန်ကြရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့သုံးဦးမှာ ရှန်ဟဲမြို့တွင် ဆက်လက် ဆုံစည်းမိကြပြန်လေ၏။ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများမှာ၊ လယ်ယာချောင်းမြေနှင့်တကွ နေဥစ္စာနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရကား၊ သားကလေးအား ဖူးဖူးမှုတ်၍ မြှောက်စားထားကြ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်နှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ ဥယျာဉ်ပန်းမန်၊ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်းခြံကြီးနှင့် ဝိုင်းရံလျက်ရှိသော ဝေါင်တောက်ချောင်၏ နေအိမ်၌သာလျှင် အားလပ်သောအချိန်ကို ဖြုန်းတီးလေ့ရှိကြ၏။ စင်စစ်မှာ တစ်နေ့လျှင် (၂၄) နာရီရှိသည့်အနက် (၈) နာရီထက်မနည်း ထိုအိမ်ကြီး၌ ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားပြောနေတတ်၏။ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများကလည်း သားကလေးကို အလိုလိုက်သည့်အလျှောက် ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်အားလည်း စားချင်သလိုစား၊ ပျော်ချင်သလိုပျော်၊ လည်ချင်သလို လည်ကြဖို့ လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထား၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စိတ်နေသဘောထား ကြီးရင့်မြင့်မြတ်လှသော အိန်ဟုတ်တောင်၏ ခေါင်းဆောင်ခြင်းကို သိုးများသဖွယ် လိုက်နာလျက်ရှိရကား အချို့သော လူငယ်များကဲ့သို့ လွတ်လပ်ခြင်းကို အလွဲသုံးစား မပြုလုပ်ကြချေ။ လက်ဝှေ့ပွဲ၊ ဘိုင်းစကုတ်စသည့် ပျော်ပွဲများသို့ ပထမတန်းမှ အချိန် မှန်မှန်ကြီး သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသော်လည်း၊ မူးယစ်သောက်စားခြင်းမှစ၍ လူငယ်တို့ ကြိုက်တတ်သည့် အခြား ပျော်ရွှင်ခြင်းများဘက်ကိုမူ၊ ခြေဦးမျှပင် မလှည့်ကြချေ။ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများကလည်း အိန်ဟုတ်တောင် ခေါင်းဆောင်ခြင်းနှင့် ၎င်း၏ ကြီးရင့်သော သဘောကို သိကြပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား အနည်းငယ်မျှ အချုပ်အချယ်မရှိ စိတ်ရှိတိုင်း ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်စေ၏။

အိန်ဟုတ်တောင်မှာ လူချောလူလှ တစ်ယောက် မဟုတ်ရုံမျှမက ထိုသူကဲ့သို့ အရုပ်ဆိုးသူ တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေသည်ရှိသော် အလွယ်တကူတွေ့ကောင်းမှ တွေ့ပေလိမ့်မည်။ ပါးစပ်ပြပြ ကျောက်အိုးကဲ့နှင့် မဲလိုက်သည်မှာလည်း အတုမရှိ။ ခြေတံလက်တံ ကလန်ကလားနှင့် နှစ်ပြားမှတန်ပါ၏လားဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရှိ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းမျက်နှာမှာ စေ့စေ့ကြည့်လေလေ ကျက်သရေရှိလေလေ ဖြစ်လာတတ်ရကား ၎င်းအား မြင်ရသူများသည် တွေ့ခါစ၌ အရုပ်ဆိုးလှချေတကားဟု ညည်းတွားမိမတတ် ဖြစ်မိကြသော်လည်း တစ်နာရီ-နှစ်နာရီ စသည်ဖြင့် စကားပြောမိသောအခါတွင် ၎င်း၏မျက်နှာမှာ တဖြည်းဖြည်း အဆင်ပြေလာ၍ နောက်ဆုံး ခွဲခါနီးတွင် ယဉ်စေ ရှိသည်ဟူ၍ပင် ဝန်ခံသွားကြရ၏။ စင်စစ်မှာ လောကကြီး၌ လူချောလူလှ

များပေါများလှ၏။ သို့ရာတွင် အိန်ဟုတ်တောင်ကဲ့သို့ ကျက်သရေမင်္ဂလာနှင့် ပြည့်စုံသော မျက်နှာမျိုးကိုမူ ရှာကြည့်မှ ရှားပေလိမ့်မည် ထူးဆန်းသော ဆုတောင်းပေတည်း။

ဝေါင်တောက်ချောင်၌ ၎င်းထက် အသက် ၂ နှစ်ခန့် ကြီးသည့် ရှုလွမ်းဆိုသူ အစ်မတစ်ယောက် ရှိ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်သည် အရုပ်ဆိုးခြင်း အရာဌာန၌ (ဖေဒင်) ရထိုက်သည့် နည်းအတူ ရှုလွမ်းမှာလည်း တရုတ်အမျိုးသမီးများအနက်တွင် ရုပ်ရည်ချောလှခြင်း အရာဌာန၌ ဖေဒင်ယူထိုက်ပေ၏။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ မျက်တောင်၊ နှာတံ၊ နှာခေါင်း၊ နဖူးပါး၊ သွား၊ ဆံပင်မှစ၍ တစ်ခုစီ ခွဲစိတ်ကြည့်လေ သေသေချာချာ လှလေလေဟု ချီးမွမ်းထိုက်သည့် သူငယ်မတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် အိန်ဟုတ်တောင်တို့သည် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့ နေအိမ်သို့ ပထမအကြိမ် အတူရောက်ကြစဉ်က စ၍ သူငယ်မ၏ ရုပ်လက္ခဏာသည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးလုံး၏ စိတ်ကို ဂနာမငြိမ်အောင် လှုံ့ဆော်နှိုးဆွပေးသကဲ့သို့ ရှိခဲ့၏။ သူငယ်မအား နှစ်ဦးစလုံးကပင် ပိုးပန်းကြရာ ပထမ၌ ကျွန်တော်၏ အဆင်ပြေမယောင်ရှိသော ကပြားမျက်နှာအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော်ကပင် အရေးသာဦးတော့မလို ဖြစ်လိုက်သေး၏။ သို့ရာတွင် တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်မှ နှစ်ပတ်သုံးပတ်ကြာ ရှိသောအခါတွင်မူကား၊ အိန်ဟုတ်တောင်၏ အတွင်းလှခြင်းသည် ၎င်း၏ အရုပ်ဆိုးသောမျက်နှာကို ဖုံးအုပ်လွှမ်းမိုး နိုင်စေရုံမျှမက ပြောရေးဆိုစဉ်က သူနားမလည်သော အရာ၊ သူမကျွမ်းကျင်သော အရာဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ပညာစုံလင်ပေရကား ကျွန်တော်မှာ အဝေးကြီးက ဆလံပေးကာ လက်လျှော့လိုက်ရ၏။ မြင်းစီးချန်ပီယံ၊ လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ၊ ဘောလုံးချန်ပီယံ၊ ရေကူးချန်ပီယံ၊ စကားပြော ချန်ပီယံစွဲသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေရကား ကျွန်တော်မှာ ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် ဆလံအများကြီးပေး၍ အဝေးကပင် လက်လျှော့လိုက်ပါ၏။

မိဘများသည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ ချစ်ခင်စုံမက်ကြောင်းကို ရိပ်မိသော်လည်း ပိတ်ပင်တားမြစ်ခြင်း မပြုကြချေ။ နောက်ဆုံး၌ အိန်ဟုတ်တောင်၏ မိဘများက စကားကမ်းလှမ်း စေ့စပ်၍ အိန်ဟုတ်တောင် အလုပ်အကိုင် နေရာကျသောအခါတွင် လက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့ ရည်မှန်းထားကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဝေါင်တောက်ချောင် မောင်နှမနှင့် ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့သည် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့၏ ဥယျာဉ်အတွင်း လူငယ်တို့ဘာဝ ပျော်ရွှင်စွာ စကားပြောလျက်ရှိကြ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်မှာ စစ်သားအဖြစ်နှင့် တိုင်းပြည်၏ အကျိုးကို ဆောင်ရန် စိတ်ဇောထက်သန်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် စစ်နှင့်ဆိုင်ရာ လေ့ကျင့်ခန်းများ အကြောင်းကို မကြာခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။ ကျွန်တော်နှင့် အိန်ဟုတ်တောင်တို့သည် နှစ်ယောက်ထိုင် ခုံရည်တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ အခြား ခုံရည်တစ်ခုပေါ်၌ကား၊ ဝေါင်တောက်ချောင်တို့ မောင်နှမ အတူတကွ ထိုင်လျက်ရှိ၏။

တောင်။ ။ (စီးကရက်တစ်လိပ်ကိုမီးညှိရင်း) "ခူစိန်တန်းလည်း စစ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့တယ်။ ကျုပ်လည်း နေခဲ့တယ်။ ဝေါင်တောက်ချောင်လည်း နေခဲ့တယ်။ နို့ပေမယ့် ဂရုစိုက်ကြပုံခြင်း မတူဘူးရှိလိမ့်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့က တာဝန်ဝတ္တရား ကျေပွန်ရုံလောက် ပညာနဲ့ အသက်မွေးမယ်

ကြံ့ရွယ်လေတော့ ဆရာ တစ်ထွာလောက် သင်ပေးရင် ကျွန်တော်က တစ်တောင် တစ်လံလောက် ဆက်လက်ပြီး စဉ်းစားသေးတာကိုးဗျ”

ချောင် ။ ။“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဆရာက တစ်ထွာသင်ပေးရင် ကိုယ်က ဖြတ်လမ်းလိုက်ပြီး လေးသစ်တစ်ဝါးလောက် ဖြစ်အောင် အကျဉ်းရုံးပြီး အတိုချုပ်ချင်သေးတဲ့ လူတွေကလားဗျာ။ ဟုတ်ဘူးလား ခုစိန်တန်း”

ကျွန်တော် ။ ။“အစစ်ပဲဆရာ၊ ကျုပ်အဖို့တော့ လေးသစ် တစ်ဝါးတောင် များနေသေးတယ်။ ဒါထက်ဆိုပါဦး အိန်ဟုတ်တောင်ရဲ့ ဒီကနေ့အတွက် လက်ချာ မကြားရသေးပါဘူး”

တောင် ။ ။“စစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ပြီး စစ်ဗိုလ်လုပ်မယ့်သူဆိုတာ ဘယ်လိုအခက်အခဲမျိုးနဲ့ ကြံ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်။ ဘယ်လိုစီမံမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြီး စဉ်းစားစိတ်ကူး ထားရတယ်ဗျ။ အချို့ အကျဉ်းအကျပ်မျိုးဟာ စိတ်ကူးနေလို့ စဉ်းစားနေလို့တောင် အချိန်မရတတ်ဘူး၊ ပြုန်းခနဲဖြစ်လာရင် ပြုန်းခနဲစီမံရတယ်။ အဲဒီလို အကျဉ်းအကျပ်မျိုးနဲ့ ကြံ့ပြီဆိုမှဖြင့် စဉ်းစားပြီးရှိတဲ့လူကတော့ ချပ်ခနဲ ချပ်ခနဲ အံကျသွားအောင် စီမံနိုင်တယ်။ ဒီလိုကြိုတင်ပြီး စိတ်ကူးမထားတဲ့ လူကတော့ တောင်ယောင်ယောင် မြောက်ယောင်ယောင်နဲ့ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ် ဖြစ်နေပါရောဗျာ။ အကြံလည်း ပေါ်လာရော ကိစ္စလည်းပြီးသွားရော။ နောက်ကျနေလို့ ဘာမှလည်း မလုပ်လိုက်ရဘူး။ ဟောဒါနဲ့ မရှုံးတန်ဘဲ ရှုံးသွားပါလေရောဗျာ”

တောင် ။ ။“လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၃၂ ခုနှစ် တရုတ်-ဂျပန်စစ်တိုက်မှုက အဖြစ်အပျက် တစ်ခုအကြောင်း ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ပြောဖူးတယ်။ သူက ဒီအခါတုန်းက စစ်သားတစ်ရာတပ်ကို အုပ်ချုပ်ရတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကလေး ဆိုကိုးဗျ။ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဂျပန်လက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့ အဆောက်အအုံကလေး တစ်ခုကို ပြန်ရအောင် တိုက်ချေရမယ်လို့ သူ့ကိုလွှတ်သတဲ့။ ဒီတော့သူက စစ်သား ၁၀၀ တပ်ကလေးနဲ့ ချီတက်သွားရပါရော”

ကျွန်တော် ။ ။“အဆောက်အအုံထဲမှာ ဂျပန်ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

တောင် ။ ။“သုံးလေးဆယ်လောက် ဆိုတော့ဗျာ။ သူတို့လူစုက ဟိုရောက်အောင် သွားနိုင်ရင်တော့ သူတို့နိုင်မှာပဲ။ သို့သော် ဟိုမရောက်ခင် ကွင်းပြင်ကြီးတစ်ခု ဖြတ်သွားရလေတော့ သူတို့က ရန်သူသေနတ်ဒဏ်ကို အရင်ခံရဆိုပါတော့ဗျာ။ ဒါနဲ့ဆရာကြီး အုပ်ချုပ်တဲ့လူ ၁၀၀ တပ်ကလေးဟာ ကွင်းပြင်ကြီးကို ဖြတ်ပြေးနေတုန်း၊ ဂျပန်တပ်က သေနတ်တွေ တခိုင်းခိုင်းနဲ့ ပစ်ကြတာပေါ့ဗျာ။ သူတို့ကတော့ ပြန်ပစ်လို့ အလကားပဲ။ ဟိုရောက်အောင် အတင်းပြေးသွားပြီး ရောက်တော့မှ လူယူရုံပဲရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ကွင်းပြင်ကြီး ဖြတ်ပြေးလို့ လမ်းတစ်ဝက်လောက် ရောက်တော့မှ လူ ၁၀၀ တပ်အနက်မှ ၂၀ လောက်ကျပြီး ၈၀ လောက် ကျန်တော့သတဲ့။ အဲဒီကျန်တဲ့ ၈၀ အနက်မှာလည်း တစ်ယောက်သော စစ်သားက ရွံ့တွန့်တွန့်လုပ်ပြီး ဆုတ်ချင်သလိုလို လုပ်နေတာကို ဆရာကြီး မြင်သတဲ့။ တစ်ယောက်ရွံ့တာ မြင်ရင်ပဲ အနားက သူတွေက ယီးတီးယားတားနဲ့ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ကုန်ရောတဲ့။

ဒီလိုနဲ့ တစ်တစ်စ ကြောက်စိတ် ကူးသွားလိုက်တာ နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်တပ်လုံး လှည့်ပြန်ပြီး ကဆုန်စိုင်းလာခဲ့ကြပါရောတဲ့ဗျာ”

ထိုအခါ အိန်ဟုတ်တောင်၏ စကားကို စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်လျက်ရှိသော ၎င်း၏ရည်းစား ရှုလွမ်က... “တကယ်ဆိုရင်ရှင် ဆရာကြီးရော ဒီပြင် ဘယ်လိုလုပ်ဖို့များ နည်းလမ်းရှိသေးလို့လဲ အိန်ဟုတ်တောင်”

တောင် ။ ။“ကျုပ်လို စဉ်းစားထားနှင့်တဲ့ လူဆိုရင်တော့ လုပ်စရာနည်းလမ်း ရှိလှပေါ့ဗျာ”

လွမ်း ။ ။“ဆိုစမ်းပါဦး ရှင်၊ ဘယ်လိုများလုပ်မလဲ”

တောင် ။ ။“ပထမဦးစွာ ရွဲ့တွန့်တွန့် လုပ်တဲ့သူကို မြင်မြင်ချင်း တစ်ခါတည်း ပစ်သတ်လိုက်ပေါ့ဗျ။ အမြစ်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ဒီအပင်ဟာ ဘယ်မှာ ရှင်နိုင်ပါဦးမလဲ။ ဒီနေရာမျိုးဟာ စဉ်းစားနေစရာ အချိန်မရဘူး။ ဗြုန်းဒိုင်းဆိုရင် ချက်ချင်း စီရင်ပစ်လိုက်နိုင်မှ ခရီးရောက်တာကိုး။ သို့သော် ဒါမျိုးမဆိုင်းမတွဲ မစဉ်းစားဘဲ ချက်ချင်းလုပ်နိုင်တဲ့လူ၊ လုပ်ရက်တဲ့လူ တယ်ပြီး မများလှပေဘူး မှတ်တယ်”

လွမ်း ။ ။“ရှင်ပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့သော် ဒီလိုပြုဖို့ မလိုချင်ဘူးတဲ့ရှင်။ ဥပမာ သူတစ်ယောက် ကြောက်ရွံ့ပေမယ့်။ ဒီပြင်လူတွေက မကြောက်ရွံ့ဘဲ ချီတက်မြဲတိုင်း ချီတက်ကြသတဲ့ရှင်။ ဒီလိုဆိုရင် ရှင် စီရင်ထားနှင့်ခြင်းဟာ၊ လက်လွန်ရာ မရောက်ပေဘူးလား။ ဒီပြင်တစ်ခုကလည်း စစ်ဗိုလ်လုပ်တဲ့ လူက အော်ဟစ်ပြီး အသံပေးလိုက်ရင် ရွဲ့နေတဲ့လူဟာလည်း အားတက်ပြီး ရဲမလာပေဘူးလားရှင်။ ဒီပြင်နည်းလမ်းတွေ စမ်းမကြည့်ဘဲနဲ့ တစ်ချက်တည်း စီရင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ရှေ့လောကြီးရာ မရောက်ပေဘူးလားရှင်”

တောင် ။ ။“မှန်တယ် ရှေ့လောကြီးရာ ရောက်ချင် ရောက်မယ်။ သို့သော် စစ်တိုက်တယ် ဆိုတာမျိုးဟာ၊ လူတစ်ယောက် အသက်လောက်ကို ထောက်ညှာတဲ့ကွက်ပြီး ဟိုစမ်းစမ်း ဒီစမ်းစမ်း မလုပ်နိုင်ဘူးဗျ။ သေချာတဲ့ နည်းလမ်းကို အရင်ဆုံးလုပ်ရမယ်။ သူရွံ့ပေမယ့် သည့်ပြင်လူတွေ မရွံ့တန်ကောင်းပါဘူးလေလို့ မျှော်လင့်ပြီး ကျုပ်ပြောသလို မလုပ်ဘဲ နေပါရော။ တော်တော်ကြာတော့ မျှော်လင့်သလို မဖြစ်လာလည်း ကြောက်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကူးပြီး တစ်တပ်လုံး လန့်အောင်ပြေးတော့၊ လူတစ်ယောက် ညှာလိုက်မိတာနဲ့ တစ်တပ်လုံး အကျိုးနည်း အရှက်ကွဲ မဖြစ်ရပါလား။ ဒီအပေါ်မှာ စစ်မြေပြင်ဟာ ဒီပြင် နေရာနဲ့မတူဘူး။ လူတစ်ယောက်က အထူးကြောက်ရင်လည်း ကြောက်စိတ် ကူးကုန်တာပဲ။ စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်က အထူးရဲရင်လည်း ရဲစိတ် ကူးကုန်တာပဲ။ သို့သော် ရဲခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းဟာ အတက်နဲ့ အဆင်းလိုဘဲဗျ။ ရဲဖို့ဆိုရင်တော့ တော်တော်နဲ့ မကူးတတ်ဘူး။ ကြောက်ဖို့များဆိုမှဖြင့်၊ အဆင်း တွန်းချလိုက်သလို ဒေယောမြောပါး ပါသွားကုန်ပါရောဗျာ”

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ရှုလွမ်းမှာ တယ်ပြီး မကြိုက်လှသော်လည်း မငြင်းနိုင်သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ် နေလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့မှာမူ အိန်ဟုတ်တောင်၏ စကားဟူသမျှကို ဆရာသမား၏ စကားအလားကဲ့သို့ ဆင်ခြေမကန်ဘဲ ကျေနပ်လျက်ရှိကြ၏။

အထက်ပါစကားများ ပြောကြပြီးနောက် တစ်နှစ်လောက် ကြာရှိ၏။ ၁၉၃၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကုန်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့လူငယ်လေးဦးသည် ၎င်းဥယျာဉ်အတွင်း၌ပင် နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားလျက် ရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား တရုတ်-ဂျပန် စစ်တိုက်ကြသည့် အရေးတွင် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်သုံးဦးသည် အမျိုးသားနှင့်တိုင်းပြည်အတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးကြသည့်အတိုင်း ထိုနေ့ညနေ၌ စစ်တပ်သို့ ဝင်ရန် အာမဝန်တာ ခံခဲ့ကြပြီး ဖြစ်ပေသောကြောင့်တည်း။ ဝေါင်တောက်ချောင် မိဘများသည် တစ်ယောက်တည်းသော သားကလေးနှင့် ခွဲခွာရမည့်အတွက် နှလုံးမသာမယာ ရှိနေကြသော်လည်း အိန်ဟုတ်တောင်၏ မြင့်မြတ်သော နမူနာကို အားကျလျက်ရှိသော ဝေါင်တောက်ချောင်အား တားဆီးခြင်းငှာ မဝံ့ဘဲရှိကြ၏။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး သားနှင့်အမိသာ သဘောထားကြသည်။ ကျွန်တော်ကတော့

အမိအဖ မောင်နှင့်နှမ သမီးရည်းစားတို့၏ တစ်လှည့်စီ တစ်ကွဲစီ နှုတ်ခွန်းဆက်ခြင်း၊ နမ်းရှုပ်ခြင်း၊ ဆုတောင်း မေတ္တာပို့သခြင်း၊ မှာထားသွန်သင်ခြင်းတို့မှာ မဝနိုင် မအိနိုင်အောင် ဖြစ်နေရကား ပစ္စည်းထုပ်ကလေးနှင့် ခပ်စောစော ကြိုတင်၍ ရောက်နေနှင့်သော ကျွန်တော်မှာ ဤနေရာ၌ သားအမိတစ်တွဲ၊ ဟိုနေရာ၌ သမီးရည်းစားတစ်တွဲ၊ တွေ့မြင်နေရသဖြင့် မတိမ်းသာ မရှောင်သာအောင် ဖြစ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ လူကြီးနှစ်ယောက်တို့ ငိုယိုရဖန်များသဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ ခေတ္တနားနေရန် ဝင်သွားကြရာဝယ်၊ ဥယျာဉ်ထဲ၌ လူငယ်- လေးဦး ဆုံစည်းမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရှုလွှမ်းမှာ သတ္တိကောင်းသော သူငယ်မတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် မိဘများလောက်ပင် တုန်လှုပ် ပူဆွေးဟန် မရှိဘဲ ၎င်းမောင်ကလေးအား စောင့်ရှောက် ကြည့်ရှုဖို့သာလျှင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို မှာထားလျက်ရှိ၏။ ၅ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်တပ်မှ မော်တော်ကားကြီး ဆိုက်ရောက်လာ၍ ကျွန်တော်တို့သုံးဦး လိုက်ပါသွားကြရာ လမ်းထောင့်သို့ ရောက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါဝယ် ရှုလွှမ်းနှင့် အဘိုးကြီးတို့က အမယ်ကြီးအား အိမ်ထဲသို့ တွဲသွင်းသွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသေး၏။ အိန်ဟုတ်တောင်နှင့် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့မူကား လှည့်၍ပင် မကြည့်ကြချေ။

စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်လုံးမှာ တပ်မကြီး တစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းကြရသော်လည်း၊ တပ်ကလေးမှာ တစ်ခြားစီ ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်မှာ အေကုမ္ပဏီ တပ်ကလေးတွင် အမှုထမ်းရ၍ အိန်ဟုတ်တောင်နှင့် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့မူကား စီကုမ္ပဏီ တပ်ကလေးတွင် ထည့်သွင်းထား၏။ ကျွန်တော် ပါဝင်သည့် တပ်ကလေးမှာ တူးမြောင်းများ တူး၍ မြေကတုတ် ပြုလုပ်ရခြင်း၌ နေရာညဉ့်ပါ အချိန်ကုန်လွန်ရ၏။ တူးမြောင်းတစ်ခု တူး၍ ပြီးစီးသောအခါ ၎င်းကိုစွန့်ပစ်၍ နောက်သို့ တစ်ထစ်ဆုတ်ပြီးလျှင် တစ်ဖန်တူးပြန်၏။ ကျွန်တော်ကဲ့သို့သော အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက်များမှာ ကူလီအလုပ်မျိုးဖြစ်သော မြေတူးခြင်းထက် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရခြင်းကို ပိုမိုတောင့်တမိကြသေး၏။

ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ တောင့်တချက်မှာ အတိုးနှင့်တကွ အပြည့်အစုံရရှိကြ၏။ ဂျပန်စစ်သင်္ဘောများသည် ဝူဆန်ကမ်းခြေမှ ဗုံးများ ပစ်ကြဲစပြုလေ၏။ လေယာဉ်ပျံလည်း ကောင်းကင်၌ တစ်စီ ပျံသန်းလျက်ရှိ၏။ တစ်ညနေ၌ ကျွန်တော်တို့သည် တူးမြောင်းများကို ခိုင်ခန့်သည်ထက် ခိုင်ခန့်စေခြင်းငှာ သဲအိတ်များ စုပုံလျက်ရှိကြစဉ် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရလောက်အောင် ပြင်းထန်လှသော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်။ ထိန်ထိန်ညီးသော မီးရောင်ကြီးကို မျက်စိထဲတွင် ဝင်းခနဲတစ်ချက် မြင်လိုက်ရပြီးနောက် ဘာတစ်ခုမျှ သတိမရတော့ဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်သွားလေတော့သတည်း။

(ကျွန်တော်အားဆေးရုံသို့ ပို့ခြင်း၊ ဦးခေါင်းတွင် ထိမှန်သောဒဏ်ရာကို ဆရာဝန်များ ကုသခြင်း၊ ရောဂါသက်သာ၍ ရှန်ဟဲမြို့ရှိ ကျွန်တော်၏ ဘကြီးနေအိမ်သို့ အနားယူရန်ပို့ထားခြင်း နာလန်ထူသောအခါ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘများက ဖိတ်ခေါ်သည့်အတွက် ၎င်းတို့နေအိမ်သို့

ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းစသည်အားဖြင့် ကျွန်လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်မျှသော အချိန်အကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြရန် မလိုသဖြင့် ကျော်သွားပေအံ့)

ဝေါင်တောက်ချောင်၏ မိဘသည် ချစ်လှသောသားကလေးတစ်ယောက် စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်နေသည့်အတွက် သား၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ကျွန်တော့်အား သားအမှတ်နှင့် ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပေ၏။ ရှုလွန်မှာလည်း ကျွန်တော်အား မောင်ရင်းတမျှ ပြုစု၍ သတင်းစာများ ရယ်ရွှင်ဖွယ်ပုံဝတ္ထုများ စသည်တို့ကို ကျွန်တော်၏ ခုတင်အနီးမှ အားလပ်သော အချိန်တိုင်းဖတ်၍ ပြုလေ၏။ လူမမာတို့မည်သည်မှာ 'သက်သာ'ရာတွင် နေချင်တတ်မြဲဖြစ်သည့်အတိုင်း ၂ ရက်၊ ၃ ရက် အလည်အပတ်လာရာမှ ရောဂါမပျောက်မချင်း နေထိုင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ဝေါင်တောက်ချောင်နှင့် အိန်ဟုတ်တောင်တို့ထံမှ စာများ မကြာမကြာ ရောက်ရှိရာ ကျွန်တော်တို့ လေးဦးသားသည် လူကိုယ်တိုင် မမြင်မတွေ့ရသူနှစ်ဦး၏ စာကို စားတော့ဝါးတော့မလို အကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ် ဖတ်ရှုကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ စစ်ရုံးမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရောက်လာသဖြင့် လူကြီးများသည် မျက်လုံးပြူးလျက်ရှိကြရာ ရှုလွန်က စာအိတ်ကို ဖောက်၍ဖတ်သောအခါဝယ် ဝေါင်တောက်ချောင်မှာ ဂျပန်တို့နှင့်ရင်ဆိုင်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကျဆုံးကြောင်းပါရှိလေ၏။

သားအမိသုံးယောက်တို့မှာ ထိုသတင်းကို ကြားရသောအခါတွင် မည်မျှလောက် ဟစ်အော်ငိုကြွေးကြသည်ကို ဖော်ပြရန်လိုမည်မထင်ပေ။ တစ်ယောက်တည်းသော အမွေခံသား ဖြစ်သောကြောင့် အထူးသဖြင့် ပူဆွေးဒုက္ခ ရောက်ကြရရှာ၏။ သားအမိသုံးယောက်တို့သည် ဝေါင်တောက်ချောင် သေဆုံးပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော့်အား ရှေးကထက်ပင် တိုး၍ ချစ်ခင်ကြင်နာစွာနှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ကြပေ၏။ ကျွန်တော်၏ ကုတင်အနီးတွင် တစ်ယောက်တလဲ အမြဲနေကြ၍၊ ကျွန်တော်၏ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲကိုသာလျှင် ကြည့်နေကြ၏။ ရေသောက်မည်ဟု ရေခွက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်ပင် ရေခွက်ရောက်လာပြီးဖြစ်ရာ၊ ချောင်းဟန့်လိုက်လျှင်ပင် ထွေးခံထိုးပေးပြီး ဖြစ်နေ၏။ မိဘအရင်း၊ နှမအရင်းဖြစ်သော်လည်း ဤမျှထက်ပို၍ ဂရုစိုက်နိုင်ဖွယ် မရှိတော့ချေ။ ကျေးဇူးကြီးလှပေ၏။

ဝေါင်တောက်ချောင်သေဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် အိန်ဟုတ်တောင်ထံမှ ထိုအကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ အစုံအလင် သတင်းကြားရလိမ့်မည်ဟု ထင်မျှော်လင့်ကြသဖြင့် စာကိုမျှော်နေကြ၏။ တနင်္ဂနွေတစ်ပတ် ကြာအောင်လည်း စာမရောက်လာသောကြောင့် အံ့သြနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် အိန်ဟုတ်တောင်၏ အပြုအမူကို အလွန် ထူးဆန်းသည်ဟု မှတ်ထင်စပြုကြ၏။ အိန်ဟုတ်တောင်ပါ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်လေရောသလားဟု တွေးတော၍၊ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထုတ်ပြန်သော အမည်စာရင်းကို သေချာစွာကြည့်ရှုရာ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ အမည်ကိုသာတွေ့ရ၍ အိန်ဟုတ်တောင်၏ အမည်ကို မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အိမ်သားအားလုံးတို့မှာ အိန်ဟုတ်တောင်အတွက် အတော်ကြီး ပူပန်စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်နေကြ၏။ ရှုလွန်မှာ မောင်သေဆုံးသည့်အတွက် ညှိုးငယ်ရာမှ ထိုအတွက်ကြောင့် သာ၍ ပူပန်သောကဖြစ်နေရရှာပြန်၏။ "အိန်ဟုတ်တောင် ဒီလို မလုပ်တတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်"ဟု

မကြာမကြာ ညည်းညူရှာ၏။ ထိုရက်အတောအတွင်း ရှုလွမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးစလုံး ပြော၍မဆုံးနိုင်သော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာကား အိန်ဟုတ်တောင်၏ စိတ်နေသဘောထား အကြောင်းပင်ဖြစ်ရာ ထိုကဲ့သို့ စာမရေးဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကိုမူ ဒဏ်ရာရခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းအားဖြင့် မတွေးတောတတ်ကြတော့ချေ။ အိန်ဟုတ်တောင်၏ မိဘများထံ လူစေလွှတ်၍ မေးမြန်းသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်ချေ။ ၎င်း၏ မိဘများကလည်း ထိုနည်းအတူ စာမရောက်ကြောင်းနှင့် ညည်းတွားနေကြ၏။

ဝေါင်တောက်ချောင် သေဆုံးပြီးနောက် တနင်္ဂနွေသုံးပတ် ကြာသောအခါ အိန်ဟုတ်တောင်ထံမှ ကြေးနန်းတစ်စောင် ရရှိ၏။ ၎င်းကြေးနန်းတွင် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်လောက်က လက်မောင်းတွင် ဒဏ်ရာရကြောင်း၊ မကြာမီ အလည်လာခဲ့မည့် အကြောင်းမှတစ်ပါး အခြားအခြင်းအရာ တစ်စုံတစ်ခုမှ မပါရှိချေ။ ရှုလွမ်းမှာမူ မည်သို့ဖြစ်သည် ဖြစ်စေ၊ လူမသေလျှင် တော်စေတော့ဟူသော သဘောမျိုးနှင့် ရွှင်ပြအားတက်နေဟန်ရှိ၏။

၎င်းနောက် သုံးရက်မြောက်သောနေ့တွင် အိန်ဟုတ်တောင် ကိုယ်တိုင် ရောက်လာလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာထားကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်နှင့် ရှုလွမ်းတို့မှာ ဧကန်မုချ အကြီးအကျယ် တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီဟူ၍ အသီးသီးဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်တော်၏ ခုတင်အနီးတွင် အိမ်သားအားလုံး ဝိုင်းဖွဲ့ကာ ထိုင်ကြပြီးနောက် အိန်ဟုတ်တောင်သည် ဝေါင်တောက်ချောင် သေဆုံးပုံအကြောင်းကို တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောပြလေရာ ၎င်း၏ မျက်နှာထားကို မကြိုက်သည့် အတွက်ကြောင့် ရှုလွမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကိုတစ်ယောက်လှမ်း၍ ကြည့်မိကြသေး၏။

အိန်ဟုတ်တောင်က မိမိမှာ စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်၍ တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်အတွင်း၊ အထက်အရာရှိသည် မိမိ၏ အရည်အချင်းကို သဘောကျသဖြင့် လူ ၁၀၀ တပ်ကလေးကို စီမံအုပ်ချုပ်သည့် ဗိုလ်ကလေးအဖြစ်နှင့် ခန့်ထားကြောင်း၊ တစ်နေ့သ၌ ဂျပန်တို့လက်ဝယ်သို့ ရောက်သွားသော တူးမြောင်းတစ်ခုကို ပြန်လည်ရရှိအောင် တိုက်ခိုက်ရန် စစ်ဗိုလ်ကြီးက အမိန့်ပေးကြောင်း၊ လူ (၁၀၀) တပ်ကလေးပေါင်း ၁၀ တပ်မျှ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် အမိန့်ပေး၍ မိမိမှာ ၎င်း(၁၀) တပ်အနက် တပ်တစ်တပ်ကို အုပ်ချုပ်ရကြောင်း။ ယင်းသို့ တိုက်ခိုက်ကြရာတွင် ဝေါင်တောက်ချောင်လည်း ပါဝင်၍ မိမိနှင့် ဝေါင်တောက်ချောင်တို့မှာ ရှေ့ဆုံးမှ ခေါင်းဆောင်ကာ လူအများ အားတက်သရော ရှိစေအောင် ချီတက်ကြကြောင်း၊ တူးမြောင်းနှင့် ကိုက် ၄၀ သို့ ရောက်သောအခါ ရန်သူဘက်က မိုးရွာသကဲ့သို့ အနံ့အပြား ကျရောက်နေသော ကျည်ဆန်များအနက် ကျည်ဆန်တစ်ခုမှာ ဝေါင်တောက်ချောင်၏ ရင်ဝကို ထိမှန်၍ ဝေါင်တောက်ချောင်မှာ ထိုနေရာ၌ပင် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးကြောင်းနှင့် ပြောပြလေရာ သားအမိ သုံးယောက်တို့မှာ၊ အသစ်လောင်း၍ ငိုကြွေးကြပုန်လေ၏။

အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့မှာ သားအကြောင်းကြား၍ မဝနိုင်ကြသဖြင့် အပြန်ပြန် အထပ်ထပ် မေးမြန်းကြရာ အိန်ဟုတ်တောင်မှာ ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို (၅) ကြိမ်တိုင်တိုင် ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောပြလေ၏။ ရှုလွမ်းမှာမူ အိန်ဟုတ်တောင်၏ စကားများကို အများနှင့်အတူ

နားထောင်လျက်ရှိသော်လည်း စိတ်ထဲက ကျေနပ်ဟန်မရှိသော အမူအရာနှင့် ကျွန်တော့်အား မကြာခဏလှမ်း၍ကြည့်သေး၏။

နောက်ဆုံး၌ မေးစရာရှိသမျှ အားလုံးမေးမြန်း၍ ပြန်ကြားဖြေဆိုပြီးသောအခါတွင် အဘိုးကြီးနှင့် အမယ်ကြီးတို့သည် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ၍ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်သုံးယောက်တည်းသာလျှင် ကျန်ရစ်နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သုံးယောက်သား ဖိုခနောက်ဆိုင် ထိုင်နေကြသော်လည်း မည်သူကမှ စကားစတင်၍ မပြောဘဲ (၅) မိနစ်ခန့်မျှ ကြာအောင် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေကြ၏။ စားပွဲတင်နာရီကလေးမှ တချက်ချက်မြည်လျက်ရှိသော အသံကိုပင် ထင်ရှားစွာကြားကြရ၏။ နောက်ဆုံး၌ အိန်ဟုတ်တောင်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထ၍ ရှုလွှမ်း၏ လက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ကိုင်ဆွဲသဖြင့် ရှုလွှမ်းက မတ်တတ်ထသောအခါ တံခါးဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ခေါ်သွားပြီးနောက် ရှုလွှမ်းကို အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ယုယစွာ ထုတ်လိုက်ပြီးမှ အခန်းတံခါးပိတ်၍ ကျွန်တော်၏ အနီးသို့လာထိုင်လေ၏။

တောင်။ ။“ခင်ဗျားကို ကျုပ်စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်တယ်။ စေ့စေ့စပ်စပ် နားထောင်စမ်းဗျာ။ ဒီလိုဗျာ- ခင်ဗျား မရှိတဲ့နောက်။ ကျုပ်တို့လူစုမှာ အပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ သေနတ်အချက်ပေါင်း ဝုံးအလုံးပေါင်း၊ အမြောက်အချက်ပေါင်းဟာ ဘယ်မှာရေတွက်နိုင်မလဲဗျာ။ နေ့ရော၊ ညရော၊ နံနက်ရော၊ ညနေရော တဆူတည်းဆူ တညံတည်းညံနေလေတော့။ မှန်တာ မမှန်တာ အပထားလို့ နားဖျားကို ကွဲထွက်တော့မတတ် တရစပ် ပစ်ခတ်နေကြတာကိုးဗျ။ လူတွေမှာလည်း အအိပ်ကပျက်၊ အစားကမမှန် ဆူညံလိုက်တာကလည်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြစ်နေတော့ မှင်တက်မိသလို ယီးတီးယောင်တောင်နဲ့ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေတာကိုးဗျ။ ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အထဲမှာ စစ်ဗိုလ်ကြီးက ဂျပန်လက် ရောက်သွားတဲ့ တူးမြောင်းတချို့ကို နက်ဖြန် နံနက်စောစော ပြန်ရအောင် တိုက်ယူရမယ်လို့ အမိန့်ထုတ်ပါလေရောဗျာ”

အိန်ဟုတ်တောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့၍သောက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ဆက်လက်၍...

တောင်။ ။“ဒီဟာတွေကို ဘာကြောင့် စုံစုံစေ့စေ့ ကျုပ်ပြန်ပြောသလဲဆိုတော့၊ ဟိုနေ့က ကျုပ်စိတ်ဟာ ဘယ်လိုအခြေအနေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိစေလိုလို့ဗျ။ အဲဒီနေ့နံနက် အရှက်တက်ချိန်လောက်မှာ ထပြီးချီတက်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြတော့ ဝေါင်တောက်ချောင် ခြေမှာ ခါတိုင်းနှင့်မတူဘဲ ကတုန်ကရီ ဖြစ်နေရှာတာကိုးဗျ။ ကျုပ်က “ဟေ့လူ ဘာဖြစ်တာလဲ”လို့မေးတော့ ဝေါင်တောက်ချောင်က “အိန်ဟုတ်တောင်ရယ် ကျွန်တော် ဒီကနေ့ ကြောက်လိုက်တာဗျ”တဲ့ ပြောရှာတယ်။ ကျုပ်ကလည်း ခါတိုင်းလိုဆိုရင် အားပေးစကား ပြောမိမှာပေါ့ဗျာ။ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း မှင်သက်မိသလို ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေလေတော့ “ယောက်ျားပဲကွယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့” လို့ ဒီလောက်ပဲ ပြောမိတယ်ဗျ။ ဒါနဲ့ ချီတက်ကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျုပ် တစ်ခုလိုသွားတာက ဘာလဲဆိုတော့ ဝေါင်တောက်ချောင် ကြောက်နေမှန်းသိရင် စစ်တပ်မှာ နောက်ဆုံးနားဆီက လိုက်ဖို့အကြံပေးဖို့ ကောင်းတယ်။ အခုတော့ ဒီဟာကို မစဉ်းစားမိဘဲ သူများနည်းတူ ချီတက်တိုက်ခိုက်လို့ အမိန့်ပေးပါလေရောဗျ။ လမ်းတစ်ဝက် ရောက်တော့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့၊ ဝေါင်တောက်ချောင်က တွန့်သလို ရွံ့သလို လုပ်ပါလေရောဗျာ။ သူနေတာကလည်း ကျုပ်အနားမှာ အလယ်ဗဟိုက ဆိုတော့။ ဒီပြင် လူအားလုံး

မြင်ကြတာပေါ့လေဗျာ။ သူ့ရဲ့ရင်ပဲ ဒီပြင်လူတွေက ရွံ့ချင်သလို အဖြစ်မှာ ဘာမှမပြောနဲ့ ကျုပ်က (၆) လုံးပြူးထုတ်ပြီး ပစ်သတ်လိုက်ပါရောဗျာ”

“အလိုလေး ဘုရားရေ့”ဟု ကျွန်တော်က လွှတ်ခနဲ အော်မိသေး၏။

တောင်။ ။ (ဆက်လက်၍) “ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ ခူစိန်တန်း ရက်စက်တယ်လို့ ခင်ဗျားဆိုရင်တော့ ကျုပ်တော့ဖြင့် ပြုမိပြီ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဟိုမနက်က ခင်ဗျားတို့နိုင်တော့ နိုင်တယ်ပေါ့”

တောင်။ ။ “နိုင်တယ်လေ ဂျပန်ဘက်က တူးမြောင်းတွေကို အကုန်ပြန်ရတယ်။ နိုင်တာတော့ နိုင်တယ် သူငယ်ချင်း၊ ဒီအကြောင်းကို ကျုပ်စဉ်းစားတိုင်း ရူးချင်သလိုလို ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်။ ။ “ဖြစ်ရလေ အိန်ဟုတ်တောင်ရယ်”

တောင်။ ။ “မတတ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဖူးစာမပါကြလို့ပေါ့”

ကျွန်တော်။ ။ “ဘယ့်နှယ်ပြောတာလဲဗျာ”

တောင်။ ။ “သူ့မောင်ကို သတ်ပြီး၊ အစ်မကိုကျတော့ ယူလို့ ကောင်းပါမလားဗျာ။ မတော်တဆ နောက်နောင် သူသိသွားရင် ဒီလင်မယား စိတ်ချမ်းသာနိုင်ဖို့ ရှိပါဦးမလား ခူစိန်တန်းရဲ့”

ကျွန်တော်။ ။ “နို့ ခင်ဗျား ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

တောင်။ ။ “စစ်ကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေသေးတာပဲ သူငယ်ချင်း၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အသုံးချဖို့ ဘာခက်သလဲ၊ ကျုပ်သွားမယ်”

အိန်ဟုတ်တောင်သည် ကျွန်တော်၏ လက်ကို မိနစ်တစ်ဝက်ခန့် ကြာအောင် ကိုင်ဆုပ်ပြီးနောက် တံခါးမှ မထွက်ဘဲ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ဆင်းထွက်သွားလေ၏။ ကျွန်တော်မှာမူ ဆရာသမားကဲ့သို့ ကိုးကွယ်လာခဲ့သော သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အလျှောက် ပြတင်းပေါက်တွင် မျှော်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များ ဖုံးသွားသဖြင့် မမြင်ရဘဲ ဖြစ်နေခဲ့လေ၏။

လွန်ခဲ့သော တနင်္ဂနွေပတ်အတွင်းက အိန်ဟုတ်တောင်သည် ဒဏ်ရာရသော တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်ကို ကျောပိုး၍ ကယ်ဆယ်ရင်း စက်သေနတ်ကျည်ဆန် ထိမှန် သေဆုံးကြောင်းနှင့် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာက ထုတ်ပြန်သော သတင်းတွင် ပါလာ တွေ့မြင်ရလေတော့ သတည်း။

ခူစိန်တန်း
[သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၃၇၊ ဇန်နဝါရီလ]

သုံးပေါက်ချွန်း

သက္ကရာဇ်မှာ ၁၉၁၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ။ အချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီ ၂၅ မိနစ်။ ဌာနမှာ ရန်ကုန်မြို့၊ ကွမ်းခြံဘူတာရုံ ဒုတိယတန်းစားပွဲရုံအတွင်း ဖြစ်၏။ ပဲခူးဌာနအုပ် ကိုဖေတင်သည် ရန်ကုန်သို့ ခေတ္တလာရောက်လည်ပတ်၍ အစိုးရငွေ ၅၀၀ ကျပ်ကို ငွေတိုက်မှထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင် ဘိလိယက်ဝါသနာအိုးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း မိတ်ဆွေများနှင့် ကရိုက်တီရီယန်ဟိုတယ်တွင် တစ်နေ့လုံး သောက်သောက်စားစားနှင့် ဘိလိယက်ကစား၍ ရန်ကုန် - မန္တလေး စာပို့မီးရထားကြီး ထွက်ချိန်နီးခါနီးမှ တက္ကစီနှင့် ဘူတာရုံသို့ ကတိုက်ကရိုက်ပြေးလာခဲ့ရာ မီးရထားထွက်ဖို့ အချိန် ၅ မိနစ် လိုသေးသည်ဆို၍ စားပွဲရုံသို့ပြေးကာ ဝိစကီတစ်ခွက် သောက်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဟိုတယ်ထဲ၌ တစ်နေ့လုံးသောက်ခဲ့၍ 'ရေချိန်တည့်'နေပြီဖြစ်သော်လည်း ကိုဖေတင်သည် အသောက်သမားတို့၏ ဝါသနာအတိုင်း လမ်းခရီးအတွက် ရိက္ခာယူသည်ဆို၍ အပိုကလေးတစ်ခွက် သောက်မိခြင်းဖြစ်လေသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ကား ပထမခေါင်းလောင်း ထိုးပြီးပြီဖြစ်၍ မိတ်ဆွေခရီးသည်များကို လိုက်ပို့သောလူများသည် မီးရထားပေါ်မှဆင်း၍ တွဲများအနီး၌ ရပ်ကာ နောက်ဘိတ်ဆုံး မှာထားစရာကလေးများ မှာကြားလျက်ရှိရာမှ နောက်တစ်ကြိမ်ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် ဂါတ်ဗိုလ်က အလံစိမ်းထုတ်ပြ၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ မိတ်ဆွေများက တရွေ့ရွေ့ ထွက်စပြုနေသော မီးရထားပေါ်မှ ခရီးသည်များအား လက်ကိုင်ပဝါများ၊ ထီးများယမ်းကာ ပြနေကြသောအခါတွင်မှ ကိုဖေတင် ပြေးလာ၍ မီးရထားတွဲတစ်တွဲပေါ်သို့ တက်ဖို့ကြိုးစား၏။ လူကလည်း ခပ်ထိုထို၊ မီးရထားကလည်း အတော်ကလေးအရှိန်ရနေပြီ ဖြစ်၍ မီးရထားပေါ်သို့ ခပ်ယိုင်ယိုင်နှင့် ပြေးတက်သော ကိုဖေတင်ကို ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူများက ဟုတ်မှ ဟုတ်ပမလားဆိုသော အနေဖြင့် အသည်းတယားယားနှင့် ကြည့်နေကြရာ မီးရထားဘက်ဆိုင်ရာတို့ကမူ "ဟေ့လူမလုပ်နဲ့၊ သေသွားလိမ့်မယ်"စသည်ဖြင့် ငေါက်အော်သတိပေးကြ၏။ ကိုဖေတင်ကမူ ထိုသူတို့၏ သတိပေး တားဆီးခြင်းများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ တွဲတစ်တွဲ၏ တံခါးကိုတွယ်ကာ ခုန်တက်လိုက်ရာ ကံကောင်းသဖြင့် ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ လန်မကျဘဲ ချောမောစွာ ရောက်သွားလေ၏။

၎င်းတွဲမှာ ခရီးသည်လေးယောက် စီးနိုင်သော ဒုတိယတန်းတွဲ ဖြစ်သော်လည်း ခရီးသည်သုံးယောက်တို့က ၎င်းတွဲပေါ်တွင် ပဲခူးမြို့မှ မန္တလေးအထိ 'ရီဇတ်'လုပ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအချိန်တွင် ခရီးသည်တစ်ယောက်တည်း လိုက်ပါလျက် ရှိလေ၏။ တစ်ယောက်တည်းသော ခရီးသည်သည် သတင်းစာဖတ်လျက် ရှိရာမှ ကိုဖေတင်၏ စွန့်စားတွယ်လိုက်ပုံကို ကြည့်နေ၍ ကိုဖေတင် တက်မိသောအခါတွင် "ကံကောင်းလို့ဗျာ၊ ခင်ဗျား လုပ်ပုံက အသည်းယားစရာ ကောင်းလိုက်တာ"ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

ကိုဖေတင်သည် ပန်း၌ချိတ်လျက် ပါလာသော လွယ်အိတ်ကို ချိတ်တစ်ခု၌ ချိတ်ထားပြီးနောက် ထိုသူကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ အသက် ၃၀ခန့်ရှိ၍ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု အကဲဖြတ်လိုက်၏။ ထိုသူသည် မှန်ကူကွက်ကြီးသဏ္ဍာန် ကွင်းထားသော စိန်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ထား၍၊ စိန်ကလေးများ စီထားသော မှန်ကူကွက်သည် လက်သုံးချောင်းတို့ကို ဖုံးအုပ်လုမတတ် ကြီးမားသည်ကို မြင်ရ၍

ကိုဖေတင်က “လူပေါ် တစ်ယောက်ပေတည်း” ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ၎င်းပြင် ကျောက်စိမ်းတပ်ထားသည့် ရှုပ်ကြယ်သီး၊ သတ္တလပ် အစိမ်းရောင်နှင့် ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ အလွန်ထင်ပေါ်လှသည့် တရုတ်ဖဲကြီးလုံချည် လိမ္မော်ရောင်တို့ကို မြင်သဖြင့်လည်း အဝတ်နှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်ကြွားချင်သော လူတစ်ယောက်ဟူ၍ အကဲဖြတ်လိုက်၏။ ဦးချွန်သော ပေတင်ရှူးဖိနပ်နှင့် နာရီအိတ်၌ အစွန်းကလေး ထွက်လျက်ရှိသော ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ ခေါက်ကလေးတို့ကလည်း ၎င်းအဆုံးအဖြတ်ကို ထောက်ခံလျက် ရှိကြလေတော့သည်။

စိန်လက်စွပ်နှင့်လူက “လုပ်မှလုပ်ပလေဗျာ၊ ခင်ဗျားနယ် မီးရထား ရှားသမို့လား၊ ဒီရထားနဲ့ မလိုက်ရရင် လော်ကယ်နဲ့ လိုက်ကရောပေါ့ဗျာ၊ မတော်လို့ လိမ့်ကျမှဖြင့် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုဖေတင်က ယခုတွေ့သော လူတစ်ယောက်က မိမိအား ဩဝါဒ ပေးနေပြီတကားဟု မခံချင်သောစိတ်နှင့် ပြန်တုတ်လိုက်မည် ကြံမိသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုခဏ၌ ပုဇွန်တောင်ဘူတာရုံကို ဖြတ်ကျော်သွားခိုက်ဖြစ်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို အသိတစ်ယောက်ပေလောဟု လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်နှင့် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ တစ်နေရာ၌ ထိုင်လိုက်၏။

“ဟိုတစ်နေ့က ဟုန်းလမ်း (ပန်းလှိုင်လမ်း) ဘူတာရုံမှာ လော်ကယ်ရထားပေါ် လှမ်းခုန်တက်တဲ့ ကုလားတစ်ယောက် တွဲအောက်ချော်ကျပြီး ပလက်ဖောင်းနဲ့ ညှပ်သေတာ မြင်လိုက်ရ၊ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ”ဟု ထိုသူက ဆက်လက်ပြောသေးရာ ကိုဖေတင်က သူ၏စကားကို ဖြတ်စေလိုသည်နှင့်-

- “ခင်ဗျား ဘယ်ထိအောင် လိုက်မလို့လဲ”
- “ညောင်းလေးပင် သွားမလို့ဘဲ”
- “ညောင်လေးပင်သားလား”
- “ဟုတ်ကဲ့”

ကိုဖေတင်၏ စိတ်၌ ညောင်လေးပင်သားအပေါင်းကိုပင် အထင်အမြင်သေးသွားမိ၏။ ထိုနောက် ကိုဖေတင်က ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ကာ လိုက်ပါလာ၏။ စိန်လက်စွပ်ဆရာက သတင်းစာဖတ်ရာမှ သတင်းစာကို ချထားလျက်-

- “ပဲခူးရောက်အောင် တစ်နာရီခွဲလောက် ခုတ်ရမှာ၊ ပျင်းလိုက်တာဗျာ”
- “ပျင်းတော့ ဘာလုပ်ချင်သလဲ”
- “ဖဲကလေး ဘာလေး ရိုက်သွားရ ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ကိုဖေတင်လည်း သဘောတူ၏။ ကိုဖေတင်မှာ နက်ဖြန်တွင် ပဲခူးမြို့၌ရှိသော စုံထောက်သူငယ်ချင်းများနှင့် ပျော်ပွဲစားသွားကြရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်၍ ပျော်ပွဲစားရာ၌ ‘ဘင့်’ ကစားဖို့ သဘောတူကြသည်နှင့် ရန်ကုန်မှ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ဝယ်ခဲ့ရန် မှာထားလိုက်ကြ၏။ ‘ဘင့်’ ကစားရန်အတွက် ဝပ်ဆင်တိုက်မှရောင်းသည့် ဖဲထုပ်တစ်မျိုးသည် အလွန်ကောင်းလှ၏။ ဖူး၊ ညှင်း၊ ဗိန့်၊ ထောင့်ဟူ၍ ဖဲပွင့်လေးမျိုးရှိသည့်အနက် တစ်မျိုးလျှင် အစိမ်း၊ အနီ၊ အဝါ၊ လိမ္မော်ရောင် စသည်ဖြင့် အသွေးအရောင်တစ်မျိုးစီ ပြုလုပ်ထား၍ ဖဲများမှာလည်း အနက်ရောင်၊ စက္ကူလည်း အလွန်ကောင်းလေသည်။

ကိုဖေတင်သည် ၎င်းဖဲထုပ်မျိုးတစ်ထုပ်ကို မိတ်ဆွေများက မှာထားချက်အရ ဝပ်ဆင်တိုက်မှ ၁ ကျပ် ၈ ပဲနှင့် ဝယ်ယူခဲ့လေသည်။ ကိုဖေတင်က-

“ဘယ်လိုကစားမလဲ”

“ကိုးမီး ကစားကြတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဖဲထုပ်အဆင်သင့်ပါ ပါတယ်”

ကိုဖေတင်လည်း ကိုးမီးဖဲကစားရာ၌ ‘တေးဖဲ’ အကြောင်းကို ကြားဖူးသဖြင့် သူ၏ ဖဲထုပ်ကို အယုံအကြည်မရှိသည်နှင့်-

“ကျုပ်မှာ ဖဲထုပ်အသစ်ပါ ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ထုတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဖဲထုပ်မရွေးပါဘူး”

ကိုဖေတင်သည် ချိတ်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲမှ ဖဲထုပ်ကိုနှိုက်ယူရာ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ပါ ပါလာသည်နှင့် ထိုသူမှာ လန့်သွား၏။

“ကျုပ်က ခြောက်လုံးပြူးကို သူတစ်ပါး ရာဇဝတ်အုပ်တွေလို ခါးမှာမထိုးချင်လို့ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လာတာပါဗျာ၊ မလန့်ပါနဲ့”

“မလန့်ပေါင်ဗျာ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်တော်က လန့်လိမ့်မှာလဲ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ထိုခေတ်အခါက ဒုတိယတန်းထိုင်ခုံများ အကြားတွင် ခေါက်စားပွဲကလေးများပါ၍ စားစရာများတင်ကာ နံနက်စာ၊ ညစာများ စားနိုင်ကြလေ၏။ လူနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ ထိုင်ခုံအကြားတွင် ခေါက်စားပွဲကိုထုတ်ခင်း၍ ကိုးမီးကစားရန် ပြင်ဆင်ကြ၏။ ၎င်းရာသီတွင် ၆ နာရီမထိုးမီ မှောင်တော့သည်ဖြစ်၍ ဓာတ်မီးကိုလည်း ဖွင့်ထားကြ၏။ ကိုဖေတင်က ဖဲထုပ်ကို ကုလားဖန်ထိုးရင်း-

“ဘယ်လိုကစားမလဲ၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့် လက်သည်ကိုင်မလား”

“ခင်ဗျားသဘောပေါ့၊ ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်လုပ်တာပေါ့”

၎င်းနောက် လက်သည်ရှာ၍ စိန်လက်စွပ်သမား လက်သည်ကျရာ ကိုဖေတင်က ငွေ ၁ ကျပ်ထိုး၍ နိုင်သဖြင့် အလျော် ၁ ကျပ်ရသည်။

နောက်တစ်လှည့်၌ ကိုဖေတင် လက်သည်ကျရာတွင် ထိုသူက ၅ ကျပ်ထိုး၏။ ကိုဖေတင်မှာ အပျင်းပြေသဘောထားသဖြင့် ဤမျှလောက်လောင်းစားခြင်းကို မကြိုက်သော်လည်း သွေးမရှိဟူ၍ ပြောခံရမည်ကြောက်သဖြင့် မှိတ်၍ လက်ခံလိုက်ရ၏။ ထိုအလှည့်တွင်လည်း ကိုဖေတင်ကပင် နိုင်၍ ၅ ကျပ် စားလိုက်ရပြန်၏။

ဤနည်းအားဖြင့် ကိုဖေတင်အလှည့်တွင် နည်းနည်းထိုး၍ သူ့အလှည့်တွင် များများထိုးလေရာ ပထမသုံးလေးလက်၌ ကိုဖေတင်ကနိုင်၍ ငွေ ၂၀ ကျပ်ခန့် အနိုင်ပေါ်၏။ နောက်တစ်လှည့် ကိုဖေတင် လက်သည်လုပ်ရာတွင် ထိုသူသည် ငွေ ၃၀ ကျပ် ပုံ၍လောင်း၏။ ကိုဖေတင်မှာ များများမလောင်းလိုသော်လည်း နိုင်ထားလျက်နှင့် ကြောက်သည်ဟု ကဲ့ရဲ့မည်ကို ရှက်သည်နှင့် စွန့်စား၍ လက်ခံရ၏။ ဤအကြိမ်တွင်မူကား ကိုဖေတင်က လျော်လိုက်ရသဖြင့်

ငွေ ၁၀ ကျပ်မျှ ရှုံးသွားလေပြီ။ ဤတွင် ကိုဖေတင်မှာ ရှုံးသည့်အတွက် စိတ်ထွက်လာပြီဖြစ်၍ ထိုသူလက်သည် အလှည့်တွင် ၄၀ ကျပ် ပုံ၍ထိုးလိုက်ရာ စားသွားသဖြင့် ၅၀ ကျပ်မျှ ရှုံးနေလေပြီ။ ရှေ့လျှောက်၍မူကား ကိုဖေတင်မှာ မှန်လာပြီဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပြန် ကိုယ်တစ်ပြန် ပုံ၍ တိုက်ကြတော့ပြန်ရာ အလှည့်တိုင်းလိုပင် ထိုသူကနိုင်၍ ကိုဖေတင်၏ အိတ်ထဲမှ ငွေ ၃၀၀ ကျပ်ခန့်မျှ ရှုံးသွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဖေတင်သည် ငွေတိုက်မှ အစိုးရငွေ ၅၀၀ ကျပ်ထုတ်လာခဲ့သည့်အနက် ၂၀၀ ကျပ်မျှသာ ကျန်လေတော့သည်။ ကိုယ်ပိုင်ငွေဖြစ်စေကာမူ ပိုကာနှင့် မြင်းပွဲစွပ်ဒိုင်လောက်သာ လောင်းကစားဖူးသူ ဖြစ်၍ ငွေ ၃၀၀ ကျပ်ရှုံးသည်ဆိုလျှင် နှမြောဦးမည်ဖြစ်ရာ ယခုမှာ အစိုးရငွေဖြစ်နေရကား နှမြောရုံသာမကဘဲ မတော်တဆ အားလုံးရှုံးခဲ့လျှင် မိမိ၌ စိုက်၍ လျော်စရာမရှိသဖြင့် ထောင်တန်းကျချေတော့မည်ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် ဇောချွေးများ ပြန်လျက်ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ငွေ ၃၀၀ ကျပ်အရှုံးခံ၍ ရပ်လိုက်ရန် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်ပြင် ထိုလူက အနိုင်နှင့်ပိုင်း၍ ရုတ်တရက်တော်ပြီဟု ဆိုလိုက်မည်ကိုပင် စိုးရိမ်လျက်ရှိလေပြီ။

နောက်တစ်လှည့်တွင် ထိုလူက လက်သည်လုပ်၍ ကိုဖေတင်က ထိုးရမည်ဖြစ်၏။ ကိုဖေတင် စဉ်းစားမိသည်က အနည်းငယ်မျှချင်း လောင်းကစားနေလျှင် ပဲခူးသို့ မီးရထား ဆိုက်သော်လည်း မိမိ၌ အရင်းပြန်စေ့အောင် ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်သောကြောင့် တစ်လက်၊ နှစ်လက်နှင့် အရှုံးကျအောင် ပုံတိုက်တော့မည်ဟု အကြံပြု၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖေတင်သည် ထိုသူက ကုလားဖန်ထိုးပေးသော ဖဲကို အံ့ကြိတ်ကာ 'ချိုး' ပြီးနောက် လက်ကျန်ရှိသော ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကို တစ်ခါတည်း ပုံ၍ ထိုးလိုက်၏။ ထိုသူသည် အံ့ဩဟန်နှင့် မော့ကြည့်လိုက်သော်လည်း ငြင်းပယ်ခြင်းမပြုဘဲ ဖဲများကို ဝေမြဲတိုင်း ဝေလေ၏။

ကိုဖေတင်သည် မိမိအတွက် ဖဲသုံးချပ်ကို ကောက်ယူလိုက်ရာတွင် လက်များ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေပြီ။ ဖဲသုံးချပ်အနက် နှစ်ချပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ၁ နှင့် ကုလားတစ်ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုးမီးသမားတို့ထုံးစံအတိုင်း ၁ အတက်တွင် ကုလားလိုက်မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်လျက်ရှိလေပြီ။ ဖဲထုပ်တွင် ကုလား ၁၂ ကောင်ပါသောကြောင့် ဖဲသေသော အလှည့်များတွင် တတိယဖဲချပ်ကို မကြည့်ဝံ့အောင် လိုက်လည်း လိုက်တတ်လှ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကိုဖေတင်သည် တတိယဖဲကို ထိပ်ဘက်မှထောင်ကြည့်လျက် "ခွဲဟဲ့... ခွဲဟဲ့" ဟု ဆုတောင်းတသလျက်ရှိ၏။ ဆုတောင်းသည့်အတိုင်းလည်း 'ထိပ်ခွဲ' လျက်ရှိ၏။ ဤတွင် နံဘေးမှ လှည့်၍ ကြည့်ရပြန်လေ၏။ ဤအခါ၌ကား "တန်းဟဲ့... တန်းဟဲ့" ဟု တသပြန်ရာ အဓိပ္ပါယ်မှာ 'ဘေးသုံးတန်း'သည်ကို မြင်လိုခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဖဲသည် ကိုဖေတင်လိုသည့်အတိုင်း 'ဘေးသုံးတန်း' ၍ပြုလေရာ ဤတွင်မူကား "ဆယ်တစ် တက်၊ ဘေးသုံးတန်း" ဖြစ်နေသဖြင့် တတိယဖဲကို တတ်နိုင်သမျှ အပွင့်များအောင် ရိုက်ထုတ်ဖို့သာ လိုပေတော့သည်။ ကိုဖေတင်က-
"ဘယ့်နယ်လဲ ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လောက်ရှိသလဲ"
"ခင်ဗျာဟာကိုသာကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တော့ ခုနှစ်ချွန်းထိုးဖြစ်နေပြီ"

ကိုဖေတင်သည် တတိယဖဲချပ်ကို လက်ဖဝါးပေါ်တွင် ရိုက်တီးလိုက်ရာ ခုနှစ်ပွင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် 'လာဘ်' ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုသူကမူ တတိယဖဲချပ်ကို

တဖြည်းဖြည်းကလေး ပွတ်ကြည့်ကာ မှုတ်ပေးနေလေရာ နောက်ဆုံးတွင် ၂ ဖဲ ဖြစ်၍ ၉ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကိုဖေတင်မူကား မျက်နှာ၌ ရုတ်တရက် သွေးဆုတ်၍ ဖွေးခနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။ ထိုလူသည် ကိုဖေတင်ထိုးထားသော ငွေ ၂၀၀ ကျပ်ကို သိမ်းယူ၍ ကိုဖေတင်အား လက်သည်လုပ်ရန် ဖဲထုပ်ကို တွန်းပေးလိုက်ရာ ကိုဖေတင်က နဖူးမှချွေးများကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်-

“ကျုပ်တော့ ပြုတ်ပြီဗျို့၊ တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ဘူး”
“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် လက်က လက်ပတ်နာရီ ပေါင်လေဗျာ”

ကိုဖေတင်မှာ သွေးဆုတ်၍ မျက်နှာဖြူလျက်ရှိရာမှ နီခနဲဖြစ်သွား၏။
“ကြုံတော့ ရွေးတာပေါ့ဗျို့၊ ငွေ ၂၀၀ ကျပ်နဲ့ အပေါင်ခံပါတယ်”
“စိန်လိုက်ဗျာ”

ကိုဖေတင်သည် ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ ကုလားဖန်ထိုးပြီးနောက် ထိုလူက ချိုးပေးလိုက်သဖြင့် ဝေလိုက်ရာ ‘တွဲ’ကို ‘လာဘ်’နှင့် စားသွားသဖြင့် နာရီ ပါသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌မူကား နှုတ်ခမ်းများ တုန်လျက်ရှိလေပြီ။

“ဒီပြင် ဘာများရှိသေးလဲဗျ”
ကိုဖေတင်ကလည်း ဦးခေါင်းကိုသာ ယမ်းပြနိုင်လေတော့သည်။

“ခင်ဗျားဖဲက ညံ့လည်း မညံ့လှပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ဖဲက ကောင်းလွန်လွန်းလို့ ခံလိုက်ရတာပဲ။ တွဲဆိုလျှင် လာဘ်၊ လာဘ်ဆိုလျှင် ၉၊ ဒါမျိုးချည်း ဖြစ်နေတာပဲကိုးဗျ”

ကိုဖေတင်သည် စကားမပြောဘဲ ထိုလူကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိရာမှ-
“ဗျို့ ကိုယ့်လူ”
“ဘာလဲဗျ”

“ကျုပ်ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ပြန်ပေးပါလားဗျာ၊ နောက်တော့ ကျုပ် ပြန်ဆပ်မှာပေါ့ဗျ၊ ဒီငွေက...”

“အလို... ဘာတဲ့ဗျာ”
“ဒီငွေက ကျုပ်ငွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီငွေ ပါမသွားရင်...”
“တော်လှပေဗျာ၊ ကလေးကစားတာ မှတ်နေလို့လား ခင်ဗျားက”
“မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ပြောပါရစေ”

“တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက နိုင်တော့ယူသွားမယ်၊ ကျွန်တော်က နိုင်တော့ ပြန်ပေးရမတဲ့။ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား ဟုတ်ပါပေ့ကွာ”

“ဟေ့လူ မပေးဘူးလား... ပေးမလား၊ လက်မြှောက်လိုက်”

ကိုဖေတင်သည် ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ချိန်ထားလျက် ငွေ ၅၀၀ ကျပ်ကိုပြန်ပေးဖို့ တောင်းရာတွင် ထိုလူကိုသတ်ရန် ကြံရွယ်ချက်မရှိဘဲ ခြောက်လှန့်ရုံမျှ ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၏။ သို့ရာတွင်

ယမ်းတောင့် ထိုးထားသော သေနတ်တို့ မည်သည်မှာ ပြောင်းဝတွင် ရှိနေသူတို့အဖို့ အန္တရာယ်များလှ၏။ အထူးသဖြင့် ကစား၍ ရှုံးထားသောကြောင့် လက်တုန်နေသော လူတစ်ယောက်က ကိုင်ထားသည့်အခါ သာ၍ ကြောက်ဖို့ကောင်းလှပေသည်။

ထိုသူသည် အံ့ဩသောမျက်နှာနှင့် ကိုဖေတင်ကို ကြည့်နေရာမှ ရှေ့သို့ တစ်ချီတည်း ခုန်ထိုးကာ လက်ကိုဖမ်းဖို့ ကြိုးစား၏။ ကိုဖေတင်ကမူ အဟုတ်တကယ်ပစ်ဖို့ ကြံရွယ်ချက် မရှိပါဘဲလျက် ရှေ့သို့ခုန်ထိုးလိုက်သည်ကို မြင်ရသည့်အတွက် ကယောက်ကတမ်းနှင့် မျက်စိမှိတ်ကာ မောင်းကို ဖြုတ်ချလိုက်လေတော့သည်။

ကျည်ဆန်သည် ထိုလူ၏ နဖူး အလယ်တည့်တည့်တွင် ဝင်သွားလေရကား ရှေ့သို့ထိုးကျ၍ ကြမ်းပြင်နှင့်မထိမီ အသက်ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကိုဖေတင်မှာ သတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ ပြုမိပြုရာ ပြုခဲ့ခြင်းအားဖြင့် လူတစ်ယောက် သေသွားသည် မှန်သော်လည်း အလောင်းကြီးငုတ်တုတ်နှင့် အမိခံ၍ ဤအကြောင်းကို ဖွင့်ပြောရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ထိုခဏ၌ စာပို့ရထားသည် ဘူတာရုံတစ်ရုံကို ဖြတ်ကျော်ခုတ်နှင်လျက်ရှိရာ ကိုဖေတင်သည် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၆ နာရီခွဲတိတိရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလောင်း၏ လက်၌လည်း လက်ပတ်နာရီတစ်လုံး ပတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင် ကိုဖေတင်မှာ အကြံတစ်ခုရ၍ အလောင်းမှ လက်ပတ်နာရီကို ၉ နာရီသို့ရွှေ့ထားပြီးလျှင် နာရီကို သေနတ်ဒင်နှင့် ထုလိုက်သဖြင့် နာရီလည်းရပ်သွား၏ ။ ထို့နောက် ကိုဖေတင်သည် အလောင်းကို ကြမ်းပြင်ပေါ်မှသယ်ယူ၍ ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချပြီးလျှင် ကြမ်းပေါ်၌ ဟော့လျက်ရှိသော သွေးများကို သတင်းစာစက္ကူနှင့် သုတ်လိမ်း၍ ဖဲထုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လေ၏။

ကိုဖေတင်၏ စိတ်ကူးမှာ ၉ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ထိုနေရာသို့ မီးရထားတစ်စင်း ရောက်လာမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းမီးရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးခြင်းဖြစ်၍ သေသူ၏ လက်ပတ်နာရီမှာ ထိုအချိန်၌ ခိုက်မိ၍ ခဏရပ်သွားခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု စုံထောက်များ တွေးဆကြစေရန် ဖြစ်လေသည်။

ပဲခူးဘူတာသို့ မီးရထားဆိုက်သောအခါ ကိုဖေတင်သည် ကပျာကယာ ဆင်းလာ၍ မိမိ၏ ဌာနသို့သွားပြီးလျှင် ၉ နာရီအချိန်တွင် မိမိသည် ဌာနထဲ၌ ရှိနေကြောင်းကို ထင်ရှားစေခြင်းငှာ အင်စပိတ်တော် အစရှိသော အထက်အရာရှိများနှင့် စကားပြောလျက်ရှိ၏။ အကယ်၍ အလောင်းကို လူများတွေ့ကြသဖြင့် လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်သည့်အခါ ၉ နာရီ ရထားပေါ်မှ လိမ့်ကျသေဆုံးခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးဆကြမည်ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်တွင် မိမိသည် အရာရှိများနှင့် စကားပြောလျက်ရှိပါသည်ဟု ဖော်ပြနိုင်ခဲ့လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိကို မသင်္ကာစရာအကြောင်း မရှိဟူ၍ စိတ်ချလျက်ရှိ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ကိုဖေတင်သည် စုံထောက်ကိုအုံးဖေ အစရှိသော မိတ်ဆွေများနှင့် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း ဘတ်စ်ကားကြီး တစ်စင်းနှင့် ပျော်ပွဲစား ထွက်လာကြလေ၏။ ပျော်ပွဲစားမည့်နေရာသို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ တပည့်များသည်

စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ပြင်ဆင်လျက်ရှိစဉ် မိတ်ဆွေ လေးငါးယောက်တို့သည် ကိုဖေတင်အား ရန်ကုန်မှ ဝယ်ယူခဲ့ရန် မှာလိုက်သော ဖဲထုပ်ကိုထုတ်စေ၍ 'ဘင့်' ကစားရန် ဝိုင်းကျလေ၏။ ကိုဖေတင်က ဖဲထုပ်ကို လွယ်အိတ်မှ ထုတ်ပေး၍ တစ်ယောက်က ကုလားဖန်ထိုးနေစဉ် ကိုအုံးဖေက-

“ဒီဖဲထုပ်ကိုမြင်တော့ မနေ့ညတုန်းက ဘုရားကလေး ဘူတာရုံနားမှာ တွေ့တဲ့ အလောင်းကို သွားပြီးသတ်ရတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားပြီးကြပြီလား”

ကိုဖေတင်သည် မျက်နှာမပျက်စေအောင် ကြိုးစားလျက်ရှိရာ အခြားလူများက-
“မကြားသေးဘူးဗျ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“မနေ့ညတုန်းက ဓ နာရီလောက် မီးရထားလမ်းနားမှာ အလောင်းတစ်လောင်း တွေ့တယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ ကျုပ် သွားကြည့်ရသေးတယ်၊ မျက်နှာကတော့ ရစရာမရှိအောင် ကြေမွနေလို့ လူရုပ်တောင် မပီတော့ပါဘူး၊ ရထားလမ်းနံဘေးက ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးနဲ့ ဆောင့်မိထားဟန် တူတယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းရဲ့ လက်မောင်းထဲမှာ ဘာတွေထားတယ် ထင်သလဲ... ခင်ဗျားတို့”

ထိုအတောအတွင်း၌ စုံထောက်ကိုအုံးဖေသည် ကိုဖေတင်၏ ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ ဖဲချပ်များကို ရေတွက်ကြည့်ရာ ၅၁ ချပ်သာရှိသည်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဖဲချပ်များကို တစ်ချပ်စီ စစ်ကြည့်နေလေ၏။

“ဘာတွေထားလို့လဲဗျ ကိုအုံးဖေ”

“တွေ့တာတော့ အဆန်းပဲဗျ၊ အင်္ကျီလက်မောင်းထဲမှာ ညှပ်တဲ့ ကိရိယာလေးတစ်ခု ပါတယ်၊ ကိုးမီးရိုက်တော့ ဖဲလေးချပ်နဲ့ လိမ်ရိုက်တဲ့လူမျိုး သုံးတဲ့ ကိရိယာလေးပေါ့။ ဖဲတစ်ချပ် အပိုဆောင်ထားပြီး မလိုတဲ့ဖဲကို သူ့ကိရိယာကလေးနဲ့ ညှပ်ထားလိုက်ရင် တော်တော့လူတော့ ဖမ်းလို့ အင်မတန် ခက်တယ်ဗျ၊ ကျုပ်တော့ကြား ကြားဖူးတယ်၊ ဒီတစ်ခါတော့ မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ခဲ့ရပေဗျာ၊ အလို... ကိုဖေတင်၊ ခင်ဗျား ဖဲထုပ်က သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် မပါလာဘဲကလားဗျ”

“ပါရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဝယ်ခဲ့တာပဲ”

“ပြီးတော့ ခင်ဗျားဖဲထုပ်က နည်းနည်းပါးပါး ကစားထားပါကလားဗျ၊ အသစ်မှ မဟုတ်ဘဲ”

“ဝယ်တုန်းကတော့ အသစ်ပါဗျာ၊ ဝယ်ဆင်တိုက်က ဝယ်ခဲ့တာပါ၊ မနေ့ညတုန်းက ဖိုးဟန်တို့လူစု ယူဆော့ကြတယ် ထင်ပါရဲ့”

“နို့... သုံးပေါက်ချွန်း တစ်ချပ်ကောဗျ”

ကိုဖေတင်လည်း ဖဲထုပ်ကိုယူ၍ စစ်ကြည့်ရာ ညှင်း သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် မပါတော့သည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ညတုန်းက ကောင်ကလေးတွေ ယူဆော့ကြပြီး...”

“ကိုင်း... အားတော့နာပါရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ မီးရထားလမ်းနံဘေးမှာ တွေ့တဲ့ အလောင်းကို သတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ်ဖမ်းတယ်ဗျာ”

မိတ်ဆွေများလည်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိကြရာ ကိုအုံးဖေက-

“မအံ့သြကြနဲ့ မိတ်ဆွေတို့၊ ခုနက ကျုပ်ပြောတဲ့ ညှပ်ကလေးမှာ ဟောဒီ ဖဲချပ်မျိုး သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် ညှပ်လျက် တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒီဖဲမျိုးက ဈေးထဲမှာ မရောင်းဘဲ ဝပ်ဆင်တိုက်မှာမှ ဝယ်လို့ရလေတော့ အလောင်းမှာ ဒီဖဲလို ဖဲချပ်ကလေးတစ်ချပ် တွေ့လိုက်ရကတည်းက ကိုဖေတင်ကို ဒီဖဲထုပ်မျိုးဝယ်ခဲ့ဖို့ ကျုပ်တို့မှာလိုက်ကြတာကို ကျုပ် သတိရမိသေးတယ်။ သို့သော်လည်း သူ့ဖဲထုပ်ထဲကလို့တော့ ဘယ်မှာတွေးမိပါမလဲ၊ အခုတော့ သူ့ဖဲထုပ်ထဲမှာ သုံးပေါက်ချွန်းတစ်ချပ် လိုနေတာ တွေ့ရတော့မှ...”

“ကျွန်တော် ပြောပါရစေဗျာ...”

“ကျုပ်ကို မပြောနဲ့တော့ မိတ်ဆွေ၊ ရုံးကျတော့မှ ခင်ဗျားအဖြစ်ကို ခင်ဗျား တရားသူကြီးကို ရှင်းလင်းပြီးပြောပေတော့ဗျာ”

[တိုင်းရင်းမေ ၊ ၂၀ နိုဝင်ဘာ ၁၉၅၀]

သန်းခေါင်ဗိုလ်

ကျွန်ုပ်သည် ဂျပန်လက်ထက်တစ်လျှောက်လုံး ဝက်လက်နယ် မန်ကျည်းတုံရွာ၌ နေထိုင်ခဲ့ရာတွင် ပင်စင်အငြိမ်းစား ပုလိပ်အင်စပိတ်တော် ဦးဘထွန်းနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဦးဘထွန်းသည် ကျွန်ုပ်၏ စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ဖတ်ရှုလာခဲ့သဖြင့် အမှုစုံထောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အထောက်အပံ့များစွာ ရရှိကြောင်း ဝန်ခံပြောဆိုရာမှ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ရင်းနှီးသော အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြရာတွင် ကျွန်ုပ်ကလည်း ဦးဘထွန်း ငယ်ရွယ်စဉ်အခါက ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံများကို မေးမြန်းလေ့ရှိလေ၏။

ဦးဘထွန်းပြောပြသည့် အမှုပေါင်းများစွာတို့အနက် အောက်ပါ သန်းခေါင်ဗိုလ်အမည်ရှိ လူဆိုးတစ်ယောက်၏ အဖြစ်အပျက်မှာ ဦးဘထွန်း၏ စွမ်းရည်သတ္တိနှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသည့် အကြောင်းကို ကောင်းစွာ ထင်ရှားစေသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအဖြစ်အပျက်ကို ထုတ်ဖော်ရေးသား ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

ယင်းသို့ဖော်ပြရာ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးသားသကဲ့သို့ ဖော်ပြခြင်းထက် ဦးဘထွန်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အခြင်းအရာများကို ဦးဘထွန်းကိုယ်တိုင် ရေးသားသည့်အနေဖြင့် ဖော်ပြခြင်းက သာလွန်လေးနက်သည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏စကားအစား ဦးဘထွန်း၏စကားနှင့် ၎င်းကိုယ်တိုင် ရေးသားဟန်ဖြင့် ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ခန့်အခါက ကျွန်ုပ်သည် ရွှေဘိုမြို့တွင်း ဌာနအုပ်အဖြစ်နှင့် အမှုထမ်းလျက်ရှိစဉ် သန်းခေါင်ဗိုလ်အမည်ရှိ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ရွှေဘိုတောင်ဘက် ဝက်လက်နယ်တစ်လျှောက်တွင် သောင်းကျန်းထကြွလျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူ၏ နောက်လိုက်နောက်ပါများစွာ ပါရှိသည်ဟု မကြားရဘဲ ပိုက်ဆံရှိသည်ဟု နာမည်ကြီးသော လူရည်တတ်များ၏ အိမ်သို့ တစ်ကိုယ်တည်း ဝင်ရောက်၏။ အယုံသွင်းကာ တည်းခိုနေထိုင်ပြီးမှ အလိုရှိသောငွေကို တောင်းယူ ထွက်သွားလေ့ရှိသည်ဟု သတင်းပြေးလျက် ရှိ၏။ သန်းခေါင်ဗိုလ်ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ခြင်းမှာ အနက်တွင် အလွန်ရှားပါးသောအမွေဖြစ်သည့် ပိတုန်းခေါ် အနက်ရောင်မြင်းကို စီးလျက် များသောအားဖြင့် အင်္ကျီနက်နှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီနက်တို့ကို ဝတ်တတ်သည့်ပြင် သန်းခေါင်ချိန်များတွင်မှ ဤရွာထိုရွာသို့ ကူးသွားသည်များကို မြင်ရတတ်သည့် အတွက်ကြောင့် နယ်သူ နယ်သားတို့က ထိုသူအား ၎င်းအမည်ဖြင့် မှည့်ခေါ်ထားကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဝက်လက်ဘူတာ မုဆိုးချုံဘူတာတို့မှ မီးရထား ရုံပိုင်များကို ၎င်း၏ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့် ရင်သို့တော့ကာ ငွေများ တောင်းယူဖူးသည် ဟူ၍လည်း ကြားသိရသည်။ တစ်ညသည့် သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် ဝက်လက်ဘူတာသို့ ညရထားဆိုက်ခါနီးတွင် လက်မှတ်ခံသည့်အနေဖြင့် ဘူတာရုံထဲသို့ ဝင်၍ ညရုံပိုင်နှင့် စကားပြောနေသည်ဟု လူအများက ထင်ကြရသော်လည်း စင်စစ်မှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်က မိမိ၏

သေနတ်ကို ရုံပိုင်တစ်ယောက်တည်း မြင်နိုင်အောင် ပူးကပ်ကာ ချိန်ထားပြီးမှ လက်မှတ် ရောင်းသော ခုံပေါ်၌ရှိသော ငွေများကို ကျိုးယူသွားဖူးသည် ဟူ၍လည်း ကြားလိုက်ရ၏။ ညရုံပိုင်က အဖြစ်အပျက်ကို အခြားသူများအား ပြောပြသောအချိန်တွင် သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် အခြား ခရီးသည်များနှင့် ရောနှော၍ မီးရထားပေါ်သို့ တက်သွားနှင့်ပြီဟူ၍လည်း ကြားလိုက်ရဖူး၏။

ပုလိပ်အရာရှိများသည်ကား အတော် နာမည်ကြီးလာသော သန်းခေါင်ဗိုလ်ဘက်သို့ လိုက်ရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း ထိုသူသည် ဝက်လက်တစ်ဝိုက်တွင် တစ်နေ့ကြားလိုက်၍ နက်ဖြန်တွင် ခင်ဦး၊ သန်ဘက်ခါတွင် ပေါက်ကန်သို့ ရောက်နေပြန်သည် ဆိုသောကြောင့် ခြေရာကောက်ရန် အခက်အခဲတွေ့လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုခေတ်အခါက သာစည်နယ် မဲတောရွာတွင် စံဖဲ၏ နာမည်ကြီးမှုကြောင့် မြန်မာသတင်းစာများသည် စံဖဲအကြောင်းကို အဟုတ်ကြီးလုပ်ကာ ရေးသားဖော်ပြနေကြသည့် အတွက်ကြောင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်အကြောင်းကို သတိမရနိုင်ကြသော်လည်း စင်စစ်မှာ သာစည်တစ်ဝိုက်တွင် စံဖဲ ဆိုးသွမ်းသလောက် ရွှေဘိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ် နာမည်ကြီးလျက်ရှိခဲ့၏။ ကျော်ကြားမှုဆိုသည်မှာ အကောင်းအတွက်ဖြစ်စေ၊ အဆိုးအတွက်ဖြစ်စေ ဇာတာအလိုက် ဖြစ်လာဟန်တူပေရာ အချို့မှာ ဘာမဟုတ်ဘဲနဲ့ နာမည်ကြီးတတ်၍ အချို့မှာ အကောင်းဘက်၌ လည်းကောင်း၊ အဆိုးဘက်၌ လည်းကောင်း ထူးထူးကဲကဲ ရှိသော်လည်း နာမည်မကျော်ကြားဘဲ ရှိတတ်ခြင်းများကို သတိနှင့် စောင့်ကြည့်သူတိုင်း ကြုံဖူးကြပေလိမ့်မည်။

သန်းခေါင်ဗိုလ်မှာ အသားမည်းမည်း အရပ်မြင့်မြင့် ခွန်အားဗလ ကောင်းသည်ဟူသော အချက်များမှတစ်ပါး ထိုသူ၏မျက်နှာကို သေချာစွာ မြင်ရဖူးသူတို့ အလွန်နည်းပါးလှပေ၏။ အိမ်၌တည်းခို၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသော ဒေသများကမူကား မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်မသိ၊ ဖြူသည်မည်းသည် ဟူ၍ပင် မပြောလိုကြဘဲ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံရသည့် အဖြစ်ကိုပင် ထိမ်ချန် ထားလိုကြပေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ရွှေဘိုမြို့တွင် ဌာနအုပ်ဖြစ်နေသော်လည်း စုံထောက်ကိုစံရှား၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရဖူးသည့်အတွက် အမှုစုံထောက်ခြင်းကို အလွန်ဝါသနာပါသည်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးအား သန်းခေါင်ဗိုလ်အမှုကို စုံထောက်ရန် မိမိအားစေလွှတ်ဖို့ အကြံပေးရာတွင် ဝန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စုံထောက်ဉာဏ်နှင့်ပတ်သက်၍ အတော်အတန် သဘောကျသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အကြံပေးချက်ကို လက်ခံ၍ အထူးစုံထောက်အဖြစ်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ခန့်ထားစေလွှတ်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် တပည့်တစ်ယောက်နှင့် အတူ သန်းခေါင်ဗိုလ် ကျက်စားတတ်သည်ဆိုသော ဝက်လက်နယ်သို့ ရောက်သွား၍ ၎င်းဌာန၌ တည်းခိုလျက်ရှိစဉ် ဌာနတစ်ခုလုံးသည် မကြာသေးမီက ရန်ကုန်ကရောက်လာသည့် အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံ၏ အကြောင်းကို ချီးကျူးပြောဆိုလျက် ရှိကြလေ၏။ ဦးကျော်ဇံမှာ အောက်နယ်ပုလိပ်အဖွဲ့ တစ်ခုလုံးတွင် လူဆိုးဖမ်း ကောင်းလှသော ပုလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် ဟူ၍ နာမည် ရလာခဲ့သည့်အလျောက် ဤနယ်တွင် နာမည်ကြီးလျက်ရှိသော သန်းခေါင်ဗိုလ် ဆိုသူကို မရမနေ ဖမ်းဆီးမည်ဟု ကြုံးဝါးလျက် ရှိသည်ဟူ၍ ကြားသိရ၏။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း ၎င်းလူဆိုးကိုပင် ဖမ်းဆီးရန် အထူးဝတ္တရားနှင့် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံ မဖမ်းဆီးမီ ကျွန်ုပ်က ဦးအောင် ဖမ်းဆီးနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်း၍ မနေမနား ကြိုးစားဖို့လည်း အားခဲလျက်ရှိ၏။ သတင်းတစ်ခု ကြားရသည်မှာလည်း ဦးကျော်ဇံသည် သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခွဲရူးသော်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်က လူရေးသာ၍ ဦးကျော်ဇံ အရေးနိမ့်ခဲ့သည့်အတွက် သာ၍ပင် ဒေါဖောင်းပြီးလျှင် “ဒီအကောင်ကို အသေရရ၊ အရှင်ရရ ငါမိအောင် ဖမ်းမယ်” ဟု ကြုံးဝါးလျက် ရှိသည်ဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် အရေးနိမ့်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက် ဦးကျော်ဇံမှာ အထက်အရာရှိကြီးများ၏ ပျက်ရယ်ပြောင်လှောင်ခြင်းခံရ၍-

“မောင်ကျော်ဇံက သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို မဖမ်းဘဲ သန်းခေါင်ဗိုလ်က မောင်ကျော်ဇံကို ဖမ်းသွားပါလိမ့်ဦးမယ်” ဟု ခန့်တွဲတွဲ ပြောကြသေးသည်ဆို၏။ ထိုအတွက်ကြောင့် ဦးကျော်ဇံမှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်အပေါ်၌ သာ၍ပင် အကျိတ်အခဲ မကျေနပ်အောင် ရှိနေရသည်ဆို၏။

ဦးကျော်ဇံက သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို ဖမ်းဆီးရန် အနည်းနည်း ကြိုးစားခဲ့ပုံများနှင့် လက်မတင်ကလေးမျှ လွတ်သွားခဲ့သည့် အကြောင်းများကို ဌာနတစ်ခုလုံး ပြောဆိုလျက်ရှိကြ၏။ မည်သည့်နေရာ၌ သန်းခေါင်ဗိုလ်ရောက်နေသည်ဟု ကြားရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဦးကျော်ဇံသည် ချက်ချင်းရောက်အောင် လိုက်သွားသော်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ မျက်နှာ ဖြူသည်မည်းသည်ကို ဦးကျော်ဇံ မမြင်ခဲ့ရဟုဆို၏။

တစ်နေ့သ၌ သန်းခေါင်ဗိုလ်သည် ခေါတောရွာ၌ ရှိသည်ဟု သတင်းရသဖြင့် ဦးကျော်ဇံသည် ညတွင်းချင်း မြင်းလေးစီးနှင့် လိုက်သွားရာ ၎င်းတို့ရောက်သွားသောအခါ၌ ကံမကောင်းသော ဦးကျော်ဇံမှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို အစအနမျှ မတွေ့ရချေ။

အခါတစ်ပါး၌လည်း ဦးကျော်ဇံသည် နောက်ပါတပည့် တစ်ယောက်နှင့် နယ်လှည့်လာရာ အဝေး၌ မြင်းတစ်စီးနှင့် အဝတ်နက်များ ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့် အတင်းလိုက်ကြသော်လည်း ဦးကျော်ဇံတို့၏ မြင်းများသည် သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ ‘ပိတုန်း’ ကို မီအောင် မလိုက်နိုင်သဖြင့် မျက်ခြေပြတ်ကာ ပြန်လှည့်ခဲ့ရဖူးလေသည်။ သတင်းတစ်ခုမှာလည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်၌ ဤရွာ ထိုရွာတို့တွင် လျှို့ဝှက်စွာ ဝှက်ထားသော မိတ်ဆွေများ ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရွာတံခါးကိုပိတ်၍ ရှာဖွေပါသော်လည်း မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ယောက်၏ နေအိမ်တွင် ပုန်းအောင်းနေသဖြင့် တွေ့အောင် မရှာနိုင်ဟု ပြောကြလေသည်။ ကျွန်ုပ် ရေးသားလျက်ရှိသော အချိန်အခါ၌မူ ရွှေဘိုဝန်ကြီးသည် သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို အသေဖြစ်စေ အရှင်ဖြစ်စေ မိအောင် ဖမ်းနိုင်သောသူအား ဆုငွေ (၁၀၀၀) ထုတ်ပေးမည်ဟု ကြေငြာထားခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးကျော်ဇံတို့အဖို့မှာမူ ဆုငွေထက် နာမည်ကောင်းကို အလိုရှိကြသောကြောင့် သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းတစ်ခုမှာ ထိုသူသည် မရှိနှမ်းပါးသော ဆင်းရဲသားများကို ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ခြင်း မရှိ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှလည်း သတ်ဖြတ်ဖူးသည် မရှိချေ။ သို့ရာတွင် ၎င်းအား အနှောင့်အယှက်ပေးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ မှတ်လောက်အောင် တုံ့ပြန်တတ်သည်ဟု နာမည်ကြီးလျက်ရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နှမ်းပါးသောသူများအား ငွေ ငါးကျပ် တစ်ဆယ် စသည်ဖြင့် ပေးကမ်းသွားဖူးသည်ဆိုရာ ၎င်းအား မြင်ဖူးသူတို့၏ ပြောစကားအရမှာ ခွန်အားဗလအရာ၌

မတူပနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှသည်ဆို၏။ ဦးကျော်ဇံ ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ပုလိပ်ဘက် စပို့ပွဲများတွင် ဖလားရဖူး၍ မြင်းစီးကောင်း၊ လက်ဝှေ့ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်ဆိုသူနှင့် လက်ချည်းသက်သက် ရင်ဆိုင် တွေ့စမ်းချင်လှသည်ဟု ကြုံးဝါး ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ သန်းခေါင်ဗိုလ်လုပ်တတ်သော အကျင့်တစ်ခုမှာ မိမိလူယူသောလူသည် အသာတကြည်မပေးဘဲ အကြောက်အကန်ခုခံလျှင် ထိုသူကို သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ချည်တုပ်ကာ ပစ်ထားခဲ့၍ အခြားသူများ မတွေ့မချင်း ပင်ပန်းအောင် ညှင်းထားတတ်သည်ဟု ပြောကြ၏။

ဝက်လက်သို့ ကျွန်ုပ် ရောက်သွားပြီးသည်နောက် များမကြာမီအတွင်း ရွှေဘိုမြို့လယ်ကောင်ရှိ ချစ်တီးတိုက်တစ်တိုက်မှ အကြီးအကဲဖြစ်သော ချစ်တီးကြီးကို အခန်းထဲတွင် သတိမရအောင် လုပ်ထားပြီးနောက် ငွေ (၈၀၀၀) ခိုးယူသွားကြသည် ဟူသော သတင်းကြားရပြန်၏။ ချစ်တီးကြီးမှာ နားရွက်နောက်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ခုရှိ၍ သတိရသောအခါ၌ စုံစမ်းမေးမြန်းပါသော်လည်း မည်သူက မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်သွားသည်ဟူ၍ ပြောမပြနိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ သို့ရာတွင် မြို့လယ်ကောင်ကြီး၌ ဤကဲ့သို့ ကြံစဉ်သောသူမှာ အခြားမဟုတ်။ သန်းခေါင်ဗိုလ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု လူတိုင်းက တွေးတောကြ၏။ ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော အချက်မှာ ထိုနေ့ ထိုရက်တွင် အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံသည် ဝန်ကြီးနှင့်တွေ့ရန် ရွှေဘိုသို့ သွားရောက်ခဲ့ရုံမက ချစ်တီးတိုက်သို့ပင် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက်ခဲ့သေးသည်ဆို၏။ ဦးကျော်ဇံမှာ သန်းခေါင်ဗိုလ်ကို မိအောင်ဖမ်းမည်ဟု ကြုံးဝါးနေသူဖြစ်ပါလျက် ရွှေဘို၌ မိမိရှိနေခိုက် မိမိ၏ မျက်စိအောက်၌ဆိုသလို တိုက်ခိုက်သွားခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နဖူးကို လက်ဝါးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ကာ ညည်းတွားလျက်ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ကြားသိရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည်နောက် ဦးကျော်ဇံမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့ရသည့်အခါတိုင်း မိမိအား နာမည်ဖျက်သော လူဆိုးဆို၍ ၎င်းအားဖမ်းမိလျှင် ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ ပြုလုပ်မည်ဟူ၍ ကြုံးဝါးပြောဆိုသည်များကို ကျွန်ုပ် ကြားရဖူးလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဦးကျော်ဇံနှင့် ၎င်း၏ အပါးတော်မြဲ စာသင်ဘိုးမြဲတို့သည် မန်ကျည်းတုံရွာတွင် သန်းခေါင်ဗိုလ် ရောက်နေသည်ဟု ကြားလိုက်ရသဖြင့် နှစ်ယောက်သား လိုက်သွားကြရာ ၎င်းရွာမှ အနောက်သို့သွားသော ပေလမ်းပေါ်တွင် သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ မြင်းခွာရာများ တွေ့လိုက်ရသည်ဆို၍ လှတောရွာတိုင်အောင် ခြေရာခံ၍ လိုက်သွားကြ၏။

လှတောရွာကို ကျော်လွန်၍ ကားလမ်းဆုံကြီးကို ရောက်ကြသောအခါတွင် မြင်းပိန်ကလေးတစ်စီးကို စီးလျက် အင်္ကျီနက်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြသဖြင့် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးသော်လည်း ထိုသူမှာ လေးစိတ်ကွဲအောင် စကားမပြောတတ်ဘဲ ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် လုပ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် လွှတ်ပစ်ခဲ့ကြရလေ၏။

ထို့နောက်တွင်မူကား ဦးကျော်ဇံသည် ရှက်လှသည်ဆို၍ ရာထူးမှ နုတ်ထွက်မည်ဟု တကဲကဲ ပြင်လျက်ရှိရာ ဝန်ကြီးကတားသဖြင့် နေပြန်ပါသော်လည်း ဘယ်အခါမျှ စိတ်ကြည်ရွှင်သည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ ထိုအမှုအကြောင်းကိုသာ အကြံထုတ်နေသည့်လက္ခဏာနှင့် မှိန်ကုတ်ကုတ်ရှိနေလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဇံနှင့်တွေ့၍ ကျွန်ုပ်က “ရာထူးနုတ်ထွက်ပြီး အစ်ကိုကြီးက ဘာလုပ်မှာလဲ” ဟု မေးရာ ဦးကျော်ဇံက “ကျုပ်က နုတ်ထွက်ပေမယ့် ငြိမ်ငြိမ်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ညီမောင်၊ ဒီအကောင်ကို မမိမချင်း ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ် လိုက်ဖမ်းနေမှာပဲ” ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးကျော်ဇံ၏ အကြံထုတ်သည့်နည်းတူ သန်းခေါင်ဗိုလ်အား ဖမ်းဆီးရန် နည်းလမ်းများကို စဉ်းစားစိတ်ကူးခဲ့ရာ အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အကြံအတိုင်း ထင်သလို ဆောင်ရွက်ခွင့်ရရန် ဝန်ကြီးထံ အမိန့်တောင်းယူလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အကြံမှာ ကျွန်ုပ်အား သန်းခေါင်ဗိုလ် ဖမ်းဆီးသွားလေအောင် စွန့်စား၍ ထိုကဲ့သို့ အဖမ်းခံရခြင်းအားဖြင့် သန်းခေါင်ဗိုလ်၏ မျက်နှာနှင့် လူပုံပန်းကို မြင်ဖူးစေရန် ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခါက ဦးကျော်ဇံသည် ရွှေဘိုမြို့ရှိ ဝန်ကြီးထံသွားနေဆဲတွင် ဖွတ်လှိုင်းရွာတွင် နွားခိုးမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားသည်ဟု ကြားရသဖြင့် ဦးကျော်ဇံသည် ရွှေဘိုမှ ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ခဲ့ပြီးလျှင် နွားသူခိုးကို ခြေရာကောက်လေရာ မကြာမီအတွင်း ဖမ်းဆီးရမိလေ၏။ ဦးကျော်ဇံနှင့်ဘိုးမြတို့သည် နွားသူခိုးကို ဝက်လက်ဌာနသို့ ခေါ်လာခဲ့၍ အချုပ်ခန်းတွင် အပ်ခဲ့ပြီးနောက် ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည် ဈေးအနီး၌ရှိသော အရှုပ်၏ အကြော်ဆိုင်သို့ သွားကြလေ၏။ ဦးကျော်ဇံ၏ ဝါသနာတစ်ခုမှာ ကောင်းကောင်းသောက် ကောင်းကောင်းစား၍ လှလှဝတ်ချင်တတ်သည်ဖြစ်ရာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် အရှုပ်၏ ဆိုင်ထဲတွင် ဂျော်နီဝါးကား ဝီစကီတစ်လုံးနှင့် အစိမ်းကြော် တောက်တောက်ကြော်များကို မှာယူလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခိုက်၌ ကစားပိုင်းမှ နိုင်လာသဖြင့် ဖောဖောသီသီသုံးစွဲရန် အကြံအစည်နှင့်ဝင်လာသော တောသားတစ်ယောက်သည် ဆိုင်တွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဦးကျော်ဇံ ဆရာတပည့်တို့အား ဝီစကီနှင့်စားစရာများအတွက် မိမိက ဝတ်ပြုပါရစေဆို၍ အတင်းကျွေးမွေးလေရာ ဦးကျော်ဇံလည်း အကောင်းကြိုက်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အချောင်ရလျှင် အဝကြိတ်အံ့ဟု တောသား၏ ဝတ်ပြုခြင်းကို လက်ခံ စားသောက်ကြလေ၏။ တောသားသည် အရက်မူးလာသည်ဖြစ်၍ လူပါးဝလာသည့်လက္ခဏာနှင့်-

“ဆရာ ဘယ်လိုစွမ်းပေမယ့် သန်းခေါင်ဗိုလ်ကိုတော့ မိမယ်မထင်ပါဘူးဆရာ၊ တကယ်လို့ ရင်ဆိုင်တွေ့တောင် သူ့ကို ဆရာ မနိုင်ပေဘူးထင်တယ်၊ သူကလည်း ဆရာ့လိုပဲ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ဆရာ့လိုပဲ ဗလကောင်းပြီး၊ ဆရာ့လိုပဲ လက်ဝှေ့သတ်တာပဲ” ဟု အရောတဝင်ပြောလိုက်ရာတွင် ဦးကျော်ဇံက-

“မင့်ကို ဘယ်သူပြောသလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ တောသားက “လူတိုင်း ပြောနေကြတာပဲဆရာ” ဟု ပြောလိုက်ရာတွင် ဦးကျော်ဇံက “တယ်လူပါးဝတဲ့ တောသားပါလား၊ ငါတို့အလုပ်အကြောင်း မင်း ဘာနားလည်လို့လဲ” ဟု ငေါက်ငမ်းကာ ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းနောက် တောသားက လက်မလျှော့သေးဘဲ- “သန်းခေါင်ဗိုလ်ကိုမိရင် ဆရာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ” ဟု မေးမြန်းရာ... ဦးကျော်ဇံက- “ငါလုပ်မှာ မင်းသိချင်သလား။ ဒီကောင်ကို သစ်ပင်တစ်ပင်မှာ ကပ်ချည်ပြီး ဒီပြင်လူတွေကို သူလုပ်သလို ငါက ပြန်လုပ်မယ်၊ နောက်ပြီးတော့ တစ်နေရာက ငါကစောင့်ကြည့်ပြီး လမ်းသွားတစ်ယောက်က သူ့ကိုဖြေပေးတော့မှ ငါက

ထွက်လာပြီး သူ့ကိုထပ်ဖမ်း လက်ထိပ်ခတ် မြင်းဝမ်းပတ်မှာ ချည်ပြီးတော့မှ ငါက မြင်းစီးပြီးခေါ်ခဲ့မယ်” ဟု ပြောရာ တောသားက-

“ဆရာ တကယ်လုပ်ပုံပဲလား” ဟု မေးမြန်းပြန်သဖြင့် ဦးကျော်ဇံက...

“ဟိတ် ကျော်ဇံတဲ့ကွ၊ လုပ်မယ်ဆိုရင် တကယ်လုပ်တဲ့ကောင် နားလည်လား” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

ယင်းသို့ရှိစဉ် လှတောရွာမှ စက်ပိုင်ဦးဘအေးသည် အကြော်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာ၍ ဦးကျော်ဇံအား ထိုနေ့ညနေတွင် မိမိသမီး မင်္ဂလာဆောင်သို့ ဖိတ်ကြားလေရာ ဦးကျော်ဇံက အချိန်နီးမှ ကပ်၍ဖိတ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် မလိုက်လိုဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် စက်ပိုင်ဦးဘအေးက ဦးကျော်ဇံကို အစောကြီးကတည်းက ဖိတ်ကြားထားကြောင်း၊ ရွှေဘိုသို့ သွားနေသည်ဆို၍ မဖိတ်ခဲ့ရကြောင်းနှင့် အကြောင်းပြ ပြောဆိုရာတွင် ဦးကျော်ဇံသည် စိတ်ကျေနပ်ဟန် လက္ခဏာနှင့် လာခဲ့ပါမည်ဟု ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ဦးဘအေး ထွက်သွားပြီးနောက် ဦးကျော်ဇံသည် ဌာနသို့ တစ်ဖန်သွား၍ တပည့်ကျော်ဘိုးမြအား ပင်းစင်းရွာ ကျော်လွန်အောင် မိမိအား လိုက်ပို့ရမည်ဟု ပြောဆိုကာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် မြင်းတစ်စီးစီနှင့် ထွက်သွားကြလေ၏။

သွားခါနီး၌ ဦးကျော်ဇံက ဌာနအုပ်အား နက်ဖြန်တွင် နွားခိုးမှုအတွက် ရုံးတက်ရန် ရှိသေးကြောင်း နံနက်စောစော ပြန်လာခဲ့မည်ဟု မှာထားခဲ့သေး၏။

ထိုနေ့ည ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် စာသင်ဘိုးမြပြန်လာ၍ မိမိဆရာကို ပင်းစင်းရွာ အလွန်၌ရှိသော မူးချောင်းသို့ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ခဲ့သည်ဟု ပြောပြလေ၏။

၎င်းည ၁၀ နာရီ အချိန်ခန့်တွင် ပင်းစင်း ရွာသားတစ်ယောက်သည် လှတော မင်္ဂလာဆောင်မှ မြင်းတစ်စီးနှင့် ပြန်လာရာတွင် ၎င်း၏ မြင်းမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို လန့်၍ နောက်သို့တွန့်လိုက်သဖြင့် မြင်းပေါ်မှ ကျလှမတတ် ဖြစ်သွားသေး၏။ ထိုသူသည် မြင်းလန့်သော အခြင်းအရာကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုသောအခါတွင် လမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်၌ ကြိုးဖြင့် ချည်တုပ်ထားသော အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံကို တွေ့ရသည့်ပြင် အနီးရှိ အခြားသစ်ပင်၌လည်း ဦးကျော်ဇံ၏ မြင်း ချည်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုသူသည် ဒေါဖောင်းလျက်ရှိသော ဦးကျော်ဇံကို အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်စေပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ မြင်းနက်တစ်စီးကို စီးလျက် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူတစ်ယောက်က ၎င်းအား ချည်ထားကြောင်း၊ ဦးကျော်ဇံက ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို နတ်လိုက်သောအခါ၌ သေနတ်မပါခဲ့သည့် အဖြစ်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ခရီးထွက်လာစဉ်က မိမိ၏ သေနတ်ကို ခါးပတ်၌ ချိတ်ထားခဲ့သည်မှာ အမှန်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။

ဦးကျော်ဇံသည် ဌာနသို့ပြန်လာ၍ တပည့်ကျော် ဘိုးမြကို ခေါ်ပြီးလျှင် မြင်းတစ်စီးစီနှင့် ညတွင်းချင်းလိုက်ကြပြန်ပေရာ သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့် ပတ်သက်သော အမှုဟူသမျှတွင် ဦးကျော်ဇံမှာ ကံဆိုးခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေတော့၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်တို့သည် ရွှေပန်းကုန်းရွာသို့

တိုင်အောင် ညတွင်းချင်းလိုက်ကြသော်လည်း သန်းခေါင်ဗိုလ်အကြောင်းကို သတင်းမကြေဘဲ လက်လျှော့ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးနှင့် အရေးပိုင်မင်းတို့သည် မြင်တော်အိုင်၌ တောဝမ်းဘဲများပစ်ရန် ဆိုက်ရောက်လာကြပေရာ ဦးကျော်ဇံမှာ နွားခိုးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အမှုလိုက်ရန်ရှိသောကြောင့် ဘိုနှစ်ယောက်တို့ကို တွေ့ပြီးနောက် ရုံးသို့ထွက်သွားလေ၏။

ထိုနေ့နံနက်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဌာနမှထွက်ခဲ့၍ ရုံးဘက်သို့ကူးပြီးလျှင် ရုံး၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ တစ်လည်လည်ရှိနေခဲ့ရာ မကြာမီအတောအတွင်း၌ အရေးပိုင်၊ ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် အင်စပိတ်တော် ဦးကျော်ဇံတို့သည် ဘိုတဲမှ မြင်တော်သို့ အသွား ရုံးရှေ့မှ ဖြတ်သွားကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် တပည့်သုံးယောက်တို့သည် အရေးပိုင်နှင့် ဝန်ကြီးတို့လာသည်ကို ခရီးကြို၍ အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်က ဦးကျော်ဇံ၏ ပခုံးကိုကိုင်ကာ-

“ခင်ဗျားကို လုယက် တိုက်ခိုက်မှုပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ သန်းခေါင်ဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ ကျွန်ုပ် ဖမ်းဆီးလိုက်သည်” ဟု ပြောလိုက်သောအခါတွင် အရေးပိုင်နှင့် ရာဇဝတ်ဝန်သည် ကျွန်ုပ်အား ရူးသည်ထင်ကြ၍ မျက်လုံးပြူးလျက် ရှိကြလေ၏။ ဦးကျော်ဇံလည်း ကျွန်ုပ်က ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရာတွင် ဆတ်ခနဲ လန့်သွား၍ ဆုတ်ဖယ်မည် ပြုသော်လည်း တပည့်သုံးယောက်တို့မှာ ကျွန်ုပ်က စကားထည့်ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ဦးကျော်ဇံ၏ လက်ကို ကျင်လည်စွာ လက်ထိပ်ခတ်လိုက်ကြလေ၏။ သို့နှင့်ပင် ဦးကျော်ဇံသည် လက်ထိပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ နဖူးကိုရိုက်၍ လက်လွတ်ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားသေးရာ ကျွန်ုပ်မှာ နဖူးမှဖြာထွက်သော သွေးများကြောင့် မမြင်မကန်း ဖြစ်နေ၍ ကူညီရန် မတတ်နိုင်သော်လည်း တပည့်သုံးယောက်တို့သည် လက်ထိပ်ခတ်ထားပြီး ဖြစ်သော ဦးကျော်ဇံကို ဝိုင်းဝန်းဖျစ်ညှစ်ကာ မြေပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက်သဖြင့် ဦးကျော်ဇံလည်း ဤတွင်မှ လက်လျှော့လိုက်လေတော့၏။

ကျွန်ုပ်မှာ ဦးစံရှား၏ စုံထောက်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရဖန်များသဖြင့် ၎င်း၏ စဉ်းစားပုံ စဉ်းစားနည်းများကို အတုယူလာခဲ့ရာ ဦးကျော်ဇံ၏ အမူအရာကို မသင်္ကာသည့် အချိန်မှစ၍ ၎င်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခဲ့လေ၏။ ပဲခူးမြို့မှ ပြောင်းရွှေ့လာသည် ဆိုသောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းမြို့၌ရှိသော ပုလိပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အား ဦးကျော်ဇံ၏ အနေအထိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ရာ ဦးကျော်ဇံမှာ စနေနေ့တိုင်း ရန်ကုန်မြင်းပွဲသို့ သွားတတ်ကြောင်း၊ အရက်ကောင်းကောင်း သောက်တတ်၍ ခပ်ကြွားကြွား နေထိုင်ပြီးလျှင် လက်ဖွာဖွာ သုံးတတ်ကြောင်း၊ အစိုးရအမှုထမ်းများ၏ ကလပ်၌ ပိုကာကစားရာတွင် ကြေးကြီးလောင်းတတ်၍ အများအားဖြင့် ရှုံးတတ်ကြောင်း၊ တစ်ခါက လာဘ်စားမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ အပုပ်နံ့ထွက်သော်လည်း ဝန်ကြီး၏ အချစ်တော်ဖြစ်သောကြောင့် သီသီကလေး လွတ်သွားကြောင်း အစရှိသော အကြောင်းအရာများကို ကြားသိရသည့်အခါ သာ၍ပင် မသင်္ကာအောင် ဖြစ်မိပေသည်။ ဖွတ်လှိုင်းရွာ၌ နွားခိုးမှုဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဆင်လုံးဖြစ်၍ နွားသူခိုးဆိုသူမှာ ကျွန်ုပ်၏ လူပင်ဖြစ်ပေသည်။ ရုပ်ပြောင်းသော အတတ်ကို လေ့ကျင့် ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် တောသားယောင်ဆောင်ကာ အရှုပ်အကြော်ဆိုင်သို့ ဝင်သွား၍ ဦးကျော်ဇံတို့ ဆရာတပည့်အား တိုက်ကျွေးရင်း သန်းခေါင်ဗိုလ်ဆိုသူသည် ဆရာနှင့် အစစ တူသည်ဟု ကျွန်ုပ် ကပြောလိုက်သောအခါတွင် ဦးကျော်ဇံ၏ မျက်နှာပျက်သွားသည်ကို

ကျွန်ုပ်တွေလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ မသင်္ကာခြင်းများသည် သာ၍ပင် သေချာသွားလေတော့သည်။ ၎င်း၏ တပည့်ဘိုးမြ ဆိုသူမှာလည်း တစ်ဦးတည်းဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် မသင်္ကာမိရာတွင် ဦးကျော်ဇံအား ဘိုးမြကလိုက်ပို့၍ ဦးကျော်ဇံကို သစ်ပင်၌ ချည်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်ဆိုသောအခါ ချည်တုပ်သောသူမှာ ဘိုးမြပင်ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်ချ ယုံကြည်မိပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ အကျိုးအကြောင်းကို ဝန်ကြီးထံ အကြောင်းကြားပြီးလျှင် ဝန်ကြီးသည် မြင်တော်အိုင်၌ အရေးပိုင်မင်း ငှက်ပစ်ထွက်သောနေ့တွင် ဤကိစ္စအတွက် လိုက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရွှေဘိုချစ်တီးတိုက်ကို တိုက်ခိုက်စဉ်က ဦးကျော်ဇံသည် အမှန်အားဖြင့် ချစ်တီးတိုက်သို့ ကိစ္စတစ်ခုနှင့်သွားခဲ့ရာ အခြားချစ်တီးများမရှိဘဲ အကြီးအကဲသူတစ်ယောက်တည်း တွေ့ခဲ့ရာတွင် ဦးကျော်ဇံ ဝင်သွားသောအခါ၌ ချစ်တီးကြီးအား နောက်စေ့ကို သေနတ်ဒင်နှင့် ဆောင့်ကာ ငွေများကို ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် တရားခံကို ဌာနသို့ပို့လိုက်သောအခါ ဘိုးမြမူကား ထွက်ပြေးနှင့်လေပြီ။ အရာရှိများသည် တရားခံအား သိုဝှက်ထားသောငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ မေးမြန်းစုံစမ်းသော်လည်း တရားခံသည် ဘူးကွယ်လျက်သာနေတော့၏။

နံနက်တွင် ပုလိပ်သား ၆ ယောက်စောင့်ကြပ်လျက် တရားခံကို ပုလိပ်ကားကြီးပေါ်သို့ တင်၍ ရွှေဘိုသို့ပို့လေရာ လှတောရွာကို ကျော်လွန်၍ သုံးမိုင်ခန့်အရောက်တွင် ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် သန်းခေါင်ဗိုလ်မှာ ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာနှင့် လဲကျသွားလေ၏။ ပုလိပ်များသည် ကားကို ချက်ချင်းရပ်၍ သေနတ်သံကြားရာသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ တောကလေးတစ်ခုအတွင်း သစ်ပင်တစ်နောက်မှ ယမ်းငွေများ အူထွက်နေသည်ကို မြင်ကြသဖြင့် ကားပေါ်မှပြေးဆင်း၍ လိုက်ကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် သစ်ပင်နောက်မှ ထွက်၍ ခြေကုန်သုတ်ပြေးလေရာ ပုလိပ်များက သေနတ်နှင့် လေးငါးချက်ပစ်လိုက်သဖြင့် မြေပေါ်သို့ ဟပ်ထိုး လဲကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ကြလေ၏။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ၌ ထိုသူမှာ အခြားသူမဟုတ်။ စာသင်ဘိုးမြပင် ဖြစ်လေရာ သန်းခေါင်ဗိုလ်နှင့် ဘိုးမြတို့ လုယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသော ပစ္စည်းများသည် မည်သည့်နေရာတွင် ဝှက်ထားသည်ဟု မည်သူမျှမသိကြရဘဲ တရားခံနှစ်ယောက်လုံးတို့မှာ သေရွာသို့ မြန်းရှာကြလေတော့သတည်း။

အကြံကြီးသမားတစ်ရာ

တစ်နေ့သ၌ ပို့စမင်းရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်၏ စာသုံးလေးစောင်ကို ပေးပြီးနောက် ပါဆယ်ထုပ် တစ်ထုပ်ပြု၍ ၁၄ ပဲနှင့် ရွေးရမည်ဟု ပြောပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့မှ ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ လေကြောင်းဖြင့် ပို့ရခြင်းအတွက် တံဆိပ်တော်ခေါင်း မလုံလောက်သောကြောင့် ရွေးယူရမည်ဟု သိရပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်၌ တံဆိပ်ခေါင်းများကပ်ပါလျက် ရွေးယူရမည်ဆိုသောကြောင့် အင်တင်တင်ရှိ၍ လိပ်စာကိုကြည့်လိုက်ရာ 'ရွှေဥဒေါင်း စာရေးဆရာ မြန်မာပြည်' ဟုတွေ့ရ၍ ဤမျှနှင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ပေသည်ဟု စိတ်ကြီးဝင်ကာ ရွေးယူလိုက်ပါတော့သည်။

ပါဆယ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်သောအခါ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုရိုက်ထားသည့် စာရွက်များပေါ်တွင် စာတစ်စောင်လည်း ပါလာ၏။ ၎င်းစာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ-

စိတ်ဆွေကြီးခင်ဗျား

ခင်ဗျားရဲ့ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ရ၍ များစွာနှစ်သက်မိပါသည်။ ကျွန်တော်မှာ ဤမြို့တွင် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်ရေးသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို တင်ပို့လိုက်ပါသည်။ ဖတ်ကြည့်၍ သဘောကျပါလျှင် ဘာသာပြန်၍ သင့်တော်သလို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ဝတ္ထုမဟုတ်၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူငယ်တစ်စု၏ ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်၍ တိုင်းတစ်ပါး၌ ကျွန်တော်တို့လူစု ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်ကြပုံများကို အမျိုးသားခြင်း ဖတ်ကြရလျှင် စိတ်ဝင်စားကြလိမ့်မည်ဟု ထင်၍ တင်ပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အိန်းဂျီတွဲ

ကျွန်ုပ်သည် 'အိန်းဂျီတွဲ' ဟူသော ကလောင်နာမည်ကို တွေ့ရ၍ 'အိတ်၊ ဂျီ၊ ဝဲလ်' ဟူသော အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာကြီးကို ပြောင်လိုက်သည့် လူနောက်တစ်ယောက် ဟူ၍ အထင်သေးမိပါသေးသည်။ သို့သော် ၎င်းဝတ္ထုတိုကို အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်သည်တွင် အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လာပြီး ဘာသာပြန်ထိုက်သည်ထင်၍ အပြည့်အစုံ ပြန်ဆိုပေးပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါကြောင်း။

ကျွန်တော်သည် အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့သို့ ပညာသင်ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သင်ကြားသော လျှပ်စစ်ဓာတ် အင်ဂျင်နီယာအတတ်ကိုကား မအောင်၊ အပိုးအပန်း၌သာ အောင်မြင်၍ မိန်းမရပြီး ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ကိုင်စားသောက်ခဲ့ရာ သုံးနှစ်မြောက်အချိန်တွင် မိန်းမ ကွယ်လွန်၍ မြန်မာပြည်သို့ မပြန်တော့ဘဲ 'ကျပန်း' လုပ်ကိုင် စားသောက်ခဲ့ပါသည်။ ဟိုတယ်များ၌ ပန်ကန်ပြားဆေးသော အလုပ်မှ 'တစ်ကြောင်းတစ်ပဲ' ရသည့် ပင်နီလိုင်းနားခေါ် စာရေးဆရာ သတင်းထောက်အလုပ်တိုင်အောင် မျိုးစုံအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည်သားများ ထမင်းစားပွဲသို့ မြန်မာလိုဝတ်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ပုဆိုးတောင်ရှည် တဖားဖားနှင့် တက်ရောက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော်မှာ ခေတ်မီအင်္ကျီတိုမရှိသဖြင့် ရှေးခေတ်က တိုက်ပုံရှေ့တွဲကြီးကို ထပ်၍ တက်မိပါသည်။ ဤတွင် သူငယ်ချင်းများက ကျွန်တော်

စာရေးတတ်သော အကျင့်ကိုလည်း သိကြသည်နှင့် ကျွန်တော့်အား 'အိန်းဂျီတွဲ' ဟူသောနာမည် ပေးကြရာ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်တိုက်တိုက်ရှိသည်နှင့် ၎င်းကိုပင် ကလောင်အမည်ပြု၍ ရေးသားခဲ့ပါတော့သည်။

မိန်းမသေဆုံးပြီးနောက် ကျွန်တော်၏ အိမ်ခန်းမှာ မြန်မာပြည်မှ ပညာတော်သင်များ တွေ့ဆုံရာဌာနဖြစ်၍ 'ရောင်းဒဗ္ဗ' ဟူသော နာမည်ပေးထားကြပါသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်သို့ မရောက်ဖူးသော မြန်မာလူငယ် မရှိသော်လည်း နေ့စဉ် တစ်နေ့တစ်ခေါက် မရောက်ရလျှင် ခေါင်းကိုက်တတ်သော လူငယ် လေးငါးယောက်ရှိပါသည်။ ထိုသူတို့အနက် ကျွန်တော်နှင့် အလုံးအရပ်ချင်းတူ၍ ခြေအိတ်မခံနိုင် ရှပ်အင်္ကျီမခံနိုင်၊ အဝတ်သစ်ချုပ်တိုင်း ဦး၊အောင်ယူ၍ ဝတ်လေ့ရှိသော 'လံကွတ္တီ' ကိုဘဆိုင်ကား (၁) နံပါတ်အရာ၌ ခန့်ထားရပေမည်။ တစ်ခါက အဝတ်အားလုံး ပေါင်သုံးပြီး လံကွတ္တီဝတ်၍ သုံးလေးရက် မထွက်ဘဲ နေခဲ့ဖူးသော ကိုဘဆိုင်ဟူသော အမည်ဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပညတ် သမုတ်အပ်ပါသည်။ ခါးချိုး၍ အလုပ်မလုပ်ဘဲ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းဝတ်ချင်ခြင်း အရာတွင် လံကွတ္တီ ကိုဘဆိုင်မှာ လန်ဒန်မြို့၌သာမက ကမ္ဘာတွင် ဗိုလ်စွဲလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ရောင်းဒဗ္ဗကလပ်တွင် နှစ်နံပါတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကား စပယ်သစ်ပေတည်း။ ဤလူသည် အဝတ်အသစ်အဆန်း ကြိုက်၍ ဂိုက်ဆိုက်ထုတ်သည့်ပြင် မင်းသားကိုယ်ရှိ၍ တေးကြီး ဘွဲ့ကြီးများ ညည်းတတ်သောကြောင့် ကိုဘသစ်အမည်မှ စပယ်သစ်ဖြစ်လာရလေသည်။ အမှန်မှာ တေးကြီးတစ်ပုဒ်ဆုံးအောင် ဘယ်ဟာမှမရသဖြင့် ဆိုတတ်သည်မခေါ်နိုင်၊ တိုလီမိုလီ ညည်းတတ်ရုံမျှသာရှိလေသည်။ အင်္ဂလန်သို့ ကက်နက်စိန်ရောက်စဉ်က စပယ်သစ်ကို မင်းသမီးလိုဝတ်ပြီး တွဲကဖို့ ကျွန်တော်တို့ စေ့စပ်သေးသည်။ သို့သော် စပယ်သစ်မှာ မေးဖျားတွင် ဝက်ခြံပေါက်နေဖြင့် လက်လျှော့လိုက်ကြရသည်။ တတိယမြောက် ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ကိုတင့်ဆွေ ဖြစ်၏။ ဤလူမှာ သွားလေရာအရပ်တွင် ခိုက်မိတိုက်မိများလှသောကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေခိုက်တွင် သူ့အမေ ကျမ်းကိုင်ဖူးလေသလောဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးတောကြ၏။ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြရာ၌ လှေမှောက်လျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ ဘိုင်စကယ်နှင့်ထွက်ကြ၍ သစ်ပင်နှင့်တိုက်ပြီး ပွတ်တိုင်လည်သွားလျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ ၊ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အုတ်တိုက်ဆောက်လုပ်သော ပန်းရံသမားလက်မှ အုတ်ခဲလွတ်ကျ၍ ထိပ်ပေါက်လျှင်လည်း ကိုတင့်ဆွေ၊ သွားလေရာတွင် အရာနှင့်အကြောင်းကြောင်းဆို၍ ပက်ကျီ ကိုတင့်ဆွေဟု အမည်တွင်သူဖြစ်လေသည်။

ကိုတင့်ဆွေနှင့် ဆန်ကျင်ဘက် ကံဇာတာပါသူမှာကား စတုတ္ထမြောက် ကိုရွှေမှတ်ပေတည်း။ ကိုရွှေမှတ်သည် အိုင်ယာလန်ထီ ပျမ်းမျှခြင်းဆုလည်း ပေါက်ဖူး၏။ မယားချောတစ်ယောက်လည်း ရဖူး၏။ စာမကျက်ဘဲနှင့်လည်း စာမေးပွဲအောင်၏။ ဤမျှလောက် ကံကောင်းသူကို မနာလိုသောကြောင့်ပေလော မပြောတတ်။ 'ပြေးရင်းဟပ်တဲ့ ကိုရွှေမှတ်' ဟူ၍ မှည့်ခေါ်ထားကြသည်။

လက်ဖက်ခြောက်မရှိလျှင် အကြွေးယူလိုက်ရ၍ လမ်းစရိတ်မရှိဆိုတိုင်း ထုတ်ချေးရပြီး လံကွတ္တီ ကိုဘဆိုင်၏ ညည်းဖက်ဟူ၍ နာမည်ရသူမှာကား ပဉ္စမမြောက်အသင်းသား ကျွန်တော် 'အိန်းဂျီတွဲ' ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အဖို့ကား နာမည်ရင်းကိုမဖော်ပြဘဲ ကလောင်အမည်မျှဖြင့်

ခွင့်လွှတ်ကြရန် တောင်းပန်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်တော်၏ နာမည်ရင်းကို ဖော်လိုက်ပါက ကျွန်တော်တို့ သောက်ကျင့်တွေလူသိပြီး ဒုတိယအိမ်ထောင်ပြုဖို့ အခက်အခဲ အကြီးအကျယ် တွေရမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပါသတည်း။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ရေချိုးပြီး၍ ရှပ်အင်္ကျီအသစ်ဝတ်မည်ဟု အဝတ်စီရိုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာတွင် မကြာမီကဝယ်ထားသည့် ရှပ်အင်္ကျီ ၆ ထည်အနက် အကြိုက်ဆုံး အဆင်တစ်ထည် ရှာမတွေ့သည်နှင့် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မွေနှောက်ရှာဖွေလျက်ရှိစဉ် လံကွတ္တိ ကိုဘဆိုင်း၊ စပယ်သစ်နှင့် ပြေးရင်းဟပ်တဲ့ ကိုရွှေမှတ်တို့ ရောက်လာကြသည်။ လံကွတ္တိ၏ ရင်ဘတ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်၏ ရှပ်အင်္ကျီအဆင်ကိုမြင်၍ “ဘယ်တုန်းက ဝယ်သလဲ” မေးသော်လည်း ပြုံးစိစိလုပ်၍ အဖြေမပေးဘဲ မြဲနေသည်နှင့် ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းဖြစ်ရမည်ဟု ကောက်နုတ်ချက် ထုတ်လိုက်ရပါတော့သည်။ “တော်ပေဗျာ၊ ကျုပ်မျက်စိ အကျဆုံးအဆင်မှ ရွေးယူတတ်ပေတယ်” ဟု ပြောရာ “လုံးတူရပ်တူ ဖြစ်ရုံမျှမကသေးဘူး၊ မျက်စိအကြိုက်ချင်းပါ တူလေတော့ ကျေးဇူးတင်ရသဗျ” ဟု ကိုဘဆိုင်းက ရယ်မောကာ ပြန်ပြောသေးသည်။

ထို့နောက် နေ့စာ စားချိန်တန်ပြီဆို၍ ရေခန်းအိုးတည်သူက တည်၊ ပေါင်မုန့်လှီးသူက လှီး၊ ငါးသေတ္တာဗူး ဖောက်သူကဖောက်၊ ပိုင်နိုင်စွာလုပ်နေကြစဉ် တစ်ယောက်က “ဘယ်မှာလဲဗျ ထောပတ်ဗူး ဆင်းဒွစ်ချ် လုပ်စားရအောင်” ဟု ပြောသည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ထောပတ်ဗူးတစ်ဗူး ပြေးဝယ်ရပါသေးသည်။

စားစရာအားလုံး ပြည့်စုံ၍ ပါးဖြဲနားဖြဲ စားသောက်ကြစဉ် စပယ်သစ်သည် စားပွဲထိပ်မှထိုင်လျက် လန်ဒန်မြို့သည် အဝတ်အစား အလွန်အရေးကြီးသော မြို့ဖြစ်ကြောင်း၊ အဝတ်အစားကောင်းလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးမဆို တွဲချင်၍ အဝတ်ခွမ်းလျှင် ထမင်းတစ်နပ် ကျွေးဖူးသည့် မိန်းကလေးကပင် မသိချင်ပြု၍ မျက်နှာလွှဲသွားကြောင်း စသည်များဖြင့် အင်္ကျီလက်မောင်းကို ပင့်ချည်တစ်ခါ ဆင်းဒွစ်ချ်ကို လှမ်းယူချည်တစ်လှည့်ဖြင့် လက်ချာပေး လျက်ရှိ၏။

ထိုခဏ၌ ပက်ကျိုကိုတင့်ဆွေ ရောက်လာ၍ စကားပြတ်သွားပြီး-
“ကိုယ့်လူ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် ၎င်းနေပါကလားဗျ၊ ဘယ်သွားနေလို့လဲ” ဟု အားလုံးက ဝိုင်း၍မေးကြသည်။

ဆွေ ။ “မပြောပါနဲ့ဗျာ ၊ ပိဋကတ်တိုက်မှာ စာအုပ်စီရိုကြီးတွေ မွေရှာမိတာ လှေကားပေါ်က ခြေချော်ကျလို့ ခြေခေါက်သွားလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ ဆေးရုံမတက်ရပါကလားဗျ”

ဤတွင် ပက်ကျိုကိုတင့်ဆွေဆိုသည့်အတိုင်း ကိုက်ညီချင်းကို သတိရကြ၍ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

ဆွေ ။ “ရယ်ချင် ရယ်ကြလေ၊ ကျုပ်ကတော့ မရှက်ပါဘူး၊ ရွှေဒဂါးငါးပြားဆို နည်းတာ မှတ်လို့”

ဆိုင်း ။ “ဘယ်ကရတဲ့ ၅ ပေါင်လဲဗျ”

ဆွေ ။ ။“အို ခင်ဗျားတို့ မကြားဖူးဘူးလား၊ မတော်တဆဖြစ်လျှင် ဂျာနယ်တွေက လျော်ကြေးပေးတယ်ဗျ”

ဤတွင် ငွေအချောင်ရပေါက်ဆိုလျှင် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကိုဘဆိုင်သည် မျက်လုံးမျက်ဆန်ပြူးလျက်-

ဆိုင် ။ ။“ဟိုက်... မတော်တဆဖြစ်တိုင်း ဂျာနယ်တိုက်တွေက လျော်ကြေးပေးသတဲ့လား”

ဆွေ ။ ။“လူတိုင်းတော့ ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ သူ့ဂျာနယ် ဝယ်ဖတ်တဲ့ လူမှပေါ့”

ဆိုင် ။ ။“ဂျာနယ်တစ်စောင် ဝယ်ဖတ်ဖူးရင် ပေးသတဲ့လား”

ဆွေ ။ ။“ဟုတ်ရိုးလားဗျာ၊ တစ်နှစ်အတွက် ငွေသွင်းပြီး ဝယ်ဖတ်မှ ရတယ်ဗျ”

ဆိုင် ။ ။“ဟာ ဒီလိုဆိုတော့ ခပ်ကျပ်ကျပ်ပဲကိုးဗျ”

ထို့နောက် အခြားလူများသည် ရောက်တတ်ရာရာ ထွေရာလေးပါးစကားများဖြင့် လေပန်းနေကြသော်လည်း ကိုဘဆိုင်မှာမူ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ကူးဟန်နှင့် တွေးနေပြီးမှ အကြံပေါ်လာသည့်လက္ခဏာနှင့် စားပွဲကိုပုတ်လျက်-

“ဟေး... ကိုယ့်လူများ”

“ဘာလဲဗျ”

“ခင်ဗျားတို့ ခုတလော ငွေကျပ်နေကြတယ် မဟုတ်လား”

“ကျပ်လိုက်ပုံတော့ မပြောနဲ့တော့၊ ခုနက ထောပတ်ဗူးတောင် အကြွေးခံခဲ့ရတယ် ဆရာကြီး”

“ခင်ဗျားတို့ကျပ်တာက တော်တော်ရယ် ကျုပ် ရှုပ်အင်္ကျီပင်မင်းတောင် မရွေးနိုင်လို့ ခင်ဗျားဆီက လစ်ပြေးရတယ် မဟုတ်လား”

“ကျပ်တာချင်းပြိုင်ချင်လို့ စကားစပ်တာလားဗျ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျုပ်ခေါင်းထဲမှာ အကြံကောင်းတစ်ခု ပေါ်လာတယ်ဗျ၊ ဦးနှောက်လှိုင်း ခေါ်တာမျိုးပေါ့လေ”

“လှိုင်းထပြီး ခေါင်းကြီး ကွဲထွက်သွားပါဦးမယ်၊ ခင်ဗျာအိမ်ကျမှ လုပ်ပါဆရာ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အတည်ပြောတာ၊ ငွေရပေါက်လမ်းကြီးဗျ”

ကျွန်တော်တို့လည်း အနီးသို့တိုး၍ ခစားကြသည်။

“ကိုင်း ဆိုစမ်းဗျာ”

“လန်ဒန်မှာ ဂျာနယ် ဘယ်နှစောင်လောက် ရှိသလဲ”

“လေးငါးဆယ်စောင် ထားပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်ပြီ ကျုပ်တို့ ပိုက်ဆံစု၊ တစ်ယောက်ယောက် နာမည်နဲ့ ဂျာနယ်တွေ တစ်နှစ်တွက်ဆီ ကြိုတင်ပြီး ငွေသွင်း၊ ဒီလူမှာ တစ်ခုခုဖြစ်၊ ငွေတွေထုတ်ယူ၊ ညီတူညီမျှ ဝေသုံးကြ၊ မကောင်းဘူးလားဗျာ”

“နိပ်ဟ”

“ရွေ့”

“စိန်လိုက်ဗျာ ကြိုက်ပြီ”

အများသဘောတူ အားပေးကြသည်။

“ပြီးတော့ ထိခိုက်တာ နာရင်နာသလို ပိုပေးတယ်ဆိုဟုတ်လား” ဟု ကိုဘဆိုင်က မေးရာ ကိုတင့်ဆွေက ခြေကျိုးလျှင် မည်မျှ၊ နံရိုးကျိုးလျှင် ဘယ်လောက်၊ အသက်ပါပျောက်လျှင် ဘယ်ရွေ့စသည်ဖြင့် နည်းများကို ရွတ်ပြလေသည်။

“ဟုတ်လှပြီ ကိုင်း ပိုက်ဆံစုကြစို့၊ တတ်အားသရွေ့ ထည့်ကြဗျာတို့”

“ခင်ဗျားကော ဘယ်နှယ်လုပ်မှာတုံး၊ ပင်မင်းတောင် ရွေးစရာမရှိဆို” ဟု ကိုတင့်ဆွေက ကိုဘဆိုင်အား မေးလိုက်ရာ ကိုဘဆိုင်သည် ရင်ဘတ်ကိုတီးလျက် “တော်ပါပေ သူငယ်ချင်း၊ ပြောရက်ပါပေ ကိုတင့်ဆွေ၊ ကျုပ်က အကြံပေးတဲ့လူပဲဗျ၊ ကျုပ်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးမှပေါ့ဗျ” ဟု ပြောသည်နှင့် အားလုံးကပင် သဘောတူကြသည်။ ထို့နောက် တတ်အားသမျှ ပိုက်ဆံထည့်ဝင်ကြရာ ဂျာနယ်ငါးတိုက်အတွက် တစ်နှစ်စာငွေသွင်းရန် လုံလောက်စွာရ၏။ သို့သော် မည်သူ၏ နာမည်ဖြင့် စာရင်းသွင်းပါမည်နည်း။

ကိုတင့်ဆွေမှာ ပက်ကျီခေါ်ကြသည့်အလျောက် အထိအခိုက်များသူဖြစ်၍ ဤကိစ္စ၌ တာဝန်ယူရန် ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြသော်လည်း ငြင်းဆန်လေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မဲချရန် သဘောတူကြ၍ ဖဲချပ်ဖြင့်လူရွေးရာတွင် စပယ်သစ် မဲကျပါတော့သည်။

စပယ်သစ်လည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လျက်ရှိ၍ ကိုဘဆိုင်က အများ ကောင်းကျိုးအတွက် အနစ်နာခံခြင်း၏ ကုသိုလ်ရခြင်း၊ ဟီးရိုးပီသခြင်း စသည်များနှင့် ပြောပြ၍ သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်တစ်သောင်းနားရသည့် စကားပုံနှင့်တကွ နားချလေတော့သည်။ လိုအပ်ငွေကို ပို့လိုက်ပြီးသည့်နောက် စပယ်သစ်က တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားပါမည်အကြောင်းနှင့် အာမခံတာဝန်ယူပါသော်လည်း သူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ အားမရကြချေ။ ဤလူကား ကျိုးဖို့ပဲ့ဖို့မဆိုထားနှင့် လက်သည်းလှီးရာတွင် အရေပြားပွန်းသွားရုံနှင့် သုံးရက်လုံးလုံး ညည်းမဆုံးနိုင်သူ၊ သူ့ကိုယ်သူ အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် ဂျာနယ်လှိုင်လှိုင်စုံစုံ ဖတ်ကြရုံနှင့် ကိစ္စပြီးလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။

တတိယမြောက်နေ့ နံနက်စောစော၌ ကိုဘဆိုင်သည် ကျွန်တော်၏ အခန်းသို့ တက်လာ၍ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ပစ်လဲပြီးလျှင် မတုန်မလှုပ် ငိုနေ၏။ ကျွန်တော်က ကော်ဖီပူပူလေးသောက်ပါဦးဟု ဆိုကာမှ ထိုင်ရာမှထလာ၍ တို့စ် နှစ်ချပ်ပြူးကိုင်ကာ ကော်ဖီကို ကျိုက်ချပြီးသောအခါမှ စကားပြောနိုင်ပါတော့သည်။

“ဘာလဲဗျ ကိုဘဆိုင် မနေ့က ဗမာပြည်က ရောက်လာတဲ့စာတွေထဲမှာ မကောင်းသတင်းများ ပါလာလို့လား”

“ဒါကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားလူ လုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့လားဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့”

“ဘယ်သူလဲဗျ”

“စပယ်သစ်ကောင်ပေါ့ဗျာ၊ ခွေးမသားပေါ့၊ လူပုံကိုက ဇာတ်မင်းသားလိုလို ဘိုင်စကုတ် ဇာတ်လိုက်လိုလို ဖာဂေါင်းလိုလို၊ ကန်တော့ပါဗျာ”

“စပယ်သစ် ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဘာမှမဖြစ်လို့ပေါ့ဗျ။ ဒီကောင်ကဖြင့် ဦးခေါင်းများကွဲမတတ် အကြံထုတ်လိုက်ရတာ၊ မောင်မင်းကြီးသားက ခုထက်ထိ ဘာမှမဖြစ်ဘူး စွင့်လို့ဗျား၊ ကျုပ်က နေ့တိုင်း သွားသွားပြီး ချောင်းကြည့်နေတာဗျ။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့အကြံ ငွေရပေါက် ဒီလောက်ချောင်တဲ့အကြံ ဘယ်သူဦးခေါင်းက ထုတ်နိုင်သလဲ ဆိုစမ်း၊ ဒီကလူတွေကဖြင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့နဲ့ ငွေတွေစုကြ”

ငွေစုကြသည့်အထဲတွင် ကိုဘဆိုင်ကား အပါအဝင်မဟုတ်၊ အကယ်၍ တစ်သျှိုလင်လောက်များ ထည့်ရလျှင် လူသတ်မှု ဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းကို ကိုဘဆိုင်အား မပြောဝံ့ပါ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ ဒီလူကလည်း သတ္တိကြောင်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ ဒါလောက် ကျပ်တည်းနေတာတောင် ကရုဏာလေးများ သက်ဖော်မရဘူးဗျာ”
ဟု အလိုက်သင့် ကျွန်တော်က ပြောလိုက်ရသည်။

“ခုမှတော့ ခက်တာပဲဗျာ၊ နာမည်လွှဲပြောင်းလို့လဲမရဘူး၊ နောက်ထပ် ငွေစုပြီး ဒီပြင် တစ်ယောက်နာမည်နဲ့ လုပ်ဖို့ကလည်း မတတ်နိုင်ကြတော့ဘူး ထင်တယ်”

“မတတ်နိုင်တော့ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျုပ်မှာဖြင့် အခန်းခတောင် ဒီတစ်ပတ်အတွက် မပေးရသေးဘူး”

“ဟုတ်မှာပလေ၊ ကျုပ်ကလည်း သေချာပေါက်ဆိုပြီး ရှုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်တောင် အကြွေးယူဝတ်ထားပြီဗျာ၊ ခက်ဘူးလား”

“တစ်နေ့နေ့တော့ ဖြစ်ကောင်းပါလားဗျာ၊ အချိန်ကလေးလည်း ပေးပေးဦးမှပေါ့ဗျာ”

“ခွေးမသားကလည်း ဒီလိုပြောတာပဲ၊ ကျုပ်က ခဏခဏသွားပြီး သတိပေးတာကို သူက နားမထင်ဘဲဗျာ၊ တို့တစ်ချုပ်လောက် လုပ်ပါဦးလေ”

“ထောပတ်ဗူး ကုန်သွားပြီဗျာ၊ ဟိုနေ့က ဆင်းဒွမ်ချီထဲ ထောပတ်တွေ သိပ်ထည့်လိုက်ကြတာကိုး”

“ဒါဖြင့် ပေါင်မုန့်ချည်းပေးဗျာ၊ တတ်နိုင်ပါဘူး ကြိတ်ရတော့မှာပဲ၊ စောစောစီးစီး ဗိုက်ဟာလိုက်တာ”

“ညစာများမှာ ကြိတ်ခဲ့ရရဲ့ဗျာ”

“အစ်ရှ်ဘိုင်အစ်ရှ် မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ချစ်လေးကိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်ကို ရေနဲ့ ကျိုက်ချလိုက်ရတာပဲ”

“အလုပ်ကလေး ဘာလေးများ”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကျုပ်ပေါင်ထားတဲ့ ဝတ်စုံဟာ ဆုံးတော့မယ်ဗျာ၊ ဒီခွေးမသား အားကိုးပြီး”

“ခင်ဗျားပေါင်တာ ကြာလှပြီ၊ ခွေးမသားကိစ္စက ခုမှပေါ်တာပါလားဗျာ”

“တစ်နေရာရာက တစ်နည်းနည်းနဲ့ ငွေပေါ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်က တွက်ပြီးသားကိုးဗျာ၊ ခုတော့ ခက်တာပဲလေ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် တစ်ခုခုဖြစ်အောင်လုပ်တာများ ခက်နီးနီးဗျာ၊ ကလေးတောင် လုပ်တတ်သေး၊ ကျုပ်လုပ်ပုံ လုပ်နည်းတွေတောင် လမ်းခင်းပြီးပြောပါသေးတယ်၊ ခင်ဗျားလူက သိပ်ဖင်ခေါင်းကျယ်တာပဲ၊ ဟိုလိုတော့ ရွံ့သတဲ့၊ ဒီလိုတော့ ကြောက်သတဲ့၊ ကျုပ်က မော်တော်ကားရှေ့ ချော်လဲယောင်ဆောင်ပြီး ထိုးအိပ်လိုက်ပါလားပြောတော့ မျက်နှာတွေ

ပွန်းပဲ့ကုန်မှဖြင့် ခက်ဘူးလားဗျာတဲ့၊ ကောင်းသေးလားဗျာ၊ သူ့မျက်နှာပွန်းတော့ ဘယ်သူက သောက်၊ ရေးစိုက်ဦးမှာလိုလို၊ တစ်နေ့တုန်းကလည်း ကမ်းနားလမ်းဘက် သူနဲ့ လမ်းလျှောက်သွားကြတော့”

“ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ ခဏခဏ တွေ့ကြတယ်ပေါ့လေ”

“ဟာ တွေ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဟိုနေ့ကစပြီး သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တော့တာပဲ၊ သူ့မြင်တဲ့အခါလည်းမြင်၊ မမြင်တဲ့အခါလည်း မမြင်ဘူး၊ ကျုပ်ကတော့ အရိပ်မမာ လိုက်နေတော့တာပဲဗျာ”

“ဒါထက် ကမ်းနားလမ်းမှာ ဘာဖြစ်ကြလို့လဲ”

“ဖြစ်တာက သူမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သင်္ဘောသားနှစ်ယောက် သတ်လိုက်ကြတာ တဖုန်းဖုန်းနေတာပဲ၊ တကယ့်လေးလုံး ခြောက်ဖက် ငနဲကြီးတွေဗျာ၊ စပယ်သစ်လို ငနဲတော့ တစ်ချက်လောက်မိလိုက်ရင် တုံးခနဲနေပြီးသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သူတို့နှစ်ယောက် သတ်နေတာကို အလယ်ကဝင်ပြီး ဖျန်ပေးပါလို့ သူ့ကို အကြံပေးလိုက်တယ် မရဘူး၊ ငနဲက သူတို့ဟာ သူတို့သတ်ကြတာ ကျုပ်အပူ တစ်ရွေးသားမှ မပါဘူးတဲ့၊ ပြောချေတော့တယ်၊ ကျုပ်တော့ စိတ်ပျက်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီငနဲကျတာဟာ ကျုပ်တို့ကို အထူးသဖြင့် ကျုပ်အဖို့ ကံဆိုးမိုးမှောင်ပါပဲဗျာ”

“ခင်ဗျားငွေရင်းမှ မပါပေဘဲဗျာ”

ကိုဘဆိုင်သည် ကျွန်တော်ကို ပြူးကြည့်ပြီးနောက်-

“ငွေရင်း ဘယ်လောက်သုံးကျသလဲဗျာ၊ ကျုပ် ဦးနှောက်ပါတယ်ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားတို့ ငွေရင်းကလေး တစ်ပေါင်တစ်လေးနဲ့ ကျုပ်ဦးနှောက်နဲ့ ဘယ်ဒင်းက အဖိုးတန်လို့လဲ”

“ဟုတ်ပေတယ် ၊ ဟုတ်ပေတယ်” ဟု ချော့လိုက်ရသည်။

“ကိုင်း ခင်ဗျား ထောပတ်လည်းကုန်ပြီ၊ ကျုပ်သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ငါးသျှိုလင်လောက် လှည့်ဦးလေဗျာ၊ နောက်တော့ဆပ်ပုံမယ်”

ယနေ့အဖို့ ငါးပဲနီပင်မရှိကြောင်းပြောရာတွင်-

“ဒါဖြင့် ဒင်းနား တစ်နပ်လောက်တော့ လုပ်ဦးဗျာ၊ ကျုပ် လာစားမယ်နော်” ဟု အကျပ်ကိုင်သည်နှင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။ ကိုဘဆိုင်မှာ ဤမျှလင့်ချက်ကြောင့် တစ်ခဏတာမျှ မျက်နှာ ကြည်ရွှင်လာသော်လည်း စပယ်သစ် အကြောင်းကို ဆက်လက် စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် မျက်နှာပုပ်လာပြန်၍ “ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ တစ်ချက်ကလေး မျက်စိမှိတ်ပြီး စွန့်လိုက်ရင် သုံးမကုန်ဖြူးမကုန် ငွေတွေရလောက်ပါလျက်နဲ့ သောက်ကျိုးနည်း အသည်းကြောင်တဲ့ ငနဲပဲဗျာ၊ လူပုံကိုက မျက်စိစွေစောင်းစောင်းနဲ့ ဘယ်တော့ ဟန်ကျမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းက ပြောတာပဲ၊ မောင်ဘဆိုင်ရေ မျက်စိစောင်းတဲ့လူများ ဘယ်တော့မှ မယုံလေနဲ့တဲ့” စသည်ဖြင့် မြည်တွန်တောက်တီးပြီးနောက် ဆင်းသွားပါတော့သည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်တိုင်အောင် စပယ်သစ်၌ နှာစေးချောင်းဆိုးရုံလောက်မှ တစ်ပါး အပဲ့အရွဲ့မရှိ ခြေလက်အင်္ဂါ အစုံအလင် ရှိနေသေးသည်တွင် ကိုဘဆိုင်သာမက

ကျွန်တော်တို့အားလုံး အကျပ်ရိုက်ကုန်ကြလေပြီ။ ဂျာနယ်ဖိုးတင်သွင်းရန် ငွေစုကြစဉ်အခါက လေးငါးခြောက်ရက်အတွင်း အကျိုးပေါ်ထွက်လိမ့်မည်ဟူသော တွက်ကိန်းဖြင့် ဤအကြွေး ထိုအကြွေးများကို ဆိုင်းငံ့ထား၍ ရှိစုမဲ့စုကလေးများကို ထုတ်ကြရခြင်းဖြစ်ရာ ယခုမှ အကြွေးပူသောကြောင့် ရွှေကြယ်သီး ပေါင်သူပေါင်၊ လက်စွပ်ရောင်းသူရောင်း၊ အဝတ်ဟောင်းဆိုင်သို့ ထုတ်သူက ထုတ်ရောင်းကြလေပြီ။

ဤအတောအတွင်း နံနက်လင်း၍ သတင်းစာကို လှန်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတိုင်း စက်ညှပ်မိ၍ လက်ကျိုးသူ၊ အုတ်တိုက်ပြိုကျ၍ ပိသေသူ၊ ဓားခုတ်မိ၍ လက်ပြတ်သူ၊ ယမ်းတောင့်မထိုးဘူးထင်၍ သေနတ်နှင့်ကျီစားမိသဖြင့် ရင်ဘတ်ကို ကျည်ဆန်ထိမှန်သူမှစ၍ တစ်ယောက်ချင်း အဖြစ်အပျက်များသာမက ရထားချင်းတိုက်မိခြင်း၊ မုန်တိုင်းမိ၍ သင်္ဘောပျက်ခြင်း၊ မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ ရေလွှမ်းမိုးခြင်း အစရှိသည့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် သေကျေပျက်စီးခြင်းများသည် ကမ္ဘာနှင့်တစ်ဝှမ်း အနှံ့အပြားဖြစ်ပွားသည်များကို ဖတ်ရသော်လည်း စပယ်သစ်တစ်ယောက်ကိုမှ ကွင်းရှောင်နိုင်ပေသည်ဆို၍ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သတင်းစာကိုပင် မဖတ်နိုင်အောင် ရှိကြပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စပယ်သစ်ကို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေကြ၏။ မောင်မင်းကြီးသားဟူကား ဒင်ဒင်ပြေး၊ ဒေါင်ဒေါင်မြည်လျက် ရှိတော့သည်။ ကိုဘဆိုင်က “ကားတွေရှုပ်တဲ့လမ်းများ ခင်ဗျား မလျှောက်ဘူးလားဗျာ” ဟု စပယ်သစ်အား မေးရာ “မလျှောက်ဘဲနေမလားဗျ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်က လျှောက်တာပေါ့” ဟုပြန်ပြောသည်ကို ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပျက်စွာနှင့် နားထောင်နေကြရသည်။

၁၇ ရက်မြောက်သောနေ့၌ ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘဆိုင်တို့သည် လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း ပေရေညစ်ပတ်လှသော ရပ်ကွက်တစ်ခု၌ လမ်းလျှောက်လျက်ရှိကြသည်။ ကိုဘဆိုင်က သူနေခဲ့သော လမ်းတစ်လမ်းသို့ ကျွန်တော့်ကိုဆွဲခေါ်သည်နှင့် “ဘာလုပ်စရာလဲဗျာ၊ ရှုပ်က ရှုပ်ပါဘိသနဲ့၊ ကိုယ့်အရပ်ဟောင်းကို အောက်မေ့လို့လား” ဟု မေးသည်တွင်-

- “စပယ်သစ် ဒီမှာနေတယ်ဗျ။ ကျုပ်နေဖူးခဲ့တဲ့ အခန်းလေးမှာလေ”
- “တော်စမ်းပါဗျာ၊ ဒီလူမျက်နှာကို ကျုပ်မကြည့်ချင်ပါဘူး”
- “မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ အကြောင်းရှိလို့ပါဗျ”
- “ဘာအကြောင်းလဲဗျာ၊ ကျုပ်က စိတ်နာနေတော့တယ်”
- “မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ခင်ဗျာလူ ခွေးကိုက်တယ်လို့ ကျုပ် အိပ်မက်မက်တယ်ဗျ”
- “ဟာ အလကားပါဗျာ၊ ခင်ဗျား စိတ်စွဲလန်းလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”
- “လာပါဗျာ၊ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ကျွန်တော်က မဝင်ချင် ဝင်ချင်နှင့် လမ်းစုတ်ထဲသို့ ဝင်သွားသောအခါ သုတ်သီးသုတ်ပျာ လျှောက်လာသော စပယ်သစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသည်။ ဤတွင် “ခင်ဗျား အိပ်မက်ကြီး မှန်ပေဗျာ” ဟု ကျွန်တော်ကပြောသည်နှင့် ကိုဘဆိုင်မှာ ထိပေါက်သည်ဆို၍ လက်မှတ် ထုတ်ကြည့်ရာတွင် ဂဏန်းအားလုံးတူပြီး ကကြီးတစ်လုံးလွဲသော လူ၏ မျက်နှာထားမျိုးနှင့် ဝိုင်သွားရှာသည်။ စပယ်သစ်ကား ခွေးမဆိုထားနှင့် ပုရွက်ဆိတ်တောင် ကိုက်ဟန်မတူချေ။

စပယ်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သောအခါ-

သစ် ။ ။“အရေးကြီးနေတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့နဲ့ စကားမပြောအားသေးဘူး”

ဆိုင် ။ ။“ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲ ဆရာ”

သစ် ။ ။“ခွေးကိုက်လို့ဗျ။ ခွေး ခွေး ခွေး”

ဆိုင် ။ ။(မျှော်လင့်သောမျက်နှာထားနှင့်) “ဘယ်သူ့ကိုက်တာလဲဗျ”

သစ် ။ ။“ပက်ကျီကိုတင့်ဆွေပေါ့။ ဆရာဝန် ပြေးခေါ်ရဦးမယ်။ လူကိုက အရာနဲ့ အကြောင်းကြောင်းဗျာ”

ကျွန်တော်နှင့်ကိုဘဆိုင်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုတင့်ဆွေကို ခွေးမကလို့ ကျားကိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်တို့အဖို့ တန်ဖိုးမရှိချေ။

“ခင်ဗျားနေသွားတုန်းက အိမ်ရှင်မကြီးရဲ့ခွေးပေါ့။ ကျုပ်အခန်းထဲ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်နေတယ် မပြောတတ်ဘူး။ ကိုတင့်ဆွေက ကျုပ်အိမ်ကို အလည်လိုက်လာတာ၊ တံခါးဖွင့်လိုက်ကာရှိသေး သူ့ခြေသလုံးကို ဝင်တွယ်ပါရောလားဗျာ”

ဆိုင် ။ ။“နို့ ခင်ဗျားတော့ ဘာကြောင့် မကိုက်တဲ့တုံး”

သစ် ။ ။ “ ကျုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ပါလား။ စားပွဲပေါ် ကပျာကယာ တက်ပြေးနိုင်လို့ပေါ့။ အိမ်ရှင်မကလာပြီး သူ့ခွေးသူ ဆွဲထုတ်သွားပေလို့ပေါ့ဗျာ”

ဆိုင် ။ ။“ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ကြည့်စမ်း ခင်ဗျားလူလုပ်ပုံ တော်ရောတဲ့လား”

ထိုအချိန်၌ စပယ်သစ်သည် ဆရာဝန်ခေါ်ရန် ထွက်သွားပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ၎င်းအား လှမ်းမျှော်ကြည့်ကြစဉ် ထရပ်ကားကြီးတစ်စီးသည် ရုတ်တရက်ချိုးကွေ့လိုက်၍ စပယ်သစ် နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဆိုင် ။ ။(အလွန်စိတ်ပျက်ဟန်နှင့်) “ကိုင်း ခင်ဗျားလူလုပ်ပုံ ကြည့်တော့လေ၊ စားပွဲပေါ် တက်ပြေးလို့ပြေး၊ ဟိုကားကြီးက အဆင်သင့်လာတာတောင် သူက ရှောင်မိအောင် ရှောင်လိုက်သေးဗျာ၊ ဒီလိုနေလို့တော့ မဖြစ်ပါဘူး။ သူ့ဝတ္တရားတော့ သတိပေးဦးမှာပဲ”

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ကျွန်တော့်အိမ်၌ စည်းဝေး တိုင်ပင်ကြပြီးနောက် စပယ်သစ်အိမ်သို့ သွားရောက်ကြရာ ကိုဘဆိုင်က ရှေ့ဆောင်လုပ်၍ပြောရန် တာဝန်ယူလေသည်။

ဆိုင် ။ ။“ဘယ့်နယ်လဲ ဆရာကြီးရဲ့၊ လုပ်ပါဦးဗျ”

သစ် ။ ။“ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

ဆိုင် ။ ။“ဂျာနယ်ကိစ္စဟာလေဗျာ”

သစ် ။ ။“ဪ ဒါလား၊ ကျုပ်လည်း စိတ်ကူးထုတ်နေတုန်းပါဗျာ”

ဆိုင် ။ ။“ခင်ဗျား စိတ်ကူးထုတ်တာ ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီအကောင်တွေမှာ အဝတ်တွေပေါင်ကုန်ရလို့ ပြောင်ပြောင်ဝတ်စရာတောင် မရှိကြဘူးဗျ”

ကျန်လူစုကလည်း ကိုဘဆိုင်၏ စကားကို ထောက်ခံသောအနေဖြင့် ချောင်းဟန့်ကြသည်။

သစ် ။ ။(ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်လျက်) “ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း အားနာပါရဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က...”

ဆိုင် ။ ။“အားနာတွေ ဘာတွေနဲ့ ချဲ့မနေနဲ့ဆရာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က တကယ့်ယောက်ျား ဇာနည်ကြီးတစ်ယောက် အားကိုးလောက်တဲ့လူကြီးထင်ပြီး ရှိစုမဲ့စုကလေးတွေ အကုန်ပေါင်နံ့ပြီး...”

သစ် ။ ။“ခင်ဗျားပစ္စည်း မပါ ပါဘူးလေ”

ဆိုင် ။ ။“အောင်မယ် လာပဲလာလိုက်ချေသေးတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ပစ္စည်းကလေးတွေက ဘာအသုံးကျသလဲ၊ ဒီကောင်က ဦးနှောက်စိုက်ထုတ်ထားရတာ ဆရာရဲ့၊ တကယ်ဆိုတော့...”

သစ် ။ ။“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ကျုပ်ကြီးစားဦးမယ်”

ဆိုင် ။ ။“ဘာများ ခင်ဗျားကြီးစားလို့လဲ၊ မနေ့တုန်းက ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ကြည့်နေတယ်၊ ထရပ်ကားကြီးတစ်စင်းက ကိုယ့်ဆီတည့်တည့်ကြီး ချိုးကွေ့လိုက်တာတောင် ခင်ဗျားက ခုန်ရှောင်လိုက်တယ်မဟုတ်လား”

သစ် ။ ။“ထရပ်ကားကြီးဆိုတော့ ကျိုးရဲ့မပြီးဘူး၊ သေသွားမှာဗျာ၊ ကိုဘဆိုင်ရဲ့”

ဆိုင် ။ ။“ဒါ ထားလိုက်ပါဦးတော့ဗျာ၊ ခွေးကိုက်မယ်လုပ်တော့ကော ခင်ဗျားက စားပွဲပေါ်တက်ပြေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကောင်ကဖြင့် မရှိမဲ့ရှိမဲ့ သကြားခဲကလေး နှစ်ပဲနီဖိုးဝယ်၊ ခွေးချောခေါ်၊ သူ့အခန်းထဲ လှောင်သွင်းခွဲ”

ဤတွင် ခွေးကိုက်ခံရသော ကိုဘင့်ဆွေက ရုတ်တရက် ခုန်ထလျက်-

ဆွေ ။ ။“အောင်မယ် ဟိုခွေးဟာ ခင်ဗျားက တမင်တကာ လှောင်ထားခဲ့တာပေါ့လေ”

ဆိုင် ။ ။“နေစမ်းပါဦးလေ၊ ကိစ္စတစ်ခုက ပြီးမှ တစ်ခုပြောကြပါစို့၊ ခု လက်ငင်း အရေးကြီးတာက ဂျာနယ်တိုက်ငါးတိုက်က ငွေထုတ်ယူကြဖို့ကိစ္စ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဒီတော့ကော”

ဆွေ ။ ။“တော်ပါပေဗျာ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံ၊ သူ့ပိုက်ဆံက ဘယ်တော့ထုတ်ယူရမယ်မသိဘူး၊ ဆရာဝန်ဆေးထိုးခ”

ဆိုင် ။ ။“အဲလေဗျာ၊ နောက်တော့ ပြောကြတာပေါ့၊ ဟိုလူ့ကို ကျုပ်ပြောပါရစေဦး၊ လန်ဒန်မြို့မှာ ဂိုက်ဆိုက်ပြည့်အောင် ဝတ်နိုင်မှ မိန်းကလေးတွေက တွဲချင်တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားပြောတယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ထတ်ထားပုံနဲ့ဆိုရင် ဟိုက်ပတ်ထောင့်က ကောင်မလေးတွေကတောင် ပိုက်ဆံပါရဲ့လားလို့ မမေးပေဘူးလား”

သစ် ။ ။“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ”

ဆိုင် ။ ။“အဲဒါကြောင့် ပြောတယ်မဟုတ်လား၊ မျက်စိမှိတ်လိုက်ပါဗျာ၊ သိပ်ပြီးနာတာမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒိုင်းဆို မေ့သွားတာမျိုးပါဗျာ”

သစ် ။ ။“မနာဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘယ်သူပြောသလဲ”

ဆိုင် ။ ။“ဒီလိုပြောကြတာပဲ”

သစ် ။ ။“အလကား သောက်ရှူးမို့လို့ပြောတာဗျို့၊ ဘယ်နှယ် လူတစ်ကောင်လုံးကို ကားတိုက်တာ မနာဘူးရယ်လို့ ပြောမှ ပြောတတ်ပလေ”

ဆိုင် ။ ။(အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်လျက်) “သိပ်ပြီးမနာဘူးလို့ ပြောခြင်းပါ၊ ပုရွက်ဆိတ် ကိုက်တောင်...”

သစ် ။ ။“ကိုင်းဗျာ၊ ကျုပ်တစ်ခုပြောမယ် နားထောင်ကြ”

ကျွန်တော်တို့လည်း တိုး၍ခစားလျက် “အမိန့်ရှိပါဗျာ” ဟု ယဉ်ကျေးစွာ ပြောကြသည်။

သစ် ။ ။(ကျွန်တော်ထံမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို တောင်း၍ ခပ်မိုန်းမိုန်း ရှူဖွာလျက်) “ခက်နေတာတစ်ခုက ဒီလိုဗျ၊ ဒီလိုကိစ္စမျိုးဟာ သွေးအေးအေးနဲ့ လုပ်ဖို့ရာ မလွယ်ဘူးဗျ”

အချင်းချင်းမျက်နှာတွေကိုကြည့်လျက် “ဟုတ်ပါပေတယ်” ဟု ဝန်ခံကြသည်။

သစ် ။ ။“ဒီတော့ကာ သွေးကလေး ဘာလေး ထူပူသွားအောင် ရှမ်းပိန်ကလေးသောက်ပြီး လုပ်ရင်တော့ လုပ်ဝံ့လိမ့်မယ် ကျုပ်ထင်တယ်”

ယစ်မျိုးတကာတွင် ရှမ်းပိန်ဆိုသောကြောင့် ရှုံ့သွားကြသည်။

ဆိုင် ။ ။“ရှမ်းပိန်မှလေး ဆရာရယ်၊ ဝီစကီလောက်ဆို မကောင်းဘူးလား”

သစ် ။ ။“ဒါကတော့ ခင်ဗျားတို့သဘောလေ၊ မဝယ်နိုင်ကြရင်လည်း မလုပ်ရုံပေါ့”

ဆိုင် ။ ။“ကိုင်း မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီတစ်ခုတော့ အလိုလိုက်ကြပါစို့ဗျာ၊ ကျုပ်ကတောင် ဆယ်သျှီလင် ထုတ်မယ်ဗျို့။”

ကျွန် ။ ။“အလို ခင်ဗျားမှာ ဆယ်သျှီလင်ရှိလို့လား၊ ပင်မင်းတောင် မရွေးနိုင်ဘူးဆို”

ဆိုင် ။ ။“ကိစ္စမရှိဘူး ၊ အိမ်ရှင်မရဲ့ ဂီတာကြီးကို ငှားပေါင်မယ်ဗျာ”

ဘဆိုင်ကဲ့သို့လူက ဆယ်သျှီလင် ထည့်မယ်ဆိုရာတွင် မလွဲမရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်ကုန်၍ အခန်းလခမပေးသေးဘဲ ထားမည့်သူ၊ စီးကရက်မသောက်သေးဘဲ အောင့်မည့်သူ၊ နောက်ဆုံးကျန်သော ဘလေဇာကွတ်ကို ပေါင်မည့်လူစသည်ဖြင့် ပေါ်လာကြ၍ စုစုပေါင်း ၃ ပေါင် ၅ သျှီလင် ခန့်မှန်းချေ ထွက်လာပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ ညနေတွင် ဈေးနှုန်းချောင်သော ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ရှမ်းပိန်ဒင်နားစားကြရန် ဆုံးဖြတ်၍ လူစုခွဲလိုက်ကြလေသည်။

လန်ဒန်မြို့၊ ထမင်းစားပွဲတကာတို့တွင် ရှမ်းပိန်ဒင်နားသည် အလွန်နာမည်ကြီးသော်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ရှမ်းပိန်ဒင်နားမှာ နာမည်ကြီးသလောက် အူရွှင်ကြသည် မဟုတ်ချေ။ အစပျိုးလိုက်လျှင်ပင် စပယ်သစ်က တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ကျိုက်ခနဲ ကျိုက်ခနဲ သောက်ချလိုက်ရာ သူ့အတွက်ကျွေးရသော ဒင်နားတွင် သူ့အဖို့ မသောက်လျှင် ခက်ချေတော့မည်ဆို၍ ငွေရေးကြေးရေး ချွေတာရသည်ကလည်း တစ်ဖက်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ ရှမ်းပိန်ကို သောက်ချင်ပြုပြီး အပေါစား ဝိုင်အရက်ကလေးများဖြင့် တင်းတိမ်ကြရပါသည်။ စပယ်သစ်မူကား “သောက်ကြပါဗျ၊ ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ သောက်ကြလေဗျာ” ဟု ခဏခဏ တိုက်တွန်း၍ တွင်တွင်ကြီး သောက်ချလေရာ ကျွန်တော်တို့က “ခင်ဗျားသာ သောက်ပါ ကျုပ်တို့ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဆို၍ အညံ့စားဝိုင်ကိုသာ ကြိတ်ကြရသည်။

စပယ်သစ်မှာ ရှမ်းပိန်တစ်ပုလင်းခန့် ဝင်သွားပြီးလျှင်ပင် ကျွန်တော်တို့ မမျှော်လင့်သောနည်းဖြင့် ဖောက်ပြန်လာတော့သည်။ ရုပ်ကလေး သနားကမား ရှိသလောက် အပြောအဆို ညက်ညောပျော့ပျောင်းလေ့ရှိသော စပယ်သစ်သည် ရှမ်းပိန်သုံးခွက်လောက် ဝင်သောအချိန်မှစ၍ “ပတ်ချိုး ပတ်ချိုး” စကားပြောပြီး ခနဲတုံ့တုံ့ လုပ်လေရာ

စတုတ္ထနှင့် ပဉ္စမခွက်များတွင် လူတကာကို ရန်လုပ်လေတော့သည်။ ကိုတင့်ဆွေအား ကျမ်းစူးပြီးမွေးသောသားဖြစ်၍ လူ့ပြည်တွင် မနေထိုင်သည့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော်ရေးသော စာများမှာ အင်္ဂလိပ်မကျ ဗမာမကျ အလွန်ခွကျ၍တစ်ကြောင်း၊ တစ်ပဲမတန်သည့်အပြင် အနက်ဆုံးသော အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာအောက်သို့ နှစ်မြှုပ်ပစ်လျှင် စာဖတ်ပရိသတ်အဖို့ သက်သက်ရာရလိမ့်မည်အကြောင်း၊ လံကွတ္တိ ကိုဘဆိုင်အားလည်း တစ်ပြည်တစ်နိုင်ငံလာပြီး ယောက္ခမချွေးနဲ့စာကို သုံးဖြန်းနေမည့်အစား ကိုယ့်ပြည် ကိုယ်ပြန်ပြီး ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မေတယ်ကုလားအလုပ်တွေ လစ်လပ်နေသည်ကို ကြားသောကြောင့် လျှောက်ထားထိုက်ကြောင်း စသည်များဖြင့် သူမနေရာ၊ ငါမနေရာ၊ ခုနစ်စဉ် အမျှင်တန်း ရေရွတ်မြည်တမ်းပါတော့သည်။ အခြားသောလူများထက် ကိုဘဆိုင်မှာ မျက်နှာများနီရဲ၍ အသည်းကို ကျွဲခတ်သလို နာဟန်တူသော်လည်း ကျွန်တော်တို့မှာ ဤနေ့အဖို့ စပယ်သစ်ကို ချောရမည့်နေ့ ဖြစ်သည်ဆိုကာ “ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ... မှန်ပါပေတယ်ဗျာ” စသည်များဖြင့် အလိုက်သင့် ပြောကြပါတော့သည်။

သစ် ။ ။“ဟုတ်တယ်ဗျာ လံကွတ္တိ၊ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေ ကျုပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ၊ ဟိုလူ့အင်္ကျီယူဝတ်၊ ဒီလူ့ခြေအိတ်ယူစွပ်၊ ဟိုကချေးစား၊ ဒီကသေးသောက်၊ အဲလေ ဟုတ်ပေါင် ပိုက်ဆံပြောတာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုဘဆိုင်”

ကိုဘဆိုင်ကား ကျွဲမြီးတိုလျက်ရှိလေပြီ၊ လံကွတ္တိဟူသောအမည်မှာ ကွယ်ရာ၌သာ ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ရာ အခြားသောအချိန်များ၌ ဤကဲ့သို့သုံးနှုန်းပါလျှင် စပယ်သစ် ဆေးရုံတက်ရဖို့ ရှိ၏။ ယခုမှာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုသာ လှမ်းကြည့်၍ မချီသွားဖြဲ ပြုံးရှာသည်။ အမှန်မှာ ကိုဘဆိုင်သည် အခြားသူငယ်ချင်းများ၏ အဝတ်ကို (ဆိုက်မတူသောကြောင့်) ယူဝတ်ဖူးခြင်းမရှိ၊ ကျွန်တော်၏ အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ဖူးခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်က လူတကာ လျှောက်ပြောရာ ရောက်သောကြောင့် မျက်နှာပူမိပါသေးသည်။

ဆိုင် ။ ။“စိတ်မဆိုးပေါင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက စေတနာကောင်းနဲ့ သတိပေးတာကိုးဗျာ”

သစ် ။ ။“ဟုတ်တယ်၊ လောကမှာ စေတနာအရေးကြီးတာပဲ၊ ဒါကြောင့် မြတ်စွာဘုရားက စေတနံ စေတနာကို၊ ကမ္မံ ကံဟူ၍၊ အဟံ ငါဘုရားသည် ဝန္တာမိဟောတော်မူ၏ တဲ့ဗျာ၊ စေတနာဟာ ကံ၊ ကံဟာ ချေတနာ ဟုတ်ပေါင် ချေတနာ အဲလေ”

ဆိုင် ။ ။“မောင်မင်းကြီးသား ပြောချင်တာသာပြောပါ၊ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပါဠိ ပါဠိသားတွေတော့ မရွတ်စမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့။”

သစ် ။ ။“ဘာလဲ ခင်ဗျားက အင်္ဂလန်ရောက်နေလို့ ခရစ်ယာန်ဖြစ်နေပြီလား”

ဆိုင် ။ ။“အလိုလေး မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ”

သစ် ။ ။“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ၊ ဟိုတနင်္ဂနွေနေ့က ဖလောင်စီနဲ့တွဲပြီး ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တက်တာ ကျုပ်မမြင်ဘူး မှတ်လို့လား”

ဆိုင် ။ ။“ဒါကတော့ဗျာ ခင်ဗျားသိတဲ့အတိုင်း မိန်းကလေးဆိုတော့”

သစ် ။ ။“ခင်ဗျား ဒီလိုကြပ်ကြပ်လုပ် အိမ်က မခင်ကျော့ဆီ ကျုပ် စာရေးထည့်လိုက်မယ်၊ ယောက္ခကြီးပိုက်ဆံတွေနဲ့ ပညာသင် မိန်းမတွေလိုက်”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်တို့က ဝင်၍ သူ့ဘက်ကလိုက်ပြီး ကိုဘဆိုက်ကို မြည်ပေးလိုက်မှ ငြိမ်သွားပါတော့သည်။

ငြိမ်ပြီကောလို့ ဟုတ်လှပြီမကြံသေးမီ စပယ်သစ်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ဟောက်လာသောကြောင့် နာရီတစ်ဝက်ခန့် အလိုလိုက်ပြီး အိပ်ခွင့် ပေးလိုက်ကြရပါသည်။ ထို့နောက် ငေါက်ခနဲထတဲ့ပြီး-

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုယ့်လူများ၊ ကျုပ်တော့ အိပ်ချင်ပြီဗျာ၊ ပြန်ကြစို့လား” ဟုပြောသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် သောက်စားခြင်းများအတွက် ဘီလ်စာရင်းရှင်း၍ ဟိုတယ်ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

အပြင်သို့ရောက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ လမ်းလျှောက်ကြစဉ် စပယ်သစ်သည် ကျွန်တော်တို့လူစုက ပူးပူးကပ်ကပ် လိုက်လာကြခြင်းကို မကြိုက်သည့် လက္ခဏာနှင့်-

သစ် ။ ။“ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နောက်ကို တပြုကြီးလိုက်ပြီး ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

ဆိုင် ။ ။“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ခင်ဗျားစွန့်စားတဲ့အခါကျတော့ အားရှိအောင်လို့ သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းပြီး အားပေးရအောင်လို့ပါ”

သစ် ။ ။“ဘာလဲ ဘာစွန့်စားတာလဲ၊ ကျုပ် နားမလည်ပေါင်၊ ဆုတ်ကြစမ်း ခင်ဗျားတို့”

ဆိုင် ။ ။“မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဟိုကိစ္စဟာလေ”

သစ် ။ ။“ဘာကိစ္စလဲဗျ”

ဆိုင် ။ ။(ကျွန်တော်တို့ကို လှမ်းကြည့်လျက်) “ဟိုဟို ဂျာနယ်တိုက်တွေက လျော်ကြေးထုတ်ဖို့ ကိစ္စဟာလေ”

သစ် ။ ။“ဪ ဣဟာလား၊ ဟား ဟား ဟား ဟား ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ်က အလကား ညာတာဗျ၊ ရှမ်းပိန်ဒင်နား မစားရတာကြာလို့ ကျုပ်က ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် ထုတ်လိုက်တာဗျ၊ ခင်ဗျားတို့က အဟုတ်ကြီး မှတ်နေကြသလား ဟား ဟား ဟား ဟား ရယ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ” ဆို၍ ရင်ဘတ်ကိုတီးလျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောပါတော့သည်။

ဆိုင် ။ ။“မဟုတ်ဘူးလေ သူငယ်ချင်း၊ ဒီလိုတော့ မလုပ်ကောင်းဘူးလေဗျာ၊ ကျုပ်မှာ ရာဇဝတ်မှုကြီးတောင် မကြောက်နိုင်ဘဲ ဂီတာကို ငှားပြီးပေါင်ထည့်တာဗျ”

သစ် ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒီလိုဆို ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ မစွန့်ခွဲဘူးဗျာ၊ မူးလေကြောက်လေ ဖြစ်နေကုန်ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကိုလည်း ကျွန်တော်အားနာပါရဲ့၊ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းတယ်ဗျာ ဟီး ဟီး ဟီး ဟီး” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှိုက်ကြီးတင် ဝိုပြန်ပါတော့သည်။

ကိုဘဆိုက်နှင့်စပယ်သစ်တို့မှာ ရှေ့မှ ဤသို့ပြောနေကြစဉ် နောက်မှလိုက်လာကြသော ကျွန်တော်တို့လူစုမှာ လူသတ်မှုတွင် အယူခံဝင်သော ရာဇဝတ်ကောင်သည် တရားသူကြီး၏ အမိန့်ဒီဂရီချမှတ်ခြင်းကို နားထောင်သည့်အလား နားတစွင့်စွင့်ရှိကြသည်။

ဆိုင် ။ ။(ပခုံးကိုပုတ်လျက်) “ဝမ်းနည်းနေစရာ မဟုတ်ပါဘူး သူငယ်ချင်း၊ အခုလုပ်ရင် အခုဖြစ်နိုင်တာမျိုးပဲဗျာ”

သစ်။ ။“ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာလာပြီး သွေးဆောင်နေတာလဲ၊ တော်စမ်းပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့လူစု ဖယ် ကျုပ်ပြန်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် စပယ်သစ်သည် ကိုဘဆိုင်း၏ လက်မှ ရုန်းထွက်၍ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ရာ နောက်မှလာသော လော်ရီကား ဝင်တိုးသည်နှင့် ဆယ်ပေခန့် လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

“နံရိုးနှစ်ချောင်းနှင့် ဘယ်ဘက်လက်မောင်း ကျိုးရှာပြီ” ဟု ချက်ချင်းလိုပင် ရောက်လာသော ဆရာဝန်ကစမ်းသပ်ကာ မှတ်ချက်ချ၍ သူနာတင်ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်လေသည်။

ရက်သတ္တနှစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ လူနာကို ဝင်ကြည့်နိုင်ပြီဟု ဆရာဝန်က အမိန့်ချသည်နှင့် ကျွန်တော်တို့လူစုသည် ပိုက်ဆံကလေး ခြစ်ခြုတ်စုဆောင်း၍ သစ်သီးကလေး တစ်ခြင်း ဝယ်ယူပြီးလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဆိုင်းအား ဆေးရုံသို့ သွားတွေ့ရန် စေလွှတ်ကြသည်။

စပယ်သစ်မှာ ပတ်တီးများစည်းလျက် မျက်နှာကြက်ကို တမော့မော့ကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော်တို့ဝင်သွားကြ၍ မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်-

“ထိုင်ကြပါခင်ဗျာ၊ ထိုင်ကြပါ” ဟု သူစိမ်းပမာ တရိုတသေ ပြောနေသည်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

“နေလို့ ထိုင်လို့ ကောင်းရဲ့နော်၊ ဟောဒီမှာ အငြီးပြေစားရအောင် စပယ်သီးကလေးများ ယူခဲ့တယ်ဗျ”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခရှာလို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ငွေမှန်မှန်ပို့ရင် ကျေနပ်တာပဲ၊ သစ်သီးတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေကြပါနဲ့”

“ဟေး ကိုယ့်လူ ကျုပ်တို့ပါဗျာ၊ ဘယ်သူမှတ်လို့လဲ”

“ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်ဘစ်စ်ဂျာနယ်တိုက်က သတင်းထောက်တွေ မဟုတ်လား”

“သေသေချာချာကြည့်ပါဦး ကိုဘသစ်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့လေ ဘဆိုင်းလေ”

“ဪ လံကွတ္တိပါလား၊ ဟိုလူက အိန်းဂျီတွဲ ကျုပ်သိပါပြီ”

“ကျုပ်တို့များ မေ့နိုင်သေးလားဗျာ၊ တကယ်ဆိုတော့ ဆိုးတူကောင်းဖက်တွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်မှာပါလေ၊ ဒါထက် ကျုပ်ဦးနှောက်က ဘာဖြစ်တယ် မဆိုနိုင်ဘူးဗျာ၊ တချို့ဟာတွေလည်း မေ့တယ်၊ တချို့ဟာတွေလည်း မှတ်မိလိုက်တာ ဖြူးလို့ဗျာ၊ ဦးခေါင်းနည်းနည်း ထိသွားထင်ပါဗျာ”

“တော်တော်ကြာ ပျောက်မှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် ကျုပ်တို့ ဂျာနယ်ကိစ္စကလေးတော့ ခင်ဗျား သတိရကောင်းပါလား ကိုဘသစ်”

“လျော်ကြေးကိစ္စလားဗျာ၊ ဟာ ဘယ်မေ့မလဲဗျာ၊ ဒါမျိုးမေ့ပစ်ရင် ခက်ကုန်ရောပေါ့ ဆရာကြီးရယ်”

“ကောင်းပါလေ့ သူငယ်ချင်း”

“ကျုပ်က ဂျာနယ်ငါးစောင်မှာ တစ်နှစ်အတွက် ကြိုတင်ပြီး ငွေသွင်းထားမိလို့ ကျုပ် မတော်တဆထိခိုက်ရာမှာ တစ်တိုက်က တစ်ပတ်နှစ်ပေါင်၊ တစ်တိုက်က သုံးပေါင်၊ တစ်တိုက်က ၁၅ သျှိုလင်၊ စုစုပေါင်း ၈ ပေါင် ၁၀ သျှိုလင် ၆ ပဲနီ ရနေတာဗျ”

“နို့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့အဖွဲ့ကိုတော့ ဘယ်လိုလဲဗျာ”

“ဘာအဖွဲ့လဲ”

“ဟိုလျော်ကြေးတောင်းဖို့ အစီအစဉ်ကလေးဟာလေ”

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ငွေစုပြီး မဲချတော့ ခင်ဗျားမဲကျလို့ ဒဏ်ရာရအောင်လုပ်ပြီး ငွေထုတ်ယူကြဖို့ အစီအစဉ်ကလေးဟာလေဗျာ”

စပယ်သစ်သည် အလွန်းအလွန် အံ့ဩသော မျက်နှာထားနှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အား တဝကြီး ငေးကြည့်နေသေး၏။ ထို့နောက်မှ-

“ခင်ဗျားတို့ပြောတာတွေ ကျုပ်တော့ လုံးဝ သတိမရဘူး၊ ဘယ်နှယ်ဗျာ၊ ရာဇဝတ်သင့်မယ့် အလုပ်မျိုးတစ်ခုမှာ ကျုပ်အပါအဝင်လုပ်ပြီး ကြံစည်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ဖြင့် စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်းသာဆိုရင် ငွေလိမ်ထုတ်တဲ့ အလုပ်ဗျာ၊ ထို့ ကြံကြံစည်စည်ဗျာ”

“ဒီလိုပါ ကိုဘသစ်ရယ်”

“သို့သော် တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ပြောတဲ့အတိုင်း စီစဉ်ကြရိုးမှန်ရင် ကျုပ် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းရှိရမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ တင်ပြနိုင်ရဲ့လား” ဤတွင် ကိုဘဆိုင်က ကျွန်တော့်အားလှမ်းကြည့်၍ ကျွန်တော်က ကိုဘဆိုင်အား လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထို့နောက် စကားမပြောကြဘဲ အတန်ကလေး ငေးနေကြပြီး -

“ဘယ်နှယ်လဲ ကိုဘဆိုင်၊ သုတ်ခြေတင်ကြမှထင်တယ်”

“ဒါပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်တို့သည် စပယ်သစ်အား နှုတ်မဆက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့ကြသည်တွင် စပယ်သစ်က “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ သူငယ်ချင်းများ စပယ်ခိုင်ကလေးက ချိုပုံရပါဗျာ” ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်နှင့် “သောက်ပင်းဆိုတော် မူရစ်ဗျား” ဟု ကျိန်ဆဲခဲ့ကြသေးသည်။

တစ်ညသ၌ ကျွန်တော်နှင့် ကိုဘဆိုင်တို့သည် ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ခုရှေ့မှ ဖြတ်၍ လျှောက်လာကြစဉ် ပွဲပြီးခါစ၌ ပရိသတ်များသည် ရုံထဲမှထွက်လျက်ရှိကြ၏။ ဤတွင် ဒရဲဆာကယ်လ် အထူးတန်းပေါက်မှ လက်တွဲလျက်ထွက်လာကြသည့် စပယ်သစ်နှင့် အင်္ဂလိပ်မလေးတစ်ယောက်ကို မြင်ကြသည်။ စပယ်သစ်မှာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍ မက်စောက်သော ပိုးဦးထုပ်နက်ကို ဆောင်းလျက် ဒရဲဆုခေါ် အနက်ရောင်ဝတ်စုံနှင့်တကွ ဝိုက်ပြည့်ဆိုက်ပြည့် ဝတ်ထားရာ ကွေးထားသော လက်ဝဲ ဘယ်လက်မောင်းပေါ်တွင် စတိုင်ကျကျဝတ်ထားသော ဘိုလ်မကလေးတစ်ယောက်က မနို့တရို့လက်တင်လျက် စပယ်သစ်၏ လက်ယာလက်သည် ကြိမ်တိုကလေးတစ်ချောင်းဝင့်၍ ဝင့်၍ ဆင်းလာသည်။

ကိုဘဆိုင်သည် ၎င်းတို့ကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လိမ္မော်သီး စားနေသော သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်အား သျှိုလင်ဒီဂီးတစ်ပြားပေး၍ စကားတီးတိုး ပြောလေသည်။ သူငယ်ကလေးသည် သျှိုလင်ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထည့်၍ လိမ္မော်သီးနှစ်စိတ်ကို နယ်ချေပြီးလျှင် စပယ်သစ်၏ မျက်နှာသို့ ပေါက်ပေါက်ပြေးပြေး ထွက်ပြေးတော့သည်။ နယ်ချေထားသော လိမ္မော်သီးနှစ်မှာသည် မျက်စိနှစ်လုံးကြား နှာရိုးပေါ်တွင် မျက်မှန်ကိုင်ကို တည့်တည့်ကြီးဝင်စွပ်၍ စပယ်သစ်မျက်စိနှစ်လုံးစလုံးကို ဖုံးသွားသည်နှင့် ခါးကုန်းကာ အားခနဲ အော်လိုက်သောအသံသည်ကား ကျွန်တော်တို့အဖို့ နားဝင်ချို၍ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိပါတော့သည်။

ကိုတင့်ဆွေ၊ ကိုရွှေမှတ်တို့နှင့်တွေ့၍ ဤအဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြရာတွင် ကိုတင့်ဆွေနှင့် ကိုရွှေမှတ်တို့သည် ကိုဘဆိုင်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက်ဆီလှုပ်ရမ်းရင်း လှည့်ပတ်ကာ ကခုန်ကြပါတော့သတည်း။

အိန်းဂျီတွဲ

ကြမ်းလိုက်တဲ့တော

ကျွန်တော်သည် ပျဉ်းမနားမြို့ သစ်တောကျောင်းမှ တောအုပ်စာမေးပွဲကို အောင်မြင်ပြီးနောက် ထိုအခါက မိုးကုတ်နယ် (ယခု ကသာနယ်) အပါအဝင်ဖြစ်သော မြတောင်ရွာ၌ တောအုပ်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားခြင်းခံခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ ဖော်ပြလထွင်သော ထူးဆန်းလှသော အဖြစ်အပျက်များမှာ ရွှေလီချောင်းသို့ ပထမအကြိမ် တောတက်သွားရာတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များဖြစ်လေသည်။ ရွှေလီချောင်းပေါ်၌ရှိသော လှေဘိုရွာနှင့် ဟင်္သာရွာတို့မှာ ခုနှစ်မိုင်ခရီးမျှ ဝေးကွာသည်ဖြစ်ရာ လက်အောက်တောခေါင်းနှစ်ယောက်နှင့် အစေခံများကို လှည်းနှစ်စီးနှင့် ခပ်စောစောကပင် သွားစေနှင့်၍ ကျွန်တော်မှာမူ ဝါးနာရီကျော်ချိန်တွင်မှ မြင်းတစ်စီးနှင့် တစ်ယောက်တည်း စိုင်းလာခဲ့လေသည်။

လှေဘိုရွာမှ ထွက်ခါနီး၌ မိုးတိမ်များ တက်လာသည်ကို မြင်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် လှေဘိုရွာသူကြီးက နံနက်စောစောမှ ထွက်ခွာရန် တားဆီးသော်လည်း နောက်တစ်နေ့၌ မြတောင်ရွာသို့ သစ်တောဝန် ရောက်မည့်အကြောင်းကို သတင်းရသဖြင့် ထိုနေ့အတွက် ခရီးပြင်းလွန်းမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် ထိုည၌ ဟင်္သာရွာသို့ဆုတ်၍ အိပ်ရန်အကြံနှင့် ဇွတ်အတင်းပင် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နှစ်မိုင်ကျော်ခန့်မျှ စိုင်းလာခဲ့မိလေလျှင် ဆင်တိုင်းလည်း မရွာတတ်သော မိုးသည် ထိုညနေ၌မှကား ညိုညိုမှိုင်းမှိုင်း ဆင်ပြင်လျက်ရှိသော တိမ်ခဲများနှင့် လိုက်လျောအောင် သည်းသည်းမဲမဲ ရွာသွန်း၍ ချလေရကား လမ်းကိုမျှမမြင်နိုင်လောက်အောင် မိုးပေါက်ချင်း ဆက်စပ်မတတ် တဖျောင်းဖျောင်း တဝေါဝေါ မြည်ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်အခါမှာ မိုးဦးကျရာသီလည်း ဖြစ်လေရကား လျှပ်စစ်တို့သည် အထက်ကောင်းကင်ပြင်၌ ကြောက်ခမန်းလိလိ ရှိသည်တိုင်အောင် တပြောင်ပြောင်တလက်လက် တဖျတ်ဖျတ် တဝင်းဝင်း လင်းခနဲ လက်ခနဲရှိနေသည့် ပြင်းထန်လှသော မိုးချုန်းသံတို့မှာလည်း မရပ်မစဲ၊ ဂျိုးခနဲ ဂျိုးခနဲ ထစ်ချုန်းလေရကား ကျွန်တော်၏ မြင်းသည် 'တောကောင်း' သော မြင်းဖြစ်ပါလျက် ရှေ့သို့ မတိုးဝံ့ခမန်း တွန့်ခနဲ ရွံ့ခနဲ ဖြစ်သွားရှာ၏။

သုံးမိုင်ကျော်လွန်၍ လမ်းတစ်ဝက်ခရီးသို့ ရောက်လတ်သော် မိုးသည် အတန်ငယ် စဲသွား၍ တဖွဲဖွဲမျှသာကျန်တော့သည် မှန်သော်လည်း လျှပ်စီးများနှင့် မိုးချုန်းသံများမှာမူ မကျေနပ်သေးသော လက္ခဏာနှင့် ရွာသွန်းအံ့တကားဟု အားယူနေသော အလားကဲ့သို့ ဂျိုးဂျိုးဂျိုးဂျိုး တဒိန်းဒိန်းမြည်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ ကျွန်တော်၏ အထတ်များမှာမူ ရွဲရွဲစိုလျက် ရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် ရှိခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် တောင်ကုန်းကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ မြင်းနှင့်စိုင်း၍တက်သွားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်တဲပျက်ကြီးနှင့်တူသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ကို ဘွားခနဲ တွေ့မြင်ရလေရာ လာခဲ့စဉ်ကမူ ထိုအိမ်ကြီးကို မမြင်ခဲ့မိသောကြောင့် လမ်းမှား၍ လာလေသလော ၊ သို့တည်းမဟုတ် သတိမမူမိသောကြောင့်လေလောဟု ယုံမှားခြင်းဖြစ်လျက်ရှိစဉ် ထင်းထရံပျက်ကို ကျော်၍ ကုန်းကုန်းနှင့် ခမောက်ဆောင်း၍ ဝင်သွားသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ

ကျွန်တော်က “ဒီလမ်းဟာ ဟင်္သာရွာကို သွားတဲ့လမ်း ဟုတ်ကဲ့လားဘကြီး” ဟု မေးလိုက်ရာ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်အား ယခုမှမြင်ဟန်နှင့် ရုတ်ခနဲလှည့်ကြည့်၍ “ဟုတ်ပါတယ် မောင်ရင်၊ မိုးတွေက သည်းသန့်၊ မီးများလှုံ့ရအောင် ဝင်ပါဦးတော့လား” ဟု ပြော၏။

“တော်ပါပြီ ဘကြီး၊ ကိစ္စက အရေးကြီးလွန်းလို့ ဟင်္သာကို ဒီကနေ့ ရောက်မှဖြစ်မယ်၊ ဘကြီးရေ၊ သွားသေးပြီ ခင်ဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ရပ်ထားသောမြင်းကို နှင်မည်အပြုတွင် လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းခနဲ ပစ်လိုက်၍ နားပွင့်မတတ်ဆူညံလှသော မိုးချန်းသံကြီးကို ကြားရပြီးလျှင် မိုးသည်လည်း စဲတော့မည်ပြုနေရာမှ တဖောင်းဖောင်းနှင့် ရွာချလာပြန်လေသည်။

“ဟော မိုးတွေ ထပ်သည်းလာပြန်ပြီ၊ မိုးခိုပါတော့ဦးလား မောင်ရယ်၊ မနက်စောစောမှ စိုင်းသွားလိုက်ရင် မကြာပါဘူး၊ မြင်းကလေးက ကောင်းပါဘိသနဲ့၊ မြင်းကို အိမ်အောက်မှာ ထားတာပေါ့၊ ဝင်ပါဦးလေ၊ မီးများလှုံ့ရအောင်”

ထိုကဲ့သို့ပြောနေစဉ်ပင် မိုးသည် သည်းသည်ထက် သည်းလာပြန်လေရကား ကျွန်တော်သည် စိတ်ပြောင်းလဲလာခဲ့၍-

“အိပ်ရာနေရာ ပေးနိုင်ပါ့မလား ဘကြီး”

“အလိုက်အထိုက်တော့ ပေးနိုင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ ဆင်းသာဆင်းပါ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ အိမ်အောက်၌ မြင်းကို ချိတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အဘိုးကြီးနှင့်အတူ အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သွားလေ၏။

အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ အိမ်ကြီးမှာ လူနေထိုင်သောအိမ်ကြီးနှင့် မတူဘဲ ပိုးမျှင်များလည်း အနံ့အပြားတန်းလျက် ကြမ်းပေါ်၌လည်း ခြေမချခုံအောင် မြူမှုန်များဖုံး၍ ပေရေညစ်ပတ်စွာ ရှိနေသောအဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား အိမ်ပေါ်၌ မှောင်လှမတတ်ရှိနေပြီဖြစ်ရာ လျှပ်စီးတစ်ချက်တစ်ချက် ပစ်လိုက်သော အရောင်ဖြင့် မြင်ရသော အခြေအနေမှာ တည်းခိုချင်ဖွယ်ရာ မကောင်းအောင် ညစ်ပတ်ပေကျံစွာ ရှိနေ၏။ ကြမ်းပေါ်၌ကား စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းလှသော ဖျာအိုကြီးများဖြင့် ခင်းလျက်ရှိရာ တစ်ထောင့်၌ ထပ်လျက်ရှိသော ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးတို့မှာ ဆီချေးများဖြင့် မည်းလျက်ရှိနေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်မှစ၍ ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းထဲမှာ လူမနေသော အိမ်အိုကြီး၏ အနံ့ကဲ့သို့ မှိုတိုတိုရှိသော အနံ့ကိုလည်း ခံစားရ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အဘိုးကြီးသည် အခန်း၏ အလယ်၌ ဆွဲထားသော မီးအိမ်အိုကြီးကို ထွန်းမည့်ဟန်နှင့် မီးခြစ်ကိုကိုင်ပြီးမှ-

“တယ်ဝွကျတာကိုး၊ ဒီမိန်းမက မီးအိမ်ထဲ ရေနံဆီ ထည့်ထားနှင့်ပြန်ဘဲကိုး၊ ကြွက်လျှောက်ပေါ်က ဖယောင်းတိုင်ကိုသာ ထွန်းနှင့်ပါတော့ မောင်ရင်”

ဟုပြောသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဓာတ်မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် ထိုဒေသ၏ ထုံးစံအတိုင်း ကြမ်းကိုဖောက်၍ လုပ်ထားသော မီးဖို၌ ထင်းများထည့်ရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိသော အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်လိုက်ရာ ပါးခွက်ခွက် မျက်တွင်းကျကျနှင့် လွန်မင်းစွာ ပိန်ကြုံလှသော မျက်နှာတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးတို့သည် ဖွေးဖွေးဖြူဖြူသော မျက်ခုံးတို့၏အောက် အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုအခါ၌မူကား ကျွန်တော်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့မိခြင်းကို မှားချေပြီဟု ထင်မှတ်စပြုခဲ့လေပြီ။ အဘိုးကြီး၏ အမူအရာနှင့် မျက်နှာထားသည် ထူးခြားလှသည် ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်မှန့်ပါလေ၏လော့ဟု အောက်မေ့မိ၏။ မိုးကြိုးများ ထစ်ချွန်းလျက်ရှိသော ည၌ လူသူမနီး တောကြီးထဲတွင် သူရူးတစ်ယောက်နှင့်အတူ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးပေါ်၌ နှစ်ယောက်တည်းနေခြင်းမှာ စိတ်ကြည်နူးရွှင်ပျဖွယ်ရာသော အခြင်းအရာ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်သည် 'မိန်းမ' ဟူသောစကားကို သတိရ၍ "ဘကြီးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း တောကြီးထဲနေရာတာ မပျင်းဘူးလား ဘကြီး" ဟုမေးလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း ကျွန်တော်သည် စွတ်စိုသောအင်္ကျီများကိုချွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် မီးကင်လျက်ရှိ၏။

- "မပျင်းပေါင်မောင်ရယ်၊ လူအားများသာလျှင် ပျင်းတာ၊ ကျုပ်တို့တော့ အလုပ်လုပ်ရလို့ ဖတ်ဖတ်မောလို့ ပျင်းဖို့သတိမရနိုင်ပေါင်"
- "ဘကြီးတို့က ဘာလုပ်သလဲ"
- "ထင်းခုတ်တာပေါ့"
- "အဒေါ်ကြီးကော၊ ဘယ်မှာလဲ"
- "လာပါလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်ရောက်မှန်း မသိသေးလို့ပါ၊ ကျုပ်လည်း မောင်နဲ့မှ အတူတူ ရောက်လာတာပဲ မောင်ရဲ့"
- "ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့လား"

ထိုခဏ၌ အဘိုးကြီးသည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေရာ ကျွန်တော်မှာ အံ့အားသင့်လျက် ငေး၍ကြည့်နေရလေ၏။ အပြင်၌ကား မိုးကြိုးများသည် ရှေးကထက် ပြင်းထန်စွာ မရပ်မနားထစ်ချွန်း၍ မိုးသည်လည်း ရေအိုးမှ သွန်းလောင်း၍ ချဘိသကဲ့သို့ တဝေဝေရွာချလျက်ရှိ၏။

ကျွန်တော်သည် အဘိုးကြီး၏ ထူးခြားသောရယ်မောခြင်းကို စိုက်ငေး၍ ကြည့်နေစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့ရှိရာသို့ ရောက်လာ၍ ကျွန်တော့်အား အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ ပြင်းစွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားနှင့် အဘိုးကြီးကိုသာလျှင် စိုက်၍ကြည့်နေလေ၏။ ထိုမိန်းမမှာ အသက်သုံးဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိဟန်တူ၍ တောရွာဘဝအလျောက် သနားကမားရှိသော ရုပ်အဆင်းရှိလေသည်။

မ။ ။ “ဦးသာဂေါင်၊ ဒီကနေ့ပြန်လာမယ်လို့ ကျုပ်မထင်မိဘူး၊ အလုပ်များ တော်တော် ပြီးခဲ့ရဲ့လား”

လူကြီး။ ။ (ရက်စက်စွာသော ကြည့်ခြင်းဖြင့်) “မပြီးခဲ့ဘူး၊ မယား အောက်မေ့လို့ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်၊ မီးခွက်များ ရေနံဆီများတောင် ထည့်မထားနိုင်ရအောင် ဘာတွေများ အလုပ်ရှုပ်နေလို့လဲ”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဦးသာဂေါင်၊ ကျုပ် သွားထည့်ချေပမယ်”

ထိုမိန်းမသည် မီးအိမ်ကိုယူ၍ ထွက်သွားမည်အပြုတွင် လူကြီးက ဆွဲထား၍-
“နေပါစေ မီးလင်းတာမကောင်းပါဘူး၊ မှောင်ထဲက စောင့်ရတာ ကောင်းပါတယ်”
“ဘာများ စောင့်စရာရှိလို့လဲ ဦးသာဂေါင်ရဲ့။”

လူကြီးသည် အမေးကိုမဖြေဘဲ ရယ်မောနေပြီးနောက် မိန်းမကို ပွေဖက်နမ်းရှုပ်လေရာ ကျွန်တော့်မှာ အနေရကျပ်လျက်ရှိပြီး လူကြီးသည် ကျွန်တော့်အား မေ့လျော့နေဟန်ရှိ၍ မိန်းမကမူ အလျဉ်းမြင်ဟန် လက္ခဏာ မရှိချေ။ ထူးဆန်းသော အိမ်ကြီးနှင့် ထူးဆန်းသော လင်မယားပေတည်းဟု အောက်မေ့မိ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် မီးဖိုအနီးတွင် အတူထိုင်လျက် ရှိကြစဉ် လူကြီး၏ မျက်နှာထား၌ မသင်္ကာသော အခြင်းအရာကိုလည်းကောင်း၊ မိန်းမ၏ မျက်နှာထား၌ စိုးရိမ်မကင်းရှိသော အခြင်းအရာကိုလည်းကောင်း၊ ကျွန်တော် တွေ့မြင်ရ၏။

ထိုခဏ၌ အိမ်နောက်မှ ဝန်းခနဲမြည်သောတံခါးသံကို ကြားရသဖြင့် မိန်းမက “ဘာသံပါလိမ့်” ဟုပြောလျက် ထမည်ပြုလေရာ လူကြီးက “ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ လေတိုက်တာပါ၊ ဒီအိမ်မှာ ငါတို့အပြင် ဘယ်သူရှိသေးသလဲ” ဟုပြော၍ အတင်းဆွဲထားလေ၏။

“ကျုပ် သွားပြီးကြည့်ပါရစေ ဦးသာဂေါင်၊ လေတွေတိုက်တာ ကျုပ် သိပ်ကြောက်တယ်”

“မင်း ကြောက်တတ်မှန်းသိလို့ ငါ ဒီကနေ့ ပြန်လာခဲ့တာပေါ့” လူကြီးလည်း ရယ်မောပြန်လေရာ မိန်းမမှာမူ နေမထိ ထိုင်မထိ ရှိနေလေ၏။

“ငါပြန်လာတာ ဝမ်းသာရဲ့မဟုတ်လား မယ်ဖြူ”
“ဝမ်းသာတာပေါ့ ဦးသာဂေါင်၊ ချမ်းလိုက်တာ အင်္ကျီထပ်ပြီး ဝတ်ချေဦးမယ်”

မိန်းမသည် ထမည်ပြုသောအခါ လူကြီးသည် ဆွဲ၍ထား၏။ မိန်းမသည် နောက်ဖေးတံခါးဆီသို့ မျက်လုံးများ ပြူးထွက်မတတ် ကြည့်လျက် ဟစ်အော်မည်ပြုလေရာ လူကြီးက ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အိမ်နောက်မှ တက်လာသော ခြေသံများကို ကြားရပြီးနောက် အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် လူငယ်တစ်ယောက်သည် နောက်ဖေးဘက်မှ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာ၍ “အဖြူ၊ အဖြူ၊ ဘယ်ကလဲဗျ၊ ထူးပါဦး၊ ပုန်းမနေပါနဲ့” ဟု ဟစ်အော်၍ ခေါ်လေရာ လူကြီးနှင့် မိန်းမတို့မှာ တံခါးနောက်မှ ပုန်းကွယ် နေကြသောကြောင့် ထိုလူက မမြင်ချေ။ စင်စစ်မှာ လူကြီးသည် မိန်းမကို တံခါးနောက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားခြင်းဖြစ်လေသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါးရှက်နောက်မှ ပုန်းနေသော လူကြီးသည် ထိုသူငယ်၏ ပခုံးကို ဆွဲကိုင်လိုက်ရာ ထိုသူမှာ မျက်လုံးများပြူးလျက် လန့်သွားလေ၏။

လူကြီး ။ ။“ဟေ့လူ၊ ဒီမှာလေ၊ မင်းအဖြူ၊ ဘာမျက်လုံးပြူးသလဲ၊ ပြောစရာရှိလျှင် ပြောလေ”

လူငယ် ။ ။“သေခါနီးအရွယ်ရောက်မှ သူတစ်ပါးကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့ အကြံနဲ့ ခင်ဗျားက ပြန်လာတာပေါ့လေ”

လူကြီး ။ ။“မင်းက ငါ အိမ်မှာမရှိဘူးထင်လို့ အချောင်ကုတ်ရအောင် အကြံနဲ့လာတာပေါ့လေ”

လူငယ် ။ ။“နဂိုကတည်းက ကျုပ်နဲ့ချစ်ကြိုက်နေတဲ့ ရည်းစားကို ငွေထုပ်ကလေးနဲ့ ယောက္ခမကြီးတွေ များပြီး ခင်ဗျားက အချောင်ထုတ်သွားတာ မဟုတ်လား”

လူကြီး ။ ။“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယ်ဖြူဟာ ငါ့မယား၊ ငါ မရှိတုန်းမှာ မင်းက ဘာလာပြီး လုပ်မယ်ကြံသလဲ”

လူငယ် ။ ။“မိုးတွေရွာနေလို့မှ ဝင်ပြီး မိုးမခိုဘူးလားဗျ”

လူကြီး ။ ။“ငါ့ကို နင်မညာနဲ့ ဘယ်က မိုးခိုမလို့မဟုတ်ဘူး၊ ငါမရှိဘူးမှတ်လို့ ငါ့မယားကို နင် ကြာခိုမလို့လာတာ ငါသိတယ်”

ထိုအတောအတွင်း၌ မိန်းမသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် ထရံကိုမှီကာ လူကြီး၏ မျက်နှာနှင့် လူငယ်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်စီ လှမ်း၍ကြည့်လျက် ကုပ်နေလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် လင်ကြီးနှင့် လင်ငယ်တို့ သတ်ပုတ်ကြတော့မည့်အဖြစ်ကို သိမြင်သဖြင့် ဖျန်ဖြေလိုသော အကြံနှင့် ချောင်ထဲမှ ထွက်လာ၍ “တောင်းပန်ပါရစေ၊ ဘကြီးရယ်၊ ပြုစရာရှိလျှင် တရားဥပဒေအတိုင်း ပြုကြတာပေါ့၊ ဒေါသအလျောက် ထင်မိထင်ရာ ပြုကြလျှင် အားလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်ကြပါလိမ့်မယ် ဘကြီးရယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးသာဂေါင်သည် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရယ်မောလျက်-
 “ဟိဟိဟိ၊ ဘယ်က မဟောသဓာလောင်းက ဝင်ရှုပ်နေပြန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟေ့ နက်ကျော်၊ ဒီလူက မင်းရှေ့နေလား၊ ငါက မိဖြူကို ကွာပစ်လိုက်လျှင် မင်းက ယူဖို့ ကြံတယ်ပေါ့လေ၊ မင်းလောက်များ ပါးလို့ကွယ်”

ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နက်ကျော်၏ လည်ပင်းကို ကိုင်ဖမ်းလေရာ နက်ကျော်သည် ဦးသာဂေါင်၏ မျက်နှာကို လက်သီးနှင့်ထိုးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ဦးသာဂေါင်သည် နာကျင်ဟန် လက္ခဏာမရှိ မိမိအား တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်လက်၍ ထိုးသတ်သော လက်သီးချက်များကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ နက်ကျော်၏ လည်ပင်းကိုသာလျှင် မလွှတ်တမ်း ညှစ်ဖျစ်လေရာ လူနှစ်ယောက်တို့မှာ ထိုမှဤမှ ယိမ်းထိုးလျက် လဲလှလဲလှနှင့် ဒယိမ်းဒယိုင် ဖြစ်နေကြ၏။ အပြင်၌ကား မိုးပေါက်တို့သည် တပျောင်းပျောင်း ရွာချလျက် လှုပ်စစ်များနှင့် မိုးချုန်းသံတို့မှာလည်း ဝင်းခနဲ ဂျိန်းခနဲ မရပ်မစဲ ထစ်ချုန်းလျက်ရှိ၏။ ဦးသာဂေါင်သည် နက်ကျော်၏ လည်ပင်းကို တစ်ခဏကလေးမျှ မလွှတ်စေဘဲ ခိုင်မြဲစွာ ဖျစ်ညှစ်ထားလေရာ နက်ကျော်၏ လက်သီးများမှာလဲ လူကြီး၏မျက်နှာ၌ တရစပ် ထိမှန်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် နက်ကျော်၏ လက်သီးချက်များသည် တစ်ချက်ထက်တစ်ချက် ပျော့၍ ပျော့၍ လာခဲ့လေပြီ။ ထိုအခြင်းအရာကို ကျွန်တော် သိရှိရသောအခါ နက်ကျော်မှာ လည်ပင်းအစ်လှပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သေရှာချေတော့မည်လောဟု စိုးရိမ်မိ၏။ ထိုခဏ၌ တံခါးထောင့်တွင် ကုပ်လျက်ရှိသော မိန်းမသည် ချောင်ထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာ၍ ကြမ်းပေါ်၌ ဒူးထောက်ပြီးလျှင် လူကြီး၏ ဒူးနှစ်ဖက်ကို နောက်မှ သိမ်း၍ဖက်လိုက်ရာ လူကြီးမှာ ခြေထောက်နှင့်ကြမ်း လွတ်သွား၍ နက်ကျော်၏ လည်ပင်း၌ ဖျစ်ညှစ်ထားသော လက်ကြောင့်သာလျှင် မလဲမကျဘဲ ရှိနေလေ၏။ ယင်းသို့ ရှိနေရာတွင် လူကြီးသည်

လက်ျာဘက်လက်ကို နက်ကျော်၏ လည်ပင်းမှ ရုတ်တရက် ဖြုတ်ပြီးနောက် ခါးတွင်ထိုးထားသော
ဓားမြှောင်ကို လျင်မြန်စွာနှုတ်ယူ၍ ကျွန်တော် ဆွဲလိုက်ဖို့ အချိန်မရမီ နက်ကျော်၏ ရင်ဘတ်၌
ထိုးစိုက်လိုက်ရာ သုံးယောက်သားတို့မှာ ကြမ်းပြင်၌ အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ လုံးထွေးစုပုံကာ
ကျသွားကြလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ လူကြီးသည် ကြမ်းပေါ်မှ လူးလဲကာထလိုက်ရာ
နက်ကျော်မှာမူ ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်တန်းလန်းနှင့် ပက်လက်လန်လျက် ကျန်နေရစ်လေ၏။

မိန်းမသည် နက်ကျော်၏ အနီး၌ ဒူးထောက်ကာ ရင်ကိုထုလျက်ရှိစဉ် လူကြီးသည်
မိန်းမကို ကလေးသဖွယ် ထမ်းပြီးလျှင် ခြေနှစ်လှမ်း သုံးလှမ်းဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ပေါက်ကျော်လွှား
ဆင်းပြေးလေရာ ကျွန်တော်မှာ ကြောင်တောင်ငေးလျက် ကြည့်နေမိလိုက်၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းပင် သတိရ၍ တစ်ယောက်ပြင် နှစ်ယောက်
အသက်ဆုံးရှုံးခြင်းမှာ ကာကွယ်အံ့ဟု အကြံနှင့် အိမ်ပေါ်မှပြေးဆင်းလာခဲ့ပြီးလျှင် လူကြီး၏
နောက်သို့ လိုက်လေ၏။ လူကြီးမှာမူ ပခုံးပေါ်၌ ထမ်းထားရသော မိန်းမ၏ အလေးကို
ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် ဝင်းထရံကို ခုန်လွှား၍ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးလေရာ ကျွန်တော်မှာ
လှေကားသို့ရောက်သောအခါ၌ ရေးရေးမျှသာ မြင်လိုက်ရတော့၏။ လူကြီးသည် လှေဘိုရွာဘက်မှ
ကျွန်တော်လာခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက် လျှင်မြန်စွာ ပြေးသွားလေရာ ကျွန်တော်လည်း
နောက်မှအော်ဟစ်ကာ လိုက်ပြေးလေ၏။ ကျွန်တော်သည် တတ်နိုင်သမျှ အစွမ်းကုန်
ပြေးပါငြားလည်း ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တောထဲ၌ ခရီးပြင်း လမ်းလျှောက်ခဲ့ခြင်းအတွက်ကြောင့်
ခြေသလုံးများ တောင့်လျက်ရှိသဖြင့် လူကြီးကိုမမီနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ လူကြီးမှာမူ ကလေးတစ်ယောက်ကို
ထမ်းပြေးရဘိသကဲ့သို့ ပေါ့ပါးခြင်းဖြင့် သစ်ငုတ်များ၊ ခလုတ်များကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ
ခုန်ပေါက်ကျော်လွှား၍ ကုန်းမြင့်သို့ တက်ပြေးလေ၏။ ကျွန်တော်အားလည်း အလျဉ်းဂရုမစိုက်၊
လှည့်၍မျှလည်း မကြည့်ချေ။ လူကြီးပြေးလွှားရာအရပ်ကို မြင်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏
အကြံအစည်ကို ရိပ်မိသဖြင့် ထိုနေရာသို့ မရောက်မီ မီနိုင်စေခြင်းငှာ ဟစ်အော်ခြင်းအားဖြင့်
လေမကုန်စေဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် နောက်မှ အစွမ်းကုန်လိုက်ပြေးလေ၏။ ကုန်းထိပ်သို့
လူကြီးရောက်သွားသောအခါ ကျွန်တော်မှာ နောက်မှ ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် ဝေးသေး၏။
ထိုအချိန်သည်ကား နေဝင်ပြီးနောက် မှောင်လုဆဲဆဲ အချိန်ဖြစ်သဖြင့် လူကြီးသည် မိန်းမကို
ထမ်းလျက် တောင်ကုန်းထိပ်၌ ရပ်တန့်နေခြင်းကို အနောက်ဘက်ကောင်းကင်၌ ရေးရေးမျှသာ
မြင်ရတော့၏။ ထိုနေရာ၌ ရပ်တန့်နေစဉ် လူကြီးသည် ကျွန်တော် မီချေမည်လောဟု
တစ်ခဏလေးမျှ လှည့်ကြည့်ပြီးလျှင် နောက်တစ်ခဏ၌ မိန်းမရော ယောက်ျားပါ တစ်ခါတည်း
ကွယ်ပျောက်သွားလေရာ မိန်းမက စူးရှသောအသံဖြင့် တစ်ချက်တည်း လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သော
အသံကို ယခုတိုင် ကျွန်တော်၏ နားထဲ၌ စွဲလျက် ကျန်ရစ်သေး၏။

ကျွန်တော်သည် ထိုနေရာသို့ရောက်သွား၍ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်
ပေတစ်ရာထက်မနည်း နက်လှသော ချောက်ကြီးအောက်မှ တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော
စမ်းချောင်းကလေးမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အရာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

ထိုနေရာ၌ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာအောင် ရပ်နေပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် မှောင်နှင့်
မည်းမည်းရှိနေသော လမ်းကလေးတစ်လျှောက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်ပြန်လာခဲ့ရာတွင်

ကျွန်တော် လက်နန်းသည်အတွက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ သုံးလောင်းပြိုင်သေဆုံးရသည်ဟူ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိ၏။ အခါတိုင်းမှာမူ ကျွန်တော်သည် မည်သည့်နေရာ၌ဖြစ်စေ လက်နန်းလှသောလူတစ်ယောက် မဟုတ်ခြင်းကြောင့် ဤကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ၎င်းတို့၏ ကံကြမ္မာပေလောဟူ၍လည်း တွေးတောမိ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လျှောက်လာစဉ် ကျွန်တော်သည် နက်ကျော်၏ အလောင်းရှိနေသေးသော ထိုအိမ်ပျက်ကြီးသို့ မဝင်ဝံ့သဖြင့် ရွံ့တွန့်တွန့်ရှိသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ သို့ရာတွင် နက်ကျော်မှာ သေကောင်းမှသေမည်။ အကယ်၍ မသေခဲ့သေးပါလျှင် ဟင်္သာရွာသို့ မြင်းနှင့်စိုင်းသွား၍ အကူအညီတောင်းချေအံ့ဟူ၍ စိတ်ကိုတင်းလျက် ပြန်လာခဲ့၏။

ထိုအခါ၌ကား မိုးသည် လုံးလုံးရပ်စဲ၍ လဆန်းရှစ်ရက်လကလေးသည် တိမ်ပုပ်ကြားမှ ဝိုးဝါးထွက်ပျူလျက်ရှိ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အဝေးမှ လှည်းသံကြားရလေရာ ကျွန်တော်သည် လမ်းပေါ်မှ ခေတ္တရပ်၍ နားထောင်ဆဲတွင် လှည်းသံသည် နီး၍လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် အလွန်တရာ အားရှိလာခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် သစ်ငုတ်တိုတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် လှည်းကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့ရာ ငါးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် လှည်းတစ်စီးမောင်းလာ၍ လှည်းသမားလင်မယားနှင့်အတူ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်လည်း လှည်းပေါ်၌ ပါလာသည်ကို မြင်ရ၏။ လှည်းသမားသည် ကျွန်တော့်ကိုမြင်သောအခါ ရပ်တန့်၍-

“တောအုပ်ကြီးမှတ်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း ဒီအချိန်ကြီးမှာ ဘာလုပ်နေသလဲခင်ဗျာ၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွဲရွဲစိုလို့ပါကလား၊ လှည်းပေါ်ကြပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပို့ပါမယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်ရွာကလဲ”

“ကျွန်တော်တို့ နမ်းပေါင်းရွာက ဈေးသည်တွေပါ ခင်ဗျာ”

“အခန့်သင့်လိုက်တာဗျာ၊ ဦးသာဂေါင်ဆိုတဲ့လူကြီးက နက်ကျော်ကိုသတ်ပြီး သူ့မိန်းမနဲ့ သူနဲ့ ချောင်းထဲခုန်ချလို့ ဆွဲတာ မမိလိုက်ဘူး၊ လာကြဗျာ၊ နက်ကျော်ကို သွားကြည့်ကြရအောင်၊ သေကောင်းမှ သေမယ်ထင်တယ်၊ လာကြပါ”

ထိုအခါ လှည်းပေါ်မှ မိန်းမသည် အကြောက်ကြီးကြောက်လာသော လက္ခဏာနှင့်-

“မောင်းပါ ကိုကိုပေါရယ်၊ မြန်မြန်မောင်းပါ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ဣတိပိသော ဘဂဝါ အရဟံ” စသည်ဖြင့် ဂုဏ်တော်ကို တုန်တုန်ရီရီနှင့် ရွတ်လေရာ ကျွန်တော်မှာ အံ့သြလျက် ရှိ၏။

ကိုပေါ။ ။“ဟိုတုန်းကလည်း ဒီလိုမိုးကြီးမျိုး ဒီလို လေကြီးမျိုး တိုက်တုန်း ဖြစ်တာပဲနော် မသန့်”
ကျွန်တော်။ (စိတ် ခပ်တိုတိုနှင့်) “ဘယ်တုန်းက ဘာဖြစ်တာလဲဗျာ၊ ကျုပ်အခုဖြစ်တာ ပြောနေတာပါဗျာ”

ကိုပေါ။ ။“တောအုပ်ကြီးက ဒီလမ်း တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး မှတ်တယ်”
ကျွန်တော်။ ။“လင်ငယ်လာတာကို လင်ကြီးက စောင့်ဖမ်းလေတော့ မိသွားရောဗျာ၊ လင်ကြီးလင်ငယ် သတ်ကြရော၊ လင်ကြီးက လင်ငယ်ကို ဓားနှင့်ထိုးရော၊ လင်ငယ်သေတော့ လင်ကြီးက မိန်းမကို ပခုံးထမ်းပြေးပြီး ချောင်းထဲခုန်ချ၊ သုံးယောက်လုံး တစ်နေ့တည်း သေကြရောဗျာ”

ထိုအခါ ကိုပေါနှင့်မသန့် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်တည်း လှည်းပေါ်၌ တီးတိုးတိုင်ပင်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ လှည်းသမားကိုပေါသည် လှည်းပေါ်မှဆင်းလာ၍ ကျွန်တော့်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်-

“တောအုပ်ကြီးက ဒီနယ်မှာလူသစ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် အထပ်ထပ်မေးနေပါလိမ့်ဗျာ”

“ဟေ့ ရှင်မ မင်းတို့လိုက်ခဲ့မလား၊ ဒီမှာနေရစ်မလား၊ ငါ စုံစမ်းချင်တယ်ကွယ်”

“မသွားပါလေနဲ့ ကိုပေါရယ်”

“တောအုပ်ကြီးက ပြောလို့ယုံမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ခေါ်နေတယ်”

“ဒါဖြင့် မောင်ကြီးသာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် ကြွတော်မူပါ၊ ကျုပ်တို့ သားအမိ နေရစ်ပါမယ်မောင်”

အိမ်ပျက်ကြီးကို မြင်နိုင်သောနေရာသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုပေါသည် ထမ်းထားသော ဓားရှည်ကို အဆင်သင့်ဆုပ်ကိုင်လျက်-

“အလို အိမ်ကြီးပေါ်မှာ မီးရောင်မြင်ပါကလား တောအုပ်ကြီး”

“မြင်မှာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ထွန်းခဲ့တဲ့ မီးပဲ၊ ရွံ့တွန့်တွန့် လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့”

အနီးသို့လာကြသောအခါ-

“အိမ်အောက်မှာ မြင်းပါကလား”

“ကျုပ် ချိတ်ထားခဲ့တဲ့ မြင်းပဲ”

၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှလျှောက်သွား၍ ကိုပေါသည် နောက်မှ လိုက်လာလေ၏။ လှေကားသို့ ရောက်လာကြသောအခါ ကျွန်တော်သည် ရှေ့မှတက်သွား၍ ကိုပေါက ဓားကိုထမ်းလျက် နောက်မှလိုက်လာရာ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ဝင်မိကြသောအခါ ကျွန်တော်မှာ အံ့ဩစွာနှင့် တန့်ရပ်နေမိ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ကြွက်လျှောက်ပေါ်၌ ကျွန်တော်ထွန်းထားခဲ့သော ဖယောင်းတိုင်သည် ကုန်လုခမန်း ရှိသည့်တိုင်အောင် တောက်လောင်လျက် ရှိခြင်းသော်လည်း ကြမ်းပြင်၌ ပက်လက်လန်လျက် ပစ်ထားခဲ့သော နက်ကျော်ဆိုသူ၏ အလောင်းမှာမူ ပျောက်ခြင်းမလှ အစအနမကျန် ပျောက်ကွယ်သွားသည်ကို တွေ့ရပေသောကြောင့်တည်း။

“ဘယ့်နယ်လဲကိုပေါ၊ နက်ကျော်အလောင်းကို ဟောဒီနေရာမှာ သေသေချာချာ ကျုပ်မြင်ခဲ့တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်မှာပေါ့ တောအုပ်ကြီး၊ သူ့ခေါင်းဟာက ဟောဒီခါးပန်းနားမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ခင်ဗျား ဘယ့်နယ်ကြောင့် သိနိုင်သလဲ၊ ခင်ဗျား ထုတ်ယူသွားလို့လား”

ကိုပေါသည် ကျွန်တော်၏ မေးခွန်းများကို မဖြေသေးဘဲ-

“ဒီအိမ်ကြီးမြင်ရတာ ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ တောအုပ်ကြီး သတိမပြုမိသေးဘူးလား”

“ကြမ်းပေါ်မှာ ဖုန်တွေဖွေးနေတာတော့ ကျုပ် မြင်မိတာပေါ့”

“မှန်တယ် တောအုပ်ကြီး၊ ဖုန်တွေထဲမှာ ခြေရာကြည့်စမ်းပါဦး မြင်ရဲ့လား၊ ဟောဒါက တောအုပ်ကြီးခြေရာတွေပဲ၊ ဒီပြင် ခြေရာတွေကောခင်ဗျာ”

“ဟုတ်သားပဲဗျို့၊ ဘယ်နှယ်အဓိပ္ပယ်လဲ ကိုပေါ”

“ဦးသာဂေါင်ဆိုတဲ့ သစ်တောဗိုလ်ဒရဝမ်က နက်ကျော်ကိုသတ်ပြီး သူ့မယားရော၊ သူ့ကိုယ်သူရော တစ်ခါတည်း သတ်သေလိုက်တာ ဒီကနေ့ ငါးနှစ်တိတိရှိပြီ တောအုပ်ကြီး၊ ဒါကြောင့် သစ်တောအရာရှိတွေ ဒီဗိုလ်တဲမှာ မတည်းဝံ့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့တာ ကြာပြီ တောအုပ်ကြီးရဲ့၊ ဦးသာဂေါင်တို့လူစုတွေ သေကြတဲ့ ညနေဟာလည်း ဒီကနေ့ညနေလိုပဲ မိုးတွေကရွာ လေတွေကတိုက်၊ လျှပ်စစ်တွေတလက်လက်နဲ့ နက်ကျော်အလောင်းကိုတောင် ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေ လာကြည့်ကြသေးတယ်”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်မှာ လွန်ခဲ့ပြီးသော အဖြစ်အပျက်များ တွေးမိတိုင်း ကျောထဲက စိမ့်လျက် မြင်းကို လှည်းနောက်မှ ချိတ်ပြီးလျှင် ဈေးသည်လင်မယားနှင့်အတူ လှည်းပေါ်မှစီး၍ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသတည်း။

မန္တန်၏ထူးဆန်းခြင်း

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ တည်နေပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဟောကြရာ၌ လူ့ပြည်နှင့် စတုမဟာရာဇ်နတ်ပြည်သည် ယူဇနာ မည်မျှဝေးသည်၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်ပြည်နှင့် တာဝတိံသာ နတ်ဘုံသည် ယူဇနာမည်မျှဝေးသည်၊ အထက်သို့ အဆင့်ဆင့်တက်သွား၍အထက်ဆုံးဖြစ်သော နေဝသညာ၊ နာသညာ ယတဘုံတိုင်အောင် တစ်ဘုံနှင့်တစ်ဘုံ ယူဇနာ အကွာအဝေးကို လည်းကောင်း၊ အောက်သို့လားသော် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်အနက် သိဉ္စိုင်းငရဲ အောက်ဆုံးဖြစ်သော အဝီစိငရဲသို့ တိုင်အောင် ငရဲတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယူဇနာအကွာအဝေးကို လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည်များကို ဖတ်ရှုဖူးလေသည်။

သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသခင်သည် ညီတော်မင်းနန်အား နတ်ပြည်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော်မူခြင်းနှင့် အခြားအလားတူ အဖြစ်အပျက်များတွင် မြေပြင်မှ အထက်သို့ စွန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြွတော်မူခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဤမဟာပထဝီမြေပြင်အတိုင်း တစ်လျှောက်တည်း စင်္ကြံလျှောက်သွားတော်မူရာတွင် နတ်ဘုံသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားသကဲ့သို့ ရေးသား ဖော်ပြခြင်းများကိုလည်း ဖတ်ရှုဖူးပါသည်။ ဤသည်ကိုထောက်၍ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ၌ တွေးဆချက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်မှာ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမည်သည် လူများနားလည်သကဲ့သို့ ယူဇနာအကွာအဝေးတွေနှင့် ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်၊ အချိန်ကာလ (Time)နှင့် ဌာန၊ သို့မဟုတ် အာကာသ(Space) ဟူသည်မှာ ပရမတ်သဘောမဟုတ်၊ သတ္တဝါတို့၏စိတ်၌ ထင်မှတ်ရသော ပညတ်တရားမျှသာ ဖြစ်သောကြောင့် ဘုံတစ်ခုနှင့်တစ်ခုသည် သတ္တဝါများ နားလည်သကဲ့သို့ ယူဇနာအတိုင်းအထွာဖြင့် ကွာလှမ်းသည် မဟုတ်၊ ဘုံတစ်ခုတည်နေသော အာကာသ(Space) တစ်ခုနှင့် အခြားဘုံတစ်ခုတည်နေသော အာကာသ(Space) တစ်ခုသည် တစ်မျိုးစီ တစ်မျိုးစီ ဖြစ်သောကြောင့်၊ လူ့ပြည်မှ နယ်ခြားကန့်လန့်ကာတစ်ခုကို လှုပ်လိုက်လျှင် စတုမဟာရာဇ် နတ်ဘုံသို့ ရောက်နိုင်သည်။ အခြားကန့်လန့်ကာ တစ်ခုကို လှုပ်လိုက်လျှင် သိဉ္စိုင်းငရဲသို့ ရောက်သွားနိုင်သည်။ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အကွာအဝေး အတိုင်းအထွာဟူ၍မရှိ။ သူ့အလွှာနှင့်သူ၊ သူ့အာကာသနှင့်သူ၊ သူ့သတ္တဝါမျိုးနှင့်သူ တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်ဟု စဉ်းစားမိသည်။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် တည်ဖြစ်သော မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်တွင် လျှောက်သွားရင်း နတ်ဘုံသို့၊ သို့မဟုတ် ငရဲသို့၊ သို့မဟုတ် ဗြဟ္မာဘုံ စသည်ဖြင့် အလိုတော်ရှိရာသို့ ရောက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်တန်သည်ဟု ကြံဆတွေးတောမိသည်။

ကျွန်ုပ်၏စဉ်းစားချက်ကား နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံများသည် ကျွန်ုပ်၏မျက်စိဖြင့်မြင်နိုင်သော မည်သည့်နေရာမျိုးတွင်မှ တည်ရှိသည်မဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်၏ မံသစက္ခုဖြင့် မြင်ရလေသမျှသော ပြောင်ပြောင်လက်လက် အရာဝတ္ထုဟူသမျှသည် မနုဿလူသား၏ အာကာသအတွင်း၌ တည်ရှိနေသော အရာဝတ္ထုများသာ ဖြစ်သည်။ ယင်းတို့အထဲတွင် အခြားကမ္ဘာမှ လူ့ဘုံများလည်း ပါချင် ပါဝင်မည်။ သို့သော် နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံများကား မပါဝင်နိုင်။ နတ်ဘုံသည် အာကာသတစ်မျိုး၊ လူ့ဘုံသည် အာကာသတစ်မျိုး၊ ဗြဟ္မာဘုံသည် အာကာသတစ်မျိုး ဖြစ်သောကြောင့် သူ့အာကာသနှင့်သူ၊ သူ့သတ္တဝါမျိုးနှင့်သူ တည်နေခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။ အောက်တွင် ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာ အထက်ပါ ကျွန်ုပ်၏အယူအဆကို ထောက်ခံသည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော ဂျပန်ခေတ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့ကို စွန့်ခွာ၍ ကျွန်ုပ်၏ဖခင်ရှိရာ

ရွှေဘိုဒီစကြိုတ် ဝက်လက်မြို့အပိုင် မန်ကျည်းတုံရွာသို့ သွားရောက်နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာတွင် တောင်ကျောင်း၊ မြောက်ကျောင်းဟူ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်း နှစ်ကျောင်းရှိရာ မြောက်ကျောင်းမှ ဝါတော် ၁၅ ဝါခန့်ရှိ ဦးနန္ဒိယမှာ လောကီဘက်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတမျိုး လေ့လာဆည်းပူးသော ဝါသနာရှိသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကား အနောက်တိုင်းမှ လောကဓာတ်ပညာဘက်ဆိုင်ရာ စာအုပ်များမှရရှိသော ဗဟုသုတများကို ဦးနန္ဒိယအား လက်လှီဝေငှသည့်နည်းတူ၊ ထိုဦးပဉ္စင်းကလည်း ဂါထာ၊ မန္တန်နှင့် အင်း၊ အိုင်ဘက်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတကို ကျွန်ုပ်အား ဝေငှလေ့ရှိပါသည်။ ပထမ၌ ကျွန်ုပ်သည် အနောက်တိုင်း လောကဓာတ်ပညာ ဗဟုသုတကိုသာ ဆည်းပူးခဲ့သူဖြစ်၍ ဦးပဉ္စင်း၏ဂါထာ၊ မန္တန်စသော အရှေ့တိုင်းအတတ်ဆန်းတို့၏ သတ္တိရှိခြင်းကို ယုံကြည်ခြင်းမရှိဘဲ အထင်သေးခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ဦးနန္ဒိယ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြားရသောအခါတွင် မယုံကြည်ဘဲ မနေနိုင်တော့သည့်အပြင်၊ အထက်တွင်ဖော်ပြခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ ရှိရင်းစွဲ ကြံဆချက်နှင့်လည်း ကိုက်ညီလျက်ရှိသောကြောင့် အရှေ့တိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်၏ အထင်မြင်သေးခြင်းကို ပြင်ဆင်လိုက်ရပါတော့သည်။

ဦးနန္ဒိယမှာ စစ်ကိုင်းမြို့သားဖြစ်၍ ပရိယတ္တိဓမ္မကို ဆည်းပူးခြင်းထက် ဓာတ်ကျမ်း၊ ဆေးကျမ်း၊ ဗေဒင်ကျမ်းနှင့် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရား အစရှိသည့် အတတ်ဆန်းများ နောက်သို့ လိုက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ရာ ဤကျောင်းတော်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခွဲခန့်မျှသာ ရှိသေး၏။ ဖော်ပြလတ္တံ့သော သူ၏ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှာ ဤကျောင်းသို့ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ၆ လခန့်အကြာတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့သောအခါတွင် ထိုအဖြစ်ပျက်မှာ သက်တမ်း တစ်နှစ်ခန့် ရှည်ကြာခဲ့လေပြီ။ ထိုကျောင်း၌ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဦးပဉ္စင်း၏ဝါသနာကို မထောက်ခံသော်လည်း ထိုကျောင်းသို့ ဦးပဉ္စင်းမရောက်မီ တစ်လခန့်က စေတီဟောင်းတစ်ဆူ ပြိုကျရာတွင် တွေ့ရှိရသော ဌာပနာပစ္စည်းများကို ဦးနန္ဒိယက စိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသည်နှင့် ထိုကျောင်းမှ မထွက်ခွာနိုင်ဘဲ ရှိခဲ့ရလေသည်။ ကျောင်း၏တောင်ဘက်၌ သီရိဓမ္မာသောကမင်းကြီး တည်ခဲ့သည်ဟု ပြောကြသော စေတီတော်တစ်ဆူ ပြိုကျရာတွင် ဌာပနာတိုက်အတွင်းမှ ကြေးနီပုရပိုက်တစ်ဆူ တွေ့ရှိရာ မန်ကျည်းတုံရွာထဲ၌ အဟောင်းအမြည်း ဝတ္ထုပစ္စည်းနှင့် ရှေးဟောင်းရာဇဝင်တွင် ဝါသနာပါသည့် ဦးရဲကျော်အမည်ရှိ အဘိုးကြီးက ထိုပုရပိုက်ကို ကိုရင်တစ်ပါးထံမှ ငွေအနည်းငယ်မျှနှင့် ဝယ်ယူသိုမှီးထား၏။ ဦးနန္ဒိယသည် ထိုသတင်းကြား၍ ထိုကျောင်းသို့ရောက်လာပြီးလျှင် ကြေးပုရပိုက်အကြောင်းကို စုံစမ်းခြင်းဖြစ်၏။ ဦးရဲကျော်၏မြေး မောင်စံတင့်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဖြစ်၍ ဦးနန္ဒိယသည် စံတင့်မှတစ်ဆင့် ဦးရဲကျော်အိမ်သို့ ရောက်အောင် ခြေရာကောက်ပြီးလျှင်၊ အဆိုပါ ပုရပိုက်ကို ရအောင် ဆည်းပူးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးရဲကျော်၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုပုရပိုက်ထဲမှ အဖိုးတန်ပညာတွေ့ခဲ့လျှင် ဦးပဉ္စင်းက မိမိအား ဝေငှလိမ့်မည်ဟူသော ယုံကြည်မှုဖြင့် ပုရပိုက်ကို ဦးပဉ္စင်းလက်သို့ အပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဦးနန္ဒိယ၏ ရုပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြရသော် မဖြူ၊ မညို၊ မနီမ့်၊ မပိန်၊ မဝ သာမည ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိ၍ လက်ယာဘက် မျက်စိလပ်ခြင်းနှင့် လက်ယာဘက် နားဖျားကလေး ပြတ်နေခြင်းဖြင့်သာလျှင် အခြားသူများနှင့် ထူးခြားခြင်းရှိလေသည်။ လက်ဝဲဘက် နားစွန်းပြတ်ပုံမှာ

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်ဆိုလျှင် နားကပ်၊ နားထောင်းပန်ဆင်ရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ချို့ယွင်းချက်တစ်ခုခု ဆိုလောက်သော်လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖို့မှာ ကြားတတ်သော သောတပသာဒရုပ်ကို ထိခိုက်ခြင်းလည်းမရှိ၊ နားရွက်တွင် တန်ဆာဆင်သော ထုံးစံလည်း မရှိသောကြောင့် ချို့ယွင်းချက်ဟု မဆိုလောက်ပေ။ လက်ယာဘက်မျက်စိမှာမူ 'ကျောက်ဆူး' ထွက်သည်ဟု ခေါ်ကြသော တိမ်သလာဖုံခြင်းမျိုးဖြစ်၍ ဦးပွင်း၏ရုပ်အဆင်းကို ထိခိုက်သည်ဟု ဆိုလောက်ပေသည်။ ဤသည်တို့ကား လူမြင်ရသော ထူးခြားချက်များဖြစ်လေရာ အခြားသော ထူးခြားချက်တစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ လူတို့မည်သည် လက်ဝဲဘက်တွင် နှလုံးသားတည်ရှိနေသည် ဖြစ်၍ လက်ဝဲရင်ဘတ်သည်သာလျှင် လှုပ်ခတ်ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ဦးနှုန်းယဉ်မှု လက်ယာဘက်ရင်ဘတ် တစ်ခြမ်းသာလျှင် လှုပ်ခတ်သောကြောင့် နှလုံးသားသည် လက်ယာဘက်သို့ ရောက်နေကြောင်း ထင်ရှား၏။

လွန်ခဲ့သောနှစ်က ဦးနှုန်းယဉ်မှု ကြေးနီပုရပိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ကြုံတွေ့ခဲ့ရာ ထိုအချိန်မတိုင်မီက ဦးနှုန်းယဉ်မှု လက်ယာဘက် မျက်စိပျက်သူမဟုတ်၊ လက်ဝဲဘက် မျက်စိပျက်သူဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ဝဲဘက် နားပဲ့သူမဟုတ်။ လက်ယာဘက် နားပဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ လက်ယာဘက် ရင်ဘတ်ခြမ်းက ခုန်လှုပ်သူမဟုတ်၊ သူတစ်ပါးနည်းတူ လက်ဝဲဘက် ရင်ဘတ်ခြမ်းက ခုန်လှုပ်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယခင်က သူတစ်ပါးနည်းတူ ညာသန်သူဖြစ်၍ ထိုနောက်တွင် ဘယ်သန်ဖြစ်လာကြောင်း စသည်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြလေသည်။ ဘယ်သန်၊ ညာသန် ကိစ္စမှာ ဦးနှုန်းယဉ်မှုအပြောမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း၊ ဘယ်ညာပြောင်းလွဲခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်ရှားသော သက်သေတစ်ခုလည်း ရှိ၏။ ကြေးနီပုရပိုက်နှင့် ပတ်သက်သော အဖြစ်အဆန်းမကြုံရမီက ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ကျွန်ုပ်အားထုတ်ပြရာ၊ ထိုဓာတ်ပုံတွင် လက်ဝဲဘက် မျက်စိပျက်၍၊ လက်ယာဘက် နားရွက်ပဲ့ခြင်းကို ဝိသထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။ ဆိုလိုခြင်းမှာ ထိုအဖြစ်ဆန်းကြောင့် ဦးနှုန်းယဉ်မှုကိုယ်လုံးသည် လက်ဝဲနှင့်လက်ယာကို ပြောင်းပြန်လှန်သကဲ့သို့ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်သွား၍၊ လက်ဝဲဘက်၌ ရှိနေကျဖြစ်သော နှလုံးအိမ်သည်ပင်လျှင် လက်ယာဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့လေသည်။ ဘယ်သန်၊ ညာသန်ကိစ္စ၊ နားပဲ့ခြင်း၊ မျက်စိပျက်ခြင်း ကိစ္စများသည် မယုံခြင်လျှင် နေနိုင်သောကိစ္စများ ဖြစ်သည်ဟု ထားဘိဦး။ လက်ယာဘက်၌ နှလုံးအိမ် တည်နေခြင်းမှာ တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင် တစ်ယောက်မျှပင် မကြားဖူးသော ကိစ္စဖြစ်၍ ဦးနှုန်းယဉ်မှု ဆန်းကြယ်ခြင်းကို ငြင်းကွယ်ရန်မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဦးနှုန်းယဉ်မှု ကိုယ်အင်္ဂါတစ်ခုလုံး လက်ဝဲနှင့်လက်ယာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ကြေးနီပုရပိုက်ကြောင့်ဟု ဆိုပေရာ ဖြစ်ပျက်ပုံမှာ ဤသို့တည်း။

ဦးနှုန်းယဉ်မှု ဘုန်းကြီးကျောင်းသား စံတင့်၏အဘိုး ဦးရဲကျော်ထံမှ ကြေးနီပုရပိုက်ကို တောင်းယူရရှိပြီးနောက် ပုရပိုက်တွင်ပါသော အက္ခရာများကို ဖတ်ရှုလေ့လာသည် ဆို၏။ အက္ခရာများမှာ ပါဠိဘာသာဖြစ်ရာ ဦးနှုန်းယဉ်မှု ပါဠိအနည်းငယ်မှသာ လေ့လာဖူး၍ ပုရပိုက်တွင်ပါရှိသော ပါဠိစကားလုံးများကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောမပေါက်သည်နှင့် ခက်ခဲသော စကားလုံးများကို ရေးကူးပြီးလျှင် ပါဠိကောင်းစွာ ကျွမ်းကျင်သော ဘုန်းကြီးအား မေးလျှောက်၏။ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ကြေးနီပုရပိုက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘုန်းတော်ကြီးက

စိတ်မဝင်စားသောကြောင့် ပုရပိုက်ကို ဘုန်းတော်ကြီး မမြင်စေရန်ဖြစ်၏။ ပုရပိုက်ထဲတွင် က၊ကြီး၊ ခ၊ခွေး စသောဗျည်း ၃၃ လုံးကို အကွက်ချ၍ သူ့အကွက်နှင့်သူ ထည့်သွင်းထားသော အင်းကွက်အမျိုးမျိုးတို့လည်း ပါရှိသည်ဆို၏။ အင်းကွက်အမျိုးမျိုးတို့တွင် အ၊အက္ခရာကို တည့်တည့်တွင် သွင်းထားသော အင်းမျိုး၊ က၊အက္ခရာကို ဗဟိုပြု၍ဗျည်း ၃၃ လုံး ပြည့်အောင် ရေးချထားသော အင်းမျိုးမှစ၍ စေတီသဏ္ဍာန်၊ ပုဆစ်ကွက်ပုံသဏ္ဍာန်၊ ခရုပတ်ပုံသဏ္ဍာန် စသည်ဖြင့် အင်းကွက်အမျိုးမျိုး ပါရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် အင်း၊ အိုင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတအမည်ရှိသဖြင့် အချို့နားလည်၍ လုံးဝမမြင်ဖူးသော အင်းများလည်း တွေ့ရသည်ဆို၏။ ပုရပိုက်တွင် ပါရှိသော ပါဠိ စကားလုံးများမှာ ဂါထာမန္တန်များ ဖြစ်သည်ဟု ဦးနန္ဒိယကသိ၍၊ စကားလုံးများ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးထံမှ လေ့လာဆည်းပူးသဖြင့် အတော်အတန် သဘောပေါက်သောအခါတွင် အင်းကွက်များနှင့် မန္တန်များကို အနည်းနည်းအဖုံဖုံ စမ်းသပ်ကြည့်သည် ဆို၏။ ဖော်ပြထားသော အညွှန်းများမှာ တိုက်ရိုက် အတိအလင်းမဟုတ်ဘဲ၊ ပဟေဠိသဘောဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခါတည်း အဓိပ္ပာယ်မပေါ်ဘဲ နည်းပေါင်းများစွာ စမ်းသပ်ခါမှ အဓိပ္ပာယ် ပေါ်ထွက်လာသည်ဆို၏။ ဦးနန္ဒိယသည် အင်းကွက်များနှင့် ဂါထာမန္တန်များကို ဤနယ် ထိုနယ်ဖြင့် နည်းပေါင်းစုံအောင် စမ်းသပ်ရသည်မှာ သုံးလေးလမျှ အချိန်ကြန့်ကြာသည်ဟု ဆိုလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျောင်းထိုင်ဆရာကြီးသည် ကျောင်းအပေါ်ထပ်တွင်ရှိ၍ ဦးနန္ဒိယနှင့် ကိုရင်နှစ်ပါး၊ ကျောင်းသား လေးငါးယောက်တို့သည် ကျောင်းအောက်ထပ်၌ ရှိကြစဉ် ကျောင်းသားများသည် စာအံလျက် လည်းကောင်း၊ ကိုရင်နှစ်ပါးသည် သင်္ဂြိုဟ်ရုပ်တွက်လျက် လည်းကောင်း ရှိနေကြ၍ ဦးနန္ဒိယမူကား မှိုင်းခံစက္ကူတွင် အင်းများချပြီး ကြေးနီပုရပိုက်ကို လက်တွင်ကိုင်ကာ မန္တန်စုတ်လျက် ရှိသည်ဆို၏။ ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားကလေးများသည် ဦးနန္ဒိယ ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းကို မြင်ခဲ့ရဖူးလှပြီဖြစ်၍ ပထမတွင် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိကြ။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့၌မူကား ဦးနန္ဒိယမှာ နတ်ပူးဝင်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါလျက် လက်အုပ်ချီထားသော လက်နှစ်ဖက်တို့မှာ မီးခိုးများအူထွက်လာသည်ကို မြင်ကြသည်နှင့် ရုပ်တွက်နေသော ကိုရင်များနှင့် မင်္ဂလာသုတ်အံနေသော ကျောင်းသားများသည် မိမိတို့၏အလုပ်ကို ဖယ်ထားပြီး ဦးနန္ဒိယကို အံ့ဩစွာ ဝေးကြည့်နေကြသည် ဆို၏။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ နဖူးနှင့်ကပ်လျက် လက်အုပ်ချီထားသော လက်နှစ်ဖက်တို့မှ ထွက်နေသော မီးခိုးများသည် အလိပ်လိပ် တက်လာဆဲတွင် လက်အုပ်နှစ်ခုအကြားမှ လျှပ်ပစ်သကဲ့သို့ လက်ခနဲ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသော အလင်းရောင်ကို မြင်လိုက်ရခြင်းနှင့်အတူ သေနတ်ပစ်သလောက်မျှမက မြည်ဟိန်း ပေါက်ကွဲသံကြီးတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာသည်ဆို၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ကိုရင်လေးများနှင့် ကျောင်းသားကလေးများသည် လေထဲတွင် လွင့်ပါသွားကြ၍ ကျောင်းအောက်တွင် ထရံနှင့်တိုက်သူကတိုက်၊ တိုင်နှင့်ဆောင့်သူကဆောင့်၊ တောင်တစ်ယောက် မြောက်တစ်ယောက် ကစဉ်ကရဲ ကျဲပြန့်သွားကြသည် ဆိုလေသည်။

ကိုရင်များနှင့် ကျောင်းသားများမှာ မိမိတို့နေရာတွင် ရပ်တည်နေနိုင်သည်သူဟူ၍ မရှိဘဲ မရှိဖရဲ လွင့်စင်သွားကြသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ ဒဏ်ရာအနာတရ

မရှိသဖြင့် ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထလိုက်ကြသည်ဆို၏။ သို့ရာတွင် ကျောင်းအောက်တစ်ခုလုံး မီးခိုးများဖုံးအုပ်နေသောကြောင့် ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အလွန်အမင်း ထိတ်လန့်ခြင်းအတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် နေရာမရွှေ့ပြောင်းဘဲ ရောက်မိရောက်ရာ အရပ်တွင် ကိုင်မိကိုင်ရာ ဆွဲကိုင်ထားကြသည် ဆို၏။ ကိုရင်တစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကာ ဝိုင်နေကြသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်တစ်လေ၏ ထွက်ဆိုချက်မဟုတ်၊ ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားအားလုံးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လူစေ့အောင်မေး၍ တညီတညွတ်တည်း ထွက်ဆိုချက်ဖြစ်လေသည်။

မီးခိုးများရှင်းသွား၍ ကောင်းမွန်စွာ မြင်နိုင်သောအခါ ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားများသည် ထိတ်လန့်ခြင်း မပြေပျောက်သေးဘဲ မည်သို့ဖြစ်လေသနည်းဟု စုံစမ်းမည်အကြံနှင့် ထိုမှဤမှ လှမ်းကြည့်ကြဆဲတွင် ဘုန်းတော်ကြီးသည် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းပြေးလာ၍ "ဘာလုပ်ကြသလဲဟေ့၊ သေကုန်ကြပလားဟဲ့" စသည့် စကားများဖြင့် ကိုရင်၊ ကျောင်းသားများကို ငေါက်ငန်း မေးမြန်းလေသည်။ အားလုံးက "ဦးနန္ဒိယဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ မသိပါဘုရား" စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း လျှောက်ထားကြ၍ ဘုန်းတော်ကြီးက "ဘယ်မလဲ နင်တို့ ဦးနန္ဒိယ" ဟု ပြန်မေး၏။ ဤတွင်မှ ကျောင်းသား၊ ကိုရင်များသည် ဦးနန္ဒိယကို ကြည့်လိုက်ရာ၊ လက်အုပ်ချီလျက် ထိုင်နေသောနေရာ၌လည်း မတွေ့၊ ကျောင်းအောက်တွင် မည်သည့်နေရာ၌မျှ မတွေ့၊ ခုတင်ကြိုခုတင်ကြား နေရာအနံ့အပြားတွင် မည်သည့်နေရာ၌မျှ ဦးနန္ဒိယကို မတွေ့ရတော့ချေ။ ထို့နောက် ဘုန်းတော်ကြီးက "ဘယ်ထွက်ပြေးသလဲ နင်တို့ဦးပဉ္စင်း" ဟု ငေါက်၍ မေးသည်နှင့် ကျောင်းသားများ ကျောင်းအောက်ထပ်၊ အပေါ်သာမက ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းသို့ အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေကြပါသော်လည်း ဦးနန္ဒိယကို မတွေ့ကြတော့ချေ။ ရွာထဲသို့ ထွက်ပြေးသည်ထင်သဖြင့် ကျောင်းသားများ စေလွှတ်ရှာဖွေသော်လည်း ဦးနန္ဒိယကို မတွေ့ရချေ။ စင်စစ်မှာ ဦးနန္ဒိယသည် ထိုနေ့မှစ၍ ရက်သတ္တတစ်ပတ်တိတိ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ဤကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ရပ်ကွက်ထဲတွင် အမျိုးအမျိုးဝေဖန် ပြောဆိုကြသည်။ အချို့က ဘုန်းတော်ကြီး ကြိမ်းမောင်းမည်ကို ကြောက်သောကြောင့် ထွက်ပြေးဟန်တူသည်ဟု ပြောကြသည်။ အချို့ကလည်း မန္တန်စုတ်ရာ၌ မနိုင်နင်းသောကြောင့် နတ်ဖမ်းစားပြီး ဝှက်ထားသည်ဟု ပြောကြ၏။ အခက်အခဲတစ်ခုမှာ ဝက်လက်၌ စခန်းချနေသော ဂျပန်စစ်သားများက သေနတ်သံကြားသည်ဟူ၍ ရွာသို့လာပြီးလျှင် "သေနတ်ပုန်းရှိရမည်၊ ရအောင် ရှာပေးရမည်" ဟု အမိန့်ပေးသောကြောင့် ရွာသားများက ကိုရင်နှင့် ကျောင်းသားများ ပြောသည့်အဖြစ်အပျက်အတိုင်း ပြောကြရာတွင် "သို့ဆိုလျှင် ကြေးနီပုရပိုက်ကိုပြလော့" ဟု တောင်းပြန်၏။ ဤတွင်မှ ဦးနန္ဒိယသာမက ကြေးနီပုရပိုက်ပါ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိကြလေတော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်၏မေးခွန်းကို ကျေနပ်အောင် မဖြေဆိုနိုင်သဖြင့် ရွာလူကြီးတစ်ယောက်၊ နှစ်ယောက် နားရင်းပါးရင်း ရိုက်နှက်ခြင်း ခံကြရရှာသေးသည်။

ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခု ဖော်ပြရန်ရှိသေးသည်မှာ ဦးနန္ဒိယ ပျောက်ကွယ်နေသည့် ရက်များအတွင်း၌ ရွာသူ ရွာသားသုံးလေးဦးတို့သည် ဦးနန္ဒိယကို တွေ့ရသည်ဟု အိပ်မက် မက်ကြ၏။ သူတို့မြင်မက်သော အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးနန္ဒိယသည် ညှိုးငယ်သောမျက်နှာထားနှင့် တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ သစ်တုံးတစ်ခုပေါ်၌ဖြစ်စေ၊ ကျောက်ဆောင်တစ်ခုပေါ်၌ဖြစ်စေ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့မြင်နေရသည်ချည်း ဖြစ်လေသည်။ မည်သူ၏ အိပ်မက်တွင်မှ ရွှင်ပြကြည်လင်သော မျက်နှာထား ရှိခြင်းကို မတွေ့ကြရချေ။

ကဲ့ရဲ့ခုနစ်ရက်၊ ချီးမွမ်းခုနစ်ရက် ဆိုသောစကားအရ ဦးနန္ဒိယ၏ အဖြစ်အပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ တအံ့အဩ ပြောကြ ဆိုကြခြင်းများသည်လည်း ခုနစ်ရက်စေ့သဖြင့် မေ့ပျောက်တော့မည်ဆဲဆဲ ရှိနေကြသည်တွင် ဦးနန္ဒိယသည် တအံ့တဩ ကွယ်ပျောက်သွားသကဲ့သို့ တအံ့တဩပင် ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် နံနက်စောစောတွင် ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် စကြိုလျှောက်လျက် ရှိစဉ်၊ စကြိုလမ်းအဆုံးသို့ ရောက်၍ တုံ့ပြန်မည်ဟု အလှည့်လိုက်တွင် လေးလံသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် မိမိ၏ခြေသလုံးကိုနှောက်မှ ပြင်းထန်စွာတိုးဝှေ့လိုက်သဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွား၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် မိမိအား မည်သူက ဝင်တိုးဝှေ့လေသနည်းဟု အကြည့်လိုက်တွင် မြေကြီးပေါ်၌ ခြေစုံဆင်းလျက် မိမိအား ကျောကုန်းဖြင့် တိုက်နေသော သင်္ကန်းဝတ်တစ်ပါးကို မြင်ရ၏။ မျက်နှာသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင်မှ မိမိ၏ဦးပွင်း ဦးနန္ဒိယဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရလေတော့သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ထိုနေ့ကတည်းက မိမိအား ထိတ်လန့်အောင်ပြုလုပ်သော ဦးပွင်းဆို၍ ကြိမ်းမောင်းလိုသည့်အထဲတွင် ယခုတစ်ဖန် မိမိအား အကြောင်းမဲ့ ကိုယ်လုံးရိုက်ကာ တိုးဝင်ချေရသလောဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းမည်ပြုဆဲတွင် ဦးနန္ဒိယ၏ သနားဖွယ်ကောင်းသော မျက်နှာငယ်ကလေးကို မြင်ရသည်တွင်မှ နှုတ်ဆွံ့သွားလေတော့သည်။ ဦးနန္ဒိယ၏မျက်နှာ၌ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ပူပန်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ခြင်း၊ နှလုံးမသာယာခြင်း၊ ပူဆွေးခြင်းမှစ၍ မကောင်းဆိုသမျှသော အခြင်းအရာများသည် အလုံးစုံ စုပေါင်းဖော်ပြလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုလေသည်။ ဦးနန္ဒိယ၏သင်းပိုင်မှာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဒူးပေါ်ပေါင်ပေါ်ဖြစ်နေသည့်အပြင်၊ ဧကသီမှာလည်း ကိုယ်တွင် ဝတ်ရုံလျက်မဟုတ်ဘဲ လက်တစ်ဖက်တွင် ဖွေပိုက်ကာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည် ဆိုလေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်လာစ သုံးလေးရက်အတွင်း၌ လက်ဝဲဘက် မျက်စိပျက်ရာမှ လက်ယာဘက် မျက်စိပျက်ခြင်းသို့လည်းကောင်း၊ လက်ယာဘက် နားရွက်ပဲ့ရာမှ လက်ဝဲဘက် နားရွက်ပဲ့ခြင်းသို့လည်းကောင်း ပြောင်းလဲလာခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ဦးနန္ဒိယ ကိုယ်တိုင်လည်း သတိမပြုမိ၊ ရွာသူရွာသားများကလည်း သတိမထားမိကြချေ။ မျက်စိတစ်ဖက်လပ်ခြင်းနှင့် နားရွက်တစ်ဖက်ပဲ့ခြင်းကို လူတိုင်း မှတ်မိသော်လည်း ချို့ယွင်းချက် တဖက်စီပါလာမြဲတိုင်း ပါလာသမျှ ကာလပတ်လုံး ဝဲယာပြောင်းလဲခြင်းကို အမှတ်ရနိုင်သူ အလွန်ရှား၏။ ချို့ယွင်းရာမှ ပကတိ အကောင်းဖြစ်လာခဲ့မှု လူတိုင်းပင် သတိပြုမိကောင်း ပြုမိမည်ဖြစ်သော်လည်း ဘက်ပြောင်းခြင်းကိုကား သတိရနိုင်ခဲ့လေစွတကား။ လူတိုင်းပင်လျှင် နဂိုကတည်းက လက်ယာ မျက်စိပျက်၍ လက်ဝဲ နားရွက်ပဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု ငြင်းလိုကြမည်ဖြစ်၏။

ဦးနန္ဒိယ ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ယီးတီးယားတား ဖြစ်နေသေး၍ ဓါတ်ပုံဟောင်းကို ထုတ်ကြည့်သောအခါမှ ယုံမှားသံသယ ကင်းစင်သွားပေတော့သည်။

သို့ရာတွင် ညာသန်အဖြစ်မှ ဘယ်သန်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခြင်းကိုမူ ဦးနန္ဒိယသည် ထိုနေ့အတွင်း၌ပင် သိရှိ၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးမည်ပြုသောအခါ၌ ဆွမ်းကို လက်ဝဲဘက်ဖြင့် နှိုက်မိသည်တွင် မလျော်ကြောင်းကိုသိ၍ လက်ယာလက်ဖြင့် ခွံလိုက်ရ၏။ သို့သော် သူ၏စိတ်ထဲ၌ကား လက်ဝဲဖက်ဖြင့် နှိုက်ချင်သောဆန္ဒ ပြင်းထန်လျက်ရှိသည်ဆို၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကိစ္စကြီးငယ်ဟူသမျှကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့်သာ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်တော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် "ငါကား ညာသန်အဖြစ်မှ ဘယ်သန်ဖြစ်လာခဲ့ချေပြီတကား" ဟု သိရလေတော့သည်။

ထို့နောက် နှစ်ရက် သုံးရက်အကြာတွင် မျက်စိနှင့် နားရွက်ဘက်ပြောင်းခြင်းကို ဦးနန္ဒိယသိရလေရာ နှလုံးအိမ်ဘက်ပြောင်းခြင်းကိုမူ တစ်လခန့်ကြာမှ သိမိတော့သည်ဟု ဆို၏။ ဦးနန္ဒိယသည် ဝက်လက်မြို့တွင် ဗုံးချသံကြားသည်နှင့် ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်၍ မိမိရင်ဘတ်ကို ဖိနှိပ်လိုက်ရာ လက်ဝဲဘက်တွင် လှုပ်ခန်ရမည့်အစား လက်ယာဘက်၌ လှုပ်ခန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ထိုအခါ၌မူ ဦးနန္ဒိယအဖို့ အံ့ဩသည် မရှိတော့ဘဲ မိမိကိုယ်၌ မှဲ့များ၊ အမာရွတ်များ စသည်များကို လှန်လှော့ကြည့်ရှုရာ ဝဲမှ ယာသို့လည်းကောင်း၊ ယာမှ ဝဲသို့လည်းကောင်း ရွှေ့ပြောင်းလဲတည်ရှိကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤတွင်မူ ဦးနန္ဒိယသည် မိမိတစ်ကိုယ်လုံး လက်ဝဲလက်ယာ ပြောင်းလွဲသွားခဲ့သောအဖြစ်ကို တစ်ခါတည်း သိရှိသွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဦးနန္ဒိယအကြောင်း ကြားဖူးသည်နှင့် ထိုခုနှစ်ရက်အတွင်း ဘယ်သို့ရောက်၍ ဘာလုပ်ခဲ့သည်များကို သိလိုလှ၍ လျှောက်ထား မေးမြန်းပါတော့သည်။ ဦးနန္ဒိယသည် မိမိကိုယ်အင်္ဂါ၌ တအံ့တဩ ပြောင်းလဲသွားခြင်းအတွက် အသားယူချင်သော စိတ်သော်လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးမကြံ့ဖူးသည်ဆို၍ ဂုဏ်ယူချင်သော ဆန္ဒသော်လည်းကောင်း လုံဝမရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကမေးလျှောက်ရာ၌ပင် ရှက်တက်တက်ရှိသော အမူအရာနှင့် "မသိချင်ပါနဲ့ဒကာကြီးရယ်" ဟုဆိုကာ ငြင်းဆန်သေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အကြောင်းကိုသိ၍ မပြောလျှင် မပြီးမည်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသောအခါမှ ထိုရက်သတ္တပတ်၏ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော အခြင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြပါတော့သည်။

ထိုနေ့က ဦးနန္ဒိယသည် ကြေးနီပုရပိုက်ကို ဒူးနှစ်လုံးကြားတွင် ညှပ်လျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ ပုရပိုက်တွင်ပါသော မန္တန်ကိုကြည့်ရင်း ရွတ်ဆိုသဖြင့် အဆုံးသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ကိုယ်လုံးထူပူ၍ ခိုက်ခိုက်တုန်လာပြီးလျှင် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ရင်ဘတ်ကို အရှိန်ပြင်းစွာလေဟပ်သလို ထင်လိုက်ရပြီး နောက်သို့ လွင့်စင်သွားပါသည်။ သူ၏စိတ်အထင်အားဖြင့် လေထဲတွင် ပါသွား၍ ခြေထောက်နှင့် မြေကြီး ထိမိသောအခါတွင် အရှိန်မပြေသေးသောကြောင့် ပက်လက်လှန်၍ လဲကျသွားပါသည်။ ဤမျှသာမကသေး၊ သူ၏ဦးခေါင်းသည် မာသောအရာဝတ္ထုတစ်ခုနှင့် ဆောင့်မိသောကြောင့် မူးမိုက်သွားပါသေးသည်။

မူးမိုက်ခြင်းပြေပျောက်၍ အခြေအနေကို ကြည့်သောအခါ ဦးနန္ဒယက မျှော်လင့်သကဲ့သို့ နေရောင်ခြည်ဖြင့် လင်းထိန်စွာမရှိဘဲ မှောင်မည်းမတတ် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ၏စိတ်အထင်အားဖြင့် ဆောင့်မိသလို အရာဝတ္ထုသည် ကျောင်းထရံဟု ထင်မှတ်မိသော်လည်း လက်ဖြင့် စမ်းသပ်လိုက်သောအခါ ကျောက်တုံးကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မလှမ်းမကမ်းတွင် စာအံနေကြသော ကိုရင်နှစ်ပါးနှင့် ကျောင်းသားများလည်း မရှိကြတော့ချေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအောက်တွင် မန္တန်စုတ်စဉ်က မွန်းတည့်ချိန်သာသာ နာရီပြန်တစ်ချက်မျှသာ ရှိသေး၍ ထိန်ထိန်လင်းလျက် ရှိသော်လည်း ယခုတွေ့ရသည်မှာ လုံးဝမှောင်အတိပြီးခြင်း မဟုတ်ရုံတမည် ရေးရေးမှုသာ မြင်ရလေတော့သည်။ ဤတွင် ဦးနန္ဒယက "ငါသည် ကျောင်းအောက်တွင် မဟုတ်တော့ဘဲ တစ်နေရာ တစ်ဌာနသို့ ရောက်ရှိနေရုံသာမက အချိန်ကာလလည်း ပြောင်းလွဲ၊ နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင်မှ ညကြီးမင်းကြီး ဖြစ်နေပြီတကား" ဟု စဉ်းစားမိ၏။ ထို့နောက် အထက်ကောင်းကင်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ညနေချိန်တွင် မိမိ မြင်တွေ့နေကျဖြစ်သော ကြယ်များသော် လည်းကောင်း၊ လ သော်လည်းကောင်း၊ မိုးတိမ်များသော် လည်းကောင်း အလျဉ်းမတွေ့ရဘဲ မှောင်မည်းလျက်ရှိသော နောက်ကျောခံ ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မြင်ရ၏။ ထိုကောင်းကင်ပြင်ကြီး၌ ကြယ်ကြွေခြင်း သို့မဟုတ် ဥပါပျံခြင်းနှင့်အတူသည့် အလင်းရောင်လုံးကလေးသည် အရှေ့မှ အနောက်သို့ လည်းကောင်း၊ အနောက်မှ အရှေ့သို့လည်းကောင်း၊ တောင်မှ မြောက်သို့လည်းကောင်း၊ မြောက်မှ တောင်သို့လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ပျံသန်းလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ အရှေ့ဘက်မျက်နှာမှ ပေါ်လာသော အလင်းရောင်လုံးကလေးသည် အထက်ကောင်းကင်သို့ မြင့်တက်၍ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းပြီးလျှင် အနောက်မျက်နှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ နှစ်မြုပ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တောင်မျက်နှာမှ အလင်းရောင်တစ်လုံး ပေါ်ပေါက်လာပြန်၍ အထက်ကောင်းကင်မှ ဖြတ်ကျော်ကာ မြောင်မျက်နှာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်သို့ နှစ်မြုပ်ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အပြန်အလှန် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် တလှည့်စီပေါ်လာသော အလင်းရောင် လုံးကလေးများ၏ ထွန်းတောက်မှုကြောင့် ဦးနန္ဒယရှိနေသောနေရာတွင် အလင်းရောင်မပြတ်ဘဲ ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအလင်းရောင်မှ မှောင်မိုက်သော ညများတွင် ကြယ်ကြွေသော သို့မဟုတ် ဥပါပျံသော အလင်းရောင်ထက် ပိုမိုသည်မဟုတ်ချေ။

ထို့နောက် ဦးနန္ဒယသည် အဆိုပါအလင်းရောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်အရပ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ မိမိမှာ တောင်ကြီးတစ်လုံး၏ ထိပ်ပေါ်သို့ရောက်နေ၍ ကျောက်တုံးကြီး တစ်လုံးကို မှီလျက်ရှိကြောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အလွန်နက်ရှိုင်း၍ အောက်သို့ မမြင်နိုင်သော ချောက်ကြီးများ၊ ချပ်ကြီးများ ရှိနေကြောင်း မိမိ၏ရှေ့တည့်တည့်၌မူ လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားနိုင်ရုံမျှသာရှိသော လမ်းကြောင်းကလေးသည် အထက်သို့လည်း မတက်၊ အောက်သို့လည်း မဆင်း၊ မြေ၏ ကျောကုန်းရိုးကဲ့သို့ စင်းစင်းကြီး တည်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဦးနန္ဒယသည် မန္တန်စုတ်စဉ်အခါက "ကာမ ဆယ့်တစ်ဘုံ ဘယ်ဘုံကိုကြိုက်သလဲ၊ ထိုက်ရာနားရော့လဟယ်" ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် အဆုံးသတ်ထားခြင်းကို ရိပ်မိ၍ မိမိသည် လူ့ပြည်မှအပ ဘုံတစ်ခုခုသို့ ရောက်နေခြင်းဖြစ်တန်ရာသည်ဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း ဤနေရာသည် မည်သည့်ဘုံဌာနတွင် အပါအဝင်ဖြစ်သည်ဟူ၍မူကား မကြံဆနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။

ဦးနန္ဒိယမှာ ရှေ့အဖို့ မည်သို့ပြုရမည် မသိသည်နှင့် အကြံရခက်လျက်ရှိစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သက်ပြင်းချသော အသံတစ်သံ ကြားရပြီးနောက် ညည်းညူသောအသံ၊ စိတ်ညစ်ညူးသဖြင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းသောအသံ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ တဖြည်းဖြည်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို ကြားရလေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာ၍ ညည်းတွားသောအသံကို မိမိနောက်မှ လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု သိသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာတွင်၊ မိမိနောက်စေ့နှင့် ဆောင့်မိသော ကျောက်တုံးကြီးပေါ်၌ သင်္ကန်းဝတ်တစ်ပါးရပ် ရပ်လျက်ရှိသည်နေသည်တွင် သင်္ကန်းဝတ်က "တပည့်တော်ကို မမှတ်မိဘူးလား ဦးနန္ဒိယ" ဟုမေးလေသည်။ ဦးနန္ဒိယသည် အံ့သြစွာ ကြည့်နေသည်။ သင်္ကန်းဝတ်က "တပည့်တော်ကို မမှတ်မိဘူးလား ဦးနန္ဒိယ" ဟုမေးလေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် မထင်ရှားသော ဥပါရောင်တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်နှာကို သဲကွဲစွာ မမြင်ရသော်လည်း အသံကို မှတ်မိသည်နှင့် "ဦးကုသလ မဟုတ်လားဘုရား" ဟုမေးလိုက်။ ဤတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်က "တပည့်တော်ကို ဘုရားမထူးပါနှင့်၊ တပည့်တော်က သင်္ကန်းဝတ်ထားပေမယ့် ရဟန်း မဟုတ်တော့ပါဘူး" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ဤနေရာ၌ ဦးကုသလအကြောင်းကို ဖော်ပြရန် လိုပေသေးသည်။ ဦးနန္ဒိယနှင့် ဦးကုသလတို့သည် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် အတူတကွ ရဟန်းခံကြ၍ အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရား အစရှိသည် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော လောကီပညာများကို ဆည်းပူးခဲ့ကြရာ၊ အသက်ရှင်နေကြစဉ်အခါတွင် ကတိကဝတ်တစ်ခု ပြုခဲ့ကြဖူးလေသည်။ ထိုကတိကဝတ်မှာ မည်သူက ရှေးဦးစွာပျံလွန်သည်စေ တတ်နိုင်သောဘဝမျိုးသို့လာခဲ့လျှင် ကျန်ရစ်သူအား ကိုယ်ထင်ပြုရန် ဖြစ်လေသည်။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ခန့်က ဦးကုသလသည် ဝမ်းရောဂါဖြင့် ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရာ ခန္ဓာအိမ် ပြိုကွဲခါနီးဆဲဆဲ၌ ဦးနန္ဒိယက ဦးကုသလအား မိမိတို့၏ ထိုပဋိညာဉ်ကို သတိပေး၍ ဦးကုသလကလည်း ထိုပဋိညာဉ်ကို မေ့ပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ထပ်လောင်း၍ ကတိပြုသွားလေသည်။ ဦးကုသလ ပျံတော်မူပြီးနောက် ဦးနန္ဒိယသည် မိမိတို့၏ ကတိအတိုင်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကိုယ်ထင်ပြုလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့မြင်ရသည်နှင့် နောက်ဆုံးတွင် လက်လျှော့၍ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှ ထွက်ခွာပြီး၊ ကြေးနီပုရပိုက် သတင်းကြားရသော မန်ကျည်းတုံရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

- လ။ ။ "တပည့်တော်တို့ ကတိကဝတ်တစ်ခု ပြုထားခြင်းကို အရှင်ဘုရား သတိရပါသေးသလား"
- ဃ။ ။ "သတိရတာပေါ့ ကိုယ်တော်"
- လ။ ။ "တပည့်တော် ရဟန်း မဟုတ်တော့ပါဘူးဆို၊ ဒီလိုမပြောပါနဲ့"
- ဃ။ ။ "ယောင်လို့ပါ။ သတိရပါတယ်၊ သတိရလို့ ဟိုတုန်းက ခဏခဏ မျှော်လင့်မိပါတယ်"
- လ။ ။ "တပည့်တော်လည်း သတိရတယ်။ နို့ပေမယ့် အခွင့်မသင့်လို့ ကန့်လန့်ကာကို မလှုပ်နိုင်ဘူး၊ တပည့်တော်က ဦးနန္ဒိယဘက်ကို ကူးမလာနိုင်ဘဲ၊ အခု ဦးနန္ဒိယက တပည့်တော်ဘက် ကူးလာလို့ တွေ့ဆုံခွင့်ရပေတော့တယ်"
- ဃ။ ။ "ဘာလို့ အခွင့်မရသလဲ"

လ။ ။ "ခွင့်မရဆို တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ပျော်ပါးတဲ့အခိုက်မှာ ပျော်လွန်းလို့ မေ့နေတယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့အခိုက်မှာဆို ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘာကိုမျှ သတိမရအောင် လောင်ကျွမ်းလွန်းလို့ပါ"

ယ။ ။ " ဒါဖြင့် ဦးပွဲက... အဲလေယောင်လို့... ဦးကုသလက... ဟုတ်ပေါင် ဘယ်သူတဲ့"

လ။ ။ " တပည့်တော်ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို ခေါ်ပေါ်တော့ ထွန်းတင်တဲ့"

ယ။ ။ "စကားပြောရတာ တယ်ယောင်တယ်ဗျာ၊ ခက်နေတာပဲ"

လ။ ။ "ဦးပွဲက မှားတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး၊ မှားခေါ်တဲ့အတိုင်း တပည့်တော်က ငြိမ်ခံနေခဲ့လို့ရှိရင် တပည့်တော်မှာ အပြစ်ကြီးပါတယ်၊ ရဟန်းမဟုတ်တော့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကို ရဟန်းအစစ်တစ်ပါးက ရဟန်းအချင်းချင်း အပြောမျိုးပြောလို့ ငြိမ်ခံနေရင် ရဟန်းယောင်ဆောင်တဲ့ ပြစ်ချက်ကြီးတစ်ခုတိုးပြီး ဒီထက်ဆိုးတဲ့ ဘဝမျိုးကို တပည့်တော် ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်"

ယ။ ။ "နို့ ဒါဖြင့် ကိုထွန်းတင်က ခု ဘယ်ဘဝရောက်နေတာလဲ"

လ။ ။ "တပည့်တော် မလျှောက်ချင်ဘူး ဘုရား၊ နောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်"

ယ။ ။ "ကျုပ်မှာ ခက်နေတာက..."

ထိုခဏ၌ နက်ရှိုင်းသောချောက်ကြီးထဲဆီမှ မောင်းထုသံတစ်ချက်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤတွင် ဦးကုသလသည် အလွန်ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်လာ၍-

လ။ ။ "တပည့်တော် သွားဦးမယ် ဘုရား၊ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ နောက်တော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့"

ဟုဆိုကာ ဦးနန္ဒိယကို ဝတ်ချ၍ လင်းမြွေကျောရိုးပမာ ရှိနေသော တောင်ပေါ်မှ ချောက်ထဲသို့ အရောသောပါး ဆင်းပြေးလေတော့သည်။

ဦးကုသလ ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် ဦးနန္ဒိယသည် "ဦးကုသလထံမှ ဘာတစ်ခုမျှ အထူးတလည် မစုံစမ်းလိုက်ရဘဲ လူချင်း ကွဲသွားချေပြီတကား"

ဟု နှမြောဝမ်းနည်းလျက် ကျောက်တုံး၏ အခြားဘက်၌ရှိသော မြွေကျောလမ်းကလေးနှင့် ဤဘက်တွင်ရှိသော မြွေကျောရိုး လမ်းကလေးအနက် မည်သည့်ဘက်သို့ လိုက်၍ စုံစမ်းသင့်ပါသနည်းဟု ဆင်ခြင်ရာတွင် ကျောက်တုံး၏ အခြားဘက်မှ ဦးကုသလနှင့်တွေ့ဖို့ လမ်းများသည်ဟု ထင်မြင်ကာ ကျောက်တုံးကိုကျော်၍ ထိုလမ်းဘက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဦးနန္ဒိယသည် ဤဘက် ထိုဘက်တွင် ချောက်ကြီးနှစ်ဖက် ညှပ်လျက်ရှိသော မြွေကျောရိုးပမာဏရှိ တောင်ထိပ်လမ်းကလေးအတွင်း လိုက်လာခဲ့ရာ လမ်းမှာခရီးသည် အမြောက်အမြား လျှောက်ထားသည့် လက္ခဏာဖြင့် ကျောက်များပင် ချောမွေ့လျက်ရှိသည်။ အတန်ငယ် လျှောက်မိလျှင်ပင် လမ်း၏ လက်ဝဲလက်ယာတို့၌ရှိသော ချောက်ကြီးများအထဲမှ သက်ပင့်ရှူသော ညည်းသံများ၊ ပြင်းထန်သော ဟီးချသံများ ပေါ်ထွက်လာရာမှ ဆက်လက်၍လျှောက်တိုင်း ညည်းညူသံများသည် ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာတော့သည်။ ထိုနောက်၌မူ ညည်းတွားရုံမကတော့ဘဲ "အလိုလေး၊ အမယ်လေး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ လုပ်ကြပါဦး၊ ပူလှချည်ရဲ့၊ လောင်လှချည်ရဲ့၊ အသည်းနှလုံးတွေ ကြွေရချည်ရဲ့၊ အခံရခက်လှချည်ရဲ့" အစရှိသည့် ဒုက္ခ၊ ဒေါမနဿ၊ ပရိဒေဝ၊ ဥပယာသ စသော အခြင်းအရာတို့၏ အော်သံ၊ ဟစ်သံ၊ ညည်းတွားသံများသည် ကြာလေ ဆူတတ်လေ၊ နားမခံသာအောင် ပြင်းထန်လာလေတော့သည်။

တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ သံကုန်ဟစ်၍ ကုန်းအော်သော ငယ်သံများသည် ဦးနန္ဒီယ၏ သောတပသာဒရုပ်ကို ဆူးဖြင့်ထိုးဆွသကဲ့သို့ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိသည်နှင့် ရှေ့သို့ဆက်လက်မသွားဘဲ၊ ထိုနေရာ၌ပင် နားနှစ်ဖက်ကိုပိတ်ကာ ထိုင်နေမိလေတော့သည်။ ဦးနန္ဒီယသည် ထိုနေရာ၌ မည်မျှလောက်ကြာအောင် ထိုင်နေမိသည် မသိ၊ အခံရ အခက်ဆုံးသော ဝေဒနာသည်၊ သည်ပင်လျှင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ဆက်ကာဆက်ကာ ခံစားရသောအခါ၌ ယဉ်ပါးတတ်သော ဓမ္မတာသဘောအတိုင်း နားကိုဖွင့်၍ ခံနိုင်ရည်ရှိခဲ့လေပြီ။ အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောခါ အလင်းလုံးကလေးများသည် ယခင်ကနည်းတူ တစ်ဖက်သောမျက်နှာမှ အခြားတစ်ဖက်သို့ ကူးသန်းကာ အဆက်လည်းမပြတ်၊ တစ်ကြိမ်တွင် တစ်လုံးထက်ပို၍ ပေါ်လာခြင်းလည်း မရှိသောကြောင့် ခပ်မှန်မှန်နှင့် ညီမျှသော အလင်းရောင်သည် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ အလင်းရောင်မှာ အဖြူရောင်မဟုတ်၊ စိမ်းပြာပြာအရောင်ဖြစ်၍ တောင်တန်းကြီးနှင့် အထက်ကောင်းကင်မှာလည်း စိမ်းပြာပြာအရောင်ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်။

ဦးနန္ဒီယသည် စိတ်အာရုံပြောင်းစေလိုသောသဘောဖြင့် ချောက်ထဲမှအော်သံများကို နားစိုက်မည့်အစား၊ ကောင်းကင်သို့မော့ကာ အလင်းလုံးများ၏ ပေါ်ပုံပျောက်ပုံများကို ကြည့်နေစဉ်၊ တစ်ဖက်သောမျက်နှာမှ လျှပ်စစ်တစ်ချက် ပစ်လိုက်ခြင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုလျှပ်စစ်၏ အလင်းရောင်မှာ မိမိကြုံတွေ့ဖူးသော အလင်းရောင်မျိုးမဟုတ်ဘဲ စိမ်းပြာပြာအရောင်ဖြစ်သည်ဟု သတိပြုမိ၏။ စင်စစ်မှာ ယခင်ကမြင်ရသည့် ဥပါလုံးများ၏ အရောင်မျိုးဖြစ်၍ ထိုမျှမက ထွန်းတောက်ခြင်းသာလျှင် ခြားနားခြင်းရှိလေသည်။

တစ်နေရာမှ လျှပ်စစ်ပစ်၍ အလင်းရောင် ကုန်ဆုံးသွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခြားတစ်နေရာမှ တစ်ချက်ပစ်ပြန်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် အခြားတစ်နေရာမှ ပစ်ပြန်၏။ ဤသို့ဖြင့် လျှပ်စစ်တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်လက်၍ ပစ်သည်တွင် စိမ်းပြာပြာဖြစ်သော အလင်းရောင်သည် ကုန်ဆုံးတော့သည်မရှိဘဲ တစ်လျှောက်တည်းကဲ့သို့ တောက်လင်းလျက် ရှိတော့သည်။ ထိုအလင်းရောင်သည် နေ၏အလင်းရောင်ကဲ့သို့ ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်သည် မဟုတ်သော်လည်း ဤဒေသအဖို့မှာ လျှပ်စစ်ရောင်သည် နေ့အချိန်အတွက်ဖြစ်၍ ဥပါပျံသော အလင်းရောင်သည် ညအချိန်အတွက်ဖြစ်သည်ဟု ဦးနန္ဒီယ စဉ်းစားမိလေသည်။ ထိုပြင် လူ့ဘုံ၌ နေ့အချိန်သည် ဤဒေသ၌ ညဖြစ်၍၊ ထိုဒေသ၌ နေ့ဖြစ်သောအချိန်တွင် လူ့ပြည်၌ ညအချိန်ဖြစ်တန်လောက်သဖြင့် နေနှင့်ည ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ လူ့ပြည်၌ မြင်ရသော နေ၊ လနှင့် နက္ခတ်တာရာများသည် ထိုဒေသ၌ လုံးဝမရှိချေ။

ထိုအခါ၌မူ ချောက်ထဲမှကြားရသော ညည်းတွား ရေရွတ်သံများသည် ရပ်စဲ သွားကြလေပြီ။ ဤတွင် ဦးနန္ဒီယသည် အတော်အတန် လင်းထိန်သော ဤလျှပ်စစ်ရောင်တွင် အခြေအနေကို စုံစမ်းမည်အကြံနှင့် ဆက်လက်၍လျှောက်လာခဲ့ရာ မြေကျောရိုးကုန်းပမာရှိသော လမ်းကြောင်းကလေးသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်၍ လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခု၏ အစသို့ ရောက်လာလေသည်။ လွင်ပြင်ပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ တောက်ပြောင်သော ဝတ္ထုပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားဟန်ရှိ၍ အချွန်အတက်မျိုး ဆောက်အံ့များကို တွေ့မြင်ရသည်။ ပထမ၌ ဦးနန္ဒီယက ဘုန်းကြီးပျံတစ်ခုသို့ ရောက်လာ၍ ပြဿာဒါ၊ လောင်တိုက်၊ နိဗ္ဗာန်ကောင်းစသည်တို့ ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု ထင်မိ၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင်

မျက်စိတစ်ဆုံးတည်ရှိ၍ အရေအတွက်အားဖြင့် ထောင်သောင်းမကရှိလေရကား ဘုန်းကြီးပျံ မဟုတ်နိုင်ဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ရာတွင် အဆောက်အအုံများ၏ အနေအထားမှာ အချွန်အတက် များသည့်အပြင် မန္တလေးမြို့ ရွှေချည်ထိုးရပ်ကွက်မှ ရက်လုပ်သောအထည်များကဲ့သို့ ရွှေချည်ငွေချည်နှင့် "ကုလားရွှေ" တို့ဖြင့် တပြောင်ပြောင် တလက်လက် အရောင်ထွက်လျက် ရှိသောကြောင့် လူနေသောအဆောက်အအုံဟူ၍ ယူဆရန် ခဲယဉ်းလှသည်။

အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသောအခါ မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေရာ ယောက်ျား မိန်းမများသည် သစ်လွင်ပြောင်လက်သော အဝတ်အစားများဖြင့် လေသာပြတင်းပေါက်နှင့် ဝရန်တာများတွင် ထိုင်လျက်ရှိကြသည်။ လမ်းကြီးများသည် အတော်အတန် ကျယ်ဝန်းသော်လည်း ခရီးသွားရန် အကြောင်းကိစ္စမရှိကြသည့် လက္ခဏာနှင့် အသွားအလာ အလွန်နည်းပါး၏။ ဦးနန္ဒိယသည် သုံးလေးလမ်း လျှောက်လာခဲ့ရာ၌ပင် ခရီးသည် တစ်ယောက်တစ်လေမျှသာ တွေ့ရ၏။ ယာဉ်ရထားဆို၍လည်း မတွေ့ရချေ။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်မျှသာ တွေ့ရသော ခရီးသည်များသည် ပြုံးစိစိမျက်နှာဖြင့် ဦးနန္ဒိယကို ကြည့်သွား၏။ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကမူ လက်အုပ်ချီ၍ သွားလေသည်။ လေးငါးလမ်းမျှ လျှောက်မိသောအခါ ဦးနန္ဒိယသည် ကျောင်းပရိဝုဏ်နှင့်တူသော မြေရာကွက်တစ်ခုကို တွေ့၍ ဗဟိုချက်၌ တည်ဆောက်ထားသော ကျောင်းကြီးသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောင်းလှေကားထိပ်မှ လက်ယပ်ခေါ်နေသော ဦးကုသလကို မြင်သဖြင့် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဦးကုသလမှာ တောင်ထိပ်ရှိ ကျောက်တုံးပေါ်၌ တွေ့မြင်ရစဉ်ကဲ့သို့ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာထားမဟုတ်ဘဲ အားရွှင်ပျသောအမူအရာနှင့် ခရီးဦးကြိုပြုလေသည်။ ကျောင်းပေါ်တွင် သင်္ကန်းဝတ် လေး၊ ငါး ခြောက်ပါးတွေ့၍ ဦးကုသလမှတစ်ပါး ကြွင်းကျန်သော သင်္ကန်းဝတ်များကို ဦးနန္ဒိယက မသိသော်လည်း သူတို့ကမူ ဦးနန္ဒိယကို သိကြသည့်လက္ခဏာဖြင့် ဖော်ရွေစွာ ခရီးကြိုပြုကြလေသည်။

ကျောင်းကြီးပေါ်၌ အခင်းအကျင်းများသည်လည်းကောင်း၊ တည်ခင်းကျွေးမွေးသော အစာအာဟာရများသည်လည်းကောင်း ပထမတန်းချည်းဖြစ်၍ အတော်ဆာမွတ်လာခဲ့သော ဦးနန္ဒိယသည် ကျွေးမွေးသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်၏။ သို့ရာတွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဦးနန္ဒိယနှင့်အတူ ဘုန်းမပေးဘဲ တသီးတခြား ပြင်ဆင်ကျွေးမွေးလေသည်။ ဆွမ်းစားပြီးသည့်နောက် ဦးကုသလသည် ဦးနန္ဒိယကို မြို့ထဲသို့ လျှောက်၍လှည့်လည်ပြသရာ မိမိသိကျွမ်း၍ ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်သည့် ကုန်သည်ပွဲစား ဒကာ ဒကာမများ၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်များ၊ မြို့အုပ်ဝန်ထောက် စသည့် အစိုးရအမှုထမ်းများအပြင်၊ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။ အရာရှိကြီးမှာ မသေသေးဘဲ လူ့ပြည်တွင် ယခုရှိနေသေးသဖြင့် ဦးနန္ဒိယက ဦးကုသလာအား မေးမြန်းရာ ဦးကုသလက "ဒီအရပ်မှာ ဒီလိုပဲဦးပွင်း၊ လူ့ပြည်မှာမသေသေးမီ ဒီမှာ အရိပ်လာထင်ပြီး နိမိတ်ပြတာပဲ" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ဦးနန္ဒိယကမူ တကယ်မသေသေးမီ အရိပ်နိမိတ်ပြသည်ဆိုခြင်းကို နားမလည်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။

လမ်းပေါ်၌ လျှောက်သွားကြစဉ် နေအိမ်တိုင်းကလိုပင် တီးသံ မှုတ်သံများ၊ တေးချင်းသံများ၊ ရယ်မောကြသဖြင့် တသောသောရှိသော အသံများ ပေါ်ထွက်လျှက်ရှိ၏။

ပြတင်းပေါက်မှ လမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်နေကြသော ယောက်ျား မိန်းမတို့၏ မျက်နှာများမှာလည်း တရွှင်ရွှင်တပြုံးပြုံးဖြင့် ဟဒယနှလုံး ကြည်နူးနှစ်သိမ့်ကြဟန်တူ၏။ မိန်းမပျိုများ၌ ပန်ဆင်ထားသော ပန်းများမှာလည်း သက်တံ့ကဲ့သို့ အရောင်အမျိုးမျိုးရှိ၍ ဆန်းကြယ်သော အခက်အနွယ်ပုံသဏ္ဍာန် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ရှုကြည့်၍ မငြီးအောင် လှပါပေ၏။ သူတို့၏အဝတ်တန်ဆာများမှာလည်း ရွှေရောင်ငွေရောင်တောက်လျက် ပင့်ကူမျှင်ဖြင့် ရက်လုပ်သည်သကဲ့သို့ အလွန်တရာ ပါးလွှာနူးညံ့လှပေသည်။ မိန်းမပျိုကလေးများနှင့် ပြတင်းပေါက်မှ အပြန်အလှန် တပြုံးပြုံး နေနေကြခြင်းအားဖြင့် အချိန်ကုန်ကြဟန် တူပေသည်။ မြို့သူမြို့သားအားလုံးတို့သည် ပရိယေသန ဝမ်းစာအတွက် အလုပ်တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရန်လိုသည့် လက္ခဏာမရှိဘဲ ပင်စင်အငြိမ်းစားများကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းစွာနေနိုင်ကြဟန် တူပေသည်။ ထိုသူတို့၏ အနေအထိုင်ကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဦးနှုန်းယုန်ဖိတ်ထဲ၌ ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် လူ့ပြည်မှာ စုတေပြီးသည်နောက် ကောင်းမြတ်သော ဘုံတစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်နေခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။

ဦးနှုန်းယုန်သည် ဦးကုသလ၏ ကျောင်း၌ တည်းခိုနေထိုင်၍ သုံးရက်ခန့်ကြာသောအခါ ညနေခင်းအချိန်များတွင် မိမိအား ကျောင်း၌ တစ်ပါးတည်းထားခဲ့၍ သင်္ကန်းဝတ်များနှင့်တကွ မြို့သူမြို့သားများသည် တစ်ဖက်သော မျက်နှာသို့ သုံးယောက်တစ်ဖွဲ့၊ လေးယောက်တစ်ဖွဲ့ စသည်ဖြင့် ထွက်သွားကြသည် ထိုအချိန်တွင် လမ်းပေါ်၌ ခရီးသွားများ ပြတ်စဲတော့သည်မရှိဘဲ ပုရွက်ဆိတ်များ စီတန်းလျှောက်သကဲ့သို့ လျှောက်သွားကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူတို့၏ မျက်နှာများမှာ နေ့ခင်းအချိန်မှာကဲ့သို့ ကြည်လင်ရွှင်ပျခြင်း မရှိ၊ ညှိုးငယ်နွမ်းရိလျက်ရှိ၏။ ဥတစ်လုံးပျံသော အလင်းရောင်မျှသာရှိသည့် ည၌အချိန်များတွင် တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်၍ လျှပ်စစ်များ တရစပ်ပစ်သည့် နေ့အချိန်တိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ တေးချင်းများသီဆိုကာ က သူက၊ ခုန်သူ ခုန်လျက် မြို့ထဲသို့ ပျော်ရွှင်စွာ ဝင်လာကြလေသည်။

ဦးနှုန်းယုန်က ဦးကုသလအား အဘယ်သို့သောအရပ်သို့ သွားကြသနည်းဟု မေးသောအခါ "မသိချင်ပါနှင့် ဦးယွင်းရယ်၊ ကောင်းကောင်းစားပြီး ကောင်းကောင်းနေရရင် တော်ပြီ မဟုတ်လား" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

စတုတ္ထနေ့၌မူကား ဦးနှုန်းယုန်သည် သိလိုသောစိတ်ကို ချိုးနှိမ်၍ မတတ်နိုင်သည်နှင့် သင်္ကန်းဝတ်များနှင့်တကွ မြို့သူမြို့သားများ သွားကြသော အရပ်မျက်နှာသို့ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်သွားလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် လျှပ်စစ်များ ရပ်စဲ၍ ဥပါတစ်လုံးပျံသော အလင်းရောင်မျှသာ မှေးမှိန်စွာ ရှိတော့သည်ဖြစ်ရာ၊ ဦးနှုန်းယုန်သည် လွင်ပြင်၏အဆုံးသို့ ရောက်၍ မြွေကျောကုန်းပမာ ရှိနေသော တောင်ထိပ်မှ ချောက်ထဲသို့ဆင်းသည့် လမ်းကလေးအတိုင်း ရှေ့ကနည်းတူ ဆင်းလိုက်သွားလေ၏။ ချောက်မှာ ပေတစ်ထောင်ထက်မနည်း နက်ရှိုင်း၍ တောင်ကြီးနှစ်လုံး အကြားတွင် တည်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်မှပျံသော ဥပါအရောင်သည် တောင်ကြီးထဲသို့ မရောက်တစ်ချက် ရောက်တစ်ချက်ရှိ၍ မှေးချည်တစ်ခါ မှိန်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ဝိုးဝါးမျှသာ မြင်နိုင်လေသည်။ အောက်သို့ဆင်းသော လမ်းဆုံး၍ ချောက်ထဲသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ညည်းတွားသံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ရေရွတ်သံများသည် သဲ့သဲ့မျှကြားရလေပြီ။

ဦးနန္ဒိယသည် တောင်နှစ်လုံးအကြား ချောက်ထဲ၌ရှိသော လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွားရာ တောင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးမှာ အလွန်နီးကပ်စွာ တည်ရှိသောကြောင့် အထက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ တောင်ထိပ်ချင်း ထိလှမတတ်ရှိ၍ ဥပါရောင်သန်းသော ကောင်းကင်ပြာသည် နံရံတွင် ဆေးပြာဖြင့် ရေးခြယ်သော စုတ်ကြောင်းသဖွယ် သေးငယ်စွာ မြင်ရလေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ပျံသော ဥပါရောင်သည် ကန့်လန့်ဖြတ်သောအခါ၌ တစ်ခဏမျှသာ ဝင်နိုင်၍ တောင်၏အလျားလိုက် ဖြတ်သန်းသော ဥပါရောင်သာလျှင် ထင်ရှားသော အလင်းရောင်ကို ပေးနိုင်တော့သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ကြောင်းတည်းရှိ၍ ကျည်းမြောင်းလှသော လမ်းလည်းဖြစ်သောကြောင့် လမ်းမှားနိုင်စရာ မရှိချေ။

ဦးနန္ဒိယသည် လျှောက်သွားစဉ် ညည်းတွားသံများသည် နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်လာရာ တစ်နေရာတွင် တောင်ခေါင်းကြီးတစ်ခု ဘွားခနဲပေါ်လာ၏။ တောင်ခေါင်းကြီးမှာ အလျား အနံ မည်မျှရှိသည်မသိ၊ တောင်ကြီးထဲသို့ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ထိုးဝင်သွား၍ မည်သည့်အရပ်မှ လာသည်ဟု မပြောနိုင်သော အလင်းရောင်တစ်မျိုးရှိ၏။ တွေးထင်ရန်ရှိသည်မှာ ဤတောင်ကြီးဖွဲ့စည်းသော ကျောက်သည် ကျောက်စုန်းဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှ ဥပါရောင် မသန်းနိုင်သော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးထဲ၌ စိမ်းတိမ်းတိမ်းညစ်ပုပ်ပုပ် အလင်းရောင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူလေသည်။

တောင်ခေါင်းထဲသို့ ရှေးဦးစွာ ဝင်သွားသောအခါ ဦးနန္ဒိယမှာ မှောင်မည်းမည်းကြီးကို တွေ့ရခြင်းထက် စိမ်းလဲ့လဲ့ အလင်းရောင်ကြောင့် စိတ်၏ လေးလံထိုင်းမှိုင်းခြင်း ဖြစ်ရလေတော့သည်။ အတွင်းသို့ဝင်သွားရာ၌ တစ်ကောင် နှစ်တောင်ခန့်မျှရှိသော ပက်ကျီကောင်ကြီးများသည် အမိုးအကာတို့တွင် တရွေ့ရွေ့သွားနေကြသည့်ပြင် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ် ကောင်းသော မြွေနှင့်တူသော သတ္တဝါကြီးများသည်လည်း တိုးလိုးတန်းလန်းတချို့၊ အခွေလိုက် တချို့၊ ပါးပြင်ထောင်လျက်တချို့ ရှိနေကြ၏။

ထိုအတောအတွင်း ညည်းတွား အော်ဟစ်သံများသည် ကျယ်လောင်လာရာ ဦးနန္ဒိယသည် တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျောက်ထရံကိုမှီကာ ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိလျက် ညည်းတွားနေကြသော လူတစ်စုကို တွေ့ရ၏။ ထိုသူတို့သည် ဘာကိုမြင်၍ အဘယ်ကြောင့် ညည်းညူကြသည်ဟု မပြောနိုင်ချေ။ သူတို့အနက်တွင် ဦးနန္ဒိယသိဖူးသော မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက် ပါ၏။ ထိုသူသည် သုံးရာတန်သော လယ်ကို တစ်ရာနှင့်အပေါင်ခံပြီး၊ မရွေးနိုင်တိုင်း အတိုးတက်၍ အညွန့်ပေါ် အညွန့်ဆင့်ကာ နောက်ဆုံးတွင် လယ်ကိုသိမ်းခြင်းဖြင့် မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်လာသည်ဟု ဦးနန္ဒိယ သိရလေသည်။ ဤလူကြီးနှင့်အတူ ခေါင်းတုံးတွေ ပြောင်ပြောင်နှင့် ချစ်တီးပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော လူများလည်း ရှိကြလေသည်။ ဦးနန္ဒိယက သေချာစွာကြည့်သောအခါ ထိုလူများ စားသောအစာသည် အထက်သို့ဆန်၍ အန်ထွက်မည် ပြုသောကြောင့်၊ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ဖိထားခြင်း၏ ဖြစ်သည်ဟု သိရလေသည်။

ဆက်လက်၍ လျှောက်သွား၍ အခြားတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ပြဒါးရှင်လုံးနှင့်တူ၍ ဝင်းဝင်းတောက်သည့် အလုံးတစ်လုံးသည် တောင်ခေါင်းကြီးထဲတွင် မနိမ့်မမြင့်မှ ပျံလျက်ရှိရာ လူအမြောက်အမြားသည် ဆူး၊ ညှောင်၊ ခလုတ်နှင့် ဖန်ကွဲများ၊ သံချွန်များ

ပြန်ကျလျက်ရှိသော ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သူ့ထက်ငါ အလှအယက် အပြေးအလွှား လိုက်ကြရသောကြောင့် စူးရှသော ခြေထောက်များမှာ သွေးရဲရဲ ယိုစီးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုလူများအနက်တွင် ဦးနန္ဒိယသိဖူးသော ကုန်သည်တစ်ဦးပါရှိရာ မြို့ရွာ၌ ဆန်ပြတ်လပ်၍ ဆန်ဈေး အလွန်တက်သောကြောင့် ဆင်းရဲသားကုလီများ ဝယ်မစားနိုင်ဘဲရှိရာတွင် ဈေးတက်သည်ထက် တတ်အောင်ဆို၍ လက်ရှိဆန်များကို မရောင်းဘဲ လှောင်ခြင်းဖြင့် သူ့ဌေးဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ တတိယလိုက်ခေါင်း၌ကား လူများသည် အစုလိုက် အပုံလိုက်တည်ရှိသော ကျောက်သံပတ္တမြားပုံကြီးမှ သူ့ထက်ငါ လူယူရန်ကြိုးစား၏။ ကျောင်သံပတ္တမြားများကား အလွန်လှပ၍ ယူချင်စဖွယ်ရှိ၏။ လှရာတွင် လက်နှင့်ထိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အလွန်ပူလောင်သည့် လက္ခဏာနှင့် "အလို... အမလေး" ဟု ညည်းတွားသော်လည်း လွှတ်၍မချရက်သောကြောင့် တညည်းညည်းတညူညူနှင့်ပင် ဆုပ်သူဆုပ်၊ ဖွေသူဖွေ၊ ဖက်သူဖက် ပြုလုပ်လျက်ရှိကြသည်။ ထိုသူများအနက်တွင် လာဘ်စားမှုဖြင့် ထောင်ကျဖူးသော မင်းမူထမ်း တစ်ယောက် ပါရှိသည်ဟု ဦးနန္ဒိယ မှတ်မိလေသည်။ ထိုသူသည် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် "နှင့်ကြောင့်၊ ငါ့ကြောင့်" စသည်ဖြင့် အပြန်အလှန် အပြစ်တင်ကာ ဆူညံစွာ ရန်ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ စတုတ္ထလိုက်ခေါင်းသို့ ရောက်သောအခါ လင်မယားနှင့် တူသော ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကတ္တီပါအိတ်ရုံ့ကလေးတစ်ခုမှ စိန်များ၊ နီလားများ၊ ပတ္တမြားများ၊ မြများကို လွန်နစ်သက်တပ်မက်သော မျက်နှာထားများဖြင့် တစ်လုံးစီကိုင်ကြည့်ကာ ရှုစားလျက်ရှိ၏။ သူတို့သည် ဦးနန္ဒိယ၏ ခြေသံကြားသဖြင့် စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဦးနန္ဒိယသည် ဓာတ်ပုံထဲတွင် မိမိမြင်ဖူးသော အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ထိုအရာရှိကြီးသည် ထိုအချိန်၌ အသက်မသေးသူ လူပြည်၌ပင် ရှိနေသေးသည်ဟူ၍လည်း ဦးနန္ဒိယ သတိပြုမိလေသည်။

ထိုလင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည် ဦးနန္ဒိယကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျောက်သံပတ္တိပါ အိတ်ရုံ့ထဲသို့ ချက်ချင်းပြန်ထည့်၍ ကတ္တီပါအိတ်ကို "သူထိန်းမည်၊ ငါ့ဂုဏ်မည်" ဟု အလှအယက်ဖြစ်ကာ လင်၏ရင်ဘတ်ထဲ၌ ဝှက်ခြင်း၊ မယား၏ခါးထဲသို့ ထိုးညှပ်ခြင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် လင်၏ ချိုင်းကြားထဲသို့ သွင်းထည့်ခြင်း စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တစ်လက် ကူးပြောင်းကာ ဖုံးဝှက်ရန် ကြိုးစားကြပါသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်မချနိုင်သည်နှင့် တစ်လက်မှ တစ်လက်၊ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သိုဝှက် ကြလေ၏။ ထိုခဏတွင် အဝေးမှ ခြေသံများကြားသည်နှင့် လင်မယားနှစ်ယောက် ထပြေးကြ၍ ကတ္တီပါအိတ်ကို ကျောက်တုံးအောက်၌ လည်းကောင်း၊ ကျောက်ပြားထဲ၌ လည်းကောင်း၊ မြေကြီးကို ယက်သွင်းဖုံးမိခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ပျာယီးပျာယာ ကမန်းကတန်း သိုဝှက်ကြပါသော်လည်း မည်သည့်နေရာတွင်မှ လုံခြုံမည်ဟု စိတ်မချနိုင်သောကြောင့် ဝှက်ချည်ဖော်ချည် လုပ်နေဆဲတွင် ညစ်နွမ်းစုတ်ပြတ်သော အဝတ်အစားများဝတ်ထားသည့် လူတစ်စု ပြေးလာကြ၍ ထိုလင်မယား၏ ကတ္တီပါအိတ်ကို လူယူရန်ကြိုးစားကြ၏။ ဤတွင် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် ကတ္တီပါအိတ်ကို ယူ၍ထွက်ပြေးကြရာ ညစ်ပတ်စွာဝတ်ထားသော လူစုလည်း သူတို့နောက်မှ လိုက်ကြ၏။ ထိုအရာရှိကြီးမှာ ပုဆိုးတောင်ရှည်နှင့် ဖိုသီဖတ်သီ ဖြစ်နေခြင်း၊ အရာရှိကြီး၏ ဇနီးမှာ ခွာမြင့်သော ဖက်ရှင်ဖိနပ်ကြောင့် မကြာခဏ ခြေထောက်ခေါက်ခွေခြင်း ဖြစ်ကြသော်လည်း ကတ္တီပါအိတ်ကို နှစ်ယောက်သား အတူကိုင်ကာ

ပြေးလွှားကြသည်ကို လူအုပ်သည် မိအောင်မဖမ်းနိုင်ဘဲ မိလုမိလုနှင့်ပင် တန်းလန်း လိုက်ပြေးကြ၏။

ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်သောအခါ လင်မယားနှစ်ယောက်အနက် လင်သည် ပုဆိုးတောင်ရှည်ကို ချွတ်ချခဲ့၍ ဘောင်းဘီတိုကလေးနှင့် လည်းကောင်း၊ မယားသည် အရောင်တဖိတ်ဖိတ်တောက်သော ဖဲကတ္တီပါလုံချည်ကိုချွတ်၍ အောက်ခံရှင်မီးနှင့် လည်းကောင်း ချောင်းထဲသို့ဆင်း၍ ရေကူးပြေးကြလေရာ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း အလွန်ကြုံလိုသော လူအုပ်ကြီးပေါ်လာ၍ စောင့်နေကြ၏။ ဤတွင် လင်မယားနှစ်ယောက်သည် အခြားဘက်သို့လည်း မကူးဝံ့ဘဲ ကတ္တီပါအိတ်ကို ပါးစပ်ထဲတွင် တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ကိုက်လာ၏။ ထိုအခါ တစ်ဖက်ကမ်းရှိ လူပိန်များနှင့် ဤဘက်ကမ်းရှိ အဝတ်ညစ်ဝတ်ထားသူများသည် ချောင်းထဲသို့ ဆင်း၍ လင်မယားနှစ်ယောက်သို့ လိုက်ကြလေ၏။ ရေမကူးတတ်သော လူများသည်လည်း ကမ်းနှစ်ဖက်တို့မှ ပြေးလိုက်ကြ၏။ လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးမှာ မောဟိုက်လှသောကြောင့် ပါးစပ်ပြနေသဖြင့် ကတ္တီပါအိတ်ကို မကိုက်နိုင်တော့ဘဲ မိန်းမ၏ဆံထုံးထဲတွင် ထိုးသွင်းကာ တရားရှား တရားရှားမြည်သည့်တိုင်အောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အသက်ရှူကြလျက် ချောင်းကို အလျားလိုက် ကူးပြေးကြလေရာ ချောင်းကွေ့တွင် ကွယ်ပျောက်၍ ဦးနှစ်နှိယ မျက်ခြည်ပြတ်သွားလေတော့သည်။

ပစ္စမလိုက်ခေါင်းသို့ရောက်သောအခါ သင်္ကန်းဝတ်အမြောက်အမြားကို ဦးနှစ်နှိယ တွေ့မြင်ရလေရာ သူတို့အနက်တွင် ဦးကုသလလည်း ပါဝင်၏။ ဦးကုသလသည် ဦးနှစ်နှိယကို မြင်သော်လည်း မအားလပ်သည့်လက္ခဏာဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ပြုရုံသာ တတ်နိုင်လေတော့သည်။ သင်္ကန်းဝတ်များအနက် အချို့မှာ မိမိတို့၏ သင်္ကန်းတွင် ယားယံစေတတ်သော 'ရွှေငှက်ဆူး' များကပ်နေသည့် လက္ခဏာဖြင့် သင်္ကန်းကို ချွတ်၍ခွာခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့အပြား ယားယံသောကြောင့် လက်သည်းများနှင့် ခြစ်ကုတ်ခြင်း စသည်ဖြင့် ပြုလုပ်နေကြ၏။ ယားယံခြင်းမှာ အလွန်ပြင်းထန်သောကြောင့် တတွန့်တွန့်တလိမ်လိမ် ဖြစ်နေကြသည့်ပြင် ကျောက်ခြစ်ကုတ်လျှင် ခြေထောက်က ယားခြင်း၊ ဒူးကိုခြစ်ကုတ်လျှင် လည်းပင်းမှ ယားခြင်း စသည်ဖြင့် တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ခြစ်ကုတ်ခြင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးမှ အစင်းစင်းရှိသော လက်သည်းရာမှာ သွေးများ စိမ့်ထွက်လျက်ရှိကြလေသည်။

အချို့သော သင်္ကန်းဝတ်များမှာလည်း စားချင်ဖွယ်ကောင်းသော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်များကို မြင်ကြ၍ သားရေတများများ ကျသည်တိုင်အောင် စားချင်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် လှမ်းယူကာ ခံတွင်းသို့ခွံထည့်လိုက်ပါသော်လည်း စားစရာသည် လည်ချောင်းမှ မျို၍မကျသည်နှင့် နှင့်ဆိုကာ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေကြလေသည်။ တစ်ယောက်၏ကျောက်ကို တစ်ယောက်က ထုပေးခြင်းအားဖြင့် အောက်သို့ကျအောင် လုပ်ပေးကြပါသော်လည်း စားစရာသည် အစာအိမ်ထဲသို့ ဆင်းမည့်အစား အထက်သို့ဆန်၍ ခံတွင်းမှ ပြန်ထွက်လာတော့သည်။ ထိုခမျာများမှာ အလွန်ဆာမွတ်သောကြောင့် မစားဘဲလည်းမနေနိုင်၊ စားပြန်ပါတော့လည်း လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို၍ တဆန့်ဆန့် တငင်ငင်နှင့် ဝေဒနာအပြင်းအထန် ခံစားကြရလေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် အခြားသောဒုက္ခသည်များထက် မိမိ၏သူငယ်ချင်း ဦးကုသလ၏ ဝေဒနာခံစားရခြင်းကို မြင်ရသည်တွင် အလွန်စိတ်ဆင်းရဲလာသည်နှင့် အခြားသော လိုက်ခေါင်းများကို မကြည့်တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ လှည့်ပြန်ခဲ့လေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်၍ ဥပါရောင်သာရှိသော ညမှ လှုပ်စစ်ရောင်လင်းသော နေအချိန်သို့တိုင်အောင် မအိပ်နိုင်ဘဲ ထိုလူများ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်နေခဲ့ရာ လှုပ်စစ်ရောင်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တေးချင်းသံ တကြော်ကြော်နှင့် ဝင်လာကြသော မြို့သူမြို့သားများကို မြင်ရလေ၏။ မကြာမီ ဦးကုသလနှင့် အဖော်သင်္ကန်းဝတ်များလည်း ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာကြလေသည်။ တစ်ညဥ့်ပတ်လုံး ဒုက္ခခံ၍ တစ်မေးမှ မအိပ်ခဲ့ရသောကြောင့် မိမိတို့၏အခန်းသို့ အသီးသီးဝင်၍ အိပ်ကြလေသည်။ ဤတွင်မှ ဦးနန္ဒိယလည်း ကျိန်းစက်လေတော့သည်။

အိပ်ရာမှ နိုးလာကြသောအခါ ဦးနန္ဒိယသည် မည်သည့်ဘုံသို့ မိမိရောက်လာသည်ကို စာတွေ့အားဖြင့် ရိပ်စားမိ၍ သူငယ်ချင်း ဦးကုသလအား မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်း မပြုတော့ဘဲ မည်သို့သောပြစ်ချက်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ဆင်းရဲတစ်ခါချမ်းသာတစ်လှည့် ဖြစ်နေကြရပါသနည်း ဟူသောအကြောင်းကိုသာ ဦးကုသလအား မေးမြန်းစုံစမ်းလေတော့သည်။ ဦးကုသလမှာ ညဉ့်အချိန်တွင် လွတ်လပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း နေအချိန်၌မူ သွားလိုရာသွား၍ လုပ်ချင်လုပ် နိုင်သော လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသည်ဖြစ် သောကြောင့် ဦးနန္ဒိယကို တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ လွတ်ရုံးနှင့်တူသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုတွင် ရုံးခန်းများ အကန့်ကန့်ရှိလေရာ တရားသူကြီးများ၊ ရှေ့နေများနှင့် တရားခံများသည် သူ့အခန်းနှင့်သူ ထွက်ကြ၊ ဝင်ကြ၊ စစ်ကြ၊ ဆေးကြ၊ လမ်းလျှောက်ကြလျက် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တရားလိုအဖြစ်နှင့် တစ်ဖက်ရှေ့နေက တရားခံအတွက် လျှောက်လဲချက်တင်သွင်းကြသည်များကို တရားသူကြီးက ကြားနာလျက်ရှိ၏။ အပြစ်ထင်ရှားသော တရားခံများအား တရားသူကြီးက စီရင်ချက် ချမှတ်ခြင်းများကို ဦးနန္ဒိယ မြင်ရ၏။

ဦးကုသလသည် ဦးနန္ဒိယအား ရုံးခန်းများကိုကျော်လွန်၍ ပိဋကတ်တိုက်နှင့်တူသော အခန်းကြီးသို့ခေါ်သွားရာ အခန်းနံရံအနီး၌ အဆင့်ဆင့်ရှိသော စင်များပေါ်တွင် အမှုတွဲများသည် အမိုးသို့တိုင်အောင် ဆင့်ပုံလျက်ရှိလေသည်။ ဦးကုသလက ဗီရိတစ်ခုမှ စာအုပ်ကြီး တစ်အုပ်ကိုယူ၍ ဦးနန္ဒိယလက်သို့ ပေးအပ်လေရာ ထိုစာအုပ်ကြီးတွင် က ကြီး၊ ခ ခွေး၊ ဂ ငယ်မှ အ သို့တိုင်အောင် အက္ခရာ အစဉ်အလိုက် မာတိကာအနေဖြင့် ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

လ။ ။ "မနေ့ညတုန်းက မျက်နှာသိတွေလည်း တွေ့ခဲ့တယ်မဟုတ်လား"
ယ။ ။ "တွေ့ခဲ့ပါတယ်"
လ။ ။ "သူတို့အကြောင်းကို သိချင်ရင် ဟောဒီက မာတိကာစာအုပ်မှာ သူ့နာမည်ကို အက္ခရာ အစဉ်လိုက်ရှာပြီး စင်မြင့်ပေါ်က အမှုတွဲကို ယူကြည့်ပေတော့၊ တပည့်တော် ပြန်ဦးမယ်" ဟုဆိုကာ ပြန်သွားလေ၏။

ဦးနန္ဒိယသည် မာတိကာစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ ပထမလိုက်ခေါင်း၌တွေ့ရသော မြေပိုင်ရှင် ဦးထွန်းကျော်၏ အမည်ကို တွေ့အောင်ရှာ၍ ထိုစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသော အညွှန်းအတိုင်း စင်မြင့်ပေါ်တွင်ရှိသော အမှုတွဲများအနက်မှ ဦးထွန်းကျော်၏ အမှုတွဲကိုရှာယူကာ ဖတ်ရှုလေသည်။ ထိုအမှုတွဲ၌ ဦးထွန်းကျော်သည် ဥပမာအားဖြင့် သုံးရာတန်သော လယ်တစ်ကွက်ကို ဆင်းရဲသော လယ်သမားတစ်ယောက်က ပေါင်နံသောအခါ မူလကတည်းက ဤလယ်ကို မိမိရချေတော့မည် ဟူသော လောဘဇာတိုက်သည့် စိတ်ကူးဖြင့် တတ်နိုင်သမျှနှိမ်၍ ဆစ်ပြီးလျှင် ငွေတစ်ရာလောက်သာ ထုတ်ပေးခြင်း၊ ကြီးမြင့်သော အတိုးနှုန်းကို မပေးဆပ်နိုင်သောခါ အတိုးအညွှန်းကို ငွေရင်းလုပ်၍ စာချုပ်ပြန်ခြင်း၊ လယ်သမားက တစ်ခါတစ်ရံ မိုးကောင်း၍ ချောင်လည်သဖြင့် ရွေးနုတ်ရန် လာသောအခါ သားရှင်ပြုဖို့၊ သမီးနားထွင်းဖို့ စသော ကုသိုလ်ရေးများ လုပ်ထိုက်ကြောင်း တရားဟောပြီးလျှင် အလှူအတန်းအတွက် ငွေလိုလျှင် မိမိကပင် ဖြည့်စွက်ဦးမည်ဆိုကာ ဆပ်ငွေကို လက်မခံဘဲ ငွေအနည်းငယ် ထပ်ဆင့်၍ ချေးလိုက်ခြင်း၊ မိုးမကောင်းသောနှစ်တွင် လယ်သမားအား ရွေးနုတ်ဖို့ တိုက်တွန်း၍ မရွေးနိုင်ဘဲရှိသည်တွင် လယ်သိမ်းလိုက်ခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် လယ်သိမ်းရုံနှင့် မတင်းတိမ်ဘဲ အညွှန်းအတွက် ကျန်သေးသည်ဆို၍ လှည်း၊ နွားများကို စာချုပ်စေခြင်း ဤကဲ့သို့ လုပ်နည်းမျိုးဖြင့် လယ်မြေဧက အမြောက်အမြားရ၍ မြေပိုင်ရှင်ကြီးဖြစ်လာပုံ၊ လယ်သမားများအား ကြင်နာခြင်း ကင်းမဲ့ပုံ စသည်များကို စေ့စုံရှည်လျားစွာ ဖော်ပြလေသည်။

သို့သော် ထွန်းကျော်သည် သူ့နေအိမ်တွင် ဆွမ်းအကြိမ်ကြိမ် ကျွေးဖူးရာ၌ "ခဏခဏ ငါ ကျွေးနိုင်သည်၊ ငါကဲ့သို့ သင်သို့ ကျွေးနိုင်ကြပါသလော" ဟူသော ဝင့်ဝါလိုမှုကြောင့် ကျွေးမွေးခဲ့သည်သာများရာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါကမူ အထူးသဖြင့် သီလစင်ကြယ်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်ကြည်ညိုသော သံဃာတော်တစ်ပါးအား မိမိကိုယ်တိုင် ဆွမ်းပွဲပြင်၍ ကျွေးခဲ့ဖူးသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဆင်းရဲသား လယ်သမားများထံမှ ကုတ်ကုတ်ပတ်ပတ် ရအောင်ညှစ်ယူသော လောဘဇာကြောင့် နံပါတ် (၁)လိုက်ခေါင်းတွင် အပြစ်ခံထိုက်သော်လည်း အထက်ပါ ကြည်လင်သော သဒ္ဓါစိတ်ကြောင့် နေ့အချိန်တွင် ကာမဂုဏ်ငါးပါးနှင့် ပတ်သက်သော စည်းစိမ်ကို ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ခံစားစေ... ဟု ဖော်ပြပါရှိလေသည်။

ထို့နောက် ဒုတိယလိုက်ခေါင်း၌ ပြဒါးရှင်လုံးနောက်သို့ လိုက်ကြသူများအနက်တွင် ပါဝင်သော ကုန်သည်ဦးသိန်းတန်၏ အမှုတွဲရှာယူဖတ်ရှုရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

ကုန်သည် သိန်းတန်သည် ဆန်စပါး ပြတ်လပ်သောအချိန်တွင် ဆန်စပါးကို မရောင်းဘဲ သိုလှောင်ထားခြင်းဖြင့် ဈေးတက်အောင် ဖန်တီး၍ ကူလီအတန်းအစားလူများ ဝယ်မစားနိုင်အောင် ဈေးတက်စေခြင်းအားဖြင့် ဆင်းရဲသားကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ် ပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဆန်စပါး မရောင်းဘဲ သိုလှောင်ရာ၌ ဆင်းရဲသားကူလီများ ဒုက္ခရောက်စေလိုသည်ကား မှန်၏။ လွန်လေပြီးသော ခေတ်များတွင် ဤအပြုအမူများသည် အပြစ်တစ်ခု မဟုတ်သည်လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် ဤခေတ်၌မူကား သိန်းတန်ကဲ့သို့သော လူများ၏ အပြုအမူသည် ဆင်းရဲသားကို ရှေးကထက် ဒုက္ခရောက်စေသည့်ပြင် ဤသို့ပြုလျှင် ဤသို့ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သိသင့်သိထိုက်သော ခေတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဤအပြစ်ကို ချမ်းသာမပေးနိုင်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဒုတိယလိုက်ခေါင်းတွင် အပြစ်ဒဏ်ခံစေ။

သို့သော် သိန်းတန်သည် အိမ်နီးချင်းကြားစေလောက်အောင် အော်ဟစ်ဟာ ဘုရားရှိခိုး၍ ကြေးစည်နှက်ခြင်း တည်းဟူသောအမှု အကြိမ်ကြိမ် ပြုခဲ့ဖူးသည့်အနက် တစ်နံနက်သောအချိန်တွင် ဗုဒ္ဓ၏ ဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဆိုရင်း ကြက်သီးမွေးညင်းထသည်တိုင်အောင် ပီတိဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကောင်းမှုကံ စေတနာကြောင့် နေ့ခင်းအချိန်များတွင် ထိုက်သင့်သော ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို ခံစား စံစားစေ... စသည်ဖြင့် ပါရှိလေသည်။

ထို့နောက် တတိယလိုက်ခေါင်းကြီးထဲ၌ ကျောက်သံပတ္တမြားပုံကြီးထဲမှ သူ့ထက်ငါ လူကုနေကြသော လူများအနက်တွင်ပါရှိသည့် မြို့အုပ် ဦးလူဝင်း၏အမှုတွဲကို ရှာယူဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

မြို့အုပ်လူဝင်းသည် ပထမ၌ လူရိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏မယားက အခြားမင်းကတော်များနည်းတူ စိန်နားကပ်ပန်ချင်သည်ဟု နားပူသည်တွင် အမွေမှုတစ်ခု၌ မြေယာတစ်ကွက်ကို ထိုက်သင့်သူအားမပေးဘဲ လာဘ်ထိုးသူအား ပေးလိုက်ခြင်းတည်းဟူသော ပြစ်မှုနှင့်အလားတူပြစ်မှုများကြောင့် တတိယလိုက်ဂုဋ် အပြစ်ဒဏ်ခံစေ။

သို့သော် လူဝင်းသည် တစ်နေ့သ၌ ရုံးဆင်းလာသောအခါ နူနာစွဲကပ်သော သူတောင်းစားတစ်ယောက်အား မိမိအိတ်ထဲ၌ပါလာသော ပိုက်ဆံအကြွေတစ်မတ်နှစ်ပြားကို စေတနာထက်သန်စွာ လှူဖွဲ့ခြင်းကြောင့် နေ့အချိန်တွင် ထိုက်သင့်သော ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်မျိုး ခံစားခွင့်ရစေ... စသည်ဖြင့် ပါရှိလေ။ ထို့နောက် စတုတ္ထလိုက်ခေါင်း၌ စိန်ကြောင် နီလာများ ထည့်ထားသော ကတ္တီပါရုံ့အိတ်ကလေးကို လုံခြုံစွာမဝှက်နိုင်သော အရာရှိကြီး လင်မယား၏ လင်မယား၏အမှုတွဲကို ရှာကြည့်ရာ၊ ကြွက်လျှောက်တန်းလျားများပေါ်တွင် မတွေ့ရချေ။ ဤအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ၌ ဦးကုသလအား မေးမြန်းရာ ဦးကုသလက ဤအရာရှိကြီး လင်မယားမှာ ယခုအချိန်တွင် လူပြည်မှ စုတေစိတ် မကျသေးကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ထင်ပေါ်ကျော်ဇောသောပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သည့်အတွက်ကြောင့် သူတို့၏ အနာဂတ်ဖြစ်လတ္တံ့သော အခြင်းအရာသည် ဤဘုံ၌ အရိပ်နိမိတ်ထင်သည်ဖြစ်၍ မြင်ထိုက်သော ဦးနန္ဒိယသာလျှင် မြင်ရကြောင်း ရှင်းလင်းပြောပြလေသည်။

ထို့နောက် ပဉ္စမလိုက်ခေါင်းတွင်ရှိသော သင်္ကန်းစတ်များအနက် ဦးကုသလ၏ အမှုတွဲကို ရှာယူဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရလေသည်။

ရှင်ကုသလသည် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်လိုသောကြောင့် ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ခဲ့ပါသည်ဆို၍ မိမိကိုယ်တိုင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အလုပ်မလုပ်ရဘဲ လူများလှူဒါန်းသော ဆွမ်းသင်္ကန်းများကို စားသောက်ဝတ်ရုံနေခဲ့ပါလျက် ဝဋ်ဆင်းရဲမှ လွတ်ကင်းရာမဟုတ်သော အင်းအိုင် မန္တရား စသည့် လောကီပညာရပ်များကို အချိန်ကုန်ခံ၍ လေ့လာလိုက်စားခဲ့ခြင်းအတွက် ပဉ္စမလိုက်ခေါင်း၌ အပြစ်ဒဏ်ခံစေ။

သို့သော် သီတင်းနေ့များ၌ ဒါယကာ ဒါယိယာမများအား သီလပေးခြင်း၊ တရားဟောပြောခြင်း စသည်ဖြင့် သူတစ်ပါးတို့အား ကုသိုလ်ရစေခြင်း တည်းဟူသော

အာနိသင်ကြောင့် နေ့ခင်းအချိန်တွင် ထိုက်တန်သောစည်းစိမ်ခံစားစေ၊ သို့ရာတွင်လူ့ပြည်၌ ရဟန်းဖြစ်သည်အတွက်ကြောင့် မာတုဂါမနှင့် ပတ်သက်သော ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်မျိုး မပါစေနှင့်... စသည်ဖြင့် ပါရှိလေသည်။

ဦးနန္ဒိယသည် အထက်ပါအမှုတွဲများကို ဖတ်ရှုရာ၌ တစ်နေ့တည်းနှင့် ပြီးဆုံးသည်မဟုတ်၊ သုံးလေးရက်မျှ တစ်ခေါက်စီလာ၍ ဖတ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ဦးကုသလ၏ အမှုတွဲကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါတွင် ထိုဘုံသို့ရောက်ခဲ့သည်မှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ရှိသွားပြီဖြစ်၍ လူ့ပြည်သို့ပြန်လိုသောဆန္ဒ ပြင်းထန်ခဲ့လေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်တွင် ဦးနန္ဒိယသည် ကြေးနီပုရပိုက်တွင် ပါရှိသော ဂါထာကို အာဂုံဆောင်ပြီးဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ၌ ရှိစဉ်ကအတိုင်း မန္တန်စုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှေးနည်းအတိုင်း မီးခိုးများ အူထွက်ရာမှာ ပြင်းထန်စွာပေါက်ကွဲပြီးလျှင် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး၏ခြေသလုံးကို ဝင်၍တိုးမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရောက်ခါစ၌ ဦးနန္ဒိယသည် ထင်ရှားသော အထိမ်းမှတ် တစ်စုံတစ်ခု ပါလာခဲ့စေလိုသော မိမိ၏ဆန္ဒသည် မပြည့်စုံဟု မှတ်ထင်မိ၏။ သုံးလေးရက်ကြာအခါမှ မိမိ၏ တိမ်ကျသော မျက်စိ၊ ပွဲနေသော နားရွက်၊ ကိုယ်၌ရှိသော အမာရွတ်များနှင့်တကွ ညာသန်အဖြစ်မှ ဘယ်သန်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သောအဖြစ်ကို တွေ့ရ၏။ ဤမျှထက် ထင်ရှားသော အထိမ်းအမှတ်သည် မရှိနိုင်တော့ပြီတကားဟု စဉ်းစားမိတော့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘုန်းတော်ကြီးက ဦးနန္ဒိယအား 'လူရှုပ်' ဆို၍ ကျောင်းမှနှင်ထုတ်လိုက်ရာ ယနေ့တိုင် ဘယ်ဆီရောက်နေသည်ဟု ကျွန်ုပ်မသိရဘဲ ရှိပါတော့သတည်း။

(H.G Well ၏ The Plattner Story ကိုမှီးပါသည်။)

{သွေးသောက်၊ အောက်တိုဘာ ၁၉၅၄}

လူခြောက်ကလေး

ပြာသိုလ ဆောင်းရာသီတွင် မိုးတဖြောက်ဖြောက် ကျလျက်ရှိသဖြင့် ချမ်းအေးသော ဥတုကို ပိုမိုချမ်းအေးအောင် ဖန်တီးလျက်ရှိ၏။ အိမ်ပြင်၌ကား မိုးမှောင်ကြီးကျလျက် တစ်လမ်းလုံး လူအသွားအလာ တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိနေရာ အိမ်တစ်ဆောင်၏ ဆင်ဝင်ဧည့်ခန်းကား မီးလင်းဖိုကို အလယ်တွင်ထားလျက် မိသားစုသား သုံးယောက်တို့သည် ရံဖန်စကားပြော၍၊ ရံဖန် အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် စိတ်ဝင်စားလျက်ရှိ၏။ လသာမှန်အိမ်တစ်လုံး၏ အလင်းရောင်တွင် သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စစ်တုရင် ကစားလျက်ရှိကြရာ 'အမေ' ကမူ လင်နှင့် သားတို့၏ ရှုပ်အင်္ကျီများမှ ပြုတ်ကျသောကြယ်သီးများကို အသစ်ချုပ်တပ်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုသူသုံးယောက်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နာမည်ဖြင့်မခေါ်ဘဲ "အဖေ၊ အမေ၊ သား" ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြ၏။

တစ်ယောက်တည်းသော သားဖြစ်သည့်အလျောက် 'အဖေ' သည် 'သား' အား သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်သဖွယ် 'လုဘက်လုပ်' ၍ စစ်တုရင်ကစားလေ့ရှိရာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ရည်တူသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ အလောင်းအစားပင် ကစားလေ့ရှိကြ၏။ သို့ရာတွင် လောင်းကြေးမှာ ငွေမဟုတ်ဘဲ ရှုံးသူက 'အမေ' အတွက် လခထဲမှ တဘက်တစ်ထည် ဝယ်ပေးစတမ်း၊ ဖိနပ်တစ်ရန် ဝယ်ပေးစတမ်း၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ရန်အတွက် မုန့်ဝယ်စတမ်း စသည်ဖြင့် လောင်းတတ်ကြ၏။ ထိုည၌မူ ရှုံးသူက ဆေးတံသောက်ဆေးတစ်ဘူး ဝယ်ပေးစတမ်းဆို၍ 'ချွတ်လား' နှင့် ကစားကြရာ တစ်ယောက်တစ်ပွဲစီ နိုင်ကြသဖြင့် တတိယပွဲ ဖြစ်သောကြောင့် အထူးစိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် မမှားရအောင် ကစားလျက်ရှိကြ၏။ 'အမေ' ကမူ စစ်တုရင်ကို နားမလည်သော်လည်း လင်နှင့်သားတို့၏ ကစားပွဲ ဖြစ်သောကြောင့် အင်္ကျီကြယ်သီးတပ်ရာမှ စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိလေသည်။

တစ်ခါက 'အဖေ' သည် တစ်ကွက်မှား၍ ရွှေမိပြီးနောက် မိမိ၏အမှားကို 'သား' မမြင်ပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းရင်း အားရုံပြောင်းစေလိုသော ကြံရွယ်ချက်ဖြင့်-
 "ရွာလိုက်တဲ့မိုးကွယ်၊ ရာသီမဟုတ်ဘာမဟုတ်နဲ့လွန်ပါရော" ဟု ပြောလိုက်၏။

သားသည် 'အဖေ' ၏ အကြံကို ရိပ်မိသဖြင့် ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာထားဖြင့် "ဟုတ်ပါရဲ့အဖေ၊ ရွာလိုက်တဲ့ မိုးနယ်နော်၊ ကိုင်း ခွေဗျာ" ဟု ပြောလျက် ဘုရင်ကို 'မြင်း' နှင့် 'ခွေ' လေ၏။

အဖေ။ ။ "ဒါထက် တောအုပ်ကိုသိန်းဖေတစ်ယောက် ဒီကနေ့ည လာမယ်ဆိုတာ၊ မိုး ဒီလောက်ရွာနေမှဖြင့် လာနိုင်မထင်ပါဘူး အမေ" ဟု ပြောလျက် တစ်ကွက်ရွှေ့လေ၏။

"ခွေဗီးဗျာ" ဟုဆို၍ သားသည် 'ဆင်' နှင့်တစ်ဖန် ဘုရင်ကို 'ခွေ' ပြန်လေ၏။

သား။ ။“အမေကိုက လွဲပါတယ်၊ ဒီလောက်ခေါင်တဲ့ အရပ်ကြီးက လာပြီး အိမ်ငှားလို့ ဘယ်ကဧည့်သည် လာနိုင်မှာလဲအမေရယ်” ဟု ညည်းတွားကာ ဘုရင်ကို တစ်ကွက် တိမ်းရှောင်ပေးရပြန်လေ၏။

အမေ။ ။“ကိစ္စမရှိပါဘူး အဖေရယ်၊ နောက်တစ်ခါ ဆေးတံထိုးတော့ နိုင်အောင် ထိုးသေးတာပေါ့” ဟု ပြော၍ သားနှင့်အမေတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေရာ ‘အဖေ’ သည် သူတို့ကြည့်လိုက်ပုံ မျက်နှာထားကို ရိပ်မိသည်နှင့် သွားကိုဖြီး၍ ပြုံးလိုက်ရတော့သည်။

ထိုခဏ၌ အိမ်ရှေ့မှ မြင်းရထားတစ်စီးရပ်၍ ဝင်းထဲသို့ဝင်လာသော ခြေသံများ ကြားလေရာ အဖေက “ဟော ကိုသိန်းဖေ လာပြီဟေ့” ဟုဆိုကာ အရပ်များကို သိမ်းမည်ပြုလေ၏။ သားက “အဖေ ကံကောင်းတယ်၊ ဒီဘက်ရထားနဲ့ခွေလိုက်လျှင် အဖေရှင်ဘုရင် မလကသွားပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

တက်လာသော ဧည့်သည်မှာ အသက် ၄၀ ကျော်၊ ၅၀ တွင်းရှိ၍ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ နှုတ်ခမ်းမွေးကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ၊ အမေသည် တရုတ်ကော်ဇောလေးတစ်ချပ်ကို ဖီးလင်းဖိုအနီးတွင် ခင်းပေး၍ ကော်ဖီဖျော်ရန်အတွက် ရေခွေးထည့်ဖို့ ပြင်ဆင်လေ၏။ ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကြွပ်များ စားသောက်ကြပြီးနောက် တောအုပ်ဦးသိန်းဖေသည် အထက်မြန်မာပြည် ‘ငှက်တော ၊ ခွေးတော’ ၌ တောသူတောင်သားတို့ နေထိုင်စားသောက်ပုံများနှင့် မိမိ၏ သစ်တောအလုပ်အကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေရာ မြို့ကြီးမှတစ်ပါး မည်သည့်တောကိုမျှ မရောက်ဖူးကြသော သားအဖသုံးယောက်တို့မှာ စိတ်ပါဝင်စားစွာ နားထောင်လျက်ရှိကြလေ၏။

အဖေ။ ။“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားလို တောတွေဘာတွေ တက်ရတဲ့အလုပ်မျိုး လုပ်စမ်းချင်ပါဘိဗျာ ”

သိန်း။ ။“မလုပ်ချင်ပါနဲ့ နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဝတ္ထုရားမကင်းလို့ လုပ်နေရ၊ တောမှာ လူဖြစ်ရတာ တစ်ဆိတ်မှ မကောင်းပါဘူး နောင်ကြီးရာ”

အဖေ။ ။“ကျုပ်က ရှမ်းတွေ၊ ကချင်တွေ၊ ဘာတွေနဲ့ သိပ်တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

သိန်း။ ။“တွေ့ချင်တာ ခဏ၊ တော်တော်ကြာတော့ အစားဆင်းရဲ၊ အနေဆင်းရဲနဲ့ စိတ်ညစ်လာမှာပါ နောင်ကြီး”

အမေ။ ။“ရှမ်းတွေက ပညာတတ်တယ်ဆို ကိုသိန်းဖေ”

သိန်း။ ။“ဘာပညာလဲ အစ်မကြီး၊ ပြုစားတတ်တာတို့ ဘာတို့ဆိုတဲ့ ပယောဂဘက်က ပြောတာလား၊ အောင်မယ် ဒါနဲ့ အဆန်းတစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ရှမ်းမှော်ဆရာကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်၊ လူခြောက်ဆိုတာ ကြားဖူးသလား နောင်ကြီးတို့...”

သား။ ။“မွေးကတည်းက အခြောက်ကလေး မွေးတယ်ဆိုတာလား၊ ဒီဟာတကယ်လား ဦးရဲ့”

သိန်း။ ။“တကယ်ပဲ မောင်ရယ်၊ ကြည့်ချင်လို့လား”

သား။ ။“ကြည့်ချင်ပဲ ဦးရယ်”

ဦးသိန်းဖေသည် စတ္တုနှင့်ပတ်ထားသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပြလေရာ သားသည် စတ္တုကိုဖြေကြည့်ရာတွင် တစ်မိုက်ခန့်ရှိ၍ အင်္ကျီအစုံအလင်ပါသော

လူယောက်ျားအခြောက်ကလေးကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ အဖေနှင့်အမေတို့လည်း ကြားရုံသာကြားဖူး၍ မမြင်ဖူးသည်နှင့် တစ်လှည့်စီ ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုကြလေ၏။

သိန်း ။ ။“ဒီလူခြောက်ကလေးက သာမန်မဟုတ်ဘူး နောင်ကြီးရဲ့၊ ဆေးစိရင်ထားတဲ့ လူခြောက်ခင်ဗျ”

အဖေ ။ ။“ဘယ်လိုစိရင်ထားသလဲ ကိုသိန်းဖေရဲ့”

သိန်း ။ ။“ဘယ်လို စိရင်ထားတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး၊ သူ့အတတ်နဲ့ လုပ်ထားတာကိုး နောင်ကြီးရဲ့၊ ယောထဲက ရှမ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီက ကျွန်တော်ရခဲ့တာပဲ၊ ဒီဟာကလေးကိုပိုင်တဲ့ လူသုံးယောက်ဟာ တစ်ယောက်လျှင် ဆုသုံးဆုစီ တောင်းနိုင်တယ်၊ တောင်းတဲ့ဆုအတိုင်းလဲ ပြည့်စုံတယ် နောင်ကြီးရဲ့”

သားအဖသုံးယောက်တို့သည် စိတ်ဝင်စားလာကြလေ၏။

အဖေ ။ ။“အလို တယ်ဆန်းပါကလား၊ ဘယ်လိုသုံးယောက်လဲ၊ ဘယ်လိုသုံးဆုလဲ”

သိန်း ။ ။“ဒီလိုလေဗျာ၊ တစ်လက်မှ တစ်လက်သို့ပြောင်းပြီး သုံးယောက်အထိ သုံးဆုစီ တောင်းနိုင်တယ်၊ ပထမလူဟာ သုံးဆု တောင်းပြီးပြီ၊ ဒီနောက်တော့မှ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာတယ်”

သား ။ ။“ဘယ်လိုဆုများ တောင်းသတဲ့လဲ ဦးရယ်”

သိန်း ။ ။“ပထမဆုနဲ့ ဒုတိယဆုက ဘယ်လိုဟာမျိုး တောင်းသွားတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ တတိယ ဆုတောင်းတာကတော့ သူ့ကိုယ်သူသေဖို့ တောင့်တလေတော့ ဆုတောင်းပြည့်ပြီး ကျုပ်လက်ထဲ ဒါဟာ ရောက်လာတာပဲ”

သား ။ ။“ဦးကော ဆုသုံးဆု တောင်းပြီးပြီလား”

သိန်း ။ ။“တောင်းပြီးပြီ”

အဖေ ။ ။“နို့ ပြည့်စုံရဲ့လား”

သိန်း ။ ။“တိတိကျကျပြည့်စုံတယ် နောင်ကြီး”

သား ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လား ဦးရယ်”

သိန်း ။ ။“အို... ဟုတ်ပါတယ်ပြော”

အဖေ ။ ။“ကိုသိန်းဖေက ဘယ်လိုဆုမျိုးတွေ တောင်းသလဲ”

သိန်း ။ ။“ဒီဟာတော့ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့ အစ်မကြီး၊ ပြည့်စုံတာတော့ အမှန်ပဲ”

အဖေ ။ ။“ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်း သုံးဆုတောင်းပြီးလို့ ရှိရင် ခင်ဗျားအဖို့ အသုံးမဝင်တော့ဘူးပေါ့၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကြောင့်သိမ်းထားသေးသလဲ၊ ရောင်းလိုက်ပါတော့လား”

သိန်း ။ ။“ရောင်းလို့ ဘယ်သူက ဝယ်မှာလဲ၊ မယုံနိုင်ဘူးတဲ့၊ စမ်းကြည့်ပြီးမှ ဝယ်နိုင်မယ်တဲ့၊ ဒီလိုချည်း ပြောကြတယ်”

အဖေ ။ ။“တစ်ခု ကျုပ်မေးစမ်းပါရစေ၊ နောက်ထပ်ပြီး ဆုသုံးဆု ခင်ဗျားတောင်းလို့ရမယ်ဆိုရင် တောင်းဦးမလား”

သိန်း ။ ။“ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မမေးကြနဲ့”

ထို့နောက် ဦးသိန်းဖေသည် လူခြောက်ကလေးကို စကားပြောရင်း ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ မရွှင်ပြသောမျက်နှာမျိုး ရုတ်တရက်ဖြစ်လာ၍ လူခြောက်ကလေးကို

မီးလင်းဖိုထဲသို့ ဖျတ်ခနဲပစ်ချလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ အဖေက “အို... မလုပ်ပါနဲ့” ဟုဆို၍ မီးထဲမှ ကောက်ယူလိုက်လေရာ ကိုသိန်းဖေက “မကောင်းဘူး နောင်ကြီး၊ မီးရှို့ပစ်လိုက်၊ အလကားဥစ္စာ ခင်ဗျ၊ မကောင်းဘူး” ဟုပြောလေ၏။

အဖေ ။ ။ “ခင်ဗျားမလိုချင်လျှင် ကျုပ်ကိုပေးပါဗျာ”

သိန်း ။ ။ “မလိုချင်ပါနဲ့ နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် အကောင်းပြောတာပါ၊ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပါ၊ မကောင်းပါဘူး”

အဖေ ။ ။ “မရှို့ပေါင်ဗျာ... ညှော်က ညှော်သနဲ့၊ ဒါထက်နေပါဦး၊ ဆုတောင်းပုံက ဘယ်လို တောင်းရတာလဲ”

သိန်း ။ ။ “လူခြောက်ကို ညာဘက်လက်မှာကိုင်ပြီး လိုချင်တဲ့ဆုကို ကျယ်ကျယ်ဆိုပြီး တောင်းရတယ်၊ ဒါပေမယ့် မကောင်းဘူးနော် နောင်ကြီး၊ ကျွန်တော် သတိပေးပါတယ်ဗျာ... မလုပ်ချင်ပါနဲ့”

ထိုခဏ၌ အမေသည် ကော်ဖီပန်းကန်များကို ဆေးကြောသိမ်းဆည်းရန် ထိုင်ရာမှ ထရင်း “အလုပ်လုပ်လို့တွင်အောင် အမေမှာ လက်လေးဖက် ပေါက်ပါစေသားလို့ ဆုတောင်းရင် မကောင်းဘူးလား” ဟု ပြက်ရယ် ပြောလိုက်သဖြင့် အဖေသည် လူခြောက်ကို လက်ယာဘက် လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်လျက် တကယ်ဆုတောင်းမည့်ဟန် ပြုရာတွင် တောအုပ်ဦးသိန်းဖေသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် “မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ နောင်ကြီး၊ ဆုတောင်းချင် ဒီပြင်ဟာတစ်ခုခု တောင်းကြပါဗျာ၊ ဒါတော့ မလုပ်ကြပါနဲ့” ဟု ကတိုက်ကရိုက် တောင်းပန်လေ၏။

အဖေသည် လူခြောက်ကို စားပွဲအံ့ဆွဲတွင် ထည့်လိုက်ပြီးနောက် သားအဖ သုံးယောက်တို့သည် တောအုပ်ဦးသိန်းဖေ၏ ကျားပစ်သော စွန့်စားခြင်းများအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားစွာနှင့် နားထောင်လျက်ရှိကြလေရာ သန်းခေါင်ကျော်အချိန် နီးသည်တွင်မှ ဦးသိန်းဖေ ပြန်သွားလေ၏။

အဖေ ။ ။ “ဟိုဟာကလေးအတွက် ကိုသိန်းဖေကို ဘာများ ပေးလိုက်သေးသလဲ အဖေ”

အဖေ ။ ။ “ဆေးတံတစ်ချောင်း ပေးလိုက်တယ်၊ သူက မယူချင်ဘူး လုပ်နေလို့ အမှတ်အသား အတွက်ဆိုပြီး အတင်းပေးလိုက်ရတယ် အမေ”

သား ။ ။ “ကိုင်း... နေရာကျပြီ အဖေ၊ ဘာဆုများ တောင်းမလဲ၊ မောင်းမ တစ်ထောင်နဲ့ မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်ရပါလို၏ လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါလား အဖေ၊ ဒါမှ အမေက အဖေ့ကို မနိုင်ဝံ့အောင်”

သို့ရာတွင် အမေက “ခွေးမသားကလေး” ဆို၍ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခင်းသောဖုံနှင့် ပေါက်လိုက်သဖြင့် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသောကြောင့် စကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရချေ။

ထိုအတောအတွင်း၌ အဖေသည် လူခြောက်ကို အံ့ဆွဲမှ ထုတ်ယူ၍ ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် “ပြောလို့သာပြောရ ဘာဆုများ တောင်းရမယ်လို့ကို မပြောတတ်ဘူး၊ ခုတလောဖြင့် ကိုယ့်မှာ အလိုဆန္ဒအားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲ” ဟု ပြောရာတွင် သားက “ဒီလိုလုပ်ပါလား အဖေ၊ ဒီအိမ်ကိုဝယ်တာ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် ဆပ်ဖို့ ကျန်နေသေးတယ်

မဟုတ်လား၊ အကြွေးကလေးပြေသွားအောင်သာ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ရပါစေသားလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါတော့လား အဖေ” ဟု ပြောင်သလိုလိုပြောပြီးနောက် တယောက် ကောက်ယူ၍ လက်စမ်းနေလေ၏။

ထိုအခါ အဖေသည် သားအကြံပေးသည့်အတိုင်း လူခြောက်ကို လက်ယာလက်တွင် ကိုင်ဆုပ်ကာ “ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ရပါစေသား” ဟု မယုံတယုံနှင့် ရွတ်ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်သည် သိမ့်ခနဲ လှုပ်သွားသည်ပြင် “အလိုလေးဗျ” ဟု အဖေပါးစပ်က ထွက်သွားလေ၏။ သားသည် တယောက်ချထား၍ အမေနှင့်အတူ အဖေထံသို့ ပြေးလာကြပြီးလျှင် “ဘာဖြစ်တာလဲ အဖေ” ဟု မေးကြလေရာ အဖေက “လှုပ်တယ်ဟေ့၊ လှုပ်တယ်၊ ငါက ဆုတောင်းလိုက်တော့ လူခြောက်က လက်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲလှုပ်သွားတယ်” ဟု ပြောလျက် ကြမ်းပေါ်သို့ ပစ်ချထားလိုက်သော လူခြောက်ကို ထိတ်လန့်အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေလေ၏။

သား။ ။ “စိတ်ထင်လို့ပါ အဖေရယ်”

အဖေ။ ။ “ဟဲ့ မဟုတ်ဘူးသားရဲ့၊ ခုနက အိမ်လှုပ်သွားသလို ငါတွေ့လိုက်တယ်”

သား။ ။ “သားလည်း တွေ့လိုက်တယ်၊ အဖေက လန့်ပြီးလွှတ်ချလိုက်တာနဲ့ အိမ်လှုပ်သွားတာ ထင်ပါရဲ့ အမေရယ်”

အဖေ။ ။ “ငါတစ်ယောက်လန့်တာနဲ့ လှုပ်သွားတဲ့အိမ်ဆိုရင်တော့ ငါမို့ ဝယ်မိတာ မှားပြီထင်တယ်ဟေ့”

သား။ ။ “ဘယ်မှာလဲကွ မင့်ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်” ဟု ပြောလျက် လူခြောက်ကို ကြမ်းပေါ်မှကောက်ယူလေ၏။ အဖေသည် လူခြောက်ကို သား၏ လက်မှ လှမ်းယူ၍ အံ့ဆွဲထဲသို့ ပြန်ထည့်ရင်း “မရတာ ရတာ ထားလိုက်ပါတော့၊ ငါဖြင့် လန့်သွားတာပဲ၊ မောင်မင်းကြီးသား ဒီအထဲမှာပဲ နေပါတော့” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် သားအဖသုံးယောက်တို့သည် မီးလင်းဖိုအနီး၌ ထိုင်ကြလျက် စကားမပြောခင် ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုယ် ငြိမ်သက်စွာရှိနေကြလေရာ အိမ်ပြင်၌ကား လေရောမိုးပါ ပြင်းထန်သည်ထက် ပြင်းထန်လာ၍ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အိမ်ထဲရံကို ထိမှန်သော မိုးပေါက်သံများမှ ဝန်းခနဲ ဂျောင်းခနဲ ရှိနေလေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ လူကြီးများသည် ငိုက်မျဉ်းလာကြ၍ အိပ်ရာသို့ ဝင်မည်ပြုကြသည်တွင် သားက “မနက်မိုးလင်းလင်းချင်း ခုတင်တိုင် ခြေရင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်နော်၊ ငွေထုပ်ကလေး ချည်ထားတာတွေလိမ့်မယ်၊ ငွေထုပ်ကို ဖြုတ်မယ်လုပ်တော့မှ ဥစ္စာစောင့်မက အဖေလက်လှမ်းဆွဲလို့ လန့်ပြီး အော်မနေနဲ့ဦးနော် အဖေ” ဟုပြောလိုက်သေး၏။ လူကြီးများ အိပ်ရာဝင်သွားကြသည့်နောက် သားသည် တယောက်ကို ဖြည်းညင်းစွာထိုးရင်း မီးလင်းဖိုထဲမှ မီးကျိုးခဲများကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေရာမှ ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်များ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို စိတ်ထဲက ထင်မြင်မိသည်နှင့် တယောက်ချိတ်၍ မီးအိမ်ကိုငြိမ်းပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ သားအဖသုံးယောက်တို့သည် မီးဖိုချောင်တွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ ကော်ဖီသောက်နေကြစဉ် ယမန်ညဉ့်ကကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြင်းလည်းမရှိ၊ လူခြောက်နှင့်ပတ်သက်၍ ယုံကြည်ခြင်းလည်း အလျဉ်းမရှိတော့သည့်ပြင် ညဉ့်အခါက မယုံတယုံနှင့် စမ်းသပ်၍ ဆုတောင်းခဲ့မိခြင်းအတွက်ပင်လျှင် ရှက်သလိုလို ရှိနေလေတော့သည်။ သားက “ဘယ့်နယ်လဲ အဖေ ငွေထုပ်မတွေ့ဘူးလား၊ သတိထားဗျာနော်၊ တော်တော်ကြာလို့ ခေါင်းပေါ်ကျလာလို့ စက္ကူဖြစ်နေရင် တော်သေးရဲ့၊ ငွေသား ဒင်္ဂါးတွေများဖြစ်နေမှဖြင့် ခေါင်းပေါက်ပြီး ဆေးရုံ တက်နေရဦးမယ်၊ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်ဆိုတာ ၇ ပိဿာအချိန် ရှိတယ်ဗျာ” ဟု သရော်လေ၏။

အဖေ။ ။“ကိုသိန်းဖေက ငါ့ကိုပြောသွားတယ်၊ ဆုတောင်းပြည့်တဲ့အခါမှာ မင်းပြောသလို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ သဘာဝကျလွန်းလို့ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက်လို့တောင် ထင်မှတ်ရသတဲ့”

သား။ ။“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ရရ၊ ကျွန်တော် ပြန်မရောက်ခင် ကုန်အောင် သုံးမပစ်ကြပါနဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး ချန်ထားပါဦး” ဟု မှာထားကာ အလုပ်သို့ ထွက်သွားသောအခါ အမေနှင့်အဖေတို့သည် တစ်ယောက်တည်းသော သားဖြစ်သည့်အလျောက် ပြတင်းပေါက်မှ ကြင်နာသော မျက်နှာထားများဖြင့် မျှော်ကြည့်နေကြလေ၏။

အဖေမှာ ပင်စင်အငြိမ်း ဟက်ကလပ်စာရေးကြီးဖြစ်၍ အလုပ်သွားရန်မရှိဘဲ အိမ်ထဲ၌ ‘တောက်တိုမည်ရ’ အလုပ် လုပ်နေလေရာ အမေက ငွေတစ်ထောင် ဆုတောင်းမိခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မကြာခဏ ကျီစားလျက်ရှိ၏။

အဖေ။ ။“သားတော်မောင် ပြန်လာရင်တော့ ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် ကုန်နှင့်ကြပလားလို့ ပြောနေဦးတော့မှာပဲ အဖေ”

အဖေ။ ။“ပြောင်ချင် ပြောင်လေ၊ လက်ထဲမှာ ဆတ်ခနဲ လှုပ်သွားတာကတော့ တကယ်ပဲ အမေရဲ့”

အဖေ။ ။“မဟုတ်နိုင်ပါဘူး အဖေရယ်၊ စိတ်က ထင်လို့ပါ”

အဖေ။ ။“ဒီလောက်ပေါင်းလာလို့ သားတစ်ယောက် လူပျိုကြီးဖြစ်လာတာတောင် ဒီအကောင် အကြောင်းကို မသိဘူးလား၊ စိတ်ထဲက ထင်မိတင်ရာထင်တတ်တဲ့ အကောင်မျိုး မှတ်နေသလား၊ ဟော... ဟိုက ဘယ်သူလဲ”

ထိုခဏ၌ သပ်ရပ်စွာ ထုတ်ဆင်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့တွင် သုံးလေးခေါက်လျှောက်ကာ မသေချာသောအမူအရာနှင့် သူတို့အိမ်ကို လှမ်းကြည့်ရာတွင် နောက်ဆုံးတွင် “ဟုတ်ပါသည်” ဟု ဆုံးဖြတ်သောဟန်နှင့် ဝင်းထဲသို့ဝင်လာသည်ကို လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး မြင်ကြသည်နှင့် အိမ်ဦးမှ ကြိုဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။

အမှန်ကိုပြောရလျှင် အမေမှာ မိန်းမသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် (ခေတ်ပညာ အနည်းငယ် တတ်သော်လည်း) လူစိမ်းတစ်ယောက် ဝင်လာခြင်းသည် ဆုတောင်းထားသော ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ်နှင့် တစ်နည်းနည်းဆက်သွယ်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မိ၏။ အဖေမူကား ထိုမျှလောက် သတိရဟန် မတူချေ။

ဧည့်သည်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ ဧည့်ခန်း၌ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးလျှင် “စတင်ရန် ခက်ပါဘိ” ဟူသော အမူအရာမျိုးနှင့် ပေါင်တစ်လုံးပေါ်သို့ အခြားပေါင်တစ်လုံးကို ထပ်ဆင့်ကာ ထိုင်နေရာမှ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်ပြောင်းလဲပြင်ကာ ဂနာမငြိမ်ရှိနေလေ၏။ အဖေနှင့်အမေတို့က -

“ဘာကိစ္စပါလိမ့် မောင်ရင်” ဟု မေးကြသော်လည်း “ဟိုဒင်း... ဟိုဝါ... ကျွန်တော်တို့... ဒီလိုပါခင်ဗျာ” စသည်ဖြင့် စကားစ ရှာမတွေ့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။

- အဖေ** ။ ။“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်ရိပ်မိပါပြီ”
- ဧည့်** ။ ။“ကျွန်တော်က မက်ကရီကာ သစ်စက်ရုံကပါ ခင်ဗျာ”
- အဖေ** ။ ။“ဒါကြောင့် မပြောလား၊ ကျုပ်ထင်သားပဲ”
- အမေ** ။ ။“မက်ကရီကာဆိုတော့ သားအလုပ်ရုံကပေါ့၊ ဘာကိစ္စလဲ မောင်၊ သား ဘာဖြစ်လို့လဲ”
- အဖေ** ။ ။“ဖြည်းဖြည်းအမေ ဖြည်းဖြည်း၊ ကတိုက်ကရိုက်လျှောက်မတွေးစမ်းပါနဲ့ အမေ”
- အမေ** ။ ။“ဟုတ်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ မက်ကရီကာစက်ရုံက ဘာဖြစ်သလဲ”
- ဧည့်** ။ ။“ပြောရမှာ ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်နေလို့”
- အမေ** ။ ။“ဘာဖြစ်တာလဲမောင်၊ လူကလေး ခိုက်မိသွားသလား”
- ဧည့်** ။ ။“ဒဏ်ရာက အတော်ပြင်းတယ်ခင်ဗျာ၊ နို့ပေမယ့် သိပ်ပြီးဝေဒနာမခံစားရလို့...”
- အမေ** ။ ။“မသေရင် တော်ပါပြီ မောင်ရယ်၊ မသေဘူးလို့ ကြားရရင် တော်လောက်ပါပြီ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ခိုက်တော့ခိုက်မိတယ်၊ သို့သော် အသက်တော့ ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဒီလိုမဟုတ်လား”
- ဧည့်** ။ ။“ဝေဒနာမခံစားရဘူးဆိုတာ ဒီလိုပါ အဒေါ်”
- အမေ** ။ ။“ဪ... တန်တော့ ကျုပ်သိပြီ၊ ပွဲချင်းပြီးသွားတာ ပြောတာ၊ အောင်မလေး လူလေးရဲ့... ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း မောင်ရယ်”
- ဧည့်** ။ ။“သားရေပတ်ကြိုးနဲ့ ညှပ်ပြီး”
- “အလိုလေးဗျာ”
- “အလိုလေးတော့”

အမေနှင့်အဖေတို့သည် စကားမပြောကြဘဲ အမယ်ကြီး၏ပန်းကို အဘိုးကြီးက ယုယစွာကိုင်လျက် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြလေရာ ဧည့်သည်မှာလည်း အဘိုးကြီးလင်မယား၏ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်ခြင်းကို ရိုသေသောအားဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍စောင့်နေလေ၏။

အဖေ ။ ။(ဧည့်သည်ဘက်သို့ လှည့်လျက်) “သားသမီး လေးယောက်မွေးတာ၊ သူတစ်ယောက်တည်း အဖတ်တင်လေတော့ ဖူးဖူးမှုတ်ထားကြတာ၊ တစ်ခါဖြင့် ခက်တော့တာပဲ မောင်ရယ်”

ဧည့်သည်မှာ ဝမ်းနည်းသောမျက်နှာဖြင့် ဦးခေါင်းညိတ်ကာ နားထောင်ပြီးနောက်-
ဧည့် ။ ။“ကျွန်တော်တို့ သူဌေးကလည်း အင်မတန်ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်ပြီး ပြောခိုင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်... ဦးခင်ဗျာ”

အမေမှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုယိုလျက်ရှိရာ အဖေမှာ ဇနီး၏ ပခုံးကို ပွတ်သပ်ကာ မည်သို့မျှမပြောဘဲ ကြောင်တောင်ငေးလျက်ရှိလေ၏။

ဧည့် ။ ။“ယခုဖြစ်ခြင်းဟာ သူ ပေါ့လျော့မှုအတွက်ကြောင့် ဖြစ်ရလို့မို့ ကုမ္ပဏီမှာ တာဝန် မရှိသော်လည်း သူဌေးက ကရုဏာသဘောနဲ့ ထောက်ပံ့လိုပါတယ်တဲ့ ဦးရဲ့။”

အဖေ ။ ။(ဇနီး၏ ပခုံးကို ပွတ်သပ်ပေးနေရာမှ ဧည့်သည်ဘက်သို့ လှည့်၍) “ဘယ်လောက်တဲ့လဲ မောင်”

ဧည့် ။ ။“ငွေ ၁၀၀၀ ကျပ် ပေးလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုစကားကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမေသည် ကုန်း၍ ဟစ်အော်လိုက်လေရာ အဖေမှာ ပါးစပ်ကိုဟလျက် ကြောင်တောင်ငေးနေရာမှ ရှေ့သို့ထိုး လဲသွားလေတော့၏။

အဘိုးကြီးလင်မယားသည် သား၏ စာပေနိစ္စ ပြီးစီးသည့်နောက် သုသာန်မှ ပြန်လာကြရာတွင် ရုတ်တရက် ရှောင်တခင်ဖြစ်ရသောကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် သားသေဆုံးသည် ဆိုခြင်းကိုပင် သဘောမပေါက်နိုင်ကြသကဲ့သို့ အလုပ်မှပြန်လာသောအချိန်တွင် သားကို ကြိုမြဲတိုင်း ကြိုဆိုရမတတ် ရှိနေကြလေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းစားချိန် တန်ပါသော်လည်း သား မလာသေးဆို၍ စောင့်ဆိုင်းနေမိကြသေး၏။ တစ်ခါက အမေသည် ကော်ဖီနှစ်ခွက် ဖျော်ရမည့်အစား သတိမေ့၍ သုံးခွက်ဖျော်မိသဖြင့် ငိုကြိမ်းချရပြန်သေး၏။ သားကလေး ဆိုသော်လည်း အခြားမိဘများနှင့် မတူဘဲ သူငယ်ချင်းတမျှ ပြက်ရယ်ကျီစယ် ပြုခဲ့ကြသဖြင့် သားမရှိသောအခါ၌ ပျင်းခြောက်ခြောက် ဖြစ်နေကြလေတော့၏။

တစ်ညသ၌ အဖေသည် အိပ်ရာမှလန့်နိုး၍ နံဘေးတွင် စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ အမေကို မတွေ့ရဘဲ အခန်းပြင်မှ ငိုသံများကို ကြားရသဖြင့် “လာလေ အမေ၊ အအေးမိကုန်တော့မယ် အမေရဲ့” ဟုခေါ်လိုက်ရာ အမေက “ကျုပ်သားကလေးတော့ အေးရာမှာပဲ အဖေရဲ့” ဟု ဆိုကာ ဆက်လက်ငိုကြွေးလေ၏။

အဖေမှာ ချမ်းအေးသောရာသီ ဖြစ်သည့်အလျောက် စောင်ခြုံထဲတွင် ကွေးရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားလေရာ အမေသည် အခန်းထဲသို့ အလန့်တကြား ဝင်လာ၍ “အဖေ၊ အို... အဖေ၊ လူခြောက်ကလေး ဘယ်မှာထားသလဲ” ဟု မေးလိုက်သောအခါတွင်မှ လန့်နိုးလာလေ၏။

- အဖေ ။** ။“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေရယ်”
- အမေ ။** ။“ကျုပ်လိုချင်လို့ပါ၊ ဘယ်မှာထားသလဲ”
- အဖေ ။** ။“အိမ်ရှေ့ခန်းက စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှာရှိပါတယ်။ ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”
- အမေ ။** ။“နေရာကျလိုက်တာ အဖေရယ်၊ စောစောကပဲ စိတ်ကူးရပါတော့ ဟီး... ဟီး... ဟီး”
- အဖေ ။** ။“ဘာနေရာကျတာလဲ အမေ”
- အမေ ။** ။“ဆုသုံးဆုတောင်းဖို့ဟာ တစ်ဆုတည်း တောင်းရသေးတယ်မဟုတ်လား”
- အဖေ ။** ။“ဒီဆုတော့ မတော်သေးဘူးလား”

အဖေ။ ။“ဟင့်အင်း... တစ်ခုတောင်းချင်သေးတယ်၊ သွားယူချေစမ်းပါ အဖေ”

အဖေလည်း အံ့ဆွဲမှ လူခြောက်ကို ယူလာခဲ့လေ၏။

အဖေ။ ။“ကိုင်း... ဘာဆုတောင်းမှာလဲ”

အဖေ။ ။“သားကိုမြင်ပါရစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါ အဖေ”

အဖေ။ ။“မလုပ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ မတော်ပါဘူး”

အဖေ။ ။“နားမလည်ဘူး၊ တောင်းပေးရမယ်”

အဖေ။ ။“သားသေတုန်းကလည်း မလှမပဘူး အမေရဲ့၊ လူရှုပ်တောင် ကောင်းကောင်းမပီဘူး၊ မြေမြှုပ်ပြီးတာကလည်း ဆယ်ရက် ရှိသွားပြီ မကောင်းပါဘူး အမေရယ်၊ မမြင်ချင်ပါနဲ့”

အဖေ။ ။“မလိုချင်ဘူး၊ အဖေသာ ကြောက်၊ ကျုပ် မကြောက်ဘူး”

အဖေ။ ။“တောင်းလို့ ရချင်မှ ရမှာပေါ့ အမေရယ်၊ ပထမဆုဟာ ထန်းသီးကြွေခိုက် ကျီးနင်းခိုက် ဖြစ်သွားတာပါ”

အဖေ။ ။“မရတော့နေရော၊ တောင်းပေးရမယ် အဖေ”

အဖေ။ ။“ခက်လိုက်ပါဘိ အမေရယ်”

အဖေ။ ။“ရှိခိုးပါရဲ့၊ ကျုပ်ခိုင်းတာ လုပ်ပေးစမ်းပါ အဖေ”

အတန်တန် ငြင်းဆန်၍ မရဘဲ ရှိရကား အဘိုးကြီးသည် လူခြောက်ကို လက်ယာလက်တွင် ဆုပ်ကိုင်လျက် ‘သားကို မြင်လိုပါ၏’ ဟု ဆုတောင်းလေ၏။

လူခြောက်ကလေးသည် လက်ထဲမှလွတ်၍ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားသဖြင့် အဘိုးကြီးသည် ထိတ်လန့်သော မျက်နှာထားနှင့် ငုံ့ကြည့်နေလေရာ အဒေါ်ကြီးကမူ အခန်းထဲမှထွက်၍ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်သို့ သွားပြီးလျှင် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်ကာ မျှော်ကြည့်နေလေ၏။

အဘိုးကြီးသည် လူခြောက်ကိုကြည့်နေစဉ်၊ ခုတင်အနီး၌ ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်တိုကလေးမှ မီးတောက်သည် လှုပ်ရှားလာလေရာ အဘိုးကြီးသည် ဖယောင်းတိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်တွင် နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် ထတောက်၍ လောင်စရာကုန်သဖြင့် ငြိမ်းသွားလေ၏။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည် ဆုတောင်းမပြည့်သည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် အိပ်ရာသို့ဝင်၍ ကွေးနေလေရာ မကြာမီ အဒေါ်ကြီးဝင်လာ၍ နံဘေးတွင် လှဲအိပ်လေ၏။ သို့ရာတွင် နှစ်ယောက်လုံး အိပ်မပျော်ကြဘဲ နားစွင့်လျက်ရှိကြရာ လှေကားမှ ဒိတ်ခနဲ အသံကြားရ၍ ကြွက်တစ်ကောင်သည် အလန့်တကြားပြေးသွားလေ၏။ အဘိုးကြီးသည် မှောင်မိုက်ထဲတွင် မနေလိုသည် ဖြစ်၍ မီးခြစ်ပူးကို စမ်းယူပြီးလျှင် တစ်ဆံကိုခြစ်လျက် ဖယောင်းတိုင်ထားသော နောက်ဖေးဆောင်သို့ သွားလေရာ လမ်းခရီးတွင် မီးခြစ်ဆံကုန်၍ ငြိမ်းသွားလေ၏။ နောက်တစ်ဆံ ခြစ်မည်အပြုတွင် အိမ်ရှေ့တံခါးကို ဖြည်းညင်းစွာ ခေါက်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အဘိုးကြီး၏ မီးခြစ်ပူး လွတ်ကျ၍ မီးခြစ်ဆံများသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲသွားလေ၏။

အဘိုးကြီးသည် မီးခြစ်ဗူးကို မစမ်းတော့ဘဲ အသက်အောင့်ကာ အိမ်ရှေ့သို့ နားစွင့်လျက်ရှိစဉ် ဒုတိယအကြိမ် ခေါက်သံကြားသည်နှင့် အိမ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၍ တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်ရာ ထိုခဏတွင် တတိယအကြိမ် ခေါက်သံကြားရလေ၏။

အမေ။ ။“ဘာသံလဲ အဖေ”

အဖေ။ ။“ကြွက်ပါအမေ၊ ကျုပ်အနားက ဖြတ်ပြေးတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်”

သို့ရာတွင် အဒေါ်ကြီးသည် မကျေနပ်ဘဲ အိပ်ရာမှထ၍ နားထောင်လေရာ၊ ထိုအခါတွင်မူ အိမ်ရှေ့မှ ကျယ်လောင်စွာ ခေါက်သောအသံများကို ကြားကြရလေ၏။

အမေ။ ။“သား ရောက်လာပါပြီ အဖေ၊ သား လာပြီ”

ယင်းသို့ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အမေသည် အခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးသွားမည်အပြုတွင် အဖေက လက်ကိုဆွဲထားလိုက်လေ၏။

အဖေ။ ။“ဘာလုပ်မလို့လဲ အမေ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

အမေ။ ။“သား လာတယ်လေ၊ လူကလေးရောက်နေပြီ အဖေရဲ့၊ သချိုင်းက အဝေးကြီးမို့ ထပြီးလာနေတာကို ကျုပ်က မေ့နေတယ်၊ ခုမှ ရောက်ရှာတာပေါ့ လွတ်ပါ၊ ဘာကြောင့် ဆွဲထားတာလဲ၊ အေး... အမေ လာပြီ သားရေ” ဟု ပြောကာ အတင်းရုန်းလေ၏။

အဖေ။ ။“မလုပ်ပါနဲ့ အမေရယ်၊ သွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါနဲ့”

အမေ။ ။“ဘာကြောင့်လဲ၊ ကိုယ့်သားကိုယ် ကြောက်သလား၊ အေး ဟေ့... လူကလေး၊ အမေ လာပြီဟေ့”

အဖေက အတင်းဆွဲ၍ အမေကလည်း အတင်းရုန်းလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံများသည် မရပ်မနား ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။ အဒေါ်ကြီးသည် အတင်းဆွဲထားသော လက်ကို ရုတ်တရက် လျော့ပေးလိုက်သည်နှင့် အဘိုးကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်လဲကျသွား၍ ဆုပ်ဖမ်းထားသော လက်လည်း လွတ်သွားလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ အဒေါ်ကြီးသည် အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်လာ၍ အိမ်ရှေ့သို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် တံခါးမင်းတုပ်များကို ဆွဲဖွင့်လေရာ အဘိုးကြီးက “မလုပ်ပါနဲ့ အမေ၊ မလုပ်ပါနဲ့” ဟု ဟစ်အော် တောင်းပန်လေ၏။ အဒေါ်ကြီးသည် လှေကားမှ မင်းတုပ်ကို ချောက်ခနဲ ဖြုတ်လိုက်ပြီးနောက် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ တံခါးမဖွင့်ဘဲ ရှိသည်နှင့် “အို... အဖေက အထက်မင်းတုပ်ပါ ထိုးပိတ်ထားတာကိုး၊ ကျုပ် မမီဘူး၊ လာပါ... ဖွင့်ပေးလှည့်စမ်းပါ” ဟု အော်ပြောလေရာ အဘိုးကြီးကမူ “မဖွင့်ပါနဲ့ အမေ၊ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ အမေ” ဟူ၍ ဟစ်အော်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း အဘိုးကြီးသည် အကြံရသည်နှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ကျနေသော လူခြောက်ကို မှောက်မိုက်ထဲတွင် လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေလျက်ရှိရာ၊ ရုတ်တရက် မတွေ့နိုင်ဘဲ

ရှိဆဲတွင် အဒေါ်ကြီးသည် အဘိုးကြီးကို ခေါ်မရသည်နှင့် ကုလားထိုင်တစ်လုံးကိုယူ၍ တံခါးဆီသို့ ဆွဲရွေ့သွားလေ၏။ အိမ်ရှေ့မှ တံခါးခေါက်သံများမူကား မရပ်မနား ဆူညံလျက်ရှိလေ၏။

အဒေါ်ကြီးသည် ကုလားထိုင်ကို တံခါးအနီးတွင် မှီခင်း၍ အထက်မင်းတုပ်ကို ဆွဲဖြတ်မည် ပြုဆဲတွင် အဘိုးကြီးသည် ကြမ်းပေါ်မှ လူခြောက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်မိသည်နှင့် လက်တွင်ဆုပ်ကိုင်ကာ တတိယဆုကို တောင်းလိုက်လေ၏။ ထိုခဏတွင် တံခါးခေါက်သံများသည် ရုတ်တရက် ရပ်စဲသွား၍ ပဲ့တင်သံများသာလျှင် ကျန်ရစ်တော့၏။ ထိုအခိုက်၌ အဒေါ်ကြီးသည် မင်းတုပ်ကိုဖြတ်ပြီးသဖြင့် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေရာ လေပြင်းသည်သာလျှင် တိုးဝှေ့ကာ ဝင်လာ၍ အဒေါ်ကြီး၏ ညည်းညူသံများကို အဘိုးကြီးရှိရာသို့ ဆောင်ကြဉ်းသွားလေ၏။

ထိုအခါမှ အဘိုးကြီးသည် ရဲရင့်လာခဲ့၍ အဒေါ်ကြီးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ပြီးလျှင် အဒေါ်ကြီး၏ လက်ကိုကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လေ၏။ မည်သူကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိရာတွင် အဘိုးကြီးသည် ရဲသည်ထက် ရဲလာ၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးဆီမှ လမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးတိုင်များ ထွန်းညှိထားသော ပေတစ်ရာလမ်းကြီးပေါ်၌ အလယ်တည့်တည့်တွင် တဖွေးဖွေးလျှောက်သွားနေသော ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသလိုလို မှတ်ထင်မိလေတော့သတည်း။

(W. W Jacobs ၏ *The Mokey's Paw* ကို မှီပါသည်။)
[သွေးသောက်၊ ဩဂုတ် ၁၉၄၈]

ထူးဆန်းသော ကြေးအိုးကလေး

(ဆန်းထွေထူးဝတ္ထုများ- ၃)
'ဝတ်လုံတော်ရ ဦးလှမောင်၏ ကိုယ်တိုင်ကြံ့တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ'

(အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်များမှာ ဦးထွန်းရင်သည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ လာရောက်စဉ်အခါက ဦးလှမောင်ထံမှ ကြားသိခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်လေသည်။)

ဝတ်လုံတော်ရ ဦးလှမောင်သည် ဝတ်လုံစာမေးပွဲကို အောင်မြင်ခဲ့ပြီးနောက် ဘီလပ်မှ ပြန်လာ၍ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ ဝါရင့်သော ဝတ်လုံကြီးတစ်ဦးထံ တပည့်ခံ၍ ၎င်း၏ လက်ထောက်အဖြစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်သင်ကြားလျက်ရှိနေစဉ် ဟိုက်ကွတ်ရုံးအနီးအနား၌ အိမ်ခန်းများ ရှာဖွေလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းရပ်ကွက်သည် တိုက်ခတ်မှုမှာ အဆမတန် ဈေးကြီးမြင့်လှသည် ဖြစ်၍ ဝတ်လုံကြီးထံမှရရှိသော လခငွေနှင့် ငှားရမ်းနေထိုင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ နေထိုင်ရခြင်းမှာ အစစအရာရာ ကျပ်တည်းကျဉ်းကျပ်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်လှမောင်သည် တိုက်ခတ်သော အခန်းတစ်ခုကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက် ရှိနေစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ဖယ်ယာလမ်းရှိ တစ်ခုသော တိုက်ကြီး၌ သုံးထပ်တွင် အခန်းကြီးတစ်ခန်း အားလပ်လျက်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းတိုက်ရှင်မှာ မြန်မာပြည်၌မရှိသော ဘိုမတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘီလပ်သို့ ပြန်သွားကြောင်း၊ ၎င်းအခန်းကို ငှားရမ်းလိုခဲ့လျှင် ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်ထံ သွားရောက် ငှားရမ်းနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ ကိုယ်စားလှယ်၏ အမည်နေရပ်တို့ကို ညွှန်ကြားလေ၏။

မောင်လှမောင်သည် အဆိုပါအခန်းသို့ သွားရောက်၍ ဒရဝမ်အား အခန်းကို ဖွင့်စေပြီးလျှင် ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုရာ ၎င်းအခန်းမှာ အလွန်တရာ သပ်ရပ်၍ ဥရောပတိုက်သားတို့၏ အသုံးအဆောင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတို့နှင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိလေရာ မောင်လှမောင်က ဒရဝမ်အား ထိုအိမ်ထောင်မှုများ၏အကြောင်းကို မေးမြန်းသည်တွင် ဒရဝမ်က ၎င်းအခန်းကို ငှားရမ်းသူသည် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကိုလည်း သုံးစွဲနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်မှာ မိမိ၌ အိမ်ထောင်ပစ္စည်း လုံလောက်စွာ မရှိသေးသည်ဖြစ်၍ အလွန်တရာ အဆင်သင့်သည်ပင် မှန်သော်လည်း ထိုအခန်းကြီး၏ ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်ပုံနှင့် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများ၏ စုံလင်ခမ်းနားပုံတို့ကို ထောက်ချင့်လိုက်သောအခါ အမှန်မချ ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မည်ဟူ၍ မှတ်ထင်သောကြောင့် မိမိအင်အားနှင့် တတ်နိုင်ပါမည်လောဟု ချိန်ဆလျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်စားလှယ်အား မေးမြန်း၍ ကြည့်လျှင် လွန်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု သဘောရသောကြောင့် ကိုယ်စားလှယ်ထံ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။

ကိုယ်စားလှယ်နှင့်တွေ့ဆုံမိလျှင် တိုက်လခကို မေးမြန်းကြည့်ရှုရာ ၎င်းတောင်းဆိုသော အခန်းမှာ မောင်လှမောင် ခန့်မှန်းသောအခန်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံမျှ မရှိသောကြောင့် မောင်လှမောင်သည် အလွန်အံ့ဩလျက် ဤမျှလောက် အလွန်အမင်း အဖိုးချိုသော တိုက်ခန်းသည်ကား အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာပါရှိရမည်ဟု သံသယမကင်းဖြစ်သည်နှင့် အခန်း၏ အကြောင်းကို ကိုယ်စားလှယ်အား မေးခွန်းများထုတ်လေရာ အခန်းရှင်မှာ ဘိုမဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအခါ ဘိလပ်၌ နေထိုင်ကြောင်း၊ ယခင်က ၎င်းအခန်း၌ ဘိုမကိုယ်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ဖူးကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသောအခါ မောင်လှမောင်က ဘိုမပြန်သွားပြီးနောက် ၎င်းအခန်း၌ မည်သူများ ငှားရမ်းနေထိုင်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းရာ ဘိုလင်မယားတစ်ဦး နှစ်ဦး ငှားရမ်းနေထိုင်ဖူးကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်သည် ဤမျှလောက် အဖိုးအခါချိုသော အခန်းကြီးကို ရပြီးမှ စွန့်လွှတ်၍ သွားကြသည်ကို သာ၍ပင် စိတ်မကျေနပ်ပြန်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအိမ်ငှားတို့သည် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပြောင်းရွှေ့၍ သွားကြလေသနည်းဟု မေးမြန်းပြန်ရာ ကိုယ်စားလှယ်က မိမိလက်၌ ကိုင်ထားသော ခဲတံကို လိုမုံကာလိုမုံကာ ကစားလျက် အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပြောင်းသွားကြသည်ကို မိမိ သေချာစွာမသိကြောင်း၊ နောက်ဆုံးပြောင်းသွားသော သူတို့မှာ မကျန်းမမာသဖြင့် လေညင်းခံ သွားကြသည်ဟု မိမိကြားသိရကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်သည် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် စမ်းသပ်နေထိုင်တော့မည်ဟု တိုက်လခ တစ်လအတွက် စရန်ငွေကို ပေးကမ်းပြီးလျှင် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဟိုတယ်သို့ ရောက်လျှင် မိမိတို့ရပ်ရွာမှ ငယ်စဉ်က ခိုင်းစေလာခဲ့သော တပည့်ဘိုးတေကို စာဖြင့် ရေးသားမှာထားပြီးလျှင် ၎င်းဘိုးတေ ဆိုက်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းတိုက်ခန်းသို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြလေ၏။

သုံးလေးရက်ခန့်မျှ နေထိုင်မိကြလျှင် မောင်လှမောင်သည် ဟိုတယ်မှာကဲ့သို့ အနေအထိုင် ကျဉ်းကျပ်ခြင်း မရှိဘဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာနှင့် လွတ်လပ်ချောင်ချိစွာ နေထိုင်ရသည်ကို အလွန်တရာ နှစ်သက်ချမ်းမြေ့လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်လှမောင်သည် ဘိလပ်၌ လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်ဟိုတယ်၌ လည်းကောင်း၊ ဥရောပတိုက်သားများ

စားသောက်သည့်အတိုင်း ဘိုထမင်း ဘိုဟင်းကို စားသောက်လာခဲ့သဖြင့် လျှာကျင့်ပါနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်ဘိုးတေ ချက်ပြုတ်သော မြန်မာထမင်းဟင်းများကို မြန်ရှက်စွာ မစားသောက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း မိမိဆရာ ဝတ်လုံကြီးကလည်း လခအနည်းငယ် တိုးတက်ပေးကမ်းသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဘိုအိမ်၌ ချက်ပြုတ်ဖူးသော ထမင်းချက် ကုလားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေငှားရမ်းရန် ဘိုးတေအား စေခိုင်းလေ၏။ ထိုအခါ ဘိုးတေက အလွန်တရာ အဆင်သင့်ကြောင်း၊ ဤတိုက်ရှင်ဖြစ်သော ဘိုမ နေထိုင်စဉ်အခါက ၎င်းထံ ထမင်းချက်ဖူးသော ဘန်ဂါလီ ကုလားအဖိုးကြီးတစ်ယောက်သည် ယမန်နေ့ကပင် ဤတိုက်သို့ လာရောက်၍ ထမင်းချက်ကုလား အလိုရှိခဲ့ပါလျှင် လုပ်ကိုင်လိုသည်ဟု ပြော၍ အမည်နေရပ်ကိုပါ ပြောထားခဲ့ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောလေလျှင် မောင်လှမောင်သည် ထိုကုလားကြီးကို ခေါ်စေ၍ စမ်းသပ် ချက်ပြုတ်စေရာ အလွန်ကျွမ်းကျင် နားလည်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။

တစ်ည၌သ၌ မောင်လှမောင်သည် ကုလားကြီးချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်သော စားစရာ ညစာများကို မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ပြီးနောက် ကူရှင်များ ထူထပ်စွာခင်းထားသော ပက်လက်ကုလားတိုင်ကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ထိုင်လျက် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာလျက် စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်လိုက်၊ အနီးရှိ စားပွဲဝိုင်းပေါ်မှ ကာဖီတစ်ခွက်ကို သောက်လိုက်နှင့် ကြည့်ရှင်ချမ်းမြေ့သော အမူအရာနှင့် ရှိနေလေ၏။ ကာဖီတစ်ခွက်ကုန်ပြီးနောက် မဝသေးသည်နှင့် မောင်လှမောင်သည် ဘိုးတေကိုခေါ်၍ နောက်ထပ် ကာဖီတစ်ခွက်ဖျော်ယူခဲ့ရန် ပြောပြီးနောက် စာအုပ်ကို ဆက်လက်၍ ဖတ်နေလေ၏။

မောင်လှမောင်သည် ဝတ္ထုစာအုပ်တွင် အလွန်စိတ်စွဲလျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဘိုးတေသည် ကာဖီခွက်နှင့် ဝင်လာသည်ကို သတိမမူမိဘဲ ကာဖီအေးသောအခါမှ တစ်ခါတည်း ကျိုက်၍ချပြီးလျှင် စာအုပ်ကို ဆက်လက်ဖတ်ပြန်လေ၏။ အတန်ငယ် ညောင်းညာသောအခါမှ နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးပြီးသည်ကို အံ့ဩစွာနှင့် တွေ့ရှိပြီးနောက် အသောက်အစား၌ အနည်းငယ် ဝါသနာပါသည်ဖြစ်၍ အိပ်ခန်းတွင် ဝီစကီအနည်းငယ်ကို သောက်ရန် ဖန်ခွက်ကို ငဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် ဆော်ဒါပုလင်းများကို ကြည့်ပြန်ရာ ပုလင်းတို့မှာ အလွတ်ချည်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရသဖြင့် ဘိုးတေကို နှိုးရန်အားနာသဖြင့် မီးဖိုချောင်သို့ ဆော်ဒါပုလင်းရှာရန် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ၎င်းတိုက်ခန်းသည် သုံးထပ်၌တည်ရှိ၍ အပေါ်ဆုံးထပ် ဖြစ်လေရာ တိုက်မိုးပေါ်တွင်ရှိသော ကောင်းကင်မှန်ပေါက်မှ လမင်း၏ အလင်းရောင်သည် မီးဖိုသို့ ထိုးဝင်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မီးဖိုတံခါးသည် ပွင့်လျက်ရှိရာ မီးဖိုပေါ်၌ တည်ထားသော ကြေးအိုးကလေးတစ်လုံးပေါ်သို့ လမင်း၏ အလင်းရောင်သည် တည့်တည့်ထိုးလျက်ရှိသည်ကို မောင်လှမောင်သည် အဝေးမှပင် မြင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ကြေးအိုးသည် အဖုံးမပွင့်တပွင့် ရှိနေသောကြောင့် မောင်လှမောင်မှာ အိပ်ချင်မူးတူးရှိနေသဖြင့် ကြေးအိုးသည် အဖုံးကိုလှုပ်၍ မိမိအား တမင်ချောင်း၍ ကြည့်သလိုလို ယီးတီးယားတား ထင်မိလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်လှမောင်သည် မဖြစ်နိုင်သည့်အရာကို မိမိထင်မိသည်ဟု များစွာဂရုမထားဘဲ မီးဖိုခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ဆော်ဒါပုလင်းတစ်လုံးကို ရှာယူ၍ ဖန်ခွက်ကို ရောစပ်၍ ငဲ့သောက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

အိပ်ရာပေါ်တွင် စောင်ခြံ၍ကွေးရင်း ဤမျှလောက် ကျကျနန ပြင်ဆင်၍ထားသော အိမ်ခန်းကြီးကို အဘယ့်ကြောင့် အဖိုးချိုသာစွာဖြင့် ငှားရန်နိုင်ဘိသနည်း။ ထိုဘိုမသည် မည်သူလေနည်း။ သူ့မှာ ယောက်ျားသနာများ ရှိလေသလော စသည်ဖြင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးကာ အိပ်၍ပျော်သွားလေ၏။ နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှမောင်သည် ဝမ်းတွင်းမှ အူအသည်း ကျွမ်းလောင်ဘိသကဲ့သို့ ပြင်းပြသောဝေဒနာကို ခံစားလျက် အိပ်ရာမှနိုးလာပြီးနောက် အသက်ရှူကျပ်လှသဖြင့် ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ အိပ်ရာပေါ်၌ လိမ်တွန့်လူးလိမ့်လျက်ရှိနေရာမှ ချွေးပေါက်တို့မှာလည်း နဖူးပြင်၌ ဇီးကင်းခန့်ပမာဏကျလျက် ရှိလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် အပြင်းအထန် ချောင်းဆိုးပြန်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မခံရပ်နိုင်အောင် ရှိသဖြင့် ဘိုးတေကို နိုးမည်ဟု အိပ်ရာမှ အနိုင်နိုင်ကြ၍ ထလျက်ရှိစဉ် ဘိုးတေသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီးလျှင် ကရုဏာရှိသော မျက်နှာထားနှင့် မိမိ၏ ဆရာအား ကြည့်လျက် ကျောက်နှိပ်ကာ "ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ ဆရာ ချောင်းဆိုးလွန်းအားကြီးလို့ ကျွန်တော် လန့်နိုးပြီး လာခဲ့ပါတယ်၊ တော်တော် နေသာရှိပြီလား ဆရာ" ဟု ကြင်နာသောအမူအရာနှင့် ပြောသောအခါ မောင်လှမောင်သည် မည်သို့မျှပြန်မပြောနိုင်သေးဘဲ ဘရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ယူခဲ့စေရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဘိုးတေသည် ဘရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ဖန်ခွက်နှင့်ယူလာ၍ သွားစေ့လှဘနန်းရှိနေသော မောင်လှမောင်၏ ခံတွင်းသို့ အတင်းလောင်း၍ သွင်းလေရာ မောင်လှမောင်သည် အတန်ငယ် သက်သာခွင့်ရသည်နှင့် ခေါင်းအုံးများပေါ်၌ မှီကာ ရှိုက်၍ရှိက်၍ ရှူလျက်ရှိလေ၏။ တပည့်ဘိုးတေလည်း ဆရာ၏ ဝမ်းကြော ဘေးကြော စသည်တို့ကို တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့ နှိပ်နယ်လျက်ရှိရာ မောင်လှမောင်သည် ကောက်၍ရဘိသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ဖြစ်ပေါ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကို ဆင်ခြင်တွေးတောလျက်ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ဝေဒနာသည် တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် ချွေးများ စိုရွဲလျက်ရှိသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီတို့ကို ချွတ်ပစ်၍ အသစ် လဲလှယ်လျက်ရှိရာ-

တပည့်။ ။ "ဘယ်နယ်လဲ ဆရာ၊ ပျောက်သွားပြီလား၊ ဘယ်နယ် ချက်ချင်း ကောက်ရသလို ဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ ညဦးတုန်းက အကောင်းကြီးကပဲ"

ဆရာ ။ ။ "အေးကွယ် အသည်းကို မီးနှင့်မြိုက်သလို ပူလိုက် လောင်လိုက်တာ၊ ငါဖြင့် ကိစ္စချော့ရှေ့ အောက်မေ့မိတယ်၊ အခုတော့လည်း လူကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားပြန်ပြီကွယ်"

တပည့်။ ။ "ထူးထူးဆန်းဆန်းရှိလိုက်တာ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က ခုနစ်ကများဖြင့် အပုံကြီး စိုးရိမ်မိတယ်"

ဆရာ ။ ။ "နေဦးကွဲ့၊ ငါ အစားမှားမိတယ်၊ ငါ ညက ဘာများစားသလဲ"

တပည့်။ ။ "ဝက်နံရိုးပြုတ်ကယ်၊ အမဲသား ဘီစကိတ်ကယ်၊ ဆိတ်သား ကက်သလက်ကယ်၊ ပုစွန်ထုပ်နှင့် မှိုနှင့်ချက်တဲ့ဟင်းရယ်"

ဆရာ ။ ။ "ဪ တန်တော့ ဟေ့၊ မှိုဟင်းစားမိလို့ ထင်တယ်၊ မင့်ကုလားကြီးက နားမလည် ပါးမလည် မစားကောင်းတဲ့ မှိုတွေများ ဝယ်ချက်ကျွေးတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်"

တပည့်။ ။ "မဟုတ်ဘူး ဆရာ၊ ညနေက မှိုသယ်လာရောင်းလေတော့ ဆရာ ကြိုက်တတ်မှန်း သိတာနှင့် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပြီး အချက်ခိုင်းတဲ့ တောင်ပိုမှိုပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်းပဲ စားမိပါသေးတယ်၊ မှိုကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး ဆရာ"

ဆရာ ။ ။ "ဒါဖြင့် ဒီပြင် ငါ ဘာများစားမိသေးသလဲကွဲ့"

တပည့်။ ။“ဒီပြင်တော့ ကာဖီနှစ်ခွက် ဆရာ သောက်တာပဲ၊ နောက်တစ်ခွက်မှာတောင် ထမင်းချက်ကုလားကြီး ပြန်သွားနှင့်လေတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေနွေးကျိုပြီး ဖျော်ယူလာခဲ့ပါတယ် ဆရာ” ဟု ပြောလေလျှင် မောင်လှမောင်မှာ ယင်းကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသော ရောဂါဆိုး၏ ဖြစ်ပေါ်ရင်းအကြောင်းမူလကို စဉ်းစား၍ မရနိုင်သည်နှင့် မိမိ၏ ၎င်း၏နေသော ရောဂါမျိုးများ ရှိလေသလောဟု ဆရာဝန်ကို ပြရန် အကြံရပြီးနောက် မီးများကို ဘိုးတေအား ညှိမ်းစေလျက် ဆက်လက်ကာ အိပ်ပျော်ခဲ့လေ၏။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆရာဝန်ကို ပင့်ခေါ်ပြသလေရာ ဆရာဝန်သည် မောင်လှမောင်၏ နံရိုးများကို လက်နှင့်ခေါက်ကြည့်၍ ရင်ဘတ်ကိုလည်း နားကျပ်နှင့်ကပ်ကာ နားထောင်ပြီးနောက် အပြစ်အနာအဆာ တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရှိသည်နှင့် ပြုံးရယ်လျက် “တစ်ခွက် နှစ်ခွက်များသွားလို့ အနေခက်သလိုလိုရှိတိုင်း ဆရာဝန်ကို ခေါ်လိုရှိရင် ခြေကြွခပေးရတာနဲ့ မလောက်နိုင်ဘဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ နည်းနည်းလွန်သွားတဲ့အခါမှာ လမ်းကို ကြပ်ကြပ်လျှောက်ပစ်လိုက်ရင် အခိုးတွေ ကုန်သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဆရာဝန် ခေါ်ခေါ်ပြီး ပြမနေနှင့်၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးဗျ၊ လူလုံးလူတန်က ကျွဲပေါက်ကလေးလောက် ရှိနေတဲ့လူပဲ၊ ကိုင်း ကျုပ်ပြန်မယ်ဗျာ” ဟု ပြော၍ မောင်လှမောင်ပေးသော ငွေစက္ကူကိုခေါက်၍ အိတ်တွင်းသို့ထည့်ပြီးနောက် ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုနေ့ မောင်လှမောင်သည် ရုံးသို့သွားသောအခါ ဆရာဝန်ပြောသွားသော စကားများကို ကောင်းစွာ မကျေနပ်နိုင်ဘဲ ဆရာဝန် ပြောသည့်အတိုင်း ‘လွန်’ သောကြောင့်မဟုတ်၊ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မှချရှိမည်ဟု စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက် သွားလေရာ အိပ်မက်၊မက်ခြင်းများ ဖြစ်လေသလောဟူ၍လည်း စိတ်ကူးမိပြန်လေ၏။ ထိုသို့ စိတ်ကူးရင်း လျှောက်သွားစဉ် ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖူးသော ကောလိပ်ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်နှင့် ရုတ်တရက် တွေ့ဆုံမိသဖြင့် သူငယ်ချင်းဘဝ နေရေး ထိုင်ရေး လုပ်ရေး ကိုင်ရေးများအကြောင်းကို အပြန်အလှန် မေးမြန်းဖြေဆိုကြပြီးနောက် ထိုည၌ ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ညစာစားဆိုကြရန် အချိန်အချက်ပေးကြပြီးလျှင် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

ထိုည၌ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် အချိန်အချက်အတိုင်း တွေ့ဆုံ စားသောက်ကြရင်း သူငယ်ချင်းဘဝ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုကြပြီးနောက် ခွဲခွဲနီနီတွင် မောင်လှမောင်သည် မိမိတိုက်ခန်း ခမ်းနားလှပကြောင်းကို သူငယ်ချင်းအား ပြလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့် နက်ဖြန်ညနေ မိမိ၏ အိမ်၌ ညစာစား လာရောက်ပါမည့်အကြောင်းနှင့် ဖိတ်ကြား၍ တိုက်နံပါတ်ကို ညွှန်ကြားပြီးလျှင် ခွဲခွာခဲ့ကြလေ၏။

မောင်လှမောင်သည် မိမိနေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဆယ်နာရီထိုးပြီဖြစ်လေရာ ဘိုးတေက တံခါးကိုဖွင့်ပေး၍ တစ်စုံတစ်ရာ အလိုရှိပါသေးသလားဟု မေးသဖြင့် မရှိကြောင်းပြော၍ အိပ်ခွင့်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် မောင်လှမောင်သည် မအိပ်ချင်သေးသည်နှင့် သတင်းစာကို ဖတ်လျက်ရှိလေ၏။ တစ်ခဏမျှကြာလျှင် သမ်းဝေလာသည်နှင့် အပေါ်အကျီကို ချွတ်မည်ဟု ထိုင်ရာမှထလိုက်ရာ မီးဖိုတံခါးသည် ယခင်က ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ပါလျက် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ပွင့်၍ လာသည်ကို အနည်းငယ် အံ့သြသော်လည်း လေဝင်၍

ပွင့်လာခြင်းဖြစ်မည်ဟု များစွာဂရုမပြုမိသေးဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှို့မည်ဟု မီးခြစ်ကိုခြစ်ရင်း မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးခြစ်ရော ဆေးလိပ်ပါ လက်မှလွတ်၍ ကျသွားလေ၏။ ကောင်းကင်ရှိ မှန်ပေါက်မှ လမင်း၏ အလင်းရောင်သည် မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ ထိုးဝင်လျက်ရှိရာ ၎င်းအတွင်း၌ ဒန်အိုး၊ ဒယ်အိုး၊ ယောက်မ၊ ငရုတ်ဆုံ အစရှိသော ချက်ပြုတ်မှုကိရိယာတို့ကို ထင်ရှားစွာမြင်ရသည့်ပြင် မီးဖိုပေါ်၌လည်း ဒန်အိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် ကြေးအိုးကလေးတစ်လုံးသည် တည်လျက်ရှိလေ၏။ မောင်လှမောင် ကြည့်နေစဉ်တွင် ကြေးအိုးကလေးသည် အနည်းငယ် စောင်းလာ၍ မောင်လှမောင်၏ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် အဖုံးကို ဖြည်းညှင်းစွာလှုပ်ပြီးလျှင် ချောင်း၍ကြည့်လေ၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအခြင်းအရာသည် ပြူးတူးပြုတ်နှင့် တစ္ဆေသူရဲကို မြင်ရခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ထိတ်လန့်ဖွယ် မဟုတ်ငြားသော်လည်း အသက်မရှိသောကြေးအိုးသည် တံခါးကိုပွင့်စေပြီးနောက် အဖုံးကိုလှုပ်၍ မိမိအား ချောင်း၍ကြည့်သည်တွင် လရောင်တွင် တစ်ယောက်တည်းမြင်ရသော မောင်လှမောင်မှာ ကျောများချမ်းပြီးလျှင် ပါးစပ်များစေးထိုင်းလျက် မလှုပ်ရှားနိုင်ဘဲ အတန်ကြာ စိုက်ငေးလျက် ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်လှမောင်သည် ကြေးအိုးကို ကြောက်ဖွယ်မရှိဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိအားပေးပြီးလျှင် ရဲတင်းသော ဟန်အမူအရာနှင့် မီးဖိုသို့ဝင်၍ ကြေးအိုးကလေးကို မီးဖိုပေါ်မှယူ၍ မီးရောင်တွင် အဖုံးကို လှစ်ကြည့်ရာ တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရှိသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို သူရဲဘောနည်းသော အကောင်ဟူ၍ ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းခဲ့လေ၏။

ထို့နောက် မောင်လှမောင်သည် မီးဖိုခန်းမှထွက်လာခဲ့၍ တံခါးကို ပိတ်ထားခဲ့ပြီးလျှင် အဝတ်များလဲလှယ်ပြီးနောက် မိမိ၏ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်ပြီးနောက် မနေနိုင်သဖြင့် မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ တံခါးသည်ပွင့်လျက် ကြေးအိုးကလေးသည် မီးဖိုပေါ်တွင် အဖုံးမစေ့ တစ်စေ့ရှိနေပြန်သည်ကို လရောင်တွင် တွေ့မြင်ရပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်က "အဖုံးပွင့်ချင်ပွင့်၊ ပိတ်ချင်ပိတ်၊ ကြေးအိုးဟာ ကြေးအိုးပါပဲကွယ်" ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိ အားပေးပြောဆိုပြီးနောက် အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏ ။

နံနက်လင်းသောအခါ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ညစာ ကျွေးမွေးရမည်ဖြစ်၍ တတ်နိုင်သမျှ ကောင်းမွန်စွာ ပြင်ဆင်ထားရန် ဘိုးတေအား မှာကြားပြီးနောက် နံနက်စာစား၍အပြီးတွင် မောင်လှမောင်သည် ရုံးသို့ ထွက်သွားလေ၏။ ညနေခင်း၌ သူငယ်ချင်း ကျောင်းဆရာ မောင်ဘဦးသည် ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း အိမ်သို့မသွားဘဲ ရုံးသို့ဝင်လာရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် နေအိမ်သို့ ပြန်လာကြပြီးနောက် ထမင်းချက်ကုလားက လက်စွမ်းကုန်ချက်ပြုတ်၍ ပြင်ဆင်ထားသော စားဖွယ်တို့ကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လျက် ရှိကြလေ၏။ စားပွဲ၌ထိုင်ကာစတွင် ကျောင်းဆရာမောင်ဘဦးသည် အနံ့အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော စားဖွယ်တို့ကို တစ်ပွဲပြီးလျှင်တစ်ပွဲ အရသာခံ၍ နေသည်ဖြစ်သောကြောင့် စကားမပြောအားဘဲရှိရာ စားသောက်၍ ဝသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နောက်မှိုကိုမှိုလျက် ဤတိုက်ခန်း၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း-

ဦး ။ ။ "ကိုယ့်လူက ဘိလပ်ကပြန်လာခါစရှိသေး ဒီအခန်းမျိုး ဒီအိမ်ထောင်မှုမျိုးနှင့် သားသားနားနား ကျွေးနိုင်၊ ဖွေးနိုင်ရအောင် အမှုတွေ သိပ်ပြီးရနေထင်တယ်"

မောင် ။ ။ “ကုသိုလ်ပေါ့ ငါ့လူ၊ ဒီအခန်းကလည်း အလကား သာသာကလေးနှင့် ရထားတဲ့အခန်းပဲ၊ ကျွေးတာ မွေးတာမှာတော့ သူငယ်ချင်းလာတဲ့အခါမှာ ထမင်းချက်တဲ့ကုလားကို လက်စွမ်းကုန်ထုတ်ဖို့ မြှောက်ပေးလေတော့ ကုလားကြီးက သိပ်ပြီးလက်စွမ်းပြလိုက်ပုံပေါ်တယ်”

ဦး ။ ။ (မယုံနိုင်သော မျက်နှာထားနှင့်) “ဟုတ်နိုင်ပမလား ကိုယ့်လူရယ်၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းမှာ ဒီလိုအခန်းမျိုးကို အလကားသာသာနှင့် ရတယ်ဆိုလို့ ဟုတ်ပမလား ဆရာကြီးရယ် ” ဟုပြောသဖြင့် မောင်လှမောင်က မိမိပေးရသည့် တိုက်လခကို ပြောပြသောအခါ မောင်ဘဦးမှာ အလွန်အံ့သြ၍ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ဤမျှလောက် အဖိုးချိုသည်ကို နှစ်ယောက်သား တွေးတောကြသော်လည်း စိတ်ကျေနပ်အောင် မတွေးတောနိုင်သဖြင့် လက်လျှော့ပြီးလျှင် အခြားစကားများကို ဆက်လက် ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြောရန်စကား အလွန်များသဖြင့် စကားအမျှင်မပြတ်ဘဲ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ပြောဆိုနေကြရာ မောင်ဘဦးသည် နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်တွင် ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးခါနီး ရှိနေသည်ကို မြင်သဖြင့်-

“အောင်မယ် ညဉ့်နက်လှပါပြီကော၊ စကားကောင်းလွန်းလို့ ဒီလောက် ညဉ့်နက်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်းပြန်ဦးမှ တော်မယ် ကိုယ့်လူရေ၊ တစ်နေ့နေ့တော့ ကျုပ်ကလည်း ထမင်းကျွေးချင်ပါသေးတယ်၊ သို့သော်လည်း ဒီအခန်းမျိုး၊ ဒီထမင်းမျိုးတော့ မတတ်နိုင်ဘူးပလေ၊ ကိုင်း ပြန်လိုက်ဦးမယ် မိတ်ဆွေ” ဟု ပြောပြီးလျှင် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် အခန်းတံခါးအနီးတွင် ရပ်ကာ နှုတ်ဆက်လျက်ရှိနေကြစဉ် ထူးဆန်းသောအသံတစ်ခုကို ရုတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ နှစ်ယောက်လုံး တန်ခပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုအသံသည် မီးဖိုခန်းဆီမှ လာသည်ဖြစ်ရကား ထမင်းချက်ကုလားကြီးမှာလည်း ပြန်သွားပြီဖြစ်၍ ဘိုးတေလည်း အိပ်ရာသို့ဝင်ကြောင်းသိသဖြင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ထိုအသံ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို နားမလည်နိုင်ဘဲ တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပါးစပ်ဟလျက်ရှိကြလေ၏။ ထို့နောက်မှ မောင်ဘဦးသည် ရယ်မောလျက် “မီးဖိုပေါ်မှာ အိုးကိုတည်ပြီး ရေဆူလို့ အငွေ့တိုးထွက်တာ အဖုံးနှင့်အိုးနှုတ်ခမ်း ရိုက်တဲ့အသံကို ဘာသံများလဲလို့ လန့်နေသလား မောင်လှမောင်ရယ်၊ မင့်တပည့်က သန်းခေါင်ကျော်မှ ရေနွေးကျိုပြီး ဘာများ လုပ်ဦးမလို့ပါလိမ့်တုန်း” ဟု ပြောသောအခါ မောင်လှမောင်မှာ ဘိုးတေအိပ်ရာဝင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိသည့်ပြင် ယခင်ညဉ့်က အဖြစ်အပျက်ကို သတိရသည်နှင့် စိတ်မကျေဘဲ နားစွင့်လျက်ရှိလေ၏။ အသံမှာ ရပ်စဲခြင်းမရှိဘဲ ဆက်ကာ ဆက်ကာ မြည်လျက်ရှိလေရာ မောင်ဘဦးပြောသည့်အတိုင်း ရေဆူ၍ အငွေ့တိုးသဖြင့် ကရားအဖုံးနှင့် နှုတ်ခမ်း သော်လည်းကောင်း၊ တရစပ် ရိုက်သောအသံနှင့် တူလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် နားစိုက်ထိုင်နေကြသည်တွင် ရေပွက်ပွက်ဆူသံကိုလည်း ကြားကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်မှာ အတန်ငယ် ထိတ်လန့်၍လာသည်နှင့် မိမိတစ်ယောက်တည်း မီးဖိုသို့သွား၍ မကြည့်ဘဲသောကြောင့် သူငယ်ချင်းကိုခေါ်လေရာ ထိုနေရာနှင့် မီးဖိုမှာ အခန်းထောင့်စွန်း ကွယ်လိုက်သဖြင့် မီးဖိုကို မမြင်ရသေးဘဲရှိလေ၏။ မောင်ဘဦးသည် ပထမ၌ ထိတ်လန့်သေးသည် ရှိသော်လည်း မောင်လှမောင်၏ တုန်လှုပ်သောအမူအရာကို မြင်သည်နှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မကင်းဘဲ မောင်လှမောင်၏ နောက်မှ လိုက်ပါလေရာ အခန်းထောင့်စွန်းကို ကျော်လွန်မိကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယခင်ကအသံသည် ရုတ်တရက် ရပ်စဲပြီးနောက် တစ်အိမ်လုံး ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်သည် မီးဖိုမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မီးဖိုတံခါးသည် ပွင့်လျက် ကောင်းကင်ပေါက်မှ မီးဖိုတွင်းသို့ လရောင်ထိုးဝင်၍ မီးဖိုပေါ်၌ကား

ကြေးအိုးကလေးသည် တည်နေလျက် အောက်၌ မီးမရှိသည်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်နေကြလေ၏။ ထို့နောက် မောင်လှမောင်သည် အရဲစွန့်၍ မီးဖိုတွင်းသို့ ရှေ့ကဝင်သွားရာ မောင်ဘဦးလည်း နောက်မှလိုက်သွားလေ၏။

မီးဖိုတွင်းသို့ရောက်ကြလျှင် မောင်ဘဦးသည် နားမလည်နိုင်သော အမူအရာနှင့် မည်သည့်အရပ်မှ လေဝင်၍ ထိုအသံသည် မြည်လေသလောဟု ပြတင်းပေါက် စသည်တို့ကို ဖွင့်ချေပိတ်ချေပြ၍ စုံစမ်းကြည့်ရှုနေစဉ် မောင်လှမောင်မှာ ကြေးအိုးကလေးကို ဖွင့်၍ကြည့်လေ၏။ သို့ရာတွင် တစ်စုံတစ်ရာမှ မတွေ့ရဘဲ အိုးဟောင်းလောင်းကိုသာလျှင် တွေ့ရလေ၏။

ဦး။ ။(နားမလည်နိုင်သော အမူအရာနှင့် ခေါင်းကိုကုတ်လျက်) “ဆန်းလှချည့်လား ဝါလူရယ်၊ တံခါးကြားက လေတိုးပြီးဝင်ရင်လည်း ဒီအသံမျိုးတော့ ဖြစ်တတ်ပါလိမ့်မယ်၊ နို့ပေမယ့် ပြတင်းတံခါးမှာလည်း ဘယ်ကမှ လေဝင်စရာမရှိဘူးကွဲ့၊ အစဉ်းစားရောက်လိုက်တာ ဝါလူရယ်”

မောင်။ ။“ကြေးအိုးကလေးထဲမှာလည်း ဘာမှမရှိဘူးကွဲ့၊ မီးဖိုမှာလည်း မီးမရှိဘူး၊ ဘယ်ဆီက ဘယ်လိုကြောင့် မြည်တဲ့အသံရယ်လို့ ပြောပဲ မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်”

ဦး။ ။“ဟုတ်ပါရဲ့ကွယ်၊ သိပ်ပြီးထူးဆန်းတာပဲ၊ ကိုင်း ကိုင်း ညဉ့်လည်းနက်လှပြီ၊ ငါ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ကွယ်၊ ဪ သို့သော် ဒီအသံအကြောင်းကို စုံစမ်းလို့ရတဲ့အခါကျတော့ ငါ့ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်စမ်းပါဦးကွယ်၊ ကိုင်း သွားဦးမယ် သူငယ်ချင်း”

မောင်ဘဦးပြန်သွားလျှင် မောင်လှမောင်သည် အိပ်ရာသို့မဝင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်လျက် မိမိ၏ မေးကိုကိုင်ကာ ထိုအသံဖြစ်ပေါ်ပုံကို စဉ်းစားလျက်ရှိရာ တစ်စုံတစ်ခုသည် ဆူပွက်လျက်ရှိသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် ပွက်သောအရာသည် ဘာလေနည်း။ မီးဖိုက လာသည်နှင့်တူ၏။ သို့ရာတွင် အကယ်ဟုတ်ပါ၏လား။ မိမိတို့ သွားသောအခါ၌ အဘယ်ကြောင့် ရုတ်တရက်ရပ်၍ သွားလေသနည်း စသည်ဖြင့် မေးခွန်းများထုတ်လျက်ရှိနေစဉ် ယခင်က အသံသည် တစ်ဖန်ထပ်၍ မြည်ပြန်လေ၏။ မောင်လှမောင်မှာ ထိတ်လန့်သွားပြန်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်၍ သွားပြီးနောက် နားစိုက်၍ထောင်ပြန်သည်တွင် အသံသည် ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်၍ ထင်ရှားသည်ထက် ထင်ရှားလာလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်မှာ များစွာကြောက်ရွံ့လာသော်လည်း မခံချင်တတ်သော သဘောရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေ မသိရလျှင် သိရအောင်စုံစမ်းမည်ဟု ထိုင်ရာမှ ထလာခဲ့လေ၏။

မီးဖိုသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ မီးဖိုတံခါးသည် ပွင့်လျက်ရှိနေပြန်ရာ မောင်လှမောင်သည် အလွန် ကျောချမ်းသော်လည်း အရဲစွန့်၍ ခြေသံမကြားအောင် မီးဖိုဆီသို့ လာခဲ့ရာ အနီးသို့ ရောက်လျှင် ကြေးအိုးကလေးသည် မီးမရှိဘဲလျက် ပွက်ပွက်ဆူနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကြေးအိုးအဖုံးသည် မစေ့တစေ့ရှိလျက် အငွေ့ထောင်းထောင်း ထွက်နေသည့်ပြင် ကြေးအိုးကလေးသည် ထိုမှဤမှ ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်ကို မောင်လှမောင် တွေ့မြင်ရသောအခါ အံ့သြခြင်းမက အံ့သြလျက် အသက်မရှူဘဲ မလှုပ်မရှားရှိနေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြက်သေသေလျက် နားထောင်နေစဉ် ရေခွေးငွေ့ပန်း၍ ထွက်သောအသံသည် သရဲသဘက်တို့ ပျော်ရွှင်စွာ သီချင်းဆိုသည့် အသံနှင့်တူ၍ စလောင်းနှင့်

နှုတ်ခမ်းရိုက်သောအသံသည် စီးချက်လိုက်၍ ပေးသည်နှင့် တူလှသည်ဟူ၍ မောင်လှမောင်၏ စိတ်၌ မှတ်ထင်မိလေ၏။ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနှင့်ပင် ကြောက်သည်ထက် ကြောက်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်လှမောင်သည် တစ်ချက်မျှ လန့်အော်မိရာ ကြေးအိုးကလေးသည် သာမည ကြေးအိုးအတိုင်း မီးဖိုပေါ်၌ ဆိတ်ငြိမ်စွာတည်လျက် ရှိနေပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်သည် စိတ်ကိုတင်း၍ မီးဖိုတွင်းသို့ ဝင်သွားပြီးလျှင် ကြေးအိုးကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက် မိမိအသောက်လွန်၍ ထင်မိထင်ရာ ထင်ဟန်တူသည်။ မြည်သောအသံမှာလည်း ဟင်းအိုးကို ကြွက်လှန်သောအသံဖြစ်မည် စသည်ဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိအားပေးပြီးလျှင် ဝီစကီတစ်ခွက်ကို ခပ်များများငဲ့သောက်ပြီးနောက် မီးဖိုသို့ တစ်ချက်နှစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းသို့ အစောတလျင် ဝင်သွားလေ၏။ အိပ်ရာမှနိုးလတ်သော် မောင်လှမောင်သည် ယခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လှန်စဉ်းစားမိသောအခါ ကြောက်စရာမရှိဘဲနှင့် ကြောက်ရွံ့မိသည်မှာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရယ်မောကာ အပြစ်တင်ပြီးလျှင် အိပ်ရာမှထ၍ ရေချိုးမည်ဟု ဘိုးတေကိုခေါ်လိုက်ရာ ဘိုးတေ မလာဘဲ ထမင်းချက်ကုလားကြီးသည် အပေါက်မှပြု၍ ကြည့်သည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်သည် စိတ်တိုသောအမူအရာနှင့် "ဘိုးတေဘယ်မှာလဲ၊ ဘိုးတေကို လွှတ်လိုက်ပါ" ဟု အော်ငေါက်ကာ ပြောလိုက်သောအခါ ကုလားက "ဘိုးတေ အချားနိမ်း၊ ဆိတ်၊ ဘီမားရ် ဆတ်" ဟု ပြောသဖြင့် ဘိုးတေ ဖျားနေကြောင်းကို ကြားရသည်တွင် မောင်လှမောင်သည် အလွန်ချစ်ခင်သော အမူအရာနှင့် တပည့်ရင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘိုးတေ၏ အခန်းသို့ သွားရောက်လေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ဘိုးတေမှာ အိပ်ရာပေါ်၌ တွန့်လိမ့်လူးလိမ့်လျက် သနားစဖွယ် ဝေဒနာ အပြင်းအထန် ခံစားလျက်ရှိသည်ကို မောင်လှမောင် တွေ့မြင်ရလေလျှင် အလွန်တရာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းဖြစ်၍ ထမင်းချက်ကုလားကြီးအား ဘရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ယူစေပြီးလျှင် ခံတွင်းမှ လောင်းချလေ၏။ ဘရန်ဒီဝင်ပြီးသည်နောက် တစ်ခဏမျှကြာလျှင် ဘိုးတေသည် သက်သာခွင့်ရ၍ မိမိ၏ ဆရာအား အားနာပါးနာနှင့် အိပ်ရာမှ ထ၍ထိုင်လေရာ-

ဆရာ။ ။ "ဘယ်နယ်ဖြစ်တာလဲဟေ့ ဘိုးတေ၊ ဟိုတစ်နေ့က ငါဖြစ်ပုံ ဖြစ်တာပါလား၊ ဘာများ စားမိလို့လဲကွယ်၊ ဖြစ်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာပဲလဲ"

တပည့်။ ။ "ဒီလိုဆရာရဲ့၊ မနက်က ကျွန်တော် ခြောက်နာရီလောက်ထရော၊ ထတော့ ထမင်းချက်ကုလားကြီးလည်း မလာသေးဘူး၊ ဒါနဲ့ ဆရာဖို့ ကာဖီတည်၍ နှပ်ထားပြီးမှ ကျွန်တော်လည်း ဆာဆာရှိတာနဲ့ ဝမ်းဘဲဥကလေးတစ်လုံး ပြုတ်စားမိတယ်၊ စားပြီးလို့ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ဝမ်းထဲက မီးထတောက်တော့မလို ပူလိုက်လောင်လိုက်တာ ဆရာ၊ ဟိုတစ်နေ့က ဆရာဖြစ်တာနဲ့ တစ်စနစ်တည်းပါပဲ"

ဆရာ။ ။ "ကိုင်း ကိုင်း ယခု တော်တော်သက်သာလို့ရှိရင် ဆရာဝန် သွားပြပေတော့၊ ငါ စာရေးပေးလိုက်မယ်" ဟုပြောပြီးလျှင် မိမိခေါ်နေကြဖြစ်သော ဆရာဝန်ထံ စာတစ်စောင်ရေး၍ ပေးလိုက်လေ၏။ တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် ဘိုးတေသည် ဆရာဝန်ထံမှ ပြန်လာရာ ဆရာဝန်ကြီးက ဘိုးတေမှာ မည်သည့်ရောဂါမျှမရှိကြောင်း၊ အလွန်ကျန်းမာသော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ဆရာဝန်ထံမှ စာကို ယူခဲ့လေ၏။

စာကိုဖတ်ကြည့်၍ အကျိုးအကြောင်းကို သိရှိရသောအခါ မောင်လှမောင်မှာ စဉ်းစားမိသည်မှာ ဘိုးတေနှင့် မိမိနှစ်ဦးစလုံးမှာ အကြောင်းရှာဖွေ၍ မတွေ့ဘဲ ရောဂါဆင်တူ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းမှာ အသံများကြားရခြင်း၊ မီးဖိုတံခါး ခဏခဏ ပွင့်နေခြင်းမှစ၍

ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ပေါ်ရခြင်းအားလုံးတို့သည် ဤအိမ်ကြောင့် ဖြစ်ရချေသည်။ ယခင်က အိမ်ငှားများ ရွှေ့ပြောင်း၍ သွားသည်မှာလည်း ဤအကြောင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်ဟန်တူချေသည် စသဖြင့် စဉ်းစားစိတ်ကူးရင်း နံနက်စာ ထမင်းစားသောက်ပြီးလျှင် ရုံးသို့ ထွက်သွားလေ၏။

လမ်းခရီးတွင် သူငယ်ချင်း မောင်ဘဦးနှင့်တွေ့၍-

ဦး ။ ။“ဘယ်နယ်လဲ မောင်လှမောင်၊ ဟိုအကြောင်း စုံစမ်းလို့ပေါ်ပြီလား”

မောင် ။ ။“မပေါ်သေးပါဘူး ငါ့လူရယ်။ မပေါ်တဲ့အပြင်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ထပ်ပြီး ဖြစ်နေပြန်ပါပြီ” ဟု ပြောပြီးနောက် မိမိ၌ ရုတ်တရက် ရောဂါဖြစ်ပေါ်ပုံ အကြောင်းမှစ၍ မောင်ဘဦးပြန်သွားပြီးနောက် မိမိတစ်ယောက်တည်း မီးဖို၌ မြင်ကြားရသော အခြင်းအရာတို့နှင့်တကွ ဘိုးတေ၏ ရုတ်တရက် ရောဂါဖြစ်ပေါ်ပုံတို့ကို အလုံးစုံ ပြန်ပြောင်းပြောပြလေ၏။ မောင်ဘဦးသည် စဉ်းစားတွေဝေနေသော အမူအရာနှင့် နားထောင်နေပြီးနောက်-

ဦး ။ ။“ထူးဆန်းတော့ဖြင့် အင်မတန်ထူးဆန်းတာပဲဟေ့၊ မနေ့ညက ငါ့ကိုယ်တိုင် မကြုံခဲ့ရရင်ဖြင့် ငါ့လူ နည်းနည်းလွန်သွားလို့ ထင်မိထင်ရာ မြင်မိမြင်ရာ မြင်နေတယ်လို့ မုချစွပ်စွဲပြီးသားပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဪ နေဦးတော့ ငါ အကြံတစ်ခုရပြီ သူငယ်ချင်းရေ၊ ဒီကနေ့ည ဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ငါလာခဲ့မယ်၊ ငါထင်တဲ့အတိုင်းဟုတ်မဟုတ် စုံစမ်းကြည့်ရအောင် မအိပ်နှင့်နဲ့ဦးနော်၊ ငါလာဖြစ်အောင် လာခဲ့မယ်၊ ကိုင်း သွားပေးဦးကွယ်”

ထိုည၌ မောင်လှမောင်သည် ညစာစားသောက်ပြီးနောက် သူငယ်ချင်းကို စောင့်ဆိုင်းရင်း စာတစ်အုပ်ကို ကောက်ယူဖတ်ရှုပါသော်လည်း စာ၌ စိတ်မစိုက်နိုင်ဘဲ မီးဖိုချောင်သို့သာ မကြာခဏနားစိုက်မိသဖြင့် နောက်ဆုံး၌ စာအုပ်ကို ပစ်ချပြီးလျှင် ယခင်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လှန်တွေးတောလျက်ရှိလေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ထိုအသံကို ကြားရပြန်သည်ဟု မှတ်ထင်သဖြင့် နားစိုက်၍ထောင်သောအခါ အကယ်အသံမဟုတ်၊ မိမိစိတ်စွဲလွန်းအားကြီး၍ ထင်ယောင်ထင်မှား ကြားမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ဆယ်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဘဦးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လေရာ ၎င်း၏နောက်မှ နားရွက်ဖားဖား ခါးချိချိနှင့် ခွေးကြီးတစ်ကောင်လည်း ပါလာခဲ့လေ၏။ မောင်လှမောင်သည် အရုပ်အဆင်းညံ့ဖျင်းသော ၎င်းခွေးကို စက်ဆုပ်သောအမူအရာနှင့် ကြည့်ပြီးနောက်-

မောင် ။ ။“ငါ့လူ ခွေးမွေးဖို့ ဝါသနာပါသကဲ့၊ ဝါသနာပါလို့ရှိရင်လည်း လှလှပပကလေးများ မွေးပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်” ဟုပြောလိုက်ရာ မောင်ဘဦးသည် ဘိုးတေ မသွားသေးမချင်း မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ သွားဖြုကာ ရယ်လျက် ဘိုးတေ ထွက်သွားပြီသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်-

ဦး ။ ။“မနက်က ငါပြောတဲ့ စုံစမ်းချင်တယ်ဆိုတာ ဒီဟာပဲကွဲ့” ဟု ခွေးကြီးကို မေးဝေလျက် ပြလေလျှင် မောင်လှမောင်မှာ နားမလည်နိုင်သဖြင့်ပါးစပ်ဟလျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက်-

ဦး ။ ။“ကိုင်း လက်ဦးဆုံး ကိစ္စက ခွေးကြီးကို အစာကျွေးဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ ဆာနေရှာတယ်ကွဲ့၊ မတွေ့ဘူးလား၊ ကျောင်းစောင့်ဒရဝမ်ကုလားဆီက ငှားလာခဲ့တဲ့ ခွေးကြီးပဲ၊ အရုပ်တော့ဆိုးတယ် မောင်၊ နို့ပေမယ့် ငါတို့ကိစ္စအတွက်တော့ အများကြီးအသုံးကျလိမ့်မယ်၊ ကိုင်း ဒါထက် အစာကျွေးဖို့ အရေး ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ”

မောင် ။ ။“မီးဖိုထဲမှာ အရိုးအရင်းတွေ ရှိမှာပေါ့ကွယ်၊ နေ့ပါဦး ဘိုးတေကို ငါ ခေါ်ခိုင်းပါမယ်”

ဦး ။ ။“ဟေ့ နေပါစေ၊ မင့်ဘိုးတေကို မခေါ်ပါနှင့်၊ ငါကိုယ်တိုင် ကျွေးပါမယ်၊ အမဲရွတ်ကလေး ဘာကလေး ကျိုပြီး ကျွေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲကွယ်”

ဟု ပြော၍ ထသွားလေလျှင် မောင်လှမောင်မှာ မောင်ဘဦးသည် ဘိုးတေကို အားနာ၍ မခိုင်းသည်မဟုတ်၊ တစ်စုံတစ်ခုအကြံရှိ၍ သူကိုယ်တိုင် အစာကျွေးလိုကြောင်း ရိပ်မိသည်နှင့် တားဆီးခြင်းမရှိဘဲ စာတစ်အုပ်ကိုဖတ်၍ နေရစ်လေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာလျှင် မောင်ဘဦးသည် ခွေးကြီးနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ရာ-

မောင် ။ ။“ဒုက္ခရှာလိုက်တာ ငါ့လူရယ်၊ အရိုးကလေး အရွတ်ကလေး ဒီအတိုင်းကျွေးလိုက်ရင် ပြီးရောပေါ့ ကျိုနေရသေးသလား၊ မင်းခွေးက အံ့ဖွယ်သွင်းရမယ့်ခွေးလည်း မဟုတ်ကွယ်”

ဦး ။ ။“အသာနေစမ်းပါ ငါ့လူရယ်၊ မင်းနားမလည်ပါဘူး၊ အချိန်တန်တော့ နွားပိန်ကန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဟုတ်ဘူးလား ကျားဘို” ဟုပြော၍ ကုလားထိုင်အောက်၌ ထပ်နေသော ခွေးကြီးကို ခြေနှင့်တို့လိုက်ရာ ခွေးကြီးမှာ အလွန်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့်လျက်လျက် နေရာမှထ၍ မောင်ဘဦး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လေ၏။ ၎င်းနောက်-

ဦး ။ ။“ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ဆယ်ခုအနက် ကိုးခုဟာကတော့ အရင်းအမြစ်ကို စုံစမ်းလို့ တွေ့တဲ့အခါမှာ ဘာမှထူးထူးဆန်းဆန်း မဟုတ်။ ရိုးရိုးတန်းတန်းဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့တတ်တာကိုး သူငယ်ချင်းရဲ့၊ သို့သော် ဆယ်ခုအနက် တစ်ခုဟာကတော့ ထင်တဲ့အတိုင်း ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ ဖြစ်တတ်တယ်၊ အခု ငါတို့ကိစ္စဟာ ကိုးထဲကပဲဖြစ်မလား၊ ထူးဆန်းတဲ့တစ်ခုထဲကပဲ ဖြစ်မလား၊ အမှန်မပြောနိုင်သေးဘူး၊ ငါ့အထင်တော့ဖြင့် အမှန်ထူးဆန်းလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ ကိုင်း ဆန်း မဆန်း မကြာမီ ခွေးကြီးက ပြောပါလိမ့်မယ်”

မောင် ။ ။“နေပါဦး သူငယ်ချင်းရယ်၊ ခွေးကြီးကို မင်း ဘာများလုပ်လာခဲ့သလဲ”

ဦး ။ ။“အမဲရွတ်တွေ အမဲရိုးတွေကို မင့်ကြေးအိုးကလေးနဲ့ ထည့်ကျိုပြီး ကျွေးလာခဲ့တာပေါ့” ဟုပြောလိုက်သောအခါ မောင်လှမောင်မှာ မောင်ဘဦး၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို မရိပ်မိဘဲနှင့် ကြေးအိုးကလေးနှင့် ကျွေးကာဆိုကာမျှနှင့် ကျောများ ချမ်း၍သွားပြန်လေ၏။

မောင် ။ ။“ကောင်းကောင်း နားမလည်ပါဘူး၊ သူငယ်ချင်းရယ်၊ တစ်ဆိတ်ရှင်းအောင် ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကျွေးတာလဲ”

ဦး ။ ။“ငါထင်တဲ့အတိုင်း မှန်ခဲ့လိုရှိရင် မကြာခင် မင်းမြင်ပါလိမ့်မယ်၊ သို့သော် ဟုတ်မဟုတ်ကို မသိသေးခင် ငါ့ထင်မြင်ချက်ကိုတော့ ဖွင့်မပြောသေးဘူးကွ၊ နို့ပေမယ့် အကြံကိုတော့ ဖွင့်ပြောရမှာပေါ့၊ ငါ့အကြံက ဒီလိုကွဲ့၊ ဆယ်နာရီလောက်ကျရင် မင်းရယ် ငါရယ် ခွေးကြီးရယ် သွားစောင့်အိပ်မယ်၊ အိပ်တဲ့အခါမှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြုလို့ရှိရင်လည်း ငါတို့လည်း မြင်ရရော အမြစ်အရင်းကိုလည်း သိရရော၊ တကယ်လို့ ငါတို့ထင်တဲ့အတိုင်း သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘဲ တစ္ဆေခြောက်တာ ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင်လည်း ခွေးကြီးက ပြုလိမ့်မယ်၊ ခွေးတို့ ကြောင်တို့ဆိုတာ တစ္ဆေကို လူများမမြင်ခင် မြင်နိုင်တယ်လို့ မင်းကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုင်း သည်တော့ ခွေးကြီးဟာ တစ္ဆေကို မြင် မမြင် တကယ်တစ္ဆေ ဟုတ် မဟုတ်ကို” ဟု ပြော၍မဆုံးမီ ခွေးကြီးသည် ကုလားထိုင်အောက်၌ တစ်ခါတစ်ရံ ခပ်ခပ်ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် ကြမ်းပေါ်၌ လူးလိမ့်ပြီးလျှင်

မျက်လုံးများပြူးလျက် နှုတ်သီးမှ ညည်းညူပြီးလျှင် အဆိပ်လုံး မိဘိသကဲ့သို့ တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးလျက် ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှမောင်သည် မိမိနှင့် ဘိုးတေတို့ ဖြစ်စဉ်အခါ ရောဂါကို သတိရ၍ ဘရန်ဒီအနည်းငယ်ကို ခွေးကြီး၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ရာ ခွေးကြီးမှာ တဖြည်းဖြည်း သက်သာရာရ၍ နောက်ဆုံး၌ ငြိမ်ဝပ်စွာရှိသည်အခါမှ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက် ကြည့်လျက် ရှိကြလေ၏။

ဦး။ ။(ခွေးကြီး၏ ခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်ပေးလျက်) "ငါတွေ့တဲ့အတိုင်း ကိုက်နေတာပဲ သူငယ်ချင်းရေ၊ ခွေးကြီးကိုလည်း သနားပါရဲ့ကွယ်၊ သို့သော် ငါထင်တဲ့အတိုင်း ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် မင့်ကြေးအိုးထဲ အမဲရွတ်ထည့်ပြီး ခွေးကြီးကို ကျိုကျွေးကြည့်တာကွဲ့၊ အခုတော့ ဘာလဲဆိုတော့ ဒီကြေးအိုးထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုထည့်ပြီး ချက်ပြုတ်စားသောက်တဲ့လူဟာ ဒီရောဂါမျိုး ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ သိရတယ် မဟုတ်ဘူးလား"

မောင်။ ။"ဟုတ်ပုံပေါ်တယ် သူငယ်ချင်းရေ၊ ဒါဖြင့် ဒီကြေးအိုးကို ဂလိုင်သုတ်တုန်းက အဆိပ်များ ပါသွားလေရော့သလား၊ မောင်ဘဦးရယ်"

ဦး။ ။"ဒီလိုလည်း ငါမထင်ဘူးကွဲ့၊ သို့သော် ဒီဟာအသာထားလိုက်ဦး၊ မီးဖိုထဲမှာ သည်ကနေ့ည ငါတို့စောင့်ပြီးအိပ်ဖို့အရေးက ရှိသေးတယ်" ဟု ပြောလျက်ရှိစဉ် ဘိုးတေသည် ဆော်ဒါပုလင်းများနှင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ "တစ်စုံတစ်ရာ အလိုရှိပါသေးသလား" ဟုမေးသဖြင့် မောင်လှမောင်က ယနေ့ညအတွက် အလိုမရှိသဖြင့် အိပ်ခွင့်ပြုလိုက်သောကြောင့် ဘိုးတေလည်း ထွက်သွားလေ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့စုံစမ်းနေသည့် အကြောင်းကို ဘိုးတေ မသိစေလိုသည်ဖြစ်၍ ၎င်းအိပ်ပျော်သည်တိုင်အောင် နာရီတစ်ဝက်ခန့် စောင့်ဆိုင်းပြီးလျှင် ဆယ်နှစ်နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မီးဖိုခန်းသို့သွားရန် ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ မောင်ဘဦးသည် အိပ်ပျော်စပြုနေသော ခွေးကြီးကို နှိုးပြီးလျှင် မီးဖိုသို့သွားကြလေရာ မီးဖိုတံခါးသည် ထုံးစံအတိုင်း ပွင့်လျက်ရှိသော်လည်း မီးဖိုအတွင်း၌ကား ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေ၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် မိမိတို့ပွေယူလာခဲ့သော သင်ဖြူးများ ခေါင်းအုံးတို့ကို ပြတင်းပေါက်အနီး မီးဖိုနှင့်ဝေးသော ထောင့်တစ်ခု၌ ခင်ကျင်းကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ အကြံမှာ ထိုနေရာမှထိုင်၍ မီးဖိုပေါ်၌ရှိသော ကြေးအိုးကလေးနှင့် တံခါးတို့ကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုရန် ဖြစ်လေသည်။ နေရာထိုင်ခင်းများ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် တံခါးကို ပိတ်မည်ပြုကြသောအခါ ခွေးမပါသည့်အဖြစ်ကို သိရှိကြသဖြင့် မောင်ဘဦးသည် မီးဖိုတံခါးပေါက်မှ ရပ်လျက် ခွေးကိုခေါ်လေရာ ခွေးကြီးသည် တရူးရူးနှင့် အနံ့ခံလျက် မောင်ဘဦးခေါ်ရာသို့ လာပြီးမှ မီးဖိုခန်းအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှည့်၍ပြန်ပြေးလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘဦးက "ဘယ်နှယ့်လဲ မောင်လှမောင်၊ ဘာနဲ့များ ရတယ်မဆိုနိုင်ဘူး၊ အနားရောက်ကာရှိသေး ချာခနဲ လှည့်ပြေးတာပဲ" ဟု ပြောပြီးနောက် ခွေးကြီးကိုချော့မော့၍ ခေါ်ပြန်လေရာ ခွေးကြီးသည် မလာချင် လာချင်နှင့်လာ၍ အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်ဘဦးက လည်ပတ်ကို ကိုင်ဆွဲ၍ မီးဖိုခန်းအတွင်းသို့ သွင်းခဲ့ပြီးလျှင် တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက်

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ခွေးကြီးကို အလယ်မှာထားလျက် စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေကြရာ ခွေးကြီးသည် ဝင်၍မအိပ်ဘဲ ခြင်္သေ့ထိုင် ထိုင်လျက် ဦးခေါင်းကိုမော့ကာ တဖျားဖျားအနံ့ခံလျက် ထိတ်လန့်ဟန်ရှိသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ထက်ဝန်းကျင်အရပ်တို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ကောင်းကင်ရှိ မှန်ပေါက်မှ လရောင်ကလေးသည်လည်း မှေးမှိန်စွာ ထိုးဝင်လျက်ရှိခဲ့ရာ တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ ရှိနေလေ၏။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ခွေးကြီး၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ရင်း ဆေးပြင်းလိပ်များကိုဖွာလျက် စကားမပြောဘဲ စောင့်ဆိုင်းနေကြရာ အခန်းသည် ကြာလေ ကြာလေ တိုး၍ဆိတ်ငြိမ်လေလေ ဖြစ်ပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့၏ အသက်ရှူသံများနှင့် ရင်တွင်းမှ တဒိန်းဒိန်း တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်မြည်သည့်အသံတို့ကိုပင် ကြားရလေ၏။ ထိုအချိန်သည် တန်ခူးလရာသီဖြစ်သဖြင့် အလွန်ပူအိုက်သည့်အခါ ဖြစ်သော်လည်း ထိုအခန်းတွင်း၌ ရှိသောလေသည် တဖြည်းဖြည်း အေးမှန်းမသိ အေး၍ လာလေရာ နောက်ဆုံး၌ ပြာသိုလရာသီကဲ့သို့ ခိုက်ခိုက်တုန်မတတ် ချမ်းအေး၍ လာခဲ့လေ၏။ ခွေးကြီးမှာလည်း ချမ်းအေးရာသဖြင့် အမွှေးများဖွာ၍ တက်လာရာ ၎င်း၏ဦးခေါင်းမှာမူ အနည်းငယ်မျှအငြိမ်မနေဘဲ အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို လှည့်ကာ အနံ့ခံလျက် ရှိလေ၏။ အလင်းမှထွက်လာခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့၏ မျက်စိများသည် မှောင်မိုက်၌ အကျင့်ရပြီးလျှင် လရောင်သည် တဖြည်းဖြည်း လင်း၍လင်း၍ လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရပြီးလျှင် အိုးရိပ် ခွက်ရိပ်အစရှိသော အရိပ်ကလေးတို့သည်လည်း မည်းမှောင်သည်ထက် မည်းမှောင်၍ လာသည်ဟု ထင်မှတ်မိကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်ဘဦးသည် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးလိုက်လေရာ မိုးချန်းသံကဲ့သို့ မြည်ဟိန်းသည်ဟူ၍ မောင်လှမောင်၏ စိတ်၌ ထင်မိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှမောင်မှာ ကြောက်ရွံ့လျက်ရှိသည်အတွင်း ထိတ်လန့်၍ သွားပြန်သည်နှင့် မောင်ဘဦး၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခွေးကြီးသည် ပြင်းစွာ တုန်လှုပ်သည့်အမူအရာနှင့် တစ်ချက်မျှ ညည်းညူပြီးလျှင် တံခါးရှိရာသို့ ရုတ်တရက် လှည့်၍ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုအခါ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်၏ လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်လျက် မည်သည့်အသံကို ခွေးကြီး ကြားလေသနည်းဟု နားစိုက်ကာ ထောင်ကြပါသော်လည်း မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားကြရချေ။ သို့ရာတွင် ခွေးကြီး ကြားရသည်မှာကား ၎င်း၏ အမူအရာဖြင့် ထင်ရှားလှပေ၏။ ခွေးတို့မည်သည်မှာ မသင်္ကာသည့်အသံ တစ်စုံတစ်ရာကို ကြားရသောအခါ တစ်ခါတည်းထွက်၍ စုံစမ်းကြည့်ရှုမြဲဖြစ်သော်လည်း ထိုခွေးကြီးမှာမူ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ လည်ကိုဆန့်ကာ တံခါးကို စိုက်လျက်ကြည့်နေလေ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်ဘဦးသည် မောင်လှမောင်အား ခွေးကိုကြည့်ရင်း သတိပေးလိုက်လေရာ ခွေးကြီးသည် တံခါးကိုကြည့်ရင်း ပြား၍ ပြား၍ သွားပြီးလျှင် နောက်ဆုံး၌ ကြမ်းပေါ်တွင် အလျားလိုက် ဝပ်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရှိလေ၏။ ယင်းသို့ရှိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တံခါး၏ အပြင်ဘက်မှ အလွန်ဖြည်းညင်းသော အသံတစ်ခုကို ကြားရသည်ဟု သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ မှတ်ထင်ရလေရာ ထိုအသံမှာ တံခါးတစ်ခုကို လူသူမကြားစေလိုသဖြင့် ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်လိုက်သောအသံနှင့် တူသည်ဟူ၍လည်း မှတ်ထင်ကြရလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြည်းညင်းစွာပိတ်ခြင်းမှာ လျှို့ဝှက်သည့်လက္ခဏာပါသည် ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်တို့မှာ သာ၍ပင် တုန်လှုပ်ခြင်းဖြစ်ကြရလေ၏။

၎င်းနောက် အသံသည် ငြိမ်သက်၍သွားလေရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့၏ စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အခန်းပြင်မှ မိမိတို့အား ချောင်း၍ကြည့်နေသည်ဟု မှတ်ထင်မိကြလေ၏။

ထိုခဏ၌ ခွေးကြီးသည် ကြောက်အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ခေါင်းအုံးများ၏ အကြားထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသံတစ်ခုကို ကြားရပြန်လေ၏။ ထိုအသံမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အိမ်ရှေ့မှ မီးဖိုခန်းသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ခြေဖျားထောက်၍ လာသည့်အသံဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်ကြရလေ၏။ ထိုအသံသည် မီးဖိုခန်းသို့ ကပ်၍ ကပ်၍ လာလေလေ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ တိုး၍တိုး၍ လာခဲ့လေရာ ထိုခြေသံသည် ပေါ့ပါးသည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုကို ကြမ်းပေါ်၌ ဒရွတ်ဆွဲ၍လာသည့်အသံနှင့် တူလှသည်ဟူ၍လည်း မှတ်ထင်မိကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ တရုတ်မ ရေမွှေးနံ့တို့သည်လည်း အခန်းတွင်းသို့ တိုးဝင်၍လာလေရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့မှာ ကြောက်လွန်းအားကြီးလှသည်နှင့် ခံတွင်းများ ခြောက်လျက် တစ်ယောက်၏ လက်ကိုတစ်ယောက် စေ့စေ့ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီးလျှင် တအိအိ ညည်းညူလျက်ရှိသည့် ခွေးကြီးကို မျက်လုံးပြူးကာ စိုက်၍ ကြည့်နေကြလေ၏။ ခွေးကြီးသည် ကြမ်းနှင့်မေးထိသည့်တိုင်အောင် ပြားပြားဝပ်လျက်ရှိရာမှ ဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းထောင်ပြီးလျှင် ပေါက်၍ထွက်မတတ် ပြူးနေသော မျက်စိတို့နှင့် မော့ကြည့်လေ၏။ ထိုခဏ၌ မီးဖိုတံခါးသည် ရုတ်တရက်ပွင့်သွားလေရာ ခွေးကြီးသည် တစ်စုံတစ်ယောက် ထင်လာသည်ကိုမြင်သည့် လက္ခဏာနှင့် ကြမ်းမှ ငါးပေခန့်မြင့်သော အရပ်သို့ မှော်ကြည့်ပြီးလျှင် ၎င်း၏မျက်လုံးများသည် မီးဖိုတံခါးဆီမှ မီးဖိုဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းရွှေ့၍ ရွှေ့၍ကြည့်ပြီး လိုက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ကောင်းကင်ပေါက်မှ လရောင်သည် မီးဖိုပေါ်၌ရှိသော ကြေးအိုးကလေးပေါ်သို့ တည့်တည့် ထိုးဝင်လျက်ရှိရာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် ခွေးကြီး မှော်ကြည့်ရာသို့ မှော်ကြည့်၍ မီးဖိုသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြေးအိုးစလောင်းကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့်သည့် အသံကို ကြားရပြီးသည့်နောက် တစ်ခဏ၌ ကြေးအိုးနှုတ်ခမ်းမှ အငွေတို့သည် ခြောင်းခြောင်း ပန်း၍ ထွက်လာသည်ကို မြင်ကြရပြန်လျှင် ကြေးအိုးတွင်းမှ ပွက်ပွက်ဆူသံများကိုလည်း ကြားကြရလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မောင်လှမောင်မှာ အကောင်အထည် မမြင်ရဘဲနှင့် အနံ့ပေးခြင်း၊ အနီးကပ်၍ အသံကြားရခြင်း၊ အငွေတခြောင်းခြောင်းမြင်ရခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ကြုံတွေ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အူတွင်းမှ လှိုက်လဲလာသည့်တိုင်အောင် စိမ့်၍ကြောက်သည်နှင့် အော်ဟစ်ကာ ထွက်ပြေးလေ၏။ မောင်ဘဦးနှင့် ခွေးကြီးတို့သည် ၎င်း၏ နောက်မှ ထပ်ကြပ်မကွာ ပြေး၍လိုက်လာကြလေ၏။

အိမ်ရှေ့ညောင်ခန်းသို့ ရောက်ကြလျှင် မောင်လှမောင်နှင့် မောင်ဘဦးတို့သည် ကုလားထိုင်တစ်ခုစီ ထိုင်လျက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ မောဟိုက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ခွေးကြီးမှာလည်း လျှာများထွက်အောင် မောဟိုက်နေရာ မီးဖိုခန်းဆီမှ ထိုအသံသည်လည်း ရပ်နားခြင်းမရှိဘဲ ဘွက်ဘွက်ဘွက်ဘွက်နှင့် မြည်အော်လျက်ရှိလေ၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ စိတ်၌ ၎င်းအသံမှာ မိမိအားမိအောင် ချောင်း၍ ဖမ်းသောသူများကို အနိုင်ရသဖြင့် နှစ်သက်အားရသည့် လက္ခဏာနှင့် ရယ်မောသော အသံပါသည်ဟု မှတ်ထင်မိကြလေ၏။ ကြောက်အားကြီးသဖြင့် အသက်ကိုအောင့်ထား၍ ဖြစ်ပေါ်သော မောပန်းခြင်း အနည်းငယ် ပြေပျောက်ကြလေလျှင်-

ဘဦး။ ။ "ဒီတစ်ခါဖြင့် ငါတို့ရုံးပေါ့၊ မောင်လှမောင်၊ ရုံးရုံမကဘူး၊ ငါဖြင့် အိမ်ကိုတောင်မပြန်ဝံ့ဘဲ ခုတင်ပေါ်မှာ နှစ်ယောက် မအိပ်တတ်လို့ရှိရင် ကြမ်းပေါ်မှာသာ ငါဖို့ နေရာပြင်ပေးပေတော့ သူငယ်ချင်းရေ။"

မောင် ။ ။“နစ်ယောက်အတူတူ အိပ်တာပေါ့ကွယ်၊ ဒါထက် နေပါဦးကွယ်၊ မင်း ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ငါတို့မြင်တဲ့အတိုင်း အမှန်ပဲလို့ မင်းထင်သလား”

ဦး ။ ။“ကိုယ်တိုင်မြင်တာကို အမှန်မထင် ဘယ်နယ်ထင်ရဦးမှာလဲကွဲ့”

မောင် ။ ။“ဒါဖြင့် ဒီကိစ္စမှာ ဒီတင် လက်လျှော့ပြီပေါ့လေ”

ဦး ။ ။“နေဦးကွဲ့၊ မင့်လူ ဘိုးတေကို ငါတစ်ချက် မေးကြည့်ချင်သေးတယ်၊ ဒီအကြောင်းကို သူလည်းရိပ်မိဟန်တူတယ်၊ ကြေးအိုးနှင့်ထည့်ပြီး ခွေးကျွေးနေတုန်းက ဘိုးတေက မီးဖိုပေါက်က လာရပ်ကြည့်ပြီး ကြေးအိုးကိုကြည့်ပုံ သူ့မျက်နှာထားပုံကို ငါ တယ်ပြီးမသင်္ကာဘူး၊ နို့ပေမယ့် ငါက မမြင်ချင်ပြုနေလိုက်တယ်၊ လိုရင်းမှာတော့ ဒီကိစ္စမှာ ဒီကြေးအိုးကလေးဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲကွဲ့၊ သို့သော် ဒီကနေ့ညတော့ တော်လောက်ပါပြီကွယ်၊ ညဉ့်လည်း နက်လှပါပြီ၊ အိပ်ကြပါစို့ရဲ့။”

နံနက်လင်းသောအခါ သူငယ်ချင်းနစ်ယောက်တို့သည် အိပ်ရာမှထကြပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းတွင် ထိုင်နေကြစဉ် ဘိုးတေသည် ကာဖီနှစ်ခွက်နှင့်ဝင်လာ၍ တစ်ခွက်စီ ရှေ့တည်လျက်ရှိနေစဉ် မောင်ဘဦးသည် ဘိုးတေ၏ မျက်နှာကို ရုတ်တရက်မော့ကြည့်၍ “ဟေ့ ဘိုးတေ၊ ဒီကာဖီကို ကြေးအိုးကလေးနှင့်ထည့်ပြီး ကျိုသလားဟေ့” ဟု မေးလိုက်လျှင် ဘိုးတေသည် ပထမ၌ လန့်၍သွားသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပြီးမှ မောင်ဘဦး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်-

တေ ။ ။“ဆရာလည်း သိနေသလား၊ ကောင်းပါလေရဲ့၊ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း ထင်ရဲ့သားနဲ့၊ အရူးဆိုခံရမှာစိုးလို့ မပြောဝံ့ဘူး ဆရာရဲ့။”

မောင် ။ ။“ဘာလဲဟေ့ ဘိုးတေ၊ မင်းလည်းမြင်ရသလား၊ ဘာများ မင်းမြင်ရသလဲ”

တေ ။ ။“ကျွန်တော်ပြောချင်နေတာ အရူးအခေါ်ခံရမှာစိုးလို့ ပြောကို မပြောမိခဲ့ရပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာ ကြာလှပါပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာဖြင့် ဒီအိမ်မှာ နေနေရတာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ငရဲပြည်နေရသလို အောက်မေ့မိတယ်”

ဦး ။ ။“ပြောစမ်းပါဦးကွယ်၊ ဪ ဟေ့နေဦး၊ ဟိုညက မင်းဆရာကို ကာဖီကျိုတော့ လက်ဖက်ရည်ကရားနှင့်ကျိုသလား၊ ကြေးအိုးနှင့်ကျိုသလား”

တေ ။ ။“လက်ဖက်ရည်ကရားက လက်ဖက်ခြောက်ခပ်ပြီး ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်နေတာနဲ့ ကြေးအိုးကလေးနှင့်ကျိုတယ် ဆရာရဲ့။”

ဦး ။ ။“ဟိုနေ့နံနက်က မင်း ဝမ်းဘဲဥ ပြုတ်စားတာကော”

တေ ။ ။“ဒီကြေးအိုးကလေးနှင့်ပဲ ပြုတ်စားမိတယ် ဆရာ”

ဦး ။ ။“ကိုင်း ကိုင်း ဒီကြေးအိုးကလေးအကြောင်း မင်းသိသလောက် ပြောပြစမ်းပါဦးကွယ်”

တေ ။ ။“ဒီလိုဆရာ၊ ဆရာနေမကောင်းတဲ့ညတုန်းက ဆရာ့အခန်းက ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ မီးဖိုထဲကလိုလို ရေခွေးဆူသံလိုလို ကျွန်တော်ကြားရတာကိုး ဆရာ၊ ကြားတော့ ကျွန်တော်က ထမင်းချက်ကုလားကြီးများ မီးသတ်ခွဲဘဲနှင့် ရေခွေးအိုးများ တည်ပစ်ခဲ့သလားလို့ မီးဖိုထဲသွားကြည့်တော့ မီးဖိုထဲလည်းရောက်ရော အသံလည်းရပ်သွားရော ဆရာ၊ တိတ်လို့ ငြိမ်လို့ ဘာသံမှ မကြားရဘူး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းလန့်သွားတယ်၊ နို့ပေမယ့် အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေလို့ ထင်ပါရဲ့လေလို့ ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ကျွန်တော် ပြန်ဝင်ပြီး အိပ်မယ်လို့လုပ်တော့ ခုနက အသံကြားရပြန်ရော ဆရာ၊ သည်တော့ ကျွန်တော်က ဘာကြောင့် ဒီအသံ ခဏခဏ မြည်နေပါလိမ့်မလဲလို့ ခြေသံမကြားအောင် အသာကလေးထွက်ပြီး ချောင်းဖမ်းမယ်လို့ မီးဖိုထဲကို

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လားလား ဆရာရေ၊ ကြေးအိုးကလေးနှင့် အဆမတန်ဘူး၊ ငရဲအိုး ပွက်လိုက်သလို တဘွက်ဘွက်ဆူနေတာပဲ၊ ကျွန်တော် အရက်လည်း မသောက်တတ်ပါဘူး ဆရာ”
မောင် ။ ။“အေးပေါ့လေ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ သိပါတယ်၊ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး၊ သည်တော့ မင်းက ဘယ်နယ့်လုပ်သလဲ”

တေ ။ ။“ဒီတော့ ကျွန်တော်က ကြောက်တော့ဖြင့် သိပ်ပြီးကြောက်တာပဲ ဆရာ၊ နို့ပေမယ့် ဒီကြေးအိုးကလေးက ငါ့ကို ကိုက်စားနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်တင်းပြီး မခံချင်တာနဲ့ ဖွတ်ဝင်သွားတာကိုး ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အခန်းထဲရောက်ကရော အသံလည်း တိတ်သွားပြန်ရော ဆရာ၊ မီးခိုးလည်း တစ်ဆိတ်မှ မထွက်တော့ဘူး၊ ကြေးအိုးကို ကျွန်တော်က စမ်းကြည့်တော့လည်း အေးလို့ စက်လို့ ဆရာ၊ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် စိမ့်ကြောက်လာလို့၊ ကျွန်တော် အခန်းထဲပြေးဝင်ပြီး ခေါင်းမြီးခြုံအိပ်လိုက်ပါရော ဆရာ၊ မနက်လင်းတော့ ညကမြင်ရတဲ့ ဥစ္စာဟာ ငါ့စိတ်ထဲက ထင်ရတဲ့ဥစ္စာပဲ၊ ဒီကြေးအိုးကို ငါ ဘာရရှိကရမလဲဆိုပြီး ကြေးအိုးထဲ ဝမ်းဘဲဥ ထည့်ပြုတ်စားလိုက်သေးတယ် ဆရာ၊ ဝမ်းဘဲဥလဲစားပြီးရော ဆရာမြင်တဲ့အတိုင်း အလူးအလဲ ဖြစ်ရပါရော ဆရာ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က ဒီကြေးအိုးဟာ ကလီကမာကြေးအိုးပဲလို့ အမှိုက်ပုံးထဲ ယူပစ်ထည့်လိုက်တာကိုးဆရာ၊ ညကျတော့ ဒီကြေးအိုး ပြန်ရောက်နေပြန်ပြီ၊ ရောက်နေရုံမကဘူး၊ ဆရာက ခွေးစာကျိုပြီး ကျွေးနေလိုက်သေး၊ ကျွန်တော်က ညကတည်းကိုက ပြောချင်တာ၊ မပြောဝံ့လို့သာ အသာအောင်နေလိုက်ရတယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ရွှေထွက်မယ်ဆိုတောင် ဒီကြေးအိုးကို မထိဝံ့ဘူး ဆရာ၊ ဆရာတို့လည်း ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါရစေ၊ နောက်တစ်ခါ သွားပြီးမထိကြနှင့် ဆရာ”

ဦး ။ ။“မင်းပြောတာ မှန်တယ် ဘိုးတေ၊ ဒီကြေးအိုးနှင့်ထည့်ပြီး ချက်ပြုတ်တဲ့ဟာ စားတဲ့သူတိုင်း အလူးအလဲ ဖြစ်ရမှာချည်းပဲကွဲ့၊ သို့သော် ဒီကြေးအိုးမှာ အတ္ထုပ္ပတ္တိ တစ်ခုခုရှိလိမ့်ဦးမယ်၊ မောင်လှမောင်ပြောပုံတော့ ဒီပစ္စည်းတွေအားလုံးဟာ အိမ်ရှင်ပစ္စည်းချည်းပဲ ဟုတ်စ”

မောင် ။ ။“အေး”

ဦး ။ ။“အိမ်ရှင်က ဘယ်သူလဲကွဲ့”

မောင် ။ ။“အိမ်ရှင်က ဘိုမတဲ့ကွဲ့၊ ဘိလပ်ပြန်သွားပြီတဲ့၊ ထမင်းချက်တဲ့ ကုလားကြီးဟာ ဒီဘိုမဆီမှာ ထမင်းချက်ဖူးတယ်တဲ့၊ သူ့များမေးရရင် သိမလား မဆိုနိုင်ဘူး” ဟုပြောလျက်ရှိစဉ် အခန်းပြင်မှ ခြေသံကြားသည်နှင့် ဘိုးတေသည် ကန့်လန့်ကာကို ရုတ်တရက်ဖယ်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ထမင်းချက်ကုလားကြီးသည် ချောင်းမြောင်းနားထောင်နေရာမှ မိသွားသည့် လက္ခဏာဖြင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ထွက်သွားမည်ပြုသည်တွင် ဘိုးတေက လက်ကိုဆွဲထား၍ “ကုလားကြီးက ချောင်းပြီး နားထောင်နေတယ် ဆရာ” ဟု ပြောသဖြင့် မောင်လှမောင်က အခန်းတွင်းသို့ခေါ်ခွဲရန် အမိန့်ပေးလေ၏။ အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ကုလားကြီးသည် မလုံသော မျက်နှာထားနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကြည့်လျက်ရှိနေရာ မောင်ဘဦးက ကုလားကြီး၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ အကဲခတ်ပြီးနောက် မသင်္ကာသည်ဖြစ်၍-

ဦး ။ ။“ဟေ့ ဘူတာကြီး ၊ ဒီကြေးအိုးအကြောင်းကို မင်းသိမှန်း ငါ သိတယ်၊ ပြောရင်ပြော မပြောရင်”

ကုလားကြီး ။ ။“မသိဘူးဆပ်၊ ကျွန်ုပ် ဘာမှမသိဘူးဆပ်”

တေ ။ ။“အလကား ညတာ ဆရာ၊ ဧကန္တ ဒီကောင်ကြီး သိလိမ့်မယ် ဆရာ၊ နေမကောင်းတုန်းက မနက်ကျလို့ သူ့ကို ကျွန်တော်ပြန်ပြောတော့ သူက ရယ်နေတာ

ကျွန်တော်မြင်တယ် ဆရာ၊ ဟေ့ အဘိုးကြီး၊ မင်းသိသလောက် ပြောရင်ပြော၊ မပြောရင် ကြေးအိုးထဲကို ထက်သားထည့်ချက်ပြီး မင်းကို အတင်းကျွေးမယ်” ဟု ပြောလျက် ဘိုးတေသည် မီးဖိုသို့သွားမည်ပြုလေလျှင် ကုလားကြီးသည် မျက်လုံးများပြူးအောင် ထိတ်လန့်သွားလျက် “မလုပ်ပါနဲ့ ဆပ်၊ ပြောပုံမယ် ဆပ်” ဟု ပြောသဖြင့် မောင်လှမောင်က ဘိုးတေကို ခေါ်လိုက်ရာ ဘိုးတေသည် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်လာလေ၏။

၎င်းနောက် ထမင်းချက်ကုလားကြီးသည် မပြောချင် ပြောချင်နှင့်ပြော၍ ပြသည်မှာ တိုက်ရှင်သခင်မသည် အရပ်အဆင်းလှ၍ အရွယ်ငယ်ငယ်ရှိရာ လင်ယောက်ျားမှာ ဥစ္စာကြွယ်ဝသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘိုးမသည် မျောက်မများစွာ ထားတတ်ကြောင်း၊ လင်ငယ်များအနက် တစ်ယောက်မှာ ဆေးဆရာဝန် ဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နေ့သ၌ ဆရာဝန်လင်ငယ်က မိန်းမအား စက္ကူထုပ်တစ်ခု ပေးနေသည်ကို ကုလားကြီးက ချောင်းကြည့်သဖြင့် မြင်ရကြောင်း၊ တစ်နေ့သောအခါ စက္ကူထုပ်တစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ကောက်ယူကြည့်ရှုရာ ဖြူဖြူအမူန့်ကလေးများ ကပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ မကြာမီအတွင်း လင်ဖြစ်သူအဘိုးကြီးသည် မကျန်းမမာရှိကြောင်း ထိုအခါ မယားဖြစ်သူသည် နေ့ရော ည၌ပါ စောက်ရှောက်ပြုစုခဲ့ကြောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အဘိုးကြီးစားလိုသော အစားများကို ညကြီးမင်းကြီး ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်တိုင် ထ၍ချက်ပြုတ်ကျွေးကြောင်း၊ အဘိုးကြီးရောဂါသည် တစ်နေ့တခြား တိုး၍လာကြောင်း၊ အဘိုးကြီးကိုကုသော ဆရာဝန်မှာ လင်ငယ်ဆရာဝန်ပင် ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘိုးကြီးအခန်းမှ ထွက်လာကြသောအခါ နှစ်ယောက်သား ရယ်မော ပြောဆိုနေသည်ကို ခဏခဏ တွေ့ရကြောင်း၊ မကြာမီအတွင်း အဘိုးကြီးသေဆုံး၍ သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ကြကြောင်း၊ နောက်များမကြာမီ နှစ်ယောက်သား စကားပြောနေသည်ကို ချောင်း၍ နားထောင်ရာ ‘သေတမ်းစာ’ ဟူသော စကားတစ်ခွန်းသည် ၎င်းတို့ပြောသော စကားများတွင် ထပ်ကာထပ်ကာ ပါသည်ကို ကြားရကြောင်း၊ ၎င်းနောက် ဆရာက မိမိရှိသမျှပစ္စည်းကို သခင်မအား သေတမ်းစာတွင် လွှဲအပ်ပေးခဲ့သည်ဟု အခြားအစေခံများ ပြောသံကိုကြားရကြောင်း၊ တစ်ည၌သ၌ သခင်မသည် ဆရာဝန်အတွက် ကာဖီကို မီးဖိုထဲသို့ သူကိုယ်တိုင်ဝင်၍ ကျိုကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့၌ ဆရာဝန်သေဆုံးသည်ဟု ကြားရကြောင်း၊ အခြားဆရာဝန်များက နှလုံးရောဂါကြောင့် သေဆုံးရသည်ဟု ထွက်ဆိုကြကြောင်း၊ ၎င်းနောက် မကြာမီအတွင်း သခင်မသည် သခင်တစ်ယောက်နှင့် ဘိလပ်သို့ပြန်သွားကြောင်း၊ ဤအခန်းကို မိမိအား အပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ပထမ အိမ်ငှားများ နေသောအခါ ကြေးအိုးကလေးအကြောင်းကို မသိသေးကြောင်း၊ တစ်နေ့သ၌ ကြေးအိုးကလေးနှင့် ကြက်ဥပြုတ်မိသောအခါ အိမ်သားတို့ အလူးအလဲဖြစ်ကြကြောင်း၊ နောက်တစ်ဦးမှာလည်း ထိုနည်းအတိုင်းဖြစ်၍ ထွက်ပြေးကြကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းအကြောင်းမှာ ဤအခန်း၌ လူမနေသောအခါ မိမိမှာ အိမ်ထောင်ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုပွတ်တိုက်သည့်အတွက် လခရကြောင်း၊ လူနေသည့်အခါ၌မူ လခမရကြောင်း၊ ချက်ပြုတ်နိုင်မှသာ ရသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူမရှိသောအခါ လခကို သက်သက်သာသာ ရသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လူမနေနိုင်အောင် လုပ်၍လွှတ်ကြောင်း၊ ယမန်နေ့နံနက်က ကြေးအိုးသည် အမှိုက်တောင်းထဲသို့ ရောက်နေသဖြင့် ကောက်၍ တင်ထားလိုက်ရကြောင်း၊ စသည်ဖြင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် မောင်လှမောင်က စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာနှင့် ကုလားကြီးကို အပြင်သို့ ထွက်သွားရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ဘိုးတေအား ကြေးအိုးကလေးကို ယူခဲ့စေပြီးလျှင် မောင်လှမောင်သည် စိမ့်ညက်ညက်ကျေအောင်

ထုပြီးနောက် အုတ်ခဲကြီးကြီးဆွဲ၍ မြစ်ထဲသို့စွန့်ပစ်ရန် စေခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ထိုအခန်း၌ ရေပွက်သံ ကြေးအိုးမြည်သံတို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြားရဘဲ ကောင်းမွန်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ကြရလေသတည်း။

နိဒါန်း

တစ်ခုသော ဝါတွင်းအခါ၌ ကျွန်တော်သည် အချို့သောသူတို့၏ ရံဖန်ရံခါ ဖြစ်ပေါ်မြဲ မွေတာရီသည့်အတိုင်း တစ်စုံတစ်ခုသောအကြောင်းကြောင့် သတိသံဝေဂကြီးစွာရရှိသည်နှင့် အလုပ်မှ အားလပ်ခွင့်သုံးလခံယူ၍ ဝါတွင်းသုံးလပတ်လုံး စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ကသပချောင်တွင် ဥပုသ်ရက်ရှည် ဆောက်တည်လျက်ရှိစဉ်တွင် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလ၊ ဣန္ဒြိယသံဝရသီလ အစရှိသော သီလလေးပါးတို့နှင့် အလွန်တရာပြည့်စုံသဖြင့် သီလဝိသုဒ္ဓိဖြစ်လှပသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် ကျောင်းငယ်တစ်ခုတွင် တစ်ပါးတည်း သီတင်းသုံးနေထိုင်လျက် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှုတင် အစရှိသည်တို့ကို ကျင့်သုံးဆောက်တည်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ ယခုခေတ်ကာလတွင် ဤသို့သော ရဟန်းကောင်းရဟန်းမြတ်တို့သည် ရှားပါးလှပေစွာကားဟု အောက်မေ့၍ ထိုရဟန်းတော်အား အထူးသဖြင့် ကြည်ညိုလေးမြတ်ခြင်း ရှိခဲ့လေ၏။

၎င်းရဟန်းတော်မှာ ဦးခေါင်းဆံပင် တစ်ပင်မျှမရှိသဖြင့် 'ခေါင်းပြောင်ကိုယ်တော်' ဟု အချို့သော နှုတ်ပေါ့သူတို့က အချင်းချင်းပြောဆိုလေ့ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းကိုယ်တော်အရှင်မြတ်၌ ထူးခြားသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ မည်သည့် အချိန်ကာလ၌ဖြစ်စေ မာတုဂါမဟူ၍ ကျောင်းပေါ်သို့လည်း တက်ခွင့်မရှိ၊ ကျောင်းဝင်းအတွင်းကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြုသည့်အပြင် သီလကိုမျှ မာတုဂါမဆိုလျှင် ကိုယ်တိုင်တော်ပေးလေ့မရှိဘဲ အထူးသဖြင့် ကျပ်တည်းစွာ နေထိုင်တော်မူလေ့ရှိ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မြတ်စွာဘုရား၏ သိက္ခာပုဒ်တော်ကို ပိုမိုကျပ်တည်းစွာ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေလျှင် ကျွန်တော်မှာ '၎င်းရဟန်းတော် အရှင်သူမြတ်သည်ကား အမှန်မှအကြောင်းထူး တစ်စုံတစ်ရာရှိချေမည်' ဟု ဆင်ခြင် တွေးတောမိသည်ဖြစ်၍ တစ်လကျော်ခန့်မျှ လက်ပွန်းတတီး ဆည်းကပ်၍ ရတနာသုံးပါးနှင့် စပ်လျဉ်းသောစကားတို့ကို ကြားနာနီးနှောပြီးလျှင် အကျွမ်းတဝင်ရှိကြသည့်အခါတွင်မှ ၎င်းအကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမြွက်မျှလောက် လျှောက်ထားမိလေလျှင် အရှင်သူမြတ်က-

"မှန်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ မြတ်စွာဘုရားကတော့ မိမိစိတ်သာလျှင် ပဓာန အကြောင်းအရင်း ဖြစ်ကြောင်းကို ဟောတော်မူပါတယ်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးမှာတော့ မာတုဂါမဆိုလျှင် အထူးပဲ စိတ်နာစက်ဆုပ်လောက်အောင် မယုံကြည်နိုင်သော အကြောင်းများ ကိုယ်တိုင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ကြုံခဲ့ရလေတော့ ဝေးဝေးကြီးက ရှောင်ရှားမယ်လို့ နဂိုသန္နိဋ္ဌာန်ချခဲ့တဲ့အတိုင်း မိမိသန္နိဋ္ဌာန်မြောက်အောင်သာ ဝေးဝေးက ရှောင်ရှားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဒကာကြီး" ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင် ကျွန်တော်မှာ ကိုယ်တော်မြတ်၏ အကြောင်းခြင်းရာကို သိလိုလှသည်ဖြစ်၍ ရင်းနှီးသောဒကာတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည့်အတိုင်း ထို့ထက်အနည်းငယ်ဖွင့်ဟ၍ မိန့်တော်မူရန် လျှောက်ထားတောင်းပန်တော်မူလေရာ ဘုန်းတော်ကြီးလည်း အတန်ငယ်ဦးခေါင်းကိုပွတ်သပ်ကာ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးနောက်-

"ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောလည်း မပြောဖူးပါဘူး၊ ပြောလို့လည်း ကျေးဇူးရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သို့သော် စကားစပ်မိလို့ရှိမှ ဒကာကြီး သိလိုတဲ့အတိုင်း ပြောပြရဦးမှာပေါ့ ဒကာကြီး" ဟု မိန့်တော်မူ၍ မိမိ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ အခြင်းအရာတို့ကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုတော်မူရာ ကျွန်တော်က

အရှင်သူမြတ်၏ စကားအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ မိမိ၏ စကားဖြင့် ဝတ္ထုသွားအတိုင်း အောက်၌ ရေးသားဖော်ပြရပေသတည်း။

အခန်း ၁

မန္တလေးမြို့၊ အနောက်ပြင်၊ ရတနာဘုမ္မိခေါ် ရပ်ကွက်၌ ဆန်စက်ပိုင် ဦးဘိုးမင်း နှင့် စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်နှင်းအံ့ဟူ၍ ရှိခဲ့ဖူးသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့၌ သားသမီးငါးယောက်မျှ ဖွားမြင်ခဲ့သော်လည်း အခြားသောသားသမီးတို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် သေဆုံးကြ၍ နောက်ဆုံးမွေးဖြစ်သော မောင်သက်နံ့အမည်ရှိ သားယောက်ျားကလေး တစ်ယောက်သာလျှင် အဖတ်တင်ခဲ့သည်ဖြစ်လေရကား အမိအဖတို့သည် ငါးဦးသော သားသမီးတို့အပေါ်၌ ချစ်ခင်ရမည့် မေတ္တာတို့ကို တစ်ဦးတည်းသောသား၌သာလျှင် စုပုံချစ်ချင်ရသကဲ့သို့ မိဘနှစ်ဦးလုံးတို့က အသက်မျှမက ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းရှိခဲ့ကြလေ၏။

မောင်သက်နံ့သည် အရွယ်သို့ရောက်လျှင် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းကြီးများ၌ ၁၀ တန်းမျှ အောင်မြင်သည့်တိုင်အောင် သင်ကြားပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့၌ အိုင်အေအတန်း၌ ဆက်လက်သင်ကြား၍ ဂျူနီယာအိုင်အေအတန်းကို အောင်မြင်ပြီးသဖြင့် စီနီယာအတန်းကို တက်ခါစအခါတွင် မန္တလေးမြို့မှ မိဘနှစ်ပါးစလုံး အသည်းအသန် ဖြစ်နေကြောင်းကို ကြေးနန်းစာရရှိသဖြင့် အစောတလျှင် ပြန်လာရသည်ဖြစ်ရာ မိမိဆိုက်ရောက်သည့်နေ့၌ပင်လျှင် မိဘနှစ်ပါးစလုံးသည် သင်္ခါရသဘောတရားကို လွန်ဆန်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်ဘဲ သေရွာသို့ လိုက်ပါသွားကြရရှာလေ၏။

မောင်သက်နံ့သည် မိဘနှစ်ပါးတို့၏ စျာပနကိစ္စကို တင့်တယ်စွာ ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း အင်္ဂလိပ်ပညာကို ဘီအေအတန်း အောင်မြင်သည့်တိုင်အောင် ဆက်လက်သင်ကြားခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ ကောလိပ်ကျောင်းမှ နုတ်ထွက်၍ မိငုတ်မိရင်းဖြစ်သော စပါးပွဲစားအလုပ်နှင့် ဆန်စက်လုပ်ငန်းတို့ကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်လျက်ရှိခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လုပ်ကိုင်လျက်ရှိသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှရှိခဲ့လျှင် မောင်သက်နံ့သည် အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ်ခန့်တိုင်အောင် ရောက်၍ မိမိ၏ ဆွေမျိုးများကလည်း အခြေတကျ ရှိစေခြင်းငှာ တင့်တယ်လျောက်ပတ်သော သူငယ်မတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားရန် အချိန်တော်သင့်ပြီဟု တိုက်တွန်းကြသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းဆွေမျိုးညာတိတို့က လောကဓမ္မအတိုင်း ကြေးငွေရှိသောသူတို့မှာ ကြေးငွေရှိသောသူတို့၏ သားသမီးတို့နှင့်သာလျှင် ထိမ်းမြားရန် အကြံပေးကြသော်လည်း မောင်သက်နံ့သည် လင်မယားဆိုသည်မှာ မိမိ နှစ်သက် စုံမက်သည်ကိုသာလျှင် ပဓာနအကြောင်းအရင်းပြု၍ ထိမ်းမြားထိုက်သည်ဟု အယူရှိသည်အတိုင်း တစ်နေ့သ၌ ပွဲစား ဦးချမ်းသာဆိုသူ၏ တူမတစ်ယောက်နှင့် ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းကြလေ၏။

စပါးပွဲစားကြီး ဦးချမ်းသာ၏ တူမ ခင်မြကြီးဆိုသူမှာ ပွဲစားကြီး၏ ညီတစ်ယောက်မှ ပေါက်ဖွားခဲ့သော သမီးတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ ခင်မြကြီး၏ ဖခင်သည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါကပင် တေလေလုပ်၍နေပြီးနောက် ဇာတ်မင်းသမီးတစ်ယောက်နှင့် နောက်ဆုံးအကြောင်း ဆုံစည်းမိကြ၍

ခင်မြကြီးငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ဦးစလုံး သေဆုံးလေရကား ခင်မြကြီးမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်ပြီးလျှင် မိမိ၏ ဘကြီး ပွဲစားကြီးကိုသာလျှင် အဘကဲ့သို့ အောက်မေ့၍ ၎င်းနှင့်အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ရရှာလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဘကြီးဖြစ်သူ ပွဲစားကြီးနှင့်အတူတကွ နေထိုင်စဉ်တွင် ပွဲကတော်ကြီးသည် မိမိ၏ သမီးအရင်းများထက် အဆတစ်ရာမျှမက လှပတင့်တယ်ခြင်းရှိသော ခင်မြကြီးအပေါ်၌ မနာလိုဝန်တိုသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ အလုပ်ကြမ်းအမျိုးမျိုးတို့၌ လည်းကောင်း၊ အပျိုမကလေးအရွယ်နှင့် မသင့်မလျော်သော အလုပ်များကိုသာ လည်းကောင်း တူမဖြစ်သူ ခင်မြကြီးအား လုပ်စေလျက် အစေခံအရာ၌ ခိုင်းစေခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ညီမဝမ်းကွဲ တော်စပ်သူကလေးများကလည်း ခင်မြကြီးအား အစ်မကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ညီမကဲ့သို့ လည်းကောင်း သဘောမထားဘဲ ကျွေးကျွန်ကဲ့သို့သာလျှင် ရိုင်းပျံ့စွာ သဘောထားလေ့ ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ဘကြီးဖြစ်သူ ပွဲစားကြီးမှာမူ မိမိအလုပ်အကိုင်၌သာလျှင် ဂရုစိုက်ထုတ်လျက် ရှိရသည့်ပြင် မိမိရှေ့တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်တင်ဖွယ်မရှိစေရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုအကြောင်းတို့ကို မသိရှိဘဲ နေခဲ့လေသည်။ မောင်သက်နံမှာမူ ၎င်းအိမ်သို့ အကြိမ်များစွာ ဝင်ထွက်သွားလာသည်ဖြစ်၍ ပွဲကတော်ကြီး၏ ကိုယ်ချင်းမစာနာသော သဘောကိုလည်းကောင်း၊ သားရင်း သမီးရင်းတို့၏ မိုက်ရိုင်းဖော်ကားသည့်အဖြစ်ကိုလည်းကောင်း မျက်မြင်ဒိဋ္ဌ တွေ့ရှိရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ပထမ၌ ခင်မြကြီးအပေါ်တွင် နှမအရင်းကဲ့သို့ သနားကရုဏာ ကြီးစွာဖြစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ ရုပ်အဆင်းမှာ လွန်မင်းစွာ ချောမော ပြေပြစ်ခြင်းရှိလေရကား နောက်ဆုံး၌ ကရုဏာအဖြစ်မှသည် မေတ္တာအဖြစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့လေ၏။ ၎င်းအခြင်းအရာကို ပွဲကတော်ကြီး ရိပ်မိသိရှိခဲ့လေလျှင် ခင်မြကြီးအတွက် မိမိအပေါ်၌ ဝန်ကျချေတော့မည်ဟု အောက်မေ့၍ ခင်မြကြီးအား ရှေးကထက် ကြင်နာဟန်ပြု၍ နှစ်ဦးနှစ်ဝ ဆုံစည်းဖို့အရေးကို မိမိကပင် အတွင်လှော်၍ ပေးခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နံနှင့် ခင်မြကြီးတို့မှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ခင်စုံမက်သောကြောင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုပြီးသည့်နောက် ရက်ပေါင်းအနည်းငယ် အတွင်း၌ပင် တစ်စုံတစ်ရာ အနှောက်အယှက် အကန့်အကွက်မရှိဘဲ လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင်းခြင်း ပြုခဲ့ကြလေသည်။

ခင်မြကြီးသည် မောင်သက်နံအိမ်သို့ လိုက်ပါလာစဉ်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သိရှိရသည့်အတိုင်း ဥစ္စာကြေးငွေဟူ၍ ပြောပလောက်အောင် ပါရှိသည် မဟုတ်သော်လည်း မောင်သက်နံမှာ ကြေးငွေအင်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီးဖြစ်သဖြင့် သူငယ်မ၏ ရုပ်အဆင်းကိုသာလျှင် နှစ်သက်ရင်း ဖြစ်လေရကား ကောင်းမွန်စွာ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်လျက် မိမိ၏ မယားအား လက်ဝတ်လက်စား အပြည့်အစုံတို့ကို ဝယ်ယူဆင်ယင်စေပြီးလျှင် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ကာလအတန်ကြာလတ်သော် ခင်မြကြီး၌ သားယောက်ျားလေး တစ်ယောက် ဖွင်းမြင်လေရာ မောင်သက်နံမှာ မိမိမယားအပေါ်၌ ရှေးကထက်ပင် ကြင်နာချစ်ခင်ခြင်း တိုးတက်ခဲ့ပြီးလျှင် အရာရာမျိုးတို့၌ မယား၏ အလိုသို့လိုက်၍ ခင်မြကြီး စိတ်ချမ်းသာမှုကိုသာလျှင်

မိမိ၌ဝတ္ထုရေး ရှိလေသည့်အလား သူတစ်ပါးသားမယားတို့ထက် မလှလျှင် လှပအောင် အစဉ်မပြတ် စောင့်ကြပ်ပြုစုလျက်ရှိခဲ့လေ၏။ ခင်မြကြီးမှာလည်း မိမိမှာ ငယ်စဉ်ကစ၍ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော အမိအဖတို့နှင့် နေထိုင်ခဲ့သည့်ပြင် ကြီးပြင်းသည့်အခါ၌လည်း ပွဲကတော်ကြီးနှင့်တကွ ၎င်း၏ သားသမီးတစ်စုတို့ နှိပ်စက်ကလုပြုမှုခြင်း၊ မထိခံမြင်ပြုခြင်း အစရှိသည်တို့ကို ခံခဲ့ရပြီးနောက် မောင်သက်နံနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ပြီးသည့်အခါကျမှ ငရဲပြည်မှ သတ္တဝါတစ်ဦး နတ်ရွာသို့ ရောက်သည့်အလား မိမိ၏ လင်သားအား အလွန်တရာအားထား၍ ကျေးဇူးလည်း အထူးကြီးလှကြောင်းနှင့် ရံဖန်ရံခါပြောဆိုလေလျှင် မောင်သက်နံမှာ မိမိ၏ မယား၌ လွန်စွာအားရ၍ မိမိမှာ ချစ်ခင်ရကျိုးနပ်ပေပြီ၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရကျိုးနပ်ပေပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ရှိလှပေ၏။

သားငယ် ဖွားမြင်ပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့်မျှကြာရှိလေလျှင် တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ နေအိမ်ရှိရာ စိန်ပန်းရပ်ကွက်မှ မိမိ၏ အလုပ်တိုက်နှင့် ဆန်စက်ရှိရာ ရတနာဘုမ္မိရပ်ကွက်သို့ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ မလွန်ဈေးဟောင်းအနီးသို့ ရောက်လေလျှင် ပုလိပ်တစ်ယောက်သည် ခေါင်းပေါင်းအင်္ကျီ အဝတ်အစားတို့ ဖရိုဖရဲဝတ်ဆင်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲငင်လျက် လမ်းတစ်လျှောက်၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေသည်ကို မြင်တွေ့ရလေလျှင် ထိုသူကို ငါမြင်ဖူးသည်အောက်မေ့၍ ရထားကိုရပ်စေပြီးလျှင် သေချာစွာ ကြည့်ရှုသည်တွင် မိမိကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် ပုလိပ်အား အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ပုလိပ်က ထိုသူကို မူးယစ်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးလာခဲ့ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် ဌာနသို့ရောက်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် မြင်းရထားနှင့် လိုက်၍ပို့ပါမည်ဟု ပုလိပ်အားပြော၍ အရက်မူးနေသူနှင့် ပုလိပ်သားတို့ကို မြင်းရထားနှင့် တင်ဆောင်ခေါ်ခဲ့၍ လူစုကွဲရာသို့ရောက်သောအခါ မောင်သက်နံက ထိုသူသည် မိမိ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်နောင်ကိုလည်း ဤကဲ့သို့မဖြစ်စေရန် မိမိကပင် တာဝန်ခံပါမည့်အကြောင်းနှင့် ပုလိပ်သားအား တောင်းပန်ပြောဆိုပြီးလျှင် ငွေစက္ကူ တစ်ဆယ်တန်နှစ်ချပ်ကို ပုလိပ်သား၏ လက်တွင်းသို့ အတင်းထည့်၍ ရထားကိုရပ်စေရာ ပုလိပ်သားလည်း ရထားပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ထို့နောက် မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ အလုပ်တိုက်သို့ မသွားသေးဘဲ မြင်းရထားကို စိန်ပန်းရပ်သို့ အခြားလမ်းဖြင့်လှည့်၍ မောင်းနှင်စေပြီးလျှင် အိမ်သို့ရောက်လာကာ သူငယ်ချင်း အရက်မူးအား ရေမြီးချိုးစေ၍ အဝတ်အစားအား လဲလှယ်စေပြီးနောက် အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်းရာ ကျောင်းနေဖက် မောင်အုန်းမောင်က မိမိမှာ သူဌေးဘဏ်၌ စာရေးအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိခဲ့ရာ အထက်ဘိုက မတရားသဖြင့် နှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ မခံနိုင်လှသောကြောင့် ခုခံပြောဆိုမိသည်တွင် အလုပ်ပြုတ်၍ သွားသည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ပြုမိပြုရာ သောက်စားမူးယစ်မှုကို ပြုမိပါကြောင်းနှင့် သနားစဖွယ် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် လူတစ်ဖက်သားအပေါ်၌ သနားညှာတာတတ်သော စိတ်သဘောရှိခဲ့သည့်ပြင် ကျောင်းနေစဉ်အခါကလည်း ထိုသူနှင့် အတန်ငယ် ကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသည်

ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူသည် ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်မည်ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် အလုပ်အကိုင် ဆိုသည်မှာ မိမိကပင် ရှာကြံ၍ပေးမည့်အပြင် အလုပ်အကိုင်မရှိသေးသည့်အခါ၌လည်း မိမိ၏ အိမ်၌ပင် မိမိနှင့် အတူတကွ စားသောက်နေထိုင်၍ ဝတ်အတူ၊ စားအတူ၊ သွားအတူ၊ လာအတူ နေထိုင်ပါမည့် အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေရာ မောင်အုန်းမောင်သည် လွန်စွာ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အတူတကွနေထိုင်ကြ၍ တစ်လခန့်မျှရှိလျှင် မောင်အုန်းမောင်သည် လူမှုရေး၌ အလွန်တရာ ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်သော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အပြင် စကားအရာ၌ လိမ္မာချေငံခြင်းရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် လင်ဖြစ်သူနှင့်လည်း အလိုက်အထိုက်၊ မယားဖြစ်သူကိုလည်း လိုက်လျော ဆက်ဆံတတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အထူးသဖြင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက် ကြင်နာသနားခြင်း ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ရှိနေကြစဉ် မောင်သက်နံလည်း သူငယ်ချင်းဆိုသည်မှာ ဆွေမျိုးညာတ် မဟုတ်သဖြင့် မိမိ၏ အိမ်၌ အချည်းအနီးနေထိုင်စားသောက်၍ ရက်လကြာသော် မိမိအပေါ်၌ အားနာရှာချေတော့မည်၊ မိမိကပင် အကယ်၍ ကြည်ဖြူစေကာမူ မိန်းမတို့မည်သည်မှာ များသောအားဖြင့် ဝန်တိုတတ်ချေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ငါသည် မောင်အုန်းမောင်အား အလုပ်မရှိ ကပ်စားရပ်စားဖြင့် မနေစေဘဲ ငါ၏ ဆန်စက်၌ မန်နေဂျာအလုပ်ကို ပေးအံ့ဟုကြံစည်၍ မောင်အုန်းမောင်နှင့်တိုင်ပင်ရာ မောင်အုန်းမောင်လည်း ထိုသို့ချီးမြှင့်ခဲ့ပါမူ သူငယ်ချင်း၏ ကျေးဇူးကို ဘယ်သောအခါမျှ မမေ့နိုင်တော့မည့် အကြောင်းများနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထို့နောက် လခကြေးငွေအတွက်ကို စဉ်းစားဆင်ခြင်ကြရာ မောင်အုန်းမောင်မှာ တစ်လျှင် ၁၀၀ ကျပ်ရမည့်အပြင် မောင်သက်နံနှင့်ပင် အတူတကွ နေထိုင်စားသောက်၍ မောင်သက်နံ၏ မော်တော်ကား၊ ရထားပိုင် အစရှိသည်တို့ကိုလည်း ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းကဲ့သို့ မခြားမနား အလားတူစွာ အသုံးပြုနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသဖြင့် မောင်အုန်းမောင်က "သူငယ်ချင်း ကျေးဇူးကိုတော့ တစ်သက်မှာဖြင့် ဆပ်ကို မကုန်နိုင်ပါဘူး သူငယ်ချင်းရယ်" ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်လေ၏။

အခန်း ၂

ယင်းကဲ့သို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ အတူတကွလုပ်ကိုင်နေထိုင်လျက်ရှိကြသဖြင့် တစ်နှစ်ကျော်ခန့်မျှရှိလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်သည် မိမိ၏ ကြီးပွားရေးကို အစဉ်မပြတ် ဂရုစိုက်လျက်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ နေရာတိုင်း၌ မောင်သက်နံ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် အလုပ်ဝတ္တရားတို့ကို မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နံကလည်း အလွန်တရာ ယုံကြည်စိတ်ချပြီးလျှင် နေရာတိုင်း၌ပင် မျက်နှာလွှဲခဲ့ရပေ၏။

မောင်အုန်းမောင်သည် လူပါးလူနပ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်သက်နံ၏ သားကလေးအားလည်းကောင်း၊ မယားဖြစ်သူ ခင်မြကြီးအားလည်းကောင်း အထူးသဖြင့် ကြင်နာချစ်ခင်သည့်အနေဖြင့် ကိစ္စကြီးငယ်တို့ကို ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ မောင်သက်နံလည်း "ငါ၏ သူငယ်ချင်းသည် ဝတ္ထုရေးတို့ကို ကောင်းစွာနားလည်သူဖြစ်၍ ငါ့တွင်မျှမကသေး၊ ငါ၏ သားမယားအားလည်း မောင်အရင်းတမျှ အရေးယူလှရှာပေသည်" ဟု ဝမ်းတွင်း၌ များစွာနှစ်သက် အားရခြင်းရှိခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်သက်နံသည် မောင်အုန်းမောင်နှင့်အတူ အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရန် အိမ်မှထွက်ခွာ၍လာကြစဉ် မောင်သက်နံက မိမိမယားသည် မယားဝတ် ငါးပါးတို့နှင့် ကောင်းစွာညီညွတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံရှာပေသည့် အကြောင်းများကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်က "မှန်ပါတယ် ကိုသက်နံ၊ ခင်မြကြီးကတော့ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလဲစင်ပါပေယျာ" ဟုပြောလိုက်သည်တွင် မောင်သက်နံသည် သူငယ်ချင်း၏ လေသံကိုမကြိုက်သဖြင့် မျက်နှာကဲကိုကြည့်လိုက်ရာ မောင်အုန်းမောင်လည်း မျက်နှာထားတစ်မျိုးပြင်၍ ခင်မြကြီး၏ လိမ္မာရေးခြားရှိကြောင်း၊ လင်သားအပေါ်၌ ကြင်နာ မြတ်နိုးခြင်းရှိကြောင်းများကို မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် ချီးမွမ်းပြောဆိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နံက လှောင်ပြောင်သလို မိမိ ပထမကြားလိုက်သောလေသံသည် မိမိ၏ စိတ်၌သာလျှင် ထင်ရခြင်းဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် မိမိ၏ မယားနှင့်တကွ သားကလေး ကြီးပြင်းသည့်အခါ၌ မည်ကဲ့သို့ မိမိစိတ်၌ ကြံရွယ်ချက်ရှိသည်များကို ချစ်ခင်သော မိဘတို့၏ ဓမ္မတာအတိုင်း မပြီးနိုင်လောက်အောင် သူငယ်ချင်းအား တိုင်ပင်ပြောဆိုလျက်ရှိလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ပြောဆိုသည့်အခါ မောင်အုန်းမောင်သည် ဝမ်းတွင်း၌ကား မိမိ၏ ကျေးဇူးရှင်မောင်သက်နံအပေါ်၌ မနာလိုဝန်တိုသောစိတ် ရှိသော်လည်း ပြင်ပ၌ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိသည့် လက္ခဏာနှင့် ကလေးကြီးပြင်းသည့်အခါ၌ မည်သည့်ပညာမျိုးကို သင်ကြားပေး၍ မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မျိုး၌ လုပ်ကိုင်စေအပ်သည့် အကြောင်းများကို အကြံဉာဏ်ပေး ပြုလုပ်လေ့ရှိပေ၏။

သားကလေး ၃ နှစ်သားအရွယ်ခန့် ရှိလေလျှင် တစ်နေ့သ၌ မောင်သက်နံသည် မိမိသားမယားအား အပျင်းပြေစေခြင်းငှာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးရှိ ပတ္တမြားစေတီပွဲတော်သို့ သွားရောက်ရန် စီမံကြသည်ဖြစ်ရာ မောင်အုန်းမောင်က မိမိမှာ စက်ရုံ၌ အလုပ်များကိုသာ ကြပ်မတ်၍ နေရစ်ပါမည်ဟုပြောသော်လည်း မောင်သက်နံမှာ သားမယားနှင့်တကွ သူငယ်ချင်း မပါခဲ့လျှင် မိမိမှာ မည်သည့်ပျော်ပွဲမှာမှ ပျော်ရွှင်ခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ မောင်အုန်းမောင်မှာလည်း အလုပ်၌စီမံရသည်မှာ ပင်ပန်းလှသည်ဖြစ်၍ အပန်းပြေစေခြင်းငှာ မိမိတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါသင့်ကြောင်း၊ ဆန်စက်ရုံမှာမှ နှစ်ရက်သုံးရက်ခန့် ပိတ်ထားရုံမျှဖြင့် မိမိမှာ များစွာနှစ်နာဖို့ မရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆို၍ အတင်းခေါ်ငင်ပြီးလျှင် တော်သလင်းလပြည့် အဖိတ်နေ့ နံနက်စောစော၌ပင် မီးသင်္ဘောနှင့် ပတ္တမြားစေတီဘုရားပွဲတော်သို့ သွားရောက်ကြလေ၏။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ရောက်ကြလျှင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ တည်းခို၍ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြပြီးနောက် မရောက်ဖူးသေးသော စေတီပုထိုးအစရှိသည်တို့ကို အတူတကွ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြပြီးလျှင် မောင်အုန်းမောင်နှင့် မောင်သက်နံတို့သည် ခင်မြကြီးတို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို တပည့်များနှင့် ဇရပ်တွင်ထားခဲ့၍ ချောင်များသို့ လှည့်လည်ကြည့်ရှုလေရာ

တစ်ခုသောချောင်သို့ရောက်လျှင် ဇရပ်တစ်ဆောင်၌ လူတစ်စုတို့သည် အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သက်နံတို့လည်း အကျိုးအကြောင်းကိုမေးမြန်းရာ ယခုပင်သေဆုံးသော သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အလောင်းကို ၎င်း၏ ရည်းစားက ခေါင်းမသွင်းရဟု ပွေဖက်၍ထားသဖြင့် ပြော၍လည်းမရ၊ အတင်း လုယက်၍လည်း မနိုင်နိုင်အောင် ရှိနေကြောင်းများဖြင့် လူတစ်စုက ပြောဆိုကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မိမိပြောလျှင် ရပါစေမည်ဟုပြော၍ ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြည့်ရှုရာ အသက် ၁၈ နှစ်ခန့်ရှိသော သူငယ်တစ်ယောက်သည် ၁၆ နှစ် အရွယ်ခန့်ရှိသော သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အလောင်းပေါ်၌ အလျားမှောက်ပြီးလျှင် လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းဖက်လျက် မိမိခြေတို့ဖြင့် အလောင်းကို ကျပ်တည်းစွာ ခြေကလိမ် ချိတ်ပြီးနောက် မိမိမျက်နှာကို သူငယ်မရင်ခွင်၌ အတင်းကပ်လျက် ငြိမ်သက်စွာရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သက်နံလည်း အလောင်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ သူငယ်၏ ပုခုံးကို လက်ဖြင့်တို့လိုက်ရာ သူငယ်သည် မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မော်၍ကြည့်ပြီးနောက် ရှေးကကဲ့သို့ ကျပ်တည်းစွာ ကပ်မြဲတိုင်း ကပ်ထားပြန်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် အသက်မရှိသည့် အလောင်းကို ပွေဖက်ထားသော်လည်း မည်သို့မျှ အကျိုးမရှိသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသော်လည်း သူငယ်သည် မော်၍တောင်မကြည့်ဘဲ “ကျွန်တော့်ကြည်ကြည် အသက်မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ကြည်ကြည် ဘယ်တော့မှမသေဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်တော့မှမသေဘူး၊ ခင်ဗျားတို့က သေတယ်ထင်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး မြှုပ်လိုက်ကြဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကြည်ကြည်နဲ့ ဘယ်တော့မှမခွဲဘူး” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် သူငယ်၏ ပုခုံးကို လက်ဖြင့်ဖြည်းညင်းစွာ တို့လိုက်ပြန်ရာ သူငယ်သည် မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို မော်၍ကြည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံသည် စိတ်ညှို့ခြင်းအတတ်၌ လေ့ကျက်ဖူးသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် မိမိ၌ ရှိသမျှစိတ်ကို မျက်လုံးမှာချည်း တည်စေလျက် သူငယ်၏ မျက်လုံးကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ရာ သူငယ်သည် ရှေးကကဲ့သို့ ပြန်၍မငုံနိုင်ဘဲ မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံက “စေ့စေ့ကြည့်နော်၊ စေ့စေ့ကြည့်၊ မကြည့်ပါဘူး ဆိုပေမယ့်လည်း မနေနိုင်ဘူးမောင်၊ ကျုပ်ကို စေ့စေ့ပါအောင် ကြည့်ရတော့မှာပဲ” ဟုပြောသဖြင့် သူငယ်လည်း မိနစ်တစ်ဝက်ခန့်မျှ စေ့စေ့ကြည့်၍ရှိနေလျှင် မောင်သက်နံသည် သူငယ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ကိုင်၍ “လက်ဖျားများကလည်း အားမရှိရှာပဲလား၊ ကြည့်ပါဦးတော့ဗျာ၊ ပျော့လို့နေပြီ၊ အားစိုက်ပြီး ဖက်လိုတောင် မမြဲနိုင်တော့ပါပဲကလား၊ လက်ထဲမှာ အားမရှိတော့ဘူး၊ လုံးလုံးအားမရှိတော့ဘူး” ဟု ပြောရင်းဆိုရင်း သူငယ်၏လက်များကို ဖြည်းညင်းစွာဖြေလေရာ သူငယ်၏ လက်တို့မှာ အိပ်ပျော်၍နေသော သူ၏ လက်များကဲ့သို့ မောင်သက်နံ ပြုပြင်လိုက်တိုင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

လက်တို့သည် အလောင်း၏ လည်ပင်းမှပြတ်သွားလေလျှင် မောင်သက်နံသည် သူငယ်၏ ခြေဖျားများကို လက်ဖြင့် ဖြည်းဖြည်းစွာကိုင်တွယ်၍ ရှေးနည်းအတူ နှုတ်မှ တာတွတ်တွတ် ပြော၍ ဖြုတ်ပြန်ရာ ခြေတို့မှာလည်း အလောင်းမှ ပြုတ်လာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ရှေးနည်းအတူ စေ့စေ့ကြည့်လျက် "ကြည်ကြည်ကလေး ပုပ်ရှာပြီကော၊ ကြည့်စမ်းပါ၊ ပါးစပ်ကလည်း အရည်တွေထွက်လို့၊ ဘုရား ဘုရား၊ ဝမ်းဗိုက်ကလည်း ပုပ်ပြီး လောက်ကောင်တွေတောင် ထွက်နေပါပြီကော၊ လောက်တွေ တက်ကုန်မယ်၊ ဖယ်စမ်းမောင်၊ ဖယ်စမ်း" ဟု ပြောလေလျှင် ထိုသူငယ်သည် အိပ်ရာမှနိုး၍ လွှတ်လိုက်သောသူကဲ့သို့ ကယောင်ချောက်ချားနှင့် ထသွားလေရာ အနီးရှိ သုဘရာဇာတို့ကလည်း ကာလဝမ်းရောဂါဖြစ်၍ သေသောသူ အလောင်းဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းသွင်း၍ သုသာန်သို့ ဆောင်ယူသွားကြလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံနှင့် မောင်အုန်းမောင်တို့သည် မိမိတို့ဇရပ်သို့ ပြန်လာကြရာ မောင်သက်နံသည် ဝမ်းရောဂါဖြစ်သည့်အလောင်းကို မိမိ၏ လက်နှင့် ထိမိခဲ့သည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ သားနှင့်မယားတို့အား ကူးစက်မည်ဟု စိုးရိမ်သည်ဖြစ်၍ မြစ်ဆိပ်သို့သွား၍ ရေချိုးပြီးမှ ဇရပ်သို့ပြန်အလာတွင် လမ်းခရီး၌ အလွန်တရာ ချည်နဲ့လှသည်ဖြစ်၍ တစ်ချက်တစ်ချက် ယိမ်းယိုင်သွားပြီးလျှင် ဇရပ်သို့ပင် အနိုင်နိုင်ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ဇရပ်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံ၌ ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ရာ မြို့ကြီးပြကြီး မဟုတ်သဖြင့် ဆေးဆရာဝန်တို့နှင့် ကြပ်မတ်ကုသခြင်းမရှိဘဲ ရံဖန်ရံခါ သတိရလျက် ရံဖန်ရံခါ သတိလစ်ပြီးလျှင် သတိရသည့်အခါတိုင်း မယားနှင့်ကလေးတို့ကို မိမိအပါးသို့မလာစေရန် မောင်းနှင်လျက်ရှိလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ နှစ်နာရီကျော် သုံးနာရီခန့်မျှ အလူးအလဲခံရပြီးနောက် မောင်သက်နံသည် မိမိမယားနှင့်သားတို့၏ အမည်ကို နှုတ်မှရေရွတ်ပြောဆိုရင်း နှစ်မြော၍ သွားလေ၏။

အခန်း ၃

မောင်သက်နံသည် နှစ်မြောရာမှလည်လာသဖြင့် မျက်စိဖွင့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ မှောင်အတိဖြစ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်အပြင် မိမိ၏ ခံတွင်းတွင် မာကျောသော အဝိုင်းငယ်တစ်ခုကို လျှာဖြင့်စမ်းမိသဖြင့် မှုတ်၍ထုတ်လိုက်သောအခါ မိမိမျက်နှာအနီး တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုနှင့် ထိမှန်သည်ဖြစ်၍ 'တောက်' ခနဲမြည်သော အသံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

၎င်းနောက် မိမိလက်ခြေတို့ကို ပြင်မည်ပြုသည့်အခါ ခြေမကြီး၊ လက်မကြီးနှင့် ချည်နှောင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိလေရကား မောင်သက်နံသည် ပြင်းပြစွာ တုန်လှုပ်လျက် လက်ခြေတို့ကို အတင်းရုန်း၍ ဆန့်တန်းလိုက်ရာ အရပ်လေးမျက်နှာတို့၌ မလွန့်သာအောင် ကာရံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေလျှင် စိတ်တို့မည်သည်မှာ အလွန်တရာ လျင်မြန်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနှစ်မျော၍နေသည်ကိုပင် သေသည်မှတ်ထင်၍ အလောင်းပြင်ဆင်ပြီးလျှင်

ခေါင်းသွင်းခဲ့ကြောင်း၊ မိမိခံတွင်း၌ တွေ့ရှိသော အဆိုးငယ်ကလေးမှာလည်း အခြားမဟုတ်၊ ကူးတို့ခ ထည့်လိုက်သော မူးစေ့ငယ်ဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ရုတ်တရက် သိရှိရလေလျှင် ချွေးတို့သည် ဇီးကင်းပမာဏမှု ခြေမမှသည် နဖူးတိုင်အောင် ယိုစီးလျက် လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်ရှာလေ၏။

မောင်သက်နံကို သွတ်သွင်းထားသောခေါင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ အစောတလျှင် ပြုလုပ်ရသော ခေါင်းဖြစ်သဖြင့် ကောင်းစွာ လုံခြုံခြင်းမရှိဘဲ အသက်ရှူနိုင်ရန် အပေါက် အနည်းငယ်မျှ ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်သက်နံသည် အမောပြေစေခြင်းငှာ ခေတ္တမျှ အသက်ရှူပြီးနောက် မိမိ၌ အစွမ်းရှိသမျှ အားကိုထုတ်၍ အသံကုန်ဟစ်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနားထောင်လျက်ရှိရာ မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရဘဲ ဆိတ်ငြိမ်လျက်သာရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ခေါင်းကို အတွင်းမှ လက်ခြေတို့ဖြင့် ခေါက်ပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ ကြားသည့်လက္ခဏာမရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်လျက်သာ ရှိနေပြန်လေ၏။

ယင်းသို့ရှိရကား မောင်သက်နံသည် တုန်လှုပ်သည်ထက် တိုး၍ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်ခဲ့ပြန်ရာ ခေါင်းကို ခြေနှင့်ပြင်းထန်စွာ ကန်ကြောက်ခြင်း၊ လက်ဖြင့် နံဘေး၌လည်ကောင်း၊ အနီး၌လည်းကောင်း ထုခြင်း၊ ကျယ်နိုင်သမျှကျယ်စွာ အသံဖြင့် အော်ဟစ်ခြင်း၊ အစရှိသည်တို့ကို တစ်ပြိုင်နက်ပြုလုပ်ပြီးနောက် မောပန်းသောအခါမှ စောင့်ဆိုင်းနားထောင်ပြန်ရာ ရှေးသကဲ့သို့ပင် ပကတိဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်ကိုသာလျှင် ကြုံတွေ့ရလေ၏။

လူတို့မည်သည်မှာ အလွန်တရာ ကြောက်လှသည့်အခါ၌ အကြံဉာဏ်ပျောက်လျက် ရှိတတ်သည် မှန်သော်လည်း အစွမ်းကုန် တုန်လှုပ်ပြီးသည့်နောက် ထို့ထက်တိုး၍ တုန်လှုပ်ရန် မရှိတော့သည့်အခါ အကြံဉာဏ်တို့သည် တစ်ဖန်ပြန်၍ ပေါ်လာရ၍ ဓမ္မတာဖြစ်လေရကား...

မောင်သက်နံမှာလည်း ကြောက်အားလန့်အားနှင့် အစွမ်းကုန်အသံပေးပြီးသည့်နောက် မည်သူမျှ မကြားသည့်အခါ၌မှ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်သည့် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်ပြန်သဖြင့် စဉ်းစားမိသည်မှာ ငါ့အား မယားဖြစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့သည် သေပြီထင်မှတ်၍ ခေါင်း၌ သွတ်သွင်းပြီးဖြစ်သော်လည်း ငါ၌အသက်ရှူရှိုက်နိုင်ရန် လေဝင်နိုင်သည်ကို ထောက်ချင့်သော် ခေါင်းကို မြေ၌မြှုပ်သေးသည် မဟုတ်သေးဘဲ ဇရပ်၌သာလျှင် ရှိသင့်သေး၏။

ငါအော်ဟစ်၍ မကြားသည်မှာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိကြဟန် လက္ခဏာတူ၏။ ၎င်းတို့ကြားသည်ဖြစ်စေ၊ မကြားသည်ဖြစ်စေ ငါသည် ခေါင်းမှလွတ်ကျွတ်စေရန် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားချေအံ့ဟု ဆင်ခြင်အောက်မေ့လျက် အမေပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ခဏမျှနားပြီးလျှင် မောင်သက်နံသည် ခေါင်းကို ဦးခေါင်းထက်မှ လက်ဖြင့် အတင်းတွန်း၍ ခြေရင်းမှ ပျဉ်ပြားကိုလည်း ခြေဖြင့် အတင်းကန်ကြောက်လျက် အရိုးများ ဖျစ်ဖျစ်မြည်သည့်တိုင်အောင် အားကုန်ညစ်၍ ဆန့်ထုတ်လိုက်ရာ ခေါင်းသည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အစောတလျှင် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ပြုလုပ်ထားသော ခေါင်းဖြစ်သဖြင့် လေးမျက်နှာမှ 'ဗွမ်း' ခနဲ ပွင့်သွားလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ခေါင်းပွင့်၍ သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံသည် မိမိ၌ အားကုန်နေသည့် အဖြစ်ကိုမျှ သတိမရနိုင်ဘဲ လျောင်းရာမှ ရုတ်တရက် ထလိုက်၍ "ဝင်းဝင်းတို့၊ ခင်မြကြီးတို့ရေ" ဟုခေါ်လိုက်ရာ မည်သူတစ်ယောက်မျှ ပြန်၍မထူးဘဲ မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေသည်ကိုသာလျှင် တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် အရပ်လေးမျက်နှာတို့ကို ထိုင်ရာမှ စောင်းမြောင်း ကြည့်ရှုရာ သုံးမျက်နှာတို့၌မူ မှောင်အတိဖြစ်လျက် တောင်မျက်နှာသာလျှင် လရောင်လင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် အမောအပန်း အနည်းငယ် ဖြေပြီးနောက် မည်သည့်အရပ်သို့ မိမိအားပို့ထားသည်ကို သိရှိရန် ထိုင်ရာမှထ၍ စုံစမ်းကြည့်ရှုလေရာ မိမိမှာ ဥပုသ်သည်တို့ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းလေ့ရှိသော ကျောက်ဂူတစ်ခုအတွင်း၌ သွတ်သွင်း၍ ထားခဲ့သည့်အဖြစ်ကို ရိပ်မိသိရှိရလေ၏။

ထို့နောက် မောင်သက်နံသည် လရောင်ရှိရာသို့ သွား၍ အပေါက်မှ ထွက်မည်ဟု လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် ဖျာလိပ်နှင့်တူသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ခြေဖြင့်တိုက်မိသည်နှင့် ကျောက်ပေါ် ကျွမ်းပြန်၍ လဲကျသွားလေ၏။

ပွန်းပဲ့သောဒဏ်ရာများကို လက်ဖြင့် နှိပ်နယ်ပြီးနောက် မောင်သက်နံသည် လရောင်ဝင်ရာ အပေါက်သို့ သွားပြန်ရာ အပေါက်သို့ရောက်လျှင် သံတံခါးကို လက်ဖြင့် တွန်း၍ ဖွင့်သော်လည်း အပြင်မှ သော့ခတ်၍ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မပွင့်ဘဲရှိနေလေ၏။

ထိုအခါမှ မောင်သက်နံသည် သားမယားတို့အား မိမိ မသေသည့်အဖြစ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောချင်လှ၍ သားငယ်အားလည်း ဖေဖေ မသေကြောင်းကို ပြောပြ၍ အကြိမ်ကြိမ် ဖက်နမ်းရှုပ်မည်ဟု စိတ်တွင်း၌ကြိမ်းဝါး၍ တံခါးကိုဖွင့်သည့်အခါမှ တံခါးသည် မပွင့်ဘဲရှိလေရကား အားငယ်ခြင်းမက အားငယ်လှ၍ မောပန်းသည်ကိုလည်း သတိမရ နာကျင်သည်ကိုလည်း သတိမရ၊ နွမ်းနယ်ချည့်နဲ့သည်ကိုလည်း သတိမရနိုင်ဘဲ သံတိုင်ကိုကိုင်ကာ ဝိုင်းရှာလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဇီးကွက်ငယ်တစ်ကောင်သည် ဂူဝအနီးရှိ သစ်ကိုင်းတစ်ခုပေါ်တွင် နားလျက် လသာလှသည်ဖြစ်၍ မိမိတို့ဘာသာ သဘာဝအလျောက် 'ဇီးကွက်၊ ဇီးကွက်' ဟု အော်မြည်သည့် အသံကိုလည်းကောင်း၊ ကောင်းကင်မှလည်း တစ်တီတူး ငှက်တို့သည် တောင်ထိပ် တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးသန်းပျံဝဲရင်း 'တစ်တီတူး၊ တစ်တစ် တီတူး၊ တီတူး' အစရှိသဖြင့် တွန်မြည်ကြသည့် အသံများသော်လည်းကောင်း မောင်သက်နံ ကြားရသောအခါ လွတ်လပ်ခြင်းကို ရကြသော ငှက်တိရစ္ဆာန်တို့သည် မိမိအချုပ်ခံနေရသည့် အဖြစ်ကို ပြောင်လှောင်ပြောဆို ရယ်မောကြဘိ သကဲ့သို့ မောင်သက်နံ၏ စိတ်၌ မှတ်ထင်ရသည်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်မှ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထွက်နေသော လမင်းကို ကြည့်လျက် "ဝင်းဝင်းတို့ ခင်မြကြီးတို့ရေ၊ မင်းဖေဖေဖြစ်ပုံကို မြင်လှည့်ကြပါဦး" ဟု ဟစ်အော် ဝိုင်းကြွေးမိလေ၏။

လူတို့မည်သည်မှာ အသည်းကြွေမတတ် လွမ်းဆွတ် တမ်းတသောအခါတို့၌ အော်ဟစ်ငိုကြွေး၍ မျက်ရည်များစွာ ထွက်လိုက်ရသောအခါတွင် ရင်တွင်း၌ ပွင့်လင်းဘိသကဲ့သို့ရှိ၍...

သက်သာရာရစမြဲဖြစ်လေရာ မောင်သက်နံမှာလည်း ရေရွတ်တမ်းတငိုကြွေးပြီးနောက် အတန်ငယ်သက်သာခွင့်ရသဖြင့် မိမိ၏ လွတ်လပ်ရေးကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိပြန်၍ မိမိမှာ ဝမ်းရောဂါနှင့် သေဆုံးပြီ မှတ်ထင်ကြသဖြင့် ညဉ့်တွင်းချင်း ခေါင်း၌ သွတ်သွင်းပြီးလျှင် ဤဂူ၌ လာရောက်သိုဝှက်ထားကြဟန် လက္ခဏာ ရှိချေသည်။ နံနက်လင်းလျှင် စာပနကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ကြရန် မိမိ၏ မယားနှင့် သူငယ်ချင်း မောင်အုန်းမောင်တို့ လာရောက်ပေလိမ့်မည်။

ယခုမှ ၁၄ ရက်နေ့ လသည် မွန်းတိမ်းပြီဖြစ်၍ သန်းခေါင်အချိန်ခန့်မျှ ရှိဦးမည်။ နံနက်လင်းဖို့အရေးမှာ ငါးနာရီ၊ ခြောက်နာရီခန့်မျှ စောင့်ဆိုင်း နေရချေဦးမည်ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောရင်း လွတ်ကင်းလိုသောဆန္ဒသည် ပြင်းစွာပေါ်ပေါက်လာပြန်သည့်ပြင် ရေလည်း အလွန်ငတ်လှသည်နှင့် ဂူတွင်း၌ ဥပုသ်သည်များ ထားလေ့ရှိသော ရေအိုး၊ ရေတကောင်းအစရှိသည်တို့ကို ရှာဖွေရန် ဂူတွင်းသို့ လက်ဖြင့်စမ်း၍ ဝင်သွားပြန်လေ၏။ ယခင်ကတိုက်မိသော ဖျာလိပ်အနီးသို့ ရောက်လျှင် မောင်သက်နံသည် ဖျာလိပ်ကို မတိုက်မိစေခြင်းငှာ ကောင်းစွာ သတိထား၍ ကျော်သွားပြီနောက် ဂူတွင်း၌ ကွပ်ပျစ်ငယ်တစ်ခုပေါ်တွင် မီးခြစ်တစ်ခုကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်မိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံလည်း မီးခြစ်၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အနီးအနား၌ပင် ဖယောင်းတိုင်တိုတစ်ခုကို တွေ့ရှိပြန်၍ မီးခြစ် ထွန်းညှိပြီးနောက် ဂူတွင်း၌ စေ့စပ်အောင် ကြည့်ရှုပြန်ရာတွင် တစ်ခုသောချောင်၌ ရေအနည်းငယ်ပါရှိသော ရေအိုးတစ်လုံးကို တွေ့ရှိပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် ရေငတ်မွတ်အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ ရေမှုတ်ဖြင့် ခပ်ယူသောက်ခြင်းကို အားမရနိုင်ဘဲ အိုးဖြင့်စောင်းကာ အားရပါးရ သောက်သုံးပြီးနောက် ရေအနည်းငယ်ကို မျက်နှာနှင့် လည်ကုပ်တို့ကို ဆွတ်ဖျန်းသဖြင့် အတန်ငယ် အားအင်ပြည့်တင်းသော အဖြစ်သို့တိုင်အောင် ရောက်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ထိုဂူ၌ အခြားသောအပေါက်များ ရှိလာဦးမည်လောဟု နံရံတစ်လျှောက်မှ သေချာစေ့စပ်စွာ ကြည့်ရှုပြန်လေရာ ယခင်က ဖျာလိပ်အနီးသို့ ရောက်ပြန်လေလျှင် ဤဖျာလိပ်ကား ဥပုသ်သည်များ ခင်း၍အိပ်သော ဖျာလိပ်ဖြစ်လေမည်လောဟု ဖြန့်၍ကြည့်မည်အပြုတွင် ဖျာလိပ်သည် အလွန်လေးလံလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲထသွားလေ၏။ လူသတ္တဝါတို့မှာ မည်မျှပင် ကြောက်ရွံ့ပါသော်လည်း ကြောက်ရွံ့သော အရာကိုပင် သေချာစွာ ကြည့်လိုသောသဘော ဖြစ်ပေါ်မြဲရှိရကား မောင်သက်နံသည် တုန်ရီသောလက်များဖြင့် ဖျာလိပ်ကိုဖြေ၍ ကြည့်ရာ ဖျာလိပ်အတွင်း၌ကား နေ့ခင်းအချိန်က သူငယ်မတစ်ယောက်၏ အလောင်းအနီးမှ မိမိ၏ စိတ်ညှို့သောအတတ်ဖြင့် ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်ခဲ့ရသော လူကလေး၏ အလောင်းဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မောင်သက်နံသည် တစ္ဆေကိုကြောက်တတ်သော လူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း လူသူမနီး ဂူကြီးအတွင်း၌လည်း ရှိနေပြန်၊ ည၌အခါလည်းဖြစ်နေပြန်၊ ထိုသူငယ်ကိုလည်း ညနေခင်းအခါကပင် အရှင်လတ်လတ် မြင်လိုက်ရပြန်၊ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဂူတွင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် မတတ်နိုင်ပြန်ရှိလေရကား ဦးခေါင်းများ ကြီးပြီးလျှင် ကြက်သေသေလျက် အတန်ကြာအောင် သူငယ်၏ အလောင်းကို စိုက်ငေး၍ ကြည့်နေလေ၏။

အကြောက်ဆုံး ကြောက်ပြီးနောက် အတန်ငယ် သက်သာခွင့် ရပြန်သဖြင့် မောင်သက်နံသည် မိမိအရေးကို ဆင်ခြင်တွေးတောပြန်ရာ မိုးလင်းဖိုမှာလည်း ငါးနာရီခန့်မျှ လိုတော့သည့်ပြင် ဖယောင်းတိုင်မှာလည်း ၎င်းတစ်တိုင်သာလျှင် ရှိတော့လျက် ထိုတစ်တိုင်မှာလည်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော်မျှ လောင်ကျွမ်းပြီးဖြစ်သဖြင့် အကြာဆုံး ၁၅ မိနစ်ခန့်သာလျှင် ခံတော့မည်ဖြစ်သောကြောင့် အကယ်၍ ဖယောင်းတိုင် ကုန်ခန်းသဖြင့် ဂူကြီးအတွင်း မိမိနှင့် အလောင်းသာလျှင် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ကျန်ရှိခဲ့ရမူ သာ၍ပင် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ကောင်းမည့်အရေးကို မျှော်တွေး၍ အပြင်းအထန် ထပ်မံတုန်လှုပ်ပြန်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မောင်သက်နံသည် အလောင်းကို ဖျာလိပ်ဖြင့် တစ်ဖန်ပြန်၍လိပ်ပြီးနောက် မီးတိုင်ကိုကိုင်လျက် အပေါက်ရှိရာသို့သွား၍ သော့ခလောက်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရှုလျက် ရှိနေစဉ် လေသည် ရုတ်တရက်တိုက်ခတ်လိုက်သဖြင့် ဖယောင်းတိုင်လည်း ငြိမ်းသွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မီးခြစ်ကို အကျီအိတ်၌ စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ မီးခြစ်မှာ ယခင်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ ချထားမိခဲ့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ဂူတွင်း၌ကား မှောင်နှင့်မည်းမည်း ရှိနေပြန်သဖြင့် မောင်သက်နံသည် အလောင်းကို ကျော်၍ မီးခြစ်ရှိရာသို့လည်း မသွားဝံ့၊ မီးထွန်းဘဲ မှောင်မိုက်ထဲ၌လည်း မနေဝံ့ဘဲ အလွန်အကျပ်ကျလျက် ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် ရှိနေရာမှ အလောင်းအနီးမှ ဖြတ်၍သွားရခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာလျှင် ကြောက်ရွံ့ရမည်၊ မှောင်မိုက်ထဲ၌ နေရသည်က ကြာရှည်စွာ ကြောက်ရွံ့ရမည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်နှင့် စိတ်ကိုတင်းလျက် လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကာ ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ သွားရောက်သွားပြန်လေ၏။

အနီးသို့ရောက်၍ ဖျာလိပ်ကိုလက်ဖြင့် စမ်းသပ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို တစ်စုံတစ်ခုသော အရာဝတ္ထုသည် ဖတ်ခနဲထိမှန်လိုက်ရာ မောင်သက်နံမှာ ပြော၍ မပြနိုင်လိုက်အောင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လှသည်နှင့် ဦးခေါင်းသည် တင်းတောင်းလောက် မကအောင် ကြီးသွားသည်ဟု မှတ်ထင်ရလေ၏။

ထို့နောက်မှ မောင်သက်နံသည် စိတ်ကို တစ်ဖန်ပြန်တင်း၍ မီးခြစ်ရှိရာသို့ မရောက်ရောက်အောင် သွားမည်ဟု ခပ်သုတ်သုတ်လာခဲ့၍ မီးခြစ်ကို စမ်းမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနီး၌ 'ကျီကျီ' ဟု မြည်သံကြားပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိပြီးနောက် အသံကြားရာအရပ်သို့ ကြည့်ရှုသည်တွင် လင်းနို့တစ်ကောင်သည် ဂူ၏နံရံ၌ တွယ်ကပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံမှာ မြည်သောအသံသည် လင်းနို့၊ ယခင်က မျက်နှာကို တိုက်မိသော အရာဝတ္ထုမှာလည်း လင်းနို့ပင်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် အတန်ငယ် အကြောက်ပြေခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ဖယောင်းတိုင်တိုမှာ ၁၅ မိနစ်မျှသာလျှင် ကျန်တော့သည်ဖြစ်၍ မှောင့်နှင့်မည်းမည်း နေရဦးမည်အရေးကို မျှော်တွေးမိပြန်ရာတွင် တစ်ဖန်တုန်လှုပ်ပြန်လျက် ဂူတွင်း နံရံတို့၌ အပေါက်များရှိလေဦးမည်လောဟု ဆက်လက်ရှာဖွေ ကြည့်ရှုပြန်လေ၏။

မောင်သက်နံလည်း နံရံတစ်လျှောက်မှာ သေချာစွာကြည့်ရှု၍ ဂူကို တစ်ပတ်မျှ ပတ်မိလုကာနီးသဖြင့် ဂူ၏ အတွင်းဆုံးကျသောဘက်သို့ ရောက်ရှိလေလျှင် ဖယောင်းတိုင်တိုသည် ရုတ်တရက် လေဟပ်ပြီးနောက် ငြိမ်းသွားလေ၏။

ထိုနေရာ၌ကား ဂူဝနှင့် များစွာကွာဝေးသည်ဖြစ်၍ လေဝင်နိုင်ရန်အကြောင်း မရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်သက်နံသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းညှိပြီးနောက် ဂူ၏နံရံကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြန်သည်တွင် လက်တစ်နှိုက်စာခန့်မျှရှိသော အပေါက်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။

၎င်းအပေါက်အနီးသို့ မျက်နှာဖြင့် ကပ်၍ကြည့်ရှုသောအခါ လေသည် တဖြူးဖြူး ဝင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအပေါက်ငယ်သည်ကား ဂူပြင်သို့ တောက်လျှောက်ပေါက်သော အပေါက်ငယ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေရာ အပေါက်ငယ်မှာ သေးငယ်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နံမှာ ဝမ်းမသာနိုင်ဘဲ မိမိအား ပြောင်လှောင်လာဘိသကဲ့သို့ပင် မှတ်ထင်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နံသည် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သေချာစွာ စုံစမ်းဦးမည်ဟု အပေါက်တွင်းသို့ လက်ဖြင့်သွင်းကြည့်ရာ ကျွန်းသားနှင့်တူသော ပျဉ်ပြားတစ်ခုကို စမ်းသပ်မိလေ၏။

၎င်းပျဉ်ပြားနှင့် ဂူတွင်း၌ကား အင်္ဂတေမျှသာ ခြားလျက်ရှိရာ မောင်သက်နံသည် မိမိအား သွတ်သွင်း၍ထားသော ခေါင်းပျက်မှ ပျဉ်ပြားတိုတစ်ခုကို ယူ၍ အင်္ဂတေတို့ကို ခွာပြီးလျှင် အပေါက်ကို ချဲ့လေ၏။ အပေါက်သည် ဦးခေါင်းဝင်လောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖယောင်းတိုင်လည်း ကုန်ခမ်း၍ သွားလေရာ မောင်သက်နံသည် မှောင်မိုက်တွင်း ကျန်ရစ်သော်လည်း အားမလျော့ဘဲ ဆက်လက် တူးခွာပြီးနောက် အတော်အတန် ကျယ်၍လာသောအခါတွင် လက်ဖြင့်နှိုက်၍ ယခင်က ပျဉ်ပြားကို စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ လက်ကိုင်တစ်ခုကို တွေ့ရှိပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မိမိ၌ရှိသမျှခွန်အားကို ညှစ်ထုတ်၍ လက်ကိုင်ကို အတင်းဆွဲယူလိုက်သည့်အခါ ထိုအရာသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ပါလာ၍ နောက်ဆုံး၌ အရာဝတ္ထုတစ်ခုသည် ဂူတွင်းသို့ ပါလာလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံလည်း မီးခြစ်ကိုခြစ်၍ ကြည့်ပြန်ရာ အလျားတစ်တောင့်ထွား၊ စောက် တစ်တောင်၊ အနံတစ်တောင်ခန့်မျှရှိသဖြင့် ဆွေးမြေ့လျက်ရှိသော ကျွန်းသေတ္တာတစ်လုံး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား အပေါက်သည် လူတစ်ယောက် ဝင်သာလောက်အောင် ကျယ်၍သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အပေါက်မှ လေတဟူးဟူးဝင်လျက်ရှိရာ မောင်သက်နံသည် အပေါက်မှ ဦးခေါင်းကိုတေ့၍ ကြည့်ရှုသည်တွင် အပြင်၌ လသာလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် ၎င်းသေတ္တာသည် မည်သည့်သေတ္တာမျိုးဖြစ်၍ မည်သည့်အရာဝတ္ထုများ ပါရှိလေသည်ကို သိလိုလှသည်ဖြစ်၍ သေတ္တာကို ခလောက်၍ကြည့်ရာ အတွင်း၌ တစ်စုံတစ်ရာသော ဝတ္ထုများပါရှိကြောင်း သိရှိရလေ၏။

သေတ္တာမှာ သော့ခတ်၍ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်သက်နံလည်း ဖွင့်၍မရဘဲ ရှိနေရာမှ အကြံရသည်နှင့် ကောင်းကင်သို့ မြောက်နိုင်သမျှ မြောက်၍ပစ်လိုက်ရာ ကျွန်းသေတ္တာသည် ဆွေးမြေ့လှပြီဖြစ်၍ ကျောက်ပေါ်သို့ကျသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြန်းခနဲ ကွဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံလည်း မီးခြစ်ဖြင့် ခြစ်၍ ကြည့်ရှုပြန်ရာ ကြမ်းပေါ်၌ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ထွက်လျက်ရှိသော ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ဖြင့် မွမ်းမံပြုလုပ်ထားသည့် ဝတ်စားတန်ဆာတို့ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

၎င်းနောက် မီးခြစ်တို့ကို တစ်ချောင်းပြီးလျှင် တစ်ချောင်း ခြစ်၍ကြည့်ရှုပြန်သည်တွင် ရှေးဘုရင်မိဖုရားတို့ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် မကိုဋ်၊ သရဖူ၊ ဘယက်၊ ဒွါဒရာ၊ ဒါလီဆွဲအစရှိသော အဖိုးအနန္တထိုက်တန်သည့် တန်ဆာတို့ကို တွေ့ရှိရပြန်လေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ အတွင်းဝတ် စွတ်ကျယ်အင်္ကျီကို ချွတ်၍ ၎င်းတန်ဆာပလာတို့ကို ထုပ်ပြီးနောက် အပေါက်မှ တဖြည်းဖြည်း လျှို၍ထွက်လာခဲ့ရာ တောင်ခါးပန်း၌ ခြုံကြီးတစ်ခြုံအတွင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်၌ကား ကြက်ဦးတွန်သံတို့သည် တစ်တောလုံး ဆူညံအောင် မြည်တွန်လျက်ရှိရာ မိုးလင်းဖို့မှာ တစ်နာရီကျော်ခန့်မျှသာ လိုတော့ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

မောင်သက်နံလည်း ၎င်းပစ္စည်းတို့ကို တစ်ခါတည်း ယူငင်၍သွားရသော် မလျော်သည့်အဖြစ်ကို သိရှိသည်နှင့် ဂူတွင်းသို့ တစ်ဖန်ပြန်ဝင်၍ ယခင်က ခေါင်းပျက်မှ ပျဉ်ပြားတို့ကိုယူပြီး ထွက်လာခဲ့၍ ထိုခြံနှင့်မနီးမဝေး၌ရှိသော ခြံတစ်ခုအတွင်း၌ တွင်းငယ်တစ်ခုကို တဖြည်းဖြည်းတူးပြီးလျှင် မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မယားအတွက် စိန်နားကပ်လုပ်ရန် စိန်ကြီးနှစ်လုံးကိုသာ ဘယက်မှဖြုတ်ယူပြီးနောက် ပစ္စည်းတို့ကို မြှုပ်နှံသိုဝှက်၍ ထားခဲ့လေ၏။

လမ်းခရီးကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သောအခါ မောင်သက်နံသည် မိမိတည်းခိုသော ချောင်သို့ ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတော်များကို မေးမြန်း၍ သွားရောက်ရာ ချောင်သို့ ရောက်လျှင် လူတစ်ယောက်ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ ဝမ်းရောဂါကြောင့် ဘုရားပွဲပျက်၍ သွားသည့်အကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံမှာ အခြားသူများသည် အကယ်၍ပြန်သွားစေကာမူ မိမိမယားနှင့် သူငယ်ချင်းတို့မှာကား မိမိ၏ စာပုဒ်ကိုစွဲကိုမူ စောင့်ကြပ်ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိဘဲ ရုတ်တရက် ရှောင်တခင် ပြန်ပြေးကြသည်ကို စိတ်၌ အနည်းငယ် မကျေမနပ်ဘဲ ရှိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် သင်္ဂြိုဟ်မှုကိုစွဲကိုမူ စောင့်ဆိုင်းဆောင်ရွက်နေခဲ့ပါမူ မိမိ၏ သားကလေးကိုလည်းကောင်း၊ မယားကိုလည်းကောင်း ရောဂါကူးစက်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်၍ သေပြီးအမှုကို စွန့်ပစ်၍ သွားခြင်းသည်သာလျှင် ကောင်းမည်ဟု မိမိ၏ စိတ်ကို ဖြေပြီးနောက် အာဟာရအနည်းငယ်ကို ဘုန်းကြီးများထံမှ တောင်းယူစားသောက်ရလေ၏။

သို့ရာတွင် ရဟန်းတော်များအား မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်ပြောင်းလျှောက်ကြားခြင်း မပြုလုပ်ချေသေးပေ။

အာဟာရအနည်းငယ်ကို စားသောက်ပြီးလျှင် မောင်သက်နံသည် သားမယားတို့အား မျက်နှာမြင်လိုသော စိတ်၏ ဆန္ဒသည် အလွန်တရာ ကြီးလှသော်လည်း တစ်ညလုံး အအိပ်ပျက်ခဲ့သည်တစ်ကြောင်း၊ နာလန်ထဖြစ်၍ အလွန်တရာ ချည့်နဲ့လှသည်တစ်ကြောင်း စားသောက်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ အိပ်ပျော်၍သွားလေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးလတ်သော် ၃ နာရီကျော်ခန့်မျှရှိပြီဖြစ်ရာ မောင်သက်နံသည် အိပ်ရာမှ ပျာယီးပျာယာထ၍ ရေဆိပ်သို့ဆင်းသက်ပြီးနောက် ငှက်လှေတစ်စင်းငှားပြီးလျှင် မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ခုနှစ်နာရီထိုး အချိန်ခန့်တွင် မောင်သက်နံသည် ဂေါ်ဝီနီဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကုန်းပေါ်၌ သူငယ်ချင်း မောင်အုန်းမောင်သည် ဓာတ်မီးတိုင်တစ်ခု အောက်တွင် လူတစ်ယောက်နှင့်ရပ်လျက် စကားပြောနေသည်ကိုမြင်သည်နှင့် မိမိ၌ ငှက်လှေငှားခပေးရန် ပိုက်ဆံမပါသည့်အတွက် ဝမ်းသာအားရနှင့် ခေါ်မည်အပြုတွင် မောင်အုန်းမောင်သည် မည်သည့်စကားကို ကြားမိ၍မသိ ဝမ်းသာအားရနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်ရာ ရင်ဘတ်၌လည်း နှင်းဆီပွင့်ငယ်တစ်ခုကို ထိုးလျက် တုတ်ကောက်ကို ရမ်းကာရမ်းကာနှင့် ဟန်ပါပါစတိုင်ထုတ်နေသည်ကို မြင်ရသည်နှင့် မောင်သက်နံမှာ မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်မသိ ခေါ်မည်ပြုပြီးမှ မခေါ်ဘဲရှိနေလေ၏။ တစ်ခဏမျှအကြာတွင်

မောင်အုန်းမောင်လည်း ထိုသူနှင့်ခွဲခွာ၍ မောင်သက်နံတို့၏ အိမ်ရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။

သူငယ်ချင်း၏ အမူအရာကို မြင်ရလျှင် မောင်သက်နံလည်း အတန်ငယ် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်၍ ငှက်လှေသမားကို ဖျက်၍ မိမိဝတ်ဆင်ထားသော ဘန်ခေါက် လုံချည်ကို ငှက်လှေသမား၏ လုံချည်နှင့် ငှက်လှေခအစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် ငှက်လှေသမားလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကျေနပ်သည်ဖြစ်၍ အိမ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့လျှောက်လာစဉ်အခါ မောင်သက်နံမှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ အလွန်တရာ စိတ်လေးလှသည်နှင့် အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက်မှမဝင်၊ အိမ်နောက်ဖေး ဝင်းပေါက်မှ ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဖြတ်၍လာစဉ် မယားဖြစ်သူ ခင်မြကြီး၏ ရွှင်ရွှင်ပျူပျူရှိသော အသံဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင် ရယ်မောလိုက်သောအသံကို ကြားရသောအခါ မောင်သက်နံသည် ခြေလှမ်းကို တွန့်ဆုတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ရပ်ဆိုင်းတွေဝေလျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ခင်မြကြီးလည်း ရှေးကနည်းတူ ရယ်မောလိုက်ပြန်ရာ မောင်သက်နံမှာ နှုတ်ခမ်းကို သွေးထွက်လှမတတ်တိုင်အောင် ကိုက်လျက် "ခဲလေသမျှ သဲရေကျများဖြစ်ရမှာလား ခင်မြကြီးရယ်" ဟု ညည်းညူပြီးနောက် မောင်သက်နံသည် မိမိစိတ်ထင်နှင့် သူတစ်ပါး စွပ်စွဲဖို့မထိုက်သေး၊ ကိုယ်တိုင်မြင်ရမှသာ အပြစ်ယူထိုက်ပေသည်ဟု သဘောရ၍ အိမ်နံဘေးရှိ မာလကာပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်ပြီး အိမ်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ခင်မြကြီးသည် ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် မောင်အုန်းမောင်က ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို လက်ထောက်ကာ ရပ်ပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ ဆံပင်ကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ ကျီစယ် ရယ်မောလျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုခဏ၌ သားငယ်ဖြစ်သူလည်း အိမ်တွင်းမှ ဝရန်တာသို့ ထွက်လာ၍ "မေမေ နော်အိပ်ချင်လှပါပြီ မေမေရဲ့၊ ဖေဖေရော မလာသေးဘူးလား" ဟုပြောလေလျှင် ခင်မြကြီးက "ဘာလဲ ဒီကောင်ကလေး၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်၊ အိပ်ချင်လှပြီလား၊ နင်အိပ်ချင်ရင် စောရှင်နဲ့ အိပ်ချေပါတော့လား၊ သွား ငါမအိပ်သေးဘူး" ဟု ပြောလိုက်လေလျှင် ကလေးက "ဟင့်အင်း၊ မေမေနဲ့အိပ်ချင်တယ်၊ မေမေ မအိပ်ချင် ဖေဖေကို ခေါ်ပေး၊ ဖေဖေနဲ့ နော်နဲ့အိပ်မယ်" ဟု ရှုံ့မဲ့ကာ ပြန်ပြောသောအခါ မောင်အုန်းမောင်က "နင့်ဖေဖေနဲ့ အိပ်ချင်ရင် သချိုင်းသွားအိပ်ချေ၊ နင့်ဖေဖေသေပြီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာဘူး" ဟုပြောသည်တွင် ထိုကလေးသည် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနှင့် ငိုယိုလျက် စောရှင်က ဆွဲခေါ်သဖြင့် အိမ်တွင်းသို့ လိုက်ပါသွားရသောအခါ မောင်သက်နံသည် မာလကာတစ်ပင်လုံး တုန်လှုပ်အောင် အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်လျက် ရင်တွင် ကျားဟိန်းသည့်အသံကဲ့သို့ မြည်လျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ထပ်လောင်း၍ မကြားလို မမြင်လိုတော့သည် ဖြစ်သောကြောင့် သစ်ပင်ထက်မှ ဆင်းသက်၍ အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားမည်ဟု

အိမ်နောက်ဝင်ပေါက်သို့ လာခဲ့ရာ ဥယျာဉ်ထဲတွင် မိမိမွေးမြူထားသော ဘော်ဖြူအမည်ရှိ မိမိ၏ ခွေးကြီးနှင့်တွေ့သဖြင့် ဘော်ဖြူသည် မိမိသခင်အနံ့ကို သိသည်နှင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် ခုန်လိုက်၊ ပေါက်လိုက်၊ ပြေးလိုက်၊ လက်ခြေတို့ကို လျှာဖြင့် လျက်လိုက်၊ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက် အစရှိသဖြင့် ခွေးတို့ဘာဝ အားရဝမ်းမြောက်သည့် လက္ခဏာ အမျိုးမျိုးတို့ကို သခင်အားပြလေရာ မောင်သက်နံ့သည် ခွေး၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်လျက် “ဪ၊ လူရယ်လို့ဆိုပြီး ခွေးတိရစ္ဆာန်လောက်မှ ကျေးဇူးမသိတတ်ကြပါကလားနော်၊ နှစ်ဦးစလုံး ငါ့ကျေးဇူးနှင့် မကင်းပါဘဲလျက် ကြံရက်စည်ရက်ပြုရက်ကြပါပေရဲ့၊ ခင်မြကြီးတို့ရယ်၊ တစ်လုတ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးဆိုတာ ခွေးများနဲ့ သက်ဆိုင်တာထင်ပါရဲ့၊ လူဆိုတာမျိုးဟာ ကျေးဇူးမသိတတ်တဲ့ဟာမျိုး ဟုတ်မယ် မထင်လောက်ပါဘူးကွယ်တို့၊ ဪ၊ ပြုရက်ပလေ ခင်မြကြီးရယ်” ဟု ခွေး၏ ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်သပ်၍ ပြောရင်း မျက်ရည်တို့သည် ဆည်မရနိုင်အောင် ပါးပြင်မှ တပေါက်ပေါက် စီးဆင်းလျက်ရှိလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံ့သည် ခွေးကြီးအား ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် မိမိနောက်သို့ လိုက်မည်ပြုနေသည်ကို မလိုက်စေရန် ကျောက်ခဲဖြင့် ခြောက်လှန်ချိန်ရွယ်ပြီးလျှင် ဝင်းတံခါးမှ ထွက်၍ သစ်ပင်ရိပ်အောက်တွင် အမှောင်ခိုလျက် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးကာ ရှိနေလေ၏။

အတန်ကြာလတ်သော် မောင်အုန်းမောင်သည် အိမ်ပေါ်မှရယ်မောကာ ဆင်းလာခဲ့၍ နောက်ဖေးဝင်းတံခါးမှ ထွက်လာပြီးလျှင် အငြိမ့်တီးလုံးသွားကို လေချွန်လျက် တုတ်ကောက်ကို ရမ်းကာ မောင်သက်နံ့၏ အနားမှကပ်၍ ဖြတ်သွားသည်ကို မောင်သက်နံ့ မြင်လိုက်ရလေလျှင် ပထမ၌ မှောင်ရိပ်မှထွက်၍ မောင်အုန်းမောင်၏ လည်ပင်းကို ရှုတ်တရက် ညှစ်သတ်ရန် ကြံစည်မိသော်လည်း သတိရ၍ “နေနှင့်ဦး၊ မင်းကိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ သေတဲ့နည်းနဲ့ ငါ မသတ်ဘူး၊ ငါကဲ့သို့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်ပြီးမှ နှင်တို့အသက်ကို ညှစ်ထုတ်မယ်” ဟု တစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးပြီးလျှင် စိတ်ကိုချုပ်တည်း၍ တိတ်တိတ်သာနေလိုက်လေ၏။

မောင်အုန်းမောင် ထွက်သွားပြီးသည့်နောက် မောင်သက်နံ့သည် မိမိ၏ ဦးခေါင်းမှာ အလွန်တရာယားယံလှသည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ရာ ဦးခေါင်း၌ရှိသော ဆံပင်တို့သည် အတုံးလိုက်ကျွတ်၍ မြေသို့ကျသွားပြီးလျှင် ဦးခေါင်းမှာ ဆံပင်တစ်ပင်မျှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘဲ ပြောင်ပြောင်လက်လက် အရောင်ထွက်လျက် ကျန်ရစ်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ မောင်သက်နံ့သည် ရောဂါအပြင်းအထန် ဖိစီး နှိပ်စက်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ နှစ်မြောရာမှ လည်လာသောအခါ၌ ခေါင်းတွင်း၌ သွတ်သွင်းပြီးကြောင်းကို သိရှိသဖြင့် အပြင်းအထန် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ဂူတွင်း၌ အလောင်းကို တွေ့သည့်အခါ လွန်မင်းစွာ ကြောက်ရွံ့ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ပတ္တမြားကျောက်တို့ကို တွေ့သည့်အခါ၌ ကြီးကျယ်စွာ ဝမ်းမြောက်ခဲ့သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မယားဖြစ်သူနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတို့၏ သစ္စာမရှိသည့်အဖြစ်ကို သိရှိရသည့်အခါ ဒေါသလည်းထွက်၊ ဝမ်းလည်းနည်းလျက် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ရသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းအကြောင်း အမျိုးမျိုးတို့သည် ၂၄ နာရီအတွင်း လူတစ်ယောက်တည်း၌ ဖိစီးနှိပ်စက်လေရကား

ဖောက်ပြန်ခြင်းနှင့် မကင်းသော ခန္ဓာကိုယ်သည် အထူးတလည် ဖောက်ပြန်ချွတ်ယွင်းလျက် တစ်ရက်အတွင်း၌ပင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း ဆံပင်တို့သည် အကုန်အစင် ကျွတ်ကြွေခြင်း အဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပေသတည်း။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ ဆံပင်ကို ကောက်ယူ၍ အင်္ကျီအိတ်တွင်း ထည့်ပြီးလျှင် မိမိနေအိမ်ကို ကျောခိုင်းလျက် ရောက်မိရောက်ရာ လျှောက်သွားလေ၏။

အခန်း ၄

အထက်ပါအကြောင်းအရာတို့ ဖြစ်ပျက်ပြီးသည့်နောက် တစ်လခန့်ကြာရှိလေလျှင် မန္တလေးမြို့၊ အာဠဝီလမ်းရှိ တစ်ခုသောဟိုတယ်၌ တရုတ်ကပြားအသွင် ဝတ်ဆင်လျက် မျက်မှန်နက်ကြီးကို အစဉ်မပြတ်ဝတ်ကာ ကြားကြားဝါဝါနှင့် နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် စိန်သူဌေး ဦးစက်ကွင်းဟူ၍ မြို့ပေါ်၌အမည်တွင်သော သူတစ်ယောက်သည် တည်းခိုနေထိုင်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသူမှာ စင်စစ်အားဖြင့် အသက် ၂၇ နှစ်ခန့်သာလျှင် ရှိသေးသော်လည်း ဦးခေါင်းပြောင်လျက်ရှိသည်က တစ်ကြောင်း၊ အသားအရေတို့သည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တွန့်လိမ်ရှုံ့တွလျက်ရှိသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ လမ်းလျှောက်သည့်အခါတို့၌လည်း ခါးကို ခပ်ကုန်းကုန်း လျှောက်တတ်သည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ၎င်းအား မြင်ရသူတို့မှာ ထိုသူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်ခန့်မျှ အနည်းဆုံးရှိရမည်ဟု ခန့်မှန်းရလေ၏။

ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေ မောင်သက်နံပင်ဖြစ်ကြောင်းကို ဖတ်ရှုသူတို့ ရိပ်မိနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းအချိန်၌ မောင်သက်နံ (သို့မဟုတ်) ဦးစက်ကွင်းသည် မိမိ၏ အခန်းတွင်း၌ရှိသော မှန်ကြီးတစ်ချပ်၏ ရှေ့၌ အဝတ်လဲလှယ်ရင်း မှန်၌ မိမိ၏ အရိပ်ကိုကြည့်လျက် "နေရာကျလိုက်လေတယ်ကွယ်၊ ငါ့အကြံအောင်ချင်တော့ ဆံပင်ကလည်း ဝင်ပြီး ကျွတ်ပေးလိုက်ရသေးတယ်၊ မျက်မှန်အနက်ကြီးလည်း တပ်ပြန်၊ ခါးကိုလည်း တမင်ခပ်ကုန်းကုန်း လုပ်ပြီး လျှောက်ပြန်ဆိုတော့ မွေးသမိခင်တောင် ငါ့ကိုမြင်ရင် မှန်မိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း ခါးကုန်းလျှောက်တာလည်း တော်တော်အကျင့်ရပြီ၊ ယနေ့ဖြင့် သွားပြီးလည်ဦးမှတော်မယ်" ဟုပြောပြီးလျှင် အဝတ်အစားတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆက်လက် ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် သောင်းငါးထောင်ကျပ် ပေး၍ ဝယ်ယူထားသော မော်တော်ကားနှင့် စိန်ပန်းရုပ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

မိမိနေထိုင်ခဲ့ဖူးသော နေအိမ်သို့ရောက်လျှင် အိမ်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လျက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ပြီးလျှင် အစေခံစောရှင်နှင့် တွေ့သဖြင့် "ကိုသက်နံဆိုတာ ဒီအိမ်မှာနေတယ် မဟုတ်လား" ဟု မေးလေလျှင် စောရှင်က "ဦးသက်နံမှာ တစ်လကျော်လောက်က သေဆုံးကြောင်း၊ ၎င်းမယားနှင့် ကလေးသာလျှင် ကျန်ရစ်ကြောင်း" နှင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဦးစက်ကွင်းလည်း မောင်သက်နံ၏ ဇနီးနှင့်တွေ့လိုကြောင်း ပြောဆိုရာ စောရှင်သည် သွားရောက်အကြောင်းကြားပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ကြွရောက်ရန် ဖိတ်ကြားလေ၏။

ဦးစက်ကွင်းလည်း အိမ်ပေါ်သို့တက်ပြီးနောက် ခင်မြကြီးနှင့် တွေ့ဆုံလေလျှင် မိမိမှာ မောင်သက်နံ၏ ဖခင်နှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း၊ မောင်သက်နံ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြည်ကြီးသို့ ပြန်သွားပြီးနောက် ပြန်ရောက်လာသောအခါ မောင်သက်နံ၏ ဖခင်သေဆုံးကြောင်းကိုသာကြားရ၍ မောင်သက်နံသေဆုံးကြောင်းကိုမူ ယခုမှကြားရသဖြင့် အထူးပင် ဝမ်းနည်းကြောင်းများဖြင့် ပြောပြီးလျှင် လက်မှတ်ဆင်ထားသော စိန်လက်စွပ်ကြီးကို ဝင့်ကာဝင့်ကာ ပြလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မြကြီးကလည်း ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ဧည့်ခံစကားပြောပြီးလျှင် မိမိမှာ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါလျက် လင်ယောက်ျား စွန့်ပစ်၍သွားသဖြင့် ခိုကိန်းရာမဲ့ဖြစ်နေကြောင်းများနှင့် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ် ပြောဆိုလေရာ ဦးစက်ကွင်းလည်း ဝမ်းထဲက ရယ်ချင်လှသော်လည်း အထိုက်အလျောက် ပြန်ပြော၍ မိတ်ရင်းဆွေရင်း ဖြစ်သည့်အတိုင်း မောင်သက်နံနှင့်ပင် မတွေ့ရသော် ၎င်း၏ ကိုယ်စားအဖြစ်ဖြင့် မယားဖြစ်သူကသာလျှင် လက်ခံသိမ်းပိုက်ပါမည့် အကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကျောက်သံပတ္တမြား အမြောက်အမြားပါရှိသော မိမိ၏ သားရေအိတ်ကို ခင်မြကြီး မြင်လောက်အောင်ဖွင့်၍ လက်ဆောင်ပေးမည်ဟု ယူခဲ့သော စိန်ကြီးတစ်လုံးကို လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ပေးကမ်းလေ၏။

၎င်းနောက် ဦးစက်ကွင်းသည် မောင်သက်နံပင် မရှိသော်လည်း ၎င်း၏ သားမယားတို့အား မြေးကလေး၊ တူမကလေးများကဲ့သို့ အောက်မေ့၍ ရံဖန်ရံခါ လာရောက်ပြီးလျှင် ကြည့်ရှုစောက်ရှောက်ပါမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးနောက် ထိုကလေးအားလည်း ချီယူ နမ်းရှုပ်ပြီးလျှင် နှုတ်ခွန်းဆက်သ၍ ပြန်သွားလေ၏။

ဦးစက်ကွင်း ပြန်သွားလေလျှင် ခင်မြကြီးသည် လက်ဝတ်လက်စားတို့၌ တပ်မက်မောသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ လက်ဆောင်အဖြစ် ရရှိလိုက်သော စိန်ကြီးကို မကြာမကြာ ထုတ်၍ကြည့်ပြီးလျှင် ဤမျှလောက် အဖိုးထိုက်တန်သော စိန်ကိုပင်လျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းနိုင်သောသူမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ အလွန်တရာ ပြည့်စုံလှလျက် လက်လည်းဖွာလိမ့်မည်ဟူ၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံတွေးတော စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ဦးစက်ကွင်းသည် ခင်မြကြီးတို့အိမ်သို့ နှစ်ရက်တစ်ခါ ၊ သုံးရက်တစ်ခါက စသည်ဖြင့် သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ရံဖန်ရံခါ သားအမိနှစ်ယောက်တို့ကို မော်တော်ကားဖြင့် တင်လျက် မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ပြသလေ့ရှိလေရကား တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာ အလွန်တရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်လျက် ဆွေမျိုးညာတိ အရင်းအချာကဲ့သို့ပင် ရှိနေခဲ့ကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဦးစက်ကွင်းသည် ခင်မြကြီးတို့အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်စဉ် ခင်မြကြီးသည် ဦးစက်ကွင်းလာသည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းသို့ဝင်၍ မိမိ၏ ရှုပကာယကို သင့်တင့်အောင် မွမ်းမံခြယ်လှယ်လျက်ရှိရာ သားကလေး ဝင်းဝင်းသည် ဟောင်းနွမ်းညစ်ပတ်ပေလျက်ရှိသော အဝတ်အစားတို့ဖြင့် မျက်နှာညှိုးငယ်စွာ ဦးစက်ကွင်း၏

အနီးသို့ မရဲတရဲ ချဉ်းကပ်လာသည်တွင် ဦးစက်ကွင်းလည်း ပစ္စုဒ္ဓေရ ဖြစ်နေရရှာသော မိမိ၏ သားငယ်ကိုမြင်လျှင် ရင်တွင်း၌ အလုံးဆို့လျက် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်စ ပြုမိလေ၏။ သားကလေးကလည်း ဦးစက်ကွင်းကို မြင်သည့်နေ့မှစ၍ 'သွေးပြောသည်' ဟူသော စကားအရ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းရှိခဲ့လေရာ...

ဝင်း။ ။ "ဘိုးဘိုးကြီး"

ကွင်း။ ။ "ဗျ... လူကလေး"

ဝင်း။ ။ "ဘိုးဘိုးကြီး၊ နော်တို့ဖေဖေကို မြင်ဖူးသလား"

ကွင်း။ ။ (ရင်တွင်း၌ အလုံးဆို့လိုက်သည်ကို မျိုချပြီးနောက်) "မြင်ဖူးပါတယ် လူကလေးရယ်"

ဝင်း။ ။ "နော်တို့ဖေဖေက နော်ကို အင်မတန်ချစ်တယ်ဗျ။ ဘိုးဘိုးကြီးလိုပဲ နော်ကို ချစ်တယ်"

ကွင်း။ ။ (ထွက်လာသောမျက်ရည်များကို အောင့်အီးလျက်) "လူကလေး မေမေကကော လူကလေးကို မချစ်ဘူးလား"

ဝင်း။ ။ "ရင်တုန်းက ချစ်တယ်ဗျ။ ဖေဖေမရှိတော့ နော်ကိုမချစ်ဘူး" ဟုပြောပြီးလျှင် အပြင်းအထန် ချောင်းဆိုးလေရာ ဦးစက်ကွင်းလည်း လူကလေး ချောင်းဆိုးလျက်ရှိစဉ် ရင်၌ကျပ်တည်းစွာ ပိုက်ဖက်လျက်-

ကွင်း။ ။ "ချောင်းဆိုးလှချေကလား လူကလေးရယ်၊ ညဉ့်တိုင်ကော ချောင်းဆိုးလေသလား"

ဝင်း။ ။ "ညကျမှဖြင့် အားကြီးဆိုးတယ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့၊ တစ်ခါတလေများ နော်ဖြင့် အိပ်တောင် မအိပ်ရဘူး"

ကွင်း။ ။ "မင်းမေမေကကော ဘာဆေးများတိုက်သလဲ လူကလေး"

ဝင်း။ ။ "ဘာဆေးမှမတိုက်ဘူးဗျ။ နော်က ချောင်းဆိုးတော့ ဆူတယ် ရှုပ်တယ် ဆိုပြီး မေမေက သူနဲ့အတူတူ မအိပ်ရဘူးဗျ။ မစောရှင်နဲ့ အိပ်ရတယ်" ဟု ပြောလေလျှင် ဦးစက်ကွင်းလည်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြီးလျှင် ကလေးအား ပိုက်ထွေးယုယ ကြင်နာလှသော အမူအရာဖြင့် နမ်းရှုပ်ချော့မော့လျက်ရှိနေစဉ်-

ဝင်း။ ။ "ဘိုးဘိုးကြီးက ဘာပြုလို့ငိုတာလဲ"

ကွင်း။ ။ (အသံတုန်ရီစွာဖြင့်) "မငိုပါဘူး လူကလေးရယ်၊ လူကလေးတို့ ဖေဖေကို သတိရလွန်းလို့ပါ"

ဝင်း။ ။ "ဖေဖေကလေး အားကြီးကောင်းတယ်ဗျ။ နော်ကိုလည်း အားကြီးချစ်တယ်၊ ဘာမဆို နော်လိုချင်ရင် ဝယ်ပေးတာပဲ၊ မေမေကတော့ နော်ကတောင်းရင် ပူဆာတယ်ဆိုပြီး ခေါင်းကိုခေါက်တယ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့"

ကွင်း။ ။ "လူကလေး ဘာလိုချင်သလဲ"

ဝင်း။ ။ "နော်လား၊ နော်ကလေး ဘိုးဘိုးကြီး မော်တော်ကားမျိုး မော်တော်ကားကလေး လိုချင်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ မြင်းရုပ်ရယ်၊ ဘိုင်စကယ်ရယ်" ဟုပြောနေဆဲတွင် 'ဘော်ဖြူ' ဆိုသော ခွေးကြီးသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

ဘော်ဖြူသည် ယခင်က မောင်သက်နံလာရောက်စဉ် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခွင့်မရသဖြင့် မောင်သက်နံနှင့်မတွေ့ရဘဲ ရှိနေရာ ခွေးတို့မည်သည်မှာ သခင်ဖြစ်သူသည် မည်မျှပင် ရုပ်ဖျက်၍ထားသော်လည်း အနံ့ကိုမှတ်မိသည်နှင့် ပလူးပလဲပြုလုပ်လျက်ရှိနေစဉ် ခင်မြကြီးသည် ငြီးလိမ်းဝတ်စားပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာလေ၏။

ခင်မြကြီးဝင်လာလျှင် မောင်သက်နံသည် မျက်ရည်များကို လျင်မြန်စွာသုတ်ပြီးနောက် ပွေထားသောကလေးကို ကြမ်းပေါ်သို့ချလျက် မိမိလက်ကို လျက်နေသော ဘော်ဖြူကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ဟန်လုပ်ကာ ထိုင်လျက်ရှိနေရာ ခင်မြကြီးလည်း ထိုအခြင်းအရာတို့ကို ရုတ်တရက် မြင်လိုက်သည်နှင့် မောင်သက်နံက "ကလေးများနဲ့ ခွေးများဟာ သူတို့ချစ်တဲ့လူကျရင် အင်မတန်သိတတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဘယ်အရပ်ကိုပဲသွားသွား ခွေးနဲ့ကလေး မှန်ရင်တော့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ကြတာချည်းပဲ" ဟုစကားဖာ၍ ပြောလိုက်လေလျှင် ခင်မြကြီးက "အံ့ဩစရာပဲရှင်၊ ဟောဒီ ဘော်ဖြူဟာ လူစိမ်းဆိုရင် နည်းနည်းမှ အကပ်မခံဘူး၊ လူစိမ်းမပြောနဲ့တော့ သည်အိမ်ကို ဝင်နေကျ၊ ထွက်နေကျ ကျွန်မတို့ မိတ်ဆွေ ကိုအုန်းမောင်ကိုတောင် မြင်မှဖြင့် သွားတဖြုန်နဲ့ ဘယ်တော့မှ တည့်တယ်လို့မရှိဘူး"

နှံ ။ ။ "ကိုအုန်းမောင်ဆိုတာနဲ့ ဘယ်နှယ့်တော်သလဲ"

မြ ။ ။ "ဘယ်နှယ့်မှ မတော်ပါဘူးရှင်၊ ခင်ပွန်းသည်ရှိတုန်းကတော့ သည်အိမ်မှာပဲ အတူအိပ်၊ အတူစားနေကြတာပါပဲ၊ ယခုတော့ ကျွန်မယောက်ျား သေဆုံးပြီးတဲ့နောက် မတင့်တယ်တာနဲ့ တခြားမှာ အိမ်ငှားပြီးနေပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆန်စက်ရုံမှာ သူမန်နေဂျာပါပဲ၊ ဟေ့ ကောင်လေး သွားသွား၊ လူကြီးတွေ စကားပြောရင် သူက လာရှုပ်ပြီ၊ သွား၊ စောရှင်နဲ့နေချေ" ဟုပြော၍ သူငယ်၏ ဦးခေါင်းကိုခေါက်၍ တွန်းလိုက်ပြီးနောက် ဘော်ဖြူကိုလည်း တုတ်ဖြင့်ရိုက်၍ အိမ်ပေါ်မှ မောင်းနှင်ချလိုက်လေလျှင် မောင်သက်နံမှာ မျက်မှန်နက်ကြီး တပ်၍ ထားသောကြောင့်သာလျှင် ခင်မြကြီး မရိပ်မိလေအောင် ဣန္ဒြေဆယ်နိုင်လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ ထွက်လာသောအမျက်ကို မျိုသိပ်ပြီးလျှင် ချစ်ခင်သော စကားတို့ကိုသာလျှင် ပီယဝါစာဖြစ်အောင် ပြောဆိုလျက် ရှိနေရာ-

မြ ။ ။ "နို့ နေပါဦးရှင်၊ အရင် ထောင်ကဲကြီးရဲ့ သားများ၊ မယားများကော"

နှံ ။ ။ "မယားဆုံးတာဗျာ ၁၀ နှစ်လောက်ကြာသွားပါပြီ၊ သားသမီးလည်း မကျန်ရစ်ပါဘူး"

မြ ။ ။ "ဪ ဖြစ်ရလေရှင်၊ ဒါဖြင့် ထောင်ကဲကြီးရော ကျွန်မရော ကံတူ အကျိုးပေးဆိုတာလို ဖြစ်နေပါပကော"

နှံ ။ ။ "မှန်ပါတယ်"

မြ ။ ။ "ထောင်ကဲကြီးမိန်းမက ဗမာမပဲလား"

နှံ ။ ။ "တရုတ်ကပြားပါပဲ"

မြ ။ ။ "ဪ ဪ၊ နို့ ဒါဖြင့် အရွယ်ကလည်း ကြီးသေးတာ မဟုတ်တော့ အိမ်ထောင်ရက်သားများ ပြုဦးမှာပေါ့၊ ပစ္စည်းရှင်ဆိုတာ သားမယားတော့ ရှိဦးမှ တင့်တယ်တာကိုးရှင့်"

နှံ ။ ။ "မှန်ပါတယ်"

မြ ။ ။ "ထောင်ကဲကြီးတို့ ယောက်ျားသားများမှာတော့ သားမယားယူမယ်ဆိုရင် လွယ်ကူသားကလားရှင်၊ ကျွန်မတို့ မိန်းမများတော့ အရာရာမျိုး ဆင်ခြင်နိုင်တာတောင် တော်ကာမကျနိုင်သေးဘူးရှင်"

နှံ ။ ။ "ဘာကြောင့်လဲဗျ"

မြ ။ ။ "တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဆိုရင်လည်း တော်ပါသေးရဲ့ ဆိုပါတော့၊ သားကလေးတစ်ယောက်နဲ့ဆိုတော့ သဘောထားကြီးတဲ့လူမှ တော်ကာကျမှာကိုး ထောင်ကဲကြီးရဲ့"

- နံ။ ။“သားကလေးကလည်း ချစ်စရာလေးပဲဗျာ၊ မြင်လျှင် မချစ်တဲ့လူ မရှိပါဘူး”
- မြ။ ။“ထောင်ကဲကြီးက ကလေးချစ်တတ်တဲ့သူမို့ တည့်တာကိုးရှင့်၊ တော်တော်လူဆိုရင် ကလေးဖွဲမျိုးခံဖို့ ခဲယဉ်းတယ်ရှင့်”
- နံ။ ။“သည်ကလေးမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်မကလို့ ဆယ်ယောက်ခံရတောင် ခဲယဉ်းဖို့မရှိပါဘူးဗျာ”
- မြ။ ။(မျက်လုံးများကို ကြာခပ်ဆန်ဆန်ကြည့်လျက်) “ဒါထက် စကားမစပ်၊ ထောင်ကဲကြီး သားမယားယူဖို့များ စိတ်ကူးပါသေးသလား”
- နံ။ ။“စိတ်တိုင်းကျတော့ တွေ့လို့ရှိရင်လည်း ယူဖို့ပဲလေ”
- မြ။ ။“မှန်းထားတာများ မရှိသေးဘူးလားရှင်”
- နံ။ ။“အခုတော့ မရှိသေးပါဘူးဗျာ”
- မြ။ ။“ဒါဖြင့် ကျွန်မစပ်ပေးမယ်၊ ကျွန်မစကား နားထောင်မလား”
- နံ။ ။“ထောင်သင့်လျှင် ထောင်ရတာပဗျာ”
- မြ။ ။“ကိုင်း ဒါဖြင့် ဟိုဘက်အိမ်က ဝန်ထောက်သမီးကို ကျွန်မ ပြောပေးနိုင်တယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”
- နံ။ ။“အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”
- မြ။ ။“၁၈ နှစ်တည်းရှိသေးတယ်ရှင့်”
- နံ။ ။“နေရာမကျဘူးဗျာ၊ ဝန်ထောက်သမီးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ အသက်ကလည်း သိပ်ပြီး ငယ်ပြန်ဆိုတော့ အဘိုးကြီး တော်တော်ကြာတော့ ခက်လိမ့်မယ်”
- မြ။ ။“ကုန်သည်ထဲကမှလားရှင်”
- နံ။ ။“ဟုတ်ကဲ့၊ ကုန်သည်ထဲက အသက်ကလည်း တယ်ပြီးမငယ်ဘဲ စိတ်သဘောထား ကြီးကြီးနဲ့ သည်လိုဟာမှ နေရာကျမယ်ထင်တယ်ဗျာ” ဟုပြောလျက်ရှိစဉ် မောင်အုန်းမောင်သည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာလေ၏။

မောင်သက်နံသည် မိမိ တရုတ်ကပြားယောင်ဆောင်၍ လည်ပတ်လာကတည်းက မောင်အုန်းမောင်နှင့် တစ်ကြိမ်မှ ဆုံစည်းဖူးသည်မရှိဖြစ်လေရာ ခင်မြကြီးလည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးကို တစ်ဦးအား တစ်ဦး၏ အကျိုးအကြောင်းကို ပြော၍ပြပြီးနောက် အသိမိတ်ဆွေအဖြစ်ဖြင့် အကျွမ်းဝင်ကြစေလေ၏။

မောင်အုန်းမောင်မှာ ဦးစက်ကွင်းဆိုသူ မောင်သက်နံအား မတွေ့ရဖူးသေးသော်လည်း ခင်မြကြီးထံ ယခင်ကပင် ခဏခဏ လာရောက်လည်ပတ်ကြောင်း သိလေရာ သုံးဦးသုံးဖလှယ် စကားပြောလျက်ရှိကြစဉ် ပေါက်ဖော်ကြီး၏ မျက်နှာကဲကို ခတ်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ အကဲခတ်ရာ၌ ဦးစက်ကွင်းသည် မောင်သက်နံပင် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ထင်သောကြောင့် မဟုတ်။ ၎င်းပေါက်ဖော်ကြီးသည် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ မည်ကဲ့သို့ သဘောထားရှိသည်ကိုသာလျှင် အကဲခတ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ မိမိအား အကဲခတ်လျက်ရှိသည်ကို မောင်သက်နံ သိရှိလေလျှင် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ တူမလေးကဲ့သို့သာလျှင် သဘောထားကြောင်း အမူအရာစကား အပြောအဆိုဖြင့် သိရှိစေလေ၏။

ခင်မြကြီးမှာမူ မိမိသည် မောင်အုန်းမောင်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေကြသည့်အကြောင်းကို မောင်သက်နံ မသိစေလိုသည်ဖြစ်၍ မောင်အုန်းမောင်အား အေးအေးစက်စက်ရှိသော အမူအရာဖြင့်သာလျှင် စကားပြောဆိုလျက်ရှိရာ မောင်အုန်းမောင်လည်း မိမိအား ဤကဲ့သို့သော အေးစက်စက်ပြောဆိုသည်ကို စိတ်တွင်း၌ မကြိုက်မနှစ်သက်အောင် ရှိနေလေ၏။

တစ်နာရီခန့်မျှ စကားပြောဆိုကြပြီးလျှင် မောင်သက်နံသည် မောင်အုန်းမောင်အား မိမိ၏ မော်တော်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့၍ မြို့တွင်းသို့လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ကြားလေရာ မောင်အုန်းမောင်လည်း ပိုက်ဆံပေါလှသော ထောင်ကဲတစ်ယောက်နှင့် အသိအကျွမ်း ဖွဲ့ရသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်လျက် ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားလေ၏။

မောင်သက်နံလည်း မြို့ကို တစ်ပတ်လှည့်၍ ပြပြီးနောက် မိမိဟိုတယ်သို့ ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် အရက်များတိုက်၍ ထမင်းကျွေးလေရာ မောင်အုန်းမောင်သည် အရက် အတန်ငယ် မူးလေလျှင် ခင်မြကြီးသည် မိမိ၏ ရည်းစားဖြစ်ကြောင်း၊ ရှေ့လာမည့် တပေါင်းလလောက်တွင် မိမိနှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ ချစ်ကြိုက်သော စိတ်ဆန္ဒပေါ် သူတို့မှာ အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ရမည့်အကြောင်းများနှင့် ဝါကြွားပြောဆိုလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံလည်း အချိန်မကျသေးဟု အောက်မေ့လျက် မောင်အုန်းမောင်ပြောသော စကားများကို ဝမ်းတွင်းက ပြုံးရယ်ပြီးနောက် အချိန်တော်သင့်ပြီဖြစ်၍ မောင်အုန်းမောင်၏ အိမ်သို့ မော်တော်ကားနှင့် လိုက်၍ပို့လိုက်လေ၏။

အခန်း ၅

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်သက်နံသည် မောင်အုန်းမောင် စက်ရုံသို့သွားချိန်၌ နေ့တိုင်းလိုလိုပင် ခင်မြကြီးတို့အိမ်သို့ သွားရောက်လည်ပတ်ပြီးလျှင် ကလေးအတွက် စားစရာ၊ ကစားစရာများမှအစ သောက်သုံးမှီဝဲရန်ဆေးဝါးတို့ကိုလည်း ယူဆောင်ခဲ့လေ့ရှိပေ၏။

ထိုကလေးမှာလည်း အဆုတ်ရောဂါ စွဲသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့တခြား ကြုံလို ဖျော့တော့လျက် ရှိလေရာ ခင်မြကြီးမှာမူ ကလေးကို အလျဉ်းဂရုမစိုက်ဘဲ မောင်သက်နံ လာသည့်အခါတို့၌ မိမိကိုယ်ကို မွမ်းမံခြယ်လှယ်ရေးတို့၌သာလျှင် အထူးဝီရိယ စိုက်ထုတ်လျက် ရှိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ လည်ပတ်သည့်အခါတို့၌ နှစ်ဦးတွေ့ဆုံ စကားပြောဆိုကြရာတွင် မောင်သက်နံက အနည်းငယ်သော စကားတို့ကိုသာ ပြောဆိုရလျက် ခင်မြကြီးကသာလျှင် ရေလာမြောင်းပေးစကားတို့ကို အတွင်ရှေ့ခင်းပေးလေ၏။

သို့ပါသော်လည်း မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ ရည်ရွယ်ထားချက်အတိုင်း အချိန်မတိုင်ရောက်သေးသည် ဖြစ်သောကြောင့် လူပိုင်းလူအကဲ့သို့ စကားအသွားအလာကို နားမလည်ရောင်ပြုပြီးလျှင် တိမ်းရှောင်ရှားလျက်သာ ရှိနေလေ၏။

တစ်နေ့သော် မောင်သက်နံသည် နံနက်အိပ်ရာမှ ထခါစအချိန်အခါတွင် လူတစ်ယောက်သည် စာတစ်စောင်ကို လာရောက်ပေးလေရာ ၎င်းစာမှာ-

ကလေး မနည်းဖြစ်နေ၍ အမြန်လာစေလိုပါသည်။
ဘိုးဘိုးကြီးကိုလည်း ခဏခဏမေးလျက်ရှိနေသည်။
ခင်မြကြီး

စာကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်သက်နံသည် အဝတ်အစားများ လျင်မြန်စွာ လဲလှယ်၍ အစေခံနှင့်အတူ မော်တော်ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့ရာ အိမ်သို့ရောက်လေလျှင် သူငယ်၏ အခန်းမှထွက်လာခဲ့သော ဆရာဝန်နှင့်တွေ့၍ သူငယ် မည်သို့ရှိသည်ကို မေးမြန်းရာ ဆရာဝန်က "နေရလှရင် တစ်နာရီပဲ၊ ခင်ဗျားကို မေးနေတယ်၊ သွားလိုက်ပါ" ဟုပြောသည်နှင့် အခန်းတွင်းသို့ ခြေဖျားထောက်ကာ ဝင်သွားလေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ခင်မြကြီးလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တင့်တယ်စွာ ဝတ်ဆင်လျက် သူငယ်၏ ခုတင်အနီး ကုလားတိုင်တစ်ခုပေါ်တွင် ဟန်ပါပါထိုင်ပြီးလျှင် သူငယ်အား စောင့်လျက်ရှိနေရာ သူငယ်သည် အပြင်းအထန်မောဟိုက်၍ နေရာမှ မောင်သက်နံကိုမြင်သည်နှင့် "ဟော၊ နော်ဘိုးဘိုးကြီးလာပြီ၊ နော်က မျှော်နေတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့၊ မပြန်နဲ့နော်၊ နော်နဲ့နေတော့နော် ဘိုးဘိုးကြီး" ဟုပြောလေလျှင် မောင်သက်နံလည်း ခင်မြကြီးကို အခန်းအပြင်သို့ထွက်ရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် ခင်မြကြီးလည်း ဝဋ်ကျွတ်ပြီဟု အောက်မေ့သည့် လက္ခဏာဖြင့် အပြင်သို့ထွက်သွားလေ၏။

ခင်မြကြီးထွက်သွားလေလျှင် မောင်သက်နံသည် အရိုးနှင့်အရေမျှ ကျန်အောင် ကြုံလိုလျက်ရှိသော သူငယ်၏ လက်ကလေးကို ကြင်နာယုယစွာ ကိုင်လျက် နဖူးကို နှမ်းရှုပ်ပြီးနောက်-

- နှံ ။ ။ "မောဟိုက်သလား လူကလေးရယ်"
- ဝင်း ။ ။ "မောတယ် ဘိုးဘိုးရဲ့၊ မောပေမယ့် ဘိုးဘိုးကြီးရှိတော့နော် အမောပြေပါတယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီးမပြန်နဲ့နော်"
- နှံ ။ ။ "မပြန်ပါဘူး လူကလေးရယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး လူကလေးအနားက ဘယ်တော့မှ မခွာပါဘူး"
- ဝင်း ။ ။ "ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ မောလိုက်တာဗျာ၊ နော်ကို ပွေထားစမ်းပါလား ဘိုးဘိုးကြီး" ဟုပြောသဖြင့် မောင်သက်နံသည် သူငယ်ကို ဖြည်းညင်းစွာ ချီယူပြီးနောက် ရင်နှင့်ကပ်၍ ပွေထားလေ၏။
- ဝင်း ။ ။ "နော်မမောပါဘူး ဘိုးဘိုးကြီး၊ နေပါဦး ဘိုးဘိုးကြီးရယ်၊ နော်တို့ ဖေဖေသေပြီဆို၊ သေတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကိုသွားရတာလဲ ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့"
- နှံ ။ ။ "ကောင်းတဲ့သူသေရင်တော့ နတ်ပြည်သွားရတယ် လူကလေးရဲ့"

ဝင်း။ ။“ဟာ ဒါဖြင့် နော်တို့ဖေဖေ အားကြီးကောင်းတာပဲ၊ နတ်ပြည်သွားမှာပေါ့၊ နော် သေရင်တော့ ဘယ်သွားရမှာလဲ”

နှံ။ ။“လူကလေးတော့ ဘာမှမကောင်းတာမလုပ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဝင်း။ ။“နော်လေ ပုရွက်ဆိတ်တောင် နော်မသတ်ဘူးဗျ”

နှံ။ ။“ဒါဖြင့် လူကလေးသေရင် နတ်ပြည်ကို အမှန်ပဲသွားရမှာပေါ့”

ဝင်း။ ။“ဟန်ရပီ ဘိုးဘိုးကြီး၊ နော်တို့ဖေဖေနဲ့တွေ့ရမှာ၊ သေချင်သေ၊ နော် မကြောက်ပေါင်”

နှံ။ ။(မျက်ရည်တသွယ်သွယ် ကျလျက်ရှိသည်ကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်လျက်) “လူကလေး မသေသေးပါဘူး သားရယ်”

ဝင်း။ ။“ဟင် သားတဲ့၊ နော်ကို မြေးလို့ခေါ်ရတယ် ဘိုးဘိုးကြီးရဲ့”

နှံ။ ။“ယောင်လို့ပါ သား၊ အဲလေ မြေးရယ်၊ ငါ့မြေး မသေရသေးပါဘူးမြေးရဲ့”

ဝင်း။ ။“တော်ပြီ ဘိုးဘိုးကြီး၊ နော်သေတော့မယ်၊ ဒီမှာနေရတာ ဘာမှ မကောင်းဘူး၊ မေမေကလည်း အင်မတန်ထိပ်ခေါက်တယ်၊ ရိုက်လည်းရိုက်တယ်၊ ဖေဖေဆီ နော်လိုက်တော့မယ်၊ ဘိုးဘိုးကြီး နေဝင်သွားပြီလား”

နှံ။ ။“မနက်ကြီးရှိပါသေးတယ် လူကလေးရယ်”

ဝင်း။ ။“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မှောင်သွားပါလိမ့်”

ဟုပြောလေလျှင် ကလေး အသက်ထွက်လုနီးပြီဖြစ်၍ မျက်စိများပြာပြီးလျှင် မှောင်မိုက်သည်ဟု ထင်မှတ်ရကြောင်းကို သိရှိသည်နှင့် ရင်တွင်း၌ အောင့်အည်း၍ မရနိုင်အောင် လှိုင်းတံပိုးထန်ပြီးလျှင် ရှိုက်ကြီးငင်ကြီးနှင့် ငိုယိုလိုက်လေရာ-

ဝင်း။ ။“ဘိုးဘိုးကြီး ဘာပြုလို့တော့လဲ”

နှံ။ ။“မငိုပါဘူးဗျာ”

ဝင်း။ ။“ငိုသားနဲ့ မငိုဘူးတဲ့၊ နော်နဲ့ မြန်မြန်လိုက်ခဲ့နော်၊ ဖေဖေဆီ နော် သွားတော့မယ်နော် ဘိုးဘိုးကြီး၊ ဖေဖေ ဖေဖေ”

ဟုရေရွတ်ရင်း တစ်ရှိုက်နှစ်ရှိုက်မျှရှိုက်ပြီးလျှင် သူငယ်သည် မောင်သက်နံ၏ လက်ပေါ်၌ပင် အသက်ကုန်၍ သွားလေ၏။

မောင်သက်နံသည် မိမိမှာ ဖခင်ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဖခင်ဖြစ်ကြောင်းကိုမှ ဖွင့်ဟ၍ မပြောလိုက်ရသည်ဖြစ်၍ သည်းအူပြတ်မတတ် လှိုက်လှဲပူဆွေးလျက် ကလေး၏ အလောင်းကို အားရအောင် ဖက်ရမ်းနမ်းရှုပ်ပြီးမှ ခုတင်ပေါ်၌ တင်ထားခဲ့ပြီး မျက်ရည်များကို သုတ်လိမ်းလျက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ညှော်ခံခန်းသို့ရောက်လေလျှင် ခင်မြကြီးနှင့် ဆရာဝန်တို့အား အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြရာ ဆရာဝန်လည်း အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွား၍ ခင်မြကြီးမှာ သူငယ်၏ အခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မောင်သက်နံလည်း ခင်မြကြီး၏ နောက်မှ လိုက်ပါသွားရာ ခင်မြကြီးသည် သူငယ်ကုတင်အနီးမှရပ်လျက် မျက်ရည်တစ်စက်စက်ကို သုတ်လိမ်းလျက်ရှိနေစဉ်တွင် မောင်သက်နံလည်း ခင်မြကြီးနောက်ရပ်လျက် အံကြိတ်ကာ ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် နောက်တစ်နေ့၌ပင်လျှင် မောင်သက်နံသည် အထူးဝီရိယစိုက်ထုတ်လျက် သူငယ်၏ အလောင်းကို ဗုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စကို ဆောင်ရွက်လေ၏။

အခန်း ၆

သူငယ်သေဆုံးသည့်နေ့မှစ၍ မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီးအပေါ်၌ ရှေးကထက်ပင် တိုးတက်ပိုမို၍ ရွံရှာစက်ဆုပ်လှသော်လည်း မိမိ၏ ကြံရွယ်ချက် အထမမြောက်မည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်၍ နှစ်ရက်လျှင် တစ်ခေါက်၊ သုံးရက်လျှင် တစ်ခေါက်ကျ လာရောက် လည်ပတ်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီး၏ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မာလီကုလားသည် ဘော်ဖြူကို ခြေနှစ်ချောင်းကိုင်လျက် အိမ်ရှေ့သို့ ဆွဲထုတ်လာသည်ကို မြင်သဖြင့် အကြောင်းကိုမေးမြန်းရာ ကုလားက 'မာဒကီးယား' ဟုပြောသည်နှင့် ခွေးကို သေချာစွာကြည့်ရှုသည်တွင် နံဘေး၌ လှံနှင့်ထိုးထားသော ဒဏ်ရာတစ်ခုကို တွေ့ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံလည်း အိမ်ပေါ်တက်၍ ခင်မြကြီးအား ခွေး၏ သေပုံကို မေးမြန်းရာ "ကိုအုန်းမောင်ရှင့်၊ ကိုအုန်းမောင်၊ တောင်းပန်လို့တောင် မရဘူး၊ သူ့ကိုက်လို့တဲ့၊ ကွင်းလျှောထောင်ပြီးမှ လှံနဲ့အသေထိုးသတ်လိုက်တယ်" ဟု မတုန်မလှုပ် ပြောဆိုလေလျှင် မောင်သက်နံလည်း အခြားတစ်ဘက်သို့ လှည့်၍ နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ စကားမပြောဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုနေ့၌ မောင်သက်နံသည် ထိုအိမ်၌ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ကြာရှည်စွာမနေဘဲ မော်တော်ကားနှင့်ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် "ရက်စက်ကြပါပေရဲ့ကွယ်တို့၊ ရက်စက်မယ့် ရက်စက်လျှင်လည်း သည်လောက်ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ် ရက်စက်တာပဲကောင်းတယ်၊ သားကလေးလည်း သင်းဂရုမစိုက်တာနှင့် သေရှာပြီ၊ ဘော်ဖြူကိုလည်း သင်းလင်ငယ်က သတ်ပစ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ ကောင်းတယ်လေ၊ ဒါမှကောင်းတယ်၊ နို့မို့သင်းကလေးကို မျက်နှာ ထောက်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ အခုတော့ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ထောက်ထားစရာမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အကြံကို မြန်မြန်အောင်မြင်အောင် လုပ်ဖို့ ရှိတော့တာပဲ၊ နေနှင့်ကြဦး မင်းတို့" စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း စိတ်ထဲ၌ ကြိမ်းငါး၍ သွားလေ၏။

နောက်တစ်ခေါက်၌ မောင်သက်နံသည် အဝတ်အစားတို့ကို ရှေးကထက် ပိုမိုဂရုစိုက်ဝတ်ဆင်ပြီးလျှင် ပန်းတိမ်ဆရာထံ၌ အပ်နှံ၍ထားသော စိန်ဘီး၊ စိန်ကြယ်သီး၊ စိန်ဘယက်၊ စိန်နားကပ် အစရှိသည်တို့ကို ယူငင်ပြီးလျှင် ခင်မြကြီးအိမ်သို့ လာရောက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ တက်မိလေလျှင် စောရှင်က မမမြမှာ နေမကောင်းသဖြင့် အိပ်ရာမှထနိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ဦးစက်ကွင်း လာရောက်ခဲ့လျှင် မိမိထံပို့လိုက်ရန် မှာထားကြောင်းများနှင့် ပြောဆို၍ ခင်မြကြီးရှိရာအခန်းသို့ ခေါ်ငင်သွားရောက်ပို့လေ၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လျှင် ခင်မြကြီးသည် သနပ်ခါးပုံနှင့် ခုတင်ပေါ်၌ မှီအုံးကြီးများပေါ်တွင် ကပိုကရို မခိုးတရို၊ လဲလျောင်းကာရှိနေရာ ခင်မြကြီးက အနီးရှိ ကုလားထိုင်တစ်ခုကို လက်ညှိုးညွှန်လျက် “ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ” ဟုပြောသဖြင့် မောင်သက်နံလည်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်လေ၏။ စောရှင်မှာမူ ဧည့်သည်ကိုပိုပြီးနောက် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

စောရှင်ထွက်သွားပြီးနောက် ခင်မြကြီးက “အားနာစရာဖြစ်နေပါပြီရှင်၊ နေမကောင်းလို့ အိမ်ရှေ့မှာလည်း ထွက်ပြီးဧည့်မခံနိုင်၊ လာပြီးမှဖြင့်လည်း ပြန်လို့လည်းမသွားစေချင်၊ ကျွန်မတော့ ခက်တာပါပဲရှင်” ဟုပြောလျက် ဇာခြင်ထောင်ကို လက်ဖြင့် လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ အကျီလက်သည် လက်မောင်းအရင်းသို့ တိုင်အောင် လျော့၍ ကျသည်ဖြစ်၍ ဖွေးဖွေးဖြူသော လက်မောင်းသားတို့သည် ယောက်ျားတို့၏ မျက်စိကို မြူဘိသကဲ့သို့ ရှိနေရာ မောင်သက်နံမှတစ်ပါး အခြားယောက်ျားတို့မှာ ထိုအမူအရာကို မြင်ကာမျှနှင့်ပင် ထိုခဏ၌ ခင်မြကြီးအတွက် အသက်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်လှစေမန်း ရှိပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နံမှာမူ ခင်မြကြီး၏ သဘောကို သိပြီးဖြစ်၍ မည်သို့မျှ မတုန်လှုပ်သော်လည်း ပစ်လိုက်သောမြားသည် ထိမှန်မိသည့် အယောင်ဆောင်ပြီးလျှင် လက်မောင်းကိုသာလျှင် စိုက်ငေးကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မြကြီးလည်း ရှက်လေဟန်ပြု၍ လက်မောင်းကို ရုတ်တရက် အကျီလက်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပြီးလျှင်-

- မြ။ ။ “ဟိုတုန်းက ကျွန်မပြောတာ မေ့ပြီလား”
- နှံ။ ။ “ဘာလဲဗျာ”
- မြ။ ။ “ထောင်ကဲကြီးဖို့ ကျွန်မက မိန်းမစေ့စပ်ပေးစားဖို့ ဆိုတာလေ”
- နှံ။ ။ “ဪ မမေ့ပါဘူးဗျာ၊ မျှော်လင့်ဆဲပါပဲ”
- မြ။ ။ “ကုန်သည်အမျိုးအနွယ်ထဲက ဟုတ်လား”
- နှံ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့”
- မြ။ ။ “ဘယ်အရွယ်လောက်လဲရှင်”
- နှံ။ ။ “(ခင်မြကြီးအသက်ကို တွက်ပြီးနောက်) “၂၆ နှစ်လောက်ပါဗျာ”
- မြ။ ။ “ထောင်ကဲကြီးကလည်း မတော်တာပဲ” ဟု ကြာပါပါနှင့် ငြင်းဆန်လေလျှင် မောင်သက်နံလည်း ပွဲထဲ၌ မင်းသမီး၊ မင်းသားတို့ လူပျို လှည့်လည်သည့်အလား တကယ်ပင် စိတ်မပါသော်လည်း သရုပ်ပါပါနှင့် မိမိချစ်ခင်ကြောင်းတို့ကို ပြောချပြီးလျှင် လက်ဆောင်အဖြစ်ဖြင့် ယူခဲ့သော လက်ဝတ်လက်စားတို့ကို ထုတ်၍ ခင်မြကြီးအား ပေးပြီးနောက် ၎င်းပစ္စည်းသည် ခန်းဝင်ပစ္စည်း မဟုတ်သေးကြောင်း၊ သက်သက်မေတ္တာလက်ဆောင်မျှသာလျှင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ မိမိအား ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရန် သဘောတူခဲ့ပါမူ အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်ဖြင့် တင်သဦးမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း အဝတ်အစားနှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို လွန်စွာတပ်မက်မောသော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ဦးစက်ကွင်း၌ ပိုက်ဆံအလွန်ပေါများကြောင်း သိရသည့်အခါကတည်းက ကြံစည်လာခဲ့သော

မိမိအကြံအတိုင်း အထမြောက်ချေပြီဖြစ်၍ မိန်းမတို့ပရိယာယ်နှင့် အနည်းငယ်မျှငြင်းဆန် ဟန်ပြုပြီးနောက် မောင်သက်နံ့ပြောသည့်အတိုင်း သဘောတူညီလိုက်လေ၏။

အခန်း ၇

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်သက်နံ့သည် မောင်အုန်းမောင် အလုပ်တိုက်သို့ သွား၍ မောင်အုန်းမောင်အား မိမိနှင့် အလည်အပတ် သွားရောက်ရန် သွေးဆောင်ခေါ်ငင်လေရာ မောင်အုန်းမောင်မှာ အပျော်အပါးကို လိုလားသူဖြစ်သည့်ပြင် ပေါက်ဖော်ကြီးနှင့် သွားရသည့်အခါ မိမိမှာ အခမဲ့ အချောင်ပျော်ပါးရသည်ဟု မှတ်ထင်၍ အလွယ်တကူ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

အာဠာဝီလမ်း၌ရှိသော မိမိ၏ ဟော်တယ်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်သက်နံ့သည် မောင်အုန်းမောင်အား အရက်များ စားစရာများနှင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ၍ မောင်အုန်းမောင်သည် အတော်မူးလာသောအခါ မောင်သက်နံ့က အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ရအောင်ဟု ပြော၍ ကျိုးဘက်သို့ လျှောက်လာကြလေ၏။

ကျိုးလမ်းမှသည် မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်လာကြ၍ ကျိုး၏ အနောက်မြောက် ထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ မောင်သက်နံ့သည် ယခင်က အသင့်စီမံ၍ထားသော လှော်လှော်ငယ်တစ်စင်းကို တွေ့ရှိလေရာ မောင်သက်နံ့က “လာဗျာ ကိုအုန်းမောင်၊ လမ်းလျှောက်ရတာ ဖုန်ထူလှတယ်၊ အညောင်းပြေ အညာပြေ လှော်လှော်ပြီး ကစားရအောင်ဗျာ” ဟုပြောလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်က “ကျွန်တော် ရေကို ကောင်းကောင်းကြီး မကူးတတ်ဘူးဗျ”

နံ့ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျ၊ လှော်က အကြီးသားပဲ”

အုန်း ။ “ကျွန်တော်က လှော်လည်း မလှော်တတ်ဘူးဗျ”

နံ့ ။ “ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျုပ်က ပဲ့ဘက်ကထိုင်ပြီး ပဲ့လည်းပဲ့၊ လှော်လည်းလှော်မယ်၊ ခင်ဗျားက တက်နဲ့ နည်းနည်းယက်ပေးတာပေါ့ဗျာ၊ မခက်ပါဘူး” ဟု ပြောပြီးနောက် မောင်သက်နံ့လည်း လှော်ပေါ်တက်သွားသဖြင့် မောင်အုန်းမောင်လည်း မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နှင့် လိုက်သွားရလေ၏။

လှော်ထွက်သွားမိလေလျှင် မောင်သက်နံ့လည်း လှော်ဦးကို အရှေ့အရပ်သို့ လှည့်လျက် မန္တလေးတောင်ဘက်သို့ လှော်လေရာ မောင်အုန်းမောင်က “တောင်ဘက်ကို မလှော်ဘူးလားဗျ၊ အိမ်ကိုပြန်မယ် မဟုတ်လား”

နံ့ ။ “မပြန်ပါနဲ့ဦးဗျာ၊ တောင်ဘက်လှော်လို့ လူတွေက ပေါသနဲ့ ရှက်စရာကြီးဗျာ၊ အရှေ့လှော်ပြီး အပြန်တော့ ရထားနဲ့ပြန်တာပေါ့ဗျာ” ဟုပြောရင်းဆိုရင်း မန္တလေးတောင်ဘက်သို့ လှော်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်း ရေလယ်မှလှော်၍ သွားကြစဉ် မောင်သက်နံ့လည်း မောင်အုန်းမောင်၏ ကြောက်ရွံ့သော စိတ်အာရုံမှ ပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ရယ်မောဖွယ်ရာ စကားရွှမ်းတို့ကို အလျှင်မပြတ်အောင် ပြောဆိုကာ တဖြည်းဖြည်း လှော်ကြရာ သုမ္မောဇရပ်ကြီးအနီး အလွန်လူသူပြတ်ရာသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ထိုသို့ရောက်လေလျှင်

မောင်သက်နံလည်း လှေကို ရေလယ်၌ရပ်စေလျက် တက်ကိုချပြီးလျှင် “မောလိုက်တာဗျာ ခဏလောက် နားကြဦးဖို့”

အန်း ။ ။“နားရင် ကမ်းစပ်မှာဆိုက်ပြီး နားပါတော့ဗျာ”

နှံ ။ ။“တော်ပါပြီဗျာ၊ မြင်းရထားလာတာမြင်တော့မှ ကမ်းကိုကပ်တာပေါ့၊ ဒါထက် ကိုအုန်းမောင်၊ ကျုပ်တို့အကြောင်းကို မကြားသေးဘူး မှတ်တယ်”

အန်း ။ ။“ဘာအကြောင်းလဲဗျ”

နှံ ။ ။“သားရေး မယားရေးပါဗျာ၊ ကျုပ် အခု မိန်းမယူတော့မယ်”

အန်း ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လား၊ တော်ပါပေဗျာ၊ တရုတ်ကပြားထဲကလား”

နှံ ။ ။“မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဗမာမိန်းမပဲ”

အန်း ။ ။“ဘယ်အရပ်သူလဲဗျ”

နှံ ။ ။“စိန်ပန်းရပ်သူပဲ”

အန်း ။ ။“အလို၊ ဘယ်သူ့သမီးပါလိမ့်၊ ကုပ်ကုပ်နဲ့ ကြံတဲ့လူပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ သိတောင် မသိရသေးဘူး၊ ဘယ်သူ့သမီးလဲဗျာ”

နှံ ။ ။“အဖေအမေမရှိပါဘူး”

အန်း ။ ။“ဘယ်သူနဲ့နေသလဲဗျာ”

နှံ ။ ။“တစ်ယောက်တည်းပဲနေတယ်ဗျာ၊ မုဆိုးမပဲ”

ဟုပြောသည်နှင့် မောင်အုန်းမောင်သည် အနည်းငယ်သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီးလျှင် မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိစဉ်-

နှံ ။ ။“ဪ အခန့်သင့်ပဲ၊ ဖိတ်စာတောင် ပါလာသေးတယ်၊ ရှေ့ဗျာ၊ ရက်တော့ ဝေးသေးရဲ့၊ သို့ပေမယ့် မိတ်ဆွေကြီးမို့လို့ ခင်ဗျားတော့ တင်တင်ကူးကူးက ဖိတ်ထားရမှာပဲ” ဟုပြောပြီးလျှင် ရွှေစာလုံးနှင့် ရိုက်နှိပ်၍ထားသော ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ ဖိတ်စာတစ်စောင်ကို မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်မှယူ၍ မောင်အုန်းမောင်ရှိရာ လှေဦးသို့ ပစ်ပေးလိုက်ရာ ၎င်းဖိတ်စာ၌ တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့တွင် ခင်မြကြီးနှင့် ဦးစက်ကွင်းတို့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မည့်အကြောင်းများ ပါရှိလေ၏။

မောင်အုန်းမောင်သည် ဖိတ်စာကိုဖတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက္ကူရွက်ကို အံ့ကြိတ်ကာ ဆုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက် အနီး၌ရှိသော မိမိ၏ တက်ဖြင့် မောင်သက်နံအား ပစ်လိုက်ရာ မောင်သက်နံ၏ နားရွက်ကိုထိမှန်သည်နှင့် သွေးတို့သည် တစ်စက်တစ်စက် ကျလျက်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ ဒဏ်ရာကို အနည်းငယ်မျှ ပမာဏမပြုဘဲ လှောင်ပြောင်သော အသံထားဖြင့် ဆက်လက်၍-

နှံ ။ ။“သူများ မယားကိုတော့ ကြာခိုပြီး ကိုယ့်ရည်းစား လူလုတော့ တယ်ပြီး စိတ်ဆိုးတတ်ပါကလားဗျာ ကိုအုန်းမောင်”

အန်း ။ ။“ခွေးမသား ပေါက်ဖော်၊ နင် ဘာစကားပြောတာလဲ”

ဟုပြော၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် မောင်သက်နံရှိရာ လှေ၏ပဲ့သို့ ရောက်လာသည်တွင် မောင်သက်နံသည် အသင့်ကြိုဖြုတ်၍ထားသော မိမိဖိနပ်များကို လျင်မြန်စွာ ချွတ်ပြီးလျှင် လှေငယ်ကို စောင်း၍မှောက်လိုက်ပြီးနောက် ရေထဲသို့ခုန်ဆင်း၍ ကမ်းဘက်သို့ ကူးသွားလေ၏။

၎င်းလှေငယ်မှာ ပထမကတည်းက မောင်သက်နံ စီမံထားသဖြင့် သစ်ရာအင်ကြင်းသား ဖြစ်သောကြောင့် ရေဝင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှစ်မြုပ်၍သွားလေ၏။

မောင်သက်နံလည်း ကမ်းဘက်သို့ လျင်မြန်စွာကူးသွားပြီးလျှင် ကမ်းသို့ ရောက်ကာလ ကမ်းပေါ်မှမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ မောင်အုန်းမောင်မှာ ရေမကူးတတ် ကူးတတ်ဖြင့် ဖိနပ်ကိုလည်း ချွတ်ရန်မတတ်နိုင်ဘဲ မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း ကမ်းဘက်သို့ ယက်လာလေ၏။ ကမ်းနှင့် ၁၅ တောင်ခန့်မျှ ကွာသောအရပ်သို့ ရောက်လေလျှင် မောင်အုန်းမောင်မှာ အလွန်တရာ လက်ပန်းကျပြီ ဖြစ်၍ အမျက်ကို သတိမရဘဲ “ကယ်ပါ ဦးစက်ကွင်း၊ ကယ်ပါ” ဟု ဟစ်အော်လေရာ မောင်သက်နံလည်း မိမိ၏ မျက်မှန်ကြီးကို ရုတ်တရက်ချွတ်ပြီးနောက် ခါးကို ဆန့်ဆန့်ရပ်လျက် “ဘယ်က ဦးစက်ကွင်းလဲ၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း” ဟုပြောသည်တွင် မောင်အုန်းမောင်မှာ ရေထဲတွင် တွေ့ဝေလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံလည်း မိမိ၏ အင်္ကျီအိတ်၌ ထည့်၍ဆောင်ယူခဲ့သော မိမိ၏ ဆံပင်ထုံးကိုပြပြီးလျှင် “ထိပ်ပြောင်လို့ မမှတ်မိဘူး ဟုတ်သလား၊ ဟောသည်မှာ ငါ့ဆံပင်” ဟုပြောလေလျှင် မောင်အုန်းမောင်သည် မျက်လုံးများပြူး၍ ထွက်မတတ် မောင်သက်နံကို စိုက်ငေးလျက် ကြည့်ပြီးလျှင် “အမလေးဗျာ” ဟု အော်မြည်လျက် ရေအောက်သို့ တစ်ခါတည်း နှစ်မြုပ်သွားလေ၏။

အခန်း ၈

တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့၌ မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီးနှင့် ဒုတိယအကြိမ် လက်ထပ်မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြန်ရာ မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ ကုန်သည်၊ ပွဲစား၊ သူဌေး၊ စက်ပိုင်မှစ၍ အစိုးရအရာရှိကြီးတို့ကိုပါ ဖိတ်ကြားပြီးလျှင် ကောင်းမွန်ခမ်းနားစွာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။

ထိုနေ့၌ နေ့ရောညပါ ပွဲလမ်းသဘင်တို့လည်း တခြံခြံခြံမဲ့ တီးမှုတ်ကခုန်လျက်ရှိရာ ၎င်းည ကိုးနာရီကျော် အချိန်ခန့်တွင် အငြိမ့်ပွဲ၊ ရုပ်သေးပွဲတို့လည်း အိမ်ရှေ့မှ ခင်းကျင်းပြသလျက်ရှိစဉ် ခင်မြကြီးသည် မောင်သက်နံကို မျက်ရိပ်ပြခေါ်ပြီးလျှင် အခန်း၌ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြသည့်ကာလ-

- မြ ။ ။ “ဦးစက်ကွင်း၊ မြမြကို တကယ်စုံမက်တယ် မဟုတ်လား”
- နှံ ။ ။ “ဘယ်နှယ် မေးပါလိမ့်ဗျာ၊ မစုံမက်ဘဲ ရှိပါ့မလား မြမြရဲ့”
- မြ ။ ။ “ဟိုတုန်းက ဦးစက်ကွင်းပြောတဲ့စကားကို မေ့ပြီလား”
- နှံ ။ ။ “(မရိပ်မိယောင်ပြု၍) “ဘာစကားပါလိမ့်”
- မြ ။ ။ “ကျွန်မ အခုဝတ်ဆင်ထားတဲ့ အဝတ်တန်ဆာများဟာ လက်ဆောင်မျှဖြစ်တယ်ဆို”
- နှံ ။ ။ “မှန်ပါတယ် မြရယ်”
- မြ ။ ။ “လက်ထပ်တဲ့နေ့ကျတော့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ ပစ္စည်းရှိသမျှ မြမြကို အလုံးစုံ အပ်နှင်းမယ်ဆို”
- နှံ ။ ။ “မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မြမြရယ်၊ သည်ကနေ့ ရှိသမျှစည်းစိမ်ကိုအပ်ပါ့မယ်ဗျာ”

မြ။ ။“ဒါဖြင့် ခု အပ်ပါတော့လားရှင်” ဟုပြော၍ ကြာမူပါပါနှင့် မောင်သက်နံအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေလျှင် မောင်သက်နံသည် ရုတ်တရက် နောက်သို့ ဆုတ်ခွာမည်ပြုပြီးမှ သတိရ၍ စိတ်ကိုချုပ်တည်းပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ လက်ကိုကိုင်လျက် “ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် လိုက်ခဲ့ပေတော့ မြမြရယ်”

မြ။ ။“ဘယ်ကျအောင် လိုက်ရမှာလဲရှင်”

နှံ။ ။“ပစ္စည်းက များလေတော့ ကိုယ်နဲ့အတူ မထားဝံ့ဘူးဗျ၊ မြုပ်ပြီးထားရတယ် မြမြရဲ့”

မြ။ ။“မြုပ်တဲ့နေရာကို ကျွန်မ လိုက်ရမယ်လား ”

နှံ။ ။“ဟုတ်တယ်”

မြ။ ။(လောဘဇောကပ်သဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့်) “ကိုင်း၊ ဒါဖြင့် သွားစို့” ဟုပြောသဖြင့် ခင်မြကြီးနှင့်မောင်သက်နံတို့သည် အစေခံတို့အား သင့်လျော်အောင်ပြောခဲ့ပြီး မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် အိမ်မှထွက်ခဲ့ကြလေ၏။

မောင်သက်နံ ညွှန်ကြားချက်အရ မြင်းရထားသည် ဂေါ်ဝိန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ရောက်လေလျှင် မောင်သက်နံသည် အသင့်ငှားရမ်းထားပြီးဖြစ်၍ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိသော ငှက်လှေကလေးတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ကြပြီးသော် ငှက်သမားအား ပတ္တမြားစေတီဆိပ်ကမ်းသို့ စုန်ခတ်စေလေ၏။

ဆိပ်ကမ်းကိုရောက်လျှင် မောင်သက်နံလည်း ငှက်သမားအား အခကိုပေး၍ စေလွှတ်လိုက်ရာ ခင်မြကြီးက ငှက်သမားအား စောင့်ဆိုင်း၍နေစေရန် ပြောသော်လည်း မောင်သက်နံက ငှက်သမားတို့မှာ ဤဘက်ကမ်း၌ လိုသလောက် အလွယ်တကူရနိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲလျက် တောင်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။

ထိုအချိန်အခါ တပေါင်းလရာသီဖြစ်နှင့် မိုးဦးလေဦးဖြစ်သည့်အလျောက် ကောင်းကင်၌ မည်းမည်းမှောင်လျက်ရှိရာ ခင်မြကြီးသည် မိမိ၏ ပထမယောက်ျားနှင့် ဤအရပ်တို့၌ အတူသွားလာခဲ့ဖူးသည်များကို သတိရ၍ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက်-

မြ။ ။“လက်နှိပ်ဓာတ်မီးပါတယ်မဟုတ်လားရှင်၊ မှောင်လိုက်တာ၊ ထွန်းပါတော့”

နှံ။ ။“မီးထွန်းလို့ မတော်သေးဘူး မြမြရဲ့၊ ပစ္စည်းမြှုပ်တဲ့အရပ်ကို သွားတဲ့အခါ လူမြင်မှာ စိုးရတယ်”

မြ။ ။“ကျွန်မဖြင့် လမ်းကိုတောင် ကောင်းကောင်း မမြင်ရဘူးရှင်၊ မိုးမှောင်ကလည်း ကျလိုက်တာ လွန်လို့ပါလားရှင်”

နှံ။ ။“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်လက်ကိုသာကိုင်ပြီး ရဲရဲလိုက်ခဲ့ပါ၊ ဒီလမ်းတော့ ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မမှားနိုင်ပါဘူး”

မြ။ ။“ပစ္စည်းယူနေကျမို့လားရှင်”

နှံ။ ။“ဟုတ်ကဲ့ ဆိုပါတော့”

မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီး၏ လက်ကိုကိုင်ကာ လမ်းပြလျက် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာကြသဖြင့် ချောင်နှစ်ချောင် သုံးချောင် ကျော်လွန်မိသောအခါ-

မြ။ ။“မရောက်သေးဘူးလား၊ ဝေးလှပါကလားရှင်”

နှံ။ ။“ရောက်လုပါပြီဗျာ၊ ဟောဟိုရှေ့က ကွေ့ကလေးလွန်ရင် ရောက်တော့မှာပါပဲ”

- မြ ။ ။“ရှင့်မှာ စိန်တွေအများကြီးလား”
- နှံ ။ ။“များပါသော်ကောဗျာ၊ မြမြ ဝတ်လို့တောင်နိုင်နိုင်မယ်မထင်ပါဘူး”
- မြ ။ ။“သည်လောက်တောင်ပဲလားရှင်”
- နှံ ။ ။“သည့်ထက်တောင်များပါသေးတယ်”
- မြ ။ ။“ဒါထက် ကျွန်မ ဒီလမ်းကို ရောက်ဖူးသလိုလိုရှိပါတယ်”
- နှံ ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လား၊ ကိုင်း တစ်ခါဖြင့် ပြောရင်းဆိုရင်း ရောက်လာပါပြီဗျာ”

ဟုပြောလျက် မောင်သက်နံသည် မိမိယူဆောင်ခဲ့သောသော့နှင့် ဂူတံခါးကို ဖွင့်ပြီးလျှင် ဂူတွင်းသို့ ခင်မြကြီးကို ခေါ်လေ၏။ ခင်မြကြီးလည်း ဂူကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဤဂူကို မိမိမြင်ဖူးသည် မှတ်ထင်၍ “ကြောက်စရာကြီးရှင်၊ တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မ မလိုက်ပါရစေနင့်တော့” ဟုပြောရာ မောင်သက်နံက-

“ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ မြမြရယ်၊ ဝင်သာဝင်ခဲ့ပါ။ တစ်ယောက်တည်းမှမဟုတ်ဘဲ” ဟုပြော၍ ခင်မြကြီး၏ လက်ကိုဆွဲပြီးလျှင် ဂူတွင်းသို့ သွင်းပြီးနောက် တံခါးကို သော့ခတ်၍ သော့ကို အိတ်တွင်းသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

- မြ ။ ။“မှောင်လိုက်တာရှင် မည်းလို့ပါကလား၊ ဟော မိုးတောင်ရွာလာပြီ”
- ဟုပြောစဉ်ပင် လေကလေး တသုတ်သုတ်တိုက်လာ၍ မိုးသည် အဝေးမှ တခြံမြံခြံခိုခိုပြီးလျှင် မိုးပေါက်တို့သည် တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက်မျှ ကျစပြုလေ၏။

- နှံ ။ ။“လာသာလာပါ မြမြရဲ့၊ ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိပါဘူး” ဟုပြော၍ လက်ကို ကျပ်တည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်လေလျှင်-

- မြ ။ ။“လက်ကို ဘယ့်နယ်ကြောင့် သိပ်ပြီးကိုင်ရတာလဲရှင်”

- နှံ ။ ။“မြမြကြောက်မှာစိုးလို့ အားရှိအောင်လို့ပါဗျာ”

- မြ ။ ။“မှောင်ကြီးထဲမှာ ဘာမှမမြင်ရပါကလားရှင်”

- နှံ ။ ။“စိတ်ချပါ၊ မမှောင်စေရဘူး၊ လင်းပါစေမယ်” ဟုပြောပြီးလျှင် မောင်သက်နံသည် မိမိယူဆောင်ခဲ့သော ဖယောင်းတိုင်များကို ညှိထွန်းစိုက်ထူလျက်ရှိရာ ဂူအပြင်၌ကား မိုးပေါက်တို့သည် တဖြည်းဖြည်းသည်း၍ သည်း၍လာပြီးလျှင် လေလည်း ပြင်းထန်လျက် မိုးကြိုးတို့သည်လည်း အသံကျယ်စွာ ထစ်ချွန်းမြည်ဟိန်းလျက်ရှိလေ၏။

- မြ ။ ။“ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာရှင်၊ ပြန်ဖို့တောင် ဘယ့်နယ်လုပ်ပြီး ပြန်ရပါမယ်”

- နှံ ။ ။“ပြန်ဖို့တော့ မပူပါနဲ့ မြမြရယ်၊ လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ကျုပ်ကြည့်ပြီး စီမံပေးပါမယ်၊ ကိုင်း လာလာ၊ ထိုင်းစမ်းပါဦး” ဟုပြောလျက် အပေါ်ယံမှ ထပ်၍ ဝတ်ခဲ့သော မိမိ၏ အင်္ကျီကိုခင်း၍ ခင်မြကြီးအား ထိုင်စေလေ၏။ ခင်မြကြီးလည်း အင်္ကျီပေါ်တွင်ထိုင်ပြီးနောက် ကြောက်ရွံ့သော အမူအရာနှင့် အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်လျက်-

“ကိုင်း ပြပါတော့ရှင်၊ ရှင့်စိန်တွေကို ကျွန်မ ကြည့်ချင်လှပြီ”

- နှံ ။ ။“ဖြည်းဖြည်းပေါ့မြမြရယ်၊ မိုးလည်းရွာနေလို့ ပြန်နိုင်သေးမှာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒါထက် ကျုပ် တစ်ခုမေးစမ်းပါရစေ၊ မြမြက ကျုပ်ကို တကယ်စုံမက်ကဲ့လားဗျာ”

- မြ ။ ။“စုံမက်လို့ လင်မယားဖြစ်ကြပြီ မဟုတ်လားရှင်”

- နှံ ။ ။“ဟိုတုန်းကသေသွားတဲ့ မြမြရဲ့လင်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူ့ကို စုံမက်ပါသလဲဗျာ”

- မြ ။ ။“ဘယ်တူမှာလဲရှင်၊ ရှင့်ကို သာပြီးစုံမက်တာပေါ့”

- နှံ ။ ။“မောင်သက်နံကလည်း လူချောကလေးမဟုတ်လား”

မြ။ ။“ချောတာတော့ ချောပါရဲ့၊ သို့ပေမယ့် လူက တယ်ပြီး ထူတဲ့အတွဲ လူတစ်ယောက်ပဲရင်၊ ကျွန်မက လူရုပ်ဘယ်လိုချောချော ထူပြီအပြီဆိုမှဖြင့် လားလားမှ မကြိုက်ဘူးရှင့်”

နှံ။ ။“ဒါတော့ မှန်ပေတယ်၊ သို့သော် မြမြကို တယ်ပြီးဂရုစိုက်တယ်ဆိုမဟုတ်လား”

မြ။ ။“ဘယ်လိုပဲ ဂရုစိုက်စိုက် လူပြိန်းလူအဆိုတာ ဘာမှမသိတတ်လို့ ဘာမှ ချစ်ခင်စရာ မရှိဘူးရှင့်”

နှံ။ ။“ဒါလည်း မှန်ပေတယ်၊ နို့ နေပါဦးဗျာ၊ မောင်အုန်းမောင်နှင့် ကျုပ်နဲ့ကော ဘယ်သူ့ကိုသာပြီး စုံမက်ပါသလဲ”

မြ။ ။“ဘယ်နှယ်မေးတာလဲရှင်၊ ကျွန်မနဲ့ကိုအုန်းမောင်နဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ”

နှံ။ ။“သူကပြောတော့ ချစ်ခင်ကြဖူးတယ်လို့ ပြောပါကလား”

မြ။ ။“အလကားပလီပြီး သူများချစ်ခြင်းကို ဖျက်တာပါရှင်၊ မဟုတ်ပါဘူး”

နှံ။ ။“ဒါထက် ပြောရဦးမယ်၊ မောင်အုန်းမောင် သေတာဟာလေ သူ့ဘာသာ ရေနှစ်ပြီးသေတာ မဟုတ်ဘူး မြမြရဲ့၊ ကျုပ်က တမင်ဉာဏ်ဆင်ပြီး နှစ်သတ်လိုက်တာဗျ”

မြ။ ။“ကောင်းပါလေရဲ့ရှင်၊ လူပလီတစ်ယောက်တော့ သေတာပဲ ကောင်းတယ်”

နှံ။ ။“မြမြ မသနားဘူးလား”

မြ။ ။“သူများအသရေကို ပျက်အောင် လုပ်ကြံပြီးပြောတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာသနားဖို့ရှိသလဲရှင်”

နှံ။ ။“မှန်ပေတယ်ဗျာ၊ မှန်ပေတယ်၊ ကိုင်းကိုင်း၊ မြုပ်ထားတဲ့စိန်တွေ သွားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ခဏလောက် စောင့်နေရစ်ဦးနော်”

မြ။ ။“ဘယ်လောက်ဝေးသေးသလဲရှင်”

နှံ။ ။“ဒီအနားတင်ပါဗျ၊ တစ်မိနစ်မှ မကြာစေရပါဘူး”

မြ။ ။“မြန်မြန်လာပါရှင်၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကြောက်ပါတယ်”

နှံ။ ။“မကြာစေရပါဘူးဗျ” ဟုပြော၍ မောင်သက်နံသည် ယခင်က မိမိ ထွက်ခဲ့ဖူးသော အပေါက်ငယ်မှ လျှိုထွက်၍ ထားသောပစ္စည်းတို့ကို ဖော်ယူခဲ့ပြီးနောက် အပေါက်မှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ဝင်လာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်သက်နံလည်း အထုပ်ကိုဖြေပြီးနောက် ရတနာခုနှစ်ပါးတို့ဖြင့် မွမ်းမံခြယ်လှယ်ထားသော ဘယက်တန်ဆာ ဒွါရာမှစ၍ မင်းမြောက်တန်ဆာတို့ကို ပြသလေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်သော အမူအရာဖြင့် အဝတ်တန်ဆာတို့ကို ကောက်ယူ ဝတ်ဆင်လေရာ အဝတ်တန်ဆာတို့လည်းမီးရောင်နှင့် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်ထွက်လျက် ခင်မြကြီး၏ ဖြူစင်နုပါးသော အသားတို့နှင့် အလွန်ပင်ဟပ်လှသည်ဖြစ်၍ ခင်မြကြီးမှာ နတ်သမီးတမျှ လှပတင့်တယ်ခြင်းရှိလေရကား မောင်သက်နံမှတစ်ပါး အခြားယောက်ျားတို့မှာမူ ကာမဂုဏ်စိတ်တို့ဖြင့် ယိုဖိတ်လှဘနန်းပင်ရှိလောက်ပေ၏။

မောင်သက်နံမှာမူ ခင်မြကြီး၏ ပျိုမျစ်နုနယ်ရှုချင်ဖွယ်ရှိသော အဆင်းကိုကြည့်လျက် ဤလောက် ယုတ်မာညံ့ဖျင်းသော စိတ်သဘောသည် ဤမျှလောက် လှပပြေပြစ်သော ရုပ်သဏ္ဍာန်၌ ကိန်းအောင်းလျက်ရှိနိုင်ဘိ၏ တကားဟု အောက်မေ့လျက် ဦးခေါင်းကို ရမ်းခါ၍ နေလေ၏။

မောင်သက်နံလည်း ခင်မြကြီးအား ပတ္တမြားကျောက်တို့ကို အားရအောင် ကြည့်ရှုချီးမွမ်းစေပြီးနောက် ဦးစက်ကွင်းဘဝနှင့် အာလုပ်သံပါ ပြောင်းလဲပြောဆိုနေသော အသံကိုဖျက်၍ မိမိ၏ ငယ်မှုအသံအရင်းအတိုင်း “မြမြ” ဟုခေါ်လိုက်ရာ ခင်မြကြီးသည် ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို ကိုင်တွယ်ချီးမွမ်းလျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် မော်ကြည့်၍-

မြ။ ။ “လန့်လိုက်တာရှင်”

နှံ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

မြ။ ။ “ရှင့်အသံက ဘယ်သူ့အသံနဲ့ တူသလိုလို”

နှံ။ ။ “ဘယ်သူ့အသံနဲ့ တူလို့လဲဗျာ”

မြ။ ။ “ကိုသက်နံရဲ့ အသံနဲ့ တူသလိုလို”

နှံ။ ။ “ကိုသက်နံသေတုန်းက ဘယ်မှာသေသလဲ”

မြ။ ။ “ကြောက်စရာကြီးရှင်၊ မမေးပါနဲ့”

နှံ။ ။ “ဘာကြောက်ဖို့ရှိသလဲ မြမြရဲ့၊ ဟောဒါကို ကြည့်စမ်း၊ ဘာလဲ” ဟုပြော၍ မိမိ၏ အကျီအိတ်မှ ဆံပင်အထုံးကို ထုတ်ယူပြီးလျှင် ခင်မြကြီး၏ အနီးသို့ ပစ်ချလိုက်ရာ-

မြ။ ။ “အောင်မလေးတော်တို့၊ ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ လန့်လိုက်တာရှင်”

နှံ။ ။ “ဆံပင်ကို သေသေချာချာကြည့်စမ်းပါ မြမြရဲ့။”

မြ။ ။ “ဘယ်သူက လူသေဆံပင်များ ဖြတ်ယူလာတာလဲရှင်၊ မကြည့်ဝံ့ပါဘူး”

နှံ။ ။ “လူသေဆံပင်မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဆံပင်ပါ” ဟုပြောလေလျှင် ခင်မြကြီးသည် မိမိဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျောက်သံပတ္တမြားတို့ကို လွှတ်၍ ချပြီးနောက် မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်ရှိရာ-

နှံ။ ။ “ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့တူသလဲ”

မြ။ ။ “(အနည်းငယ် သင်္ကာမကင်း ရှိသော်လည်း မဟုတ်နိုင်ဟု အောက်မေ့၍) “လူတစ်ဖက်သားကို ထိတ်လန့်အောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ရှင်၊ သွားကြပါစို့”

နှံ။ ။ “မိုးတွေရွာနေတာ ဘယ့်နှယ်လုပ်ပြီး သွားမလဲ”

မြ။ ။ “မိုးရွာလို့ စိုချင်စိုရှင်၊ ကျွန်မ ကြောက်ပါတယ်၊ သွားကြပါစို့ ”

နှံ။ ။ “ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မြမြရယ်၊ အရင်မလိုပါနဲ့၊ မောင်သက်နံသေတုန်းက မြမြတို့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီးသင်္ဂြိုဟ်သေးသလား”

မြ။ ။ “ဘယ့်နှယ်ဟာတွေ လျှောက်ပြီးမေးနေပါလိမ့်ရှင်၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ကြောက်စရာချည်း မေးနေတယ်”

နှံ။ ။ “မောင်သက်နံဟာ သေတာအမှန်ပဲလား” ဟုမေးလာလျှင် ခင်မြကြီးသည် ရှေးကထက် တိုးတက်မသင်္ကာသည်ဖြစ်၍ မောင်သက်နံ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ကြက်သေသေလျက်ရှိစဉ်-

နှံ။ ။ “မောင်သက်နံဟာ ဝမ်းရောဂါနဲ့သေရှာတယ်မဟုတ်လား ၊သည်တော့ မြမြတို့က အလောင်းကို သုဘရာဇာလက်အပ်ပြီး ပြန်ပြေးကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ သုဘရာဇာက ညကြီးမင်းကြီးဖြစ်လို့ မသင်္ဂြိုဟ်သေးဘဲ ဂူတစ်ခုထဲ သွင်းပြီးထားတယ်မဟုတ်လား၊ ဂူရောက်အောင် မြမြ လိုက်ပို့သေးတယ် မဟုတ်လား” ဟုမေးလေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဦးခေါင်းကို ညိတ်၍ပြရာ မောင်သက်နံလည်း ဆက်လက်၍-

နှံ ။ ။“မောင်သက်နံအလောင်းကို သွင်းထားတဲ့ဂူဟာ ဒီဂူနဲ့မတူဘူးလား၊ ကြည့်စမ်း၊ တူတယ်ဟုတ်စ၊ တူရုံဘယ်ကမှာလဲ မြမြရယ်၊ ဒီဂူမှဒီဂူ အစစ်ပေါ့၊ ကိုင်းလာလာ၊ မယုံရင် ပြဦးမယ်” ဟုပြော၍ မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီး၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီးလျှင် ဂူတစ်ခုသော ထောင့်သို့ခေါ်သွားပြီး ခေါင်းပျက်နှင့်တူသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ခင်မြကြီးအားပြပြီးလျှင် “ကြည့်စမ်း၊ ဒီဟာဘာကြီးလဲ၊ ခေါင်းပျက်ကြီး မဟုတ်လား၊ ခေါင်းထဲက အလောင်းကော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ” ဟု မေးလေလျှင် ခင်မြကြီးမှာ ကြောက်အားကြီးလှသည်ဖြစ်၍ မျက်လုံးများ ပြူးလျက် မတုန်မလှုပ်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုခဏ၌ မိုးကြိုးသည်လည်း အထူးသဖြင့် ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် ကောင်းကင်မှ ခြိမ်းမြည် ထစ်ချွန်းလျက် မိုးပေါက်တို့သည်လည်း တအုန်းအုန်း သည်းလျက်ရှိရာ လေပြင်းသည်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်၌ ဂူတွင်းသို့ရောက်အောင် တိုးဝှေ့သည်ဖြစ်၍ မီးတောက်တို့သည် ထိုမှတစ်ဆင့် ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိနေစဉ် မောင်သက်နံနှင့် ခင်မြကြီးတို့၏ အရိပ်သည်လည်း လှုပ်ရှားယိမ်းယိုင်လျက်ရှိလေကုန်၏။

ထို့နောက် မောင်သက်နံက ဆက်လက်၍-

“အလောင်း ဘယ်ရောက်သွားသလဲ သိရဲ့လား၊ အလောင်းဟာ သေရာက ပြန်ပြီး ရှင်လာခဲ့ပြန်တယ်၊ အခု ဘယ်ရောက်နေသလဲ သိရဲ့လား၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း” ဟုပြောပြီးလျှင် မောင်သက်နံသည် မိမိ၏ မျက်မှန်အမည်းကြီးကို ချွတ်ပြီးနောက် ခါးကို မတ်မတ်ရပ်လျက် ခင်မြကြီး၏ ရှေ့၌ လက်ပိုက်ကာ ရပ်လိုက်လေလျှင် ခင်မြကြီးသည် မောင်သက်နံအား စိုက်ကြည့်နေရာမှ “ကယ်တော်မူကြပါ အမေတို့” ဟုအော်ပြီးလျှင် နှစ်မြော၍ သွားလေ၏။

မောင်သက်နံလည်း အသင့်ဆောင်ယူလာခဲ့သော နှာဘူးကို ခင်မြကြီး၏ နှာခေါင်း၌ တေ့လေသော် ခင်မြကြီးသည် သတိရလာလေ၏။ ချက်ချင်းပင် လူးလဲကာထ၍ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်-

မြ ။ ။“ချမ်းသာပေးပါ ကိုသက်နံ၊ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးပါ” ဟုတောင်းပန်လေ၏။

မောင်သက်နံလည်း မတုန်မလှုပ်သောအမူအရာဖြင့် ခင်မြကြီးအား လက်ပိုက်ကာ ကြည့်ပြီးနောက် “ချမ်းသာပေးဖို့ အကွက်ရှိရင်လည်း ချမ်းသာပေးရမှာပေါ့၊ ခင်မြကြီးရယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ဘယ်အချက်မှာ ဘယ်လိုဆိုးသော်လည်း ဘယ်အချက်မှာဖြင့် ကောင်းပါသေးရဲ့လို့ တစ်ချက်တလေ ငါ့ကိုဖော်ပြစမ်း”

မေးပါသော်လည်း ခင်မြကြီးသည် ဆိတ်ဆိတ်သာရှိနေသဖြင့် မောင်သက်နံလည်း ဆက်လက်၍-

“ကိုင်း ကိုင်း၊ မင်းက သတိမရလို့ရှိမှ ငါက ဖော်ပေးရတာပေါ့လေ၊ ငါသေပြီမှတ်တော့ ငါ့ဈာပနကိစ္စကို ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါရဲ့လား”

မြ ။ ။“မဆောင်ရွက်မိပါဘူး ကိုသက်နံ”

နှံ ။ ။“ငါ အသက်ရှင်စဉ်ကကော ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေခဲ့ရဲ့လား၊ နင်မနေဘူး ငါသိတယ်၊ သွားလေသူ မောင်အုန်းမောင်နဲ့ လော်လည်ကြတယ် မဟုတ်လား”

မြ ။ ။“ဟုတ်ပါတယ်”

နှံ ။ ။“ငါသေပြီးနောက် အဝင်းကလေးကို ဖတဆိုးလေးရယ်လို့ ရှေးကထက်ပိုပြီး ဂရုစိုက်ရမယ့်အစား နင်ပစ်ထားလို့ ငါ့သားကလေး သေရတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ အင်မတန်ချစ်တဲ့ ခွေးကြီးကိုလည်း နှင်လင်ငယ်သတ်ပစ်လို့ သေရရှာတယ်မဟုတ်လား၊ ဘာတစ်ကွက်များ နင်ကောင်းတာရှိသေးသလဲ၊ ပြောစမ်း ငါ့ကို” ဟုမေးလေလျှင် ခင်မြကြီးလည်း မည်သို့မျှ မပြောနိုင်ဘဲ ဦးခေါင်းကိုငုံ့ကာ ဆိတ်ဆိတ်သာလျှင် ရှိနေသဖြင့် မောင်သက်နံက ဆက်လက်၍-

နှံ ။ ။“ဘာမှ နင်ပြန်မပြောနိုင်ဘူး ဟုတ်စ၊ ကိုင်း ဒီတော့ ဒီလောက် ယုတ်မာဆိုးဝါးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လူ့ပြည်မှာ ထားလို့မတော်ဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း ခင်မြကြီး၊ နင်တစ်သက်လုံး ယုတ်မာဆိုးဝါးနေခဲ့သော်လည်း သေခါနီးကျမှ သတိများရတယ်လို့ဆိုရအောင် ဘုရားများ ရှိခိုးပေးဦးတော့” ဟုပြောပြီးလျှင် မောင်သက်နံသည် အင်္ကျီအိတ်မှ ဓားမြှောင်ကိုထုတ်၍ ချွတ်လိုက်လေရာ ခင်မြကြီးလည်း ကြမ်းပေါ်၌ အလျားမှောက်ကာ “ချမ်းသာပေးပါ ကိုသက်နံ” ဟု လက်အုပ်ချီလျက် တောင်းပန်လေ၏။

နှံ ။ ။“နင့်ကို ချမ်းသာပေးထိုက်တဲ့ အချက်အလက်တစ်ခုလောက် ငါ့ကိုပြောပြစမ်း”

မြ ။ ။“မပြနိုင်ပါဘူး ကိုသက်နံရဲ့၊ တစ်သက်ပတ်လုံး ကျွန်မ မိုက်မဲခဲ့မိပါတယ်၊ သို့သော်လည်း ယခုလိုပုံနဲ့ ကျွန်မ ဘဝကူးရမယ်ဆိုရင် ကောင်းရာဘဝကို ကျွန်မ ရောက်နိုင်ဖို့ မရှိပါဘူးရှင်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့၊ ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါရှင်၊ နောင်ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ပါတော့မယ်ရှင်”

နှံ ။ ။“နင့်ကိုချမ်းသာပေးရင် နင် လူတကာလိုက်ပြီး အပူတိုက်ဦးမယ်၊ ငါသိတယ်”

မြ ။ ။“အပူ မတိုက်ပါဘူးရှင်၊ လူဝတ်နဲ့လည်း ကျွန်မ မနေလိုတော့ပါဘူးရှင်၊ ဒီဘက်ကမ်းမှာပဲ ကျွန်မ အဝတ်လဲပြီး သီလရှင်အဖြစ်နဲ့ အရိုးထုတ်ပါရစေတော့ရှင်”

နှံ ။ ။“တန်ပါ ခင်မြကြီးရယ်၊ နင်ရောက်သွားရင် ဘုန်းကြီးတွေ၊ သီလရှင်တွေ အကုန်ပျက်စီးကုန်ဦးမယ်၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ နင့်ကို ငါ ချမ်းသာပေးနိုင်ဘူး၊ ကိုင်း ကိုင်း၊ စကားမရှည်နဲ့ ဘုရားကိုသာ ကန်တော့ပေတော့”

မြ ။ ။“ဒီတစ်ခါ ချမ်းသာပေးပါဦး ကိုသက်နံရှင်၊ ကျွန်မကို ယခုချစ်သော်လည်း ဟိုအရင် ရခါစအခါက ကျွန်မတို့လင်မယား ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ နေခဲ့ဖူးကြတဲ့ အဖြစ်တွေများ အောက်မေ့ပြီး ကျွန်မကို ချမ်းသာပေးတော်မူပါရှင်၊ နောက်နောင်ကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မဖောက်ပြားမမိုက်မဲတော့ပါဘူး ကိုသက်နံရှင်၊ တကယ်လို့ ကိုသက်နံ သတ်ချင်လို့ရှိရင် သီလရှင်အဝတ်နဲ့ ၁ နှစ်တန်သည် ၂ နှစ်တန်သည် ဝတ်ပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ဆည်းပူးအားထုတ်ပြီးမှ ကိုသက်နံ သတ်ချင်လို့ရှိရင် ရဲရဲကြီး ကျွန်မအသေခံပါမယ်ရှင်” ဟုပြောလေလျှင်-

မောင်သက်နံမှာ ခင်မြကြီးပြောသော စကားအဆုံးတို့ကို မကြားဘဲ လင်နှင့်မယား ချစ်စခင်စအခါက နေထိုင်ကြသည့်အဖြစ်များကို စိတ်၌ပေါ်လာပြီးလျှင် မျက်စိကိုမှိတ်လျက် ခင်မြကြီးအပေါ် ကရုဏာစိတ်တို့သည် အတန်ငယ်ပေါ်ပေါက်၍ စိတ်ကူးစဉ်းစားလျက်ရှိနေရာ ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နံ မည်သို့မျှ ပြန်၍မပြောဘဲ မျက်စိကိုမှိတ်လျက်ရှိသည်ကိုမြင်သည်နှင့် အနီးသို့ တရွေ့ရွေ့သွားပြီးလျှင် မောင်သက်နံ၏ လက်မှ လွတ်၍ကျမတတ်ရှိသော ဓားမြှောင်ကို

ရုတ်တရက် လုယူပြီးနောက် ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် “နင်သေပေတော့” ဟုကြိမ်းဝါးလျက်
 ဓားမြှောင်နှင့် ရင်ဝကို ချိန်လေ၏။ ထိုခဏ၌ မောင်သက်နံလည်း သတိရပြီးလျှင်
 ဓားမြှောင်နှင့်ထိုးလိုက်သောလက်ကို လက်ကောက်ဝတ်မှ ဆုပ်ဖမ်းလျက် လက်ကို လိမ်ညှစ်ကာ
 ဓားမြှောင်ကို လုလေ၏။ ခင်မြကြီးလည်း မိမိအား ကျပ်တည်းစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို
 အတင်းရုန်းဖယ်လေရာ ဂူတွင်း၌ နှစ်ယောက်သားတို့သည် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်ပြီးလျှင် တစ်ခဏမျှ
 ကြာလျှင် မောင်သက်နံ၏ လက်တွင်းသို့ ဓားမြှောင်ရောက်တော့မလိုလို၊ နောက်တစ်ခဏတွင်
 ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နံ၏ လက်တွင်းမှ လွတ်တော့မလိုလို အကြိတ်အနယ် သူ့ထက်ငါ
 လုယက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ထိုသို့ လက်ယက်ကြရာ၌ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမဖြစ်၍
 အားချင်းမတူမှုကြသော်လည်း ခင်မြကြီးမှာ မိမိသေမည့်ဘေးကို အလွန်တရာကြောက်ရွံ့လှသဖြင့်
 သွေးရူးသွေးတန်းနှင့် ကမန်းကတန်း ရုန်းဖယ်ညှစ်လိမ်လျက်ရှိနေရကား နှစ်ယောက်
 သုံးယောက်အားနှင့် ပြည့်စုံပြီးလျှင် ပထမ၌ ကျွတ်လွတ်မည်ကဲ့သို့ပင် ရှိနေလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်သက်နံလည်း မိန်းမသားကို ညှာတာ၍ဖြစ်မည့်နေရာ မဟုတ်သည်နှင့်
 အစွမ်းရှိသမျှ အားကုန်ထုတ်၍ လက်ကိုစိစိပါအောင် ဆုပ်ညှစ်ညှစ်ပြီးလျှင် အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့်
 ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတို့ကို ဖြေယူရာ ခင်မြကြီးသည် တဖြည်းဖြည်း
 အားကုန်ပြီးလျှင် ဓားမြှောင်သည် မောင်သက်နံ၏ လက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ ခင်မြကြီးသည် ဓားမြှောင်ကိုလွှတ်ခဲ့၍ အပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင်
 သံတိုင်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးကို လက်ဖြင့်ကိုင်လှုပ်လေရာ တံခါးသည် လှုပ်ရုံမျှသာလျှင်
 လှုပ်ရှားလျက် သော့မှာမူ မပွင့်နိုင်ဘဲရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နံကို
 ရှောင်ကွင်းပြီးနောက် ယခင်က မောင်သက်နံ ထွက်သွားဖူးသော အပေါက်ငယ်သို့ ပြေးသွားပြန်၍
 ၎င်းအပေါက်မှ ငုံ့လျှိုး၍ ထွက်မည်ပြုလေရာ မောင်သက်နံက ခြေနှစ်ချောင်းကို ကိုင်ကာ
 ဆွဲထားသည်နှင့် မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ခင်မြကြီးကို အပေါက်မှ
 ဆွဲနှုတ်ပြီးနောက် အပေါက်ကို ကျောခိုင်းလျက် ခင်မြကြီး၏ အမူအရာကို လက်ပိုက်ကြည့်နေပြန်ရာ
 မိုးတို့သည် သည်းထန်စွာရွာသွန်းလျက် မိုးချုန်းသံတို့သည်လည်း နားကွဲမတတ် တရစပ်
 ထစ်ချုန်းပြီးလျှင် လျှပ်စစ်အရောင်တို့သည်လည်း ဂူတွင်းသို့ပင် ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ
 ဝင်လာလျက်ရှိလေ၏။

ခင်မြကြီးလည်း မောင်သက်နံအနီးမှ ထွက်ပြေးလာခဲ့၍ ဂူဝသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာပြီးလျှင်
 တံခါးကို အားကုန်တွန်းလျက် အပြင်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ အသံကုန် အော်ဟစ်လေရာ
 မိုးချုန်းသံတို့သည်လည်း ပြင်းထန်လှသည် ဖြစ်သောကြောင့် ခင်မြကြီး၏ အသံမှာ
 မပေါက်ရောက်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။ ခင်မြကြီးသည် တံခါးပေါက်ကို အစွမ်းကုန် တွန်းနှံ့၍
 ဖွင့်ပါသော်လည်း မရနိုင်ဘဲ အတန်ကြာအောင် ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့ပြီးလျှင် မောင်သက်နံရှိရာသို့
 ရုတ်တရက်လှည့်၍-

“ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ၊ ဟီ” ဟု အသံကျယ်စွာ ရယ်မောလေ၏။

ထိုအခါ မောင်သက်နံသည်လည်း ခင်မြကြီး၏ ထူးဆန်းသောအမူအရာကို
 နားမလည်နိုင်သည်နှင့် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ယူ၍ ခင်မြကြီး၏ မျက်နှာကို

သေချာစွာကြည့်ရှုရာ ခင်မြကြီး၏ မျက်လုံးကိုမြင်သည်နှင့် အကြောက်ကြီးကြောက်သဖြင့် ရူးသွပ်၍သွားသည်ကို သိရှိရလေ၏။

ခင်မြကြီးလည်း တံခါးပေါက်မှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့၍ ပတ္တမြားကျောက်တို့ကို မြင်ရသည်နှင့် “ကော်ပြီဟေ့ ကော်ပြီ” စသည်ဖြင့် ရယ်မောပြောဆိုလျက်ရှိနေစဉ် မောင်သက်နံမှာ မည်ကဲ့သို့ဖြစ်သွားသည်ကိုမသိဘဲ ခင်မြကြီး၏ အမူအရာကို ငေးငိုက်လျက် ကြည့်နေစဉ်တွင် အထူးသဖြင့် ကျယ်လောင်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော အသံကြီးတစ်ခုကို ကြားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရဲရဲနီသော မီးလုံးတစ်ခုသည် ဂူတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ဟု မှတ်ထင်ရပြီးနောက် နားကွဲလောက်အောင် မြည်ခြိမ်းဟီးပြီးလျှင် အရပ်လေးမျက်နှာ ကျောက်ခဲတို့သည် ဖရိုဖရဲပြိုကျလျက်ရှိပြီးနောက် တစ်ခါတည်း မှောင်ကျ၍ သွားလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်သက်နံသည် ယမ်းစော်နံသည်ဟု အောက်မေ့ပြီးနောက် နစ်မြော၍သွားလေ၏။

သတိရသဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ မောင်သက်နံမှာ ရင်ဘတ်သို့ တိုင်အောင် ကျောက်ခဲတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ် နစ်မြုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိလေရကား မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လှန်တွေးတော ဆင်ခြင်မိသည်တွင် ဂူကြီးသည် မိုးကြိုးပစ်သဖြင့် ပြိုပျက်၍သွားကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်သက်နံသည် ကျောက်ခဲများကို လက်ဖြင့်ဖယ်ပစ်ပြီးနောက် လွတ်မြောက်ခြင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂူ၏ အခြေအနေကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်တွင် ကျောက်သံပတ္တမြားတို့နှင့်တကွ ခင်မြကြီး၏ အလောင်းတို့သည် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတို့၏ အောက်၌ နစ်မြုပ်ဖုံးဖိလျက် ရှိနေကြကြောင်းများကိုသာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။

အခန်း ၉

ဘုန်းတော်ကြီးလည်း အထက်ပါအဖြစ်အပျက်တို့ကို ဖွင့်ဟမိန့်ဆိုတော်မူပြီးလျှင် “အဲဒီတော့ မာတုဂါမဆိုရင် ဘုန်းကြီးမှာတော့ ဝေးဝေးက ရှောင်ရတော့တာပဲ ဒကာကြီး၊ လူ့ဘုံလည်း မကောင်းဘူး၊ နတ်ပြည်မှာလည်း သူတို့နဲ့မကင်းဘူး၊ အထီးအမ မရှိတဲ့ ဗြဟ္မာပြည်များဖြင့် နေဖို့များကောင်းမလား မသိပါဘူး ဒကာကြီး” ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ကျွန်တော်မှာ အထက်ပါအဖြစ်အပျက်တို့သည်ကား ဘုန်းတော်ကြီး၌ သုတမဟုတ် ဒိဋ္ဌဖြစ်သည်ကို တွေးမိလျက် အံ့ဩစွာနှင့် ထတ်ချခဲ့ပြီးလျှင် ကျောင်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ရလေ၏။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာတို့မှာ ဘုန်းတော်ကြီး သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါ မည်မျှပင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော်လည်း ထုတ်ဖော်ရေးသားခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ သူတစ်ထူးအား ပြောကြားခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ ခွင့်ပြုတော်မမူဘဲရှိလေရာ ယခုမှာမူ ဘုန်းတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူပြီဖြစ်၍ လူအများတို့ ကြားသိရ၍ သတိသံဝေဂရစေခြင်းငှာ ထုတ်ဖော်ရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါပေသတည်း။

ဆန်းထွေးဝတ္ထုများ

ကျွန်တော်သည် မေလထုတ် ဤသူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ပင်စင်အငြိမ်းစား ဦးထွန်းရင်၏ ရှုခင်းသာယာ ဆိတ်ငြိမ်စွာရှိသော ရွှေလီကမ်းနဖူး၌ အထူးတလည် စီမံဆောက်လုပ်ထားသော နေအိမ်ကြီး၌ ဦးထွန်းရင်၏ တောင်းပန်ချက်အရ ၁၀ ရက်ခန့်မျှ အတူအကွ နေထိုင်ခဲ့ကြစဉ် တစ်နေ့သ၌ ယစ်မျိုးဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် နောက်ပါငယ်သား တစ်ကျိပ်ခန့်နှင့် ၎င်းညောင်ပင်သာရွာ၌ စခန်းချလျက်ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့မှာ ဘိန်းအမြောက်အမြားကို အထက်မြစ်ညာမှ ကချင်လူမျိုးတို့က တိတ်တဆိတ် ချလာသည်ဟု သတင်းရသည်ဖြစ်သောကြောင့် သွားရောက်စောင့်ဆိုင်း ဖမ်းရန်ကိစ္စနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်လေရာ ဦးထွန်းရင်သည် မိမိထုံးစံအတိုင်း ၎င်းအရာရှိနှစ်ယောက်တို့ကို မိမိ၏ အိမ်သို့ဖိတ်ကြား၍ ညစာထမင်း တည်ခင်းကျွေးမွေးပြီးနောက် ဘိန်းဖမ်းသည့်အမှုများ အကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်အပျက် အခြင်းအရာများကို ပြန်ပြောင်း ပြောဆိုစေပြီးနောက် မိမိကြိုက်နှစ်သက်သော အဖြစ်အပျက်တို့ကို ထိုစာအုပ်ကြီးတွင် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့လေ၏။

အတန်ငယ် ညဉ့်နက်သောအခါ ယစ်မျိုးအရာရှိနှစ်ယောက်တို့သည် ဦးထွန်းရင်၏ အိမ်၌ ကျွန်တော်တို့အား နှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် မိမိတို့ ယခုသွားရောက်မည်ဖြစ်သော ကိစ္စမှာ ယခင်ဖမ်းဆီးခဲ့ရသော အမှုများထက် စွန့်စားရသည့် အခြင်းအရာများစွာ ပါရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်သဘောရှိကြောင်း ယခုဘိန်းချခဲ့သော ကချင်ကြီးမှာလည်း ကြေးငွေအင်အားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ခေါက်လျှင် ဘိန်းတင်လာချိန် ထောင်သောင်းမက လျှို့ဝှက်၍ချဖူးခဲ့ကြောင်း၊ အလွန်တရာလည်း ဉာဏ်များသော ကချင်ကြီးဖြစ်၍ မိမိတို့နှင့် ယခုတစ်ခေါက်တွင် ဉာဏ်ချင်း ယှဉ်ပြိုင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိစ္စပြီးစီး၍ ပြန်လာသောအခါ မိမိတို့ကိစ္စအထမြောက် မမြောက်နှင့်တကွ ဖြစ်ပျက်ခြင်းရာတို့ကို ဝင်ရောက်ပြောဆိုပါမည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အာမဝန္တခံယူကြပြီးနောက် ထွက်သွားကြလေ၏။

၎င်းနောက် ၅ ရက်ခန့်မျှ ကြာရှိလေလျှင် ဦးထွန်းရင်နှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ညစာထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် မြစ်နဖူး၌ ထိုင်လျက် ယစ်မျိုးအရာရှိနှစ်ယောက် တို့၏ သွားရောက်သည့် အကြောင်းများကို သတိရသဖြင့် တိုင်ပင်ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြစဉ် လူတစ်ယောက်သည် မြင်းတစ်စီးနှင့် အဝေးမှစိုင်းလာသည်ကို မြင်ကြလေရာ အနီးသို့ရောက်၍ မြင်းပေါ်မှဆင်းသောအခါ ယစ်မျိုးအရာရှိ မောင်လှဦးဖြစ်ကြောင်းကို သိရှိကြလေ၏။ မောင်လှဦးသည် မြင်းပေါ်မှ ဒယီးဒယိုင်ဆင်းသက်ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့က နေရာထိုင်ခင်းပေး၍ ၎င်းနှင့်အတူသွားသော မောင်ဘမော်တစ်ယောက် အဘယ်မှာ နေရစ်ပါသနည်းဟု မေးမြန်းရာ မောင်လှဦးက ကုလားထိုင်လက်တင်ပေါ်တွင် တံတောင်နှစ်ဖက်ထောက်၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ပြီးလျှင် အတန်ကြာညည်းညူနေပြီးမှ-

“မပြောချင်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ခါလို ထူးထူးဆန်းဆန်း ကြောက်ခမန်း လန့်ခမန်းရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်မျိုးကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူး မကြားဖူးပါဘူးခင်ဗျာ” “ဪ မောင်ဘမော် မောင်ဘမော်၊ ကျောင်းမှာနေကြတုန်းကလည်း သူငယ်ချင်း၊ အလုပ်လုပ်ကြတော့လည်း အတူတူ၊ ဒီကိစ္စမှာလည်း နှစ်ယောက်တွဲပြီး

အတူထွက်ခဲ့ကြ၊ ငါသနားလှချည်ရဲ့ မောင်ဘမော်ရယ်” အစရှိသည်ဖြင့် ညည်းညူလျက်ရှိလေလျှင် ကျွန်တော်နှင့် ဦးထွန်းရင်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ခဲ့သည့်အကြောင်းကို အနည်းငယ်ရိပ်မိသည်နှင့် နားစွင့်လျက်ရှိနေကြလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်လှဦးသည် မိမိနှင့် သူငယ်ချင်းမောင်ဘမော်တို့ တွေ့ကြုံရသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောဆိုလေရာ ကျွန်တော်က ဝတ္ထုသွားအနေဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားဖော်ပြမည်ဖြစ်ပေအံ့။

(ယစ်မျိုး- အင်စပိတ်တော် မောင်လှဦး၏ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များ)

အင်စပိတ်တော် မောင်လှဦးနှင့် မောင်ဘမော်တို့သည် ဦးထွန်းရင်၏ ညောင်ပင်သာယာစခန်းမှ နောက်ပါတပည့် ၁၀ ယောက်ခန့်နှင့် ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် ၂ ရက်မြောက်သော ညနေ၌ တောင်ပူစာနစ်လုံးတို့၏ အကြား ချိုင့်ဝှမ်းသော တောင်ကြားတစ်ခု၏ နှုတ်ခမ်းတွင် စခန်းချလျက်ရှိကြလေ၏။ ၎င်းတို့၏ နောက်ပါ ၁၀ ယောက်တို့အနက် ၆ ယောက်တို့မှာ ကချင်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ၄ ယောက်တို့သည်သာလျှင် မြန်မာအမှုထမ်းများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ညနေခင်းအချိန်၌ ထိုစခန်းသို့ရောက်ကြလျှင် မြင်းများကို အမှုထမ်းအချို့တို့က မြက်၊ ရေစာ စသည်တို့ကို တိုက်ကျွေးကြလျက် အချို့တို့ကား ညစာထမင်းများချက် ပြုတ်ရန် မီးများကို ဖိုလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအရပ်၌ကား အလွန်တရာ ခြင်ပေါများသည် ဖြစ်သောကြောင့် မောင်လှဦးနှင့် မောင်ဘမော်တို့သည် မီးဖိုအနီး၌ထိုင်ကာ မုန့်ခြောက်များကို အဆာပြေမြို့ဝါးလျက်ရှိကြစဉ် မိမိတို့နှင့်အတူလိုက်ပါလာခဲ့သော တုတ်ကြီးနှင့်မိနီအမည်ရှိ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်တို့သည်လည်း မီးဖိုအနီး၌ထိုင်ကာ ခြင်တို့၏ ဘေးရန်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ် တလွန်လွန် ရှိနေကြလေ၏။ ၎င်းခွေးကြီးနှစ်ကောင်တို့မှာ မောင်လှဦးက လက်သပ်မွေးထားသော ခွေးကြီးများဖြစ်လေရာ ၎င်းတို့သည် ခဲယဉ်းကျပ်တည်းစွာ ထောက်လှမ်းဖမ်းဆီးရသော ဘိန်းမှုကြီးများ၌ လူနှစ်ယောက်ထက်ပင် အားကိုးအားထား ပြုခဲ့ရလေသည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့သည် မီးဖိုအနီး၌ထိုင်လျက် နက်ဖြန်ချီတက်ရမည့် အကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိတို့၏ အကြံအစည်များကို တိုင်ပင်နှီးနှောလျက် ရှိကြလေရာ မောင်ဘမော်၏ အကြံမှာ မောင်ဘမော်နှင့် ကချင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်သည် ၎င်းတောင်ကြားမှ ဆင်းသက်၍ အရှေ့စူးစူးသို့ ဖြတ်သန်းပြီးနောက် တောင်ထိပ်သို့ ညနေခင်းအချိန်တွင် ဆိုက်ရောက်လာကြမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်လူများမှာ နှစ်စုခွဲ၍ တောင်ကြား၏ လက်ဝဲ လက်ယာရှိ တောင်ပူစာပိုများပေါ်မှ လှည့်၍ပန်းပြီးလျှင် ခုစုသောလူတို့သည် ညနေခင်းအချိန်တွင် တောင်ထိပ်၌ပေါင်းဆုံ၍ စခန်းချမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်သန်းသော လူစုမှာ ကချင်များနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ရန် မျှော်လင့်ဖို့ မရှိသောကြောင့် မောင်ဘမော်က မိမိနှင့် ကချင်အမှုထမ်းတစ်ယောက်မျှ သွားရောက်စုံစမ်းခဲ့လျှင် လုံလောက်ပြီဖြစ်၍ နှုတ်ခမ်းမှပန်း၍သွားသော လူစုသာလျှင် ကချင်များနှင့်တွေ့ရန် နည်းလမ်းများသောကြောင့် လူအလုံးအရင်းနှင့် သွားရောက် ထောက်လှမ်းသင့်ကြောင်းကို အကြံပေးလေလျှင် မောင်လှဦးက ၎င်းအကြံအတိုင်း လိုက်နာရန် သဘောတူညီခဲ့လေ၏။

နံနက်လင်းသောအခါ မောင်လှဦးနှင့် မောင်ဘမော်တို့သည် နံနက်စာများ ချက်ပြုတ် စားသောက်ကြပြီးနောက် လူခွဲ၍တက်ရန် ယမန်နေ့က အကြံအစည်ကို တပည့်ငယ်သားများအား ပြောပြလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ဘမော်က မိမိ၏ နောက်မှ လိုက်နေကျဖြစ်သော

ကချင်အမှုထမ်းကိုခေါ်၍ မိမိတို့နှစ်ယောက် တောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်သန်း၍ သွားရမည် ဖြစ်ကြောင်းကို ပြောပြလေရာ ထိုကချင်မှာ လေးကန်ဖင်နွဲ့သော အမူအရာရှိနေသဖြင့် မောင်ဘမော်က ငေါက်အော်ကာ ကြိမ်းမောင်းသောအခါ အခြားကချင်တို့သည်လည်း မိမိတို့အချင်းချင်း တီးတိုးစကား ပြောကြားလျက်ရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ မောင်ဘမော်က-

“ဒီအကောင်တွေ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ၊ ဟေ့ အကောင်ကြီး၊ ငါပြောတာ မကြားဘူးလား၊ မြန်မြန်လုပ်လေ” ဟု ပြောသောအခါ မောင်ဘမော်၏ တပည့် ကချင်ကြီးသည် အမျိုးမျိုးသော ဘေးအန္တရာယ်တို့ကို ကြောက်ရွံ့တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိဘဲ ရဲဝံ့စွာတိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးသည်မှန်သော်လည်း ထိုနံနက်၌မူကား တုန်လှုပ်သောအမူအရာကို ထင်ရှားစွာပြုလျက်ရှိလေ၏။

(၎င်းအရပ်ဒေသများ၌ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ကြရသော ယစ်မျိုးအရာရှိတို့မှာ မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောစသည်တို့၌ ဘိန်းများကိုရှာဖွေ ဖမ်းဆီးကြရသကဲ့သို့ လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ဖြစ်လေရာ ဘိန်းချသူ ကချင်တို့က မိမိတို့နိုင်လောက်သည်ဟု ထင်မြင်သည့်အခါ ဓားလက်နက်တို့ဖြင့် ခုခံတိုက်ခိုက်တတ်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဖမ်းဆီးသူအရာရှိတို့မှာ အသက်ကို စွန့်လွှတ် တိုက်ခိုက်ဖမ်းဆီးကြရလေသည်)

ထိုအခါ ကချင်ကြီးသည် တောင်ကြားလမ်းမှ ဖြတ်၍ မိမိအားမခေါ်ရန် တောင်းပန်လေရာ မောင်ဘမော်က အလွန်သတ္တိကောင်းသော ကချင်ကြီး တုန်လှုပ်လျက် ရှိသည်ကို အံ့သြစွာကြည့်နေပြီးနောက် အမျက်ထွက်သော အမူအရာနှင့် တစ်ခါပေးပြီးသော အမိန့်ကို နောက်ထပ်၍ မပြင်ဆင်နိုင်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုသောအခါ အခြားသောကချင်တို့သည် စကားတီးတိုး ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြစဉ် လိုက်ရန်အမိန့်ပေးထားသော ကချင်ကြီးကမူ-

“မကောင်းဘူးဆရာ၊ အားကြီးမကောင်းဘူးဆရာ၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ သေပါလိမ့်မယ်ဆရာ၊ ကလီကမာရှိတဲ့ ဇရပ်ကြီးရှိပါတယ် ဆရာ၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့ ဆရာ” ဟုပြောသောအခါ မောင်ဘမော်သည် ကချင်ကြီး ညည်းညူပြောဆိုလိုက်သည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရိပ်မိသော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါး အစရှိသည်တို့ကို မိမိကိုယ်တိုင် မယုံကြည်သဖြင့် ကချင်ကြီးအား ရယ်မောကာ အားပေးစကား ပြောကြားပြန်သဖြင့် ကချင်ကြီးသည် အနိုင်အနိုင် လိုက်သွားရလေ၏။

မောင်ဘမော်နှင့် ကချင်ကြီးတို့သည် မြင်းတစ်စီးစီနှင့် တောင်ကြားကို ဖြတ်သန်း၍ သွားကြစဉ် မောင်လှဦးသည် နောက်ပါ ၃ ယောက်နှင့် တောင်ကြားကို တစ်ဖက်လမ်းမှ ပန်းလျက် တောင်ကြားတစ်ဖက်လမ်းသို့ကား တပည့် ၆ ယောက်ကို လှည့်၍ပန်းခဲရန် စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ မောင်လှဦးနှင့် ၎င်း၏ တပည့်တို့သည် တောင်ကြား၏ တစ်ဖက်လမ်းမှ မြင်းများကို ဖြည်းဖြည်းစွာစီးနင်းလျက် အရပ်ရှစ်မျက်နှာတို့သို့ ရန်သူတို့၏ အခြေအနေကို မျှော်ကြည့်ရင်း သွားရောက်ကြလေရာ ညနေခင်းအချိန်တွင် တောင်ကြားကိုပတ်မိ၍ တောင်ကြားတစ်ဖက်လမ်းမှ လာခဲ့သော လူတစ်စုနှင့် တွေ့ဆုံကြသဖြင့် အချိန်းအချက်အတိုင်း စခန်းချကြလေ၏။

သို့ရာတွင် မောင်ဘမော်နှင့် ကချင်ကြီးတို့မှာ မလာမရောက်ကြသေးချေ။

စခန်းချပြီးနောက် မောင်လှဦးတို့သည် လမ်းခရီးမှ မိမိတို့ ပစ်ခတ်၍ရခဲ့သော ဆတ်သားခြောက်များကို ညစာအတွက် မြန်မာအမှုထမ်းတို့က ချက်ပြုတ်လျက်ရှိကြစဉ် ကချင်အမှုထမ်းတို့မှာ ညစာအတွက်ကို များစွာပမာဏ မပြုသည့်ဟန်ဖြင့် စိုးရိမ်မကင်းရှိသော မျက်နှာများနှင့် စကားတီးတိုးပြောနေကြလေ၏။

မောင်လှဦးမှာလည်း မောင်ဘမော်တို့သည် ဖြတ်လမ်းမှ သွားသူများဖြစ်လျက်နှင့် မိမိတို့ အလျင်ရောက်ရမည့်အစား ထိုအချိန်အခါတိုင်အောင် မရောက်လာသေးသည်နှင့် အနည်းငယ် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း ရှိခဲ့လေ၏ ။

၎င်းနောက် ကချင်တို့၏ အမူအရာကို တွေ့မြင်ရ၍ နံနက်ခင်းအခါက ကချင်ကြီး ပြောသွားသည့် စကားများကို သတိပြန်ရသောအခါ သာ၍ပင် စိုးရိမ်သောက ဖြစ်ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် မိမိ ပူပန်စိုးရိမ်သည့်အဖြစ်ကို တပည့်များအား မပြောကြားဘဲ တောင်ကြားလမ်းဘက်သာလျှင် မကြာခဏ မှော်ကာမှော်ကာ ကြည့်မိလေ၏။ ဆတ်သားများကို ဖက်များနှင့်ထုပ်၍ မြေ၌မြှုပ်ကာ၊ မြေပေါ်၌ ထင်းတုန်းကြီးများဖြင့် မီးဖို၍နှပ်ထားသဖြင့် မွှေးကြိုင်သည့်ဟင်းလျာတို့ကို စားသောက်ကြပြီးနောက် တပည့်ငယ်သားတို့သည် မီးဖိုများအနီး၌ အလျားမှောက်ကာ အညောင်းညာများ ဖြေလျက်ရှိကြစဉ် မောင်လှဦးမှာမူ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုဖွာရင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးသည့်အမူအရာနှင့် တောင်ကြားဆီသို့ မှော်ကြည့်ကာရှိနေလေ၏။

တောင်ကမ်းပါးယံသည် ထိုနေရာအရပ်၌ အတန်ငယ် မြင့်စောက်လေရကား ၎င်းတောင်ကြားမှ တောင်ပေါ်သို့ တက်လာသောလမ်းမှာလည်း အတော်အတန် မတ်စောက်သည် ဖြစ်သောကြောင့် မောပန်း၍လာသော မြင်းတို့မှာ အတော်အားခဲလျက် တက်ရပေမည်ဟူ၍ မောင်လှဦးစိတ်၌ တွေးထင်မိလေ၏။ မောင်လှဦးသည် ညဉ့်နက်၍ လာလေလေ၊ မောင်ဘမော်အတွက် စိုးရိမ်သော စိတ်အားကြီး၍ လာလေလေဖြစ်ပြီးလျှင် တပည့်ငယ်သား အားလုံးတို့သည် မောပန်းလှသည်နှင့် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်ကြသော်လည်း မောင်လှဦးမှာ တောင်ကမ်းပါး၌ လက်ပိုက်ကာရပ်လျက် စဉ်းစားစိတ်ကူးနေသည့်အမူအရာနှင့် ကျောက်ခဲများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အောက်သို့ ကန်၍ချနေလေ၏။

လပြည့်ကျော် ၈ ရက် လမင်းသည် အရှေ့ကောင်းကင်မှ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် တောင်အောက်၌ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတို့၏ အထွတ်အထိပ်တို့ကို ငွေရည်ဖြင့် ဆွတ်ဖျန်းဘိသကဲ့သို့ ဖွေးဖွေးဖြူသောအရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပစေသည်ဖြစ်ရာ မောင်လှဦးမှာ တောရိပ် တောင်ရိပ်တို့၏ လှပဆန်းကြယ်သောအခြင်းအရာတို့ကို အနည်းငယ်မျှ ပမာဏမပြုဘဲ မိမိ၏ သူငယ်ချင်း ပေါ်လာမည့်လမ်းကိုသာလျှင် နားစွင့်ကာ မှော်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ မောင်လှဦးမှာ တစ္ဆေသရဲအစရှိသော မကောင်းဆိုးဝါးတို့သည် ဤလူ့ပြည်၌ မရှိဟူ၍ တထစ်ချမှတ်ယူခဲ့သည် မဟုတ်သော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် မတွေ့ဖူး မကြုံဖူးသည်ဖြစ်၍ ၎င်းတို့၏ ဘေးကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း အလျဉ်းကင်းခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုည၌မူ ကချင်ကြီး၏ ထိတ်လန့်ပုံကို တွေ့မြင်ရ၍ ကချင်ကြီးပြောသောစကားများကို ကြားရသည့်အတွင်း မောင်ဘမော်နှင့် ကချင်ကြီးတို့ မပြန်လာကြသည်ကို သိရှိရသောခါ "မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ" ဟု အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် မိမိကိုယ်ကို

မိမိပြောသော်လည်း ဟုတ်မှာပဲလားကရို ဟူသောစိတ်သည် မကြာခဏ တိုး၍တိုး၍ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ စိုးရိမ်အားကြီးသောစိတ်ဖြင့် မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေစဉ် မောင်လှဦးသည် အလွန်ဝေးလံလှသောအရပ်မှ မြင်းခွာသံများကို ကြားရသည်နှင့် လာကြပြီဟု ဝမ်းမြောက်စွာ နားစွင့်လျက်ရှိလေ၏။ မြင်းခွာသံတို့သည် တဖြည်းဖြည်းနီး၍ နီး၍လာလေရာ ကျောက်ခဲ ကျောက်တုံးများကို မြင်းခွာဖြင့် တိုက်မိသည့်အသံတို့ကိုလည်း ထင်ရှားစွာကြားရလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မြင်းတစ်စီးနှင့် လူတစ်ယောက်သည် အုပ်လျက်ရှိသော သစ်ပင်များမှထွက်ပေါ်လာ၍ တောင်ကမ်းပါးယံသို့ တက်လာသော လမ်းတစ်လျှောက်သို့ စိုင်း၍လာသည်ကို မောင်လှဦး တွေ့မြင်ရသောအခါ လူနှစ်ယောက်၊ မြင်းနှစ်စီးဖြစ်ရမည့်အစား လူတစ်ယောက်နှင့် မြင်းတစ်စီးသာလျှင် ဖြစ်နေသောကြောင့် မောင်လှဦးသည် သိလိုလှသောစိတ်ဖြင့် “မောင်ဘမော်လားဟေ့” ဟုအော်ဟစ်၍မေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် မည်သို့မျှပြန်မပြောဘဲ ဆက်လက်၍သာလျှင် မြင်းကို နှင်လျက်တက်လာခဲ့လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ အသံကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်လိုက်သဖြင့် အိပ်ပျော်နေသူ တပည့်ငယ်သားအချို့တို့လည်း အိပ်ရာမှလန့်နိုး၍ ထလာကြရာ ထိုသူသည် အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လွန်းထိုးလျက်ရှိသော မောနေသော မြင်းပေါ်မှ ဆင်းသက်၍ မြေပေါ်၌ တစ်ခါတည်းလဲသွားလေ၏။ မောင်လှဦးနှင့် ငယ်သားအချို့တို့လည်း မောင်ဘမော်မပါ။ ကချင်ကြီး တစ်ယောက်တည်းသာလျှင် ပြန်လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်ဘမော်၏ အကြောင်းကို ဝိုင်းဝန်း၍ ဆူညံစွာ မေးမြန်းကြလေရာ ကချင်ကြီးမှာ မည်သို့မျှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ မြေပေါ်၌ အမြှုပ်တစ်စီနှင့် လဲနေသည်ကို တွေ့ရှိကြရလေ၏။ ထိုအခါ ကချင်တို့သည်လည်း မိမိတို့နှင့်အတူ ဆောင်ယူခဲ့သော ချက်အရက်များကို ကချင်ကြီး၏ ပါးစပ်မှဖြုတ်၍ လောင်းထည့်ကြလေရာ ကချင်ကြီးမှာ သတိရ၍ပင်လာသော်လည်း ဂူးဂူးဝါးဝါးနှင့် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ရှိနေလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်လှဦးမှာ ချက်အရက်များကို ကချင်ကြီး၏ ခံတွင်းမှ ထပ်၍ လောင်းထည့်စေပြီးနောက် ပန်းကိုကိုင်လှုပ်၍ မောင်ဘမော်၏ အကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ ကချင်ကြီးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာနှင့် တောင်ကြားအရပ်သို့ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီးလျှင် “ဆရာ နေရစ်ပြီ၊ ဆရာ သေပြီ” ဟုပြောပြီးနောက် ကြောက်လှသည်က တစ်ကြောင်း၊ မောပန်းလှသည်ကတစ်ကြောင်း၊ ထိုနေရာ၌ပင် တုံးလုံးလှဲလျက် စကားမမေးရဘဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် ကချင်ကြီးအား ထပ်လောင်း၍ မေးမြန်းသော်လည်း အကျိုးမရှိ၊ မောင်ဘမော် ‘သေပြီ’ ဟူသောအဖြစ်ကို သိရှိရသည်နှင့် မည်သည့်ပယောဂနှင့် အသက်ဆုံးရှုံးရရှာသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် နံနက်လင်းသောအခါ၌ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းဦးမည်ဟု အောက်မေ့ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ဝင်ခဲ့လေရာ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းစွာ ခရီးသွားလာခဲ့ရသည့်ပြင် စခန်းသို့ရောက်သောအခါ၌လည်း မောင်ဘမော်အား မျှော်လင့် စောင့်ဆိုင်းလျက် နေခဲ့ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ရာ၌ ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်၍ သွားလေ၏။

နံနက်လင်းသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှဦးသည် မိမိတပည့်ငယ်သားတို့ကို စုရုံးခေါ်ယူပြီးနောက် မောင်ဘမော်၏ အကြောင်းကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် တိုင်ပင်ကြလေရာ ကချင်အမှုထမ်းတို့ကမူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တောင်ကြားအရပ်သို့ မလိုက်လိုကြကြောင်းနှင့် ငြင်းဆိုကြလေ၏။ တောင်ကြားမှပြန်လာသော ကချင်ကြီးမှာမူ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ အိပ်ရာမှ နိုး၍မရဘဲရှိလေရာ အခြားသူတို့က ဆွဲ၍ထူကြသောအခါ၌လည်း မျက်လုံးများဝိုင်းလျက် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ ကြည့်ပြီးလျှင် အိပ်ရာသို့ ပစ်လွှဲ၍ အိပ်မြဲတိုင်း အိပ်ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် ကချင်ကြီးအား ထပ်လောင်း၍ အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းခြင်းအလုပ်ကို လက်လျှော့ရပြီးနောက် တောင်အောက်သို့ သွားဖို့ရန်ကိစ္စကို စီစဉ်လေရာ ကချင်တို့ကမူ ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက် အချင်းချင်း တီးတိုးတိုင်ပင်ကာ မလိုက်လိုကြောင်းနှင့် ငြင်းဆိုကြသည် ဖြစ်ကြောင့် မြန်မာအမှုထမ်း ၄ ယောက်တို့နှင့်သွားမည်ဟု တိုင်ပင်ပါသော်လည်း ၎င်း ၄ ယောက်တို့အနက် ၃ ယောက်တို့သည် ကချင်တို့ထံမှ ထိတ်လန့်ခြင်း ကူးစက်၍ တစ်ယောက်သော သူသာလျှင် ဆရာအားချစ်ခင်သဖြင့် မောင်လှဦးနှင့်အတူ လိုက်ပါမည့်အကြောင်းနှင့် ဝန်ခံလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် မလိုက်ဝံ့သော ငယ်သားအားလုံးတို့အား ၃ မိုင်ခရီးခန့်၌ရှိသော ရွာတစ်ရွာမှ ရွာသားအားလုံးကို စုရုံးခေါ်ငင်ပြီးလျှင် မောင်ဘမော်၏ အလောင်းကို ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်ရန် လူအလုံးအရင်းနှင့် တောင်ကြားသို့လာခဲ့ရမည့်အကြောင်း၊ မိမိနှင့် တပည့်တစ်ယောက်မှာမူ တောင်ကြားသို့သွားနှင့်၍ မောင်ဘမော်၏ အလောင်းကို ရှာဖွေ၍ ထားနှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မှာထားပြောဆိုပြီးနောက် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးကြလျှင် မောင်လှဦးသည် ခွေးကြီးနှစ်ကောင်နှင့် တပည့်ဘိုးကံကိုခေါ်၍ မြင်းတစ်စီးစီနှင့် တောင်ကြားအရပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေ၏။ တပည့်ငယ်သားတို့မှာမူ ရွာမှလူများကိုခေါ်ရန် ထွက်သွားကြလေ၏။

မောင်လှဦးမှာ သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည် မှန်ခဲ့၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဘမော်ကိုယ်တိုင် သေဆုံးခဲ့၍ ပြန်လာသော ကချင်ကြီး၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ပုံကို လည်းကောင်း၊ ကျန်သော ကချင်တို့၏ ငြင်းဆန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ကျောမှစိမ့်၍ လာခဲ့သည်မှန်၏။ သို့ပါသော်လည်း မိမိ၏ သူငယ်ချင်း အရင်းအချာ တစ်ယောက်သည် ဆွေမနီး မျိုးမနီး တောခရီး၌ တစ်ယောက်တည်း အသက်ဆုံးရှုံးလျက်ရှိသည်ကို မိမိတို့ဘာသာထုံးစံအတိုင်း ဖုတ်ကြည်းသဂြိုဟ်ခြင်း မပြုလုပ်ရသေးဘဲရှိသည့် အကြောင်းကို တွေးတောဆင်ခြင်မိသောအခါ၌ကား ကြောက်ရွံ့သောစိတ်သည် ပြေပျောက်၍ သူငယ်ချင်း ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုသောစိတ်သဘောသည် ပြင်းစွာဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထို့ပြင် မိမိသူငယ်ချင်းသည် မည်သည့်နည်း၊ မည်သည့်ပယောဂများနှင့် သေဆုံးရှာသည့်အကြောင်းကို သိလိုသော စိတ်ဆန္ဒသည်လည်း အလွန်ထက်သန်၍ လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့သောစိတ်သည် ပပျောက်သည်ထက် ပပျောက်၍သွားလေ၏။

မောင်လှဦးနှင့် ၎င်း၏ တပည့်တို့သည် အလွန်မတ်စောက်သော တောင်ကြား လမ်းခရီးမှ တဖြည်းဖြည်းတရွေ့ရွေ့ ဆင်းသွားကြသဖြင့် တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီခန့်မျှ ရှိလေလျှင် မြေပြင်ညီညာသောအရပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ထိုအရပ်၌ကား နွယ်ပင်တို့သည် မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးတို့၏ အကိုင်းအခက်များမှ မြေသို့ထိသည့် တိုင်အောင် အသွယ်သွယ် ကျလျက် ကြိုးတို့ဖြင့် ပတ်ရစ်ဖွဲ့ခွေထားဘိသကဲ့သို့ အလွန်တရာ ရှုပ်ထွေးလေရကား

မောင်လှဦးတို့မှာ တဖြည်းဖြည်းသာလျှင် ကွေ့လှည့်တိမ်းရှောင်၍ သွားကြရလေ၏။ ၎င်းအရပ်သို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှဦးနှင့် ဆရာတပည့်တို့၏ စိတ်၌ ဤတောသည် အခြားမည်သည့်တောနှင့်မျှ မတူအောင် ဆိတ်ငြိမ်လေစွတကားဟု အောက်မေ့မိလေ၏။ အခြားများစွာသော တောတို့မှာ အလွန်နက်လှသောကြောင့် လူသံ သူသံ တိတ်ဆိတ်သည် မှန်သော်လည်း သားရဲ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဟောက်သံ၊ ဟိန်းသံ၊ အူသံ၊ မြည်သံတို့ကိုလည်းကောင်း၊ သေးနပ်သော ပိုးမွှားတို့၏ မရပ်မစဲအမြဲ မြည်တွန်လျက်ရှိသော အသံကလေးများကိုလည်းကောင်း၊ ကြက်၊ ငှက် တိရစ္ဆာန်တို့သည် လူအရိပ်ကိုမြင်သည်နှင့် လန့်ထိတ်တွန်မြည်ကာ ရုတ်တရက်ယှုသန်း၍သွားသော အတောင်ခတ်သံတို့ကိုလည်းကောင်း ကြားရစမြဲဖြစ်လေရာ ထိုတော၌ကား အထက်အဆိုပါ မည်သည့်အသံမျိုးကိုမျှ မကြားရဘဲ အလွန်နက်လှသော ဥမင်လှိုက်ခေါင်းတို့၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းဖြင့် များစွာဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိလေ၏။ တုတ်ကြီးနှင့် မိနီတို့သည်ပင်လျှင် ယင်းသို့ဆိတ်ငြိမ်လွန်းလှသည့် အခြင်းအရာကို မသင်္ကာသည့်လက္ခဏာနှင့် မြေသို့ လျှိုးကာ ခေါင်းမော့ကာဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာသို့ အနံ့ခံလျက်ရှိကြလေ၏။ ဆရာတပည့် နှစ်ယောက်တို့သည်လည်း ထိုအခြင်းအရာတို့ကို တွေ့မြင်ကြသဖြင့် စကားဖွင့်ဟ၍ မတိုင်ပင်ငြားသော်လည်း တစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ရှုမိကြလေ၏။

ခရီးအတန်ကြာ သွားမိကြလျှင် ခရီးသည် ၂ ယောက်တို့ လိုက်သွားကြသော လမ်းကလေးသည် ရုတ်တရက် လမ်းကျယ်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မောင်လှဦးမြင်ရသောအခါ မိမိတို့လာရောက်သော ကိစ္စအဆုံးသို့ ရောက်လုနီးကြောင်းကို ရိပ်မိသဖြင့် တပည့်ဘိုးကံ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ ဘိုးကံမှာ မည်သို့သော အကြောင်းကြောင့်မသိ ထိတ်လန့်အားငယ်လျက်ရှိသည့် ရုပ်လက္ခဏာကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် မောင်လှဦးမှာ သာမညရန်သူမဟုတ်ဘဲ မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ ဘေးရန်များနှင့်တွေ့ခဲ့ရပါမူ ဘိုးကံမှာ များစွာအားမထားရဘဲ တစ်ကိုယ်တည်း ကြံရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ရိပ်မိလေ၏။ လမ်းကလေးသည် ပထမ၌ လူတစ်ယောက် သွားသာရှိမျှသာရှိလေရာ ထိုအခါ၌မူကား လှည်းများမောင်းနှင်နိုင်လောက်အောင် ကျယ်ဝန်းလျက် ရှိလေ၏။ မူလ၌ကား ၎င်းလမ်းသည် လှည်းလမ်းသဏ္ဍာန်တူလေရာ ထိုအခါ၌မူ လူသွား လူလာမရှိသောကြောင့် တောသစ်ပင်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိလေ၏။ မောင်လှဦးသည် ကိစ္စ၏ အဆုံးသို့တိုင် ရောက်တော့မည်ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရတော့မည်အကြောင်း စိတ်၌ ထင်မြင်လာသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ စီအိုင်ဘီ နေကာဦးထုပ်ကို ခေါင်းပေါ်၌ မြဲသည်ထက်မြဲအောင် ဖိနှိပ်၍ဆောင်းပြီးလျှင် မြင်းကို ဆက်လက်၍နှင်လေ၏။

ထိုခဏ၌ မြင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အနံ့ရသည့်လက္ခဏာနှင့် ဦးခေါင်းကို ထောင်ကာ နှာများပွလျက် အသက်ရှု မမှန်ရှိလေရာ ခွေးနှစ်ကောင်မှာလည်း ထိုမှဤမှ လူးလာခတ်လျက် ရှိကြလေ၏။ လမ်းသည် ထိုနေရာ၌ အနည်းငယ် ကွေ့ကောက်လျက် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တို့၌ကား ဆောက်ကုလားပင်တို့ကို နွယ်နီပင်တို့ဖြင့် တွယ်ယုက် ဖုံးအုပ်လျက် ချုံပုတ်များသဖွယ် ကာကွယ်လျက်ရှိကြလေရာ လမ်းကွေ့ကို ကျော်လွန်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သစ်သားဝန်းထရံတို့ဖြင့် ကာရံလျက်ရှိသော ဇရပ်ကြီးတစ်ဆောင်သည် သစ်ပင်များအလယ်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းဇရပ်အိုကြီးမှာ မြို့ကြီးပြကြီးများ၌ ဆောက်လုပ်၍ထားသော ဇရပ်ကြီးများကဲ့သို့ ဟာလာဟင်းလင်းမဟုတ်ဘဲ

တောတိရစ္ဆာန်တို့၏ ဘေးမှ ကာကွယ်ရန် ခိုင်ခံ့စွာ သစ်သားထရုံတို့နှင့် ကာရံလျက် ထားရှိလေ၏။

မောင်လှဦး၏ မြင်းသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်၍လာသော ဇရပ်ကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်ဖြစ်၍ ထိတ်လန့်လျက် ပတတ်ရပ်လိုက်လေရာ မောင်လှဦးမှာ မြင်း၏ လည်ပင်းကို လက်ဖြင့်သပ်ကာ ချောမော့၍ထားသော်လည်း မျက်လုံးပြူးကာ နားစွင့်ကာနှင့်ရှိလေ၏။ ၎င်းဇရပ်အိုကြီးသည်ကား ကချင်တို့ပြောသော နာမည်ကျော် ဇရပ်ကြီးပင်ဖြစ်မည်ဟု မောင်လှဦး သိရှိ၍ မြင်းပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ဇရပ်ကြီး၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက် ရှိနေရာ ထိုဇရပ်ကြီးမှာ အလွန်တရာ တိတ်ဆိတ်လှလျက် ပြတင်းပေါက်တို့မှာလည်း လုံခြုံစွာပိတ်ဆို့လျက်ရှိလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဇရပ်ကြီးကို ကြည့်ရှုရင်း စဉ်းစားဆင်ခြင်မိသည်မှာ မောင်ဘမော် သေဆုံးခြင်းနှင့် ၎င်းဇရပ်ကြီးမှာ တစ်နည်းနည်းနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိရမည်။ မောင်ဘမော်၏ အလောင်းမှာလည်း အမှန်မှချ ၎င်းဇရပ်ကြီး၏ အတွင်း၌ရှိရမည် စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးမိလေလျှင် မောင်လှဦးမှာ ကျောများချမ်း၍ သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် မိမိသည် နောက်သို့လှည့်၍ ဘိုးကံကိုခေါ်လိုက်ရာ ဘိုးကံသည် ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေလျက် မောင်လှဦးခေါ်သော်လည်း အနီးသို့မချဉ်းကပ်ဘဲ ဦးခေါင်းကို ယမ်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် ဒေါသအမျက်ပြင်းစွာ ထွက်သည်နှင့် ဘိုးကံရှိရာသို့ မြင်းနှင့် စိုင်းသွားပြီးလျှင် သူရဲဘောနည်းသည့် အဖြစ်ကို မြည်တွန် ကြိမ်းမောင်းလေရာ-

ဦး။ ။“ဘာလဲကွဲ ဘိုးကံရဲ့၊ ငါတစ်ယောက်လုံး ရှေ့ကတက်လို့မှ မင်းက မလိုက်နိုင်ဘူးလား၊ ဒီလောက်ပဲ သူရဲဘောနည်းရသလား”

ကံ။ ။“ဒီပြင်လူတွေ ဒီထိအောင်မှလိုက်ဝံ့ရဲ့လား ဆရာ၊ ဒီထိအောင် ကျွန်တော်လိုက်ရင် မတော်သေးဘူးလား ဆရာ”

ဦး။ ။“နားမလည်ဘူးကွယ်၊ ငါသွားသမျှ မင်းလိုက်ရမယ်”

ကံ။ ။“ဆရာက ဘယ်ထိအောင် သွားမှာလဲ ဆရာ”

ဦး။ ။“ဘယ်ထိအောင် သွားရမလဲကွယ်၊ ဇရပ်ကြီးထဲထိအောင်သွားမှာပေါ့”

ကံ။ ။“မလုပ်နဲ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မလိုက်ဝံ့ဘူး”

ဦး။ ။(ခြောက်လုံးပြူးနှင့် ရုတ်တရက်ချိန်လျက်) “ဘိုးကံ မင်းမလိုက်ဘူးလား၊ လိုက်မလား”

ကံ။ ။“ဆရာ့နောက်ကို လုံးလုံးမလိုက်ဝံ့တဲ့လူတွေတော့ ဆရာ ဘယ့်နယ်မှ မလုပ်ဘဲနဲ့ ဆရာ့ကို အင်မတန်ခင်လို့ ဒီထိစွန့်စားပြီး လိုက်လာတဲ့လူကိုတော့ ဆရာက ပစ်သတ်မယ်ဆိုရင် ပစ်သတ်ပါတော့ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခံပါတော့မယ်” ဟု ပြောသောအခါ မောင်လှဦးသည် ဘိုးကံပြောသော စကားတို့မှာ နည်းလမ်းအတိုင်းဖြစ်သည်ဟု အောက်မေ့၍ သေနတ်ကို ခါးပိုက်၌ ပြန်၍ထည့်ပြီးလျှင် မိမိတစ်ယောက်တည်းပင် သွားရချေတော့အံ့ဟု စိတ်ကို တင်းရလေ၏။

၎င်းနောက် မောင်လှဦးသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းသက်၍ မြင်းဇက်ကို ဘိုးကံအား ပစ်ပေးပြီးနောက် ဇရပ်ကြီးထဲသို့ မဝင်သေးမီ အမောအပန်းဖြေရင်း သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ ခေတ္တမျှနားနေရာ ထိုအချိန်မှာ မွန်းတည့်သာသာမျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်လေသည်။ မောင်လှဦးမှာ မခံချင်သောသဘော ရှိသောကြောင့် သူငယ်ချင်း ဝတ္တရားရှိ၍ ဇရပ်တွင်းသို့ ဝင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း အချိန်ကို ဆွဲနိုင်သမျှဆွဲပြီးလျှင် အချိန်အတန်ကြာအောင်

နားနေလျက်ရှိနေစဉ် စဉ်းစားစိတ်ကူးမိလေလေ စိမ့်၍စိမ့်၍ လာလေလေရှိရကား မောင်လှဦးမှာ ကြာရှည်စွာ ဆိုင်းငံ့၍နေပါက အလျဉ်းပင်မဝင်ဝံ့အောင် ကြောက်ရွံ့၍လာမည်ကို စိုးရိမ်သည်နှင့် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက်ထ၍ ငါသည် မိန်းမလည်းမဟုတ်၊ ကလေးသူငယ်လည်းမဟုတ်၊ ယောက်ျားစစ်စစ်ဖြစ်ပါလျက် အဘယ်ကြောင့် ရွံ့ကြောက်သောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ရမည်နည်းဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိအားပေးပြီး ခွေးများကိုခေါ်၍ ဖျော်ကြီးရှိရာသို့ သွားလေ၏။

ဝင်းထရံအတွင်းသို့ ဝင်မိသဖြင့် နောက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် မိမိ၏ နောက်မှပါမလာဘဲ ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ မောင်လှဦးက လေချွန်၍ခေါ်လိုက်သောအခါမှ ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် မလာချင့်လာချင့်နှင့် လာရသော အမူအရာဖြင့် မြေပေါ်၌ အလျားဝပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ တွား၍ တွား၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြလေ၏။ မောင်လှဦးလည်း ခွေးများအား ဖျတ်လတ်စေချင်းအလိုငှာ မိမိလက်မှ မြင်းကြိမ်လုံးနှင့် တစ်ချက်စီ ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ပေးပြီးနောက် အော်ငေါက်၍ ခေါ်ငင်ပြီးလျှင် အနည်းငယ်မျှ ကြောင့်ကြစိုးရိမ်ခြင်းမရှိသည့် အမူအရာနှင့် မြင်းကြိမ်လုံးကိုဝင့်ကာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ဖျော်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားကြလေ၏။

ဝရန်တာသို့ တက်မိလေလျှင် မောင်လှဦးသည် မစေ့တစေ့ရှိနေသော တံခါးကို တွန်းဟ၍ ဖျော်ကြီးသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက်တို့မှာ အားလုံး ပိတ်ထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် မှောင်၍နေသဖြင့် မည်သည့်အရာဝတ္ထုကိုမျှ ထင်ရှားစွာ မမြင်ရဘဲရှိလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်လှဦးသည် တံခါးကိုကျယ်စွာ ဖွင့်ပြီးနောက် ခွေးနှစ်ကောင်ကို ခေါ်လျက် အတွင်းသို့ဝင်သွားရာ ၎င်းဖျော်ကြီး၏ အတွင်းရှိ အခြေအနေများမှာ လူသူကင်းဝေးသော ဖျော်ကြီးနှင့် အလျဉ်းမတူဘဲ လူများနေထိုင်လျက် မိမိလာသည်ကိုမြင်သဖြင့် ရုတ်တရက်ပုန်းအောင်း၍ နေဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိစ္စနှင့် အပြင်သို့ ရုတ်တရက် ထွက်သွားနေသဘိကဲ့သို့လည်းကောင်း တူလှပေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် တစ်ခုသောထောင့်၌ ငရုတ်ကျည်ပွေနှင့် ငရုတ်ဆုံတို့ တန်းလန်းထားခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ ဟင်းပန်ကန်တို့ကို အလယ်မှထည့်ပြီးလျှင် ထမင်းပန်ကန်ပြားတို့သည် နံဘေးမှဝိုင်းရံလျက် ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ အဝတ်ဟောင်းများကို ကြိုးတန်းများ၌ လွှားထားသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ မောင်လှဦးသည် ဖျော်ကြီးအတွင်း၌ ခြေဖျားထောက်ကာ ဖျော်ကြီး၏ အခြေအနေကို စုံစမ်းကြည့်ရှုလျက် ရှိနေရာ အထက်ပါအခြင်းအရာတို့ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ဤဖျော်ကြီးသည်ကား လူနေလျက်ရှိသည် ဟူ၍ တွေးထင်မိသော်လည်း ပန်းကန်ခွက်ရောက်တို့ကို သေချာစွာကြည့်ရှုသောအခါ မြူအလိမ်းလိမ်းကပ်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရပြန်သဖြင့် ထမင်းဟင်းတို့မှာလည်း ခြောက်သွေ့လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖျော်ကြီး၌ တည်းခိုဖူးသောသူတို့မှာ ယခုမဟုတ် ရှေးကသာ တည်းခိုဖူးခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တည်းခိုသူတို့မှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် ထမင်းပွဲတန်းလန်းနှင့် ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးရသည့်အကြောင်းများ ရိပ်မိလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းသည် မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်ဖြစ်သည်ကိုကား စဉ်းစား၍ မရနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေ၏။ တွေ့ရှိသော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းအနည်းငယ်တို့မှာ

သာမညတောသားတို့၏ ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလှသည့်ပြင် တစ်ခုသော ထောင့်၌လည်း ရွက်ဖျင်ကုတင်တစ်ခု တည်ရှိလေရာ ၎င်းကုတင်ပေါ်၌ရှိသော စောင်၊ ခေါင်းအုံးတို့၏ အခြေအနေမှာ အိပ်နေသောသူသည် ယခုပင် ကုတင်ပေါ်မှထ၍ သွားဘိသကဲ့သို့ ဖရိုဖရဲနှင့်ရှိနေလေ၏။ ၎င်းရွက်ဖျင်ကုတင်ကို မိုကာထိုင်လျက် ပေါက်၍ ထွက်လုမတတ်ပြူးလျက်ရှိ၍ ဖွေးဖြူသောမျက်လုံးတို့ဖြင့် တစ်ခုတည်းသော အခန်း၏ အပေါက်သို့ လှည့်ကာရှိနေသော အလောင်းမှာကား မောင်ဘမော်၏ အလောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းအလောင်းသည် ပါးစပ်ကိုဟလျက် ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လက်တို့မှာ နံဘေး၌ကပ်လျက် တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ထားသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မျက်လုံးတို့မှာ ပြူး၍ထွက်လျက် မျက်ဖြူလန်နေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ကောက်ကွေးကိုင်းညွတ်လျက် ရှိသည့်ပြင် လည်ပင်းမှာ ရှေ့သို့ဆန့်လျက် ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း၊ လျှာသည်လည်း ဟ၍ထားသော ပါးစပ်မှ မေးသို့ခိုက်သည့်တိုင်အောင် အပြင်သို့ တွဲရရွဲကျနေသည်ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရှိရသောအခါ မောင်လှဦးမှာ ကြောက်လွန်းအားကြီးသဖြင့် လိပ်ပြာလွင့်စင်၍သွားသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ၎င်းနောက် အလောင်း၌ ဒဏ်ရာတစ်စုံတစ်ရာ ရှိပါသလောဟု စမ်းသပ်ကြည့်ရှုရာ မည်သည့်ဒဏ်ရာကိုမျှ မတွေ့သည်နှင့် မိမိ၏ ထင်မြင်ချက်သည် ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို သိရှိရလေ၏။

မောင်လှဦးသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော သူငယ်ချင်း၏ အလောင်းကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်ရသောအခါ ယခင်က ကြောက်ရွံ့ခဲ့သောစိတ်တို့သည် ဆထက်ထမ်းပိုးတိုး၍ အပြင်းအထန် ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း နဂိုအားဖြင့် သတ္တိကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် မိမိ၏စိတ်ကို တင်းပြီးလျှင် မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင်ရှိနေသော အလောင်းကို စောင့်ဖြင့်ဖုံး၍ ပေးပြီးနောက် အလောင်း၏ မျက်နှာမူရာ အခန်းပေါက်ဆီသို့ မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

အခန်းတံခါးပေါက်အနီး ပျဉ်ထောင်ထရံ၌ လက်တစ်အုပ်စာခန်းမျှ အတွင်းတွင် သေနတ်ကျည်ဆန်ရာ ၅ ပေါက်တို့သည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ယှဉ်ကပ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို မောင်လှဦး တွေ့မြင်ရသောအခါ အလောင်းအနီး၌ရှိသော ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကောက်ယူကြည့်ရှုသောအခါ ပစ်ပြီးသော ယမ်းတောင့် ၅ တောင့်ကို သေနတ်တွင်း၌ တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦး တွေးထင်မိသည်မှာ တစ်စုံတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသည် ထိုအခန်းတွင်းမှ ထွက်လာ၍ အခန်းပေါက်အနီး ထရံကိုမှီလျက် မလှုပ်မရှားရပ်နေရာတွင် မောင်ဘမော် တွေ့မြင်သည်ဖြစ်၍ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်နှင့်ပစ်ပြီးမှ နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ထွက်သွားရာ ရွက်ဖျင်ကုတင်နှင့် တိုက်မိသောအခါမှ ကြမ်းပေါ်၌ ထိုင်လျက်ကျပြီးလျှင် ထိုသူ၊ သို့မဟုတ် ထိုအရာကို ကြည့်ရင်း ကြောက်အားကြီးသဖြင့် မျက်လုံးပြူး၍ သေသွားသည်ဟု တွေးထင်မိလေ၏။ သေနတ်ကျည်ဆန်ရာများမှာ ကြမ်းနှင့် အကွာအဝေးကို ခန့်မှန်း၍ကြည့်သောအခါ လူအရပ်၏ ရင်ဘတ်နေရာ၌ တည်ရှိသည်ဖြစ်၍ မောင်ဘမော်သည် လက်တည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် ရင်ဘတ်ဆီသို့မှန်း၍ ဆက်ကာဆက်ကာ ပစ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု တွေးတောမိလေ၏။ သို့ရာတွင် မည်သူ့ကို ပစ်ခတ်၍ ထိုသူသည် သေကွင်းကို မှန်ပါလျက်နှင့် အဘယ်ကြောင့် မသေဘဲရှိသည်ကို မောင်လှဦး ဆင်ခြင်လိုက်သောအခါ ကြက်သီးများထ၍ ခေါင်းကြီးလာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်လှဦးသည် မိမိကြည့်နေစဉ်ပင်လျှင် အခန်းတွင်းက မည်သူများ ထွက်၍လာဦးမည်လောဟု အခန်းပေါက်ကို စိုက်၍ကြည့်ရာ မည်သူမျှထွက်ပြုလာခြင်း မရှိသည်နှင့် အနည်းငယ်ရဲတင်းလာ၍ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ အခန်းဝသို့ သွားပြီးလျှင် အခန်းတွင်းသို့ ချောင်းကြည့်သည်တွင် တစ်ခုသောထောင့်၌ ခေါင်းကြီးတစ်ခုကို မြင်သည်နှင့် ထိတ်လန့်၍သွားလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မောင်လှဦးမှာ ကြောက်ရွံ့အားကြီးသည်ဖြစ်၍ နူးများ တုန်လျက်ရှိသော်လည်း အားထုတ်ကာ စိတ်ကိုတင်းပြီးနောက် အခန်းတွင်းသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် ခပ်သွက်သွက် ဝင်သွား၍ ခေါင်း၏ အဖုံးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အရိုးစုမျှသာဖြစ်သော ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်ကြီးသည် သွားများကိုဖြုတ်ကာ မိမိအား ပြောင်လှောင်ရယ်မောလျက်ရှိသည်ဟု မှတ်ထင်မိလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် အဖုံးကို ရုတ်တရက်ပြန်ပိတ်၍ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် အခန်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပြီးလျှင် စင်စစ်အားဖြင့် အရိုးစုသည် မိမိအား ဘာမျှမတတ်နိုင် အသားဖုံးလွှမ်းသော လူသာလျှင် မိမိအား ရန်မူနိုင်သည်ဟု မိမိကိုယ်ကိုမိမိ အားပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းမှ တီးတိုးရယ်မောလိုက်သလိုလို ပြောသောအသံကို ကြားရသည်နှင့်လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းကြီးမှာ ခြေရာလက်ရာမပျက်ဘဲ ပကတိအတိုင်းပင် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည်မိမိ၏ စိတ်က ထင်၍သာလျှင် ဖြစ်သည်ဟုအောက်မေ့လျက် ဇရပ်ကြီးအတွင်း၌ အခြားသူ၏ ခြေရာများကို ရှာဖွေလေရာ ကြမ်းပြင်တို့မှာ ရက်လများစွာ မြူတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည့်အပေါ်တွင် မောင်ဘမော်၏ ကြက်ပေါင်ဖိနပ် ခြေရာများနှင့် မိမိ၏ သံခွာဖိနပ် ခြေရာများမှတစ်ပါး အခြားခြေရာကို မတွေ့မြင်ရဘဲ ရှိလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှဦးမှာ မောင်ဘမော်သည် ဘာကိုမြင်၍ ဘာကိုသေနှုတ်နှင့် ပစ်သည်ကို တွေးတော၍မရနိုင်သည်နှင့် မောင်ဘမော်၏ အလောင်းရှိရာသို့ ကြည့်လိုက်သည်တွင် အလောင်းမှာ စောင်ဖုံး၍ပေးပြီးဖြစ်ပါလျက် စောင်သည် အလောင်းအနီး၌ စုပုံလျက်ရှိနေပြီးလျှင် အလောင်းမှာ ဟင်းလင်းဖြစ်လျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိတ်လန့်၍ သွားခဲ့ပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်လှဦးသည် ခွေးများ နောက်ယုတ်သောကြောင့် စောင်ခြံပွင့်၍သွားသည်ဟု အောက်မေ့၍ ခွေးများကို ကြည့်လိုက်ရာ တုတ်ကြီးနှင့်မိနီတို့သည် အလွန်ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် ဇရပ်အပြင်မှ အတွင်းသို့ နှာခေါင်းအဖျားမျှပြုကာ စုံစမ်းလျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ မောင်လှဦးသည် မိမိနှင့်တကွ ခွေးများပါ အကြောက်ပြေစေခြင်းငှာ မိမိ၏ လက်မှ ကြိမ်လုံးနှင့် တံခါးထရံ အစရှိသည်တို့ကို ဆူညံအောင်ရိုက်နှက်၍ ခွေးများကိုလည်း ခြိမ်းခြောက်ငေါက်ငန်း၍ ခေါ်ငင်လိုက်လေရာ ခွေးကြီးနှစ်ကောင်တို့သည် အမြီးကိုကုပ်လျက် ဝင်လာကြပြန်လေ၏။ ဇရပ်အတွင်းသို့ ရောက်ကြပြန်လျှင် ခွေးတို့ဘာဝအတိုင်း ဇရပ်ပေါ်၌ လှည့်လည်နမ်းရှုပ်ကာ စုံစမ်းကြလေရာ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် အနည်းမျှမခွဲမခွာဘဲ အတူတူလျက် လှည့်လည်စုံစမ်းကြရာမှာ ထိတ်လန့်သော အမူအရာအမျိုးမျိုးကို ပြကြသည်နှင့် မောင်လှဦးက အလောင်းကို ကြောက်ရွံ့ကြသလောဟု အနီးသို့ခေါ်၍ပြသော်လည်း ခွေးတို့သည် မောင်ဘမော်ကို သိကြသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကြောက်ရွံ့သည့် လက္ခဏာမပြဘဲ မလှုပ်မရှားရှိနေကြသည့် အဖြစ်ကိုသာလျှင် အံ့ဩသည့် လက္ခဏာနှင့် ညည်းညူကာရှိနေကြလေ၏။ ၎င်းနောက် ခွေးတို့သည် အခန်းကို ပတ်လည်လှည့်၍ စုံစမ်းနမ်းရှုပ်နေကြပြန်ရာ သေနတ်ကျည်ဆန်များ ထိမှန်ထားသည့်

အခန်းထရံအနီးသို့ ရောက်ကြသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချာကနဲလှည့်၍ ပြန်လာပြီးနောက် မောင်လှဦးအနီး၌ ဝပ်တွားကာရှိနေကြလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် မည်သို့ပြုရမည်ကို စဉ်းစားစိတ်ကူးမိသောအခါ မိမိမှာ အခန်းကို စေ့စုံအောင် ကြည့်ရှုစုံစမ်းခဲ့ပြီဖြစ်၍ ပြုဖွယ်ကိစ္စမရှိတော့ချေ။ မိမိ၏ တပည့်များနှင့် ရွာသားများ လာရောက်ကြမည်ကိုသာလျှင် ဤအရပ်မှ စောင့်ဆိုင်းရန် ရှိချေတော့သည်။ ငါသည် ထိုစောင့်ဆိုင်းရသောအချိန်ကို အချည်းနှီး မကုန်စေဘဲ မိမိဆောင်ရွက်ရန် အလုပ်ဝတ္တရားများကို ပြီးစီးစေအံ့ဟု အောက်မေ့၍ အထက်အရာရှိတို့ထံ အစီရင်ခံစာရေးမည် အကြံနှင့် ထင်ရှားသေတ္တာပျက်တစ်ခုကို စားပွဲအဖြစ် အသုံးပြုရန် ဖုန်များ သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် မိမိစာရေးလျက်ရှိသည်အတွင်း အပြင်မှ ရန်သူ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်ရောက်နှောက်ယှက်ခြင်း မရှိနိုင်စေခြင်းငှာ ဇရပ်တံခါးပေါက်ကို ပိတ်၍ မင်းတုန်ချပြီးမှ ထင်းရှူးသေတ္တာအနီးတွင် ထိုင်ပြီးလျှင် ဒိုင်ယာရီစာအုပ်နှင့် ဖောင်တိန်တို့ကို အိတ်မှထုတ်လေ၏။ မိမိ၏ လက်ဝဲဘက်၌ကား ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဝပ်နေကြလျက် လက်ယာဘက်၌ကား မိမိက တစ်ဖန်စောင့်နှင့် ဖုံး၍ပေးထားသော မောင်ဘမော်၏ အလောင်းသည် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက်ရှိလေ၏။ မိမိ၏ ရှေ့တည့်တည့်၌ကား ကျည်ဆန်များ ထိမှန်ထားသော ထရံနှင့် အခန်းတံခါးပေါက်တို့ တည်ရှိသည်ဖြစ်ရာ မောင်လှဦးသည် အစီရင်ခံစာကို ရေးရင်း တံခါးပေါက်သို့ မကြာမကြာ မော့၍ကြည့်မိလေ၏။ ဇရပ်အတွင်း၌သော်လည်းကောင်း၊ ဇရပ်အပြင်၌သော်လည်းကောင်း၊ အလွန်တရာ ဆိတ်ငြိမ်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ၊ ဝင်း၏ အပြင်၌ မြင်းနှစ်ကောင်တို့သည် မြက်များကို တပြုတ်ပြုတ် နုတ်၍ စားနေသည့်အသံကို ထင်ရှားစွာကြားရလေ၏။ စာတစ်ရွက်နှစ်ရွက်မျှ ရေးပြီးနောက် မောင်လှဦးသည် အစီရင်ခံစာ၌ အာရုံကောင်းစွာမစိုက်နိုင်ဘဲ အခန်းပေါက်ရှိရာသို့သာလျှင် မျှော်၍မျှော်၍ ကြည့်မိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကလောင်ကိုချထား၍ မုန့်ခြောက်နှင့် ဆတ်သားကင် အနည်းငယ်ကို ထုတ်၍စားပြီးလျှင် ခွေးများကိုလည်း ကျွေးမွေးလျက်ရှိလေ၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် အခန်းသည် တဖြည်းဖြည်း မှောင်၍ မှောင်၍လာလေရာ မောင်လှဦးသည် နေဝင်ချိန် မသင့်သေးဟု အောက်မေ့၍ လက်ပတ်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၄ နာရီကျော်ကျော်သာ ရှိသေးသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးက ၄ နာရီထိုးရုံမျှနှင့် ဤမျှလောက် မမှောင်ထိုက်သေး၊ မိမိ၏ နာရီရပ်၍ နေလေသလောဟု နားဖြင့်ကပ်ကာ ထောင်သည့်အခါ နာရီသည် သွားလျက်ပင် ရှိသည်ကို သိရလေ၏။ သို့ရာတွင် နာရီသည် ယခင်က ရပ်နေပြီးမှ ယခုတစ်ဖန် သွားဟန်တူလေသည်။ ငါ၏ နာရီမှာ သော့ပေးရန်မှာလည်း အချိန်တန်လေပြီဟု အောက်မေ့၍ နာရီကိုသော့ပေးပြီးနောက် ကြွက်လျှောက်ပေါ်၌ ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်ကို မြင်သည်နှင့် ထ၍ဖွင့်ကြည့်ရာ ဖယောင်းတိုင်ထုပ်မှာ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်မျှသာ လျော့၍ ၇ တိုင်မျှကျန်နေသည်ကို ကံအားလျော်စွာ တွေ့ရှိရလေ၏။ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိပြီးနောက် မောင်လှဦးသည် မိမိ၏ စိတ်ကို အလုပ်မပေးဘဲထားကာ တွေးမိတွေးရာ တွေးမိမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် အစီရင်ခံစာမျှမက ရောက်တတ်ရာရာ စာများကို အလျဉ်မပြတ်အောင် လျင်မြန်စွာ ရေးလျက်ရှိနေရာ ဇရပ်အပြင်၌ လေကလေးသည် တဖြည်းဖြည်းသုတ်လာ၍ သစ်ကိုင်း သစ်ခက်နှင့် သစ်ရွက်တို့သည် ယိမ်းယိုင်လှုပ်ခတ်ကြသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်သောအသံတို့သည် လူများတို့ ရယ်မောကြသော

အသံနှင့်တူ၍ သစ်ပင်ခေါင်း ဝါးလုံးခေါင်းများသို့ တိုးဝှေ့၍ ဝင်လာသောလေ၏ အသံတို့သည်လည်း ညည်းညူဘိသကဲ့သို့ အသံများနှင့်တူသည်ဟု မောင်လှဦးစိတ်၌ မှတ်ထင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဖယောင်းတိုင်မှမီးသည် ငြိမ်းတော့မည်ကဲ့သို့ ရုတ်တရက် မှေးမှိန်၍သွားလေရာ မောင်လှဦးသည် မည်သည့်အပေါက်က လေဝင်ရန်ရှိလေသနည်းဟု ကြည့်ကာ စုံစမ်းပါသော်လည်း အပေါက်ကို မမြင်သည့်ပြင် လေမှာလည်း များစွာမပြင်းထန်သည်ကို သိရှိရသဖြင့် အံ့သြမိလေ၏။

မောင်လှဦးသည် ဖယောင်းတိုင်မှ မီးတောက်ကိုကြည့်ရှုလျက်နေစဉ် လေသည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ အလှည့်ကျ တိုက်ခတ်နေဘိသကဲ့သို့ မီးတောက်သည် အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် အရပ်လေးမျက်နှာတို့သို့ တစ်လှည့်စီ ယိမ်းယိုင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်လှဦးမှာမူ မိမိမျက်နှာ၌သော် လည်းကောင်း၊ အဝတ်များ၌သော် လည်းကောင်း လေတိုက်ခတ်ခြင်းကို မခံခဲ့ရချေ။

ထိုထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတို့ကို မောင်လှဦး တွေ့မြင်ရသောအခါ တောအရပ်၌ ဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ အလွန်တရာ ဆိတ်ငြိမ်လှသည် တစ်ကြောင်း၊ ည၌အခါ ဖြစ်သည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ မောင်ဘမော်၏ အလောင်းသည် အနီး၌ ရှိနေသည်လည်း တစ်ကြောင်း၊ ၎င်းသေဆုံးသည့် အကြောင်းအရင်းကိုလည်း မသိရသေးသည် တစ်ကြောင်း၊ ခွေးတို့၏ တုန်လှုပ်သောအမူအရာကို တွေ့မြင်ရသည်လည်း တစ်ကြောင်းများကြောင့် တဖြည်းဖြည်း တဖြည်းဖြည်း ကျောမှ စိမ့်၍စိမ့်၍ တက်လာသည်နှင့် မိမိ၏ အသံကို မိမိကြားရ၍ အားရှိစေခြင်းငှာ အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ဟစ်လိုက်ပါသော်လည်း မေးခိုင်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် မောင်လှဦးသည် မိမိ၏ စာကို ဆက်လက်၍ ရေးမိရေးရာ ရေးလျက်ရှိရာ ကလောင်နှင့်စက္ကူ ခြစ်မိကြသဖြင့် တဂျစ်ဂျစ် တရဲရဲမြည်သောအသံနှင့် ခွေးတို့က ကြောက်အားကြီးသဖြင့် ညည်းညူသည့် အသံတို့သည် အလွန်ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော ထိုဖရပ်ကြီး၏ အတွင်း၌ ထင်ရှားစွာ ကြားရလေကုန်၏။

ထိုသို့ရှိနေစဉ် မောင်လှဦး၏ စိတ်၌လည်းကောင်း၊ ခွေးနှစ်ကောင်တို့၌လည်းကောင်း၊ ဖယောင်းတိုင်မှ မီးတောက်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ဖရပ်တစ်ခုလုံး၌ လည်းကောင်း၊ တစ်စုံတစ်ယောက် လာရောက်မည်ကို မျှော်လင့်စောင့်ဆိုင်းလျက် ရှိနေကြဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေကြရကား အလွန်တရာ အသည်းနှလုံး တုန်လှုပ်ဖွယ် ကောင်းလှလေ၏။

မောင်လှဦးသည် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် တုန်လှုပ်၍လာသည်ဖြစ်သောကြောင့် မည်သို့ပြုလုပ်ရမည်ကို ကြံစည်စိတ်ကူးလျက်ရှိနေစဉ် မိနီသည် ဝယ်တွားလျက်ရှိရာမှ ရုတ်တရက် ထိုင်၍ ခေါင်းထောင်ကာ အူလိုက်လေရာ ၎င်း၏ အသံမှာ အပြင်သို့အထွက်ဘဲ လည်ပင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆုပ်ညှစ်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရပ်တန့်၍ သွားလေ၏။ ထိုခဏ၌ ဖရပ်ကြီး၏ အပြင်ဝရန်တာမှ အသံတစ်ခုကို ကြားရလေရာ ထိုအသံမှာ တံခါးမင်းတုပ်ကို ဖြည်းညင်းစွာဖွင့် သောအသံနှင့် တူလှပေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ရုတ်တရက်ယူ၍ မိမိ၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျော်အောင်မြှောက်ပြီးလျှင် တံခါးကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မင်းတုပ်သည် ကျမြဲတိုင်း ပြန်၍ကျသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည့်ပြင် ချောက်ခနဲ မြည်သောအသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြားရမြင်ရသောအခါ

မောင်လှဦးမှာ ခေါင်းကြီး၍သွားသော်လည်း မကောင်းဆိုးဝါးတို့မည်သည်မှာ အိမ်အတွင်းအပြင်သို့ ဝင်ထွက်လိုသည့်အခါ မင်းတုပ်ကို ဒုက္ခခံ၍ ဖွင့်ပိတ်ခြင်းမပြုဘဲ အလိုအလျောက် ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်မည့်အဖြစ်ကို သတိရသည်နှင့် တစ္ဆေမဟုတ် လူပင်ဖြစ်မည်ဟု အောက်မေ့၍ "ဘိုးကံလား ဟေ့" ဟုမေးလိုက်ရာ မည်သို့မျှ ပြန်ပြောဘဲ ဆိတ်ငြိမ်စွာရှိနေလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးက တစ္ဆေလည်းမဟုတ်၊ ဘိုးကံလည်းမဟုတ်ဘဲ သာမညရန်သူဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိမှာ ကြောက်ဖွယ်မရှိ လက်နက်ပြည့်စုံသည့်ပြင် တံခါးမှာလည်း လုံခြုံစွာရှိသည်ဟု မိမိကိုယ်ကို မိမိပြောလျက် မင်းတုပ်ကို ကြည့်လိုက်မိပြန်ရာ မင်းတုပ်သည် ပွင့်လျက်ရှိနေပြန်သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

မောင်လှဦးမှာ မင်းတုပ်ကို မိမိကိုယ်တိုင် ချထားခဲ့သည့်ပြင် ၎င်းမင်းတုပ်မှာ သံချေးများ တက်၍နေသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျပ်တည်းခဲ့ယဉ်းစွာ ပိတ်ထားခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို သတိရသည့်ပြင် အလိုရှိ၍ ဖွင့်သောအခါ၌လည်း မနည်းအားထုတ်၍ ဖွင့်ရဦးမည်ဟု အောက်မေ့မိခဲ့သည်ကိုပင် သတိရမိပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ယခုမှာမူ မင်းတုပ်သည် ပွင့်လျက်ရှိနေရာ အသံမျှမကြားအောင် မည်သူဖွင့်၍ သွားလေသနည်း။

မောင်လှဦးသည် မခံချင်သော စိတ်ရှိသည်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို လက်တစ်ဖက်တွင် ကိုင်လျက် တံခါးရှိရာသို့သွား၍ တံခါးကိုဖွင့်ပြီးလျှင် အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်လေရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်သည်နှင့် တံခါးကိုပိတ်၍ မင်းတုပ်ကို သေချာချပြီးလျှင် ထင်ရှားသေတ္တာရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

၎င်းနောက် မောင်လှဦးသည် ရှေးနည်းအတိုင်း ကလောင်တံနှင့် စက္ကူပေါ်တွင် တွေ့ရာရှစ်သောင်းစာများကို မရပ်မစဲဘဲ ဆက်လက်ရေးလေပြန်ရာ တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ မင်းတုပ်၏ အကြောင်းကို မေ့လျော့နေမတတ်ရှိသည်တွင် မိနီသည် ရုတ်တရက်ထ၍ ထိုင်ပြန်လေ၏။ ထိုအကြိမ်၌ကား မိနီသည် ယခင်အခါကကဲ့သို့ မအူဘဲ ကျော၌ရှိသော အမွှေးတို့သည် ရုတ်တရက် ထောင်၍ထလာလေရာ တုတ်ကြီးသည်လည်း ထိတ်လန့်သော အမူအရာနှင့် ရုတ်တရက် လွန်ခါထ၍ ဖြည်းညင်းစွာ ဟိန်းဟောက်လျက်ရှိလေ၏။ နောက်တစ်ခဏ၌ ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ဟိန်းဟောက်ကာ ဆုတ်ခံခံ၍သွားကြပြီးလျှင် ထရံသို့ရောက်သည့်ကာလ ခုန်၍ကိုက်တော့မည်ကဲ့သို့ သွားများကို ဖြဲလျက် ဟိန်းနေကြလေ၏။ ခွေးတို့သည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလျက် ဆုတ်သွားကြသည်ကို မောင်လှဦး တွေ့မြင်ရသဖြင့် မီးတိုင်ကိုမြှောက်ကာ မင်းတုပ်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ မင်းတုပ်သည် ပွင့်နေပြန်သည်ကို တွေ့မြင်ရပြန်လေ၏။ အလွန်တရာ အံ့ဩလှသည်ဖြစ်၍ မောင်လှဦးသည် မင်းတုပ်ကိုငေးလျက် ကြည့်နေစဉ် တံခါးသည် တဖြည်းဖြည်း ပွင့်၍ ပွင့်၍လာလေ၏။ ဤအခြင်းအရာကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှဦးသည် မီးတိုင်ကိုပစ်ချ၍ ထိုင်ရာမှထပြီးလျှင် သေနတ်ကို မောင်းတင်လျက် ဝင်လာသောသူကို ပစ်တော့မည်ဟု မှောင်ရိပ်မှချောင်းနေရာ မည်သူမျှဝင်မလာခဲ့ချေ။ ဝင်းထရံ၏ အပြင်၌ ဖြည်းညင်းစွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော သစ်ပင်ကြီးတို့ကိုသာလျှင် တံခါးပေါက် တစ်လျှောက်မှ တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုခဏ၌ အလွန်တရာအေးမြသော လေသည် တံခါးပေါက်မှ အခန်းတွင်းသို့ဝင်လာရာ မောင်လှဦးမှာ အရိုးသို့စိမ့်အောင် ချမ်းအေး၍ သွားသည်အခိုက်တွင်

ထင်ရှားသောဝတ္ထုပေါ်၌ရှိသော ခိုင်ယာရီစာအုပ်မှ စာရွက်တို့သည် လေ၏ အဟုန်ကြောင့် တဖျပ်ဖျပ်တရဲရဲ မြည်လျက်ရှိကြလေ၏။ မောင်လှဦး၏ နောက်၌ကား ခွေးနှစ်ကောင်တို့သည် မာန်သွင်း၍ ဟိန်းဟောက်နေရာမှ ကြောက်ရွံ့သဖြင့် ညည်းညူသောအသံသို့တိုင် ရောက်ခဲ့ကြလေရာ မိနီမှာ ရှမ်းခွေးကြီးဖြစ်သဖြင့် ၎င်း၏ ရှည်လျားသောအမွေးတို့ကို လေသည် ရိုက်ခတ်လျက်ရှိလေ၏။

မိနီသည် ကြောက်ရွံ့သည်ထက် ကြောက်ရွံ့လာသည့်လက္ခဏာနှင့် ရွှေ့၍ ရွှေ့၍ သွားလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကြောက်အားကြီးသဖြင့် သည်းမခံနိုင်အောင် ရှိသည်နှင့် ခုန်၍ဟပ်လိုက်ရာ မည်သည့်ဝတ္ထုကိုမျှ မကိုက်မိသည်နှင့် အမြီးကုပ်ကာ တုတ်ကြီး၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် မည်သည့်အရာဝတ္ထုကို ခွေးမ မြင်လေသနည်းဟု မီးခြစ်၍ကြည့်ပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိလေ၏။ တံခါးပေါက်မှဝင်လာသောလေ၏ အဟုန်ကြောင့် တံခါးသည် ပွင့်ချည်ပိတ်ချည် တကျီကျီမြည်လျက် လေသည် အေးမြသည်ထက် အေးမြ၍လာလေရာ ခွေးတို့မှာလည်း မောင်လှဦး၏ ခြေအနီးမှ နားကွဲမတတ် အော်မြည်ညည်းညူလျက် ရှိကြလေရကား မောင်လှဦးသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှမမြင်ရဘဲလျက် ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်ပျက်နေသော ဤအခြင်းအရာကို သည်းမခံနိုင်သည်ဖြစ်၍ အပြင်သို့ ထွက်ပြေးရန် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ တစ်ဟုန်တည်း ပြေးလာခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် မောင်လှဦးသည် တံခါးပေါက်ကို ကျော်လွန်၍ မထွက်နိုင်ခဲ့ချေ။

တံခါးအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အလွန်တရာ ပြင်းထန်လှစွာသော လေပြင်းမုန်တိုင်းကြီးတို့သည် ဇရပ်တံခါးပေါက်မှ ဇရပ်၏ အတွင်းသို့ တိုက်ခတ်တိုးဝင်လျက် ရှိလေရာ မောင်လှဦးသည် မည်မျှပင်ကြိုးစားအားထုတ်၍ အပေါက်မှ ထွက်ပါသော်လည်း လေ၏ အဟုန်ကြောင့် ရှေ့သို့မတက်နိုင်ဘဲ နောက်သို့သာလျှင် လန်၍ ဆုတ်ခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် ကြမ်းပေါ်၌ လေးဘက်တွားသွားလျက် ကြမ်းကြားတို့ကို လက်သည်းနှင့် ခြစ်ကုပ်ကာ ရှေ့သို့တက်ပါသော်လည်း တစ်ထွာ တစ်မိုက်မျှမတက်နိုင်ဘဲ နောက်သို့သာ လန်၍မသွားစေရန်ကိုပင် အလွန်အားထုတ်လျက် ရှိနေခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ၌ကား မောင်လှဦးမှာ အစွမ်းကုန် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လှသဖြင့် ရူးသွပ်လှစမ်းပင် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ကြမ်းပေါ်၌သာ အလျားလိုက်မောက်ပြီး မြွေကဲ့သို့ တွန့်လိမ်၍ လက်တစ်လုံးခန့်မျှ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ အားကုန်ဖျစ်ညှစ်ကန်ကြောက် တိုးတက်သည့်အခါမှ နောက်ဆုံး၌ အပြင်သို့ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ဇရပ်အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လေသည် ကြက်မွေးခန့်မျှ မလှုပ်အောင် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်၍သွားလေရာ မောင်လှဦးသည် ဝပ်လျှိုးလျက်ရှိရာမှ တစ်ခါတည်း ထပြေး၍ ဆယ်လှမ်းခန့်လောက် ပြေးမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခွေးနှစ်ကောင်၏ အသံကိုကြားသည်နှင့် ရပ်တန့်ကာ လှည့်၍ကြည့်မိလေ၏။

ခွေးနှစ်ကောင်တို့မှာလည်း မောင်လှဦး၏ နောက်သို့ လိုက်မည်ဟု ဇရပ်ပေါက်ရှိရာသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှဦး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အတိုင်း လေမုန်တိုင်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သည့်ဟန်ဖြင့် အပေါက်သို့ပြုချည် အတွင်းသို့ ပါသွားချည်နှင့် အဖန်တလဲလဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ရှိနေကြရာ ၎င်းတို့၏ နှုတ်သီးတို့မှာလည်း အသက်ထွက်လှမတတ်

နက်ကျယ်သောအသံတို့ဖြင့် ဟိန်းဟောက်အူမြည်ကာ တစ်တောလုံးဆူညံစွာ ရှိနေခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက်တစ်ဖန် ခွေးတို့သည် အားမာန်ထုတ်၍ ဝပ်လျှိုးကုန်းကွ၍ လာကြပြန်ရာ တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်ကြပြန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပတတ်ရပ်လျက် ပါးစပ်မှအမြှုပ်တစ်စီ ထွက်ပြီးလျှင် ပေါက်ကွဲမတတ် ပြူး၍ထွက်သောမျက်လုံးတို့နှင့် မောင်လှဦးအား ကယ်ပါဟူ၍ မဆိုတတ်သော်လည်း ဆိုလိုဘိသကဲ့သို့ ကြည့်ရှုနေကြလေရာ မောင်လှဦးမှာ ကြောက်ရွံ့လှသည် မှန်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့သောစိတ်ထက် သနားသောစိတ်သည် ပိုမို၍လာခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ခွေးများကို ကယ်ဆယ်ရန် တုံ့ပြန်၍ သွားမည်အပြုတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် လက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ခွေးများကို တွန်းလိုက်သည့်လက္ခဏာနှင့် ပက်လက်လန်ကာ လဲသွားကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ ခွေးနှစ်ကောင်တို့မှာ အူအသည်းလှိုက်မျှ တညီတညာတည်း အူကြပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်၍သွားကြလေ၏။

အသံစဲသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မိုးကောင်ကင်သည် ရုတ်တရက် လင်း၍လာသဖြင့် မောင်လှဦးသည် နာရီကိုကြည့်လိုက်ရာ ၄ နာရီခွဲမျှရှိသေးကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။ နေမင်းမှာလည်း တောင်ကွယ်လုဆဲ ရှိနေလေ၏။

ထိုအခါ မောင်လှဦးသည် ယင်းကဲ့သို့ ရုတ်တရက် မှောင်မိုက်၍ ရုတ်တရက် လင်းလာသည့် အကြောင်းကို နားမလည်နိုင်ဘဲ ခေါင်းထဲ၌ ရှုပ်ထွေးမွန်ဝေပြီးလျှင် ယီးတီးယိုင်တိုင်နှင့် ဘိုးကံရှိရာသို့ သွားလေ၏။ ဘိုးကံစောင့်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ဘိုးကံနှင့်မြင်းပါ ပျောက်ဆုံး၍ မောင်လှဦး၏ မြင်းတစ်ကောင်တည်းသာလျှင် မြက်စားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ လူမှန်းသူမှန်း ကောင်းစွာပင်မသိဘဲ မြင်းပေါ်သို့ အနိုင်နိုင်တက်ပြီးလျှင် မောင်လှဦးသည် မြင်းဖက်ကို ပုံ၍ပေးလိုက်ရာ မြင်းသည် မိမိလာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်၍သွားသဖြင့် မောင်လှဦးမှာ မြင်းလည်ဆံကိုဆွဲလျက် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ခရီးအတန်ငယ်သွားမိလေလျှင် မောင်လှဦး၏ တပည့်တို့သည် ရွာသား ၂၀ ခန့်တို့ကို ခေါ်၍လာကြသည်နှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့ကြသဖြင့် စကားမေးမရသော မောင်လှဦးအား ခံတွင်းမှ အရက်များလောင်း၍ထည့်ပြီးလျှင် သက်သာခွင့်ရသောအခါမှ ဇရပ်ပျက်သို့ ဆက်လက်၍ သွားကြလေ၏။

သာမညလူတို့မှာ ယင်းကဲ့သို့ ပြင်းထန်စွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ထိုအရပ်သို့ တစ်နေ့အတွင်း ထပ်မံသွားရောက်ရန် ရဲဝံ့မည်မဟုတ်ဖြစ်လေရာ မောင်လှဦးမှာမူ စိတ်တင်းခိုင်မာသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်နှင့် ခေါင်းဆောင်အဖြစ်နှင့် ချက်ချင်းပင် ပြန်လိုက်ခဲ့ပြန်လေ၏။ လိုက်လာကြသောသူများအနက် တပည့်ဘိုးကံလည်း ပါဝင်ခဲ့လေသည်။

ဇရပ်ပျက်ကြီးသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ လူအလုံးအရင်းနှင့်တကွ ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွားကြလေရာ ထိုအချိန်၌ကား နေဝင်ပြီဖြစ်သဖြင့် ရွာသားတို့သည် မီးရှူးတိုင်များကို လက်၌ကိုင်ကာ စကားတီတိုးပြောဆိုလျက်ရှိကြလေ၏။ မီးရှူးတိုင်မှ အရောင်တို့သည်လည်း ဇရပ်အတွင်း၌ ရဲရဲနီသောအရောင်ဖြင့် ကွန့်မြူးလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည့်ပြင် ဝတ္ထုပစ္စည်းတို့နှင့်

တိုင်တို့၏ အရိပ်များသည်လည်း လူများကို ရောင်တိမ်းကာ တူတူပုန်းလျက်ရှိသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားရွေ့ပြောင်းလျက် ရှိကြလေ၏။ မောင်လှဦးက ရှေ့ဆုံးမှခေါ်ဆောင်သွား၍ မောင်ဘမော်၏ အလောင်းရှိရာသို့ ရောက်ကြလေလျှင် အလောင်းမှာ စောင်လစ်လျက် ဟင်းလင်းငုတ်တုတ် ရှိနေသည့်ပြင် အလောင်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ တုတ်ကြီးနှင့်မိနီတို့သည် မောင်ဘမော်ကြည့်ရင်း ဝပ်လျက်သေနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ အလောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုမှာ ၆ လုံးသောမျက်စိတို့သည် မျက်နက်အလျဉ်းမပေါ်ဘဲ မျက်နက်သည် အတွင်းဘက်သို့လှည့်ပြီးလျှင် အပြင်၌ကား အရောင်အဆင်းမရှိ ပကတိအဖြူသက်သက်သာ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုအခြင်းအရာများကို ရွာသားများမြင်တွေ့ရသောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလျက် လူများသောကြောင့်သာလျှင် မပြေးကြဘဲရှိလေရာ ရွာသားအချို့တို့သည်မိမိတို့ ဆောင်ခဲ့သော ထမ်းစင်ပေါ်သို့ အလောင်းတင်မည် ပြုကြသည်တွင် အခန်းတွင်းမှ မိုးခြိမ်းသံကဲ့သို့ နက်ကျယ်သော အသံကြီးကို ကြားရသဖြင့် တန့်ရပ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထိုခဏ၌ အခန်းတံခါးသည် ပြင်းထန်စွာမြည်၍ ပွင့်သွားပြီးလျှင် လူတစ်ယောက်သည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်ပေါ်၍ လာခဲ့လေ၏။ ထိုသူသည်ကား နှုတ်ခမ်းအလျဉ်းမရှိသဖြင့် ဖွေးဖွေးဖြူသော သွားတို့ကိုဖြုလျက် နားရွက်နှစ်ဖက်တို့သည် ကြမ်းသို့ခိုက်သည့်တိုင်အောင် တွဲရွဲကျ၍ ဆင်၏ နားရွက်ကဲ့သို့ လူးလာခတ်လျက်ရှိလေ၏။

သို့ရာတွင် ထိုသူ၏ ထူးဆန်းဆုံးသောအရာတို့မှာ ၎င်း၏ မျက်လုံးများပင် ဖြစ်လေသည်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးတို့မှာ ရွေးကြီးစေ့ပမာကရှိ၍ အလွန်ရင့်သော အစိမ်းရောင် ရှိလေရာ ၎င်းမျက်လုံးတို့၏ နောက်မှ ဖယောင်းတိုင်တစ်ရာခန့်အားရှိသော ဓာတ်မီးနှင့်ထိုး၍ ပေးသကဲ့သို့ အရောင်တလက်လက် ထွက်လျက်ရှိလေ၏။

ထိုသူသည် အခန်းပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ရှားခြင်းမရှိဘဲ လူအများတို့အား ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေရာ ရွာသားတို့လည်း ကြက်သေသေလျက် စိုက်ငေးကာ ကြည့်နေကြလေ၏။

ထိုသို့ကြည့်နေကြစဉ် နှုတ်ခမ်းမရှိသော ပါးစပ်သည် ပွင့်သွား၍ လျှာသည် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းရှည်၍ လာပြီးလျှင် လျှာဖျားသည် နွေးသေကောင်ကို လိပ်ယူသွားသည်ကို မြင်ကြရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တညီတညာတည်း အသံကုန် အော်ဟစ်ကြပြီးလျှင် အပြင်သို့ တစ်ဟုန်တည်း ထွက်ပြေးကြလေ၏။

မောင်လှဦးမှာ ထိုအချိန်မှစ၍ တဟုန်တည်း မြင်းနှင့်စိုင်းလာခဲ့ရာ ညောင်ပင်သာရွာ ဦးထွန်းရင်၏ အိမ်သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါမှ ရပ်တန့်ခြင်း ဖြစ်လေသတည်း။

ငါးရံ့မင်းပရိတ်

ရွာတစ်ရွာတွင် အလွန်မိုးခေါင်လှ၍ ကန်ရေများ ခန်းခြောက်လာသဖြင့် ကျွဲ၊ နွားများ မဆိုထားဘိ၊ လူများအတွက် သောက်သုံးရန်ရေမရှိ၊ အတိဒုက္ခရောက်နေကြသတတ်။ တစ်နေ့သည့် ရွာသားများ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြရာ သက်ကြီးရွယ်ရင့် တစ်ဦးက ငါးရံ့မင်းပရိတ်ရွတ်လျှင် မိုးရွာတတ်သည်ဟု ကြားဖူးကြောင်း ပြောသော်လည်း ငါးရံ့မင်းပရိတ်ကို ရွတ်ဆိုနိုင်သူ မပြုမထွက်သဖြင့် အခက်ကြုံလျက်ရှိလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖက်ဖြူလိပ်ကို လက်ကြားညှပ်ကာ အငွေများထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာလျက်ရှိသော ကျောင်းဒကာကြီး ဦးလောက မိမိကျောင်းတွင် တင်ထားသော ဘုန်းတော်ကြီးအတွက် နာမည်ကောင်းထွက်ရန် အကွက်ဆိုက်လာပြီဟု ဆေးပေါလိပ်ကိုချ၍ “ဘာခက်သလဲ ငါ့ရှင်တို့၊ ငါတို့သူတကာတွေ မရပေမယ့် ငါ့ဘုန်းကြီး ဦးနန္ဒိယ ဗဟုသုတစုံတယ်ကွ၊ ငါ သွားပြီး လျှောက်စမ်းချေမယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျောင်းသို့သွားလေ၏။

ကျောင်းတွင် ကျောင်းဒကာ ဦးလောက တစ်နယ်လုံး မိုးခေါင်နေသည့်အတွက် အခက်ကြုံနေကြရာတွင် ငါးရံ့မင်းပရိတ်ရွတ်ရလျှင် မိုးရွာတတ်သည်ဟု ကြားဖူးသည့်အတိုင်း ဘုန်းတော်ကြီးထံသို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် လျှောက်ထားလေ၏။

ဦးနန္ဒိယမှာ လူလည်လုပ်နိုင်သော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်ရကား ငါးရံ့မင်းပရိတ် မရသည်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရန် ရှက်သည်နှင့် ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေသော ပါဠိစာများကို ပြန်၍နူးရန် လိုသေးကြောင်း ပြော၍ ရက်ချိန်းသတ်ကာ ဒကာကို ပြန်လွှတ်လိုက်လေ၏။

အခက်ကြုံနေသော ဦးနန္ဒိယသည် ဦးခေါင်းကိုပွတ်ရင်း၊ ကျောင်းဦး၌ တစ်ပါးတည်း စင်္ကြံလျှောက်နေစဉ် ‘ချောက်ချ’ ဝါသနာပါသော ဧည့်သည်ဒါယကာ တစ်ဦးရောက်လာ၍ ဝတ်ချလေ၏။

အချို့သော လူရွယ်များသည် ‘တတ်ယောင်ကား’ လုပ်ချင်သောလူများကို ကြီးငယ်မရွေး ဂုဏ်သိက္ခာမထောက် ‘ချောက်ချ’ ချင်သော ဝါသနာရှိတတ်ကြလေရာ ယခုဆိုက်ရောက်လာသော ဒကာမှာ ၎င်းဝါသနာမျိုးရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အာလ္လာပ သလ္လာပစကား ပြောကြပြီးနောက် ဦးနန္ဒိယက နယ်တွင် မိုးခေါင်နေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြပြီးလျှင် နောက်ဆုံးတွင် ငါးရံ့မင်းပရိတ် ရပါသလောဟု ဒကာအား မေးလေ၏။ ဒကာက ရကြောင်းဝန်ခံပြီးနောက် “သို့သော် ဒီလိုပါဘုရား၊ ဒီပရိတ်ဟာက ရတိုင်းလျှောက်ရွတ်လို့ အရာမရောက်ပါ၊ ဌာန်ကရိုက်ကျအောင် သူ့အစီအစဉ်အတိုင်း ကျကျနန ရွတ်နိုင်မှ ကောင်းကောင်းအကျိုးရှိနိုင်ပါတယ် ဘုရား၊ ဒါထက် ကိုယ်တော့်ကျောင်းမှာ ဦးပဉ္စင်း ဘယ်နည်းရှိပါသလဲဘုရား”

“သုံးပါးရှိတယ် ဒကာကြီး”
“ကိုရင်များကော ဘုရား”

“ငါးပါးရှိတယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်ပေတော့ဘုရား၊ စင်မြင့်မြင့်ဝိုင်းဝိုင်းတစ်ခုကို သုံးဆင့်တိတိ ထိုးပေစေ၊ ထိပ်ဆုံးအဆင့်က ကိုယ်တော့်အတွက်၊ ဒုတိယအဆင့်က ဦးပွင်းသုံးပါးအတွက်၊ အောက်ဆုံးအဆင့်က ကိုရင်ကလေးငါးပါးအတွက် စီမံထားရမယ်။ ဟိုနေ့ကျတော့ ကိုယ်တော်က ထိပ်ဆုံးအဆင့်တက်ပြီး ယပ်တောင်ထမ်း ရပ်နေရမယ်။ ဦးပွင်းသုံးပါးက အလယ်အဆင့်မှာ ကိုယ်တော့်ကို ပတ်ချာဝိုင်းပြီး ယပ်တောင်ကိုယ်စီနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေကြရမယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ဤနေ့တွင် ရွတ်ဆိုရမည့် စာပိုဒ်ကို ရွတ်ပြသွားလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ရွတ်ဆိုရမည့်စာကို မှတ်ယူထားပြီးလတ်သော် ဒကာက “ရွတ်ရာမှာ ဋ္ဌာန်ကရိုက်ကျပေစေ ဘုရားနော်၊ ကမ္ဘာဝါများရွတ်သလို အာလုပ်သံပါပါနဲ့ ငေါက်ငေါက်ပြီး ရွတ်ရတယ်ဘုရား” စသည်ဖြင့် မှာထားခဲ့လေ၏။

ဦးနန္ဒိယသည် ကျောင်းဒကာ ဦးလောကကိုခေါ်၍ ရွာလယ်ခေါင်တွင် သုံးထပ်စင်ဝိုင်းတစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားရန် မှာထားလိုက်ရာ ဘုန်းကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း တစ်ရွာလုံး ဝိုင်းဝန်းဆောက်လုပ်ကြသဖြင့် တစ်ခဏချင်းတွင် ပြီးစီးလေ၏။ စိတ်အားထက်သန်လှသော ရွာသားများသည် စင်မြင့်၏ ထိပ်လည်ခေါင်တွင် တံခွန်ကုက္ကားများ စိုက်ထူ၍ ထားကြလေ၏။

ချိန်းထားသောနေ့၌ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လှည်းနွားများနှင့် လာရောက်ကြလေရာ စင်မြင့်ပတ်လည်၌ လူထုကြီးမှာ ကြိတ်ကြိတ်တိုးလျက် ရှိနေကြလေ၏။

ခေါင်းလောင်းထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုန်းတော်ကြီး၊ ဦးပွင်းသုံးပါးနှင့် ကိုရင်ကလေးငါးပါးတို့သည် ထေရ်စဉ်ဝါစဉ်အတိုင်း စီတန်းကာ ကြွလာကြ၍ ဦးနန္ဒိယသည် စင်မြင့်၏ ပထမဆင့်သို့ တက်ကာ ယပ်တောင်ကို ထမ်းလျက်ရပ်နေစဉ် ဦးပွင်းများနှင့် ကိုရင်ကလေးများသည် မှာခဲ့သည့် အစီအစဉ်အတိုင်း သူ့အဆင့်နှင့်သူ ယပ်တောင်ကိုယ်စီ ထမ်းလျက် ရပ်နေကြလေ၏။

ပရိသတ်တို့သည် ထူးဆန်းသော စင်မြင့်နှင့် ထူးဆန်းသော အပြုအမူကို ပါးစပ်ဟာလျက် အံ့ဩစွာနှင့် ငေးကြည့်နေကြစဉ် ဦးခေါင်းထက်တွင် တံခွန်ကုက္ကားများ တဖွားဖွားနှင့် ရပ်နေသော ဦးနန္ဒိယမှာ “သဒ္ဓါပုတီး” ဟု မန်ပါပါငေါက်ဆိုရင်း ယပ်တောင်ကို ထမ်းလျက် လက်ယာရစ် တစ်ပတ်လှည့်လိုက်လေရာ ပရိသတ်များမှာ ရယ်ချင်လှသော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြောက်သည်နှင့် ကုန္တေလုပ်၍ နေကြရ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ အလယ်ဆင့်တွင် ဖိုခနောက်ဆိုင်ရပ်နေသော ဦးပွင်းသုံးပါးတို့က “လုံးကြီးဇရာ” ဟု တစ်ညီတညွတ်တည်းဆိုကာ နေရာတွင် လက်ဝဲရစ် တစ်ပတ် လှည့်လိုက်ကြလေရကား ပရိသတ်တို့သည် အူထဲတွင် တခွံခွံ ဖြစ်လာကြသဖြင့် အောင့်အည်းချုပ်တည်းရန် မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ဤနေရာ ထိုနေရာတို့မှ တခိုခိတခစ်ခစ် ရယ်သံများ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် အောက်ဆုံးဆင့်ရှိ ကိုရင်ကလေး ငါးပါးတို့က “နီတဲ့မှ နီပြာပြာ” ဟူ၍ ညီညာစွာ သံကုန်ဟစ်အော်ရင်း ယပ်တောင်ကလေးများကို မြှောက်ကိုင်ကာ လက်ယာရစ် လှည့်လိုက်ကြလေရကား အားလုံးသော ပရိသတ်တို့၏ ပါးစပ်က ငါးကနဲအသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာတော့၏။

ဘုန်းတော်ကြီးကမူ ငါးရုံမင်းပရိတ်ကို ရယ်စရာမှတ်ကြသလောဟု ဒေါဖောင်းကာ ဆောင့်ဆောင့်ပါအောင် ကြွဆင်းသွားလေရာ ဦးပဉ္စင်းများနှင့် ကိုရင်ကလေးများလည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြလေတော့သတည်း။

မိုးမှာမူ ဆက်လက်၍ ခေါင်မြဲတိုင်း ခေါင်လျက်ပင်ရှိလေတော့၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒကာကြီးသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်လာ၍ ထပ်ချပြီးလျှင် ငါးရုံမင်းပရိတ်အကြောင်းကို မေးလျှောက်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးက နေရာမကျကြောင်း ပြန်ပြော၏။

“တပည့်တော်လျှောက်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း လုပ်ရဲ့လား ကိုယ်တော်”
ဟု မျက်နှာကို လက်ကိုင်ပဝါနှင့် ချွေးသုတ်ရင်းမေးရာ-

“လုပ်ပါတယ် ဒကာကြီး၊ စင်မြင့်ကြီး ဟိန်းနေအောင် ဆောက်ရောဗျာ၊ ကျုပ်က အထက်ဆုံးဆင့်က၊ ဦးပဉ္စင်းများက အလယ်ဆင့်၊ မောင်ရင်များက အောက်ဆုံးဆင့်က ယပ်တောင်ကိုယ်စီနဲ့ ရွတ်ပါတယ် ဒကာကြီးရဲ့”

“လက်ယာရစ် လက်ဝဲရစ် မှန်ရဲ့နော်”

“မှန်ပါတယ် ဒကာကြီးရယ်”

“ရွတ်ပုံကကော ဘုရား”

“ကျုပ်က ‘သဒ္ဓါပုတီး’ ဆိုလိုက်တော့ ဦးပဉ္စင်းများက ‘လုံးကြီးဇရာ’ ဆိုကြတယ်၊ နောက်ဆုံးကျတော့မှ မောင်ရင်များက ‘နီတဲ့မှ နီပြာပြာ’ လို့ ဆိုပါတယ် ဒကာကြီး”

“ဒါနဲ့တောင် မိုးမရွာဘူးပေါ့ ဘုရား”

“တစ်စက်မှ မကျပါဘူး ဒကာကြီး”

“ဒါဖြင့် ကိုယ်တော့်တို့ဟာက အနီများသွားလို့ ထင်ပါရဲ့ဘုရား” ဟု လျှောက်ကာ လက်ကိုင်ပဝါကို မျက်နှာမခွာဘဲ ကျောင်းပေါ်မှ ခတ်သုတ်သုတ် ဆင်းသွားလေသတည်း။

သွားစိုက်ဆရာအမှု

ကျွန်တော်နှင့် မောင်သိန်းမောင်မှာ စုံထောက်မောင်စံရှားနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့စဉ်အခါက မောင်စံရှားထံမှ နည်းနိဿယခံယူလျက် ၎င်းစုံထောက်သော အမှုများ၌ အတော်အတန် ကူညီနိုင်ခဲ့သည့်ပြင် ရံဖန်ရံခါ မောင်စံရှားကိုယ်တိုင် မအားမလပ်သဖြင့် ထောက်လှမ်းစုံစမ်းခြင်း မပြုနိုင်သောအမှုများ၌ ကျွန်တော်အား စေလွှတ်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းစေရာတွင် အတော်ပင် ခရီးပေါက်ရောက်အောင် ကူညီနိုင်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မောင်စံရှား သေဆုံးသောအခါ၌ကား ၎င်း၏ ပညာများသည် ၎င်းနှင့်အတူပင် ပါသွားဘိသကဲ့သို့ ကျွန်တော်၌ တစ်စွန်းတစ်စမျှ အငွေအသက်မကျန်ရစ်အောင် ရှိနေခဲ့ပေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ကျွန်တော်မှာ မောင်စံရှားနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ခြင်းအားဖြင့် စုံထောက်ဝတ္ထုရေးသားခြင်း၌ အတော်ပင် အထုံဝါသနာပါရှိလေရကား ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မောင်စံရှား၏ကိုယ်စား စုံထောက်ခြင်းအမှုကို မပြုနိုင်စေကာမူ အစိုးရ ရာဇဝတ်ဘက်ဆိုင်ရာ မှတ်တမ်းစာအုပ်များမှ ကောင်းမွန်သောအမှုများကို စိစစ်ရှေးချယ်ပြီးလျှင် စုံထောက်မှုများ၌ ဝါသနာရှိသူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်စေခြင်းငှာ ဝတ္ထုသဘောဖြင့် ရေးကူးစီစဉ်ခွင့် ရစေရန် အထက်အရာရှိကြီးများထံ အခွင့်တောင်းလျှောက်ရာ ၎င်းတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ကောင်းနိုးရာရာ အမှုအခင်းများကို ဝတ္ထုသဘောဖြင့် ပြင်ဆင်ရေးသား စီစဉ်ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ အကယ်စင်စစ်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော အခြင်းအရာများဖြစ်၍ သက်ဆိုင်သောသူတို့၌ ထိပါးနှစ်နာခြင်း၊ ရှက်ကြောက်ခြင်း မဖြစ်စေရန် အမည်နာမများကိုသာလျှင် ပြောင်းလဲပြင်ဆင် ရေးသားရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကိုဘမင်းဆိုသူမှာ မန္တလေးမြို့သား သွားစိုက်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ မန္တလေးမြို့၌ ၎င်းအလုပ်တွင် အတော်အတန် နာမည်ရခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍ ထိုအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ရာတွင် အတော်ပင် ကြီးပွားခြင်းရှိလာခဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်း၌ မယားရှိသော်လည်း သားသမီး မရှိသေးသည်ဖြစ်၍ အကြင်လင်မယား နှစ်ယောက်တို့မှာ ရန်ကုန်သို့ရောက်ပြီးစ နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်ခန့်တွင် ညီညွတ်ချမ်းမြေ့စွာ အတူတကွ နေထိုင်လျက်ရှိကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှ ခြောက်တန်းခန့် အောင်မြင်ခဲ့ဖူးသည့် မသိန်းရင်ဆိုသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် ကိုဘမင်းဆိုင်သို့ ရွှေ့သွားကွပ်ရန် လာရောက်ရင်း သွားစိုက်ခြင်း အတတ်ကို သင်ကြားလိုကြောင်း ပြောပြလေရာ ကိုဘမင်းက မိန်းကလေးများမှာ သွားစိုက်ခြင်းအလုပ်၌ လုပ်ဖူးသည်ဟု မရှိငြားသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအလုပ်မှာ မိန်းမတို့နှင့် မသင့်လျော်ဟူ၍ ဆိုအပ်ဖွယ်ရာမရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် လက်ခံရန် သဘောတူညီခဲ့လေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ကိုဘမင်း၏ မိန်းမ မသက်မေက သိရှိသော်လည်း ဦးလေးနှင့် တူမအရွယ်ခန့် ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ကန့်ကွက်ပြောဆိုခြင်း မရှိသည့်ပြင် မသက်မေသည် မသိန်းရင်ကိုမြင်လျှင် မြင်ခြင်းပင် ချစ်ခင်ကြင်နာခြင်းရှိသဖြင့် မိမိတို့နေအိမ်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လည်ပတ်ရန် ဖိတ်ကြားခေါ်ငင်လေ့ ရှိလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကိုဘမင်းသည် မိမိ၏ မွေးရက်မွေးနေ့တို့ ထပ်သည်ဟု ထိုနေ့တွင် သံဃာတော်များကို မြို့ပတ်လမ်းရှိ မိမိ၏ နေအိမ်၌ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးရုံမျှမက ညဉ့်အခါ၌လည်း ဘုရားကိုးဆူ ပူဇော်၍ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများအား မိမိ၏ နေအိမ်၌ ဧည့်ခံကျွေးမွေးခြင်း ပြုလေ၏။ ထိုအိမ်သို့ သွားရောက်ကြသည့် မိတ်ဆွေများက ကိုဘမင်း၏ ဇနီး မသက်မေသည် ထိုည၌ အထူးသဖြင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ကြကြောင်း အချင်းချင်း ပြောမိကြသည်ဖြစ်ရာ ထိုည၌သည်ကား မသက်မေကို နောက်ဆုံး တွေ့မြင်ကြရသော ည၌ဖြစ်လေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ထိုည၌မှစ၍ မသက်မေမှာ မြေမျို၍ သွားဘိသကဲ့သို့ တစ်ခါတည်း ကွယ်ပျောက်၍ သွားပေသောကြောင့်တည်း။

မိတ်ဆွေများက မသက်မေ တစ်ယောက် မမြင်ပါကြောင်းနှင့် မေးမြန်းကြသောအခါ ကိုဘမင်းက အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မန္တလေးသို့ ထွက်သွားရကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။ ၎င်းနောက် တစ်လခန့်ကြာသောအခါ၌ မသက်မေမှာ မန္တလေးမြို့၌ သေဆုံးပြီဟူ၍ ကြေးနန်းရကြောင်းနှင့် ကိုဘမင်းက မိတ်ဆွေများအား ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါမှစ၍ ကိုဘမင်းနှင့် ၎င်း၏ လက်ထောက်တပည့် မသိန်းရင်တို့မှာ သွားအတူ လာအတူ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်လျှင်လည်း အတူ မည်သည့်နေရာ၌မခွဲဘဲ တတွဲတည်းတွဲနေကြသည်ကို မိတ်ဆွေများတွေ့မြင်ကြရ၏။ သို့ပါသော်လည်း မိန်းမသေဆုံးသော ယောက်ျားတို့ မည်သည်မှာ မိန်းမအသစ်ရှာမြဲ ဓမ္မတာပေတည်းဟု မည်သည့်မိတ်ဆွေကမှ များစွာအရေးမယူဂရုမစိုက် သွားမြဲလာမြဲသာလျှင် ရှိနေကြ၏။ သို့ရာတွင် မသက်မေနှင့် အတော်အတန် ချစ်ကျွမ်းဝင်ဖူးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကမူ မိမိ၏ မိတ်ဆွေ သေဆုံးသည်နောက် မည်မျှလောက်မျှ မချိန်မကြာသေးမီ အခြား မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် တတွဲတည်းတွဲနေသည်ကို မြင်ပြင်းကတ်သည်နှင့် ဂရုစိုက်၍ ကြည့်မိရာ တစ်ည၌ ကိုဘမင်းနှင့် ၎င်း၏လက်ထောက် မသိန်းရင်တို့ ဘိုင်စကုပ်ရုံထဲသို့ ဝင်၍အလာ သေချာစွာကြည့်မိသည်တွင် မသိန်းရင် ပန်ဆင်ထားသော စိန်နားကပ်မှာ မသက်မေ၏ နားကပ်ဖြစ်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။ ထိုသို့ တွေ့မြင်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းမိန်းမသည် သင်္ကာမကင်းခြင်းဖြစ်၍ ပုလိပ်အား သတင်းပေးပြီးလျှင် ပုလိပ်အရာရှိသည် အမှတ်မဲ့ထောက်လှမ်း စုံစမ်းရန် ကတိထားလိုက်လေ၏။ ၎င်းအရာရှိမှာ အင်စပိတ်တော် ဦးထွန်းတင်ဆိုသူဖြစ်လေရာ ၎င်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာ အထက်တန်းကြီးပင် မအောင်မြင်သော်လည်း စုံထောက်သည့်အရာဌာန၌ ဖွဲ့ကောင်းခြင်း၊ စိတ်ရှည်ခြင်း၊ အထူးအပင်ပန်းခံခြင်းတည်းဟူသော သတ္တိတို့ကြောင့် လျင်မြန်စွာ ရာထူးတိုးတက် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ဦးထွန်းတင်သည် ထိုအမှုကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထူးခြားသော အချက်နှစ်ရပ်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ပထမအချက်မှာ ကိုဘမင်း၏ဇနီး မသက်မေ အလောင်းကို ကိုဘမင်း၏ အိမ်ဝင်းအတွင်း ရေတွင်းပျက်တစ်ခု၌ တွေ့ရှိရခြင်း (အလောင်း၏ အပေါ်သို့ အုတ်ခဲများနှင့် မြေစိုင်းခဲများ ပစ်ချဖုံးဖိ၍ထားသဖြင့် အနံ့မထွက်နိုင်ဘဲ ရှိ၏။)၊ ဒုတိယအချက်မှာ ကိုဘမင်းနှင့် မသိန်းရင်တို့ တစ်ခါတည်း ပျောက်ကွယ်၍ သွားခြင်းဖြစ်၏။

ရောဝတီမြစ်အတွင်း မန္တလေးမှ ရန်ကုန်သို့ သွားသော စာပို့မီးသင်္ဘောပေါ်၌ သင်္ဘောစာရေး မောင်လှအောင်သည် အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များကို သတင်းစာတစ်စောင်တွင် စုံလင်စွာ ရေးသားဖော်ပြပါရှိသည်ကို ဖတ်ရှုရလေ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်များနှင့်အတူ ကိုဘမင်း၏ ရုပ်ပုံနှင့် မသိန်းရင်တို့၏ ရုပ်ပုံများလည်းပါရှိလေရာ မောင်လှအောင်သည် ဓာတ်ပုံများကိုလည်း သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ မသက်မေ၏ အလောင်းမှာ ပျောက်ဆုံးနေသော ကိုယ်အင်္ဂါအပိုင်းအစကို တွေ့ရှိအောင် သတင်းပေးနိုင်သူအား ဆုငွေထုတ်ပေးမည်ဟူသော ကြော်ငြာကိုလည်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ထိုအမှုမှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းသော အမှုဖြစ်သောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့၌ စာပို့သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်နေစဉ်ကသာလျှင်မဟုတ် သင်္ဘောပေါ်၌လည်း ဒုတိယတန်းခရီးသည်တို့ ထိုအကြောင်းကိုပင် ပြောဆိုလျက်ရှိနေကြသည်ကို မောင်လှအောင် ကြားရလေ၏။ မီးသင်္ဘောသည် ပြည်မြို့မှ ဆန်တက်လာခဲ့သောအခါ ဒုတိယတန်းခရီးသည်တို့မှာ ပဲပိုင်းတွင် ပြည့်နှက်အောင် ပါလာသည်ဖြစ်ရာ မောင်လှအောင်သည် ထမင်းစားသောအခါ၌ သင်္ဘောပဲပိုင်းရှိ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များနှင့်အတူ သွားရောက် စားသောက်လေ့ရှိသည် ဖြစ်ရာ ထမင်းစားသွားသည့် အခါတိုင်း နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသော ဒုတိယတန်းစီး ခရီးသည်များကို သေချာစွာ ကြည့်မိလေ၏။

ခရီးသည်များမှာ ကျောင်းပိတ်သောကြောင့် မိမိအရပ်သို့ ပြန်ကြသော ကျောင်းသား ခြောက်ယောက်၊ မြန်မာအရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် ၎င်း၏ မယား၊ ဘိုကပြားလေးယောက်၊ တရုတ်ကပြား နှစ်ယောက်၊ ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးနှင့် ကိုရင်ကလေးတစ်ပါး ဖြစ်လေသည်။ မောင်လှအောင်သည် သတင်းစာတွင်ပါသော ဓာတ်ပုံများနှင့် ခရီးသည်များ၏ ပုံကို အမှတ်မဲ့ နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်ရာ မည်သည့်ခရီးသည်မျှ ထိုဓာတ်ပုံနှင့် မတူကြောင်း တွေ့ရလေ၏။ ထိုသို့ နှိုင်းယှဉ်၍ ကြည့်ရခြင်းမှာ မောင်လှအောင်သည် စုံထောက်မောင်စံရှားဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖူးသဖြင့် စုံထောက်ခြင်း၌ အတော်အတန် ဝါသနာပါသည့်ပြင် ကိုဘမင်းနှင့် မသိန်းရင်တို့မှာလည်း အကယ်၍ မိမိ၏ သင်္ဘောနှင့် ပါလာခဲ့ပါမူ ဒုတိယတန်းဖြင့် သွားလာမည့်သူများဖြစ်သည့်အတွက် ပါလိုပါငြားဟူ၍ သဘောမျိုးနှင့် ကြည့်မိခြင်းဖြစ်ပေ၏။

ထိုညနေ၌ မောင်လှအောင်သည် ခရီးသည်များနှင့် ကိုဘမင်း၏ အမှုအကြောင်းကို အပျင်းပြေပြောဆိုကြရာ အရာရှိ လင်မယားသည် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလိပ် ကပြားများသည် လည်းကောင်း၊ တရုတ်ကပြားများသည် လည်းကောင်း၊ ဦးပဉ္စင်းသည် လည်းကောင်း ထိုအမှု၌ အလွန်တရာ စိတ်ပါလက်ပါ အကြံဉာဏ် ပေးလျက်ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ ကိုရင်ကလေး တစ်ပါးတည်းသာလျှင် အမှုအကြောင်းကို အလျဉ်း ဂရုမစိုက်သည့်လက္ခဏာနှင့် မိမိ၏ ဆွမ်းကို ငုံ့ကာ ဘုဉ်းပေးနေလေ၏။

ထိုည၌ မောင်လှအောင်လည်း ဆိပ်ကမ်းသို့တက်၍ လည်ပတ်ပြီးနောက် ညဉ့်နှက်သောအခါမှ သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်လာရာ ရုတ်တရက် မအိပ်ချင်သေးသည်နှင့် ယခင်က သတင်းစာကို ယူ၍ ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရှုပြန်လေ၏။ ယင်းသို့ ကြည့်နေစဉ် မောင်လှအောင်သည် အကြံတစ်ခုရသည်နှင့် ကိုဘမင်း၏ ပုံတွင် ပါသော နှုတ်ခမ်းမွှေးကို မြေဖြူဖျက်၍ ပုံကို ကြည့်ပြန်သောအခါ များစွာ အံ့သြမိလေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ထိုကဲ့သို့

ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါတွင် ကိုဘမင်း၏ ပုံသည် ဒုတိယတန်းခရီးသည် တစ်ယောက်၏ရုပ်နှင့် အလွန်တရာ တူလှပသောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် ခရီးသည်တစ်ဦးသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းနှင့် ကြော်ငြာ ထုတ်ထားသောသူ၏ ရုပ်ပုံနှင့် တူညီခြင်းရှိရှိမှုနှင့် မည်သို့မျှ ပြုလုပ်နိုင်သေးသည် မဟုတ်၊ လူတူမရှားဟူသော စကားပုံလည်း ရှိသေး၏။ ရုပ်အသွင် တူညီမှုထက် လုံလောက်သော သက်သေချက်ရမှသာလျှင် အရေးယူနိုင်မည် ဖြစ်၏။ ၎င်းနောက် မောင်လှအောင်သည် စက္ကူတစ်ခုကို အပေါက်ငယ်တစ်ခုဖြစ်အောင် ဖောက်ပြီးနောက် မသိန်းရင်၏ ဓာတ်ပုံ၌ ဆံထုံးဆံစ စသည်များကို ဖုံးမိစေလျက် မျက်နှာသက်သက်သာလျှင် ပေါ်ထွက်စေအောင်ပြုလျက် ကြည့်ပြန်ရာ ရှေ့ကထက်ပင် သာ၍ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ပြန်လေ၏။ အကြောင်းသော်ကား ထိုပုံမှာလည်း အခြားခရီးသည်တစ်ယောက်၏ရုပ်နှင့် တူညီကြောင်း တွေ့ရပြန်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းနောက် မောင်လှအောင်သည် ခရီးသည်များဆင်းမည့် ဆိပ်ကမ်းစာရင်းကို ကြည့်ပြန်ရာ ကျောင်းသား ခြောက်ယောက်တို့မှတစ်ပါး ကျန်သောခရီးသည်များမှာ မန္တလေးမြို့သို့ တိုင်အောင် လိုက်ပါမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်လှအောင်သည် နောက်ဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောဆိုက်မည့်အခါတွင် မန္တလေးမြို့ရှိ ပုလိပ်အရာရှိများထံသို့ သံကြိုးတစ်စောင် ရိုက်ကြားပေးပို့လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မောင်လှအောင်သည် ဒုတိယတန်းပွဲခန်းသို့ ထမင်းစား သွားရောက်သောအခါတွင် ခရီးသည်များ၏ အကဲကိုခတ်လေရာ ၎င်းတို့မှာ မိမိ၏ အကြံကို ရိပ်မိသည်မရှိဘဲ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် ထွေရာလေးပါးစကားများကို ရယ်မောပြောဆိုကာ ရှိနေကြလေ၏။ မန္တလေးသို့ ဆိုက်ကပ်သည့်နေ့၌ မောင်လှအောင်သည် ထမင်းစားပြီးသဖြင့် စားပွဲမှ ထလာသောအခါတွင် ဦးပွင်း၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုနှင့် စကားပြောရန်ရှိသောကြောင့် မိမိ၏ အခန်းသို့ လိုက်ပါရန် လျှောက်ထားလေရာ ဦးပွင်းသည်လည်း သွက်လက်စွာ လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ဦးပွင်းသည် မောင်လှအောင်နှင့်အတူ လိုက်ပါလာခဲ့၍ နှစ်ဦးလုံးသည် မောင်လှအောင်၏ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်လှအောင်သည် တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်လေ၏။

ဦးပွင်း ။ ။“ဘာကိစ္စလဲ ဒကာကြီး”
အောင် ။ ။“တပည့်တော် အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခုတွေ့ထားလို့ပါ ဘုရား”
ဦးပွင်း ။ ။“ဘယ်လို ကိစ္စလဲ၊ ကျုပ်က လူမှ မဟုတ်ဘဲ ဒကာကြီး၊ ကိစ္စရှိရင် ဒကာကြီးတို့ လူအချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပါတော့လား”
အောင် ။ ။“လူအချင်းချင်းကို တပည့်တော် မယုံနိုင်ဘူးဘုရား၊ ဦးပွင်းကိုသာ ယုံကြည်ထိုက်တယ် ထင်မှတ်လို့ တပည့်တော် တိုင်ပင်လိုပါတယ်ဘုရား”
ဦးပွင်း ။ ။“ကိုင်း ဒါဖြင့်ပြော”

အောင် ။ ။“တပည့်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ တစ်နေ့က တပည့်တော် ပြောတဲ့ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက် ပါလာတယ်”

ဦးပွင့် ။ ။“ဟေ ဘယ်သူလဲ”

အောင် ။ ။“ကိုဘမင်းဆိုတဲ့ သွားစိုက်ဆရာဝန်ပါဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“ဒကာကြီးက ရယ်စရာ ပြောနေတယ် မှတ်တယ်”

အောင် ။ ။“တကယ်ကိုပါ ဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“ဒကာကြီး ဒါဖြင့် ဘယ်နယ် လုပ်မလဲ”

အောင် ။ ။“တပည့်တော် မန္တလေးပုလိပ်ကို ကြေးနန်းရိုက်လိုက်ပြီဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“ကောင်းသားပဲ၊ ဒါဖြင့် ဒီအတွင်းမှာ သင်္ဘောဆိုက်ဖို့ မရှိလေတော့ ဟိုရောက်ရင် အသာဖမ်းရုံ ရှိတော့တာပေါ့”

အောင် ။ ။“သို့သော် ဒီအကြောင်းကို အရှင်ဘုရား ဘယ်သူမှ ပြောတော်မမူပါနှင့် ဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“စိတ်ချပါ ၊ မပြောပါဘူး၊ ဒါထက် ဒကာကြီးလူက ဘယ်သူလဲ”

အောင် ။ ။“ဒါတော့ တပည့်တော် ပြောဖို့ မလိုသေးပါဘူးဘုရား၊ ဟိုရောက်တော့ သိပါလိမ့်မယ်”

ဦးပွင့် ။ ။“နေပါဦး၊ ဒါထက် ဒီအကြောင်းကို ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ပြောရတာလဲ”

အောင် ။ ။“တပည့်တော် တစ်ယောက်တည်း သိဖို့ မြဲနေရတာ ကြာလှပါပြီ ဘုရား၊ တစ်ယောက်ယောက်ကို မပြောရရင် ဝမ်းထဲက ကွဲပြီး ထွက်မှာစိုးလို့ အရှင်ဘုရားကို တိုင်ပင်ရပါတယ် ဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်က ရာဇဝတ်ကောင်ဆို အင်မတန်မှန်းတဲ့လူပဲ၊ အကြောင်းရှိရင် ကျုပ် ကူညီမယ် ကြားလား ”

အောင် ။ ။“ကောင်းလှပါတယ် ဘုရား”

၎င်းနောက် မောင်လှအောင်သည် အခန်းတံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်ရာ ဦးပွင့်လည်း အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ စာပို့သင်္ဘောသည် မန္တလေးမြို့ ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်ကပ်တော့မည် ပြုလေရာ ခရီးသည်တို့မှာ ဝန်စည်အထုပ်အပိုးများကို အသီးသီး ပြင်ဆင်သိမ်းဆည်းပြီးသဖြင့် သင်္ဘောလက်ရန်းမှ ကမ်းဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ ရှိနေကြလေ၏။ ယင်းသို့ရှိနေကြစဉ် သင်္ဘောပဲ့ပိုင်းမှ “လူကျသွားပြီ၊ လူကျသွားပြီ” ဟုဆူညံစွာ ဟစ်အော်သံကို ကြားကြရလေရာ သင်္ဘောအရာရှိအားလုံးတို့သည် ပဲ့ပိုင်းသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။

တစ်ခဏမျှကြာသောအခါ၌ ဦးပွင့်သည် သင်္ဘောစာရေး မောင်လှအောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်၍-

ဦးပွင့် ။ ။“ဘာဖြစ်တာလဲ ဒကာကြီး”

အောင် ။ ။“တော်တော်ဉာဏ်များတဲ့ ကိုဘမင်းပဲ ဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အောင် ။ ။“ရေထဲခုန်ချသွားပြီ ဘုရား”

ဦးပွင့် ။ ။“ဖြစ်ရလေ ဒကာကြီး၊ ကျုပ်က ဇီကုပ်ပြီး ဖမ်းပေးစမ်းချင်တာ၊ လွတ်ပြေးလေ”

ထိုခဏ၌ မော်တော်ဘုတ်တစ်စီးသည် သင်္ဘော မဆိုက်ကပ်မီပင် သင်္ဘောနံဘေးမှ မြှောင်လျက် ဆိုက်ကပ်လာရာ ၎င်း၌ အင်စပိတ်တော်တစ်ယောက်နှင့် ပုလိပ်သားလေးယောက်တို့ ပါလာကြလေ၏။

အင်စပိတ်တော်သည် သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မောင်လှအောင်၊ ဦးပွင့်တို့နှင့် တွေ့၍-

တော် ။ ။“ခင်ဗျားကြေးနန်း ကျွန်တော် ရတယ်၊ သို့သော် တရားခံ ရေထဲခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးပြီဆို”

ဦးပွင့် ။ ။“ဒီစာရေးကြီး အပြစ် မဟုတ်ပေဘူးဗျ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်”

တော် ။ ။“ဦးပွင့်၊ ဘာဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ ဘယ့်နယ်လဲ ကိုလှအောင်ရဲ့၊ သူငယ်ချင်းချင်းမို့ နာမည်ရအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခင်ဗျား တရားခံကောဗျ”

အောင် ။ ။“ဟောဒါ တရားခံပဲ” ဟု ပြောလျက် ဦးပွင့်သို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ ပြလေ၏။

ထိုအခါ အင်စပိတ်တော်နှင့် ပုလိပ်သားတို့လည်း ဦးပွင့်ကို ဖမ်းဆီး၍ လက်ထိပ်ခတ်ကြလေရာ ခရီးသည်များက ဦးပွင့်ကို လက်ထိပ်ခတ်ရချေမည်လောဟု ဖြစ်တင်ပြောဆိုကြလေ၏။

မောင်လှအောင်က “ဘယ်က ဦးပွင့်၊ ဟုတ်မှလား၊ ဝါဝါမြင်တိုင်း ရဟန်း မှတ်မနေကြနှင့်ဗျ။ ဒီဟာက ရဟန်းအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ ရဟန်းတု ရဟန်းယောင်ဗျ၊ သူတစ်ယောက်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး၊ အဖော်ပါသေးတယ်၊ ဖယ်ကြစမ်း”

အင်စပိတ် ။ ။“မသိန်းရင်ကောဗျ”

အောင် ။ ။“လာပါ၊ ကျုပ်နှင့်သာ လိုက်ခဲ့ပါ”

၎င်းနောက် မောင်လှအောင်သည် အင်စပိတ်တော်ကို ဒုတိယတန်း အခန်းဆီသို့ ခေါ်သွား၍ သတင်းစာဖတ်လျက်ရှိသော ကိုရင်ကို ညွှန်ပြလေရာ-

အင်စပိတ် ။ ။“ဘယ့်နယ်လဲဗျ၊ ကိုရင်ကလေးပါတကား”

အောင် ။ ။“အမြဲသင်္ကန်းရုံထားတဲ့ ကိုရင်ကို ခင်ဗျားတို့ မြင်ဖူးကြရဲ့လား၊ ကိုရင် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ဖမ်းသာဖမ်း”

အင်စပိတ်တော်သည် ကိုရင်၏ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ရန်ကုန်မြို့၊ လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖမ်းဆီးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေရာ ကိုရင်ကလေးလည်း မျက်နှာ၌ သွေးဆုတ်ပြီးနောက် သတိလစ်မတတ် ဖြစ်သွားလေ၏။ တရားခံများကို ဖမ်းဆီးပြီးနောက်-

မောင်လှအောင် ။ ။“ဒါထက် ကိုဘမင်း ခုနက ရေထဲ ခင်ဗျား ပစ်ချလိုက်တာ ဘာထုပ်ကြီးလဲ၊ တရားခံ ထွက်ပြေးတာတော့ မဟုတ်တန်ရာပါဘူး”

ဦးပွင့် ။ ။“သွားပါ မင်း မရှုပ်လာပါနှင့်”

မောင်လှအောင် ။ ။“အာဂလူပဲဗျ”

၎င်းအမှုကို ရန်ကုန်မြို့၊ စက်ရှင်ရုံးသို့ ပို့၍ စစ်ဆေးရာ တရားသူကြီးက ကိုဘမင်းအား
မယား မသက်မေကို သတ်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် သေစားသေစေရန် စီရင်ချက်ချလိုက်၏။
မသိန်းရင်မှာမူ ထိုအမှု၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း လုံလောက်သော သက်သေထွက်ချက်
မရှိသဖြင့် လွှတ်လိုက်ရလေသတည်း။

သူရိယာရုပ်စုံ၊ (၂၅၊ ၉၊ ၃၂) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

မီးရထားလူသတ်မှုဝတ္ထု

၁၉၁၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၄ ရက်နေ့သည်ကား ကမ္ဘာ့စစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားသော နေ့ဖြစ်လေရာ မြန်မာပြည်နှင့်တကွ တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ သတင်းစာဖတ်ရှုသူ အပေါင်းတို့သည် ၎င်းဩဂုတ်လအတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အခြားသတင်းများကို ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ သတင်းစာရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စစ်သတင်းကိုသာလျှင် လှန်လှော့ကာ ဖတ်ရှုခဲ့ကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အခြားထူးဆန်းသော အမှုအခင်းများ ပါရှိစေကာမူ ဂရုမမူဘဲ ချန်လှပ်ကာ ထားခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ယခု ရေးသားဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်မှာလည်း ထိုဩဂုတ်လအတွင်း ထုတ်ဝေသည့် သတင်းစာများတွင် အကျဉ်းအားဖြင့် ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအခါကမူ ဤအမှုမှာ မရှင်းလင်းနိုင်သော "အမှု" အနေဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ဖိုင်တွဲ၌ ထိုးထားခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ မကြာသေးမီအခါကပင် ကျွန်တော်ထံ စာတစ်စောင်ရရှိ၍ ထိုအမှုကြီးကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ရှင်းလင်းဖော်ပြချက်များ ပါရှိခဲ့လေသည်။ အမှုအခင်းသွားကိုမူ သတင်းစာ ဖတ်ရှုသူတို့ မေ့တန်လောက်ပြီဖြစ်၍ အကျဉ်းအားဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရပေဦးအံ့။

၁၉၁၄ ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ ၃၁ ရက်နေ့သည်ကား ရန်ကုန်မြို့၌ မိုးကြီးသည်ထက်စွာ ရွာသွန်းသောနေ့ဖြစ်လေရာ ရန်ကုန်မှ မန္တလေးသို့သွားသော စာပို့မီးရထားသည်လည်း ထိုအခါက ညနေ ၅ နာရီခွဲအချိန်တွင် ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာသည်ဖြစ်၍ မီးရထားစီးခရီးသည်များသည် မိုးရေစက်စက်နှင့် ရထားပေါ်သို့ တက်လာကြလေ၏။ ထိုရထားမှ ဂါတ်ဗိုလ်မှာ ပါးမားအမည်ရှိ၍ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ကျော် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသဖြင့် လူရိုး လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် နာမည်ရခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

၅ နာရီ မခွဲမီ နှစ်မိနစ်အချိန်တွင် ပထမခေါင်းလောင်းထိုး၍ ဂါတ်ဗိုလ်ပါးမားသည်လည်း နောက်ဆုံး မီးရထားတွဲအနီးမှ အလံကို ကိုင်ကာ ရပ်နေစဉ် ဥရောပတိုက်သား ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့သည် ဘူတာရုံမှ ကပျာကယာ ထွက်လာကြ၍ ရပ်နေသော မီးရထားဆီသို့ ပြေးလာကြလေ၏။ တစ်ယောက်သော ခရီးသည်မှာ အလွန်တရာ အရပ်မြင့်သူဖြစ်၍ မိုးကာအင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ဆင်လျက် လည်ပင်းနှင့် မျက်နှာအောက်ပိုင်းကိုပင် လုံခြုံစေလောက်အောင် ကော်လာကြီးကို မြှောက်ထားရကား ၎င်း၏ မျက်နှာကိုပင် ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေလေ၏။ ထိုသူ၏ လက်၌ကား သားရေအိတ်ငယ်တစ်လုံးကို ကိုင်ဆွဲလျက် ပါလာ၏။ ထိုသူ၏ အဖော်မှာ အရပ်မြင့်သော မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်လေရာ မိုးကာအင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည့်ပြင် ဦးထုပ်ကို နဖူးဖုံးအောင် ဆောင်းလျက် မျက်နှာအောက်ပိုင်းကိုလည်း ရှောင်စောင်နှင့် ရစ်ပတ်ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် မမြင်သာမြင်သာ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ သွားဟန်၊ လာဟန်ကို ထောက်ချင့်ခြင်းအားဖြင့် ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ အသက် ၅၀ ကျော်အရွယ်ရှိ၍ မိန်းမမှာ ၃၀ အောက်ဖြစ်ရမည်ဟု ဂါတ်ဗိုလ်က ခန့်မှန်းမိ၏။ အရွယ်အားဖြင့် ခန့်မှန်းရသော် သားအဖ ဖြစ်တန်ရာ၏ဟူ၍လည်း တွေးဖွယ်ရာ ရှိ၏။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် မီးရထားနံဘေးတွင် လျှောက်၍ တက်ရမည့်တွဲကို ရွေးချယ်လျက် ရှိစဉ် ဂါတ်ဗိုလ်က အနီးသို့ လျှောက်လာ၍ "တက်ကြ ခင်ဗျ၊ မြန်မြန်တက်ကြ၊ မီးရထားထွက်တော့မယ်" ဟု ပြောသောအခါမှ ပထမတွဲတစ်တွဲသို့ တက်မည်ပြုကြလေ၏။ ၎င်းတို့ တက်မည်ပြုကြသော ပထမတွဲ၌ကား အရပ်ပုပုနှင့် ဆံပင်ကို တိုတိုညှပ်ထားသော ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်သည် ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို သောက်ကာ ထိုင်လျက်ရှိရာ အရပ်မြင့်သော ခရီးသည်က "ဒီသူငယ်မက ဆေးလိပ်ငွေ မခံနိုင်ဘူး" ဟု ပြော၍ ဖွင့်ထားသော တံခါးကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပိတ်လိုက်၏။ ထိုအခါ ဂါတ်ဗိုလ်က "ဒါဖြင့် ဒီတွဲတက်ပါ၊ မြန်မြန်လုပ်" ဟု ပြော၍ ၎င်းတို့နှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော တွဲတစ်တွဲ၏ တံခါးကို ဖွင့်ပေးလေရာ ခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့လည်း တက်သွားကြလေ၏။

၎င်းနောက် ဂါတ်ဗိုလ်လည်း ဝီစီကို မှုတ်လိုက်ရာ မီးရထားလည်း ထွက်သွားလေ၏။ အခြားတွဲ၌ ဆေးလိပ်သောက်လျက် ထိုင်နေသော ခရီးသည်က ဂါတ်ဗိုလ်အား လှမ်း၍ စကားပြောသော်လည်း မီးရထားသံ ဆူညံလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ ဂါတ်ဗိုလ် မကြားလိုက်ရချေ။ ဂါတ်ဗိုလ်သည် နောက်ဆုံးတွဲရောက်သောအခါ၌ တွဲပေါ်သို့ ခုန်တက်ကာ လိုက်ပါသွား၍ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ထပ်လောင်း စဉ်းစားခြင်း မပြုမိတော့ချေ။

၇ နာရီ ထိုးသောအခါ၌ မီးရထားသည် ပဲခူးဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်လာ၍ ၇ နာရီခွဲ အချိန်တွင် တစ်ဖန်ပြန်၍ ထွက်လေရာ ၎င်းဘူတာ၌ ပထမတန်း ခရီးသည်များ မဆင်းကြောင်းကို လက်မှတ်အားဖြင့် သိရှိရ၏။ ၎င်းနောက် ပဲခူးဘူတာမှ ထွက်၍ ပြန်တန်ဆာဘူတာသို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါတွင် မီးရထား အရာရှိတစ်ယောက်က ပထမတန်းတွဲတစ်တွဲမှ တံခါးပွင့်လျက်ရှိကြောင်းကို သတိပြုမိ၍ ဂါတ်ဗိုလ်နှင့်အတူ သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ထူးဆန်းသော အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ကာ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်၏တွဲ၌ ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေး တစ်တိုသာလျှင် ကျန်ရစ်၍ ခရီးသည်ကား မရှိတော့ချေ။ ထိုတွဲနှင့် ယှဉ်လျက်ရှိသော ပထမတွဲ၌ မိုးကာအင်္ကျီနှင့် တက်လာသော ခရီးသည် နှစ်ယောက်တို့မှာ အစအနမူ မတွေ့ရဘဲ ဖြစ်နေလေ၏။ ခရီးသည် နှစ်ယောက်စီးလာသော တွဲ၌ကား အသက် ၃၀ ခန့်ရှိ၍ ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်၏ အလောင်းသည် ကြမ်းပေါ်၌ လဲလျက် ရှိနေလေ၏။ ထိုသူ၏ ရင်ဝ၌ သေနတ်ဒဏ်ရာတစ်ခုတွေ့ရှိရာ နှလုံးကို ဖောက်သွားသဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ ဤသူသည် ထိုတွဲ၌ ဝင်လာသည်ကို မည်သူမျှလည်း မမြင်၊ သူ၏ အိတ်၌ မီးရထားလက်မှတ်လည်း မတွေ့ရ၊ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိရှိနိုင်စေရန်လည်း စာရွက်သော်လည်းကောင်း၊ နာမည် အမှတ်အသားသော်လည်းကောင်း တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်၍ ထိုသူသည် မည်သူဖြစ်၍ အဘယ်သူ လက်ချက်ဖြင့် သေဆုံးလေသနည်း။ ရန်ကုန်မှ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည် သုံးယောက်သည်လည်း အဘယ်သို့ ပျောက်ကွယ်၍ သွားကြကုန်လေသနည်း။

သေသောသူ၏ အင်္ကျီအိတ်များ၌ အခြားပစ္စည်းများကို မတွေ့ရဘဲ ရွှေလက်ပတ်နာရီ ၆ လုံးတွေ့ရှိရလေရာ သုံးလုံးမှာ အပေါ်အင်္ကျီအိတ်များ၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်လုံးမှာ ဘောင်းဘီအိတ်များ၌ လည်းကောင်း၊ တစ်လုံးမှာ နာရီအိတ်၌ လည်းကောင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသူသည် ၎င်းပစ္စည်းများကို ခိုးဝှက်၍ ရသည်ဟု ဆိုရမည်မှာလည်း ကောင်းမွန်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် ပထမတန်းစီး ခရီးသည်ဖြစ်သည် တစ်ကြောင်း၊ နာရီ ၆ လုံးတို့မှာလည်း အမေရိကန်ပြည်မှ လုပ်သော နာရီချည်းသာလျှင် ဖြစ်သည်တစ်ကြောင်းကြောင့် ထိုကဲ့သို့ တွေးထင်ရန် ခဲယဉ်းပေ၏။ နာရီများအပြင် အခြားပစ္စည်းများမှာကား ဆင်စွယ်ရိုးနှင့်မောင်းချဇား တစ်ချောင်း၊ အဝန်းတစ်လက်မခန့်ရှိ ခရီးဆောင်မှန်ဝိုင်းကလေးတစ်ခု၊ ငွေ စီးကရက်ဘူးတစ်ခုနှင့် ငွေစက္ကူ ၁၀ တန် ၅ ချပ်၊ မူးစေ့ မတ်စေ့ ၁၃ ပဲဖိုးမျှ ဖြစ်လေသည်။ ထိုသူ၏ မျက်နှာမှာ နုနယ်ပျိုမျစ်၍ လက်ယာလက် အထက်သွား၏ အစွယ်တွင် ရွှေစွပ်၍ ထားလေ၏။

မီးရထား အရာရှိများသည် ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့ရှိကြသောအခါ ပထမတန်း ခရီးသည်များ၏ လက်မှတ်များကိုလည်း ရေတွက်ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ထိုသို့ ရေတွက်စစ်ဆေး၍ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးမှ ထုတ်ပေးလိုက်သော ပထမတန်း လက်မှတ်အရေအတွက်ကို ကြေးနန်းရိုက်၍ မေးသောအခါ၌ လက်မှတ်သုံးစောင် ကွာခြားလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိလေသည်။ ထိုသုံးစောင်သည်ကား ပထမတန်း နှစ်တွဲတွင် ပျောက်ဆုံးနေသော ခရီးသည် သုံးယောက်တို့ကြောင့် ဖြစ်တန်ရာချေ၏။ ၎င်းနောက် မီးရထား အရာရှိတို့သည် ရန်ကုန်ဘူတာ၌လည်း ခရီးသည်သုံးယောက်ကို သတိပြုမိခဲ့သော ဂါတ်ဗိုလ်ပါးမားကို သက်သေအဖြစ်နှင့် တင်ပြရန် ချန်ထားစေခဲ့ပြီးလျှင် အခြားဂါတ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို မီးရထားနှင့် ၎င်းအစား ထည့်ပေးပြီးနောက် မီးရထားကို ဆက်လက်ထွက်ခွာစေခွင့် ပြုကြလေ၏။ ပျောက်ဆုံးသော ခရီးသည်များပါသည့်အခန်းနှင့် အလောင်းတွေ့ရသော အခန်းမှာ တစ်တွဲတည်း ဆက်စပ်လျက်ရှိလေရကား မီးရထား အရာရှိများသည် ထိုတွဲကို ပြန်တန်ဆာဘူတာ၌ ဖြုတ်ထားခဲ့လေ၏။ ၎င်းနောက် မီးရထား ပုလိပ်အရာရှိဖြစ်သော အင်စပိတ်တော် ဦးဘသန်းကို ကြေးနန်းရိုက်ခေါ်၍ ၎င်းအမှုကို စစ်ဆေးစုံထောက်စေခဲ့လေ၏။

ဤအမှုမှာ လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှား၏။ သေသူ၏ အဝတ်၌ ယမ်းချေးလောင်ကျွမ်းခြင်း မရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် သေနတ်ကို ပစ်စဉ်အခါက တွေ့၍ ပစ်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်းလည်း ထင်ရှား၏။ ထိုတွဲ၌ သေနတ်လက်နက်တစ်ခုမျှ မတွေ့ရသဖြင့်လည်း ထိုသူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်၍ သေခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ထိုတွဲအတွင်း ထီးထားသောနေရာ၌ မိန်းမဆောင်းပိုးထီးတစ်လက် တွေ့ရှိရသော်လည်း အခြားပစ္စည်းဟူ၍ မတွေ့ရချေ။ ထိုသူသည် ဘယ်ကဲ့သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မည်သူ၏ လက်ချက်နှင့် သေရသည်ကို ဆင်ခြင်ခြင်း မပြုသေးဘဲ လူသုံးယောက်သည် မီးရထားခုတ်နေဆဲ တွင် ဘယ်ကဲ့သို့ ခုန်ဆင်း၍ တစ်ယောက်သည် ဘယ်ကဲ့သို့ တက်လာနိုင်သည့်အကြောင်းပင်လျှင် စဉ်းစားရန် ခဲယဉ်းလှပေ၏။ ထိုစဉ်အခါက သတင်းစာဆရာများသည် ဤအမှုအကြောင်းကို တွေးထင်ချက်အမျိုးမျိုး ရေးသားကြသော်လည်း ဖတ်ရှုကြသောသူများသည် စစ်ကြီးပြီးစအခါ ဖြစ်သောကြောင့် ဤလူသတ်မှုမျှလောက်ကို အရေးတယူ မရှိကြချေ။

ဤအမှုကို စစ်ဆေးသောအခါ၌ ဂါတ်ဗိုလ်ပါးမားဆိုသူက ယခင်က မထွက်ဆိုဖူးသော အချက်တစ်ချက်ကို ထွက်ဆိုလေသည်။ ၎င်းမှာ မီးရထားသည် ပျဉ်ပုံကြီးဘူတာနှင့် ကျပ်ကုန်းဘူတာအကြားတွင် ခုတ်နှင်စဉ်က ထိုနေရာ၌ လမ်းပြင်လျက်ရှိသည့်အတွက်ကြောင့် တစ်နာရီလျှင် ၅ မိုင်နှုန်းဖြင့်သာလျှင် ခုတ်နှင်ရကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ အရှိန်လျော့ပေါ့၍ ခုတ်နေစဉ်

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် မီးရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ချလိုက မနာမကျင်ဘဲ ချနိုင်ဖို့ ရှိကြောင်း၊ ထိုနေရာ၌ လမ်းပြင်သောသူ ကူလီများ ရှိနေမည်မှန်သော်လည်း ၎င်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ရထားလမ်း တစ်ဖက်၌ တစ်စုတည်း ရပ်နေတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ခုန်ဆင်းလိုသော သူသည် အခြားဘက်မှ ခုန်ဆင်းခဲ့ပါလျှင် ၎င်းတို့ မမြင်ဘဲ ဆင်းနိုင်ဖို့ ရှိကြောင်းများနှင့် ထွက်ဆိုလေသည်။ ထို့ပြင် ဂါတ်ဗိုလ်က မီးရထားသည် ပဲခူးမြို့၌ ဆိုက်နေစဉ်အခါက တစ်ယောက်တည်း ဆေးလိပ်သောက်လျက် လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်သည်လည်း မိမိ၏တွဲမှ ဆင်းပြီးလျှင် ခရီးသည်နှစ်ယောက် ပါလာသောတွဲသို့ ကူးပြောင်းလျှင်လည်း မိမိတို့ မမြင်ဘဲ ရွှေ့ပြောင်းနိုင်လောက်ကြောင်းနှင့်လည်း ထွက်ဆိုလေသည်။ ထိုကဲ့သို့ အခြားတွဲ၌ တွေ့ရခြင်း အကြောင်းကို ရှင်းလင်းနိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်မှန်သော်လည်း ထိုသူသည် အဘယ်ကြောင့်ကူးပြောင်း၍ ဘယ်အတွက်ကြောင့် အသတ်ခံရသည်ကိုကား ပုလိပ် အရာရှိများသော်လည်းကောင်း၊ မီးရထား အရာရှိများသော်လည်းကောင်း မတွေးတောနိုင်ဘဲရှိလေ၏။

ထို့ပြင် ပျဉ်ပုံကြီးဘူတာနှင့် ကျပ်ကုန်းဘူတာကြား မီးရထားလမ်းပျက်နေသဖြင့် နှေးနှေးခုတ်ရသော နေရာ၌ ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာ တစ်အုပ်လည်း တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုစာအုပ်မှာ တစ်ဦးမှ တစ်ဦးလက်သို့ လက်ဆောင်ပေးသော စာအုပ်ဖြစ်၍ ဥရောပတိုက်သားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ပေးသူအမည်နှင့် လက်ခံရရှိသူ၏ အမည်ကို အဖုံးအတွင်း၌ ရေးသားထားလေသည်။ ၎င်းအမည်များမှာကား "ယာကုပ်မှ - ဒေဒပ်သို့" ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ၎င်းအမည်မှာ သဲလွန်စဟူ၍ ခေါ်ဆိုရသော်လည်း ယာကုပ် ဟူသောအမည်နှင့် ဒေဒပ်ဟူသော အမည်များမှာ အလွန်ပေါများရကား ထိုအမည်များဖြင့် ခြေရာခံ၍ လိုက်ရန်က မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိများသည် ထိုအမှုကို ပေါ်ပေါက်အောင် စုံထောက်ရန် မတတ်နိုင်သည်ဖြစ်၍ ဆုငွေများ ထုတ်ပေးရန် ကြော်ငြာပါသော်လည်း လက်သည်ပေါ်ပေါက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ သတင်းမရဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာနှင့် မြန်မာသတင်းစာဆရာများသည် အခြားနည်းအားဖြင့် တွေးတောရန်လည်း မတတ်နိုင်ဘဲ ရှိနေခဲ့လေ၏။

၁၉၁၄ ခုနှစ် ၊ ဩဂုတ်လ ၇ ရက် နေ့ထုတ် ရန်ကုန်တိုင်း သတင်းစာ၌ "စုံစမ်းသူ" အမည်ခံ ဆောင်းပါးရှင်တစ်ယောက်က ဤအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ထင်မြင်ချက် ရေးသား ထည့်သွင်းသည်ဖြစ်ရာ ၎င်း၏ တွေးတောချက်မှာ အတော်အတန် ယုတ္တိရှိသည် ဖြစ်၍ ၎င်းဆောင်းပါးကို မြန်မာလို ဖော်ပြလိုက်ပေဦးအံ့။

ယခု ဖြစ်ပွားသော အမှုမှာ သာမည အမှုမျိုးမဟုတ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းအမှုမျိုး ဖြစ်လေသောကြောင့် ဤအမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရှင်းလင်းရန် ကြိုးစားသောအခါ၌လည်း ထူးထူးဆန်း စဉ်းစားစိတ်ကူးရန် လိုပေလိမ့်မည်။ ဤအမှု၌ လက်သည်ပေါ်ပေါက်အောင် ခြေရာခံနိုင်ရန် သဲလွန်စ များစွာ မရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ကူးဉာဏ်ထုတ်၍ ထိုးထွင်း စဉ်းစားခြင်းအားဖြင့် သဲလွန်စ ပေါ်အောင် ပြုရမည်အမှုမျိုးဟူ၍လည်း ဆိုအပ်ပေသည်။ အချုပ်မှာ သိရှိပြီးသောအချက်များကို ထောက်ချင့်၍ မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်ဟု တွေးတောခြင်း မပြုတော့ဘဲ စိတ်ကူးဉာဏ်ဖြင့်သာလျှင် မည်သို့ဖြစ်ရမည် တွေးတော၍ ထိုတွေးတောချက်သည်

သိရှိပြီးသောအချက်များနှင့် ကိုက်သည် မကိုက်သည်ကိုသာလျှင် ဆင်ခြင်ဖို့လိုပေသည်။ နောက်နောင်ပေါ်ပေါက်သောအချက်များသည်လည်း ဆက်လက်၍ လိုက်နေခဲ့လျှင် နောက်ဆုံး၌ မူလတွေးတောချက်သည် ဧကန်မှချ ဟုတ်မှန်သည်ဟူ၍ ယူဆသင့်ပေသည်။

ဤအမှု၌ လူအများ အရေးပေးကြသော အချက်တစ်ချက် ရှိပေသည်။ ထိုအချက်သည်ကား စာပို့မီးရထားသည် ပျဉ်ပုံကြီးဘူတာနှင့် ကျပ်ကုန်းဘူတာများအကြား လမ်းပြင်ထားသော နေရာသို့ ရောက်နေသဖြင့် တစ်နာရီ ၅ မိုင်နှုန်းဖြင့် ဖြည်းဖြည်း ခုတ်လျက်ရှိနေစဉ် ပြန်တန်ဆာမှ ရန်ကုန်သို့ ထွက်လာသော လော်ကယ်ရထား သည်လည်း ထိုနေရာ၌ ရောက်နေလောက်ပေသည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်လျှင် ရထားနှစ်စင်းလုံးသည် ဖြည်းဖြည်း ခုတ်နှင်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ရထားတစ်စင်းပေါ်မှ ခရီးသည်များသည် အခြားရထားတစ်စင်းပေါ်မှ ခရီးသည်များကို မြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် လော်ကယ်ရထားပေါ်မှ ပါလာသော ခရီးသည်တစ်ယောက်သည် စာပို့ရထားပေါ်၌ပါလာသော ပထမတန်းစီး ခရီးသည်ယောက်ျားနှင့် မိန်းမခရီးသည်နှစ်ယောက်တို့ကို မြင်မိပေလိမ့်မည်။ ထိုသူများသည် လော်ကယ်ရထားစီး ခရီးသည်များ၏ ရန်သူများဖြစ်ကြသဖြင့် လော်ကယ်ရထားစီး ခရီးသည်သည် မိမိ၏ ရထားပေါ်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ဆင်း၍ စာပို့ရထားပေါ်သို့ တက်ပြီးလျှင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမစီးလာသော ပထမတန်းသို့ ကူးသွားပေလိမ့်မည်။ ထိုတွဲပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ရန်သူဟောင်းများ ဖြစ်ကြသည်အတိုင်း အချင်းဖြစ်ပွားကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ခရီးသည်များသည် နောက်တက်လာသော မိမိတို့၏ ရန်သူကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်ပြီးနောက် မီးရထားပေါ်မှ နှစ်ယောက်လုံး ခုန်ဆင်းပြေးသွားခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဗိုလ်မ တစ်ယောက်သည် ၅ မိုင်နှုန်းဖြင့် ခုတ်နှင်နေသော မီးရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်းခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခု မဟုတ်ချေ။

ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့လျှင် အခြားအခန်း၌ ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ကာ လိုက်ပါလာသော ခရီးသည် ပျောက်နေခြင်းမှာ တွေးတောနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိပေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ထိုသူသည် အခြားခန်းမှ သေနတ်သံကြားရပြီးနောက် လူနှစ်ယောက် ခုန်ဆင်းပြေးသွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ စွန့်စားခြင်းကို နှစ်သက်တတ်သော ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုသူများကို ဖမ်းဆီးရန် မီးရထားပေါ်မှ ခုန်ဆင်း၍ ထွက်ပြေးသူနှစ်ယောက်တို့၏ နောက်သို့ လိုက်ပြေးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုသူ၏ သတင်းကို ယခုတိုင် မကြားရဘဲ ရှိနေသေးသည် မှန်သော်လည်း နောက်နောင် ကြားရဖို့ မျှော်လင့်ရန် ရှိပေသေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ တွေးတောချက်သည် မှန်လောက်သည် မမှန်လောက်သည်ကို ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အရေးကြီးသောအချက်မှာကား လော်ကယ်မီးရထား ခရီးသည်များ၏ လက်မှတ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ လော်ကယ်မီးရထား၌ လက်မှတ်တစ်စောင် မပေးမအပ်ဘဲ ကျန်နေခဲ့သည်ရှိသော် ကျွန်ုပ်၏ တွေးတောချက်သည် ဟုတ်မှန်ပြီ ဟူ၍ ဆိုလောက်ပြီ မဟုတ်ပါလော စသည်ဖြင့် ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦးက ရေးသား ထည့်သွင်းဖူးလေသည်။

စုံထောက်အင်စပိတ်တော် ဦးဘသန်းသည် ၎င်းဆောင်းပါးအရ စုံစမ်းသောအခါ၌ လက်မှတ်တစ်စောင် ကွာခြားလျက် ရှိသည်ကိုလည်း မတွေ့ရ။ ထို့ပြင် ၎င်းနေ့၌

လော်ကယ်ရထားနှင့် စာပို့ရထားသည် ပျဉ်ပုံကြီးဘူတာ၌ လော်ကယ်ရထားရပ်ဆိုက်လျက်ရှိစဉ် စာပို့ရထားက ဖြတ်ကျော်၍ သွားကြောင်းနှင့်လည်း တွေ့ရှိရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ အထက်ပါ ဆောင်းပါးရှင်၏ တွေးတောချက်သည် ဟုတ်မှန်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိကြောင်း ထင်ရှားခဲ့လေပြီ။

ယင်းသို့ ဖြစ်ရကား ထိုအမှုမှာ ပုလိပ်အရာရှိတို့ ရှင်းလင်းရန် မတတ်နိုင်ဘဲ "တန်းလန်း" ရှိနေဆဲတွင် အမေရိကန်ပြည်၊ နယူးယောက်မြို့တော်မှ အထက်ပါ ဆောင်းပါးရှင်ထံသို့ စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့လေသည်။ ထိုဆောင်းပါးရှင်မှာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် ထိုသူသည် ၎င်းစာကို ကျွန်တော်ထံပေးလိုက်ရာ ထိုအမှုမှာ အတော်ပင် ထူးဆန်းသောအမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေသဖြင့် အများပြည်သူတို့ သိနားလည်စိမ့်သောငှာ ၎င်းစာကို မြန်မာလို ပြန်ဆိုရေးသား ဖော်ပြလိုက်ပါအံ့။

ကျွန်ုပ်သည် မိတ်ဆွေ၏ ဆောင်းပါးကို သတင်းစာ၌ ဖတ်ရှုရသောအခါ ခင်ဗျား၏ တွေးတောချက်များမှာ လုံးဝပင် မမှန်ငြားသော်လည်း စိတ်ကူးဉာဏ်ကောင်းသော လူတစ်ယောက်ပေတကားဟု ချီးမွမ်းမိပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ချီးမွမ်းပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှု၌ အဖြစ်အပျက် အလုံးစုံကို သိရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အတိုင်း ဟုတ်မှန်သော အခင်းသွားကို ရေးသားပေးပို့လိုသော်လည်း ထိုအခါက ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ရှိနေသေးသည်ဖြစ်သောကြောင့် အရှက်ကို ငဲ့၍ မရေးသားဘဲ နေခဲ့ရပါသည်။ ယခုမှာမူ မိခင်သေဆုံးပြီးဖြစ်၍ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ရေးသားပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သားအမိ သားအဖ လေးယောက်မှာ အင်္ဂလန်ပြည်မှ အမေရိကန်ပြည်သို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ ပြောင်းရွှေ့စဉ်အခါက အမိနှင့်အဖတို့မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိ၍ ကျွန်ုပ်သည် သားအကြီး ယာကုပ် ဖြစ်ပါသည်။ သားအငယ် ဒွပ်မှာ ကျွန်ုပ်ထက် ၁၀ နှစ်ခန့် ငယ်သည်ဖြစ်ရာ ဖခင် သေဆုံးသောအခါတွင် ကျွန်ုပ်သည် ညီအငယ်နှင့် အမိဖြစ်သူတို့ကို လုပ်ကျွေးပြုစုခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဒွပ်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ရုပ်လက္ခဏာရှိသော်လည်း မကောင်းသောမိတ်ဆွေများနှင့် ပေါင်းသင်းခဲ့သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲသောအကျင့် ရှိခဲ့ပါသည်။ ဒွပ်သည် ကျွန်ုပ်နှင့်မိခင်တို့အား ကြိမ်ဖန်များစွာ ဒုက္ခပေးပြီးနောက် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့ သွားပြီးလျှင် လူမိုက်ကြီးများစွာနှင့် ပေါင်းသင်း၍ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် မက်ကျိုးနှင့် တွေ့၍ ဖဲလိမ်ခြင်းအတတ်ကို လေ့ကျင့်ကြပြီးလျှင် နယူးယောက်မြို့ပေါ်ရှိ ဟိုတယ်ကြီးများ၌ ခရီးသည်များကို ဖဲလိမ်၍ ရိုက်ခြင်းအားဖြင့် အသက်မွေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဒွပ်သည် ဟန်ဆောင်ခြင်းအတတ်၌ အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း တစ်ခါတစ်ရံ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အမတ်ကြီးတစ်ဦး၏ သားကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ တောသားကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ ကောလိပ်ကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဟန်ဆောင်ပြီးလျှင် မက်ကျိုးနှင့် နှစ်ယောက်တွဲလျက် အဆင်သင့်သလို တည်းခိုနေထိုင်၍ ဟိုတယ်ရှိ ဧည့်သည်များကို ဖဲလိမ်၍ ရိုက်ယူတတ်လေသည်။ တစ်နေ့၌ ဒွပ်သည် မိန်းကလေးယောင်ဆောင်၍ ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ဖဲလိမ်၍ ရိုက်ရာတွင် အလွန်နေရာကျသည် ဖြစ်သောကြောင့် ထိုနေ့မှစ၍ မကြာခင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏

အသွင်ဖြင့် ထတ်ဆင်လေ့ ရှိခဲ့ပါသည်။ ဧဒွပ်နှင့် ၎င်း၏အဖော် မက်ကျိုင်းတို့သည် ပုလိပ်များအားလည်း ကျေနပ်အောင် ပေးကမ်းထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ပုလိပ် အရာရှိများသည်လည်း ၎င်းတို့အား အနောက်အယုတ်မပြုဘဲ ရှိခဲ့ကြပါသည်။

ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဖဲရိုက်ခြင်း၌သာလျှင် ကျေနပ်၍ နေခဲ့ပါလျှင် တော်ပါသေး၏။ သို့ရာတွင် ထိုသို့ကား မနေကြဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ရှိနေသော မြို့ကလေးသို့ လာရောက်ကြပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ညီသည် ချက်လက်မှတ်တစ်ခုပေါ်၌ လက်မှတ်လိမ်၍ ထိုးပြီးနောက် ငွေထုတ်ယူကြပါသည်။ လက်မှတ်ထိုးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ညီက ထိုးသည် မှန်သော်လည်း မက်ကျိုင်းက စေခိုင်းသောကြောင့် ထိုးရခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို လူတိုင်းပင် သိပါသည်။ သို့ရာတွင် မည်သူက စေခိုင်း၍ ထိုးမိသည်ဖြစ်စေ အကယ်၍ အစိုးရက အရေးယူခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ညီမှာ ထောင်ကျရန် ရှိမည်ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကြေးငွေအမြောက်အမြား အကုန်ခံ၍ ထိုချက်လက်မှတ်ကို ရွေးယူပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏ညီ တည်းခိုနေသော ဟိုတယ်သို့သွား၍ ကျွန်ုပ်၏ ညီအား ဤမြို့မှ ချက်ချင်း ထွက်ခွာမသွားခဲ့ပါလျှင် ဤချက်လက်မှတ်အရ တရားစွဲရလိမ့်မည်ဟု ခြိမ်းခြောက်ရပါသည်။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဧဒွပ်က ရယ်မောလျက် ထိုသို့ပြုခဲ့ပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်၌ စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ရာ ဖြစ်စေမည်ဖြစ်သောကြောင့် အဘယ်နည်းနှင့်မျှ ကျွန်ုပ် ပြုနိုင်မည်မဟုတ်ဟု ပြောပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က မိခင်သည် သူ၏ အတွက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးရသောအခါပေါင်း များလှပြီဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြိမ်တစ်လေ တိုးသည်ဖြစ်စေ ယုတ်လျော့သည်ဖြစ်စေ အကြောင်းမထူးလှပြီ။ သို့ဖြစ်၍ မက်ကျိုင်းနှင့် ဆက်လက်ပေါင်းသင်း နေထိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဤချက်လက်မှတ် အကြောင်းကို ပုလိပ်များအား တိုင်တန်းတော့မည်ဟူ၍ ခြိမ်းခြောက်ပြန်ပါသည်။ ထိုအခါ ဧဒွပ်သည် နောင်တရဟန်လက္ခဏာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၍ ကောင်းမွန်ရိုးသားသော နည်းအားဖြင့် လုပ်ကိုင်စားသောက်ပါတော့မည်ဟု အာမဝန္တခံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံ အလုပ်တောင်းပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က နာရီ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုသို့ ခေါ်သွား၍ မန်နေဂျာနှင့် ဧဒွပ်တို့ကို အသိဖွဲ့ပေးခဲ့ရာ မန်နေဂျာသည် ဧဒွပ်၏ နှုတ်စာ၊ လျှာစကို များစွာ နှစ်သက်သဘောကျသည်ဖြစ်သောကြောင့် အရှေ့တိုင်းအရပ်များတွင် ခရီးသွားကိုယ်စလှယ်၏ အလုပ်၌ ဧဒွပ်အား စမ်းသပ်ခန့်ထားရန် သဘောတူလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး၌ ၎င်း နာရီကုမ္ပဏီကြီးသည် အိန္ဒိယပြည်၊ မြန်မာပြည်အစရှိသော အရှေ့တိုင်းပြည်များ၌ အလုပ်ချဲ့ထွင်ရန် ကြံရွယ်ရင်းရှိသည်အတိုင်း ဧဒွပ်အား ခရီးသွားကိုယ်စလှယ်အဖြစ်နှင့် ခန့်ထား၍ ၎င်း၏ ခရီးစရိတ်များအပြင် ကုန်တိုက်ကြီးများ၌ လက်ကားရောင်းချခဲ့သော နာရီများအပေါ်မှာ အမြတ်ငွေ ၁၀၀ လျှင် ၁၅ ကျပ်ပေးရန် သဘောတူညီခဲ့လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဧဒွပ်မှာ ချက်လက်မှတ်အမှု၌ နောင်တရသည် တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်က မျက်ရည်စက်လက်နှင့် တောင်းပန်သည် တစ်ကြောင်းကြောင့် နောင်အခါ၌ ကောင်းမွန် ရိုးသားသော နည်းလမ်းဖြင့် အသက်မွေးမြူချေတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ခဲ့မိပေသည်။ သို့ရာတွင် မက်ကျိုင်းနှင့်တဖန် ပေါင်းသင်းခဲ့မိပါလျှင် ရှေးနည်းအတိုင်း မကောင်းမှုများကို ပြုမိပြန်ဦးမည်ဟု စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူနှစ်ဦးကို ခွဲစေရန် ကြိုးစားဦးမည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မက်ကျိုင်းကို စောင့်ကြပ်လျက် ကြည့်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ညီသည် အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ထွက်ခွာမည့် သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါရန် စီစဉ်ဆဲတွင် မက်ကျိုင်းသည်လည်း ၎င်းသင်္ဘောနှင့်ပင် လိုက်ပါမည်ဟု သိရှိလေရကား ကျွန်ုပ်သည် မိခင်၏ တောင်းပန်ချက်အရ ညီဖြစ်သူ ဒွေပ်ကို အင်္ဂလန်သို့တိုင်အောင် လိုက်၍ပို့ရန် စီမံ၍ထား၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ခွာခါနီး၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိခင်သည် ကျွန်ုပ်အား ၎င်းငယ်စဉ်မှစ၍ ဖတ်ရှုခဲ့သော ဓမ္မသတ်ကျမ်းစာ တစ်အုပ်ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမေရိကန်ပြည်မှ အင်္ဂလန်ပြည်သို့ သင်္ဘောနှင့် ထွက်ခွာ လာကြသောအခါ မက်ကျိုင်းသည်လည်း ခရီးသည် တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် လိုက်ပါလာသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ သင်္ဘောထွက်ခွာလာ၍ တစ်ရက်မျှ ကြာသောအခါ ခရီးသည်များ ဆေးလိပ်သောက်ရန် သီးသန့်ထားသော အခန်းတွင်း၌ ဖဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းဖြစ်လျက်ရှိရာ မက်ကျိုင်းသည် ထူအသော ခရီးသည်များထံမှ ငွေအမြောက်အမြားကို နိုင်လျက်ရှိ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် အလိမ်ခံရသော ခရီးသည်များကို သတိပေးလိုသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဖဲဝိုင်းသို့ ရုတ်တရက်ဝင်ပြီးလျှင်-
ကျွန်ုပ် ။ ။ "ခင်ဗျားတို့ အခု ဖဲကစားခြင်းဟာ ဘယ်သူနဲ့ ကစားနေကြသလဲ။ သိကြရဲ့လား"
မက်ကျိုင်း ။ ။ "ခင်ဗျားနဲ့ဘာဆိုင်သလဲ။ မဆိုင်သူ ဝင်မစွက်နဲ့နော် သတိထားပါ"

တစ်ယောက်သောသူက ကျွန်ုပ်အား "ဒီလူဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား သိလို့လား"
ကျွန်ုပ် ။ ။ "မက်ကျိုင်းဆိုတာ ဒီလူပဲ။ အမေရိကန်တစ်ပြည်လုံးမှာ ဖဲလိမ်တဲ့အရာမှာ ပထမတန်းပဲ"

ထိုအခါ မက်ကျိုင်းသည် အရက်ပုလင်းတစ်လုံးကို ဆွဲယူ၍ ကျွန်ုပ်အား ရိုက်တော့မည်ပြုရာ သင်္ဘောပေါ်၌ ထွက်ပြေးရန် လမ်းမရှိသည်ကို သတိရရန်ရှိသောကြောင့် ပုလင်းကို ပြန်ချထားလိုက်၏။ ၎င်းနောက်-
မက်ကျိုင်း ။ ။ "ကျုပ် ဖဲလိမ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သေသေချာချာ ပြောနိုင်လျှင် ပြော၊ မပြောနိုင်လျှင် ခင်ဗျား ဒုက္ခရောက်မယ်"
ကျွန်ုပ် ။ ။ "သေသေချာချာ ထင်ရှားအောင် ကျုပ်ပြောမယ်။ ခင်ဗျားအင်္ကျီ လက်ယာဘက် လက်မောင်းကို လှန်လိုက်စမ်း"

ထိုအခါ မက်ကျိုင်းသည် မျက်နှာပျက်၍ သွား၏။ အကြောင်းမူကား သူ၏ အင်္ကျီလက်မောင်း အတွင်း၌ ဖဲတစ်ချပ် ဝှက်ထားရန်အတွက် ကိရိယာတန်ဆာတစ်ခု ပါကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိပြီးဖြစ်သောကြောင့်ပေတည်း။ မက်ကျိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို သိသည်နှင့် မည်သို့မျှ ချေဆိုရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်အား ကျိန်ဆဲပြီးလျှင် အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဒွေပ်အားလည်း သွေးဆောင်ခြင်း မပြုဝံ့တော့ချေ။

အင်္ဂလန်ပြည်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြ၍ ဒွေပ်သည် အိန္ဒိယပြည်သို့ထွက်ခွာမည့်သင်္ဘောကို စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် မက်ကျိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဒွေပ်ကို ကျွန်ုပ် မသိအောင် ဖြားယောင်းခေါ်ငင်၍ ဟိုတယ်တစ်ခု၌ ဖဲလိမ်၍ ရိုက်ကြပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအကြောင်းကို

သတင်းရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒွေပုံကို တွေ့အောင်ရှာ၍ ဆုံးမစကား ပြောကြားပြီးလျှင် ထိုနေ့မှစ၍ ဒွေပုံနှင့်မခွဲဘဲ အိန္ဒိယပြည်သို့ တိုင်အောင် လိုက်၍ပို့ရန်စီမံ၏။ နောက်ဆုံး၌ သင်္ဘောနှင့်ထွက်ခွာ၍ မက်ကျိုင်းမပါလာကြောင်း သိရှိရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်အတန် စိတ်အေးလျက်ရှိ၏။

မြန်မာပြည်၊ ရန်ကုန်မြို့၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးလေးတော်စပ်သူ တစ်ယောက်သည် သာသနာပြုဆရာ၏ အလုပ်ကို လုပ်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဒွေပုံကို ၎င်း၏ လက်သို့ အပ်နှင်းခဲ့ပြီးမှ အမေရိကန်ပြည်သို့ ပြန်မည်ဟု ကြံစည်မိ၏။

ရန်ကုန်သို့ဆိုက်ရောက်ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးလေး သာသနာပြုဆရာသည် မန္တလေးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားနှင့်ကြောင်း သိရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဟိုတယ်၌ တည်းခို၍ ဒွေပုံသည် ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ရှိ ကုန်စုံတိုက်ကြီးများသို့ အမေရိကန်ပြည်ဖြစ် နာရီများကို စတင်ရောင်းချလေရာ တနင်္ဂနွေ တစ်ပတ်အတွင်း နာရီတန်ဖိုး တစ်သိန်းဖိုးမျှ အော်ဒါများ လက်ခံရရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ နောက်တစ်ပတ်အတွင်း ပြန်တော့မည်ဟု စီစဉ်လျက် ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာရာ အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် လူတစ်ယောက်သည် ဒွေပုံကို ခေါ်သွားကြောင်းနှင့် ဘွိုင်ကုလားက ပြောလေ၏။ အရပ်မြင့်သောလူ တစ်ယောက်ဟူ၍ ပြောသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အခြားမဟုတ် မက်ကျိုင်းပင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။ ဒွေပုံသည် မိမိ၏ ပစ္စည်းများကို ယူသွားကြောင်းသိရှိရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် မန္တလေး၌ရှိသော ဦးလေးဖြစ်သူထံ သွားရောက်တိုင်တန်းရန် မီးရထားဘူတာရုံသို့ထွက်လာခဲ့၏။

နောက်တစ်ဘူတာသို့ (ပဲခူး) ဆိုက်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် မီးရထားပေါ်မှ ဆင်း၍ မက်ကျိုင်းနှင့်ဒွေပုံတို့ စီးနင်းလာသောတွဲသို့ ကူးပြောင်းလေ၏။ မက်ကျိုင်းသည်လည်း ထိုသို့ပြုမည်ကို ကြိုတင်သိနှင့်ပြီးဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏ညီ ဒွေပုံကို ကျွန်ုပ်ပြောကြောင်း မပါရလေအောင် နားချ၍ ထားနှင့်ဟန်ရှိ၏။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်တက်သွားသောအခါတွင် ဒွေပုံသည် မျက်နှာထားလျက် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဒွေပုံအား ထောင်ကျခြင်း၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို လည်းကောင်း၊ သနားစဖွယ်ကောင်းသော မိခင်၏ အကြောင်းကို လည်းကောင်း ပြောပြသောအခါ ဒွေပုံသည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ မျက်နှာညှိုးငယ်စွာ ရှိမည့်အစား ကျွန်ုပ်အား လှောင်ပြောင်လိုသော မျက်နှာထားဖြင့် ပြုံးစေ့စေ့လုပ်၍ နေလေ၏။

ထိုသို့ရှိစဉ် မက်ကျိုင်းက ဒွေပုံဘက်မှ ကူညီ၍
မက်ကျိုင်း ။ ။ "ဘယ်နယ်ကြောင့် ခင်ဗျား သာသနာပြုဆရာတစ်ယောက် မလုပ်သလဲ။ တရားဟောချင်လျှင် သာသနာပြုဆရာ လုပ်ရတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျားက ငယ်ငယ်တုန်းကလို ခင်ဗျား ပြောတိုင်း လိုက်နာလိမ့်မယ် မှတ်သလား။ အခုတော့ ခင်ဗျားလည်း လူကြီးတစ်ယောက်၊ ဒွေပုံလည်း လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ"

ကျွန်ုပ် ။ ။ "ဟီ- ဟီ- ဟီ ရယ်ချင်လှတယ်ဗျာ၊ လူကြီးတစ်ယောက်ဆိုပြီး ဒီလို ဝတ်ရသလား။ ဒီဦးထုပ်မျိုးက လူကြီးတစ်ယောက် ဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်မျိုးလား။ ဒီမိုးကာအင်္ကျီမျိုးက လူကြီးတစ်ယောက်ဝတ်တဲ့ အင်္ကျီမျိုး ဟုတ်ကဲ့လား" ဟု မိန်းမအသွင်ဆောင်ထားသော ကျွန်ုပ်၏

ညီအား လှောင်ပြောင်ကာ မေးလေရာ ဧဒွပ်သည် ရှက်တတ်သော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် မျက်နှာများပျက်လျက်ရှိ၏။

ဧဒွပ် ။ ။“မိန်းမလိုဝတ်လျှင် မိန်းမစိတ်သဘောရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်သလား။ ကိုင်း ဒါဖြင့် သွား” ဟု ပြောလျက် ဧဒွပ်သည် မိန်းမအဝတ်များကို ချွတ်ပစ်ပြီးလျှင် လွယ်အိတ်တစ်ခုအတွင်းသို့ ထည့်၍ မီးရထား ပြတင်းပေါက်မှ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဧဒွပ်သည် ကျွန်ုပ်က ယောက်ျား မပီသကြောင်းနှင့် စွပ်စွဲသော စကားပုံကြောင့် မျက်ရည်များ ဝိုင်းလျက်ရှိနေရာ မက်ကျိုင်းသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် ကူညီပြန်လေ၏။

မက်ကျိုင်း ။ ။“ဧဒွပ်ဟာ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ခင်ဗျား မနှိပ်စက်နဲ့”

ကျွန်ုပ် ။ ။“ဧဒွပ်ဟာ ကျုပ်ညီ။ ခင်ဗျား မဖျက်ဆီးနဲ့။ နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ကျသွားမယ်။ နားလည်သလား”

မက်ကျိုင်း ။ ။“အလို ခင်ဗျား သတင်းပေးမယ်လို့လား။ သေပေတော့ ခင်ဗျား” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ထုတ်လေရာ ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံးပြူးကိုင်သော လက်ကို ရှုတ်တရက် ဆွဲလိုက်မိ၏။ ထိုခဏ၌ ခြောက်လုံးပြူးသည် ထွက်သွား၍ ကျည်ဆန်သည် ကျွန်ုပ်အား မှန်မည့်အစား ကျွန်ုပ်၏ ညီ ဧဒွပ်၏ ရင်ဝကို တည့်တည့်မှန်လေ၏။

ဧဒွပ်သည် ထိုဒဏ်ရာဖြင့် ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံးပြူးလျက် ရှိနေ၏။ ထိုခဏ၌ မီးရထားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် နှေးနှေးခုတ်လျက်ရှိရာ မက်ကျိုင်းသည် မိမိအား လူသတ်မှုနှင့် စွပ်စွဲမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် တွေ့ပေါ်မှ ရှုတ်တရက် ခုန်ဆင်းပြေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ညီအားသေစေသောသူကို မလွတ်စေရဟု အောက်မေ့လျက် ၎င်း၏ နောက်မှ ခုန်ချလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား အတော်ပင် မှောင်လျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် မက်ကျိုင်း၏ နောက်မှ လိုက်ပြေး၍ မီသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ခါးကိုဖက်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး မြေပေါ်၌ တစ်လိမ့်ခေါက်ကွေး လဲသွားကြလေ၏။ ထိုသို့လဲစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းသည် တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်မိသည်နှင့် မူးမေ့၍ သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် သတိရလာသောအခါ၌ မက်ကျိုင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ အနီးတွင် ထိုင်ကာ ၎င်း၏ ခြေထောက်ကို နှိပ်လျက် ရှိနေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လဲရာမှ ထထိုင်၍ တိုင်ပင်စကားပြောကြသည်တွင် မက်ကျိုင်းမှာ ဧဒွပ်သေဆုံးသည်အတွက်ကြောင့် ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းသည်ထက်ပင် ဝမ်းနည်းလျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရလေရကား ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူအား ဖမ်းဆီး၍ ဌာနသို့ပို့လိုသော စိတ်မရှိတော့ဘဲဖြစ်ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက်၏လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်လျက် တောဘူတာကလေးတစ်ခုသို့ ရောက်အောင် မီးရထားလမ်းတစ်လျှောက် လျှောက်လာကြပြီးလျှင် ၎င်းမှ ရန်ကုန်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေ၏။ မက်ကျိုင်းမှာမူ မြန်မာ ပြည်၌ ဝေါဟာရသင်အလုပ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေရစ်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ မိခင်ရှိရာ အမေရိကန်ပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါကြောင်းအရာများကို မိခင်ရှိစဉ်က မရှင်းလင်းဘဲ ယခု မိခင်
သေဆုံးသောအခါတွင်မှ ခင်ဗျားထံ ရှင်းလင်းကာ ရေးသားပေးပို့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူရိယရုပ်စုံ၊ အတွဲ ၇၊ အမှတ် ၈ (အောက်တိုဘာလ၊ ၁၉၂၃) တွင် စတင် ဖော်ပြခဲ့။

မူရင်း The Man with the Watches by Conan Doyle

ကပြားလင်မယား အရှုပ်တော်ပုံ

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် အင်းစိန်စုံထောက်ရုံးသို့ ရောက်သွား၍ မိတ်ဆွေ စုံထောက်ဝန်ကလေး၏ အခန်းသို့ဝင်သွားရာ ဝန်ကလေးမှာ ၎င်း၏ တပည့် အင်စပိတ်တော် ကိုဘခိုင်နှင့် အမှုတစ်ခုအကြောင်း တိုင်ပင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝန်ကလေးသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ ရာဇဝတ်မှုများနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်ထိုက်သော မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟု မှတ်ယူထားပြီးဖြစ်သည်အတိုင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မျက်နှာထားနှင့် ထိုင်ရာမှ ထ၍-

ဝန် ။ ။“ဟလို၊ မိတ်ဆွေကြီး၊ ခင်ဗျားရောက်တာ သိပ်ပြီး အဆင်သင့်တယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ စာရေးဆရာတွေ သဘောကျတတ်တဲ့ အမှုမျိုးအကြောင်းကို ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်နေတာပဲ၊ ကန်တော်ကြီးစောင်းက “ကိုဇီဗီလာ” ဆိုတဲ့ အိမ်ကြီးက လူသတ်မှုအကြောင်းဟာလေ၊ ခင်ဗျား ကြားပြီးပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန် ။ ။“တရားခံကို ဖမ်းတော့မလိုလို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါကလား၊ သူရိယ သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပုံတော့ စုံထောက်ကြီးဦးဘခိုင် ကိုယ်တိုင် ဒီအမှုကို လိုက်နေလို့မို့ တရားခံကို ခြေရာခံမိပြီဆို မဟုတ်လား”

ခိုင် ။ ။“ဒီအမှုကို ကျွန်တော် ကိုင်နေတာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ တရားခံကို ခြေရာခံ မိပြီဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်ကို သက်သက်မြှောက်ပေးတဲ့ အလုံးပါဗျ၊ သတင်းစာတိုက်က လူတွေကလည်း တယ်ခက်တယ်၊ အမှုတစ်ခုကို ကျွန်တော် ကိုင်လိုက်လျှင် ပေါ်တော့မလိုလိုချည်း မြှောက်ပီးရေးပေးနေတော့ တစ်ခါတလေ ချော်သွားတဲ့အခါကျလျှင် တယ်ရှက်စရာ ကောင်းတယ်ဗျာ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဒီအမှုမှာ ခြေရာခံမိဖို့ မဆိုထားနဲ့ လက်ရာလည်း မတွေ့သေးဘူးဗျ”

ကျွန် ။ ။“ပြောတတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်နေ့က မန္တလေးကို ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားတုန်းက မီးရထားပေါ်မှာ သူရိယသတင်းစာ ဝယ်ဖတ်လို့ တွေ့လိုက်ရတာပဲ၊ အဖြစ်အပျက်အမှန်က ဘယ်လိုတဲ့တုန်းဗျ”

ဝန် ။ ။“ပြောတော့ မပြနိုင်ဘူးဗျ၊ ဟောဒီမှာ ပုလိပ်အစီရင်ခံစာကို ဖတ်ကြည့်ပေတော့” ဟု ပြော၍ လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် ဖူးစကတ် စက္ကူဖိုင်တွဲတစ်ခုကို ကျွန်တော်အား လှမ်းပေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် ၎င်းကို ဖတ်နေစဉ် စုံထောက်အရာရှိ နှစ်ယောက်တို့သည် ၎င်းတို့ဘာသာ တိုင်ပင်နေကြလေ၏။ အစီရင်ခံစာတွင်ပါသော အကြောင်းအရာများမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး မစ္စတာမော်လီသည် ရုပ်ရည် အလွန်တရာ ချောမောသည့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ ကပြားမကလေး နန်စီဂျွန်းနှင့် လွန်ခဲ့သော ခရစ်စမတ်က လက်ထပ်၍ ချမ်းမြေ့ကြည်ရွှင်စွာ နေထိုင်လာခဲ့ကြကြောင်း၊ မော်လီမှာ ဘိလပ်တွင် ဦးလေးဘစ်ယောက် သေဆုံးခြင်းအားဖြင့် အမွေအနှစ် မြောက်မြားစွာရရှိ၍ အရာရှိများအနက်တွင် အကြွယ်ဝဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ၊ ၎င်းတို့သည် ကန်တော်ကြီးစောင်းရှိ ‘ကိုဇီဗီလာ’ အိမ်ကြီးကို ဝယ်ယူ၍ ဧည့်သည်များ မကြာခဏ ပင့်ဖိတ်ဧည့်ခံကာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလာခဲ့ကြကြောင်း”

“လွန်ခဲ့သော ဇူလိုင်လက မော်လီတို့ လင်မယားသည် ညဉ့်အချိန်တွင် ကပ္ပဲတစ်ခုမှ မော်တော်ကားနှင့် ပြန်လာစဉ် ကန်တော်ကြီးစောင်းတွင် မတော်တဆ ကားမှောက်ခဲ့ရာ ဇနီးသည်မှာ ကံကောင်းသဖြင့် ပွန်းပဲ့ရုံမျှ ဒဏ်ရာရသော်လည်း လင်ယောက်ျားမှာမူ မျက်လုံးများအထဲသို့ မှန်ကွဲများ စူးဝင်သွားသည်အတွက်ကြောင့် မျက်စိနှစ်ဖက်စလုံး ကွယ်သွားရရှာကြောင်း”

“ထိုနေ့မှစ၍ လင်မယား နှစ်ယောက်တို့သည် ရှေးနည်းအတိုင်း အတူတကွ နေထိုင်ကြသော်လည်း နန်စီသည် မော်လီအပေါ်၌ အေးစက်စက် ဖြစ်လာသည်ဟု ပြောပြကြောင်း၊ လင်က စွပ်စွဲသဖြင့် မယားက ထုချေရာ အစေခံများရှေ့ပင် မကြာခင် စကားများကြသည်ဟု အစေခံများက ထွက်ဆိုကြောင်း၊ နန်စီမှာ ခပ်ပျော်ပျော် နေထိုင်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရကား မျက်မမြင် လင်ယောက်ျားနှင့် ပျော်ပိုက်ဟန် မတူဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိရှိကြောင်း၊ ယင်းသို့ရှိစဉ် နန်စီသည် ဘိုင်စကုပ်များ၊ ကပ္ပဲများသို့ အပေါင်းအဖော်များနှင့်ဖြစ်စေ၊ မိခင်ဒေါ်မိနှင့်ဖြစ်စေ သွားလေ့ရှိကြောင်း၊ ကပ္ပဲများသို့မူ ဒေါ်မိမလိုက်နိုင်သဖြင့် အခြားအဖော်နှင့် သွားလေ့ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့သော ညဉ့်များ၌ မော်လီသည် တစုစု တအောင့်အောင့်နှင့် အိမ်၌ နေရစ်လေ့ရှိကြောင်း၊ နန်စီမှာ ၂၃ နှစ်မျှသာ ရှိသေးရာ ကပြားတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သော်လည်း ဘိလပ်သူ အစစ်ကဲ့သို့ ဖြူစင်၍ ဝိုက်ပြည့်လှသောကြောင့် အပျိုစင်ဘဝက လူပျိုအရာရှိများ၏ ပိုးပန်းခြင်းများ အထူးခံရကြောင်း”

“မော်လီသည် မျက်စိကွယ်စအခါက ‘မယားပျင်းရှာလိမ့်မည်’ ဟု အလိုက်သိတတ်သည့်အတိုင်း အဖော်များနှင့် ကြည့်ဖြူစွာ ထည့်လေ့ရှိသော်လည်း လ၊ညောင်းလာသောအခါတွင် မိမိကိုယ်တိုင် ပျင်းရိလာဟန် လက္ခဏာနှင့် နန်စီအား အိမ်မှ မသွားစေလိုကြောင်း၊ ထိုအတွက်ကြောင့် လင်မယား တကျက်ကျက် ဖြစ်ရကြောင်း”

“တစ်နေ့သ၌ နန်စီသည် မိတ်ဆွေများနှင့် ဘိုင်စကုပ်ကြည့်နေစဉ် မန္တလေးမြို့မှ ကုန်တိုက် မန်နေဂျာတစ်ယောက်နှင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ခဲ့ကြကြောင်း၊ ထိုလူ၏ အမည်မှာ မစ္စတာဝီလျံဆင်ဖြစ်၍ ဝိုက်ပြည့် ဆိုက်ပြည့် လူချောလူလှ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့မှစ၍ နန်စီနှင့် ဝီလျံဆင်တို့သည် တစ်နေ့တခြား ရင်းနှီးလာကြ၍ ဘိုင်စကုပ်ပြပွဲများသို့ ချိန်းဆို တွေ့ဆုံတတ်ကြကြောင်း၊ ဝီလျံဆင်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်ခန့် နေထိုင်သွားရာ ထိုအချိန်အတောအတွင်း နန်စီနှင့် ညတိုင်း တွေ့ဆုံကြကြောင်း၊ နန်စီက မိမိ၌ လင်ယောက်ျားရှိကြောင်း၊ ၎င်းလင်ယောက်ျားမှာ မျက်စိကွယ်နေကြောင်း၊ ၎င်းသေဆုံးသောအခါ၌ အမွေအနှစ်ရရှိ မျှော်လင့်ရန် ရှိကြောင်းများနှင့် ပြောပြဖူးကြောင်း”

တစ်ညသ၌ နန်စီနှင့် ဝီလျံဆင်တို့သည် ဘိုင်စကုပ်မှ ထွက်လာ၍ တက္ကစီတစ်စီးနှင့် ဟိုတယ်သို့ သွားကြစဉ်-
ဆင်။ ။ “မျက်မမြင်တဲ့လူကို လင်လုပ်ရတာဟာ ဒုက္ခကြီး တစ်ခုပဲနော်”

နန်စီလည်း တိတ်ဆိတ်နေ၏။
ဆင်။ ။ “သူမရှိလျှင် လွတ်လပ်ခြင်းလည်း ရဦးမယ်။ အမွေလည်း ရဦးမယ်။ ဒီတော့ ဒီလူမရှိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းမိမှာပဲနော်”

ဆိတ်ဆိတ်သာနေပြန်၏။

တက္ကစီမှ ဆင်း၍ ဟိုတယ်သို့အဝင် လူမရှိသော ချောင်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြသောအခါ ဝီလျံဆင်သည် နန်စီ၏ လက်ကိုဆွဲ၍ ပွေ့ကန်နမ်းရှုပ်လေရာ နန်စီလည်း ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုဘဲ သဘောတူလက်ခံလိုက်လေရကား သမီးရည်းစားဘဝသို့ ရောက်ကြကြောင်း။

တနင်္ဂနွေ ၃ ပတ်ခန့် ကြာလတ်သော် ဝီလျံဆင်သည် မန္တလေးသို့ ပြန်သွားရလေရာ နန်စီမှာ လွမ်းဆွတ်ကျန်နေရစ်ကြောင်း၊ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စာရေးလိုက်မည်ဟု မှာသွားသော်လည်း စာတစ်စောင်မျှ မပေါ်လာခဲ့ကြောင်း။

တစ်နေ့သ၌ နန်စီသည် ဝီလျံဆင်ထံမှ စာတစ်စောင်ရရှိရာ ၎င်းစာတွင် မိမိတို့ ချစ်ကြိုက်နေကြကြောင်းကို လင်ကြီးဖြစ်သူ မော်လီသိသွားပြီဟု ယုံကြည်လောက်သောအရပ်မှ သတင်းရထားသောကြောင့် အထူး သတိပီရိယနှင့် နေထိုင်ဖို့ အကြောင်းများနှင့် ပါရှိကြောင်း၊ နန်စီသည် ဝီလျံဆင်ထံမှ နောက်ထပ်စာများ မျှော်လင့်နေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ စိတ်မရည်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မန္တလေးမြို့သို့ ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားကြောင်း၊ မော်လီအားမူ ပဲခူးမြို့တွင် အဒေါ်တစ်ယောက် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသည်ဟု လိမ်လည်ကာ အခွင့်တောင်းသွားကြောင်း၊ မန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ ဝီလျံဆင်၏ အလုပ်တိုက်မှာ ဘီလမ်း၌ ကြီးကျယ်သော တိုက်ကြီးမဟုတ်ဘဲ အာဠာပီလမ်းတွင် တိုက်တစ်တိုက်၏ ထောင့်ခန်းကလေး၌ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးနှင့် အလုပ် လုပ်လျက်ရှိသော ကော်မရှင်အေးဂျင်ခေါ် ပွဲစားအလုပ်မျှသာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရကြောင်း ဝီလျံဆင်မှာ အဝေးမြို့သို့ သွားခိုက်ဖြစ်ကြောင်း၊ နန်စီမှာ စီဘီလိုင်ရှိ တည်းခိုခန်းသို့ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ပြန်သွားရာ မကြာမီ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် လာ၍ စာတစ်စောင်ပေးကြောင်း၊ ၎င်းစာတွင် ဝီလျံဆင်က ယနေ့ပင် မိမိအိမ်ပြန်ရောက်လာ၍ နန်စီရောက်နေသည်ကို သိရကြောင်း။ ထိုည၌ ၈ နာရီတွင် ဈေးချိုတော် နာရီစင်ကြီးအောက်မှ စောင့်နေဖို့အကြောင်းနှင့် မှာထားပါရှိကြောင်း။

ထိုည၌ ၈ နာရီအချိန်တွင် နန်စီသည် နာရီစင်အောက်မှ စောင့်မျှော်လျက်ရှိစဉ် ခပ်နုနုဝတ်ဆင်ထားသော ဇေဒဗာရီကုလားတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာ၍ ဝီလျံဆင်ကိုယ်တိုင် မလာနိုင်သဖြင့် မိမိအားလွှတ်လိုက်ကြောင်း၊ မိမိနှင့်အတူ လိုက်ခဲ့လျှင် ဝီလျံဆင်နှင့် တွေ့ရမည်ဟု ပြောပြကြောင်း။

နန်စီသည် အနည်းငယ် မသင်္ကာသော်လည်း ဝီလျံဆင်က လွှတ်လိုက်သည် ဆိုသောကြောင့် စိုးရိမ်ဖွယ်မရှိဟု အောက်မေ့၍ မြင်းရထားတစ်စီးနှင့် လိုက်ပါသွားကြောင်း။ စစ်ကိုင်းတန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဇေဒဗာရီသည် မြင်းရထားကို ရပ်စေ၍ နန်စီအား တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားကြောင်း။ အခန်းထဲတွင် အခြားဇေဒဗာရီတစ်ယောက် ရှိနေကြောင်း၊ နန်စီသည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်၍ ၎င်းတို့နှင့် စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိအား တစ်ပတ်ရိုက်၍ ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်ကို ရိပ်မိကြောင်း၊ တိုက်မှ စောင့်နေသော ဇေဒဗာရီက မိမိတို့သည် နန်စီနှင့် ဝီလျံဆင်တို့ ချစ်ကြိုက်နေကြကြောင်းကို သိရှိမှုမက နန်စီ၌ မျက်မမြင်လင်ယောက်ျား မစ္စတာမော်လီဟူ၍ ရှိနေခြင်းကိုလည်း သိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့အား ငွေ ၁၀၀၀ မပေးခဲ့လျှင် မစ္စတာမော်လီအား မိမိတို့

သိရှိသမျှ အကြောင်းခြင်းရာအားလုံးကို ပြောပြမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အင်္ဂလိပ်လို လည်ပတ် သွက်လက်စွာ ပြောပြကြောင်း။

နန်စီက ဝီလျံဆင်နှင့် ချစ်ကြိုက်နေသည် ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်မှန်ကြောင်း ငြင်းကွယ်သောအခါ ဆရာလုပ်သူ ဇေဒဟရီက ရယ်မောကာ စားပွဲအံ့ဆွဲမှ စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ယူပြလေရာ ၎င်းစာမှာ နန်စီက ဝီလျံဆင်ထံ ရေးပေးဖူးသော စာတစ်စောင် ဖြစ်နေသည်ကို နန်စီ တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ ဤလူများသည် မိမိတို့အကြောင်းကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ရိပ်မိ၍ မိမိ၏ စာကို မည်သည့်နည်းနှင့် ရထားကြသည်ဟု နန်စီ မတွေးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြောင်း။

နောက်ဆုံး၌ နန်စီက စဉ်းစားပါရစေဟု ပြောကာ ၃ ရက် အခွင့်တောင်း၍ ပြန်လာခဲ့ရကြောင်း။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဝီလျံဆင်၏ အလုပ်တိုက်သို့ သွားမေးသော်လည်း တောမှ ပြန်မလာသေးဟု သိရှိရကား နန်စီသည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်၍ မိမိ၏ လက်ဝတ်လက်စားအချို့ကို ပေါင်နံကာ ငွေ ၁၀၀၀ ကို ဇေဒဟရီများ ပေးထားသော လိပ်စာအတိုင်း ထည့်လိုက်ရကြောင်း။

တစ်လခန့်ကြာသောအခါ နန်စီထံ ငွေ ၅၀၀ တောင်းသော စာတစ်စောင် ရောက်လာပြန်ရာ နန်စီသည် ပုလိပ်ကိုလည်းမတိုင်၊ မိခင်ကိုမျှလည်း မပြောတော့ဘဲ ရှေးနည်းအတိုင်း ငွေ ၅၀၀ ရှာကြံစုဆောင်းကာ တင်ပို့လိုက်ရကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်း ဝီလျံဆင်ထံမှလည်း ဘာသံမျှ မကြားရဘဲ ရှိနေကြောင်း။

တစ်ညနေ၌ နန်စီသည် မိခင်နှင့်အတူ ဘိုင်စကုပ်သို့သွားရန် ပြင်ဆင်လျက်ရှိရာ အိမ်၌ရှိသော အစေခံ ၃ ယောက်တို့ကလည်း ဂျူဘလီဟော လက်တွေ့သို့သွားရန် အခွင့်တောင်းကြကြောင်း။ နန်စီကလည်း လင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်မည်စိုးသောကြောင့် အစေခံများကို ခွင့်မပေးရန် ငြင်းဆန်လေရာ မော်လီက "ရှိပါစေ၊ သူတို့လည်း တစ်ခါတလေ ပျော်ချင်မှာပေါ့" ဟု ပြောကာ ခွင့်ပြုလိုက်ကြောင်း။

၁၀ နာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် နန်စီသည် မိခင်နှင့်အတူ ဘိုင်စကုပ်မှ ပြန်လာသောအခါ မော်လီမှာ ထမင်းစားခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် စားပွဲကိုမှီလျက် သေနေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ အိမ်တွင်း၌ အစေခံများသည် မရှိသော်လည်း ထမင်းစားပွဲတွင် လူနှစ်ယောက်အတွက် စားစရာများ ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း။ မော်လီ၏ အလောင်းရှေ့၌ စားပွဲပေါ်တွင် အရက်ဖန်ခွက် တစ်လုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်ရှေ့တွင် သစ်သီးပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်နှင့် ဖန်ခွက်တစ်လုံးလည်း တွေ့ရကြောင်း။ သစ်သီးပန်းကန်ပြားအနီး၌ မိန်းမကိုင် လက်ကိုင်ပဝါကလေးတစ်ထည် ပုံလျက်ရှိရာ ၎င်းမှာ တရားခံ မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းဟူ၍ မှတ်ထင်ဖွယ်ရာရှိကြောင်း။

အလောင်းရှေ့တွင် တွေ့သော အရက်ဖန်ခွက်နှင့် အလောင်းကို ဆေးရုံက ခွဲစိတ်စမ်းသပ်ကြည့်ရှုသည့်အခါ အလွန်ပြင်းထန်လှသော အဆိပ်ဖြင့် သေဆုံးကြောင်း သိရှိရသည့်ပြင် ၎င်းအဆိပ်ကို အရက်ထဲတွင်ထည့်၍ တိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သိရှိရကြောင်း။

ကျွန်တော်သည် အထက်ပါအကြောင်းများကို ဖိုင်တွဲ၌ ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ဝန်ကလေးနှင့် အင်စပိတ်တော် ကိုဘခိုင်တို့မှာလည်း တိုင်ပင်ပြီးကြပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ဝန်ကလေးက ကျွန်တော့်အား-

ဝန် ။ ။“ဘယ့်နယ်လဲ ဆရာကြီး ဦးစံရှားရဲ့ တပည့်က ထင်မြင်ချက်ကလေးများ ပေးစမ်းပါဦးဗျ”

ကျွန် ။ ။“ကျွန်တော် တွေးပုံကတော့ မန္တလေးက ဇေဒဗာရီများရဲ့ လက်ချက်တော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး။ သူတို့လူစုက မော်လီအသက်ရှင်နေမှ ငွေညှစ်ဖို့ လမ်းပွင့်တာကိုး။ ယခုလို မော်လီသေသွားလျှင် သူတို့မှာ ငွေဝင်ပေါက် ပိတ်သွားတော့တာပေါ့။ ဒါကြောင့် သူတို့ကိုတော့ ထည့်ပြီး မစဉ်းစားသင့်ဘူးထင်တယ်”

ဝန် ။ ။“ခင်ဗျားက ဦးစံရှားရဲ့ နည်းပေါ့လေ။ မဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ လူတွေကို ရှေးဦးစွာ ပယ်ထုတ်ပြီး နောက်ဆုံး ကျန်ရစ်တဲ့ လူကို စွဲတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်စ။ ဒါထက် ပီလုံဆင် ဘယ်ရောက်နေသလဲဗျ။ ခုနကတင် နန်စီလာလို့ ကျုပ်မေးကြည့်သေးတယ်။ သူ့အဆိုကတော့ ဘူတာရုံမှာ နောက်ဆုံးခွဲသွားကြကတည်းက သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရတော့ပါဘူးတဲ့ဗျ”

ခိုင် ။ ။“ကြိုက်တုန်းကတော့ ကြိုက်မိပြီး လင်ရှိမယားမှန်း သိတော့ လန့်ဖျပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားလေရောသလား ဆရာ”

ဝန် ။ ။“ဟိုတုန်းက နောက်ဆုတ်စေကာမူ ယခုမော်လီသေတဲ့အခါမှ အမွေတွေ အများကြီး ကျန်ရစ်တယ်ဆိုတာ သူကြားလျှင် နောက်ဆုတ်လှမယ် မထင်ဘူးဗျ။ ကိုင်း ဆရာကြီး ကန်တော်ကြီးစောင်းက ‘ကိုဖီဗီလာ’ အိမ်ကြီးကို သွားကြည့်မယ်လို့ လိုက်ကြည့်ဦးမလား”

ကျွန် ။ ။“လိုက်တာပေါ့ဗျ”

ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် မော်တော်ကားနှင့် ထွက်လာကြ၍ ကန်တော်ကြီးစောင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ ‘ကိုဖီဗီလာ’ အိမ်ကြီးမှ ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ မျက်နှာမူပြုလျက် အိမ်ရှေ့ ဆင်ခြေလျှောက်တည်ရှိ၍ အလွန် သပ်ရပ်ကျယ်ပြန့်သော ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခု စိုက်ပျိုး ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ အိမ်အတွင်း၌ သိုက်မြိုက် ခန့်ထည်သော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတို့ဖြင့် ခင်းကျင်းထားရာ ပုလိပ်အမှုထမ်း တစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်တို့အား တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။

စားပွဲခန်း၌ကား အလောင်းနှင့် အရက်ဖန်ခွက်တို့ကို ဆေးရုံမှ ဆောင်ယူ သွားခြင်းမှတစ်ပါး အားလုံးသော ပစ္စည်းများမှာ ထိုညည့်ကအတိုင်း ထားရှိသေး၏။ တရားခံ ထိုင်ဖူးသည့်နေရာတွင် ဖန်ခွက်တစ်လုံး ပန်းသီးနှင့် စပျစ်သီး အနည်းငယ်ထည့်သော ပန်းကန်ပြားတို့အပြင် အလွန်နူးညံ့ ဖြူဆွတ်သော လက်ကိုင်ပဝါကလေး တစ်ထည်ကိုလည်း စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့မြင်ရသေး၏။ လက်ကိုင်ပဝါကို ကောက်ယူ နမ်းကြည့်သောအခါ ပေါင်ဒါန့် တကြူကြူ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ ဝန်ကလေးနှင့် ကိုဘခိုင်တို့သည် ဒုတိယအကြိမ် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဤမှထိုမှ ကူးလူးပြန်လျှောက်ကာ ပစ္စည်းများကို လှန်လှော ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုကြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ ဝန်ကလေးသည် ဘောင်းဘီအိတ်တွင် လက်နှိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ရပ်လျက် ကန်တော်ကြီးဘက်သို့ ငေးကြည့်နေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် အလောင်းရှိခဲ့ဖူးသော ကုလားထိုင်ကို ကြည့်နေစဉ် ရုတ်တရက် အကြံတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။ မည်သူပင်ဖြစ်စေ မော်လီကို သတ်သောသူသည် ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထဲ၌ မျက်မမြင်မော်လီမှတစ်ပါး အခြားသူ တစ်ယောက်မျှ မရှိသည်အတွက်ကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး လုပ်နိုင်သောအခွင့် ရခဲ့၏။ သို့ပါလျက် လက်ကိုင်ပဝါကို မေ့ကျန်ရစ်သည် ဆိုခြင်းမှာ ယုတ္တိမရှိနိုင်။ ထိုသူသည် ပုလိပ်တို့ အတွေးအဆလွဲစေခြင်းငှာ လက်ကိုင်ပဝါကို တမင်ချထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရမည်။ အကယ်၍ အတွေးအဆလွဲအောင် ချထားသည်အတွက်ကြောင့် တရားခံသည် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။ ယင်းသို့ ဖြစ်ခဲ့လျှင် မည်သူ ဖြစ်နိုင်လေသနည်း။ မော်လီသေခြင်းအားဖြင့် မည်သူ၌ အကျိုးရှိနိုင်သနည်း စသည်ဖြင့် စဉ်းစားပြန်ရာ နောက်ဆုံး၌ မော်လီသေဆုံး၍ နန်စီအမွေရခဲ့လျှင် အကျိုးခံစားဖို့ မျှော်လင့်သောသူမှာ ဝီလျံဆင်ပင် ဖြစ်ရမည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝီလျံဆင်ပင် တရားခံ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမိ၏။ ထိုခဏ၌ ဝန်ကလေးက ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်၍-

ဝန် ။ ။“ကျုပ်တို့ စဉ်းစားဖို့ အချက်တစ်ခုက တရားခံဟာ တကယ်ပဲ မိန်းမတစ်ယောက် ဟုတ်မလားဗျ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသော အချက်နှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန် ။ ။“လက်ရာတွေ ရှာကြည့်ကြဖူးလား”

ဝန် ။ ။“ရှာကြည့်ဘိလားဗျ။ လူစိမ်းလက်ရာကို တစ်ခုမှ မတွေ့ရဘူး။ မော်လီရဲ့ လက်ရာတွေချည်းပဲ။ ဒါကြောင့် တရားခံဟာ လက်အိတ်စွပ်ပြီး အလုပ် လုပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ တွေးနေတယ်။ တော်တော်ပါးတဲ့နပ်တွဲ အထဲကပဲဗျ”

ကျွန် ။ ။“ဥရောပတိုက်သားထဲက ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျ။ မိန်းမလိုက်ကိုင်ပဝါဟာလည်း ခင်ဗျားတို့ လူစုကို တမင်လမ်းလွဲအောင် လုပ်ထားခဲ့တာနဲ့ တူပါတယ်”

ဝန် ။ ။“နေဦး။ တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ကြည့်လှည့်ဦး”

ဝန်ကလေးသည် အင်္ကျီအိတ်ထဲတွင် စက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသော လိပ်ခွဲနောက်ညှပ် ဘီးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေ၏။

ကျွန် ။ ။“ဘယ်က တွေ့ထားသလဲဗျ”

ဝန် ။ ။“မော်လီရဲ့ အိပ်ရာပေါ်က တွေ့တယ်။ နန်စီက သူ့ပစ္စည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့”

ကျွန် ။ ။“မော်လီဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ပါးတယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့လေ။ ဒါလည်း လက်ကိုင်ပဝါလိုပဲ လမ်းလွဲအောင် လုပ်ထားတဲ့ အလုပ်ထင်ပါရဲ့”

စုံထောက်နှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်၍ ကျွန်တော်၏ စကားကို မဆက်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ကြ၏။

နန်စီမှာ မော်လီသေဆုံးသည်အတွက် အတော်ပူပန်သောက ဖြစ်နေသည်ဟု စုံထောက်နှစ်ယောက်က ကျွန်တော့်အား ပြောပြသေး၏။ ထိုအခါ၌မူ နန်စီသည် ‘ကိုဇီလာ’ အိမ်ကြီးတွင် မနေဝံ့သဖြင့် မိခင်နှင့်အတူပင် ဝင်ဒါဗီယာ (သံလွင်လမ်း) လမ်းရှိ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အိမ်တွင် နေထိုင်သည်ဟူ၍လည်း သိရှိရ၏။ နန်စီသည် ဝန်ကလေးနှင့် အတော်အတန် အကျွမ်းဝင်ဖူးသဖြင့် မိမိတို့ အဖြစ်အပျက်ကို ၎င်းအားပြောပြခဲ့ရာ ဖူးစကတ် စာရွက်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသော ဖိုင်တွဲမှာ နန်စီ၏ ဝန်ခံချက်အတိုင်း မှတ်ပုံတင်ထားသော

အကြောင်းအရာများပင် ဖြစ်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင် ကြားသိထားသော ဝန်ကလေးပင်လျှင် ဤအမှုတွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ရှုပ်ထွေးခြင်း ရှိနေသေး၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအိမ်ကြီးအတွင်း တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်းသို့ ဝင်ထွက်ကူးသန်းကာ ရှာဖွေမှုနေောက်နေကြစဉ် နန်စီက ပစ္စည်းတစ်ခုယူရန် စေလွှတ်လိုက်သဖြင့် ရောက်လာသော အစေခံအား ဝန်ကလေးက မေးခွန်းများ ထုတ်လိုက်သေး၏။ အစေခံ၏ ထပ်မံထွက်ဆိုချက်အရ ထိုညဉ့်က မိမိတို့အား အခွင့်ပေးသူမှာ နန်စီမဟုတ်၊ မော်လီဖြစ်သည့်ပြင် နန်စီကမူ ထိုသို့ အခွင့်ပေးခြင်းကို ကန့်ကွက်သေးသည်ဟူ၍ပင် ပြောသွား၏။ အစေခံထွက်သွားသည့်နောက်-

ဝန် ။ ။“မော်လီကတော့ အတင်း ခွင့်ပေးလွှတ်လိုက်တာဆိုတော့ သူ့မိန်းမ နန်စီ မရှိခိုက်မှာ မော်လီတစ်ယောက်ယောက်နှင့် တွေ့ဖို့ အကြံရှိသလိုလို မထင်ရဘူးလားဗျာ”

ခိုင် ။ ။“စဉ်းစားစရာပဲ ဆရာ”

ကျွန် ။ ။“ဒီလိုဆိုလျှင် မိန်းမတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ တွေးစရာဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ လိပ်ခွံဘီးဟာ ဆီလျော်နေပြန်တာပေါ့။ ရှုပ်တယ်ဗျာ ကျွန်တော်တော့ မတွေးတတ်တော့ဘူး အူပေါက်ကုန်ပြီ”

ထိုခဏ၌ ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်နေသဖြင့် နံရံသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာတွင် စတိုင်ကျကျ ထိဆင်ကာ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံကြီး တစ်ပုံကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ၎င်းမှာ နန်စီ၏ ဓာတ်ပုံဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်နှင့် ကျွန်တော်သည် သေချာစွာ ကြည့်ရှုရာ မျက်လုံး မျက်ဖန်ကောင်းကောင်း မျက်ခုံး တုတ်တုတ်သေးသေးသွယ်နှင့် အတော်ပင် ချောမောလှပသော မိန်းမ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ရလေ၏။ ကပြားမဆိုသော်လည်း ဘီလပ်သူအစစ် မသာအောင် ဂိုက်ပြည့်ဆိုက်ပြည့် ရှိလှပေ၏။ ကိစ္စပြီးလတ်သော် ဝန်ကလေးနှင့် ကိုဘခိုင်တို့သည် ကျွန်တော့်အား ဘတ်စ်ကားဂိတ်တွင် ချထားခဲ့၍ ၎င်းတို့ရုံးသို့ ပြန်ကြလေရာ ကျွန်တော်မှာ နေအိမ်သို့ ပြန်ပြီးနောက် ထိုအမှုအကြောင်းကို ခပ်မေ့မေ့ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

နောက်များမကြာမီ တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်) သို့ သွားခဲ့ရာ ကပြားမိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က ခေါ်သည်တစ်ကြောင်း။ အင်္ဂလိပ်ကပွဲများအကြောင်းကို သိလိုသည် တစ်ကြောင်းကြောင့်၊ ကပွဲတစ်ခုသို့ လိုက်သွားမိ၏။ အင်္ဂလိပ်ကပွဲမှာ ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်သော်လည်း လူအများတို့ ရွှင်မြူးပျော်ပါးခြင်းကို ကြည့်လိုမြင်လိုသော ဝါသနာအတိုင်း ချောင်ကောင်းကောင်းနေရာတစ်ခုတွင် ထိုင်၍ သောက်စရာ အလဲလဲဖြင့် ဇိမ်ခံကာ ရှုစားနေလေ၏။

ကပွဲမှာ အဝတ်ပြောင်အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင် ကခုန်ကြသော ကပွဲမျိုးဖြစ်ရကား ဥရောပတိုက်သား ယောက်ျား မိန်းမများသည် အချို့ကား ကုလားလို၊ အချို့ကား ရှမ်း၊ အချို့က မြန်မာ၊ တရုတ်စသည်ဖြင့် အဝတ်အစား အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်ကာ မြူးတူးပျော်ရွှင်စွာ တွဲဖက်ခုန်ပေါက် မွေရမ်းလျက် ရှိကြ၏။ ကခုန်သူများသည် အဝတ်အစားဖြင့် ရုပ်ဖျက်ထားသော်လည်း မျက်နှာဖုံးများ တပ်ဆင်ထားသောကြောင့် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြသည်ကိုမူ သိနိုင်ကြလေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆိုဖာကြီး တစ်ခုပေါ်မှ ထိုင်၍ အတွဲလိုက် ကခုန်ကြသူများကို ကြည့်နေစဉ် တရုတ်မလို ဝင်ဆင်ထားသူ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ပထန်ကုလားလို ဝတ်ဆင်ထားသော ဗိုလ်တစ်ယောက်တို့ တွဲကနေသည်ကို သတိပြု၍ ကြည့်မိ၏။ ကျွန်တော် သတိပြုမိခြင်းမှာ ဝက်သား အလွန်ကြိုက်သော တရုတ်နှင့် ဝက်သားမစားသော ကုလားတို့ တွဲဖက်ခြင်း၏ အလွန်မလျော်ခြင်းကို ပြုံးရယ်ကာ စဉ်းစားမိသည့်ပြင် ၎င်းအတွဲသည် အခြားသော အတွဲများထက် အထူးစိတ်အား ထက်သန်စွာ ခုန်ပေါက် ကခုန်နေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ အခြားအတွဲများသည် ရုပ်ဖျက်ကပွဲများ၏ ထုံးစံအတိုင်း အလွန်တရာ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ကခုန်ကြသည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းအတွဲမှာမူ ကခုန်ရင်း အသက်ထွက်ရလျှင် မြတ်သောသေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူဟန် လက္ခဏာနှင့် ခုန်လိုက်လွှားလိုက်၊ ကားလိုက်၊ ကြုံ့လိုက်၊ ဆုတ်လိုက်၊ တက်လိုက် လုပ်နေကြသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကခုန်ဖို့ အိမ်မက်မျှ မမက်ဖူးသည့် ကျွန်တော်ပင်လျှင် ဝင်၍ ကချင် ခုန်ချင်သလို ဖြစ်လာမိတော့၏။

ပထမ၌ ကျွန်တော်သည် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့၏ မျက်နှာများကို ဂရုစိုက်၍ မကြည့်ဘဲ ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် ၎င်းတို့၏ စိတ်အားထက်သန်ခြင်းကိုသာလျှင် သတိပြု၍ ကြည့်မိ၏။ နောက်ဆုံး၌ ထိုအတွဲသည် ကျွန်တော့်အနီးသို့ ရောက်လာ၍ 'တရုတ်မ' ၏ မျက်နှာသည် ဓာတ်မီးရောင်နှင့် ဟပ်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိန်းမကို ငါမြင်ဖူးသည်ဟု ကွက်ခနဲ ထင်လိုက်မိ၏။ မည်သည့်နေရာ၌ မြင်ဖူးသည်ကိုကား ဖော်၍ မရနိုင်ချေ။ သို့နှင့် မခံချင်သဖြင့် တစ်တွေးတည်းတွေးနေရာ နောက်ဆုံးတွင်မှ ဓာတ်ပုံတွင် မြင်ဖူးသည့် နန်စီမော်လီဖြစ်ကြောင်း ရုတ်ခနဲ သတိရမိလေ၏။ အခြားသောအတွဲများသည် အင်္ဂလိပ်ကပွဲတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အတီးတစ်ချီရပ်တိုင်း တစ်ယောက်ပြောင်းလဲ၍ တွဲပြီး ကကြ၏။ ပထန်နှင့် တရုတ်မ အတွဲမှာမူ တစ်ချီတလေမျှ လူပြောင်းတွဲ၍ များစွာသောအချိန်များတွင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သာလျှင် ပြန်၍ တွဲမြဲတိုင်း တွဲ၍ ကကြ၏။ ထိုအခါ၌ မူကား ကျွန်တော်မှာ ပထန်လို ဝတ်ထားသော ဥရောပတိုက်သားသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိလိုလှပေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ကပြားတစ်ယောက် အနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းအတွဲကို ညွှန်ပြမေးမြန်း၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေသည် ၎င်းတို့ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေရာကား ဟိုတယ်အစေခံများထံ သွားရောက်မေးမြန်းရ၏။ နောက်ဆုံး၌ တရုတ်မမှာ နန်စီမော်လီဖြစ်၍ ပထန်ကုလားမှာ ဝီလျံဆင်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။

ထိုသို့သိရသောအခါမှစ၍ ကျွန်တော်သည် ၎င်းအတွဲကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဘဲ တစ်လိုက်တည်း လိုက်၍ ကြည့်မိရာ စားစရာအခန်းသို့ ဝင်သောအခါ၌လည်း အတူတူ၊ ထိုင်ရာ၌လည်း အတူတူ၊ နားရာ၌လည်း အတူတူ၊ တပွတ်ပွတ်တသပ်သပ်နှင့် တစ်တွဲတည်း တွဲ၍ အမြဲတီးတိုးစကားပြောလျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း နန်စီမှာ အခြားသော အကသမားများထက်ပင် အူရွှင်သော အမူအရာနှင့် တခါခါ ရယ်မောလျက်ရှိရာ လင်တစ်ယောက်လုံး သေခြင်းဆိုးနှင့် သေဆုံးခြင်းမှာ မကြာသေးပါဘဲလျက် ဤမျှလောက် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေရက်ပါပေဟု ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ ဒေါပွလျက် ရှိ၏။ လူမျိုးတူခြင်းဖြစ်၍ သိဖူးကျွမ်းဖူးခဲ့ပါလျှင် မြည်တွန် ဆုံးမချင်သော စိတ်မျိုးပင် ဖြစ်ပေါ်သေး၏။ ၎င်း၏ အမူအရာကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်မှာ ဤမိန်းမသည် မော်လီ

သေဆုံးခြင်း ကိစ္စ၌ လုံးလုံးအပြစ်ကင်းလွတ်ပါလေ၏ ဟု ဒေါသအလျှောက် ယုံမှားခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာမိသေး၏။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ဤအခြင်းအရာကို ဝန်ကလေးနှင့် ကိုဘခိုင်တို့အား ပြောပြမည်ဟူ၍လည်း စိတ်ထဲ၌ ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

ရန်ကုန်သို့ ပြန်မည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မီးရထားဘူတာရုံသို့ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များအခန်းတွင် ပစ္စည်းများ စောင့်လျက်ရှိရာ ဗိုလ်မတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ၎င်းဘူတာတွင် မိန်းမများအတွက် အခန်းသီးသန့် ထားရှိသော်လည်း လူပြည့်နေသောကြောင့်ပေလော။ သို့တည်းမဟုတ် ယောက်ျားအဖော် ပါသောကြောင့် ပေလောမသိ။ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော ယောက်ျားအခန်းထဲသို့ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ကျွန်တော်မှာ သတင်းစာဖတ်နေသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့အား အဖက်လုပ်လေ့မရှိသော ဗိုလ်မများကို အဖက်မလုပ်ဟု အောက်မေ့ကာ ဖတ်မြဲတိုင်း ဖတ်နေလေ၏။

“ယောက်ျားတစ်ယောက် ရောက်နေတာ မမြင်မိဘူးလား”
“မမြင်မိပါကလား”

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က မော့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် နန်စီမော်လီဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရ၏။

“ရှင်က ခရီးသည်လား”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဘယ်ထိအောင် သွားမလို့လဲ”
“ရန်ကုန်ကိုပါ”
“ဪ ကျွန်မလည်း ရန်ကုန်သွားမှာပဲ”

ထိုခဏ၌ ကုလားအရက်မူး နှစ်ယောက်ဝင်လာ၍ အင်္ဂလိပ်လို ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် စကားပြောကြသည့်ပြင် ခပ်ကြမ်းကြမ်း စကားလုံးများလည်း ပါရှိ၏။ ကျွန်တော်က မိန်းမသားတစ်ယောက် ရှိသောကြောင့် ပျက်လုံးကြမ်းကို ခပ်တိုးတိုးပြောဖို့ သတိပေးရာ ၎င်းတို့က ကိုယ့်ပါးစပ်နှင့် ကိုယ်ပြောသည်ဟု ခပ်ထန်ထန် ပြန်ပြော၏။ ယင်းသို့ ပြောရင်း တစ်ယောက်သော ကုလားက လက်ကိုင်ပဝါကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ တတိယတန်းလက်မှတ်တစ်စောင် ထွက်ကျသွားသည်ကို ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုအခါမှ ကျွန်တော်က ၎င်းတို့အား တစ်ခွန်းမျှ တုံ့ပြန်မပြောဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသွား၍ ရုံပိုင်ထံဝင်ပြီးလျှင် တတိယတန်း ခရီးသည်နှစ်ယောက်၊ ဒုတိယတန်းထဲဝင်ပြီး ခပ်မူးမူးနှင့် ရမ်းကားနေကြသည်ဟု တိုင်တန်းခဲ့၏။ ရုံပိုင်လည်း ချက်ခြင်းလိုက်လာ၍ အရက်မူးနှစ်ယောက်ကို မောင်းထုတ်လိုက်ရာ နန်စီလည်း ကျွန်တော့်အား များစွာ ကျေးဇူးတင်ဟန်တူ၏။

နန်စီသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို မျှော်နေဟန်တူသော်လည်း မည်သူမျှ ပေါ်မလာချေ။ ရထားတွဲထိုး၍ တက်မည်ပြုသောအခါ နန်စီမှာ ကြိုတင်စာရေးထားသောကြောင့် မိန်းမတွဲ၌ နေရာရသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာမူ နေရာတိုင်းတွင် နာမည်များ ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ တဲလည်လည် ဖြစ်နေ၏။ နေရာလပ်တစ်ခုမျှ မရှိချေ။

နန်စီသည် ကျွန်တော်၏ အခက်အခဲကို တွေ့ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်နေရာ-

“ဘယ့်နယ်လဲ နေရာမရဘူးလား”

“တစ်နေရာမှ မလစ်လပ်ဘူး။ ကြိုတင်ပြီး စာမရေးမိလို့ ခက်တော့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ဒီတွဲလိုက်ခဲ့လေ”

“မိန်းမတွေကြီး ဘယ့်နယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီပြင် မိန်းမခရီးသည် မလာလျှင် ဂါတ်ဗိုလ်ကို ကျွန်မ ပြောပေးပါ့မယ် တက်သာတက်ပါ”

ဤကား အရက်မူးများ၏ အနှောက်အယှက်မှ ကယ်ဆယ်ဖူးသော ကျေးဇူးပေတည်း။

နန်စီသည် မီးရထား ထွက်သည့်တိုင်အောင် လည်ပင်းတရှည်ရှည်နှင့် မျှော်ကြည့်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ၌ ဝီလျံဆင်ကို မျှော်သည်ဟု ထင်မိသော်လည်း မမေးဝံ့သဖြင့် ဆိတ်ဆိတ်နေရ၏။ မီးရထားထွက်လာသောအခါ နန်စီသည် စိတ်ပျက်သော အမူအရာနှင့် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ပစ်ထိုင်ချလိုက်၏။

လမ်းခရီးတွင် ရံဖန်ရံခါ တက်လာသော မိန်းမခရီးသည် အချို့မှတစ်ပါး တစ်လမ်းလုံး နန်စီနှင့် ကျွန်တော်နှစ်ယောက်တည်း လိုက်ပါကြရ၏။ နန်စီမော်လီမှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့်သာ ချောမောသည်မဟုတ်။ စကားပြောခြင်းအရာ၌လည်း တတွတ်တွတ် တရွတ်ရွတ်နှင့် အမျှင် မပြတ်အောင် ပြောတတ်သည့်ပြင် နားထောင်လို့လည်း ကောင်းလှ၏။ ပထမ၌ ခပ်တန်းတန်း ထိုင်လိုက်လာကြသော်လည်း ခရီးညောင်း၍ အခြားအဖော်များ မရှိသောအခါတွင်မူကား နန်စီသည် ကျွန်တော်နှင့် အတော်ရောနှောမိ၍ ၎င်း၏ မိခင်ဘက်မှ မြန်မာဆွေမျိုးများ သဘောထား ကောင်းမွန်ကြောင်းကိုပင် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံသေး၏။ ကပြားဟူသမျှတို့မှာ မိခင် (မြန်မာ) ဘက်ကို ပုတ်ခတ်ရှုတ်ချပြောဆိုသည်သာ များပြားရကား နန်စီက “လေးလေးသော်”၊ “လေးလေးမော်” တို့ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုသံ ကြားရသောအခါ ကျွန်တော်မှာ ယခင်ကကဲ့ရဲ့ချင်သော စိတ်များနှင့် ခုခြေ နှိမ်ခြေ ဖြစ်နေလေ၏။ ကြာသည်ထက် ကြာရှည်စွာ စကားပြောရသောအခါတွင်မူကား ဤမိန်းကလေး၌ ကောင်းသောအခြင်းအရာများစွာ ရှိပါပေသည်တကားဟု စိတ်ထဲ၌ ဝန်ခံမိလေ၏။

ရန်ကုန်သို့ ဆိုက်ရောက်သောအခါ နန်စီနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရထားတွဲမှ အသီးသီး ဆင်းရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိကြစဉ် စုံထောက် ကိုဘခိုင်ကို ရိပ်ခနဲ ကျွန်တော် မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော်သည် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) ၌ တွေ့မြင်ခဲ့ရသောအဖြစ်အပျက်များကို ကိုဘခိုင်အား ပြောပြလိုသဖြင့် ၎င်းထံ ချဉ်းကပ်မည်ပြုသော်လည်း ကိုဘခိုင်က မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်နှင့် မမြင်ဟန် ပြုနေလိုက်ရလေ၏။

နန်စီသည် ကျွန်တော့်အား နှုတ်ဆက်၍ တက္ကစီတစ်စီးပေါ်သို့ တက်သွားလေရာ ကိုဘခိုင်လည်း အခြားတက္ကစီတစ်စီးနှင့် ၎င်းနောက်မှ ကပ်လိုက်သွားလေ၏ ။ “အော် ဒီလိုလား” ဟု ကျွန်တော် သဘောပေါက်နေရစ်ရ၏။

ရက်အနည်းငယ် ကြာပြန်သောအခါ တယ်လီဖုန်းနှင့် ဆက်ခေါ်သဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဝန်ကလေးထံသို့ သွားရာ-

- ဝန် ။ ။ “နန်စီတို့ အမှု ရှင်းလင်းသွားပြီဗျို့။”
- ကျွန် ။ ။ “မော်လီကို သတ်တာ ဘယ်သူလဲ၊ နန်စီလား၊ ဝီလျံဆင်လား။”
- ဝန် ။ ။ “လွဲပြီ၊ နစ်ယောက်လုံး ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး။”

၎င်းနောက် ဝန်ကလေးက ရှင်းလင်းပြောပြရာ မန္တလေးမြို့၌ ဇေဒဟာရီများက နန်စီအား ငွေညှစ်ဖူးသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကြောင်း။ သို့ရာတွင် ဝီလျံဆင်နှင့် မတွေ့ရ ဆိုခြင်းမှာ လိမ်ပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ နန်စီသည် ဝီလျံဆင်နှင့် ကြိမ်ဖန်များစွာ တိတ်တဆိတ် တွေ့နေခဲ့ကြကြောင်း၊ မော်လီကို သတ်သောသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ မော်လီ၏ ညီတစ်ဝမ်းကွဲ ချာလီမော်လီဆိုသူ ဖြစ်နေကြောင်း၊ ချာလီသည် ထိုည၌ မော်လီနှင့် ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံ၍ အတူ ထမင်းစားရင်း အရက်တွင် အဆိပ်ခတ်၍ သတ်လိုက်ကြောင်း၊ မော်လီသည် မယားနန်စီကို အတန်စိတ်နာနေသောကြောင့် သေတမ်းစာတွင် မိမိပစ္စည်းများကို ချာလီသို့ ပေးရစ်ရမည်ဟု ရေးထားဖူးကြောင်း၊ ချာလီက မော်လီကို သတ်လိုက်လျှင် အမွေ မြန်မြန်ရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အဆိပ်ခတ်၍ သတ်ပြီးလျှင် အထင်လွဲစေရန် လက်ကိုင်ပဝါနှင့် လိပ်ခွံဘီးတို့ကို ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နောက်ဆုံး၌ သေတမ်းစာကို လူကြီးစုံရာနှင့် ဖွင့်ကြည့်ကြသောအခါ ပစ္စည်းများအားလုံး နန်စီသို့ ပေးခဲ့သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယခင်က ချာလီသို့ ပေးဖို့ တစ်ကြိမ်ရေးဖူးသော်လည်း ၎င်းကိုပယ်ဖျက်၍ နန်စီသို့ပေးရန် သေတမ်းစာ အသစ်တစ်စောင် ထပ်မံရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ချာလီသည် အစ်ကိုအား အချည်းနှီးသတ်မိနေကြောင်း တွေ့ရှိသောအခါ အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို စာတစ်စောင်ရေး၍ ပုလိပ်မင်းကြီးထံ လိပ်တင်ပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို အဆုံးစီရင်လိုက်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော် သိရှိရလေ၏။

“ဒီ ချာလီက ဘယ်တုန်းက ရောက်လာတာလဲ”
 “ဘီလပ်မှာ ဂျပိုးထိုးနေရာက ဟန်မရလို့ ရန်ကုန်ရောက်လာတာ၊ လေးငါးရှစ်လ ရှိပြီဆိုပဲ”
 “မော်လီကို သတ်တဲ့အတွက် နန်စီက ချာလီကို စိတ်ဆိုးမယ် ထင်သလား”
 “မထင်တတ်ပေါင်ဗျာ၊ ယခုလို ဝီလျံဆင်နဲ့ လက်ထပ်ပုံထောက်တော့ ကျေးဇူးတောင် တင်ဦးမလား မပြောတတ်ဘူး”
 “ဪ မိန်းမ၊ မိန်းမ”

သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၄၊ အမှတ် ၅ (ဇူလိုင်၊ ၁၉၄၀) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

အသက်အာမခံ လိမ်လည်မှု

ဘီအက်စီ အတန်းတွင် ဓာတ်ခွဲပညာရပ်ဘက်၌ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်မြင်လာခဲ့သော ကျွန်တော်၏ တူ မောင်သောင်းတင်သည် ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ ဦးစံရှား၏ စုံထောက်ခြင်း နာနိဿရည်းများကို ဦးစံရှားထံမှ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော့်ထံမှ တိုက်ရိုက်ဖြစ်စေ ခံယူရရှိ၍ အချို့သော မှုခင်းများတွင် အရပ်သားသဘောနှင့် လေ့ကျင့်ခဲ့ဖူးသည့်အတွက်ကြောင့် ၎င်း၏ သူငယ်ချင်းများက ၎င်းအား 'စက်ကင်းစံရှား' ဟူ၍ ပြောင်လှောင်မှည့်ခေါ်ထားကြ၏။

မောင်သောင်းတင်သည် စုံထောက်ခြင်း ပညာဘက်တွင် ဦးစံရှားကဲ့သို့ ပါရမီရင့်ခဲ့ဟန် လက္ခဏာမရှိခဲ့သော်လည်း ဓာတ်ခွဲခြင်းအတတ်သည် စုံထောက်ခြင်းအလုပ်၌ များစွာ အထောက် အပံ့ရစေနိုင်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ဦးစံရှား ကိုယ်တိုင်ကပင် အချို့သောအမှုများ၌ မောင်သောင်းတင်၏ အကူအညီကို တောင်းယူခဲ့ဖူးလေသည်။ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များမှာ ဦးစံရှားမရှိခိုက်တွင် မောင်သောင်းတင် ဆောင်ရွက်ရဖူးသည့် အမှုတစ်ခုအကြောင်းဖြစ်၍ အတော် ဆန်းကြယ်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်၏ မှတ်စုမှတ်တမ်းများမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ရပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဖြစ်သော အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ မန်နေဂျာ မစ္စတာကူးပါးသည် အသက်အာမခံအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးစံရှားထံ အကြံဉာဏ်တောင်းရန် တိုက်ပေါ်သို့ တက်လာရာ ဦးစံရှားမှာ အဝေးသို့ သွားနေခိုက် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်က မောင်သောင်းတင်နှင့် တိုင်ပင်ကြည့်ရန် ဆွယ်ပေးရလေ၏။ အမှုသွားမှာ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကျော်ခန့်က အင်္ဂလိပ်ကပြား မစ္စတာမော်ဂင်ဆိုသူသည် ငွေ ၅၀၀၀ တန် အသက်အာမခံစာချုပ်တစ်ခု ပြုလုပ်ထားကြောင်း၊ မကြာမီက ထိုလူသည် နှလုံးရောဂါနှင့် သေဆုံး၍ တစ်ဦးတည်းသော အမွေခံဖြစ်သည့် ၎င်း၏ ဇနီး လူစီမော်ဂင်က ငွေ ၅၀၀၀ ကို ကုမ္ပဏီထံမှ တောင်းခံကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီက ထုတ်ပေးမည်ပြုနေစဉ် မေရီမော်ဂင်ဆိုသူ မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ်လာ၍ မိမိသာလျှင် လက်ထပ်မယားကြီးဖြစ်သောကြောင့် ငွေ ၅၀၀၀ ကို ၎င်းအား ထုတ်ပေးသင့်ကြောင်းနှင့် တောင်းခံကြောင်း၊ လူစီမှာ မယားကြီးရှိသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ယူသည့်အတွက်ကြောင့် လူစီရော သေသူပါ ခရစ်ယာန်ဥပဒေအရ ရာဇဝတ်ဖြစ်မှု ကျူးလွန်ပါသည်ဟု စွပ်စွဲထားကြောင်း ပြောပြလေ၏။

တင် ။ ။“ဒါဖြင့် ဒီအမှုက ခင်ဗျားတို့ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီနဲ့တင် မပြီးဘဲ တရားရုံးနဲ့ ဆိုင်နေပါပြီကောဗျာ”

ကူးပါး ။ ။“ဆိုင်တာတော့ မပြောနဲ့တော့၊ မော်ဂင်သေရခြင်းဟာ သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ရပါဘူး။ လူစီ သတ်လို့ သေရပါတယ်လို့တောင် မေရီက စွပ်စွဲနေပြန်ပါပြီဗျာ”

တင် ။ ။“ဘယ်ပုံ သတ်သတဲ့လဲ”

ကူးပါး ။ ။“အဆိပ်ကျွေးပြီး သတ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်တဲ့”

တင် ။ ။“ဒါဖြင့် အလောင်းကို ဖော်ပြီး စစ်ဆေးဦးမှာပေါ့”

ကူးပါး ။ ။“အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ပြီးနေပြီ။ သေသူမော်ဂင်က သူ့အလောင်းကို မီးသဂြိုဟ်ရစ်ပါလို့ သေတမ်းစာမှာ ရေးပစ်ခဲ့လေတော့ မယားလူစီက သေတမ်းစာအတိုင်း မီးသဂြိုဟ်လိုက်ပြီးပြီတဲ့ဗျာ”

တင် ။ ။“မော်ဂင် သေတဲ့အကြောင်းကို ဆရာဝန်ရဲ့ သက်သေခံ လက်မှတ်တော့ ခင်ဗျားတို့ရတယ်ပေါ့”

ကူးပါး ။ ။“ရပါတယ်၊ ဆရာဝန်ဂိုဏ်ရဲ့ လက်မှတ်ရယ်၊ ဖွားသေစာရင်းရုံးက လက်မှတ်ရယ် ရပါတယ်”

တင် ။ ။“ရင်ခွဲရုံတော့ မတင်ဘူးပေါ့”

ကူးပါး ။ ။“နှလုံးရောဂါနဲ့ သေတယ်လို့ ဆရာဝန် လက်မှတ်ရလေတော့ ကျန်းမာရေးရုံးက ရင်ခွဲရုံ မတင်ဘူးပေါ့”

တင် ။ ။“ဒီအမှုကို ကျွန်တော် စုံစမ်းပေးစေချင်တယ်လား”

ကူးပါး ။ ။“အဆိပ်ခတ်လို့ သေတယ်ဆိုလျှင်လည်း သူ့မယားရမယ့် အမွေပေါ် ကျွန်ုပ်တို့ ကုမ္ပဏီက လိုက်ဖို့ လမ်းရှိသေးတာပေါ့။ သို့သော် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးစံရှား မရှိခိုက်ဖြစ်နေလို့ ခင်ဗျားစုံစမ်းပေးလျှင် ကုန်ကျစရိတ်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ခံပါမယ်”

တင် ။ ။“ဒါဖြင့် ဆရာဝန်တွေရဲ့ သက်သေခံ လက်မှတ်တွေ ထားပစ်ခဲ့ဖူး”

ကူးပါး ။ ။“ရော့၊ မော်ဂင်နဲ့ဆိုင်တဲ့ အမှုတွဲတစ်ခုလုံး ထားပစ်ခဲ့မယ်”

ကူးပါး ထွက်သွားသောအခါ မောင်သောင်းတင်သည် ဆရာဝန်လက်မှတ်များတွင် အမည်နေရပ်နှင့် ရက်စွဲများကို ကြည့်ရှု မှတ်သားနေလေ၏။ ၎င်းနောက်-

တင် ။ ။“ကိုင်း လိုက်ခဲ့ဦးဗျ ဦးလေး၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းက ဒေါက်တာဂိုဏ်ကို သွားကြည့်စမ်းကြရအောင်”

မစ္စတာဂိုဏ်ဆိုသူမှာ လောကဝတ်ကောင်းလှသော ကုလားလူမျိုး ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျှောက် မောင်သောင်းတင်၏ မေးခွန်းများကို ရှေ့ရှေ့ရှုရှု လိုလိုချင်ချင် ဖြေကြားပေး၏။ လွစ္စလမ်း (ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) ၌ နေထိုင်သော အင်္ဂလိပ်ကပြား မစ္စတာမော်ဂင်မှာ မိမိ ကုသလာခဲ့သော လူနာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး မကျန်းမာသောအခါတိုင်း မိမိ ကုသလေ့ရှိသောကြောင့် အတော်အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ကြကြောင်း မော်ဂင်၏ ရောဂါမှာ နှလုံးရောဂါဟု မိမိယူဆသော်လည်း စိုးရိမ်ရသော အခြေအနေရောက်နေသည်ဟု မိမိမထင်မြင်ကြောင်းများနှင့် ဖြေကြားလေ၏။

တင် ။ ။“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားအထင်မှာ ဒီလူ မသေနိုင်သေးဘူးပေါ့”

ဂိုဏ် ။ ။“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီရောဂါနဲ့ဖြင့် သေနိုင်လောက်စရာ မရှိသေးပါဘူး”

တင် ။ ။“မော်ဂင် သေပြီဆိုလျှင်ကော”

ဂိုဏ် ။ ။“မဟုတ်နိုင်တာဗျာ”

တင် ။ ။“သေကြောင်းကို ခင်ဗျား လက်မှတ်ပြနိုင်လျှင်ကော”

ဂိုဏ် ။ ။“လက်မှတ်လိမ်ဖြစ်မှာပေါ့”

ထိုအခါ မောင်သောင်းတင်သည် ကူးပါးထံမှ တောင်းယူထားလိုက်သော ဖိုင်တွဲကို ထုတ်၍ ဂိုဏ်၏ လက်မှတ်ကိုပြရာ ဂိုဏ်မှာ မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။

ဂိုဏ် ။ ။“ရက်စွဲကြည့်စမ်းပါ၊ ဘယ်နေ့ကလဲ”

တင် ။ ။“ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့တဲ့”

ဂိုဏ်းသည် မိမိ၏ ခိုင်ယာယီမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို လှန်လှောကြည့်ရှုပြီးနောက်-

ဂိုဏ်း ။ ။“ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့က ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ မရှိဘူး။ မန္တလေးမှာ ရောက်နေတယ်။ ၂၁ ရက်နေ့ ထွက်တယ်။ ၂၅ ရက်နေ့မှ ပြန်ရောက်တယ်”

တင် ။ ။“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားလက်မှတ် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့”

ဂိုဏ်း ။ ။“တူတော့ သိပ်တူတာပဲ၊ ဟုတ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

တင် ။ ။“မော်ဂင်တို့ လူစုက ခင်ဗျားလက်မှတ်ကို သိသလား”

ဂိုဏ်း ။ ။“သိပြီးလားဗျား၊ မော်ဂင် မကျန်းမာလို့ အခွင့်လိုချင်လျှင် ကျွန်တော်ကပဲ ဆေးလက်မှတ် ရေးပေးရတာကိုး။ တစ်နေ့ကလည်း လက်မှတ်တစ်စောင် ပေးလိုက်ရသေးတယ်။ စိတ်ညစ်တာ ထင်ပါရဲ့၊ ဒီလောက်ဖျားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

တင် ။ ။“တော်ပါပြီဗျာ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဂိုဏ်း ။ ။“ကျွန်တော့်လက်မှတ်ကို လိမ်ထိုးထားတာ ကျွန်တော် အရေးယူဦးမှပေါ့”

တင် ။ ။“တစ်ဆိတ် သည်းခံဦးဗျာ၊ နောက်တော့ ကျွန်တော် အကြောင်းပြန်ပါမယ်။ တစ်ဖက်ကပေါ်အောင် လိုက်နေတုန်း တစ်ဖက်က ဖော်ပေးနေလျှင် ခွကျကုန်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ မကြားရခင် တိတ်တိတ်နေလိုက်ပါဦးဗျာ၊ မကြာစေရပါဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ထားလိုက်ပါ”

ကျွန်တော်တို့သည် ဂိုဏ်းအိမ်မှဆင်းလာ၍ လမ်းပေါ်သို့ရောက်ကြသောအခါ-

တင် ။ ။“တယ်ပြီး ထူးမထင်ပါဘူး ဦးလေးရယ်၊ ဂိုဏ်းရဲ့ လက်မှတ်ကိုပြပြီး ဆရာဝန်ဆီက လက်မှတ်တောင်းယူလျှင် သဂြိုဟ်သည့် လက်မှတ် ထုတ်ပေးတော့မှာပေါ့”

ကျွန်တော် ။ ။“ဒါဖြင့် ဘယ်လမ်းလိုက်မလဲ”

တင် ။ ။“ခေါင်းလုပ်တဲ့ဆီ လိုက်ကြစို့ ဦးလေးရယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် စပတ်လမ်း(ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း)၌ ရှိသော အင်္ဂလိပ်ခေါင်းများ လုပ်ရောင်းသည့်ဆိုင်သို့ သွားကြလေရာ ဆိုင်ရှင်အဘိုးကြီးနှင့် အဆင်သင့်တွေ့သဖြင့် မောင်သောင်းတင်၏ မေးခွန်းများကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားလေ၏။

ခေါင်းတစ်လုံး မှာထားသဖြင့် အတိုင်းအထွာယူရန် မိမိသွားသောအခါ အလောင်းမှာ အဝတ်နှင့်ဖုံးအုပ်ထားသဖြင့် မမြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ ခေါင်းလုပ်ပြီးသောအခါ၌လည်း အလောင်းကို ခေါင်းထဲသို့ မိမိမထည့်ရဘဲ သေသူ၏ဇနီးနှင့် ၎င်း၏ ညီဆိုသူတို့က ထည့်သွင်းထားနှင့်ကြကြောင်း၊ အဖုံးထည့်သော အလုပ်ကိုလည်း ၎င်းတို့ပင် ပြုလုပ်ထားနှင့်ကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ထွက်လာကြသောအခါ လမ်းခရီး၌-

ကျွန်တော် ။ ။“ဘာမှ တယ်ပြီး မထူးခြားလှပါတကားမောင်”

တင် ။ ။“ထူးသလောက် ထူးတာပေါ့ ဦးလေး၊ အလောင်းကို ဘယ်သူမှ မမြင်စေရအောင် လျှို့ဝှက်စွာ စီမံခြင်းကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် လူမြင်မခံဝံ့တဲ့အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိကြောင်း ထင်ရှားတာပေါ့ခင်ဗျာ။ သူတို့ ခရစ်ယာန်ထုံးစံအတိုင်းမှာ ခေါင်းလုပ်တဲ့ သုဘရာဇာက အလောင်းကို

ခေါင်းထဲ ထည့်ပေးရတယ်။ ယခုတော့ သူ မရောက်ခင် ထည့်ပြီးသူ မလာခင် ပိတ်ပြီးသား ဖြစ်အောင် လုပ်ထားနှင့်တာ ကြည့်တော့လေ”

ကျွန်တော် ။ “အလောင်းကို ပြုပြင်လိုက်ရတဲ့ လူလည်း မရှိ။ ပြာကျအောင် မီးရှို့ထားပြီးလည်း ဖြစ်နေတော့ သဲလွန်စရဖို့ အလုပ်ဟာ ခဲယဉ်းလှချေကလားမောင်”

တင် ။ ။ “ခဲယဉ်းတာတော့ မှန်တယ်။ သို့သော် ဒီထက်ခဲယဉ်းတဲ့ အမှုတွေကိုတောင် ပေါ်အောင် ဦးစံရှားလိုက်ခဲ့ဖူးတာကပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့တပည့်တွေ မဟုတ်ဘူးလား”

ကျွန်တော် ။ “လက်မှတ်လိမ်မှုနဲ့ လိုက်ရလျှင် မကောင်းဘူးလား”

တင် ။ ။ “ဒါက မခက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာက မော်ဂင်ဟာ သွေးရိုးသားရိုး သေခြင်း ဟုတ်မဟုတ် သိချင်တယ် မဟုတ်လား။ လက်မှတ်လိမ်တာ သိရရုံနဲ့ လူသတ်တယ်လို့ တစ်ခါတည်း စွပ်စွဲနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့။”

ကျွန်တော်တို့သည် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ကြသောအခါ ကူးပါးနှင့်လှေကားတွင် အဆင်သင့် တွေ့ကြလေ၏။

ပါး ။ ။ “အမှုက ထပ်ပြီး ရှုပ်ထွေးလာပြန်ပြီဗျ”

တင် ။ ။ “ဆိုပါဦးဗျ”

ကူးပါးက ပြောသဖြင့် သိရသည်မှာ ပုလိပ်များက ခရစ်ယာန် ဥပဒေအတိုင်း မယားကြီးရှိသော ယောက်ျားကို လက်ထပ်မှုနှင့် အရေးယူမည် ကြံစည်သောအခါ လူစီမော်ဂင်မှာ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သူ မော်ဂင်မှာ မြေအရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်သော ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် ငွေထိန်းလူကြီးအဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်လာခဲ့ရာ မသေမီ တစ်လခန့်လောက်က စာရင်းအင်းများကို စစ်ဆေးမည်ဟု ဒါရိုက်တာကြီးများက နို့တစ်စာပေးကြောင်း၊ ၎င်းနို့တစ်စာရရှိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မော်ဂင်မှာ မကျန်းမမာဖြစ်၍ အလုပ်မဆင်းဘဲ အခွင့်နှင့် နေခဲ့ကြောင်း စာရင်းအင်းများကို မိမိအလုပ်ဆင်းနိုင်သောအခါမှ စစ်ဆေးကြဖို့ တောင်းပန်ထားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် လူကြီးများက မစောင့်နိုင်သဖြင့် စစ်ဆေးကြရာ ချက်လက်မှတ်လိမ်မှုကို တွေ့ရှိရ၍ ကုမ္ပဏီ၏ ငွေ ၄၀၀၀ ကျော်ခန့် လျော့နေသည်ကို တွေ့ရကြောင်း သို့ရာတွင် လူကြီးများက ချက်ချင်း အရေးမယူသေးမူ၍ မော်ဂင် ကျန်းမာလာသည့် တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းကြဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြကြောင်း၊ ထိုအတောအတွင်း မော်ဂင် သေဆုံးသွားခဲ့ရာ ရရန်ရှိသော ကုမ္ပဏီ၏ ငွေများကိုမူ မော်ဂင် အသက်အာမခံအမွေထဲမှ လျှောက်ထားယူကြဖို့ စီမံထားကြောင်း၊ ယခုမှာ အမွေခံဖြစ်သော မစွပ်လူစီမော်ဂင်ပါ ထွက်ပြေးနေပြန်သောကြောင့် အမှုမှာ သာ၍ ရှုပ်ထွေးနေပြန်ကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။ နောက်ဆုံး၌-

ကူးပါး ။ ။ “လက္ခဏာမှာတော့ မော်ဂင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာထင်ပါရဲ့ဗျ။ ကုမ္ပဏီငွေတွေ သူ လိမ်သုံးထားတာ ပေါ်ပေါက်တော့မှာ အမှန်ဖြစ်လေတော့ ထောင်ကျ မခံတော့ဘူးဆိုပြီး သူ့ကိုယ်သူ စီရင်လိုက်တယ် ထင်ပါရဲ့။”

တင် ။ ။ “ဒီအမှုမှာ စဉ်းစားစရာ သုံးလမ်းရှိတယ်။ သွေးရိုးသားရိုးသေခြင်းလား၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်ခြင်းလား၊ သူတစ်ပါး ပယောဂနဲ့ သေခြင်းလား၊ ဒီသုံးနည်းမှာ ဘယ်နည်းနဲ့သေခြင်းဆိုတာ သိရအောင် စုံစမ်းဖို့ဟာ သူ့အရိုးပြာကို ကြည့်ဖို့နည်းလမ်းပဲ ရှိတော့တာပဲ”

ကူးပါး ။ ။ “သင်္ချိုင်းမှာ ဂူသွင်းထားတယ်လို့ ပြောတယ်”

တင် ။ ။“ဖွင့်ကြည့်ရအောင် ခင်ဗျား တတ်နိုင်ပါ့မလား”

ကူးပါး ။ ။“ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီကိုယ်စလှယ်ကြီးက ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးချုပ်ထံ အခွင့်တောင်းလျှင်တော့ ရမလား မဆိုနိုင်ဘူး”

တင် ။ ။“နေဦးဗျို့ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းရှိတယ်။ မသင်္ကာတဲ့အချက် ရှိတယ်ဆိုပြီး ပုလိပ်မင်းကြီးထံ ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းကြည့်မယ်”

ပုလိပ်မင်းကြီးသည် ဦးစံရှား၏ တပည့်ဖြစ်သော မောင်သောင်းတင်အား အရိုးဂူကို ဖွင့်ကြည့်ဖို့ အခွင့်ရအောင် စီမံပေးရုံမျှမက ပုလိပ်အင်စပိတ်တော် တစ်ယောက်ကိုပါ အကူအညီအဖြစ်နှင့် ထည့်ပေးလိုက်သေး၏။ သို့ဖြစ်၍ မောင်သောင်းတင်၊ ကျွန်တော်၊ အင်စပိတ်တော်၊ မစ္စတာကူးပါးနှင့် ရင်ခွဲရုံ ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် အင်္ဂလိပ်သင်္ချိုင်းသို့ မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် ထွက်လာကြလေ၏။ ရင်ခွဲရုံ ဆရာဝန်မှာ မောင်သောင်းတင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ တောင်းပန်ချက်အရ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ခရစ်ယာန်သင်္ချိုင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မောင်သောင်းတင်သည် ပုလိပ်မင်းကြီးထံမှ ရရှိလာခဲ့သော အမိန့်စာကို သင်္ချိုင်းစောင့်အရာရှိအား ပြသလိုက်ရာ အရာရှိသည် တပည့်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ကျွန်တော်တို့ လူစုကို အရိုးဂူတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ သင်္ချိုင်းမှာ အများအားဖြင့် လက်ဝါးကပ်တိုင်များ စိုက်ထောင်ထားသော မြေပုံများသာလျှင် ပေါများ၍ အရိုးဂူဟူ၍လည်း အလွန်နည်းပါးလှ၏။ တစ်ခုသောဂူ၌ ဂျီ၊ အေ၊ မော်ဂင် ဟူသော အမည်နှင့်တကွ အသက်နှင့်ရက်စွဲများကိုပါ ကမ္ပည်းထိုးထားလေရာ အရာရှိသည် တပည့်အား လက်နက်ကိရိယာများနှင့် ဂူကို ထွင်းဖောက်စေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ တောင်ဆုပ်ခန့် ပမာဏရှိသော ကြွေပေါင်းချောင်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေရာ အရာရှိကိုယ်တိုင် ၎င်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ယူသော အမူအရာနှင့် ကိုင်တွယ်ထုတ်ယူခဲ့၍ အရာရှိ၏ အလုပ်ခန်းသို့ စုရုံးသွားကြလေ၏။

အရာရှိသည် အခန်းအလယ်၌ ရှိသောစားပွဲပေါ်တွင် ပိတ်ဖြူတစ်ထည်ခင်း၍ ကျွန်တော်တို့သည် စားပွဲကို ဝန်းရံကာ ထိုင်နေကြလေရာ နောက်ဆုံး၌ အရာရှိက ပေါင်းချောင်ထဲ၌ ရှိသော အရာဝတ္ထုများကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖြည်းညင်းစွာ မှောက်သွန်ချလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် လူသတ္တဝါတစ်ဦး၏ နောက်ဆုံး ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလပ်ဖြစ်သည့်အလျောက် ရှိသော အမူအရာဖြင့် စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စိုက်ငေးကြည့်နေကြရာ အရိုးပြာများမှာ ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် မြင်ကြရသော အပုပ်ကောင်နှင့် အလွန်ခြားနားခြင်းရှိ၍ ဖြူဖြူနုနု ဖွေးဖွေးဥလျက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ဘာမျှ မရှိသည့်အဖြစ်ကို သတိပြုမိကြသေး၏။

ကျွန်တော်သည် အရိုးပြာများကို ကြည့်နေစဉ် မည်သည့် အတုံးကလေးကား မည်သည့်နေရာမှ ဖြစ်တန်ရာသည်၊ မည်သည့်အပိုင်းကလေးကား မည်သည့်အရိုး၏ အပိုင်းအစ ဖြစ်တန်ရာသည် စသည်ဖြင့် တွေးတောနေမိရာ အခြားသူများ ကျွန်တော်နည်းတူ တွေးတော မှန်းဆနေကြဟန် ရှိ၏။

အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေကြပြီးသောအခါ ရင်ခွဲရုံဆရာဝန်က-

ဝန် ။ ။“ကျုပ်ဖြင့် ထူးထူးခြားခြား ဘာမှ မတွေ့ပေါင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား တွေ့သလား ကိုသောင်းတင်”

တင် ။ ။“တွေ့တာတော့ မထူးခြားဘူးဗျ၊ မတွေ့တာက ထူးခြားတယ်”

ဝန် ။ ။“ခင်ဗျားစကား နားမလည်ပေါင်ဗျာ၊ ရှင်းပြောပါဦး”

တင် ။ ။“မော်ဂင်ရဲ့ အသက်အာမခံ ကုမ္ပဏီအမှုတွဲဖလားထဲမှာ မော်ဂင်ရဲ့ သွားများဟာ အင်မတန် ကောင်းတယ်လို့ မှတ်တမ်းတင်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အခုတော့ ဘယ်မှာလဲ သွားတစ်ချောင်းမှ ကျုပ်တို့ မတွေ့ရပါကလား”

ဝန် ။ ။“အောင်မယ် ဟုတ်သားပဲဗျို့။ သွားဆိုတာမျိုးဟာ တော်တော်နဲ့ မီးကျွမ်းနိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ရောက်ကုန်ပါလိမ့်”

တင် ။ ။“ကျကျန်ရစ်တယ်ဆိုလျှင်လည်း တချို့တလေသာ ကျန်ရစ်ဖို့သင့်တယ်။ သွားပေါင်း ၂၀ ကျော် အကုန်လုံး ကျကျန်ရစ်ဖို့ မကောင်းဘူး၊ ဟုတ်လား”

ဝန် ။ ။“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဒီဟာ ထူးဆန်းတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ထင်သလဲ”

မောင်သောင်းတင်သည် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ အရိုးတုံးကလေးတစ်ခုကို ကောက်ယူကိုင်ပြလျက်။

တင် ။ ။“ဒီဟာကြည့်စမ်း။ ဘယ်နှယ်နေသလဲ”

ဝန် ။ ။“အောင်မယ်၊ ဟုတ်သားပဲဗျို့။ နို့ပေမယ့် ဓားနဲ့ခုတ်ဖြတ်ထားသလို တိတိရိရိကြီး ပြတ်နေပါကလား။ ဒါလည်း ထူးဆန်းတယ်ဗျို့။”

တင် ။ ။“အစစ်ပဲ၊ ဒါထက် နံရိုးဆိုတာကို ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး။ နံရိုးဟုတ်ကဲ့လားဗျ”

ဝန် ။ ။“ကျွန်တော်တော့ နံရိုးဆိုချင်တာပဲ”

တင် ။ ။“နည်းနည်းမသေးဘူးလားဗျ”

ဝန် ။ ။“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ နည်းနည်းတော့ သေးတယ်”

တင် ။ ။“ဆိတ်နံရိုးလောက် ရှိလိမ့်မယ်နော်”

ဝန် ။ ။“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ။ နို့ပေမယ့် ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားက”

တင် ။ ။“ကျွန်တော်ကတော့ လူရိုးတစ်ဖွဲ့မှ မပါဘူး။ ဆိတ်ရိုးချည်းပဲလို့ အတတ်ဆိုဝံ့တယ်”

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့သြလှသောမျက်နှာဖြင့် မောင်သောင်းတင်အား ဝိုင်း၍ ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

ကူးပါး ။ ။“ဒါဖြင့် ခေါင်းထဲမှာ လူအလောင်း မရှိဘူးလား”

တင် ။ ။“အစစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဆိတ်သားတွေ သိုးသားတွေ ခွက်သုံးဆယ်လောက် ဝယ်ပြီး ခေါင်းထဲ သွတ်ထားတာပေါ့၊ ဘယ်လောက် ဉာဏ်သွားတဲ့ လူစုလဲ၊ ကြည့်စမ်း။ သို့သော် တရားခံနောက်ကို လိုက်ဖို့တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မဆိုင်ပေဘူး။ ဒီက အင်စပိတ်တော်ရဲ့ အလုပ်ဖြစ်တယ်”

ကျွန်တော်တို့လူစုသည် မော်တော်ကားနှင့်ပြန်လာကြသောအခါ လမ်းခရီး၌-

ကျွန် ။ ။“သင်္ချိုင်းကိုလာကတည်းက ယခုတွေ့ရတဲ့အတိုင်း တွေ့လိမ့်မယ်လို့ မောင်က တွက်ပြီးသားမှတ်တယ် ဟုတ်လား”

တင်။ ။“ကြားသိသမျှ အဖြစ်အပျက်တွေကို ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်လိုက်ကတည်းက ဒီအတိုင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်က တွက်ပြီးသားပေါ့”

ကျွန်။ ။“ဘယ်တုန်းက စပြီး မောင်ရိပ်မိသလဲ”

တင်။ ။“ဆရာဝန် လက်မှတ်လိမ်ထိုးထားကြောင်း တွေ့ရကတည်းက ဒီလိုများ ဖြစ်နေမလားလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီနောက် ခေါင်းလုပ်တဲ့သူနဲ့ တွေ့တော့ ဧကန်ပဲလို့ ကျွန်တော် အတတ်ဆိုဝံ့တော့တာပဲ”

ကျွန်။ ။“ခေါင်းလုပ်တဲ့လူက အလောင်းကို သူကိုယ်တိုင် အတိုင်းအထွာ ယူသေးတယ် ဆိုပါကလားဗျ”

တင်။ ။“မှန်တယ်၊ နို့ပေမယ့် လူသေပါပဲလို့ သူအမှန်မပြောနိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ကို ပိတ်ဖြူနဲ့ ဖုံးထားပြီး ခဏလောက် အသက်အောင့်ထားလျှင် ဖြစ်နိုင်တာပဲကိုး ဦးလေးရဲ့၊ ထင်ရှားတဲ့ အချက်တစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ လူမြင်မခံနိုင်တဲ့အရာတစ်ခုရှိကြောင်း သေချာတယ်။ ဒီအထဲမှာ ငွေတွေရော အလွဲသုံးစား ပြုလုပ်ထားတဲ့အကြောင်း ကူးပါးက လာပြောပြန်တော့ ကျွန်တော်အဖို့မှာ ထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားစရာ မလိုလောက်အောင် တစ်ခါတည်း ရှင်းသွားသလို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ”

ဖိုး။ ။“ကျုပ်တို့လည်း ရှင်းပါရစေဦးဗျာ၊ တဆိတ်နားလည်အောင် ပြောပြစမ်းပါဦး”

တင်။ ။“ကျွန်တော်တို့ သိရတာက ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ လူတစ်ယောက်သေတယ်။ မသေမီ မကျန်းမာချင်ယောင်ဆောင်တယ်။ ဒီနောက် ဆရာဝန်လက်မှတ်လိမ်ထိုးပြီး အလောင်းကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တယ်”

ဖိုး။ ။“မကျန်းမာချင်ယောင်ဆောင်မှန်း ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်သိသလဲ”

တင်။ ။“ငွေစာရင်းရှင်းဖို့ ရက်ချိန်းပေးတာရယ်၊ ဆရာဝန်စကားရယ်၊ ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်ရတာပေါ့ဗျ။ မကျန်းမာတာထက် စိတ်ညစ်တာက ပိုတယ်လို့ ဆရာဝန်က ပြောလိုက်တယ်”

ဖိုး။ ။“ဒါဖြင့် ဆရာဝန်က အခွင့်ရအောင် လိမ်ပေးရတာပေါ့”

တင်။ ။“လူတစ်ယောက်ဟာ စိတ်ညစ်လျှင်လည်း အလုပ်မဆင်းနိုင်တာ အမှန်ပေါ့ဗျ”

ဖိုး။ ။“ဆိုပါဦးဗျာ”

တင်။ ။“ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားဖို့ လိုတာက ဘာလဲဆိုတော့ မော်ဂင် သေတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်တာလဲတဲ့၊ နည်းလမ်း ၄ ခု ရှိတယ်။ (၁) သွေးရိုးသားရိုး သေခြင်း။ (၂) ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်ပြီး သေခြင်း။ (၃) သူတစ်ပါး ပယောဂနဲ့သေခြင်း။ (၄) သေချင်ယောင် ဆောင်ခြင်းတဲ့ဗျ”

ကျွန်။ ။“သွေးရိုးသားရိုး သေခြင်းဆိုတာကတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ဆရာဝန်လက်မှတ် လိမ်ထိုးရတယ်ဆိုကတည်းက သွေးရိုးသားရိုး သေခြင်း မဟုတ်လို့ဟာပေါ့။ နို့မို့ ဒီလောက် အပြစ်လေးတဲ့ အလုပ်မျိုးကို ဘာလုပ်လိမ့်မှာလဲ”

တင်။ ။“ဟုတ်ပြီ ဦးလေးရေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေခြင်းဆိုတာကလည်း”

ဖိုး။ ။“ဒါလည်း မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလျှင် လက်မှတ်လိမ်ထိုးနေစရာ မလိုပါဘူး။ အသက်ပေါင်တာ နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလျှင်လည်း ကုမ္ပဏီက လျော်ကြေးပေးတာပါပဲ”

တင်။ ။“ဟုတ်ပြီ၊ သို့သော် (၃) အချက်ဖြစ်တဲ့ သူတစ်ပါး ပယောဂနဲ့ သေခြင်းဆိုတာကို စဉ်းစားဖို့ ရှိတယ်”

ကျွန်။ ။“ဆိုစမ်းမောင်၊ ဒီအချက်တော့ ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်း ဉာဏ်မမီဘူး”

တင် ။ ။“ဒီလိုဗျ၊ မော်ဂင်အလုပ်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ ငွေစာရင်းတွေ ကလိန်ကျတဲ့ အမှုမှာ ချက်လက်မှတ်လိမ်တွေ တွေ့ရတယ်ဆို မဟုတ်လား။ ဒီတော့ကော မော်ဂင်ဟာ သူတစ်ပါးလက်မှတ်ကို တူအောင် အတုခိုး ခိုးပြီး ရေးတဲ့အလုပ်မှာ အတော်ကျွမ်းကျင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိရတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ကော မော်ဂင်သေကြောင်း သက်သေခံအဖြစ်နဲ့ ရေးပေးတဲ့ ဆရာဝန်ဂိုဏ်ရဲ့ လက်မှတ်ကို ဘယ်သူရေးမလဲ။ မော်ဂင်ပဲ ရေးရမယ်။ မော်ဂင်ကို လူတစ်ယောက်က သတ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် မော်ဂင်သေကြောင်း သက်သေခံတဲ့ လက်မှတ်လိမ်တစ်ခုကို မော်ဂင်ကိုယ်တိုင် ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရေးနိုင်မလဲ၊ ဒါကြောင့် သူတစ်ပါး ပယောဂနဲ့ သေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုရမယ်”

အားလုံး ။ ။“ဟုတ်လိုက်ပါပေဗျာ”

တင် ။ ။“ဒီတော့ကော သေချင်ယောင်ဆောင်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ခုတည်းပဲ စဉ်းစားဖို့ ကျန်တော့တယ်။ ကောင်းပြီ။ ရှေးဦးစွာ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း။ မော်ဂင်ဟာ နှစ်ရှည် ထောင်ဒဏ်ခံဖို့ အပြစ်ကြီး ကျူးလွန်ထားတယ်။ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဆိုက်ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့မှာ ‘သေပြီးလို့ မီးသဂြိုဟ်ပြီးပြီ’ ဆိုတဲ့ စီမံကိန်းလောက် စိတ်ချရတဲ့ စီမံကိန်းမျိုး ဘယ်မှာ ရှိနိုင်ဦးမှာလဲဗျ။ ဒီပြင် မယားကြီးရှိလျက်နဲ့ ဒုတိယ မယားတစ်ယောက် လက်ထပ်ယူခြင်းဟာ သူတို့ ခရစ်ယာန် ဥပဒေအရမှာ အတော်အပြစ်ကြီးတာဗျ။ သူ သေပြီဆိုတော့ ဘယ်လောက်နေရာကျသလဲ မယားကြီးရဲ့ရန်က လွတ်သွားတဲ့အပြင် ဒီပြင် နာမည်တစ်ခုနဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် လက်ထပ်ချင် လက်ထပ်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ဒါတင်မကဘူး။ အသက်အာမခံကုမ္ပဏီကလည်း နောက်မိန်းမနာမည်နဲ့ ငွေ ၅၀၀၀ ရဦးမယ်”

ကျွန် ။ ။“ရည်ရွယ်ချက်တော့ ကျေနပ်ပါပြီ။ သို့သော် ကျုပ်တို့ သိထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ကိုက်မကိုက် ရှင်းပြပါဦးမောင်”

တင် ။ ။“သေချင်ယောင် ဆောင်မယ်ကြံတော့ ရှေးဦးစွာ ဖျားချင်ယောင် ဆောင်လိုက်ရသေးတယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျ။ ပြီးတော့ကော အလောင်းပြစရာ မရှိပြန်လေတော့ သေတဲ့လက်မှတ်ကို လိမ်ထိုးယူရတယ် မဟုတ်ဘူးလားဗျ”

ပါး ။ ။“မီးသဂြိုဟ်တာကကောဗျာ”

တင် ။ ။“အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် မသင်္ကာလို့ အလောင်းကို ဖော်ကြည့်လျှင် သွားသွားကြီး အလိမ်ပေါ်မှာ ကြောက်လေတော့ ခြေရာလက်ရာ လုံးလုံးကြီး ဖျောက်ဖျက်တဲ့ သဘောနဲ့ မီးသဂြိုဟ်ဖို့ စီမံတာပေါ့ဗျ”

ဝန် ။ ။“အခုတောင် ကျွန်တော်တို့လို ပေါ့တော့တော့ကြည့်တတ်တဲ့လူဖြင့် လူရိုးပြာလား၊ ဆိတ်ရိုးပြာလား မခွဲခြားနိုင်ဘဲ အလိမ်ခံရဦးမှာပဲ”

တင် ။ ။“ကျွန်တော်လည်း သူတို့အကြံကို ကြိုတင်ရိပ်မိထားလျှင် ခင်ဗျားတို့လို နေကောင်းနေမှာပဲ”

မော်ဂင်သည် မိမိ၏ အကြံပီလှပြီဟု သဘောထားဟန်နှင့် အနေအထိုင် အသွားအလာ မဆင်ခြင်ဘဲ ခပ်ပြောင်ပြောင် သွားလာနေထိုင်လေရကား တနင်္ဂနွေ နှစ်ပတ်ခန့်အတွင်း၌ပင် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံးကို ကလောမြို့၌ ဖမ်းဆီးရမိလာခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ် ကျခံကြရလေ၏။ မောင်သောင်းတင်သည် စရိတ်စကအပြင် အဖိုးငွေ ၃၀၀ ခန့်တန်သော သံမဏိ လက်ပတ်နာရီ

တစ်လုံးကို အသက်အာမခံကုမ္ပဏီက ကျေးဇူးတင်သော အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရ
လေသတည်း။

သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၄၊ အမှတ် ၁၂ (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၄၁) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

စိန်ကြယ်သီးစုံ ပျောက်ဆုံးမှု

ဦးအုန်းကျော်သည် ပဲခူးမှ ရန်ကုန်သို့ မီးရထားဖြင့် လိုက်ရန်အတွက် ဘူတာရုံသို့ ရောက်လာ၍ မီးရထားဘက် အမှုထမ်းတစ်ယောက်အား စုံစမ်းရာ ထိုနေ့မှာ မီးရထား နောက်ကျလိမ့်မည်ဟု သိရသောကြောင့် ဒုတိယတန်းလက်မှတ် တစ်စောင်ဝယ်ယူ၍ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်များ စောင့်သောအခန်းသို့ ဝင်ပြီးလျှင် လက်ဆွဲသားရေအိတ်ကလေးကိုချ၍ သတင်းစာတစ်စောင် ဖတ်နေ၏။ မကြာမီ နှုတ်ခမ်းနီ၊ လက်သည်းနီနှင့် ခေတ်မီအောင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ၎င်းအခန်းသို့ ဝင်လာ၍ ဦးအုန်းကျော်ကို ကြည့်နေရာ ဦးအုန်းကျော်က သတင်းစာဖတ်ရာမှ မော့ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိကြ၍ မိန်းမပျိုကလည်း သိသလိုလို မျက်နှာထားနှင့် ပြန်ကြည့်သေး၏။ ဦးအုန်းကျော်မှာ အပိုးအပန်းတွင် အောက်ကျနောက်ကျ ရှိသူတစ်ယောက်မဟုတ်သည့်ပြင် မိန်းမပျို၏ ရုပ်လက္ခဏာမှာလည်း ခေတ်ဆန်သလောက် အဆင်ပြေ၍ ပိုးပန်းချင်စဖွယ် ဖြစ်နေပေရကား သတင်းစာကို ချထား၍ နှုတ်ဆက်မည်ကြံမိသည်တွင် မိန်းမပျိုသည် မျက်လွှာချလျက် အခန်းအပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ဦးအုန်းကျော်မှာ ဝါသနာအိုး တစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် သတင်းစာကို ပြန်ကောက်ရန် မတတ်နိုင်ဘဲ မြင်ဖူးသလိုလိုရှိသော ထိုမိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်အချိန်အခါ၌ တွေ့ဖူးလေသနည်းဟု မရမကစဉ်းစားပါသော်လည်း မပေါ်နိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။ မိန်းမချော မိန်းမလှတွေပေါများ၍ ခေတ်အလျောက် ဖြီးလိမ်း ဝတ်ဆင်တတ်သူတွေ ဒုနှင့်ဒေး ရှိကြသော်လည်း မျက်တောင်ကော့သော မိန်းမမူကား တကယ်ရှားပါးသောကြောင့် ဤမျှလောက် ထူးခြားသော ရုပ်လက္ခဏာကို ပေါ်အောင် မဖော်နိုင်သည့်အတွက် ဦးအုန်းကျော်မှာ စိတ်ထဲ၌ မရိုးမရွ ဖြစ်နေမိတော့သည်။

ဦးအုန်းကျော်မှာ သခင် ယောင်ယောင်၊ နိုင်ငံရေးသမား ယောင်ယောင်၊ ပွဲစား ယောင်ယောင်နှင့် ဗြိတိသျှ တစ်ခေတ်လုံးတွင် ချောင်လည်ချောင်ပတ်နေခဲ့ပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေးရချိန်မှစ၍ အကပ်အရပ်ကောင်းသည့် လက္ခဏာနှင့် အင်ပိုလိုင်းစင် ၂ ချီ ၃ ချီ ရလိုက်သည်တွင် အပွကြီး ပွခဲ့၍ ရန်ကုန်မြို့၌ ကုန်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်အပြင် ပဲခူးတွင်လည်း ရှုပ်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်သော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ မယားတစ်ယောက်ကို ကွာ၍ မယားတစ်ယောက် သေဆုံးပြီးသည်တွင်မှ ဤအခြေအနေသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ရကား ဦးအုန်းကျော်သည် ရုတ်တရက် အိမ်ထောင်မပြုသေး၍ အခြေကောင်းအနေကောင်း မိန်းမမျိုးကိုမှ ယူအံ့ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လူပျိုကြီး လုပ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ဦးအုန်းကျော်သည် တနင်္လာနေ့တိုင်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာသော ထုံးစံလည်းရှိလေသည်။ အသက်မှာ ၄၀ နီးပါးရှိ၍ သခင်လူထွက်များအနက်တွင် ဥပမိရုပ်နှင့် ဂိုက်ဆိုက်အတော်ကောင်းသူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေ၏။

တွေးတော၍ မပေါ်နိုင်သည်နှင့် ဦးအုန်းကျော်သည် ချထားသော သတင်းစာကို တစ်ဖန်ပြန်ကောက်၍ ဖတ်ဦးမည်ပြုပြန်သည်တွင် ယခင် မိန်းမပျိုသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ ဦးအုန်းကျော်ထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် လျှောက်လာလေ၏။ ဦးအုန်းကျော်သည် သတင်းစာကို

ချထား၍ မပြုံးတပြုံး မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေစဉ် မိန်းမပျိုသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လျက်-

မိန်းမ ။ “ဦးအုန်းကျော် ဟုတ်ပါစ ရှင်”

ကျော် ။ “(အံ့အားသင့်လျက်) “ဟုတ်ပါတယ် မိန်းကလေး”

မိန်းမ ။ “တဆိတ်ကလေး ဦးရယ်၊ ကျွန်မအတွက် ကိစ္စကလေးတစ်ခုဆောင်ရွက်ပေးပါရှင်။ ဦးအဖို့ သိပ်မပင်ပန်းပါဘူး။ ကျွန်မအဖို့တော့ သိပ်အရေးကြီးနေပါတယ်”

ကျော် ။ “မိန်းကလေးက ဦးကို ဘယ်နှယ်သိသလဲ”

မိန်းမ ။ “ဦးက ကျွန်မကို မသိပေမယ့် ကျွန်မက ဦးကို သိပါတယ်။ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေအိမ်ကို ခဏခဏ ဦးလာဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မက သူ့အိမ်မှာနေတဲ့ ခင်မူမူပါပဲရှင်”

မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေမှာ အရာရှိကတော် မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ရုပ်ရည်သနားကမားရှိသော မိန်းမပျိုကလေး လေးငါးယောက်ထက်မနည်း ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်ထားပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ အပြုအစုခံလျက် ပွဲလမ်းသဘင်နှင့် စေတီပုထိုးများသို့ တပျော်တပါး သွားကြခြင်းအားဖြင့် ဇိမ်တစ်မျိုး ယူတတ်သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမကြီးအိမ်သို့ အရာရှိများ၊ စစ်ဗိုလ်ကလေးများသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မိတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် အသိမိတ်ဆွေဖြစ်ကာ ဝင်ထွက်သွားလာလေ့ရှိရာ ဦးအုန်းကျော်သည်လည်း သုံးလေးခေါက် ရောက်ဖူးလေသည်။ မိန်းမကလေးများမှာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်၍ အနေအထိုင် ကျစ်လစ် သိပ်သည်းသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက် ‘ကတော်’ ဖြစ်သွားသူများလည်း တစ်ကျိပ်ထက်မနည်း ရှိခဲ့လေပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါ အခြားတစ်ယောက်ရအောင် ရှာတတ်သည်ဖြစ်၍ ဒေါ်မြရွှေ၏ အိမ်တွင် မိန်းကလေး လေးငါးယောက်ထက် ဘယ်သောအခါမျှ လျော့သည် မရှိချေ။ ဦးအုန်းကျော်မူကား ထိုအိမ်သို့ ရောက်ဖူးသော်လည်း ‘အခြေကောင်း အနေကောင်း’ လှမ်းသူဖြစ်သောကြောင့် ဤမိန်းကလေးများကို စိတ်မကူးသဖြင့် ခင်မူမူကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိခြင်း ဖြစ်၏။ အပျော်သက်သက် ကြံစည်ရန်မှာလည်း ဒေါ်မြရွှေအိမ်၌ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသည်နှင့် အတည်မယူလိုသည့်အတူတူ လက်လျော့သည့်အနေမျိုးဖြင့် ထိုမိန်းကလေးအုပ်ကို အရေးမလုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဦးအုန်းကျော်သည် ခင်မူမူက ပြောပြသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မှတ်မိလောက်သော်လည်း အဝေးမှာသာ မြင်ရဖူး၍ ဤမျှလောက် လှမှန်းမသိရ။ ယခုမှ အနီးကပ်ကြည့်ရသဖြင့် ချောလှသည်ဟု စိတ်ထဲ၌ ထင်မိလေသည်။

ကျော် ။ “အော် ဟုတ်ပေသားပဲ၊ ဒါကြောင့် မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်နေတာ။ ပြောစမ်းပါဦးဗျာ။ ဘယ်လိုကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုများ ဆောင်ရွက်ပေးစေချင်လို့ပါလိမ့်”

မူ ။ “ဒီလိုပါ ဦးရှင်၊ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေကို ကျွန်မတို့က မေမေကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်။ မေမေကြီးနဲ့ ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတစ်စုနဲ့ ရွှေမော်စောဘုရားဖူးရအောင် ပဲခူးလာကြပြီး လိပ်ပြာကန်ရပ်မှာ တည်းခိုနေကြတော့ မေမေကြီးက ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားဖူးချင်တယ်လို့ ရုတ်တရက် အကြံရသွားပြီး သွားဖို့စီစဉ်ပါတယ်။ ဒီအခါမှာ မေမေကြီးရဲ့ သမီးက ပွဲထိုင်ကိစ္စရှိလို့ စိန်ကြယ်သီးတစ်စုံ ပို့လိုက်ပါလို့ မေမေကြီးဆီ မှာပါတယ်။ မေမေကြီးသမီး ဝန်ထောက်ကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးကို ဦးသိမှာပေါ့၊ ဂိုးလ်ဒင်းဗဲလီမှာ နေတယ်လေ”

ကျော် ။ “သိပါတယ်။ ဦးသိန်းဖဲ မိန်းမပဲ”

မူ ။ ။“ဟုတ်ပါတယ် ဦးရဲ့၊ ဒီတော့ကာ မေမေကြီးနဲ့ မိန်းကလေးတွေကတော့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို သွားကုန်ကြပြီ။ ကျွန်မကို မေမေကြီးက သူ့သမီးဆီကို စိန်ကြယ်သီးပို့ဖို့ ထားပစ်ခဲ့တယ် ဦးရဲ့”

ကျော် ။ ။“ဪ ဒီလိုလား။ ဒါဖြင့် ဦးနဲ့အတူ မီးရထားနဲ့ လိုက်ခဲ့ရုံပေါ့၊ ဒုတိယတန်း လက်မှတ်တစ်စောင် ဦး ယူမယ်လေ”

မူ ။ ။“ဒီလိုမဖြစ်လို့ ဦးဆီကို အကူအညီတောင်းချင်တာပေါ့”

ကျော် ။ ။“ဆိုစမ်းပါဦးဗျာ”

မူ ။ ။“ဒီကနေ့မနက် ကျွန်မမှာ ကြေးနန်းတစ်စောင်ရတယ်ဦးရဲ့၊ ကိုသိန်းတန် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တိုက်လို့ ဆေးရုံတက်နေရတယ်တဲ့ ချက်ချင်းလိုက်ခဲ့ပါတဲ့ ဦးရဲ့၊ သူ့နမက ညောင်လေးပင်က ကြေးနန်းရိုက်လိုက်တယ်”

မျက်ရည်ဝိုင်းလျက် ကြေးနန်းကို ထုတ်ပြသည်။

ကျော် ။ ။“ကိုသိန်းတန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်နှယ့်တော်သလဲ”

မူ ။ ။“(မျက်ရည်သုတ်လျက်) “ကျွန်မနဲ့လက်ထပ်မယ့် မြို့အုပ်ကလေးပါရှင်”

ဦးအုန်းကျော်မှာ မျက်နှာပျက်သွားသော်လည်း ဟန်လုပ်လျက် ကြေးနန်းကို ဖတ်ကြည့်ရာ ပြောသည့်အတိုင်း အမြန်လာဖို့ မှာထားသော ကြေးနန်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့နောက် ဦးအုန်းကျော်သည် ခင်မူမူ၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ပိုးပန်းရတော့မည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက် ပျက်သွားပြီး ဖြစ်စေကာမူ သူငယ်မ၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် တုန်ရီသော အသံကလေးကို ကရုဏာဖြစ်မိသည်နှင့်-

ကျော် ။ ။“ဒီတော့ ကျုပ်က ဘယ်လို ကူညီစေချင်လို့လဲ မိန်းကလေးရဲ့”

မူ ။ ။“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ရှင်၊ ဟိုရောက်တော့ ဦးကိုယ်တိုင် သွားပို့ဖို့တောင် မလိုပါဘူး။ မေမေကြီးရဲ့ ဒရိုင်ဘာ ကိုသန်းမောင်ကို ကျွန်မက တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်ပါမယ်၊ ညနေ ငါးနာရီမှာ ဦးအိမ်ကို သူလာယူပါလိမ့်မယ်။ ငါးနာရီမှာ ဦးရှိမှာပေါ့နော်”

ကျော် ။ ။“ဟုတ်ကဲ့ စောင့်နေရတာပေါ့”

မူ ။ ။“ဒရိုင်ဘာ ကိုသန်းမောင်ကိုလည်း ဦး မြင်ဖူးမှာပေါ့”

ကျော် ။ ။“မြင်တော့ မြင်ဖူးရဲ့၊ ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိဘူး။ သို့သော် ဒီလိုလုပ်ပေတော့ သူ့ဆီကို တယ်လီဖုန်းဆက်တော့ကာ ‘သံဒုတ္တီ’ ဆိုတဲ့စကားလုံး ထည့်ပြောလိုက်ပေတော့၊ ဒီစကားကို သူပြောနိုင်မှ ဦးက ပေးလိုက်မယ်”

မူ ။ ။“နေရာကျလိုက်တာဦးရယ်၊ သံဒုတ္တီတဲ့နော်”

ကျော် ။ ။“သို့သော် ကောင်းကောင်း မှတ်သွားနော်၊ မေ့သွားရင် ခွကျနေဦးမယ်”

မူ ။ ။“မမေ့စေပါဘူး ဦးရယ်၊ သံဒုတ္တီတဲ့နော်။ ဦး စိတ်ကူးကလေး ဟန်ကျလိုက်တာ ဦးရယ်”

ကျော် ။ ။“ဦးက စစ်ထဲမှာ စနစ်အကြောင်း ကြားဖူးတာကိုး မိန်းကလေးရဲ့”

ထို့နောက် ဦးအုန်းကျော်သည် ခင်မူမူအပ်လိုက်သော သေတ္တာကလေးကို ရှုပ်အကျီထဲသို့ ထည့်၍ ကြယ်သီးဖုံးတပ်ပြီးလျှင် စားပွဲခန်းမှ စားစရာများမှာယူမည်

ပြုသေးရာ ခင်မူမူက အချိန်မရှိတော့သဖြင့် သည်းခံဖို့ တောင်းပန်ကာ ထွက်သွားသည်နှင့် ငေးလျက် ကျန်ရစ်လေသည်။

ဦးအုန်းကျော်သည် ယောက်လမ်း (ယောမင်းကြီးလမ်း) ရှိ မိမိ၏ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်မူမူ အပ်လိုက်သော သေတ္တာကလေးကို မီးခံသေတ္တာ၌ ထည့်ထား၍ အင်ပို့အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သည့် နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီများထံမှ စာများကို ဖတ်ရှုကာ အလုပ်စားပွဲတွင် ထိုင်လျက်ရှိ၏။ ငါးနာရီထိုးလတ်သော် အိမ်ဝင်းထဲသို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာသံကြားသည်နှင့် နာရီကိုလှမ်းကြည့်၍ ဒရိုင်ဘာမောင်သန်းမောင်ဖြစ်ရမည်ဟု သတိရမိ၏။ သို့ရာတွင် လှေကားရင်း၌ ကားဆိုက်၍ အိမ်ပေါ်သို့ လူသုံးယောက် တက်လာသောအခါ ဦးအုန်းကျော်မှာ အံ့အားသင့်သွားလေတော့သည်။

လူသုံးယောက်မှာ အရပ်အဝတ်အစားနှင့် ဖြစ်သော်လည်း တစ်ယောက်က 'စီအိုင်ဒီဘက်က စုံထောက်အရာရှိ ဦးအုန်းဖေပါ ခင်ဗျား' ဟု ပြောသည်နှင့် ဦးအုန်းကျော်လည်း အံ့ဩစွာနှင့်ပင် နေရာထိုင်ခင်းပေးလေ၏။ ကျန်ရစ်သူ နှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ ပုလိပ်နှင့်တူ၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ အရပ်သား ဖြစ်ဟန်တူသည်ဟု အကဲခတ်မိလေသည်။

ကျော် ။ ။ "ဘာကိစ္စပါလဲ ခင်ဗျား"

ဖေ ။ ။ "ကိစ္စကတော့ မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေအိမ်မှာနေတဲ့ ခင်မူမူက အပ်လိုက်တဲ့ အထုပ်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းဖို့ လာရခြင်းပါပဲ ခင်ဗျား"

ဦးအုန်းကျော်မှာ ခက်ချေပြီဆို၍ ရင်ထဲ၌ ဒိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ကျော် ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့ အထုပ်ကလေးက ဘယ်လိုကြောင့်ပါလဲ ခင်ဗျား"

ဖေ ။ ။ "ဒီအထုပ်ကလေးတော့ လက်ထဲမှာ ရှိတယ် မဟုတ်ပါလား ခင်ဗျား"

ကျော် ။ ။ "ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ရှိပါတယ်"

ဦးအုန်းဖေမှာ တော်ပါသေးရဲ့ဆိုသော အမူအရာမျိုးနှင့် ဟင်းချလိုက်၏။

ဖေ ။ ။ "ဒီအထုပ်ကလေးကို ခင်ဗျား ဖွင့်ကြည့်မိပါသလား"

ကျော် ။ ။ "ဟာ ဘယ်နှယ် ကြည့်ဝံ့ပါမလဲခင်ဗျာ၊ သေသေချာချာ ချိပ်တံဆိပ်ပိတ်ပြီး အပ်လိုက်တာပဲ။ သူ့စွာရှင်မှ ဖွင့်ဝံ့မှာပေါ့။ ညနေ ငါးနာရီမှာ မောင်သန်းမောင် လာယူလိမ့်မယ်လို့ မှာလိုက်ပါတယ်။ ငါးနာရီထိုးတော့ ထိုးပြီးပြီ။ မောင်သန်းမောင်ကတော့ မပေါ်လာသေးဘူး"

ဖေ ။ ။ "ဘယ်မောင်သန်းမောင်လဲ ခင်ဗျာ"

ကျော် ။ ။ "မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေရဲ့ ဒရိုင်ဘာပေါ့"

ဦးအုန်းဖေလည်း စိတ်ကျေနပ်သော အမူအရာဖော်ပြ၏။

ဖေ ။ ။ "ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ကွင်းဆက်တစ်ခုလိုနေတာ အခုမှ ပြည့်စုံတာကိုး ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ" ဟု ဆို၍ ၎င်း၏ တပည့်အား လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ တပည့်ပုလိပ်လည်း ဦးခေါင်းညိတ်လေသည်။

ကျော် ။ ။ "နေကြစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း နားမရှင်းသေးပါဘူး"

ဇေ။ ။“အချိန်တန်တော့ နားရှင်းပါလိမ့်မယ်လေ၊ သို့သော် ခင်ဗျားအဖို့ နားမရှင်းသေးမီ ခင်ဗျားလက်ထဲကို ဒီအထုပ်ကလေး ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ရောက်တယ်ဆိုတာ တစ်ဆင့်လောက် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါဦး”

ဦးအုန်းကျော်လည်း ပဲခူးဘူတာအဖြစ်အပျက်များကို စုံလင်စွာပြောပြလေသည်။

ဦးအုန်းဇေတို့ သုံးယောက်သည် ဦးအုန်းကျော်ပြောပြသော အဖြစ်အပျက်များကို ဂရုစိုက်၍ နားထောင်ကြပြီးနောက် ဦးအုန်းဇေက-

ဇေ။ ။“ခုပုံတော့ ရှင်းသားပဲ။ သို့သော် ဦးအုန်းကျော် မသိသေးတဲ့အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် ပြောပြရဦးမှာပေါ့။ အမှန်က ဒီကြယ်သီးစုံဟာ ဒေါ်မြရွှေက သူ့သမီး ဒေါ်သန်းစိန်ဆီ ပို့ဖို့ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ”

ကျော်။ ။“နို့ ဘယ်ပုံ ကျွန်တော့် လက်ထဲရောက်နိုင်သလဲ ခင်ဗျာ”

ဇေ။ ။“ဘယ်ပုံရောက်သလဲဆိုတော့ သူ့ခိုးက ဦးအုန်းကျော်လက်ထဲ အပ်လိုက်တာ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

ကျော်။ ။“အလိုလေးဗျာ ခင်မူမူတော့ သူ့ခိုး မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ မင်းကြီးကတော် အိမ်မှာ ကျွန်တော် မြင်ဖူးပါတယ်ဗျ”

ဇေ။ ။“မြင်ဖူးတာကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခိုးတော့ သူ့ခိုးပဲ၊ ခင်မူမူဟာက မော်လမြိုင်ဘက်မှာ တကယ်တော့မည်ကျော် အပိုင်းသမားကလေးတဲ့ဗျ။ လူရှုပ်တွေနဲ့ပေါင်းပြီး ထိတ်ထိတ်ကြဲတွေမှ ဖြုတ်တဲ့မိန်းကလေးတဲ့၊ ဒေါ်မြရွှေအကြောင်းကို သူတို့က သိလေတော့ အိမ်မှာနေပါရစေဆိုပြီး သနားလောက်တဲ့ ရာဇဝင်ကလေးနဲ့ ရောက်လာဆိုကိုး ခင်ဗျ။ တစ်နေ့ညကတော့ ဒေါ်မြရွှေ အိပ်ရာဝင်မှာ နို့တစ်ခွက် သောက်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း ခင်မူမူက နို့ဖျော်ပေးရာမှာ နို့ထဲကို ဆေးခပ်ပြီး အဒေါ်ကြီး မိန်းမောနေတုန်း ခေါင်းအုံးအောက်မှာ အလွယ်ထားတဲ့ စိန်ကြယ်သီးစုံကို လစ်ပြေးတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ ယူဆတာပဲ။ ခင်မူမူကိုတော့ ညောင်လေးပင်ဘူတာရုံ အဆင်းမှာ ဖမ်းထားပါပြီ။ သို့သော် သူ့မှာ ရှာကြည့်တော့ ကြယ်သီးစုံကို မတွေ့ရဘူးတဲ့။ သို့သော် ပဲခူးဘူတာ ဒုတိယတန်း ခရီးသည်စောင့်တဲ့ အခန်းမှာ ခင်မူမူက လူကြီးတစ်ယောက်လက်ကို စက္ကူသေတ္တာကလေးတစ်လုံး အပ်လိုက်တာကို မီးရထား ဘူတာရုံကြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက်က မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုလို့ လူပုံပန်းကို ကျွန်တော်တို့ဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလိုက်လေတော့ ကျွန်တော်တို့က ကွမ်းခြံဘူတာပြေးကြည့်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မီးရထားက ဆိုက်သွားနှင့်ပြီ။ သို့သော် ကံအားလျော်စွာ ဦးအုန်းကျော်စီးခဲ့တဲ့ တက္ကစီသမားတွေလေတော့ ခြေရာကောက်ပြီး ယခု လိုက်လာခဲ့ကြတာပါပဲ”

ကျော်။ ။“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဒီသူငယ်မနဲ့ ကျုပ်နဲ့ တွေ့မှ တွေ့တတ်ပါပေဗျာ”

ဇေ။ ။“ဦးအုန်းကျော်နဲ့ ခင်မူမူတွေရုပ်ကို ကျွန်တော်တို့က အံ့သြနေတာပဲ၊ တကယ် ချိန်းထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နေပြီကော”

ကျော်။ ။“မဟုတ်ပေါင်ဗျာ၊ မတော်တဆ တွေ့ကြတာအမှန်ပါ”

ဇေ။ ။“သူ့ရည်းစား ဆေးရုံတက်ရလို့ အမြန်လာခဲ့ပါဆိုတဲ့ ကြေးနန်းဟာကလည်း တမင်ကြိုတင်ပြီး စီစဉ်ထားကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို သူတို့က ဦးအုန်းကျော်ကို ဘူတာရုံမှာ တွေ့လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်ပြီး သိထားနှင့်ပုံရတယ်။ ဦးအုန်းကျော်က ဒီနေ့ဒီရက်မှာ မီးရထားနဲ့ ရန်ကုန်လိုက်မယ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောထားမိသလဲ”

ကျော် ။ “ဟာ ဒါကတော့ ကျွန်တော်က လိုက်နေကျပဲဗျ။ တနင်္လာနေ့တိုင်း ရန်ကုန်က လိုက်သွားပြီး အင်္ဂါနေ့တိုင်း ပြန်လာနေကျကိုး။ ကျွန်တော့်ဆိုင် ဟိုမှာရှိတယ်”

ဖေ ။ “ဪ တန်တော့ ဟုတ်ပြီဗျ။ ဒါကြောင့် သူတို့လူစုက သိထားနှင့်တာကိုး။ ခင်ဗျားကို ယုံကြည်လောက်တယ်ဆိုပြီး အပ်လိုက်ဖို့ အစီအစဉ် လုပ်ထားကြဟန်တူတယ်။ ကိုင်းလေ သူပြောတဲ့ ဒရိုင်ဘာသန်းမောင်လာအောင် စောင့်ရသေးတာပေါ့။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ခင်ဗျား စိန်ကြယ်သီး ထုတ်ခဲ့စမ်းပါဦး။ ကြည့်စမ်းရအောင် ဟုတ်မှဟုတ်ကဲ့လား”

ဦးအုန်းကျော်သည် ကြယ်သီးသေတ္တာကို မီးခံသေတ္တာမှ ထုတ်ယူ၍ ဦးအုန်းဖေ လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်ရာ ဦးအုန်းဖေသည် ချိပ်တံဆိပ်များကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် စက္ကူသေတ္တာ၌ ပတ်ထားသော ကြိုးများကို မောင်းချခွာနှင့် ဖြတ်လေသည်။ ဦးအုန်းကျော်ကလည်း ဦးအုန်းဖေကို စူးစိုက်လျက် ကြည့်နေလေသည်။

စက္ကူသေတ္တာကလေးအတွင်း၌ကား ဝါဂွမ်းများ ပြည့်ကျပ်အောင် ထည့်ထားလျက် ဝါဂွမ်းများအလယ်တွင် စိန်ကြယ်သီးတစ်စုံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။ ကြယ်သီးငါးလုံးရှိ၍ အညွှာတွင် စိန်ကလေးများ စီထားလေရာ ထိပ်စိန်မှာမူ တစ်လုံးလျှင် ၅ ရတီထက် မနည်း အချိန်စီးလိမ့်မည်ဟု ဦးအုန်းဖေက ခန့်မှန်းသေး၏။

ဖေ ။ “မှန်ပါတယ်။ လက်ရာခြေရာလည်း မပျက် ကြယ်သီးစုံကလည်း သတင်းပို့လိုက်တဲ့ အတိုင်း ကိုက်ညီပါတယ်။ ခင်ဗျားလုပ်တဲ့ ကြယ်သီးဆို ခင်ဗျား သိမှာပေါ့။ ရော့ ကိုဘကျော့ ကြည့်စမ်းပါဦးဗျာ” ဟု ပြော၍ မိမိနှင့်အတူပါလာသော အရပ်သား အသွင်ရှိ တတိယလူအား ကြယ်သီးကို လှမ်းပေးလိုက်ပြီးလျှင် ဦးအုန်းကျော်ဘက်သို့ လှည့်လျက် ‘ဒီဟာက ပန်းတိမ်ဆရာ ကိုဘကျော့ပါပဲ’ ဟု ပြောလေသည်။

ကိုဘကျော့ဆိုသူသည် ကြယ်သီးစုံကို လက်တွင်းဆ၍ အိတ်ထဲ၌ပါလာသော မှန်ဘီလူးကလေးကို ထုတ်ကာ တစ်လုံးစီစေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေရာ ဦးအုန်းဖေက စိတ်မရှည်နိုင်သော အမူအရာနှင့် ‘ကိုယ့်လက်ရာကို ကိုယ်မသိဘူးလား။ ဒီလောက်တောင် ကြည့်နေရသလားဗျာ’ ဟု ပြောလိုက်ရ၏။ သို့နှင့်ပင် ကိုဘကျော့သည် ကြယ်သီးစုံကို မသင်္ကာသလို မျက်နှာနှင့် ထပ်ကာတလဲလဲ ကြည့်နေသေးသည်။ နောက်ဆုံးတွင်မှ ကိုဘကျော့သည် ကြယ်သီးသေတ္တာကို စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလျက်-

ကျော့ ။ “ကျွန်တော်တော့ ကျွန်တော်လုပ်ဖူးတဲ့ ကြယ်သီးစုံ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ”
ဤတွင် ဦးအုန်းကျော်သည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်တရက် ထလျက် ‘ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်ပြောတာလဲဗျ။ ကျုပ်က လဲယူတယ်လို့ ဆိုချင်တာလား’

ဦးအုန်းဖေကမူ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ကိုဘကျော့နှင့် ဦးအုန်းကျော်တို့ကို တစ်ယောက်စီ ကြည့်နေတော့သည်။

ကျော့ ။ “လဲယူတာ ဟုတ် မဟုတ် ဒါကတော့ ကျွန်တော် မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျား။ သို့သော်လည်း ဒီကြယ်သီးစုံကတော့ဖြင့် ကျွန်တော်လုပ်ပေးဖူးတဲ့ စိန်ကြယ်သီးစုံ မဟုတ်တာ သေချာတယ်။ အမှန်မှာတော့ ဒီဟာ စိန်အစစ်တွေ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဓာတုဗေဒ စိန်တွေပဲ”

ဦးအုန်းကျော်သည် ပန်းထိမ်သည် ကိုဘကျော့နှင့် ကြယ်သီးစုံကို တစ်လှည့်စီကြည့်လျက် 'ဟာ အကျိုးနည်းကုန်ပြီ' ဟု လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိ၏။ ဦးအုန်းဖေမူကား ကုန်ကြီးစွာသော မျက်နှာထားနှင့် မေးစေ့ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ ကြယ်သီးစုံကို ကြည့်နေပြီးနောက်-

ဖေ ။ ။"တယ်လာတဲ့ လူစုပဲကိုး။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်သွားပြန်ပြီ မှတ်တယ်။ ဌာနကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားဦးမှပဲ၊ တဆိတ်ကလေး ဦးအုန်းကျော်တယ်လီဖုန်း တဆိတ်လောက် သုံးပါရစေ ခင်ဗျာ"

ကျော် ။ ။"သဘောရှိပါ ခင်ဗျာ"

ဦးအုန်းဖေသည် တယ်လီဖုန်း စကားပြောပြီးနောက် စားပွဲသို့ ပြန်လာ၍ ကြယ်သီးသေတ္တာလေးကို ကောက်ယူကာ မှန်ဘီလူးဖြင့် လှန်လှောကြည့်ရှုလေ၏။

နောက် ဦးအုန်းကျော်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်-

ဖေ ။ ။"ဦးအုန်းကျော်က ဒီသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်မကြည့်မိပါဘူးဆို မဟုတ်လား"

ကျော် ။ ။"မကြည့်ရပေါင်ဗျာ၊ ယူလာခဲ့ပြီး မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်တာပါပဲ"

ဖေ ။ ။"မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီး ခုမှ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်လို့ မြင်ရတယ်။ ချိပ်ကိုခွာပြီး ပြန်ကပ်ထားတဲ့ လက်ချက်တွေရတယ်"

ကျော် ။ ။"တွေ့ရရင် မဆိုနိုင်ဘူးလေ၊ သူတို့လုပ်ချင် လုပ်မှာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖွင့်မကြည့်ရတာ အမှန်ပဲ"

ဖေ ။ ။"လာစမ်းပါဦး ဦးအုန်းကျော်၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကြည့်လှည့်စမ်းပါဦး၊ ချိပ်ကို အသာကလေးခွာပြီး သူ့နေရာမှာ ပြန်ကပ်ထားတာ မြင်ရဲ့ မဟုတ်လား"

ဦးအုန်းကျော်မှာ မိမိအပေါ်၌ အမှုပတ်ချေဦးမည်လောဟု စိုးရိမ်လာပြန်သည်နှင့် ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်း လှုပ်ခုန်ပြန်လေသည်။

ဖေ ။ ။"ခုပုံတော့ တော်တော် အရုပ်ဆိုးနေတယ် ဦးအုန်းကျော်၊ ဒီသေတ္တာကလေးကို ကျွန်တော်တို့ သိရသလောက်မှာ ခင်မူမူနဲ့ ဦးအုန်းကျော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ကိုင်ကြ တွယ်ကြတယ်။ ခင်မူမူက ကြယ်သီးအစစ်ကို မထည့်ပဲ အတုကိုထည့်ချင်ရင် ပထမကတည်းက သူ့ဟာသူ ထည့်လိုက်ရုံရှိတာပဲ၊ ပိတ်ပြီးမှ တစ်ဖန်ပြန်ဖွင့်နေဖို့ မလိုဘူး မဟုတ်လား။ ခုတိုင်းဆိုရင် တော်တော်ခွကျနေပြီကော"

ကျော် ။ ။(စိတ်လည်းဆိုး၊ လန့်လည်းလန့်သော အမူအရာနှင့်) "ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော် သိရသလောက် ပြောပြပြီးကော၊ ဒီအထဲကနေပြီး ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို စွပ်စွဲချင်သေးလို့လား"

ဖေ ။ ။"ကျွန်တော်က ဦးအုန်းကျော်ကို စွပ်စွဲတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အမှုသွား အခြေအနေကို ရှင်းပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ခုတိုင်းဆိုရင် ဦးအုန်းကျော်အပေါ်မှာ အမှုပတ်နေလို့ ကျေနပ်အောင် ရှင်းပြဖို့ တာဝန်ရှိနေတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်"

ကျော် ။ ။"ခင်ဗျားက မစွပ်စွဲဘူးဆိုပေမယ့် စွပ်စွဲတာနဲ့ ဘာထူးသေးလဲဗျာ၊ ကျုပ်ကိုတော့ မညှဉ်းကြပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်မှာလည်း မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရှားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး"

ဇေ။ ။“ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ဦးအုန်းကျော်၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီရင် ခင်ဗျား အကျိုးရှိမှာပဲ၊ ဒီတော့ကာ တဆိတ်လောက် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူလိုက်ပြီး ဝန်ကလေးကို ရှင်းပြလိုက်ရင် ဒီကိစ္စပြီးပြတ်သွားမှာပါပဲ”

ဦးအုန်းကျော်မှာ စိတ်နှလုံး ပူပန်လျက်ရှိလေပြီ။ ခင်မူမူကို ကျေးဇူးပြုမိခြင်း အတွက်ကြောင့် မိမိအပေါ်၌ အမူပတ်နေပြီဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိ၏။ ခင်မူမူသည် မိမိ၏ သဘောလွယ်ခြင်းကို သိ၍ ချောက်ချလိုက်သည် ဆို၍လည်း ဒေါပွ၏။ ခင်မူမူက မျက်ရည်ခံထိုး၍ သနားလောက်အောင် ပြောပုံကလေးများကိုပါ သတိရသည်နှင့် ဦးအုန်းကျော်သည် အံ့ကြိတ်လျက် ‘ဒင်းတို့မိန်းမတွေ တစ်ယောက်မှ ကောင်းတာမရှိဘူး’ ဟူ၍ ရေရွတ်ညည်းတွားမိလေသည်။ စင်စစ်သော်ကား ‘နှပ်ချ’ ခံရသည်မှာ ဦးအုန်းကျော်၌ မိန်းကလေးများက ဤတစ်ကြိမ်ကဟန် မတူချေ။

ကျော်။ ။“ဝန်ကလေးဆီ ကျုပ်လိုက်ပြီး ပြောပြလို့ ဘာထူးဦးမှာလဲဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ပြောပြတာထက် ပိုပြီး ပြောစရာ တစ်ခွန်းမှ မကျန်တော့ပါဘူးဗျ”

ဤအတောအတွင်း တယ်လီဖုန်းမှ ခေါ်သည်နှင့် ဦးအုန်းကျော်သည် တယ်လီဖုန်းသို့ သွားရာ ဦးအုန်းဇေကို စကားပြောလိုသည်ဆိုသောကြောင့် ‘ရှေ့ ဌာနက ခင်ဗျားကို စကားပြောချင်သတဲ့’ ဟု ဆိုကာ တယ်လီဖုန်းကို ဦးအုန်းဇေသို့ လှမ်းပေးလိုက်၏။

ဦးအုန်းဇေသည် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ယူ၍ စကားအနည်းငယ်မျှ အမေးအဖြေ လုပ်ပြီးနောက် မျက်နှာထားတစ်မျိုး ပြောင်းလဲလာ၍ တယ်လီဖုန်းကို ချထားခဲ့ပြီးလျှင် ဦးအုန်းကျော်ဘက်သို့ လှည့်လေသည်။

ဇေ။ ။“ဦးအုန်းကျော် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ပြောမိ ဆိုမိခြင်းများအတွက် သည်းခံပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် မှားပါတယ်။ ဌာနက တယ်လီဖုန်းနဲ့ ပြောလိုက်တဲ့သတင်းက ပဲခူးမှာ စိန်ကြယ်သီး ပြန်တွေ့ပါပြီခင်ဗျ။ ခင်မူမူလက်ထဲက မဟုတ်ဘူး။ သူတို့အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲမှာ တွေ့ရပါပြီတဲ့ခင်ဗျ။ လက္ခဏာမတော့ ခင်မူမူက စိန်ကြယ်သီးအစစ်ကို အဖွဲ့သားတစ်ယောက် လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပြီး ပုလိပ်ကို ခြေရာဖျောက်နိုင်တဲ့သဘောနဲ့ အတုတစ်စုံကို ဦးအုန်းကျော် လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ဟန် တူပါရဲ့၊ ဝမ်းနည်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောမိတဲ့ စကားများအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ သည်းခံပါခင်ဗျာနော်”

ကျော်။ ။“ကောင်းပါလေဗျာ၊ ကျုပ်မှာတော့ ခင်ဗျားပြောလိုက်တဲ့စကားတွေကြောင့် လူကို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ၊ ကောင်းပါလေ့ မောင်မင်ကြီးသားဗျား”

ဇေ။ ။“ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္တရားအရ ဆောင်ရွက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဦးအုန်းကျော်။ သို့သော် အခုတော့ ဦးအုန်းကျော်နဲ့ပတ်သက်သမျှ ရှင်းလင်းသွားလို့မို့ စိတ်ရှုပ်စရာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ နို့ပေမယ့် အလုပ်ကလေး တစ်ခုတော့ ကျန်သေးတယ် ဦးအုန်းကျော်ရေ၊ ခင်မူမူနဲ့ တွေ့ဆုံခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကိုတော့ လက်မှတ်ကလေး ထိုးပေးလိုက်ပါဦး”

ကျော်။ ။“ဘာလဲဗျ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးနေရဦးမှာလား”

စေ ။ ။“ကိုယ်တိုင်ရေးမနေပါနဲ့တော့။ ကျွန်တော်က ရေးပေးပါမယ်။ ဦးအုန်းကျော်က လက်မှတ်ထိုးရုံ ထိုးလိုက်ပါတော့”

ဦးအုန်းဖေသည် စားပွဲတွင် ထိုင်၍ ရေးပြီးနောက် ဦးအုန်းကျော်အား ဖတ်ပြလေရာ ဦးအုန်းကျော် ကျေနပ်သည်နှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးလေသည်။ ထို့နောက်-

စေ ။ ။“စိန်ကြယ်သီး အတုကို ဦးအုန်းကျော် ဒုက္ခရောက်ရတဲ့ အမှတ်အသားအဖြစ်နဲ့ ယူထားလိုက်ပါတော့။ ကျွန်တော်တို့ မလိုတော့ပါဘူး။ သို့သော် သေတ္တာကလေးတော့ဖြင့် ယူသွားပါရစေ ခင်ဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါ”

ဤတွင် ပန်းထိမ်သည် ကိုဘကျော့သည် သေတ္တာထဲမှ ကြယ်သီးစုံကို ဝါဂွမ်းများနှင့်တကွ လိပ်၍ ဦးအုန်းကျော်အား ပေးလေရာ ဦးအုန်းကျော်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာသော ရာဇဝင်တစ်ခုအနေဖြင့် မိတ်ဆွေများအား ပြောပြကာ ရယ်မောရဦးမည် ဟူသောအကြံနှင့် မီးခံသေတ္တာထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေသည်။

စေ ။ ။“ဦးအုန်းကျော်ရဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်ပါလိမ့်၊ အကြောင်းရှိရင် ဖုန်းဆက်ရအောင် မှတ်ယူသွားဦးမှပဲ”
ဦးအုန်းကျော်က ပြောပြ၍ ဦးအုန်းဖေလည်း မှတ်ယူသွားလေသည်။

ထိုနေ့ညစာ စားသောက်ပြီးသော ဦးအုန်းကျော်သည် သတိရသည်နှင့် ဝန်ထောက်ကတော် ခင်ခင်ကြီးထံသို့ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ စိန်ကြယ်သီးစုံ ပြန်ရသည့် အတွက် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းကို မျက်နှာလှုပ်လိုသည်နှင့် ပြောကြားလေသည်။

ခင် ။ ။“ဟုတ်ကဲ့လားရှင်၊ ကျွန်မဖြင့် သိတောင် မသိရသေးဘူး။ နေရာကျလိုက်လေရှင်၊ မေ့မေ့ဆီက တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ပျောက်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါရဲ့၊ ပြန်ရတဲ့အကြောင်းတော့ ကျွန်မတောင်မကြားရသေးဘူး။ ရှင်က ဘယ်ကကြားသလဲ”

ကျော် ။ ။“ဌာနက သတင်းပို့လို့ ကျွန်တော်လည်း ကြားတာပဲ၊ အော် မင်းကတော်တောင် မကြားရသေးဘဲကိုး၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် ပါနေပုံကလေး ကိုယ်တိုင်လာပြီး ပြောပြရဦးမယ်။ နက်ဖြန် ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်လေနော်၊ မင်းကတော် စောင့်သာနေ”

ခင် ။ ။“ကြွခဲ့ပါရှင် ကြားပါရစေ”

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဦးအုန်းကျော်သည် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီး၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်လေရာ ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ရှိဟန်တူသည်ဟု ဦးအုန်းကျော် အကဲခတ်မိ၏။

ခင် ။ ။“မနေ့ညက စိန်ကြယ်သီး ပြန်ရပြီလို့ ရှင်က ပြောလိုက်တာဟာ ရှင်က ဘယ်ကကြားလို့လဲ”

ကျော် ။ ။“ကျွန်တော်ဆီလာပြီး စုံစမ်းတဲ့ စုံထောက်အရာရှိကို ဌာနက သတင်းပို့လိုက်လို့ စုံထောက်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆင့် ပြန်ပြောပြတယ်”

ခင် ။ ။“အဲဒါ မဟုတ်ဘူးဆိုပါကလား၊ ဦးအုန်းကျော်ရဲ့။”
ကျော် ။ ။“ခင်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်မဟုတ်တာလဲ မင်းကတော်ရဲ့၊ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး”
ခင် ။ ။“စိန်ကြယ်သီးစုံကို ခုထက်ထိ မတွေ့ရသေးဘူးတဲ့ရှင်၊ မေမေ့ဆီကို ကျွန်မ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး မေးကြည့်တယ်။ ပြန်မရသေးပါဘူးတဲ့၊ ဌာနက သတင်းမှားကြားထားပြီ ထင်တယ်”

ဦးအုန်းကျော်မှာ အံ့သြလျက် ရှိ၏။

ကျော် ။ ။“ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရပါလိမ့်မယ်။ မင်းကတော်ကြီးဆီက ပြန်မရသေးဘူးလို့ ကြားရင်တော့ ဌာနက မှားတာဖြစ်မှာပေါ့၊ တယ်ရှေ့တဲ့ လူစုပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဒီလူစုကိုတော့ သိပ်အထင်မကြီးပါဘူး။ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စမျိုးမှာ မှားရတယ်ဆိုတော့ အံ့သြစရာကြီးပဲ”

ခင် ။ ။“ဟုတ်တယ်ရှင်၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲ”

ကျော် ။ ။“နေစမ်းပါဦး မင်းကတော်၊ ဌာနကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး ကျွန်တော် မေးကြည့်စမ်းပါဦးမယ်ခင်ဗျာ”

ဦးအုန်းကျော်သည် ဌာနကို တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးနောက်-

ကျော် ။ ။“အင်စပိတ်တော် ဦးအုန်းဖေ ရှိပါသလား ခင်ဗျာ၊ ဦးအုန်းကျော်က စကား ပြောချင်ပါတယ်လို့ တဆိတ်ပြောလိုက်ပါ ခင်ဗျာ”

မကြာမီ ဦးအုန်းကျော် ကြားရသည်ကား-

“ကျွန်တော် ဦးအုန်းဖေပါခင်ဗျာ၊ ခုပြောတာ ဘယ်သူပါလိမ့်”

ကျော် ။ ။“ဒီမှာလေ ဦးအုန်းဖေ ၊ ခင်ဗျားလူစု မှားနေပြီဗျာ၊ စိန်ကြယ်သီးစုံ ပြန်ရပြီဆိုတာ မဟုတ်ဘူးတဲ့ဗျာ၊ ပဲခူးက မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေက ပြောလိုက်တယ်တဲ့ဗျာ”

ဖေ ။ ။“ဘယ်က စိန်ကြယ်သီးစုံလည်း ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် နားမလည်ပါဘူး”

ကျော် ။ ။“ခက်နေပါပြီဗျာ၊ မနေ့တုန်းက ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် ပြောကြတဲ့ စိန်ကြယ်သီးစုံပေါ့ဗျာ”

ဖေ ။ ။“မိတ်ဆွေ မှားနေပြီ ထင်တယ်။ မနေ့က ကျွန်တော် ဘယ်မှ မသွားပါကလား။ ဒီပြင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ဦးအုန်းကျော်မှာ အတော် တုန်လှုပ်သွားလေပြီ။

ကျော် ။ ။“နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ ဦးအုန်းဖေ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိသလဲ”

ဖေ ။ ။“ကျွန်တော် တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်”

ကျော် ။ ။“ခွဲကျပါပေ့ကရီ၊ ဘယ်နှယ်ဖြစ်တာလဲ”

ဖေ ။ ။“တစ်ခုခု မှားနေပြီ ထင်ပါတယ် မိတ်ဆွေ၊ ဖြစ်ပုံ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဦးအုန်းကျော်လည်း အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေ၏။

ဖေ ။ ။“ဒီလိုနဲ့ မဖြစ်သေးဘူး။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့မှ ဖြစ်မယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ကနေ စကားပြောနေတာလဲ”

ကျော် ။ ။“မင်းကတော် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးအိမ်ကပဲ”

ဖေ ။ “နေဦး၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်”

ဦးအုန်းကျော်သည် တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချိတ်၍ အိမ်ရှင်မအား ခင်မူမူနှင့် တွေ့ဆုံခန်းမှစ၍ အကြောင်းခြင်းရာ အလုံးစုံကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလေသည်။ စကားအဆုံးတွင် စုံထောက် ဦးအုန်းဖေ ရောက်လာလေ၏။

ဦးအုန်းကျော်မှာ အံ့သြလှပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဦးအုန်းဖေကို မြင်သောအခါ၌ ထပ်လောင်း၍ အံ့သြရသေး၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယခုရောက်လာသော ဦးအုန်းဖေမှာ ယမန်နေ့က မိမိ၏ နေအိမ်သို့ လာရောက်သော လူမဟုတ်ဘဲ အခြားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖေ ။ “ကိုင်း ခင်ဗျားအဖြစ်အပျက်ကို အစကစပြီး အဆုံးတိုင် ပြောပြစမ်းပါဦး”
ဦးအုန်းကျော်သည် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးအား ယခုတွင် ပြော၍ဆုံးခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ဦးအုန်းဖေအား တစ်ဖန်ထပ်၍ ပြောပြန်လေသည်။ ဦးအုန်းဖေသည် အဖြစ်အပျက်ကို ကြားနာပြီးနောက်-

ဖေ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုထင်တာပဲ၊ မိတ်ဆွေမှာ လူလိမ်မိနေပြီကော ခင်ဗျ။ ဘယ်မှာ စိန်ကြယ်သီးစုံကော ယူလာခဲ့သလား”

ကျော် ။ “ဒီက မင်းကတော်ကို ပြရအောင် ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ပြောစရာတွေများနေတာနဲ့ ပြတောင် မပြရသေးပါဘူး၊ ရှိပါတယ်”

ဦးအုန်းကျော်သည် ဝါဂွမ်းနှင့်ပတ်ထားသော ကြယ်သီးစုံကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်၍ ပြလေသည်။

ကျော် ။ “စိန်အတုသာဆိုရ အစစ်လိုပါပဲ ခင်ဗျာ၊ ခုကာလ ဓာတုဗေဒ စိန်များက တယ်ကောင်းကိုးခင်ဗျ။ မီးတဖျပ်ဖျပ်နဲ့ သိပ်အရောင်ထွက်တာပဲ၊ ကြည့်ကြပါတော့ ခင်ဗျာ ဟောဒီမှာ”

ဦးအုန်းကျော်သည် ကြယ်သီးစုံကို ဝါဂွမ်းမှ ဖြေထုတ်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြယ်သီးများကို ငေးကြည့်ရင်း အံ့အားသင့်လျက်ရှိလေ၏။ ပထမ၌ စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ မျက်လုံးပြူးနေရာမှ အသံထွက်လာသောအခါတွင်-

ကျော် ။ “ဘယ့်နယ်ဟာလဲ ခင်ဗျာ၊ ဒီဟာ မဟုတ်ပါဘဲလား”

ဖေ ။ “ဘာပြောတာလဲ ဘယ်ဟာ မဟုတ်တာလဲ ခင်ဗျ”

ကျော် ။ “ခင်မူမူအပ်လိုက်တဲ့ ကြယ်သီးစုံဟာ ဒီဟာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ဒီဟာက သိပ်မှ အရောင်မကောင်းဘဲ၊ ဟိုဟာက မီးတဖျပ်ဖျပ် တောက်နေတာပဲ”

ဦးအုန်းဖေလည်း ကျေနပ်သော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်နေပြီးနောက်-

ဖေ ။ “ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ ကျွန်တော် ရိပ်မိပါပြီ၊ ဦးအုန်းဖေဆိုပြီး ခင်ဗျားဆီလာတဲ့ လူဟာ နားထင်မှာ အမာရွတ်ကလေးတစ်ခုပါတယ် မဟုတ်လား”

ကျော် ။ ။“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ပါတယ်၊ ကျွန်တော် သတိရတယ်။ ခင်ဗျားက ဘယ်နှယ်သိသလဲ”

ဇေ ။ ။(ပြုံးလျက်) “ကျွန်တော်က ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ တွေးမိလို့ပေါ့၊ သူတွင်မက သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ကိုပါ သိသေးရဲ့၊ မော်လမြိုင်ကစပြီး ရေး၊ မြိတ်၊ ထားဝယ်ထိ တနင်္သာရီခရိုင်တစ်ခုလုံးမှာ သူတို့အဖွဲ့မွှေးနေတာပေါ့ ခင်ဗျ၊ စုံထောက်တစ်ဖွဲ့လုံးက သူတို့ကို ခြေရာခံနေတာ ကြာလှပြီကော။ မိလုမိလုနဲ့ လက်မတင်ကလေး လွတ်လွတ်သွားတဲ့ လူသိုက်ပေါ့၊ တစ်ခါတစ်ခါ အထက်မြန်မာပြည်တောင်သွားပြီး ကျက်စားလိုက်ကြသေးတယ်။ အင်မတန် ရဲတဲ့အဖွဲ့ဗျ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သိကြရောပလေ၊ တဆိတ်လေး ခင်ဗျား၊ ဌာနကို တယ်လီဖုန်း ဆက်စမ်းပါရစေ”

ကျော် ။ ။“ဟိုလူကလည်း ဌာနကို တယ်လီဖုန်းဆက်သေးတယ်ဗျ”

ဇေ ။ ။“ဒါကတော့ ဟန်လုပ်တာပါ ခင်ဗျာ၊ ဌာနကို တကယ်ဆက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ တယ်လီဖုန်းကိုင်ပြီး သူ့လူနဲ့သူ ပြောချင်ရာတွေ လျှောက်ပြောလည်း ဖြစ်နိုင်တာကိုး ခင်ဗျ”

ထို့နောက် ဦးအုန်းဖေသည် ခင်မူမူတို့အဖွဲ့တွင် ခင်မူမူအပြင် ယောက်ျားလေးယောက် ပါဝင်၍ သာမန် ခိုးဝှက် တိုက်ခိုက်နည်းမျိုးစုံ မဟုတ်ဘဲ ဉာဏ်သုံးပြီး ကြိုတင်ပြင်ဆင်၍ အလုပ်လုပ်တတ်သည်ဟု မိမိသတင်းကြားရဖူးသည့် အခြင်းအရာများအကြောင်းကို ဦးအုန်းကျော်နှင့် ဒေါ်ခင်ခင်ကြီးတို့အား ရှင်းလင်း ပြောပြလေသည်။

ဇေ ။ ။“ပဲခူးမှာ ဖြစ်ပျက်ပုံအကြောင်းအရာကို မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေထံမှ အသေးစိတ် သတင်းကိုတော့ မရသေးဘူးခင်ဗျ။ သို့သော် အတော်အတန်တော့ ကျွန်တော် ဆက်စပ်ပြီး ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ပဲခူးမှာ စိန်ကြယ်သီးစုံ ပျောက်တဲ့ သတင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ စုံထောက်ဌာနက ကြားရပြီးပါပြီ။ ခိုးရာပါပစ္စည်း ရောင်းတယ်ဆိုတာ ရန်ကုန်မှာ အလွယ်ဆုံးဖြစ်လေတော့ ဒီကြယ်သီးစုံကို ရန်ကုန်ပို့လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ ရိပ်မိပြီးပါပဲ။ ဒါကြောင့် ခိုးရာပါ ပစ္စည်းများ အရောင်းအဝယ်လုပ်တတ်တဲ့ နေရာဟူသမျှ ကျွန်တော်တို့ လူစုက ပုဖွန်တောင်ဘက်မှာ ဗျိုင်းစောင့်သလို စောင့်ကြည့်နေလျက်ပါပဲ”

ဦးအုန်းကျော်သည် ဦးအုန်းဖေ ပြောပြသော အကြောင်းအရာများကို နားထောင်လျက်ရှိစဉ် မိမိအား ခင်မူမူအဖွဲ့က ‘နှစ်ထပ်ကွမ်း’ အလိမ်ခံရသည်ဟု သဘောပေါက်၍ ဒေါ်ဖောင်းလျက် ရှိ၏။ မိမိ၏ နေအိမ်သို့ စုံထောက်ယောင်ဆောင်၍ လာကြသော လူသုံးယောက်မှာလည်း စုံထောက်မဟုတ်၊ ၎င်းအဖွဲ့သားများပင် ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ပန်းထိမ်ဆရာ ကိုဘကျော့ဆိုသူမှာလည်း အဖွဲ့သားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဇေ ။ ။“ဒီလိုခင်ဗျ၊ ခင်မူမူက မင်းကြီးကတော် ဒေါ်မြရွှေရဲ့ နွားနို့ဖန်ခွက်ထဲကို ဆေးခတ်ပြီး ခေါင်းအုံးအောက်က ကြယ်သီးစုံကို ခိုးထွက်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော့်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူက ပြောသွားတာဟာတော့ တကယ်အမှန်နဲ့ တူတယ်။ သူတို့လူစုမှာ လူကို မေ့ရုံကလေး လုပ်တဲ့ဆေး၊ အိပ်ပျော်အောင် လုပ်တဲ့ဆေး၊ တစ်ခါတည်း သေအောင်လုပ်တဲ့ဆေး၊ ဆေးအမျိုးမျိုးရှိတယ်။ နိုင်ငံခြားက တိတ်တိတ် မှာယူကြဆိုထင်ပါရဲ့။ မင်းကြီးကတော်ကိုတော့ အိပ်မွှေးချရုံကလေး လုပ်သွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့”

ကျော် ။ ။“နေပါဦး ကြေးနန်းကကောဗျာ”

ဇေ။ ။“ကြေးနန်းကလည်း အဖွဲ့သား တစ်ယောက်က ညောင်လေးပင်က တကယ် ရိုက်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူတို့က ဒီနေ့ဒီရက်မှာ ဦးအုန်းကျော်ရဲ့ ခရီးစဉ်ကို သိပြီးဖြစ်လေတော့ မူလကတည်းက အစီအစဉ် လုပ်ထားမှာပေါ့။ သူတို့ အခက်အခဲတစ်ခုက ဘာလဲဆိုတော့ မင်းကြီးကတော် အိပ်ရာက နိုးလာလို့ ကြယ်သီးရော ခင်မူမူရော ပျောက်သွားတယ်ဆိုရင် ပုလိပ်ကို တိုင်လိမ့်မယ်၊ တိုင်ရင် ခင်မူမူကို လိုက်ရှာမယ်။ ဒါကြောင့် ကြယ်သီးစုံကို ခင်မူမူကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်ယူမလာဘဲ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပို့လိုက်ဖို့ လိုတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ဦးအုန်းကျော် အသင့်တော်ဆုံးပဲ ဆိုပြီး ခင်ဗျားလက်ထဲကို ကြယ်သီးသေတ္တာ အပ်လိုက်တာပေါ့။ ခင်ဗျားကလည်း ခင်မူမူက မျက်ရည်ခံကလေးထိုးပြီး သနားလောက်အောင်ပြော၊ တယ်ကြီးလေတဲ့ကိစ္စလည်း မဟုတ်လေတော့ တာဝန်ခံပြီး ယူလာခဲ့ရော မဟုတ်ဘူးလား။ ခင်မူမူကိုယ်တိုင်ကော ခင်ဗျားလက်ထဲကို ကြယ်သီးစုံအပ်ပြီးကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာ ယခုအချိန်ထိ မတွေ့ သေးဘူး”

ကျော်။ ။“ဒါဖြင့် ညောင်လေးပင်မှာ မိတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဇေ။ ။“ဘယ်က ဟုတ်လိမ့်မှာလဲဗျ။ ညောင်လေးပင်ကို ခင်မူမူသွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေလေတော့ ဆီလျော်အောင် ခင်ဗျားပြောပြီး လိုမ့်လိုက်တာပဲကိုး။ ခင်ဗျား ဆောင်ကြဉ်းခဲ့လို့ စိန်ကြယ်သီးစုံတော့ ရန်ကုန်ရောက်ပြီ။ သို့သော် ခင်ဗျားလက်ထဲက သူတို့ ပြန်ရအောင်လုပ်ဖို့ လိုသေးတာကိုး။ ဒီတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်သလဲ၊ စုံထောက်ယောင်ဆောင်ပြီး ခင်ဗျားဆီ လာကြတာပေါ့။ ပန်းထိမ်သည်ယောင်ဆောင်တဲ့ ဘကျော့ဆိုတဲ့ကောင်က မျက်လှည့်သမားဗျ။ အလွန် လက်လှည့်တဲ့ကောင်ပဲ။ ပရိသတ်တွေဝိုင်းပြီးကြည့်နေတာတောင် ရအောင်လဲယူနိုင်တဲ့ လက်လှည့်သမားခင်ဗျ။ ခင်ဗျားက လက်မှတ်ထိုးနေတုန်း အတုနဲ့အစစ် လဲယူလိုက်ဟန်တူပါရဲ့။ ခင်ဗျားကို ပြန်ပေးတော့ ဝှမ်းနဲ့ပတ်ပြီး ပေးတယ်ဆို”

ကျော်။ ။“ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်လည်း ကြည့်နေတာပဲဗျ။ ဝှမ်းနဲ့ပတ်တော့တောင် ကျွန်တော် မြင်လိုက်သေးရဲ့”

ဇေ။ ။“ခင်ဗျားမှာ မျက်စိနှလုံးရှိတာ။ ဒီကောင်က မျက်စိပေါင်းတစ်ထောင်ကို လိမ်နိုင် လှည့်စားနိုင်တဲ့ အကောင်ဗျ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်ယောင်ဆောင်တဲ့ လူဟာက ခင်ဗျားအပေါ်မှာ အမှုပတ်ဦးတော့မလိုလို ပြောလေတော့ ခင်ဗျားလည်း မှန်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒီတော့ကာ ဟိုလူ လက်လှည့်သွားတာကို မြင်နိုင်ဖို့ သာပြီး ခဲယဉ်းတာပေါ့။ အင်မတန် ပါးနပ်တဲ့ လူစုဗျ။ သူတို့အထဲမှာ လက်လှည့်သမားရော၊ စိတ်လှည့်သမားရော၊ ရုပ်နဲ့ကိုယ် လုံးပြပြီး မျက်ရည်ခံထိုးတတ်တဲ့ မိန်းမရော စုံနေအောင် ပါတဲ့အဖွဲ့ပဲ။ သို့သော် တစ်နေ့တော့ မိကောင်းပါလား ခင်ဗျား”

ဦးအုန်းဖေ၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ အချည်းအနီး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ စိန်ဟူသည်မှာ ပတ္တမြားကဲ့သို့ တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ထင်ရှားသော ခြားနားချက်မရှိ၊ ရွှေဟူသည်မှာလည်း အရည်ကြုံ၍ ဖြစ်နိုင်သော သတ္တုဖြစ်ရကား မင်းကြီးကတော်ဒေါ်မြရွှေ၏ ကြယ်သီးစုံမှာ အစအန မပေါ်ပေါက်သဖြင့် ခင်မူမူတို့ လူစုမှာလည်း ၎င်းအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြစ်ထင်ရှားလောက်အောင် သက်သေသာကေ မတင်ပြနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

ရှုမဝစုဂင်း၊ အတွဲ ၆၊ အမှတ် ၆၇ (ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၅၂) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

ကုန်ဈေးတန်း လူသတ်မှု

၁၉၃၀ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့ ညဉ့် ၁၁ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဘဂဝမ်ဆင်နှင့် အခြား ကုလားစန္ဒလီတစ်ယောက်သည် သိမ်ကြီးဈေးအနီး ကုန်ဈေးတန်းရှိ ကုန်တိုက်များတွင် သူခိုးများ ဖောက်ထွင်းခိုးယူမည်ဟု သတင်းရရှိသဖြင့် မြန်မာအကျိုးတော်ဆောင် ကုမ္ပဏီ၏ ကုန်တိုက်များ အနီးတွင် ပတ်တရောင် လှည့်လျက်ရှိကြစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ကုန်ရုံနောက်ဖေးမှ ရုတ်တရက် ထွက်ပြေး၍ လှေကားတစ်ခုအောက်သို့ ဝင်ပြေးသည်ကို မီးရောင်တွင် ရိပ်ခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဘဂဝမ်ဆင်သည် 'ဟေးကွန်းဟေး' ဟု ဟစ်အော်လျက် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် လှေကားအောက်သို့ ထိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လှေကားအောက်မှ လက်ခနဲ မီးပွင့်ပြီးနောက် ဒိန်းခနဲ အသံကြားပြီးလျှင် ဘဂဝမ်ဆင်နှင့်အတူ ပါလာသော စန္ဒလီကုလားမှာ 'အဘား' ဟု တစ်ချက်မျှ အော်ဟစ်ပြီးနောက် ပိုင်းခနဲ လဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ ဘဂဝမ်ဆင်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ငြိမ်းလိုက်ပြီးနောက် လှေကားရှိရာသို့ ကွေ့ကောက်ကာ ချဉ်းကပ်လေရာ လှေကားအောက်မှ ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်၏ လက်ကို တစ်ယောက်ကိုင်ဆွဲလျက် ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ဘဂဝမ်ဆင်သည် လက်တွင်ကိုင်ထားသောတုတ်ကြီးနှင့် ထိုသူနှစ်ယောက်ရှိရာသို့ တအားလွှဲ၍ ပေါက်လိုက်ရာ မိန်းမ၏ အသံဖြင့် 'အမယ်လေးတော်' ဟု အော်သံ ကြားလိုက်ရသော်လည်း ယိုင်ရုံမျှယိုင်သွား၍ လဲကျခြင်းမရှိဘဲ ဆက်လက် ထွက်ပြေးကြလေ၏။ ဘဂဝမ်ဆင်မှာ ထိုသူနှစ်ယောက်၏ နောက်သို့လိုက်လိုပါသော်လည်း လက်နက်လည်းမပါ၊ သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် ရှိနေသော မိမိ၏ အဖော်အား ကြည့်ရှုလိုသေးသည်ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ လဲနေရာသို့ တုံ့ပြန်ကာ ထူမကြည့်ရှုရာတွင် ၎င်း၏ အဖော်မှာ ဝမ်းဗိုက်တွင် ဒဏ်ရာနှင့် မြေပေါ်၌ ပက်လက်လန်ကာ လဲနေသည်ကို တွေ့ရှိသဖြင့် မော်တော်ကား တစ်စီးနှင့် ဆေးရုံသို့ ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

ဆေးရုံသို့ရောက်၍ သတိရလာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ၎င်းစန္ဒလီကုလားသည် ဆရာဝန်ကြီးအား ကြည့်လျက် 'ရွှေသွားဘိုးသိန်း၊ ရွှေသွားဘိုးသိန်း' ဟု နှစ်ခွန်းဆင့်ကာ လေသံနှင့် ပြောပြီးနောက် အသက်ပျောက်၍ သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် ဘဂဝမ်ဆင်သည် ပန်းဘဲတန်းဌာနသို့ လာ၍ တိုင်တန်းသည်မှာ 'မိမိနှင့်သေလွန်သူ မိမိ၏ အဖော်သည် မကြာသေးမီက ရွှေသွားဘိုးသိန်း ဆိုသူနှင့် ပတ်တရောင်လှည့်ရာတွင် အချင်းဖြစ်ပွားဖူးကြောင်း၊ ရွှေသွားဘိုးသိန်းက မိမိတို့အား ကောင်းကောင်း သတိထား၊ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ငါ သတ်ပစ်မယ်ဟု ကြိမ်းခါးဖူးကြောင်း၊ မိမိက လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုး၍ ကြည့်သောအခါတွင် ရွှေသွားဘိုးသိန်းကို မြင်လိုက်ရကြောင်း၊ ၎င်းနှင့်အတူ မိန်းမတစ်ယောက်လည်း ပါလာကြောင်း၊ သေလွန်သူ စန္ဒလီကုလားကလည်း သေခါနီးဆဲဆဲတွင် ရွှေသွားဘိုးသိန်းဟူ၍ပင် ပြောသွားကြောင်းများ' နှင့် တိုင်ချက်ပေးလေ၏။

ရွှေသွားဘိုးသိန်းဆိုသူမှာ ပုလိပ်အရာရှိတို့ ကောင်းစွာသိပြီးဖြစ်သော လူဆိုး တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ထောင်သို့ မကြာမကြာ ကျခဲဖူးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သို့ရာတွင် ထိုသူသည် သတ္တိကောင်းသူ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်၊ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ ခါးပိုက်နှိုက်မှု အစရှိသည့် အသေးအဖွဲ ပြစ်မှုများကိုသာလျှင် ကျူးလွန်ခဲ့ဖူးသူ

တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ၎င်းဘိုးသိန်းအား နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောပင် ဖမ်းဆီးရမိကြလေရာ ဘဂဝမ်ဆင်က 'ဒီလူပဲ' ဟူ၍ တပ်အပ်ခွဲလေ၏။ ဘိုးသိန်းကမူ ၎င်းအား မည်သည့်ဖြစ်မှုနှင့် ဖမ်းဆီးကြောင်း သိရှိရသောအခါ ဘဂဝမ်ဆင်အား များစွာ ကြိမ်းမောင်းဆဲဆိုလျက် ဤအမှုကို မိမိပြုရသည် မဟုတ်ဘဲလျက် ယခင်က ရန်ဖြစ်ဖူးသည့်အတွက်ကြောင့် လက်စားချေလိုသော သဘောနှင့် သက်သက် စွပ်စွဲခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ကျိန်တွယ်ပြောဆိုလေ၏။ ဘဂဝမ်ဆင်သည် ဘိုးသိန်း၏ အမျက်ထွက်သော မျက်နှာကို မြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဟန် လက္ခဏာရှိသော်လည်း ပြောပြီးသားစကားကို ပြန်လည်ရှုပ်သိမ်းခြင်းမရှိဘဲ ရန်ငြိုးရှိသောကြောင့် ပြောသည်မဟုတ်၊ အမှန်ကိုပြောခြင်း ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ချေဆိုလေ၏။ ၎င်းနောက် ဘဂဝမ်ဆင်က ဘိုးသိန်းနှင့် ၎င်း၏ မယား တစ်ဖက်လပ်မယ်မြတို့ ထိုညက အတူတကွ တွေ့လိုက်ကြောင်းနှင့် စွပ်စွဲပြန်သောအခါ ဘိုးသိန်းက ၎င်းမိန်းမနှင့် ပြတ်စဲကြသည်မှာ ၂ လကျော် ၃ လ မျှ ရှိကြောင်းနှင့် ပြောဆိုကာ ကြိမ်းမောင်းဆဲရေးပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ရွှေသွားဘိုးသိန်းကို အချုပ်ခန်းသို့ သွင်းထားလိုက်ကြလေ၏။

ထိုနေ့နံနက်၌ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် အမှုဖြစ်ပွားရာဌာနဖြစ်သော မြန်မာ့အကျိုးဆောင် ကုန်တိုက်အနီးအပါး၌ ရှာဖွေကြရာ လှေကားနှင့် မနီးမဝေး၌ တစ်ချက်ပစ်ဖောက်ပြီးသော ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်နှင့် ဆံပင်တစ်ထွေးကို တွေ့ရှိကြလေ၏။ သေနတ်နံပါတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြသောအခါ ၎င်းသေနတ်မှာ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ လက်နက်ရောင်းသောတိုက်မှ လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်က တိုက်ကို ဖောက်၍ ခိုးသွားရာတွင် ပါသွားသော သေနတ်တစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရလေ၏။ စန္ဒလီကုလား၏ အလောင်းတွင် တွေ့ရှိရသော သေနတ်၏ ကျည်ဆန်မှာလည်း ထိုသေနတ်မှ ကျည်ဆန်ပင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လက်နက်ဘက်ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူတို့က အစစ်ခံကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ပုလိပ်အရာရှိတို့က ရွှေသွားဘိုးသိန်းအား လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ထွင်းကြောင်းနှင့်လည်း စွပ်စွဲပြန်သောအခါ ဘိုးသိန်းသည် ရှေးနည်းအတူ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်ပြောဆိုလေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် တစ်ဖက်လပ် မယ်မြကို ရှာဖွေဖမ်းဆီးကြရာ နှစ်ရက်ခန့်အတွင်းတွင် တွေ့ရှိဖမ်းဆီးမိ၍ ၎င်းအား စစ်ဆေးရာတွင် မယ်မြက မိမိနှင့် ဘိုးသိန်းတို့ ပြတ်စဲသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ မိမိမှာ ဘိုးသိန်းနှင့် သင့်မြတ်စွာ ရှိနေကြောင်း၊ ဘိုးသိန်းက မိမိနှင့်ပြတ်စဲသည်ဟုဆိုခြင်းမှာ လင်သားဖြစ်သူသည် မိမိအား ညှာတာသောသဘောနှင့် ယခုဖြစ်ပွားသောအမှုတွင် မိမိ၏ မယား မပါဝင်စေခြင်းငှာ ကာကွယ်သည့်သဘောနှင့် ပြောဟန်တူကြောင်းများနှင့် အစစ်ခံလေ၏။ အင်စပိတ်တော်က ကုန်ဈေးတန်း လူသတ်မှုအကြောင်းနှင့် တိုက်ရိုက်စစ်ဆေးပြန်သောအခါ တစ်ဖက်လပ် မယ်မြသည် ထိုအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးလေ၏။

မိမိမှာ မိမိ၏ လင်ယောက်ျား ပြုမူကျင့်ကြံပုံများကို သိရှိခဲ့သော်လည်း ခိုးဝှက် လုယက်ခြင်းအလုပ်ကို ကူညီခြင်း မပြုခဲ့ဖူးကြောင်း၊ လွန်ခဲ့သော နိုဝင်ဘာလ ၄ ရက်နေ့ ညဉ့်ကမူ အခြားအဖော် တစ်ယောက် မရနိုင်သဖြင့် အစောင့်အကြပ်သဘောနှင့် မိမိလိုက်ပါသွားရကြောင်း၊ ထိုညက ကုန်တိုက်ကို ဖွင့်မည်ကြံဆဲ ပတ်တရောင်များ ရောက်လာ၍ လက်နိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးလိုက်သောအခါ ဘိုးသိန်းက သေနတ်နှင့်ပတ်လိုက်ပြီးနောက် မိမိတို့နှစ်ယောက် အတူတကွ ပြေးလာခဲ့ကြကြောင်း၊ ပတ်တရောင်က တုတ်ကြီးနှင့် ပေါက်လိုက်သောအခါ မိမိ၏ ဦးခေါင်းကို

ထိမှန်သွားကြောင်း။ ဒဏ်ရာမှာ မကြီးကျယ်သော်လည်း ဆံပင်အနည်းငယ် ကျွတ်ကျခဲ့ကြောင်းနှင့် ပြောပြ၍ ဆံပင်ကျွတ်သောနေရာကိုပင် ပြသလေ၏။

ပုလိပ်တို့သည် ရွှေသွားဘိုးသိန်းနှင့် တစ်ဖက်လပ် မယ်မြတို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေး၍ ဂါတ်စာရေးက မယ်မြ၏ ဖြောင့်ချက်များကို ဖတ်ပြသောအခါ ရွှေသွားဘိုးသိန်းသည် ဒေါသအမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်လျက် မျက်လုံးပြူးကာ အံကြိတ်ကာဖြင့် ရေရွတ်ဆဲဆိုပြီးလျှင် ပုလိပ်များက မိမိအား အမှုဆင်လျက်ရှိသည်တွင် မယ်မြက ၎င်းနှင့် ခွဲခွာ၍ နေသည့်အတွက် လက်စားချေလိုသော သဘောနှင့် မဟုတ်မလျား ထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုညက မိမိသည် ကုန်ဈေးတန်းသို့ မယ်မြနှင့်လည်း မသွား၊ မည်သူနှင့်မျှလည်း မသွားရပါကြောင်းနှင့် ကျိန်တွယ်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ မယ်မြက ‘မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ မောင်ရယ်၊ ဖြောင့်ချက်ပေးလိုက်ရင် တရားသူကြီးက သနားပြီး ညှာညှာတာတာ စီရင်ချက်ချဖို့ မျှော်လင့်စရာ ရှိပါတယ်’ ဟု ပြောရာတွင် ဘိုးသိန်းသည် မယ်မြ၏ လည်ကုပ်ကို ကိုင်ဖမ်း၍ ညှစ်သတ်မည်ပြုရာတွင် ပုလိပ်များက အတင်းဆွဲ၍ ထားရ၏။

ထိုအမှုကို ရုံးသို့ မတင်မီ ပုလိပ်များ၏ လက်တွင်း၌ ရှိနေစဉ်တွင် တစ်ညသည့် အိုးဘိုဌာနမှ ဌာနအုပ် ဦးဘထွေးသည် တစ်ခုသော ဓားပြမှု၌ တရားခံ သုံးယောက်ကို လက်ပူးလက်ကြပ် ဖမ်းမိလေ၏။ ထိုသုံးယောက်အနက် ဘကြိုင်ဆိုသူမှာ ဓားပြမှုနှင့် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ထောင်ဒဏ်ရဖူးသူဖြစ်ရာ ထိုသူမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ဖော်ပြလျက်ရှိသောအမှုနှင့်လည်း အောက်ပါအတိုင်း သက်ဆိုင်လျက် ရှိ၏။

၎င်းဘကြိုင်သည် မော်ဖီးယားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေရာ အချုပ်ခန်း၌ ရှိစဉ် ဆေးထုလျက်ရှိသဖြင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိနေသောကြောင့် ဆေးတစ်ပြုတ်စာမျှ ရပါလိုကြောင်းနှင့် အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ညည်းညူတောင်းခံလျက် ရှိလေ၏။ သာမညအမှုများ၌ ယင်းကဲ့သို့ ရှိနေစဉ်အခါ ဆရာဝန်ကို ခေါ်၍ အကျဉ်းသမားအား သက်သာခွင့်ရစေရန် ဆေးထိုး၍ ပေးမြဖြစ်ရာ ဤအမှု၌ကား ဌာနအုပ်သည် တရားခံအား အခြားအမှုတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြောင့်ချက် ပေးစေခြင်းငှာ တမင်ညှင်းပြီးလျှင် ဆေးမထိုးစေဘဲ ထားခဲ့၏။ ထိုကဲ့သို့ နာရီပေါင်းများစွာ ဆေးမထိုးဘဲ နေရသဖြင့် တရားခံ ဘကြိုင်သည် ပြင်းထန်သောဝေဒနာကို ခံစားလျက်ရှိရာ နောက်ဆုံး၌ ဌာနအုပ်က ‘ကိုင်း ဘယ့်နယ်လဲ ငါ့လူ။ အခုတလော မင်းပြုခဲ့သမျှကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အစစ်ခံလိုရှိရင် ဆေးဝဝကြီး ငါထိုးပေးမယ်၊ ဒီလိုမှ မပြောဘူးဆိုရင် ဆေးမထိုးရလို့ ဒီနေရာတွင် မင်းလဲသေသွားပစေ၊ ငါ ထိုးမပေးဘူး’ ဟု ပြောလေ၏။

ဘကြိုင်သည် မော်ဖီးယားပြတ်သူတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မခံမရပ်နိုင်အောင် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာကို ခံစားလျက် ရှိနေရသည်ဖြစ်၍ ‘ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့မည်’ ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ၎င်းနောက် ဘကြိုင်သည် မိမိပါဝင်ခဲ့ဖူးသမျှသော ခိုးဝှက်တိုက်ခိုက်မှုများကို ဖြောင့်ချက်ပေးလေရာ ထိုအမှုများအနက် ဆူးလေဘုရားလမ်း လက်နက်တိုက်မှု ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်တစ်လက်နှင့်တကွ ယမ်းတောင့်များနှင့် အခြားပစ္စည်းများကို ခိုးယူရာ၌လည်း မိမိပင်လျှင် ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အစစ်ခံလေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ်က လက်နက်တိုက်မှု ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်ကို ခိုးယူသွားသူမှာ ရွှေသွားဘိုးသိန်းဖြစ်၍ ၎င်းအား ယခုအခါ

ဖမ်းဆီးရမိပြီဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောရာတွင် ဘကြိုင်က လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်သောသူမှာ အခြားမဟုတ်။ မိမိတို့ပင်ဖြစ်၍ ရွှေသွားဘိုးသိန်းသည် ထိုအမှု၌ တစ်စုံတစ်ရာ မသက်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် ပြန်ပြောသည်တွင် ဌာနအုပ်မှာ များစွာ အစဉ်းစားရကျပ်လျက် ရှိလေ၏။

အုပ်။ ။“နေပါဦးကွဲ့၊ မြန်မာ့အကျိုးတော်ဆောင် ကုန်တိုက်မှာ စန္ဒလီ တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်တဲ့ သေနတ်ဟာ ဆူးလေဘုရားလမ်း လက်နက်တိုက်က ပျောက်သွားတဲ့ သေနတ်ဆိုပါကလား။ မင်းလက်ထဲက သေနတ်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ ကုန်ဈေးတန်းရောက်သွားသလဲ”

ဘကြိုင်မှာ ထိုအခါ၌ နဖူးချွေးများ ယိုစီးလျက် ခြေလက်များ ဆတ်ဆတ်တုန်ပြီးလျှင် ကတုန်ကရီ ဖြစ်လျက် ရှိနေလေ၏။

ကြိုင်။ ။“တော်လောက်ပါပြီ ဆရာ၊ ဒီလောက် ညဉ့်ရရင် တော်ပါတော့၊ တစ်ကိုယ်လုံး အခံရခက်လွန်းလို့ သေလုမတတ် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆေးကလေး တပြတ်လောက် သနားပါ ဆရာ”

အုပ်။ ။“ပေးမယ်ကွဲ့၊ တစ်ပြတ်မကဘူး၊ ဝဝကြီး မင်းထိုးစေ့မယ်၊ ငါမေးတာသာ မှန်မှန်ပြော။ သေနတ်ကို မင်းတို့ ခိုးရိုးမှန်ခဲ့လို့ရှိရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဘိုးသိန်း လက်ထဲရောက်သွားသလဲ။ သို့မဟုတ် မင်းတို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက် သတ်သလား၊ သတ်တဲ့သူ ဘယ်သူလဲ၊ မှန်မှန်ပြော။ ဆေးဝဝကြီးထိုးပေးမယ်” ဟု ပြောလျက် ဌာနအုပ်သည် မော်ဖီးယားထုပ်နှင့် ပြတ်တံကို ဘကြိုင်အား ပြလေ၏။

ဘကြိုင်သည် တခဏမျှ ဆိုင်းလင့်၍ နေပြီးနောက် “ပြောပါတော့မယ် ခင်ဗျာ၊ စန္ဒလီကုလားကို သတ်တဲ့လူက ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမ ကလိန်မတင့် သတ်တာပါ ဆရာ။ ကိုင်း ဆေးထိုးပါတော့ ဆရာ”

၎င်းနောက် ဌာနအုပ်သည် ဘကြိုင်အား မော်ဖီးယားထိုးစေရာ ဘကြိုင် ဆေးထိုးပြီးသောအခါ၌လည်း မိမိဖြောင့်ချက်ပေးထားသော စကားကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခြင်းမပြုဘဲ ထိုညက မိမိနှင့် မယားဖြစ်သူ ကလိန်မတင့်တို့သည် မြန်မာ့အကျိုးတော်ဆောင်ကုမ္ပဏီတိုက်ကို ဖောက်ထွင်းရန် အကြံအစည်နှင့် သွားကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆက်လက်၍ ဖြောင့်ချက်ပေးလေ၏။ ဘကြိုင်က မိမိတို့မှာ လက်နက်တိုက်ကို ဖောက်ထွင်းခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ယခုတလော၌ ကြေးငွေပြတ်လျက်ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် မိမိ၏ မယား ကလိန်မတင့်သည် သားကလေးအတွက် ဆောင်းရာသီအဖို့ နွေးသော အထည်အဝတ်များကို လိုချင်သည်ဖြစ်၍ ထိုကုန်တိုက်မှ သွားရောက်ခိုးယူရန် အကြံဖြစ်ပေါ်ကြကြောင်း၊ မတင့်သည် ၎င်း၏ သားကလေးကို အလွန်တရာချစ်ခင်သည်ဖြစ်၍ သားငယ်အတွက်ဆိုလျှင် မည်သည့်အမှုကိုမဆို ပြုဝံ့ကြောင်း၊ ထိုညက ကုန်တိုက်နောက်သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဘဂဝမ်ဆင်တို့နှင့် တွေ့၍ မိမိတို့အား ဖမ်းဆီးမည်ပြုသည်တွင် မိမိက သေနတ်နှင့် တစ်ချက်ပစ်လိုက်ကြောင်း။ ၎င်းနောက် လင်မယား ထွက်ပြေးကြစဉ် ပတ်တရောင်များက တုတ်နှင့် ပေါက်လိုက်၍ မတင့်အား ထိမှန်သည်တွင် မိမိက တွဲ၍ ခေါ်ပြေးရသဖြင့် သေနတ်လွတ်၍ ကျခဲ့ကြောင်း၊ ဒဏ်ရာမှာ ဦးခေါင်းတွင် ထိမှန်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း များစွာမကြီးကျယ်ကြောင်းများနှင့် ဆက်လက်၍ ဖြောင့်ချက်ပေးလေ၏။

မတင့်သည် နောက်တစ်နေ့၌ ရွှေသွားဘိုးသိန်းတို့လင်မယားကို ထိုအမှုအတွက် ဖမ်းဆီးထားကြောင်းနှင့် သတင်းစာတွင် တွေ့မြင်ရသောအခါ ငါတို့ လွတ်ချေပြီဟု ဝမ်းမြောက်မိကြောင်း၊ တစ်ဖက်လပ် မယ်မြကိုယ်တိုင် ဖြောင့်ချက်ပေးသည်ဟု တွေ့ရှိရသောအခါ၌ ထိုသူတို့ မပြုရသော အမှုကို ပြုလုပ်ကြောင်းနှင့် ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းဖြစ်၍ စုံထောက်များက မိမိတို့အား တစ်ပတ်ရှိက်လိုသောသဘောနှင့်လည်ဆယ်၍ သတင်းစာတွင် ထည့်သည်ဟု မတင့်က သဘောရ၍ မိမိအား စွန့်ပစ်ထွက်ပြေးကြောင်းများနှင့် ဘကြိုင်က အစစ်ခံလေ၏။

ပန်းဘဲတန်းဌာနမှ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် ဘကြိုင်၏ အစစ်ခံချက် အကြောင်းကို ကြားသိရသောအခါ ရယ်မောကြလေ၏။ ၎င်းတို့က လူဆိုးတို့မည်သည်မှာ ပြစ်မှုတစ်ခုအတွက် လက်ပူးလက်ကြပ် အဖမ်းခံရသောအခါ အခြားပစ်မှုများကိုလည်း မိမိပင်ကျူးလွန်သည်ဟု ပြောပြီးလျှင် 'တစ်တက်စားလည်း ကြက်သွန်' ဟူသော သဘောမျိုးနှင့် မိမိတို့ အချင်းချင်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက်လိုသော အလေ့အကျင့်ရှိတတ်သည်ဖြစ်၍ ဘကြိုင်သည် ဘိုးသိန်း၏ အပြစ်ကို မဟုတ်မမှန် ဝင်၍ ခံခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုကြ၏။

အိုးဘိုဂါတ်ဌာနအုပ်ကမူ ထိုကဲ့သို့ မထင်မှတ်ချေ။ ဘကြိုင်၏ ဖြောင့်ချက်များသည် စင်စစ် ဟုတ်မှန်သည်ဟု သဘောရ၍ ကလိန်မတင့်အား ဖမ်းဆီးရန် အကြံပြု၏။ မတင့်သည် ထိုအကြံကို သိ၍ ရှောင်တိမ်းလျက်ရှိရာ ဌာနအုပ်သည် မတင့်က သားငယ်ကို အလွန်အကျွံ ချစ်ခင်သည့်သဘောကို သိရှိ၍ မည်သည့်အရပ်၌ ပုန်းအောင်း၍ နေစေကာမူ ၎င်း၏ ကလေးရှိရာသို့ တစ်နေ့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ လာတတ်သည်ဟု သတင်းရ၍ ကလေးရှိရာ စမ်းချောင်းရပ် ပဒုမ္မာလမ်းမှ ချောင်းမြောင်း စောင့်ဆိုင်းရာတွင် တစ်နေ့သော သန်းခေါင်အချိန်၌ လက်ရဖမ်းမိလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖမ်းဆီးရမိပြီးနောက် ဌာနအုပ်သည် မတင့်၏ သဘောကို သိ၍ ၎င်း၏ ကလေးကို မတွေ့စေဘဲ ကွယ်ဝှက်ထားရာ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း ဖြောင့်ချက်ပေးမှ ကလေးကို တွေ့ခွင့်ပြုမည်ဟု ပြော၏။ နောက်ဆုံး၌ မတင့်သည် သားငယ်ကို တွေ့လိုသော စိတ်ဇောထက်သန်လှသည်ဖြစ်၍ ဖြောင့်ချက်ပေးပါတော့မည်ဟု ဝန်ခံလေရာ ၎င်း၏ ဖြောင့်ချက်မှာလည်း ဘကြိုင်၏ ဖြောင့်ချက်နှင့်တစ်ထပ်တည်းပင် ရှိနေလေ၏။

ကလိန်မတင့်၏ ဖြောင့်ချက်နှင့် တစ်ဖက်လပ်မယ်၏ ဖြောင့်ချက်တို့မှာ မည်သည့် ဖြောင့်ချက်က မှန်သည်ကို အသေအချာ မဆုံးဖြတ်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေလေ၏။ ထိုသူနှစ်ဦးလုံးတို့အား ဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ တစ်ယောက်စီ ခေါ်ငင်ပြသသောအခါ ထိုမိန်းမ နှစ်ယောက်လုံးတို့သည် ထိုည၌က ဖြစ်ပျက်ပုံ အမှုသွားကို ယုတ္တိရှိအောင် ထွက်ဆိုနိုင်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ပန်းဘဲတန်းဌာနမှ ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် အိုးဘိုဌာနမှ ပုလိပ်အရာရှိများသည် သူမှန်သည် ငါမှန်သည်၊ သူ့တရားခံက အစစ်မဟုတ်၊ ငါ့ တရားခံသာလျှင် အစစ်ဖြစ်သည် စသည်ဖြင့် အတိုက်အခံ ငြင်းဆိုလျက်ရှိကြလေရာ ပန်းဘဲတန်းဌာနမှ ပုလိပ်အရာရှိတို့က အကိုးအကားပြသော အချက်များမှာ သေလွန်သူ စန္ဒာလီကုလားနှင့် ဘဂဝမ်ဆင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် တစ်ဖက်လပ်မယ်မြ၏ ဖြောင့်ချက်များ ဖြစ်၏။ အိုးဘိုဌာနမှ ပုလိပ်အရာရှိတို့က ခိုင်လုံသည်ဟု တင်ပြသောအချက်မှာမူ ဘကြိုင်နှင့် ကလိန်မတင့်တို့၏ ဖြောင့်ချက်များအပြင်

ဆူးလေဘုရားလမ်း လက်နက်တိုက်မှ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ် ခိုးယူခဲ့ပါသည်ဟု အစစ်ခံသောအချက် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ပြင် ၎င်းညက ရွှေသွားဘိုးသိန်းသည် ထိုအချိန် ထိုအခါတွင် ကစားဝိုင်းတစ်ခု၌ ရှိနေသည်ဖြစ်၍ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မိမိသတ်ဖြတ်ခြင်း မဟုတ်နိုင်ကြောင်း ငြင်းဆိုသော်လည်း ကစားဝိုင်း၌ ရှိနေသောသူများမှာ တေလေများ၊ ဂျိုးများ ဖြစ်ကြ၍ ၎င်းတို့ စိတ်မပါတာနှင့် သက်သေခံကြသည်ကို ယုံကြည်ဖို့မရှိကြောင်းနှင့် အိုးဘိုဌာနမှ ပုလိပ်အရာရှိများက ပြောကြ၏။

ပန်းဘဲတန်းဌာနနှင့် အိုးဘိုဌာနနှစ်ခုလုံးမှ ဌာနအုပ်များသည် မိမိတို့၏ တရားခံများကို အသီးသီး ရုံးသို့တင်ပို့၍ အမှုလိုက်၏ လက်သို့ အပ်နှင်းကြလေရာ အမှုလိုက်မှာ တရားခံနှစ်တွဲလုံး မှန်သည်ဟု မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် အကြံတစ်ခုရ၍ တရားခံအားလုံးကို တစ်ခန်းထဲ၌ ပေါင်းစည်း၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံစေရာ ရှင်းလင်းမည့်အစား သာ၍ပင် ရှုပ်ထွေးဖွယ်ရာ ဖြစ်ပြန်လေ၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ဘကြိုင်သည် ရွှေသွားဘိုးသိန်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်-

ကြိုင် ။ "ငါကတော့ မထူးဘူးဆိုပြီး မင့်အပြစ် ဝင်ခံဖို့ တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားတာပဲကွယ်၊ ဒါပေမယ့် မင့်မယားက ဝင်ပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးနေတာက ခက်တယ်"

သိန်း ။ "ဘာလဲကွယ် မင်းက၊ မင့်ဖြောင့်ချက်ကို မင်းပြန်ကွယ်ဦးမလို့လား"

ကြိုင် ။ "ဘာဖြောင့်ချက်လဲကွဲ့၊ ဆေးထိုးရပြီးရောဆိုပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောတာကို ဖြောင့်ချက် ခေါ်သလား၊ ငါမှ မသတ်ဘဲနဲ့ သတ်တယ်လို့ ဝန်မခံနိုင်ပေါင်ကွယ်"

သိန်း ။ "မင်း ဘာကြောင့် ဌာနမှာ ဝန်ခံသလဲ"

ကြိုင် ။ "ဆေးထိုးချင်လို့ ငါပြောလိုက်တာ၊ ဘာမှ ငါသတ်တာ မဟုတ်ဘူး"

သိန်း ။ "ဟေ့ မတင့်၊ မင်းကကော ဘာကြောင့် ဖြောင့်ချက်ပေးတာလဲ"

တင့် ။ "ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်သားကလေး ကျုပ်မြင်ချင်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့တဲ့အတိုင်း လိုက်ပြောလိုက်တာပဲ၊ ကလေးကို မြင်ရပြီးရော"

သိန်း ။ "မင်းကကောကွဲ့ မယ်မြ"

မြ ။ "ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ပစ်ထားရမလားလို့ မုန်းမုန်းရှိလို့ ပြောလိုက်တာပဲ၊ ဆံပင်ခြည်ထွေး တွေတယ်ဆိုတော့ ကျုပ် ယုတ္တိရှိအောင် ခေါင်းက ဆံပင်ကိုတောင် ဖြတ်ထားလိုက်သေး မှတ်ကဲ့လား"

ဌာနနှစ်ခုလုံးမှ ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် အထက်ပါ စကားများကို ကြားကြရသောအခါ ဖြောင့်ချက်အားလုံး ပျက်ချေတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေပြန်သဖြင့် သာ၍ပင် အကြံခက်လျက် ရှိနေလေ၏။

အမှုလိုက် အင်စပိတ်တော်သည် တရားခံများကို စစ်ဆေးသောအခါ ရွှေသွားဘိုးသိန်းမှာ မှန်တေတေလုပ်နေ၍ ဘကြိုင်မှာမူ ရွတ်တွတ်တွတ် ရှိနေလေ၏။ မယ်မြမှာမူ ထပ်မံမေးမြန်းသောအခါ၌ တက်တော့မည်ကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၍ ကလိန်မယ်တင့်ကမူ 'တတ်နိုင်လျှင် ကိုင်ကြ' ဟု ပြောလျက် ပုလိပ်အားလုံးကို ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်လေ၏။

အမှုလိုက် အင်စပိတ်တော်သည် အမှုအကြောင်းကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီးနောက် မိမိက တရားခံလေးဦးလုံးကို အပြစ်ရရှိ မတတ်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုအမှုမှာ ရှေးဦးစွာ ဖမ်းဆီးလာခဲ့သော ဌာနအုပ်များက ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ၎င်းတို့က ရှင်းလင်းအောင် မတတ်နိုင်ခဲ့လျှင် လေးဦးလုံးကိုပင် လွှတ်၍ ပစ်ရန် တရားသူကြီးအား မိမိက ပြောလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုပြီးလျှင် ထိုအမှုကို ဌာနအုပ်များလက်သို့ တစ်ဖန်ပြန်၍ လွှဲအပ်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဌာနအုပ်များက ဤအမှု၌ မည်သည့် တရားခံအစုံသည် တရားခံအစစ်ဖြစ်ကြောင်းကို ထပ်လောင်း၍ စုံစမ်းကြပြန်လေ၏။

၎င်းအမှုသည် ထိုအခြေအနေ၌ ရှိစဉ် အိုးဘိုဌာနမှ ဌာနအုပ်သည် ကျွန်တော် မောင်သိန်းမောင်ထံ လာရောက်၍ ထိုအမှု၏ ရှုပ်ထွေးသော အဖြစ်အပျက်များကို ပြောပြပြီးလျှင် စုံထောက် ဦးစံရှား မရှိသည့်အတွက် ရှေးအခါကကဲ့သို့ အကူအညီရရှိ မျှော်လင့်ဖွယ်ရာ မရှိကြောင်းများနှင့် ညည်းညူပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဤအမှု၌ ရှင်းလင်းနိုင်သော အချက်ကောင်း တစ်ခုရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုသူအသီးသီးတို့၏ ဖြောင့်ချက်များကို သေချာစွာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရှုခြင်းအားဖြင့် တွေ့နိုင်လိမ့်မည်ဟု သဘောရသည်နှင့် ၎င်းနှင့်အတူ လိုက်ပါပြီး ပန်းဘဲတန်းဌာနသို့ သွားရောက်လေ၏။

၎င်းဌာန၌ တစ်ဖက်လပ် မယ်မြ၏ ဖြောင့်ချက်ကို ဖတ်ရှုပြီးနောက် အိုးဘိုဌာနသို့ တစ်ဖန်လိုက်သွား၍ ဘကြိုင်နှင့် ကလိန်မတင့်တို့၏ အစစ်ခံချက်များကို ဖတ်ရှုပြန်လေ၏။ ကလိန်မတင့်၏ ဖြောင့်ချက်၌ မိမိသည် ဘကြိုင်နှင့်အတူ ကုန်တိုက်မှ ထွက်ပြေးလာကြစဉ် တစ်ခုသော တိုက်နောက်ဖေး ဝရံတာ၌ သမီးရည်းစားနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်ကို မြင်မိခဲ့ကြောင်းနှင့် ပါရှိလေ၏။

ထိုအချက်သည်ကား အရေးကြီးသောအချက် ဖြစ်ချေ၏။ အကယ်၍ ထိုည ထိုအချိန်၌ နောက်ဖေး ဝရံတာတွင် စကားပြောနေသော သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်ကို တွေ့အောင် ရှာ၍ သက်သေအဖြစ်နှင့် တင်ပြခဲ့ပါမူ မတင့်၏ ဖြောင့်ချက်မှာ စင်စစ်ကေန် အမှန်တိုင်းပြောသော ဖြောင့်ချက်ဖြစ်၍ နောက်ထပ် ကွယ်ဝှက်သော စကားကို ယုံကြည်ဖို့မရှိ၊ ရှေးဦးစွာ ပြောသော စကားကိုသာလျှင် အတည်ယူလျက် ထိုအတိုင်း စီရင်ဖို့သာလျှင် ရှိတော့၏။

ကျွန်တော်က ထိုအကြောင်းကို ဌာနအုပ်အား ပြောပြသောအခါ ဌာနအုပ်သည် များစွာနှစ်သက်၍ ကုန်ဈေးတန်းသို့ အတူသွားကြပြီးလျှင် ထိုည၌ ထိုအချိန်တွင် တိုက်နောက်ဖေး ဝရံတာ၌ စကားပြောသော သမီးရည်းစားနှစ်ယောက်ကို ထောက်လှမ်းစုံစမ်းကြလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း ထိုအလုပ်မှာ လွယ်ကူလှသော အလုပ်မဟုတ်ချေ။ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုကျင့်သော အမှုတစ်ခုကို လူရှေ့၌ သက်သေခံရမည်ဆိုသော် အလွန်တရာ ခဲယဉ်းလှပေ၏။ သို့ပင် ခဲယဉ်းငြားသော်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သော သူတို့မှာ ပေါ်ပေါက်စေအောင် ကြံမ္မာဆောင်၍ ပေးတတ်၏။ ၎င်းလမ်းရှိ တိုက်တစ်တိုက်၌ မုဆိုးမတစ်ယောက်သည် ကျောင်းသားများကို ထမင်းလခနှင့် ကျွေးမွေးလျက်ရှိရာ တစ်ယောက်သော ကျောင်းသားနှင့် ထိုမုဆိုးမကြီး ချစ်ကြိုက်၍ နေကြသည်ကို အခြားကျောင်းသားတစ်ယောက်က မနာလိုဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သိလိုသော သတင်းကို ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ အစစ်ခံလေ၏။ မနာလိုသော ကျောင်းသားက မိမိသည်

ထိုညဉ့်က ၎င်းမိန်းမကြီးနှင့် မိမိ၏ သူငယ်ချင်းတို့ကို အိပ်ချင်ပြုလျက် တမင်ချောင်း၍ကြည့်နေရာ နောက်ဖေးဝရံတာသို့ ထွက်သွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ပြင် သေနတ်သံကြားသော အခါ၌လည်း ပျာယီးပျာယာ ဝင်လာကြသည်ကို မြင်လိုက်ကြောင်းနှင့် အစစ်ခံလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ခြေရာခံမိလတ်သော ဌာနအုပ်သည် မုဆိုးမကြီးထံသွား၍ ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း စစ်ခံခြင်းမှာ ရှက်ဖွယ်ရာမဟုတ်။ အစိုးရအား ကူညီရာရောက်မည့် အကြောင်းနှင့် ချောမော့ ဖြားယောင်းပြီးလျှင် ထိုညဉ့်က ဝရံတာသို့ ထွက်၍ စကားပြောမိသည့် အဖြစ်ကို ရုံးမင်းရှေ့၌ ဟုတ်မှန်သည်အတိုင်း အစစ်ခံဖို့ တိုက်တွန်းလေ၏။ မုဆိုးမကြီးသည် ပထမ၌ ငြင်းဆန်သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ ဝန်ခံရလေ၏။

အိုးဘိုဌာနအုပ်သည် ပန်းဘဲတန်းဌာနအုပ်နှင့် တိုင်ပင်၍ ဘကြိုင်နှင့် မတင့် နှစ်ယောက်တည်းကိုသာ ရုံးသို့ တင်သွင်းလေရာ မတင့်၏ ဖြောင့်ချက်နှင့်မုဆိုးမကြီး၏ ထွက်ဆိုချက်မှာ ညီညွတ်ခြင်း ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုသူနှစ်ယောက်အပေါ်၌ ပြစ်မှု ထင်ရှားသည်ဟု ဂျူရီလူကြီးများက သဘောတူညီသည်ဖြစ်၍ တရားသူကြီးက ဘကြိုင်အား ထောင်တစ်သက်၊ မတင့်အား ထောင်ဒဏ် သုံးနှစ် ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချလိုက်လေသတည်း။

သူရိယာရုပ်စုံစာစောင်၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၄၂ (၁၅၊ ၁၊ ၁၉၃၃) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

ဆရာဝန် အိမ်မေဝတ္ထု

ကသာ ဒီဇင်ဘာအတွင်း ဧရာဝတီမြစ်၏ လက်ယာဘက်ကမ်း၌ တည်ရှိသော ထီးချိုင့်မြို့သည် မြို့အုပ်ရုံးစိုက်သော မြို့ကလေး ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ခန့်အခါက အိမ်မေအမည်ရှိ ဆရာဝန်ကလေး တစ်ယောက်သည် ၎င်းမြို့ ဆေးရုံသို့ ဆရာဝန်အဖြစ်နှင့် ရောက်လာခဲ့ရာ ထိုသူမှာ အဖ ဇောဗရီ အမိ မြန်မာဖြစ်၍ ကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်သဖြင့် ဥရောပတိုက်သားများ၏ အသွင် ဘောင်းဘီဝတ်လေ့ရှိ၏။ ဆရာဝန်အိမ်မေသည် အသားပင် ညိုသော်လည်း နှာခေါင်းချွန်းချွန်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ကြည်လင်တောက်ပ ရွှင်ပြုံးပျံ့ချိုသော မျက်လုံးများရှိသည်ပြင် အဆင်ပြေလှသော မျက်နှာပေါက်လည်းရှိလေရကား လူချောလူလှ တစ်ယောက် မဟုတ်စေကာမူ ကြည့်ကောင်းသည်ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြသော လူပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ အိမ်မေသည် အသက် ၃၀ ခန့်မျှရှိပြီ ဖြစ်သော်လည်း သားမယားမရှိ၊ ဆွေမျိုးညာတိ ဟူ၍လည်း ရှိဟန်မတူ။ အစိုးရပေးထားသော အိမ်၌ အစေခံတစ်ယောက်နှင့်သာလျှင် နေထိုင်လေ့ရှိ၏။ အဆင်ပြေသော မျက်နှာရှိသည်ပြင် သင့်တင့်သော ရာထူးလည်း လက်ကိုင်ရှိ၍ ချစ်ခင်တွယ်တာသောစကားကိုလည်း ဆိုတတ်သည်ဖြစ်သောကြောင့် ဆေးရုံကို ဆေးရုံကို အယုံအကြည်မရှိခဲ့သော ရှေးကျသည့် တောနယ်သားများပင်လျှင် ထိုဆရာဝန်၏ လက်ထက်၌ ဆေးရုံတက်လေ့ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ မြို့နယ်ရှိ အပျိုကညာများသည်လည်း ဆရာဝန်ကတော်ဖြစ်ဖို့ ရည်ရွယ်မှန်းထားကြဟန် လက္ခဏာရှိ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့လည်း တောနယ်မြို့ကလေးသားများ ဖြစ်ကြသဖြင့် မြို့ပေါ်ရှိ အရာရှိများ၏ အကြောင်းကို ဘာသာဘာဝ ပြောကြရာတွင် ဆရာဝန်အိမ်မေသည် အဘယ်ကြောင့် ယခုတိုင် လူပျိုကြီးလုပ်၍ နေလေသနည်းဟု အမျိုးမျိုး တွေးတောကြ၏။

အချို့ကလည်း မည်သူ၏ သမီးကို ချစ်ကြိုက်လိမ့်မည်ဟု ကြိုတင်ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ အချို့ကလည်း သားကြီး၊ မယားကြီး ရှိလိမ့်မည်ဟု တွေးတောကြ၏။ အချို့ကလည်း ဤသူသည် တစ်သက်ပတ်လုံး လူပျိုကြီးလုပ်၍နေမည့်လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။ ထိုကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ တွေးတောလျက် ရှိကြသည်အတွင်း တစ်နေ့သော ညနေခင်းအချိန်၌ ဆရာဝန်အိမ်မေသည် မြို့၏ လူကြီးလူကောင်းများကို ပင့်ဖိတ်၍ တောအုပ် ဦးသန်းဖေ၏ နှမ မသန်းတင်နှင့် စကားကြောင်းလမ်းစေသည်တွင် တစ်မြို့လုံးသည် ထိုသတင်းအကြောင်းကို တီးတိုးမတိုင်ပင်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေ၏။

တောအုပ် ဦးသန်းဖေ၏ နှမ မသန်းတင်သည် ရန်ကုန်မြို့နေရှင်နယ်ကျောင်းမှ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးနောက် မောင်ဖြစ်သူ ဦးသန်းဖေရှိရာ ထီးချိုင့်မြို့သို့ ပြန်လာသည်တွင် ဆရာဝန်အိမ်မေနှင့် ချစ်ကြိုက်ကြ၍ မင်္ဂလာမဆောင်နှင်းခြင်းမပြုမီ လူကြီးလူကောင်းများနှင့် စကားကြောင်းလမ်းကြမ်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုမောင်နှမ နှစ်ယောက်မှာ မိဘ သေဆုံးပြီးသည်နောက် မောင်ဖြစ်သူသည် နှမသန်းတင်အား အင်္ဂလိပ်စာ သင်စေ၏။ မိမိကိုယ်တိုင် သားမယားမယူသေးဘဲ ချွေတာသုံးစွဲခြင်းအားဖြင့် မသန်းတင်၏ ကျောင်းစရိတ် တင်ပို့ခဲ့လေရကား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလွန်ကြင်နာကြခြင်းရှိခဲ့ကြ၏။ ဦးသန်းဖေသည် မိမိ၏ နှမကို လင်ယောက်ျား ပေးစားရန် သဘောမတူသော်လည်း မွေတာသဘောအကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ချစ်ခြင်းကို ကွေကွင်းရန် အကြံမရှိဘဲ

သဘောတူလိုက်၏။ မသန်းတင်ကလည်း မိမိ၏ မောင်နှင့်အတူတကွ မနေရသည်မှာ အတန်ကြာပြီဖြစ်သောကြောင့် ရုတ်တရက် လက်ထပ်သေးဘဲ စကားကြောင်းလမ်းရုံမျှ ပြုပြီးလျှင် မင်္ဂလာဆောင်နှင့်ဖို့ကိစ္စကို နှစ်လ သုံးလ စသည်ဖြင့် ရွှေ့ဆိုင်းရန် အကြံပေးသည်အတိုင်း ရွှေ့ဆိုင်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ထီးချိုင့်မြို့ စာတိုက်ဗိုလ်သည် ဆရာဝန်အီစမေဆီ လိပ်တပ်ထားသော စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိလေရာ ထိုဆရာဝန်မှာ ထီးချိုင့်မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သော သုံးနှစ်အတွင်း၌ အစိုးရစာများမှတစ်ပါး စာတစ်စောင်မျှ ရဖူးရှိသည် မရှိသောကြောင့် သိလိုသော သဘောနှင့် စာတိုက်တံဆိပ်ကို ကြည့်မိလေရာ မန္တလေးမြို့မှ ထည့်လိုက်သောစာဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ ၎င်းနောက် စာတိုက်ဗိုလ်သည် ၎င်းစာကို စာဖို့ကုလား၏ လက်သို့ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ ဆရာဝန်အီစမေသည် တောအုပ် ဦးသန်းဖေ၏ အိမ်သို့ သွားရောက်၍ မသန်းတင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တစ်နာရီခန့်မျှ စကားပြောဆိုကြပြီးနောက် ထွက်လာသောအခါတွင် သူ၏ မျက်နှာမှာ မသာမယာရှိ၍ ပြင်းစွာတုန်လှုပ်သောလက္ခဏာရှိ၏။ မသန်းတင်မှာ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ရှိနေလေ၏။ ၎င်းနောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ် အတွင်းတွင် ဆရာဝန်အီစမေနှင့် မသန်းတင်တို့သည် လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆောင်နှင့်တော့မည် မဟုတ်ဟူသောသတင်းက တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့ခဲ့လေရာ တောအုပ် ဦးသန်းဖေကလည်း ဆရာဝန်အီစမေကို တွေ့ရာအရပ်၌ ကြာပွတ်နှင့် ရိုက်အံ့ဟု ကြုံးဝါးသည်များကိုလည်း ကြားကြရလေ၏။ ထိုသို့သော သတင်း ဖြစ်ပွားလာသောအခါ၌ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဆရာဝန်ကိုသာလျှင် အပြစ်ဆိုကြ၍ မြို့ကာလသားတို့ ထုံးစံအတိုင်း အနည်းနည်းအဖုံဖုံ တွေးတောကြ၏။ အချို့ကလည်း အမျိုးမစစ်သော 'ကကတစ်' ကို ချစ်ကြိုက်မိသောကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည်ဟုဆို၏။ အချို့ကလည်း ကြောင်းလမ်းပြီးမှ သားကြီး မယားကြီးပေါ်လာသောကြောင့် နောက်သို့ ဆုတ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ ထိုကဲ့သို့ တွေးတောပြောဆိုလျက် ရှိကြသည်အတွင်း ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့ ည၌ တစ်မြို့လုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေလောက်အောင် အမှုကိစ္စကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့၏။ ထိုကိစ္စအကြောင်းကို အကျယ်တဝင့် ဖော်ပြရန် လိုပေမည်။

ဆရာဝန်အီစမေသည် အစိုးရပေးထားသော နေအိမ်၌ အိစ္စတ်အမည်ရှိ အစေခံကလေး တစ်ယောက်နှင့် နေထိုင်၏။ အိစ္စတ်သည် ထမင်းချက်လည်း ဖြစ်၏။ အရပ်ရပ် အိမ်မှုကိစ္စကိုလည်း ဆောင်ရွက်၏။ ဆရာဝန်သည် ညဉ့်အချိန်၌ လူနာကုရန် ကိစ္စမရှိခဲ့လျှင် အလုပ်ခန်းအတွင်း၌ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်၍ စာဖတ်လေ့ရှိ၏။ အိစ္စတ်မူကား အစေခံတဲ၌ အိပ်လေ့ရှိ၏။ အချိန်မဲ့၌ အရေးကြီးသောကိစ္စနှင့် ဆရာဝန်ထံလာသောသူများကို ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် လက်ခံ၍ အိစ္စတ်ကမူ ညဉ့်ပိုင်းရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိမိ၏ တဲသို့ သွား၍ အိပ်တတ်၏။

ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့ည၌ အိစ္စတ်သည် မြို့ထဲ၌ လည်ပတ်ရာမှ ၉ နာရီခွဲ အချိန်ခန့်တွင် ပြန်လာသောအခါတွင် ဆရာဝန်အီစမေကို အလုပ်ခန်းအတွင်း၌ ပြတင်းပေါက်မှ

မြင်ခဲ့ပြီးနောက် မီးဖိုချောင်၌ အသေးအဖွဲကိစ္စများကို ၁၀ နာရီခွဲတိုင်အောင် လုပ်ကိုင်ပြီးမှ မိမိ၏ တဲသို့ သွား၍ အိပ်လေ၏။ အိပ်ရာသို့ဝင်၍ နာရီတစ်ဝက်ခန့်ရှိသောအခါတွင် အိစ္စတ်သည် အိမ်ကြီးဆီမှ အော်သံကဲ့သို့ ကြားသဖြင့် နားစွင့်၍ထောင်ရာ ထပ်မံ၍ မကြားရချေ။ အော်လိုက်သောအသံမှာ အတော်ပင် ကျယ်လောင်၍ အရေးကြီးဟန်လည်း ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့် အိစ္စတ်သည် အိပ်ရာမှ ထပြီးလျှင် ဆရာဝန်ရှိရာ အိမ်ကြီးသို့ ပြေးလာခဲ့လေ၏။

နောက်ဖေးတံခါးကို အိစ္စတ်က ခေါက်လိုက်သောအခါ အိမ်တွင်းမှ အသံက-
“ဘယ်သူလဲ”
“ကျွန်တော်ပါ ခင်ဗျား။ အိစ္စတ်ပါ”
“သွား သွား ချက်ခြင်း သွားအိပ်ချေ။ လာလုပ်လာရသလဲ”

ထိုအသံမှာ မိမိသခင် အိစမေ၏ အသံဖြစ်သည်ဟု အိစ္စတ် သဘောရ၏။ သို့သော်လည်း အခါတိုင်းအသံ မဟုတ်။ ငေါက်ငန်း၍ ပြောသောကြောင့် စူးစူးဝါးဝါး ရှိသည်ဟုလည်း ထင်မှတ်မိ၏။

“ဆရာခေါ်သံလိုလို ကြားလိုက်လို့ပါ ခင်ဗျာ” ဟု အိစ္စတ်က ပြောသော်လည်း အိမ်တွင်းမှ ထပ်မံ၍ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မပြောသောကြောင့် အိစ္စတ်သည် မိမိ၏ တဲသို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်သည်ကား ၁၁ နာရီရှိ၍ အိစ္စတ်သည် အိမ်ကြီးတွင်းမှ နာရီကြီးထိုးသံကိုလည်း ကြားခဲ့ရသေး၏။

ထိုည၌ တောခေါင်း မောင်ဘတင်၏ မယား မမြင့်သည် မိမိ၏ လင်ယောက်ျား ငှက်ဖျားတက်သောကြောင့် ဆရာဝန်ထံ ကိုနိုင်ဆေး တောင်းရန်လာ၏။ အချိန် မူကား အသေအချာ မပြောနိုင်ချေ။ ၁၁ နာရီနှင့် ၁၂ နာရီအတွင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ မမြင့်သည် ဆရာဝန်၏ အိမ်သို့လာ၍ တံခါးကို ခေါက်သော်လည်း မီးရောင်ကိုသာမြင်၍ ထူးသံ မကြားရသောကြောင့် ဆရာဝန် လည်လျက်ရှိမည်ဟု သဘောရပြီးလျှင် ပြန်သွား၏။

ဝင်ပေါက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ လူတစ်ယောက်ကို ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သဖြင့် မမြင့်က ဆရာဝန် ပြန်လာပြီဟု အောက်မေ့၍ စောင့်နေရာတွင် ဆရာဝန် မဟုတ်။ တောအုပ် ဦးသန်းဖေမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ၏။ ဦးသန်းဖေသည် လက်ထဲ၌ ကြာပွတ်ကြီး တစ်ချောင်းကို ကိုင်စွဲလျက် လာ၏။ ဦးသန်းဖေမှာ မိမိ လင်ယောက်ျား၏ အထက်အရာရှိဖြစ်ကြောင့် မမြင့်က ရိုသေစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်သ၏။

“ဆရာ ကြွလာသလား၊ ဆရာဝန် မရှိဘူးရှင်”
“မင်း ဘယ့်နှယ်သိနိုင်သလဲ”
“ကျွန်မ ယခုပဲ ကြည့်ခဲ့တယ် ဆရာ”
“သူ့ အခန်းမှာ မီးရောင် မြင်ပါကလား”
“မီးတော့ ရှိတယ်ဆရာ၊ လူမရှိဘူး”
“ချောင်းကြည့်လို့လား”

“ချောင်းလိုတော့ မကြည့်ဘူး ဆရာ၊ ခေါ်တာ မထူးဘူး”
 “မင်း ဘာလုပ်လာသလဲ”
 “ကွီနိုင် တောင်းရအောင်လာတယ် ဆရာ၊ ကိုဘတင် ဖျားနေလို့”
 “ကိုင်း ပြန်ပေတော့ သူလာအောင် စောင့်ဦးမယ်”
 ၎င်းနောက် မမြင့်သည် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ထိုည၌ သုံးနာရီ အချိန်ခန့်တွင် တောခေါင်းမောင်ဘတင်သည် ငှက်ဖျားရောဂါ ပြင်းထန်၍ လာသောကြောင့် မမြင့်သည် ဆရာဝန်အိမ်သို့ သွားပြန်လေရာ ထင်းတွင်းသို့ ဝင်မိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စပယ်ရုံနောက်၌ လူတစ်ယောက် ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။ ထိုသူကား တောအုပ် ဦးသန်းဖေပင် ဖြစ်သည်ဟု မမြင့်က ထင်မိ၏။ သို့ရာတွင် မမြင့်မှာ လင်ယောက်ျားအတွက် အရေးကြီးသောကြောင့် များစွာ ဂရုမစိုက်ဘဲ ဆရာဝန်၏ အိမ်တံခါးသို့ ဆက်လက်၍ သွားလေ၏။ မမြင့်သည် အိမ်တံခါးကို အကြိမ်ကြိမ်ခေါက်သော်လည်း မည်သူမျှ မထူးချေ။ အိမ်တွင်း၌ကား မီးရောင်ရှိသည်ကို မြင်ရ၏။ ထိုအခါ မမြင့်က ဆရာဝန်သည် မီးထွန်းလျက်အိပ်မည်ဟု မထင်သောကြောင့် ငါးထရံကြားမှ ချောင်း၍ ကြည့်လိုက်၏။

ဆရာဝန်၏ အလုပ်ခန်းအတွင်း၌ စားပွဲတင် မီးအိမ်တစ်လုံးသည် တောက်ပစွာ ထွန်းလင်းလျက် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ မမြင်ရချေ။ ထိုသို့ကြည့်လျက်ရှိစဉ် အခန်း၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ မှောင်ရိပ်တွင် ဘွတ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ကို တွေ့မြင်ရလေရာ သေချာစွာ ကြည့်ပြန်သောအခါ၌ ဘွတ်ဖိနပ် သက်သက်မဟုတ်၊ လူတစ်ယောက် လဲလျက်ရှိသည့်အဖြစ်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ မမြင့်လည်း ပြင်းစွာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လျက် အိမ်တွင်းကို နှိုးပြီးလျှင် အိမ်နီးချင်းများကို ထစေပြီးမှ အရပ်သားများနှင့်အတူ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ကြလေ၏။ အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်ကြသောအခါ မီးအိမ်တင်ထားသောစားပွဲအနီး၌ ဆရာဝန်အိမ်မေသည် စင်းစင်းကြီး သေလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်စိတစ်ဖက်မှာ ညှိလျက်ရှိ၍ မျက်နှာနှင့် လည်ပင်းတို့မှာလည်း ပွန်းပဲ့သော ဒဏ်ရာများ ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြင်းပြစွာ ထိခိုက်သော ဒဏ်ရာဖြင့် သေဆုံးကြောင်းမှာကား ထင်ရှားလှပေ၏။ မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ထူအမ်းလျက်ရှိသည် ဖြစ်သောကြောင့်လည်း လည်ပင်းကို ညှစ်၍ သတ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု တွေးတောဖွယ်ရာ ရှိချေ၏။ ၎င်း၏ အဝတ်များမှာ အလုပ်လုပ်ရာတွင် ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသော ဇင်ဘောင်းဘီဖြူနှင့် အင်္ကျီဖြူများဖြစ်၍ ဖိနပ်မှာလည်း စီးနေကျ ဘွတ်ဖိနပ်ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းဘွတ်ဖိနပ်မှာ စင်ကြယ်စွာ ရှိနေသော်လည်း ကြမ်းပေါ်၌ကား ပေကျံသော ဖိနပ်ဖြင့် လျှောက်ထားဘိသကဲ့သို့ ရွံ့နွံ အစအနများကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် ဆရာဝန်၏ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်၍ ဆရာဝန်ကို သတ်ပြီးလျှင် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးမှ ထွက်ပြေးသည် ဟူ၍သာလျှင် ယူဆဖွယ် ရှိပေတော့၏။ သတ်သော သူသည်ကား မိန်းမ မဟုတ်နိုင်။ ခွန်အားဗလ ကြီးမားသော ယောက်ျားဖြစ်ရမည်ဟူ၍လည်း ပုလိပ်အရာရှိများက တွေးတောကြပေ၏။ ထိုမျှထက် ပိုမို၍မူ ပုလိပ်တို့ မသိနိုင်အောင် ရှိနေ၏။

အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာမျှ ပျောက်ဆုံးခြင်း မရှိသည်ပြင် လက်၌ ပတ်ထားသော ရွှေနှာရိမှာလည်း အလောင်း၌ပင် ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် သတ်သူ၏

ရည်ရွယ်ချက်သည် ပစ္စည်းအတွက် မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ငွေထားသော သေတ္တာမှာမူ သော့ခတ်လျက်ရှိသော်လည်း ဖွင့်ကြည့်သောအခါ၌ တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ မတွေ့ကြချေ။ ယမန်နေ့ စာတိုက်မှ အထုပ်တစ်ထုပ် ရောက်လာ၍ ငွေနှင့်ရွေးယူရသည်ဟု အိစ္စတိက ထွက်ဆိုသောကြောင့် ငွေကုန်ခြင်းမှာ သူရိုး၏ လက်ချက်မဟုတ်၊ ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် သုံးစွဲလိုက်ခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည် ဟူ၍ ထင်မြင်ကြ၏။ ထို့ပြင် ထူးဆန်းသော ပျောက်ဆုံးခြင်းတစ်ခုမှာ မသန်းတင်၏ ဓာတ်ပုံသည် အလုပ်စားပွဲပေါ်၌ တင်လျက်ရှိမြဲဖြစ်ရာ ထိုဓာတ်ပုံက မရှိတော့ချေ။ ထိုမှတစ်ပါး ကြမ်းပေါ်၌ ပစ္စည်းတစ်ခုလည်း တွေ့ရ၏။ ၎င်းမှာ မျက်စိနာသော သူများသည် နေရောင်ကာသဘောနှင့် တပ်ဆင်တတ်သော အစိမ်းရောင် ဂျပ်စက္ကူမျိုး ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းပစ္စည်းသည် ဆရာဝန်၏ ပစ္စည်းမဟုတ်ဟု အိစ္စတိက ပြောသော်လည်း ဆရာဝန်၌ ၎င်းပစ္စည်းမျိုးဧကန္တ မရှိဟူ၍ မပြောနိုင်ချေ။

ပုလိပ်အရာရှိတို့သည် သိရှိ တွေ့မြင်ရသမျှသော အချက်များကို နှိုင်းချိန် စဉ်းစားပြီးနောက် တောအုပ် ဦးသန်းဖေကို သင်္ကာမကင်းသဖြင့် ဖမ်းဆီးကြ၏။ ထိုသူသတ်ခြင်းကို မျက်မြင်သက်သေ မရှိသော်လည်း သိရှိတွေ့မြင်ရသမျှ အချက်ပေါင်းများစွာတို့သည်ကား ထိုသူပင် သတ်သည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဦးသန်းဖေသည် မိမိ၏ နမကို အလွန်တရာလည်း ချစ်၏။ လက်မထပ်တော့ပြီဟူ၍ သတင်းဖြစ်ပွားပြီးနောက် ဦးသန်းဖေ၏ နှုတ်မှ ကြိမ်းဝါးသည်များကို ကြားရဖူးသော သူများလည်းရှိ၏။ ညဉ့်အချိန်တွင် ကြာပွတ်ကြီး တစ်ချောင်းနှင့် ဝင်းတွင်းသို့ ဝင်သွားသည်ဟု ယူဆချက်မှာ ဦးသန်းဖေသည် အိစမေ၏ အိမ်တွင်းသို့ အတင်းဝင်သွား၍ အိစမေက ထိတ်လန့်အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကို အိစ္စတိကြားလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ အိစ္စတိရောက်လာသောအခါ၌ အိစမေသည် ဦးသန်းဖေနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျေအေးရေလည်အောင် ပြောတော့မည်ဟု အကြံရှိ၍ အိစ္စတိကို ခပ်ဆတ်ဆတ် နှင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။ အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံ၌ လက်ထောက်ဆရာဝန်က ခွဲစိတ်ကြည့်ရှုသောအခါ၌လည်း နှလုံးရောဂါရှိသည်ဟု ထွက်ဆို၏။ မသေမီအခါကမူ အိစမေ၌ နှလုံးရောဂါရှိသည်ဟု မကြားကြရဖူးချေ။ အချုပ်မှာ ပုလိပ်အရာရှိတို့၏ ထင်မြင်ချက်ကား ဦးသန်းဖေသည် အိစမေကို သတ်ပြီးနောက် နမ မသန်းတင်၏ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲပေါ်မှယူ၍ ဝင်းပေါက်သို့ ထွက်ရန်လာသည်တွင် မမြင့်နှင့်တွေ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ရုံး၌ ဖော်ပြရန် စီစဉ်ကြ၏။ အလွန်တရာလည်း လုံလောက်ဟန် ရှိပေ၏။

သို့ရာတွင် ဦးသန်းဖေဘက်မှလည်း ခုခံငြင်းပယ်ရန် အချက်များ ရှိပေ၏။ ဦးသန်းဖေသည် စိတ်မြန်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း စိတ်နှလုံးဖြူစင်လှ၍ တောမရှောင် မြို့မရွေး ဥပုသ်သီတင်း အလွန်တရာ ဆောက်တည်တတ်သော အလေ့အထရှိသည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို သေအောင် သတ်ဖို့ ကြမ်းတမ်းသော စိတ်ရှိသည်ဟု ထင်ဖွယ်ရာမရှိချေ။ ၎င်း၏ ထုချေချက်မှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုအတွက်နှင့် အိစမေနှင့် စကားပြောသွားခြင်းမျှ ဖြစ်သည်ဟု ပြော၏။ ပြောမည့်စကားမှာလည်း နှလုံးသာယာဖွယ်သော စကားမျိုး မဟုတ်ကြောင်းကို ဝန်ခံ၏။ နမကိစ္စနှင့် သတ်သည်ဟူ၍လည်း ထုတ်ဖော်၍ ဝန်ခံချေ။ မမြင့် တွေ့၍ ဆရာဝန်မရှိဟု ပြောသောကြောင့် နံနက် ၉ နာရီတိုင်အောင် စောင့်နေသော်လည်း မပြန်လာသောကြောင့် ပြန်လာခဲ့ကြောင်းနှင့် အစစ်ခံ၏။ အိစမေသည် သေခြင်း အကြောင်းကိုကား အလျဉ်းမသိရပါဟု ထွက်ဆို၏။

ထီးချိုင့်မြို့ တစ်မြို့လုံးသည် ဤလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသောအခါ၌ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းကိုဆိုသော် သေသူနှင့် သတ်သူနှစ်ဦးလုံးသည် အရာရှိများဖြစ်ကြသည်။ မသန်းတင်အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အနာလည်း ရှိသူများဖြစ်သောကြောင့် အထူး အရေးတယူ ပြောဆိုကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၌ ဦးသန်းဖေ သတ်ခြင်း ဟုတ် မဟုတ်ကို ဆွေးနွေးငြင်းခုံကြရာ နှစ်ဖက်နှစ်လမ်း ကွဲလွဲကြသော်လည်း သတ်သည်ဟု ယူဆသူများက အနိုင်ရသည်သာလျှင် ဖြစ်ချေသည်။ ဤအမှုကို ထီးချိုင့်မြို့အုပ်ရုံး၌ စစ်ဆေးပြီးနောက် ကသာမြို့ စက်ရှင်ရုံးသို့ တင်ပို့လိုက်ရာ ဦးသန်းဖေ၏ မိတ်ဆွေများသည်လည်း သဘောတစ်စင်းလုံး ပြည့်သည့် တိုင်အောင် လိုက်ပါလာ၏။ မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဦးသန်းဖေ၏ ဖြူစင်သော သီလကို ယုံကြည်လျက်ပင် ရှိကြ၍ ပုလိပ်များ စွပ်စွဲချက်များထက် ဦးသန်းဖေ၏ စကားတစ်ခွန်းကို ယုံကြည်လျက် ရှိကြသေး၏။ ဤအမှုကို စစ်ဆေးသောအခါ အင်္ဂလိပ်သတင်းစာများတွင် အတော်အတန် စုံလင်စွာ ဖော်ပြထားသည် မှန်သော်လည်း လိုရင်းအချုပ်လောက်သာလျှင် ထုတ်နုတ်ဖော်ပြပေအံ့။

အစိုးရဘက်မှ အမှုလိုက်ရှေ့နေ မစ္စတာဘောကာသည် တရားသူကြီး၏ ရှေ့၌ ဦးသန်းဖေ သတ်ကြောင်း ထင်ရှားစေလောက်သည့် အချက်များကို တစ်ချိန်တစ်ခု အစီအစဉ်နှင့် လျှောက်လဲလေရာ တရားခံ၏ ဝတ်လုံ ဦးမောင်ကြီးမှာ ထိုအချက်များကို ချေပရန် အလွန်တရာပင် ခဲယဉ်းမည့်လက္ခဏာ ရှိ၏။ အမှုလိုက်ရှေ့နေကြီးသည် ဦးသန်းဖေ၏ ကြိမ်းဝါးစကားကို ကြားသူများအား လည်းကောင်း၊ မမြင်အား လည်းကောင်း၊ ထိုညက ဦးသန်းဖေအိမ်မှ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်သော ၎င်း၏ အစေခံကိုလည်းကောင်း၊ သက်သေအဖြစ်နှင့် ရုံးတင်ပြလေ၏။ ကြားနာသူအပေါင်းကလည်း အမှုလိုက်ရှေ့နေကြီး၏ လျှောက်လဲပုံများကို နားထောင်ရသောအခါ မျက်မြင်သက်သေ မရှိစေကာမူ အလွန်တရာ ခိုင်လုံလှသည်ဖြစ်၍ တရားခံအတွက် 'ကိစ္စချော' ချေပြီဟု မှတ်ထင်ကြ၏။ တရားလိုဘက်မှ သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးသောအခါ၌ ရုံးမင်းသည် နေ့လယ်စာ စားရန်အတွက် ခေတ္တ ရုံးဆင်းလိုက်လေ၏။

ညနေခင်းအချိန်၌ တစ်ဖန်ဆက်လက် စစ်ဆေးသောအခါတွင် တရားခံရှေ့နေ၏ အလှည့်ဖြစ်လေရာ ဝတ်လုံဦးမောင်ကြီးသည် ပထမ သက်သေအဖြစ်နှင့် မသန်းတင်ကို တင်ပြစစ်ဆေး၏။ ဤလူသတ်မှုမှာ မသန်းတင်အတွက်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားသည်ဟု ယူဆသော်လည်း အောက်ဆုံး၌ကား မသန်းတင်ကို သက်သေမပြဘဲ စက်ရှင်ရုံးတွင်မှ တရားခံ၏ သက်သေအဖြစ်နှင့် တင်ပြသောကြောင့် ပရိသတ်များသည် အတော်ပင် အံ့သြခြင်း ဖြစ်ကြ၏။

ပိန်ပိန်ပါးပါး အသားဖြူဖြူနှင့် ရှုချင်ဖွယ်ရာ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ရှိသော မသန်းတင်သည် ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ရုံးမင်းရှေ့တွင် အစစ်ခံလေ၏။ မိမိနှင့် အီစမေတို့မှာ စကားကြောင်းလမ်းပြီးဖြစ်ခြင်း မှန်ကြောင်း၊ ကြောင်းလမ်းပြီးမှ ပျက်သွားသည်လည်း မှန်ကြောင်း၊ ဤအတွက်ကြောင့် မောင်ဖြစ်သူက စိတ်ဆိုးခြင်းမှာလည်း မှန်ကြောင်း၊ စိတ်ဆိုးခြင်းမှာလည်း မဆိုးထိုက်ဘဲလျက်နှင့် ဆိုးခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထွက်ဆိုသောအခါ ဦးသန်းဖေ၏ မိတ်ဆွေများက တရားခံ၏ သက်သေဖြစ်ပါလျက်နှင့် မည်ကဲ့သို့ ထွက်လေသနည်းဟု အံ့သြလျက် ရှိကြ၏။ တရားသူကြီးက ဤလက်ထပ်မှုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အီစမေ အပြုအမူအကြောင်းကို

မသန်းတင်အား မေးမြန်းသောအခါတွင် မသန်းတင်က ဤကိစ္စတွင် အိစမေအား တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ဆိုဖွယ်မရှိကြောင်း၊ စင်စစ်ရိုးသားဖြောင့်မှန်သော သဘောဖြင့် ထိုကိစ္စ၌ နောက်ဆုတ်ခြင်း ဖြစ်ပေကြောင်းနှင့် ဝန်ခံ၏။ ထို့အပြင် မောင်ဖြစ်သူ ဦးသန်းဖေသည် အကြောင်းမျိုးစုံကို မသိရှာသဖြင့် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိက ချောမော့ပြောဆိုရသေးကြောင်းနှင့် အစစ်ခံလျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်အထိမှာ တရားခံ၏ သက်သေ မသန်းတင် ထွက်ချက်များသည် တရားလိုရှေ့နေ၏ အကြိုက်များသာ ဖြစ်လေရာ ပရိသတ်များသည် အံ့သြကြ၏။ သို့ရာတွင် ဝတ်လုံတော်ဦးမောင်ကြီးက မေးခွန်းထုတ်သောအခါ၌ကား စိုက်ငေးနားထောင်ဖွယ်ရာ ဖြစ်လာပြန်၏။

- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“သေသူ အိစမေကို ဦးသန်းဖေ သတ်တယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား”
- တရားသူကြီး** ။ ။“ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်ုပ် ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ ထင်မြင်ချက်ကို အလိုမရှိ၊ စင်စစ် အဖြစ်အပျက်ကိုသာ ကျွန်ုပ်တို့ အလိုရှိပါသည်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“အိစမေကို ဦးသန်းဖေ မသတ်ဘူးလို့ ခင်ဗျား သိသလား”
- မသန်းတင်** ။ ။“သိပါတယ်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ဘယ်နည်းကြောင့်သိသလဲ”
- မသန်းတင်** ။ ။“အိစမေ မသေလို့ သိပါတယ်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“အိစမေ၊ မသေဘူးလို့ ခင်ဗျား ဘယ်နည်းနဲ့ သိသလဲ”
- မသန်းတင်** ။ ။“သေတယ်လို့ သတင်းဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် သူ့ဆီက စာတစ်စောင်ရလို့ သိပါတယ်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ဒီစာ ယခု ရှိသလား”
- မသန်းတင်** ။ ။“ရှိပါသည်။ သို့သော် ရုံးတွင် တင်မပြလိုပါ”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ဒါဖြင့် စာအိတ်ကော ရှိသေးသလား”
- မသန်းတင်** ။ ။“ရှိပါသည်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ဘယ်ကနေပြီး ထည့်လိုက်သလဲ”
- မသန်းတင်** ။ ။“ကသာကနေပြီး ထည့်ပါသည်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ရက်စွဲကော”
- မသန်းတင်** ။ ။ “ ကဆုန်လပြည့်ကျော် ၈ ရက်နေ့ပါ ”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“သေတယ်ဆိုတဲ့နေ့က ဘယ်နေ့လဲ”
- မသန်းတင်** ။ ။“လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့ပါ”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“စာအိတ်ကြည့်ပါရစေ”

မသန်းတင်သည် စာအိတ်ကို တင်ပြ၏။

- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ဒီလက်ရေးဟာ အိစမေ၏ လက်ရေးဖြစ်တယ်လို့ ကျမ်းရွက်နိုင်ပါမလား”
- မသန်းတင်** ။ ။“ရွက်ဝံ့ပါသည်”
- ဦးမောင်ကြီး** ။ ။“ဒီလက်ရေးဟာ အိစမေ၏ လက်ရေးဖြစ်ကြောင်းကို ကျမ်းရွက်၍ ပြောနိုင်သူ ဝါးဦးကို ကျွန်တော် တင်ပြနိုင်ပါသည်ရုံးမင်း ခင်ဗျား”
- တရားသူကြီး** ။ ။“ဒါဖြင့် နက်ဖြန်မှ တင်ပြတော့။ ဒီကနေ့ အချိန်ကုန်ပြီ၊ ရုံးဆင်းကြစို့”

မစ္စတာဘေကာ ။ ။“ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ။ ၎င်း စာအိတ်ကို ကျွန်တော် ရလိုပါသည်။ ထိုလက်ရေးသည် အိစမေ၏ လက်ရေးဖြစ်ကြောင်းကို လက်ရေးဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများ ကြည့်စေဖို့ ပြလိုပါသည်။ မသန်းတင်သည် စာအိတ်ကို အောက်ရုံး၌ တင်မပြဘဲ စက်ရှင်ရုံးကျမှ တင်ပြခြင်းသည် ဉာဏ်ဆင်ခြင်းနှင့် သဏ္ဍာန်တူပါသည်”

ဦးမောင်ကြီး ။ ။“အောက်ရုံးမှာ တင်မပြသည့်အကြောင်းကို မသန်းတင် ပြောပြနိုင်သလား”

မသန်းတင် ။ ။“ပြောပြနိုင်ပါသည်”

ဦးမောင်ကြီး ။ ။“ဘယ်အကြောင်းကြောင့်လဲ”

မသန်းတင် ။ ။“အိစမေက သူ့အဖြစ်အပျက်ကို ဘယ်သူမှ မသိပါစေနဲ့လို့ စာထဲမှာပါလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

မစ္စတာဘေကာ ။ ။“ယခုတော့ ဘာကြောင့် အသိခံသလဲ”

မသန်းတင် ။ ။“ကျွန်မ မောင်ကြီးကို လူသတ်မှုနဲ့ စွပ်စွဲသောကြောင့် မပြလိုဘဲနှင့် ပြရပါသည်”
ပရိသတ်များလည်း အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားပြန်၏။

တရားသူကြီး ။ ။“ယခု အခြေအနေအတိုင်း သေသူသည် အိစမေ မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဘယ်သူဖြစ်တယ်လို့ ဖော်ပြဖို့ တာဝန်မှာ တရားခံဘက်က တာဝန်ဖြစ်နေပြီ”

ဦးမောင်ကြီး ။ ။“မှန်ပါသည်။ ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ရှင်းလင်းနိုင်မည် ထင်ပါသည်”

တရားသူကြီး ။ ။“ကောင်းပြီ၊ နက်ဖြန် ရှင်းလင်းပေတော့”

ထိုနေ့ည၌ ကသာတစ်မြို့လုံးသည် ဤလူသတ်မှုအကြောင်းကို ဆွေးနွေးကြ၍ အမျိုးမျိုး ထင်မြင်ချက်ပေးကြ၏။ လူအများ၏ အယူမှာ ထိုစာသည် တရားခံဘက်မှ ဉာဏ်ဆင်၍ ထားသော စာဖြစ်သည်ဟု ယူဆကြ၏။ အကယ်၍ သေသူသည် ဆရာဝန် မဟုတ်ခဲ့ပါလျှင် ဆရာဝန်အစစ်သည် ဤလူကို သတ်ခြင်းဖြစ်ရမည် ဟူ၍လည်း တွေးတောကြ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ကား ပရိသတ်များသည် ရုံး၌ အလွန်အမင်း စည်ကားလျက်ရှိ၏။ အမှုကို စတင်စစ်ဆေးမည် ပြုသောအခါ၌ တရားခံ၏ ရှေ့နေဦးမောင်ကြီးသည် တုန်လှုပ်သော အမှုအရာနှင့် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ တရားလို၏ ရှေ့နေ မစ္စတာဘေကာနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ တီးတိုးဆွေးနွေးကြ၏။ မစ္စတာဘေကာလည်း တုန်လှုပ်၍သွားပြန်၏။

၎င်းနောက် ဦးမောင်ကြီးက တရားသူကြီးအား တရားလို ရှေ့နေ၏ ခွင့်ပြုချက်အရ သက်သေမသန်းတင်ကို ယနေ့ တင်ပြတော့မည် မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ပြောဆိုလေ၏။

တရားသူကြီး ။ ။“တင်မပြလျှင် ခင်ဗျားတို့ဘက်က နစ်နာဖို့ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ဦးမောင်ကြီး ။ ။“မှန်ပါသည်။ သို့သော် ဒီထက်အရေးကြီးသော သက်သေကို ပြခြင်းအားဖြင့် ဒီကိစ္စကို ရှင်းလင်းနိုင်ပါသည်”

တရားသူကြီး ။ ။“ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သက်သေသွင်းပေတော့”

ဦးမောင်ကြီး ။ ။“ဒေါက်တာ အိစမေကို သက်သေအဖြစ် သွင်းပါရစေ”

တစ်ရုံးလုံးသည် လွန်မင်းစွာ တုန်လှုပ်၍ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဖြစ်သွားပြီးလျှင် ဆူညံစွာ ရှိနေသောကြောင့် တရားသူကြီးက ဆိတ်ဆိတ်နေကြရန် အမိန့်ပေးရ၏။

ဆရာဝန် အိစမေသည် ရှေးကထက် အတန်ငယ် ပိန်ကြုံသော ကိုယ်ရှိလျက် အကြီးအကျယ် ဝမ်းနည်းပြီးစဖြစ်သော ဣန္ဒြေမျိုးဖြင့် ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာရာ ပရိသတ်များသည် စိုက်ငေးကာ ရှိနေကြလေ၏။ ၎င်းနောက် အိစမေသည် မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်ကို ရုံးမင်းအား အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြလေ၏။

ကျွန်တော်၏ အဖြစ်အပျက်ကို မကွယ်မဂုက်ဘဲ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ပြောပြရန် အလိုရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အပြုအမူအတွက်ကြောင့် ကျွန်တော် အချစ်ခင်ဆုံးသော သူများ၌ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မည် သိခဲ့ပါလျှင် စောစောကပင် ကျွန်တော် ပြောပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သေသည်ဟု အားလုံးက ထင်ကြလျှင် ပြီးစေတော့ဟု ထင်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို သတ်မှုနှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်သော သူအား စွပ်စွဲလိမ့်မည်ဟူ၍ ကျွန်တော် မသိရပါ။ ကျွန်တော်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြောပြပါတော့မည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ သရက်မြို့သား ဇာတိဖြစ်၍ အမည်မှာ အိဗရာဟင် ဖြစ်ပါသည်။ မူဆလမန် အယူရှိသော ဇေဒလာရီလူမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်မှာ မြန်မာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖခင်မှာ သရက်မြို့၌ လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်၍ သမာဓိ မြို့ဝန်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဖခင်၌ အမြွှာမွေးဖြစ်သော သားနှစ်ယောက်ရှိပါသည်။ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်၊ တစ်ယောက်မှာ အိစာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ရုပ်လက္ခဏာ အလွန်တူလှ၍ လူတိုင်းပင် အထင်မှားရပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ မိဘ၏ ဂုဏ်သရေကို စောင့်ရှောက်လျက် ကောင်းမွန်စွာနေထိုင်သူဖြစ်ပြီး အိစာကမူ ရှိသမျှပစ္စည်းကို ဖြုန်းတီးပြီးလျှင် မိဘများသေသည့်တိုင် စိတ်နှလုံးကို ပူပန်အောင်ပြုသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သရက်မြို့၌ အတူနေကြစဉ် အခါက အိစာသည် မူးယစ်သောက်စား မတော်မတရား ကျင့်ကြံပြီးလျှင် တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ပြုသောအမှုကို ကျွန်တော့်အပေါ်သို့ လွှဲချတတ်ပါသည်။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ အလွန်တူလှ၍ အချို့ကလည်း ယုံကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းနှင့်အတူ နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော်မှာ ကောင်းအောင် နေသော်လည်း လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ကြောင်းကို သိသဖြင့် မိဘများ သေဆုံးပြီးသည့်နောက် များမကြာမီအတွင်း သရက်မြို့မှ ထွက်ခွာခဲ့၍ ဆေးကျောင်းတွင် ပညာသင်ပြီးလျှင် ဆေးဘက်၌အမှုထမ်း၍ သရက်မြို့သို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ ကျွန်တော် မသွားတော့ပါ။ ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း အကြောင်းကို အတင်းပြောလို၍ မဟုတ်၊ အမှုကို ရှင်းလင်းစေရန်မျှ ပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြားမြို့များ၌ အမှုထမ်းစဉ်က အိစာသည် ကျွန်တော့်ထံ မကြာမကြာ လိုက်လာ၍ ငွေညှစ်တတ်ပါသည်။ နှစ်မြို့၊ သုံးမြို့မျှ လိုက်ပြီးနောက် ယခု ထီးချိုင့်သို့ရောက်သည်မှာ သုံးနှစ်ခန့်ကြာသော်လည်း အိစာ မပေါ်လာသောကြောင့် တစ်ခါဖြင့် အေးပေပြီဟု စိတ်ချ၍ နေမိပါသည်။ တစ်နေ့သ၌ မန္တလေးမြို့မှ ထည့်လိုက်သည့် အိစာ၏ စာတစ်စောင်ကို ကျွန်တော်ရပါသည်။ ထိုစာ၌ ငွေ ၁၀၀ ချက်ချင်းတင်လိုက်ဖို့ ပါပါသည်။ မတင်လျှင် လိုက်လာမည်ဟူ၍လည်း ပါပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က အိစာသည် ကျွန်တော်ကိုသာ အရှက်ခွဲပါစေ၊ ကျွန်တော်နှင့်ပတ်သက်သောသူများအား ကျွန်တော့်အတွက် ပူပန်ခြင်းမဖြစ်ပါစေနှင့်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ကျွန်တော်ကပင် နောက်ဆုတ်ရပါသည်။ နောက်ဆုတ်ရသည်မှာ အလွန်ဝမ်းနည်းပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ မိန်းမဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ၏ နောက်ယှက်ခြင်းမှ လွတ်နိုင်ဖို့ မရှိသောကြောင့် သူရှိသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျွန်တော် မိန်းမ မယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

စာရပြီးနောက် များမကြာမီအတွင်း ညအချိန်တွင် အီစာရောက်လာပါသည်။ မန္တလေးမှ ကသာသို့ မီးရထားနှင့်လိုက်၍ ကသာမှ ဝါးဖောင်ကလေးနှင့် စုန်လာပါသည်။ အိမ်တွင်းသို့ ရောက်၍ အလုပ်ခန်း၌ ထိုင်ကြပြီးနောက် အီစာက ကျွန်တော့်မှာတော့ နတ်ဘုံနတ်နန်းနှင့် နေရကြောင်း၊ သူမှာတော့ ကျွန်ကဲ့သို့နေရကြောင်း ညီအစ်ကိုချင်းဖြစ်လျက် သနားညှာတာခြင်း မရှိတတ်ကြောင်းများနှင့် စွပ်စွဲပြောဆိုပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သည်းခံ၍ နေပါသည်။ ကျွန်တော်က သည်းခံလေလေ သူက အမျက်ထွက်လေလေဖြစ်၍ အီစာသည် ထိုင်ရာမှ ထပြီးလျှင် ရှေးကထက် နည်းလမ်းမကျသော စကားများဖြင့် ကျွန်တော့်အား ကြိမ်းမောင်းဆဲရေး ပြုပြန်ပါသည်။ ပြောရင်းပြောရင်း အီစာသည် ဒေါသထွက်သည်ထက် ထွက်လာရာ လက်များခြေများကို မြှောက်ကာရမ်းကာဖြင့် ကျွန်တော်၏ မျက်နှာအနီးတွင် လက်ညှိုးထိုး၍ထိုး၍ ရန်တွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ သူမူးလာကြောင်း သိ၍ မတုန်မလှုပ် နေပါသည်။ ကျွန်တော်က မတုန်မလှုပ်နေသည်ကို သူက မထီမဲ့မြင် နေရမလားဟု ဒေါသကြီးသည်ထက် ကြီးလာ၍ ကျွန်တော့်အား ရန်တွေ့ရင်းပင် 'အို အလ္လာ' ဟု တစ်ခွန်းမျှ အော်ပြီးနောက် နံဘေးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်နှိပ်ရင်းလဲသွားပါသည်။ အော်သံကို ကြားရ၍ အီစွတ် ပြေးလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က အီစွတ် မသိစေချင်သောကြောင့် ငေါက်ငမ်း၍ လွှတ်ပြီးလျှင် လဲသောသူကို ထူပါသည်။ ထိုအခါမှ အီစာမှာ အသက်မရှိတော့ကြောင်း သိရပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း အိမ်ပြင်မှ မိန်းမတစ်ယောက်က ခေါ်သော်လည်း ကျွန်တော်က ထွက်၍ မကြည့်တော့ပါ။ မရှိ ဟန်ဆောင်နေခဲ့ပါသည်။

အီစာ၏ အလောင်းကို ပွေရင်း ကျွန်တော် အကြံတစ်ခု ရပါသည်။ ဤလောက၌ ချမ်းချမ်းသာသာနေဖို့ ခိုဒါအရှင် အလိုတော်မရှိသော ကျွန်တော့်အား လူအများက သေပြီဟူ၍ ထင်မှတ်လျှင် ထင်မှတ်စေတော့ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ထိုအကြံပေါ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်၏ အထက်ကို အီစာ၏ အလောင်းသို့ ပြောင်း၍ဝတ်၊ သူ၏ အထက်ကို ကျွန်တော်ဝတ်၊ ငွေသေတ္တာထဲက ငွေရှိသမျှကို ယူ၊ မသန်းတင်၏ ဓာတ်ပုံကိုယူ၊ ယူပြီး အိမ်နောက်တံခါးမှထွက်၊ ကသာကို ညတွင်းခြင်း ခြေလျင်လျှောက်၊ ကသာရောက်တော့မှ အကျိုးအကြောင်းကို မသန်းတင်ထံ စာရေး၍ ထည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

- တရားသူကြီး ။** ။“အလောင်းမှာ ပွန်းပဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကော ဘယ်နယ်လဲ”
- အီစမေ ။** ။“လမ်းမှာ မူးမူးယစ်ယစ်နှင့် ရန်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောပါသည်”
- တရားသူကြီး ။** ။“မျက်စိမှာ တပ်တဲ့ နေရောင်ကာက ဘယ်သူပစ္စည်းလဲ”
- အီစမေ ။** ။“သူပစ္စည်းဖြစ်ပါတယ်”
- တရားသူကြီး ။** ။“ဘာရောဂါနဲ့ သူသေတယ်ထင်သလဲ”
- အီစမေ ။** ။“တစ်သက်ပတ်လုံး သူမှာ နှလုံးရောဂါ ရှိပါသည်။ ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်ခြင်းကြောင့် ထိုရောဂါနှင့် သေမည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်”
- တရားသူကြီး ။** ။“ကသာက ဘယ်ကို သွားသလဲ”
- အီစမေ ။** ။“ဗန်းမော်ကို သင်္ဘောနှင့် လိုက်သွားပါသည်”
- တရားသူကြီး ။** ။“ဘာကြောင့် ပြန်လာသလဲ”
- အီစမေ ။** ။“ဒီအမှုအကြောင်းကို သတင်းစာမှာ တွေ့လို့ ပြန်လာရပါသည်။ ကျွန်တော့် အတွက်ကြောင့် အမှုမရှိသူမှာ အမှုပတ်နေသည့်အတွက် ရှင်းလင်းရန် ပြန်လာရပါသည်”

တရားသူကြီး ။ ။“အိစမေကို သတ်မှုနှင့် စွပ်စွဲထားသော ဦးသန်းဖေအား အိစမေ မသေသည် အတွက်ကြောင့် လွှတ်၍ ပစ်လိုက်၏။ အလောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုသော ဆရာဝန်ကလည်း နောင်အခါ၌ အိစသေခြင်း၏ အကြောင်းမှာ နှလုံးရောဂါကြောင့် ဖြစ်တန်ရာ၏” ဟု ထွက်ဆိုသောကြောင့် အိစမေမှာလည်းလူသတ်မှု မဖြစ်ချေ။

ဆရာဝန်အိစမေသည် ထီးချိုင့်သို့ ပြန်လာ၍ ဦးသန်းဖေ မောင်နှမနှင့် သင့်မြတ်ကြပြီးလျှင် ယခုအခါ၌ ဆရာဝန်ကတော်ဆိုသူမှာ မသန်းတင်ပင်လျှင် ဖြစ်ချေတော့သတည်း။

သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၂၄၊ အမှတ် ၁၂ (ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၁၉၄၁) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

မူရင်း The Black Doctor by Arther Conan Doyle

ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုန်

ရွှေဘို ဒီစကြိုတ် ဝက်လက်မြို့၌ တစ်ခုသော မင်္ဂလာဆောင်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်သော ဝက်လက်မြို့ပိုင်နှင့်အတူ ထိုင်လျက် လူကြီးလူကောင်း ပရိသတ်များအနက်မှ မည်သူများ ပုလိပ်ဘက် အရာရှိ ဖြစ်သည်၊ မည်သူသည် မြေစာရင်း အင်စပိတ်တော် ဖြစ်သည်၊ မည်သူသည် စက်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည် အစရှိသည်ဖြင့် မိတ်ဆွေမြို့ပိုင်က ကျွန်တော်အား ပြောပြလျက်ရှိစဉ် မင်္ဂလာဆောင် အိမ်ရှေ့၌ မော်တော်ကားတစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ၍ ရုပ်ရည်အလွန်တရာ ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လူတန်းစေ့မှု မရှိဘဲ ခပ်ထူထူ ပိန်းပိန်း ရုပ်ဆင်းရှိသော လူတစ်ယောက်သည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြ၍ မဏ္ဍပ်တွင်းသို့ ဝင်လာကြလေ၏။ ထိုလင်မယားမှာ ရုပ်ရည်အားဖြင့် ချင့်ချိန်သော် ရှေ့သွားနှောက်လိုက်မညီဟု ဆိုဖွယ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ ထိုယောက်ျားသည် တစ်နေရာရာ၌ ဧကန်မချ ထူးကဲရမည်ဟု တွေးထင်ချက်ရသည်အတိုင်း မိတ်ဆွေမြို့ပိုင်အား မည်သို့သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းမိလေ၏။ ထိုအခါ မိတ်ဆွေမြို့ပိုင်က 'ဒီလူဟာ ပုံကြည့်တော့ ထူလပျစ်နေပေမယ့် တကယ့်ကို စာဖွဲ့လောက်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပေဗျာ၊ လူပုံကသာ ပိန်းတယ်၊ ဉာဏ်ပိန်းတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒီမိန်းကလေးကို သူရခြင်းဟာလည်း ဉာဏ်စွမ်းနဲ့ ရခြင်းဖြစ်ပေတယ်၊ ခင်ဗျားက ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်လေတော့ သူ့အကြောင်း ကြားရလျှင် ဧကန်မချ ခင်ဗျား ဝတ္ထုဖြစ်အောင် ရေးပြီပဲ၊ သို့သော် နေဦး ပြောရမယ့် အဖြစ်အပျက်က နည်းနည်းရှည်တယ်၊ ဒီမှာ မပြောသေးဘူး၊ ဒီကနေ့ည ကျုပ်တို့အိမ်ကို လာလည်ဦးဗျာ။ သူ့အကြောင်းကို ကျုပ် သေသေချာချာပြောပြမယ်' ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ ဤမျှလောက် ကြားရလျှင်ပင် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက် တစ်စုံတစ်ရာကို ကြားရပေတော့မည်ဟု မျှော်လင့်ခြင်းရှိသည့်အတိုင်း ၎င်းနေ့ညနေ၌ မြို့ပိုင်၏ အိမ်သို့ သွားရောက်၍ နေ့လယ်က စကားကို မြို့ပိုင်အား သတိပေးလေရာ မိတ်ဆွေမြို့ပိုင်လည်း အောက်ပါအဖြစ်အပျက်တို့ကို ကျွန်တော်အား ပြောပြလေ၏။ ထိုသူသည် ၎င်းသူငယ်မနှင့် အကြောင်းဆုံစည်းရပုံ အဖြစ်အပျက်မှာ မိတ်ဆွေမြို့ပိုင် ခန့်မှန်းသည့်အတိုင်း ဝတ္ထု ရေးစီလောက်အောင် ထူးခြားခြင်း ရှိပေရကား အမည်နာမကိုသာလျှင် ပြောင်းလွှဲ၍ အဖြစ်အပျက်ကိုကား မူရင်းအတိုင်းထားလျက် ဝတ္ထုသွားအနေဖြင့် ရေးသားဖော်ပြရပေအံ့။

ဝက်လက်မြို့နေ စက်ပိုင် ဦးထွန်းကြွယ်သည် အခြားသော တောစက်ပိုင်များကဲ့သို့ မဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်စာတတ်၍ အလွန်တရာ ဗိုလ်ဆန်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရာ ဘောလုံးကစားခြင်း၌ အလွန်တရာ ဝါသနာပါသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ရေးသားဖော်ပြသောအခါက ဦးထွန်းကြွယ်မှာ မိမိကိုယ်တိုင် ဘောလုံးကစားရန် အချိန်အရွယ် လွန်ခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ဝက်လက်မြို့ပေါ်မှ ဘောကစားတတ်သော သူငယ်များကို စုဆောင်းပြီးလျှင် ဘောလုံးအသင်း တည်ထောင်၍ ဘောလုံးများ၊ ယူနီဖောင်းများ၊ ဘောကန်ဖိနပ်များ စသည်တို့ကို တစ်သင်းလုံးအတွက် ၎င်းတစ်ဦးတည်းက ဝယ်ယူချီးမြှင့်ခဲ့လေသည်။ ထိုကဲ့သို့သော လူကုံထံတစ်ယောက်က ချီးမြှောက်ခဲ့ရာတွင် ဝက်လက်မြို့ ဘောလုံးအသင်းသားများသည် ဘောလုံးကစားခြင်း၌ အတော်ပင် ကျွမ်းကျင်လာခဲ့လေရကား စက်ပိုင် ဦးထွန်းကြွယ်သည်

ရွှေဘိုမြို့၊ ကန့်ဘလူမြို့၊ စစ်ကိုင်းမြို့ အစရှိသည့် မြို့ကြီးများမှ ဘောအသင်းများကို ဖိတ်ကြားသည်ဖြစ်စေ သို့တည်းမဟုတ် ဝက်လက်မြို့အသင်းသားများက အဆိုပါမြို့ကြီးများသို့ သွားရောက် ကစားကြသည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်လေ့ ရှိခဲ့လေသည်။ အခြားသော မြို့ကြီးများက ဘောလုံးအသင်းများ လာရောက်သောအခါ၌ ဦးထွန်းကြွယ်ပင် ဧည့်ခံကျွေးမွေး၍ အခြားသောမြို့များသို့ မိမိ၏ အသင်းသားများ သွားရောက် ကစားရသော အခါ၌လည်း ကုန်ကျသော မီးရထားစရိတ်နှင့် အခြားအရပ်ရပ် စရိတ်တို့ကို ဦးထွန်းကြွယ်ကပင် တာဝန်ခံခဲ့လေသည်။

ဝက်လက်မြို့ ဘောလုံးအသင်းသားများသည် အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း အနီးအပါးရှိ အခြားသော မြို့ကြီးများက အသင်းများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြသည် မှန်သော်လည်း အခြားသော မြို့ကြီးများက အသင်းများကိုမူ ကြိတ်ကြိတ်နယ်နယ်ကြီး သဘောမထားဘဲ ရွှေဘိုမြို့မှ အသင်းနှင့်ကစားသောအခါ၌မူ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးကပင် နိုင်လိုသောသဘောနှင့် အထူးကြိုးစားအားထုတ်၍ ကစားလေ့ရှိကြလေသည်။ အကြောင်းကိုဆိုသော် ရွှေဘိုမြို့က ဘောလုံးအသင်းမှာ စက်ပိုင်ဦးထွန်းကြွယ်နှင့် ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းဖြစ်ဖူး၍ ပုလိပ်ဘက်တွင် အမှုထမ်းလျက်ရှိသည့် ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးသင်းမောင် တည်ထောင်သော အသင်းဖြစ်လေရာ ၎င်းဦးသင်းမောင်နှင့် ဦးထွန်းကြွယ်တို့မှာ ငယ်ရွယ်သည်ကပင် နေရာတကာ၌ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်ခဲ့၍ ကြီးပြင်းလာသောအခါ၌လည်း အရာရှိကြီးတစ်ယောက်နှင့် ကုန်သည်ကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်လာကြပြီးလျှင် အခါအခွင့် ကြုံကြိုက်သည့်အခါတိုင်း ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ဦးအားတစ်ဦး 'ခတ်' လေ့ ရှိခဲ့ကြလေသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဦးထွန်းကြွယ်သည် ရွှေဘိုမြို့မှ ဦးသင်းမောင်၏ အသင်းနှင့် မိမိ၏ အသင်း ယှဉ်ပြိုင်ကစားကြသည့်အခါတွင် နိုင်လျှင် မည်သည့်ဆုဖြင့် ချီးမြှင့်မည်။ ၅ ယောက်တန်း ကစားသူများအနက်မှလည်း ဝိုင်းသွင်းနိုင်သူအား မည်သို့သော ဆုမျိုးပေးမည် စသည်ဖြင့် မကစားမီကပင် မိမိ၏ အသင်းသားများ အားကြီးမာန်တက် ကစားစေခြင်းငှာ ကြိုတင်ပြောထားတတ်လေသည်။

ရွှေဘိုအသင်းနှင့် ဝက်လက်အသင်းတို့သည် တစ်နှစ်လျှင် သုံးကြိမ်မျှ တွေ့ဆုံ ယှဉ်ပြိုင်ကစားမြဲ ဖြစ်လေရာ သုံးပွဲအနက် နှစ်ပွဲနိုင်သောအသင်းသည် နိုင်သောအသင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုသုံးကြိမ်အနက် နှစ်ကြိမ်မှာမူ တစ်မြို့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျကစား၍ တတိယအကြိမ်မှာမူ မည်သည့်မြို့၌ ကစားရမည်ကို မဲချလေ့ရှိကြလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြသော နှစ်၌ ထိုအသင်း နှစ်သင်းတို့သည် တစ်မြို့လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ကစားပြီး၍ တစ်သင်းလျှင် တစ်ပွဲစီနိုင်ပြီး ဖြစ်လေရာ 'ချွတ်လား' ဖြစ်သော တတိယအကြိမ်မှာ ဝက်လက်မြို့၌ ကစားရန် မဲကျပြီး ဖြစ်လေသည်။ ထိုပွဲကို နိုင်သော အသင်းသည် ထိုနှစ်အတွက် နိုင်သော အသင်းဖြစ်လေရကား ဦးထွန်းကြွယ်သည် မိမိနှင့် ပြိုင်ဘက်ဖြစ်သော ဦးသင်းမောင်၏ အသင်းကို 'ချိုး' နိုင်ရန် အထူးပင် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိခဲ့၏။ မိမိ၏ အသင်းသားများအား ထိုပွဲကိုနိုင်လျှင် ကြိုက်ရာအငြိမ့်ကို တီးစေမည်ဟု ပြောပြ အားပေးခဲ့သည်ပြင် စစ်ကိုင်းမြို့မှ ဘောလုံးကစားကောင်းသူ တစ်ယောက်ကို ဝက်လက်မြို့သား ဖြစ်အောင် ဖန်တီးစီမံခဲ့လေသည်။

ဦးထွန်းကြွယ်သည် ထိုချွတ်လားပွဲကို နိုင်နင်းမှု ကိစ္စအတွက် မိမိ၏ စပါးစက် လုပ်ငန်းထက်ပင်လျှင် လုံးပန်းလျက်ရှိခဲ့ရာ နက်ဖြန် ဘောလုံးပွဲနေ့တိုင် ရောက်မည်ဆိုလျှင် ဘောလုံးအသင်းသားများကို ယနေ့မှပင် ကြိုတင်စုဆောင်း၍ မိမိနေအိမ်၌ ညစာ နံနက်စာ စားစေခြင်း၊ ညဉ့်အိပ်စေခြင်း စသည်တို့ကို ပြုစေခဲ့လေသည်။ စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်သိန်းရင်က မိမိ၏ နေအိမ်၌ လူရှုပ်သည်ကို မကြိုက်လှသောကြောင့် ညဉ့်အိပ်စေရန်လိုမည် မထင်ကြောင်းနှင့် ပြောသောအခါ ဦးထွန်းကြွယ်က ဘောလုံးကစားသော လူငယ်များကို နေရာညဉ့်ပါ စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုခဲ့ပါလျှင် လူငယ်များသည် ထင်ရာကို လုပ်၍ အိပ်ပျက်စားပျက် ဖြစ်တတ်ကြောင်းနှင့် ပြောပြသဖြင့် စက်ပိုင်ကတော်သည် လင်၏ အလိုကို လိုက်ခဲ့ရလေသည်။

ဘောလုံးကစားသူ ၁၁ ယောက်အနက် ၁၀ ယောက်သော သူတို့မှာ နှစ်တိုင်း ကစားနေကျ ဖြစ်သည့် ဝက်လက်မြို့သားများ ဖြစ်လေရာ တစ်ယောက်သောသူမှာမူ စစ်ကိုင်းမြို့သား အင်္ဂလိပ်ကျောင်းထွက် မောင်တောက်ထွန်းဆိုသူဖြစ်၍ ဘောလုံးကစားခြင်း၌ ချီးမွမ်းလောက်အောင် ကျွမ်းကျင်သည့်ပြင် လူပေါင်း သူပေါင်းလည်း အတော်ကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။ ဦးထွန်းကြွယ်သည် စစ်ကိုင်းအသင်းဘက်မှ ထိုသူကစားပုံကို မြင်ရ၍ စကားပြောခွင့်ရသောအခါ၌လည်း ချေငံခြင်းရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မျက်စိကျသောကြောင့် ထိုသူအား မိမိ၏ စက်ထဲတွင် စာရေးအလုပ်ကို ပေးထားခြင်းဖြင့် ဝက်လက်အသင်းမှ ကစားခွင့်ရအောင် စီမံထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုနေ့က မင်္ဂလာဆောင်တွင် တွေ့ရသည့် အလွန်တရာ ရုပ်ရည်ချောမောသော မိန်းကလေး၏ ခင်ပွန်း မောင်ကံထူးမှာလည်း ထိုအခါက လူပျိုတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဘောလုံးအသင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းမောင်ကံထူးသည် စက်ပိုင် ဦးထွန်းကြွယ်၏ သမီး မခင်မကြီးအား နှစ်သက်စုံမက်လျက်ရှိရာ အဘ ဦးထွန်းကြွယ်ကလည်းကောင်း၊ သမီး ခင်မကြီးကလည်းကောင်း၊ မြို့အုပ်ရုံးမှ ဒုတိယစာရေးမှုဖြစ်သည့် မောင်ကံထူးကို စိတ်ကူး၌မျှ ထည့်ကြဟန် မတူချေ။ သို့ရာတွင် မောင်ကံထူးသည် စက်ပိုင်ကြီး၏ သမီးကိုယ်တိုင် လာရောက်ကြည့်ရှုသော ဘောလုံးပွဲများ၌ လူမချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်အောင်ပင် ကောင်းအောင် ကစားတတ်လေသည်။ ရွှေဘိုမြို့က အသင်းကို သုံးရိုးလေးရိုးစသည်ဖြင့် မောင်ကံထူးကိုယ်တိုင် ဝင်အောင်သွင်းနိုင်သော အခါများ၌ ဦးထွန်းကြွယ်သည် မောင်ကံထူးအား ကျောသပ်ရင်သပ် ပြုလုပ်ကာ ချီးမွမ်းတတ်သည် မှန်သော်လည်း သမီးနှင့် ပေးစားဖို့ကိုမူ အိပ်မက်မျှ မက်ဟန်မတူချေ။

နက်ဖြန်တွင် ရွှေဘိုမြို့မှ ဘောလုံးအသင်းနှင့် ကစားရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ဝက်လက်ဘောလုံး အသင်းသားများသည် စက်ပိုင် ဦးထွန်းကြွယ်၏ နေအိမ်တွင် အိပ်ကြရန် ဖြစ်၏။ ထိုည၌ စက်ပိုင် ဦးထွန်းကြွယ်၏ မရီး၊ မန္တလေးမြို့မှ စက်ရှင်မင်းကြီးကတော် ဒေါ်သိန်းမေသည်လည်း ဝက်လက်မြို့သို့ အလည်လာခိုက်ဖြစ်ရာ ဦးထွန်းကြွယ်၏ နေအိမ်၌ပင် တည်းခိုလျက် ရှိ၏။ ထိုမင်းကတော်သည် လက်ဝတ်လက်စားကို အလွန်တရာ မက်မော ခင်မင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ရာ ပွဲကြီးလမ်းကြီး မရှိဘဲလျက်နှင့်ပင် စိန်နားကပ်ကြီး တဝင်းဝင်းနှင့် အမြဲဝတ်ဆင်ထားလေ့ ရှိလေသည်။ ၎င်း၏ စိန်နားကပ်တစ်ဖက်လျှင် ၁၅ ရတီခန့်မျှ ရှိလေရကား သူခိုးစားပြုများ မျက်မှန်းကျိုးမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်ဖြစ်သောကြောင့် ထိုည၌တွင် ဦးထွန်းကြွယ်က

၎င်း၏ နားကပ်ကို ချွတ်၍ မိမိ၏ မီးခံသေတ္တာတွင် သိမ်းထားဖို့အကြောင်းနှင့် ဒေါ်သိန်းမေအား ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်သိန်းမေက 'မဟုတ်တာ မောင်ရင်ရယ်၊ လူတွေ တစ်လှေလောက်ကြီး ရှိနေတဲ့အထဲမှာ ခိုးမယ်ဆိုလျှင် ခိုးစမ်းပါစေ မောင်ရင်ရယ်။ ကျုပ်တော့ မချွတ်ဘူး၊ ဒီလိုဘဲ ထပ်ပြီး အိပ်မယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ အရေးရှိလို့ အော်လိုက်လျှင် အားလုံးပြေးပြီးလာကြမယ် မဟုတ်ဘူးလား' ဟု ပြန်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးထွန်းကြွယ်သည် မိမိမရီး၏ ခေါင်းမာသောသဘောကို သိသည်နှင့် ထပ်လောင်း၍ မတိုက်တွန်းတော့ဘဲ ဘောလုံးအသင်းသားများအား ၅ ယောက်အတွက် တစ်ခန်း၊ ၆ ယောက်အတွက် တစ်ခန်း နေရာများပေးပြီးနောက် အသီးသီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြလေ၏။ မင်းကတော် ဒေါ်သိန်းမေမှာမူ ဦးထွန်းကြွယ်လင်မယားနှင့် ဘောလုံးကစားသူများ၏ အခန်းကြားရှိ အခန်းတစ်ခန်းတွင် အိပ်လေ၏။

ထိုည၌ ၄ နာရီကျော်အချိန်ခန့်တွင် မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်သိန်းမေ၏ အခန်းမှ အပြန်အလှန်အဖြစ်နှင့် ဘောလုံးအသင်းသားများသည် အိပ်ရာမှလှန်ခန်း၍ လူးလဲကာ ထလာကြလေရာ အိမ်ရှင် ဦးထွန်းကြွယ်သည်လည်း အိပ်မှုနံ့စုံများနှင့် အူယားဖားယား ပြေးသွားပြီးလျှင် ဒေါ်သိန်းမေ၏ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်သည့်အခါ ဒေါ်သိန်းမေသည် မီးခွက်ကိုင်ကာ ဆံပင်ဖားလျားနှင့် ထွက်လာပြီးလျှင် မိမိ၏ နားကပ်တစ်ရံလုံး ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းနှင့် အိပ်ချင်မှုတူး ရှိနေသူများအား တိုင်တန်းလေ၏။ ထိုအခါ ဘောလုံးကစားသမားများနှင့် အိမ်ရှင်များသည် မျက်လုံးကျယ်လာ၍ အပြစ်အပျက်ကို မေးမြန်းကြလေရာ ဒေါ်သိန်းမေက မိမိမှာ အိပ်ရာဝင်သောအခါ၌ ဘုရားရှိခိုးမြဲ ဖြစ်သော်လည်း ထိုည၌ကမူ အထူးအိပ်ချင်လှသောကြောင့် ဘုရားရှိခိုးရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ခုတင်ပေါ်၌ လှဲလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိပ်ပျော်၍သွားကြောင်း၊ ခုတင်က အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက် လှန်ခန်းလာ၍ မိမိ၏ နားမှ စိန်နားကပ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ နားကပ်မရှိတော့သည်ကို တွေ့ရကြောင်းနှင့် ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဦးထွန်းကြွယ်သည် မိမိ၏ စကားကို နားမထောင်သော မရီးကို မြည်တွန် တောက်တီးလျက် ပုလိပ်ဌာနသို့ တိုင်ချက်ပေးရန် တပည့်တစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လိုက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးထွန်းကြွယ်နှင့် ဘောလုံးသမားများသည် သူခိုး ဝင်ပုံထွက်ပုံကို စုံစမ်းကြည့်ရှုကြရာ မိုးရွာသေးကြောင်း၊ ထိုအချိန်၌မူ မိုးတိတ်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်ပြင် ဒေါ်သိန်းမေ၏ အိပ်ခန်း ပြတင်းပေါက်အောက်၌လည်း ဝါးလှေကားတစ်စင်းကို တွေ့ကြရလေ၏။ မိုးရွာထားသဖြင့် ပျော့လျက်ရှိသော မြေကြီးပေါ်၌လည်း လှေကားထောင်ဖူးသည့် အရာနှစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် သူခိုးသည် လှေကားနှင့်ထောင်၍ ပြတင်းပေါက်မှ တက်ပြီးလျှင် မင်းကတော်ကြီး၏ နားကပ်ကို ချွတ်ယူ၍ လှေကားမှပင် တစ်ဖန်ဆင်းပြီးမှ လှေကားကို မြေပေါ်၌ လှဲထားခဲ့သည့်အကြောင်းမှာကား ထင်ရှားလျက်ရှိ၏။ ၎င်းလှေကားမှာမူ အခြားမှ ဆောင်ယူခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ စပါးကျိုကို ရေနံသုတ်နေဆဲဖြစ်သောကြောင့် ရေနံသုတ်သမားများ ထားခဲ့သော လှေကားကို သူခိုးသည် အဆင်သင့် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်မည်ဟု အလုံးကပင် တွေးထင်ကြ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား သူခိုးမှာ အိမ်တွင်းမှမဟုတ်၊ အိမ်ပြင်မှ ဝင်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားလျက် ရှိသည်ဖြစ်သောကြောင့် ဦးထွန်းကြွယ်သည် မင်းကတော်ကြီးအား ထိုအကြောင်းကို လေးနက်စွာ ဖော်ထုတ်ပြောဆိုလျက်ရှိ၏။ နားကပ်ပျောက်ဆုံးခြင်းကိစ္စ၌ ဦးထွန်းကြွယ်မှာ မိမိ၏ နေအိမ်၌ ပျောက်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် တာဝန်မကင်း ရှိနေသော်လည်း သူခိုးမှာ မိမိ၏ ဧည့်သည်များ

အနက်မှမဟုတ်။ အပြင်မှ ဝင်လာသူ ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားခြင်းအားဖြင့် အတော်အတန် တာဝန်ကျေဘိသကဲ့သို့ ရှိနေ၏။ ဦးထွန်းကြွယ်သည် ထိုအကြောင်းကို မင်းကတော်ကြီးအား ပြောပြလျက်ရှိစဉ် ၎င်း၏ အိမ်ပြတင်းပေါက်ကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလေရာ ရွံ့များကပ်လျက် နေသည်ကိုပင် တွေ့ရပြန်သဖြင့် မိမိပြောသည်အတိုင်း အပြင်လူ သူခိုးဖြစ်ကြောင်း သာ၍ပင် ထင်ရှားပြန်၏။

ထိုသို့ ရှိနေကြစဉ်အတွင်း မြို့အုပ်စာရေးမောင်ကံထူးသည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုနှင့် အိမ်အောက်သို့ ဆင်း၍ လှေကားကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက်ရှိရာ အခြားလူများက ၎င်းအား မြင်ရာတွင် 'ကိုစံရှားရဲ့ညီ ကိုကံနွား ထင်တယ်' ဟု ပြောဆိုရယ်မောကြလေ၏။ မောင်ကံထူးသည် လှေကားထောင်ထားသော အရာနှစ်ခုနှင့် လှေကားခြေတွင် ကပ်နေသော ရွံ့များကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် အံ့သြသော မျက်နှာထားနှင့် ငေးနေရာတွင် တစ်ယောက်သော ဘောလုံးသမားက 'ဘာလဲဗျ ကိုကံနွား၊ ခိုးတဲ့လူဟာ အရပ်ပုပု၊ မျက်လုံးပြူးပြူးနဲ့ ခြေတစ်ဖက်မသန်ဘူးလို့များ ခင်ဗျားက ပြောချင်သေးသလား' ဟု လှောင်ပြောင်ကာ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မောင်ကံထူးက 'ကျုပ် အတဲ့နေရာ၊ ထူတဲ့နေရာမှာလည်း ထူပေ အပေတာပေါ့ဗျာ၊ သို့သော် ဟောဒီရွံ့ ဖြစ်နေပုံတော့ အများကြီးပဲ ထူးဆန်းတယ်ဗျို့' ဟု ပြောပြလေလျှင် ဘောလုံးသမားများလည်း အားလုံးဝိုင်း၍ လှောင်ပြောင်ရယ်မောကြသည်ကို ပမာဏမထားဘဲ ဘောလုံးသမားများ အိပ်သော အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းလုံးကို အနံ့အပြား မွှေနှောက်ကြည့်ရှုလေရာ ဘောလုံးသမားများလည်း ရယ်သူကရယ်၊ ငေါက်သူကငေါက် ပြုလုပ်ကြသဖြင့် မောင်ကံထူးမှာ မျက်နှာကောင်း မရဘဲ ရှိနေလေ၏။

ဘောလုံးသမားများမှာ ထိုည၌ ပစ္စည်းပျောက်သည် အတွက်ကြောင့် တဖျစ်တောက်တောက် ညည်းညူနေသော မင်းကတော်ကြီးကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ စကားကို နားမထောင်လေကောင်းလားဟု မြည်တွန်တောက်တီးနေသော စက်ပိုင် ဦးထွန်းကြွယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်ခုနှင့် အထဲဝင် အပြင်ထွက် ပြုလုပ်လျက်ရှိသော မောင်ကံထူးကြောင့် လည်းကောင်း ကျန်သော ညဉ့်အချိန်ကလေးတွင် အိပ်စက်ရန် မတတ်နိုင်ကြဘဲရှိနေရာ မိုးလင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဌာနမှ ရာဇဝတ်အုပ်နှင့် ပုလိပ်များ ရောက်လာကြ၏။ ထိုအခါ မောင်ကံထူးသည် အိမ်တွင်းဝင်လာ၍ 'မ္မုဒေဝ ဖတ်ဖူးကြရဲ့လား' ဟု မေးရာ မင်းကတော်ကြီးက 'မ္မုဒေဝနဲ့ နားကပ်ပျောက်တာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ' ဟု ပြောရာတွင် မောင်ကံထူးက 'ပုဂ္ဂိုလ် ဝေဒနိယကျမ်းအဆိုကလည်း ရှိသေးတာကိုးခင်ဗျာ ဒီနှစ်ခုကို ညှိနှိုင်းပြီးကြည့်လျှင်' ဟု ပြော၍ စကားမဆုံးမီပင် တစ်ယောက်သော သူသည် မောင်ကံထူး၏ လည်ကုပ်ကို ကိုင်တွန်း၍ အိမ်ပြင်သို့ ထုတ်လိုက်လေ၏။

ဌာနအုပ်သည် အဖြစ်အပျက်ကို စုံစမ်းစစ်ဆေးရာတွင် သူခိုးမှာ အတွင်းသူခိုးမဟုတ်၊ အပြင်သူခိုး ဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မင်းကတော်ကြီးသည် မည်သည့်အခန်း၌ အိပ်သည်ကို သူခိုးသိခြင်းမှာ အတွင်းလူတစ်ယောက် သတင်း ပေးသောကြောင့်သာလျှင် သိဟန်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အတွင်းလူတစ်ယောက်သည် ထိုပစ္စည်းကို ကိုယ်တိုင် မခိုးစေကာမူ အပြင်က သူခိုးနှင့် ပူးပေါင်း၍ သတင်းပေးရမည် မှချဖြစ်ကြောင်းနှင့် ထင်မြင်ချက်ပေးလေ၏။ သို့ရာတွင် ဦးထွန်းကြွယ်ကမူ မိမိအပေါ်၌

တာဝန်မကင်း ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် မိမိ၏ အစေခံများ၏ ရိုးဖြောင့်ခြင်းကြောင်းနှင့် ဧည့်သည်များ၏ ယုံကြည်စိတ်ချထိုက်သူများ ဖြစ်ခြင်းအကြောင်းကို တင်းမာစွာ ငြင်းခုံလျက် ရှိ၏။

ထို့နောက် ဌာနအုပ်သည် အခြားသော သဲလွန်စများ တွေ့ဦးမည်လောဟု စစ်ဆေး ရှာဖွေသော်လည်း အထက်တွင် ဖော်ပြပြီးသော အချက်များအပြင် တစ်စုံတစ်ရာမျှ မတွေ့ရသည်နှင့် အတွင်းလူ တစ်ယောက်၏ ကူညီခြင်းအားဖြင့် အပြင်သူခိုးတစ်ယောက် ခိုးယူခြင်း ဖြစ်ရမည်အကြောင်းနှင့် ထင်မြင်ချက်ပေးပြီးလျှင် စာရင်းဝင် လူဆိုးကြီးများကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းပါဦးမည်ဟု ကတိပေးပြီးနောက် ပြန်သွားလေ၏။

ဌာနအုပ် ပြန်သွားပြီးနောက် စက်ပိုင်ဦးထွန်းကြွယ်သည် မိမိ၏ သတိပေးစကားကို နားမထောင်သည့်အတွက် ထိုကဲ့သို့ ပျောက်ဆုံးရခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အစ်ကိုဖြစ်သူ စက်ရှင်တရားသူကြီးကမူ မိမိ၏ နေအိမ်၌ ပျောက်ရခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မိမိကိုသာလျှင် အပြစ်တင်ဦးမည် အကြောင်းများနှင့် ညည်းညူကာ ပြောဆိုလျက်ရှိစဉ် မောင်ကံထူးသည် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာ၍-

- ထူး ။** ။“စက်ပိုင်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် တစ်ခု မေးပါရစေ”
- ကြွယ် ။** ။“ဒီသူငယ် ဘာလာရှုပ်ပြန်တာလဲ”
- ထူး ။** ။“ရှုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး စက်ပိုင်ကြီးခင်ဗျား၊ ဒီပစ္စည်း ပြန်ရလို့ရှိလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဘာပေးမလဲ”
- ကြွယ် ။** ။“အောင်မယ် မင်းကလား”
- ထူး ။** ။“ကျွန်တော်မေးတာကို ဖြေပါဦးခင်ဗျား၊ ဒီပစ္စည်း ပြန်ရလို့ရှိလျှင် ကျွန်တော့်ကို ဘာပေးမလဲ”
- ကြွယ် ။** ။(ရယ်မောလျက်) “မင်းပြန်ရအောင် လုပ်ပေးနိုင်လျှင် ငါ့သမီးနဲ့ပေးစားမယ်ဟေ့”
- ထူး ။** ။“တကယ်နော် စက်ပိုင်ကြီး”
- ကြွယ် ။** ။“နှစ်ကယ်ဟေ့”
- ထူး ။** ။“စိန်လိုက်၊ စက်ပိုင်ကြီးဟာ စကားတည်တယ်လို့ လူတွေ ပြောကြတာ၊ ဒီတစ်ခါ သိရရောပေါ့ခင်ဗျ။ သို့သော် ကျွန်တော် တစ်ခုမှာထားပါရစေ၊ ကျွန်တော် စုံစမ်းနေတဲ့အကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့ ခင်ဗျာနော်”
- ကြွယ် ။** ။“မပြောပါဘူး မောင်၊ မပြောပါဘူး”

ဦးထွန်းကြွယ်သည်လည်း ရယ်မောလျက် ကျန်ရစ်လေရာ မောင်ကံထူးမှာမူ လေချွန်လျက် ထွက်သွားလေ၏။

ရွှေဘိုမြို့မှ ရာဇဝတ်ဝန်ကလေး ဦးသင်းမောင်သည် မိမိ၏ အသင်းသားများနှင့်တကွ နေ့လယ်ရထားဖြင့် ပါလာကြလေရာ ဝက်လက်မြို့သူမြို့သားများသည်လည်း ဈေးဆိုင်များကို စောစောပိတ်၍ ညနေ ၄ နာရီထိုးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘောလုံးကွင်းသို့ သွားကြလေ၏။ ဘောလုံးကွင်းမှာ ဦးထွန်းကြွယ် စပါးစက် အနီး၌ပင် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဦးထွန်းကြွယ်သည် ဘောလုံးကွင်း နံဘေးတွင် ကစားသူများ သောက်သုံးရန်အတွက် ရေခဲ လင်မနစ် စသည်တို့ဖြင့် ဧည့်ခံဖို့ ပြင်ဆင်ထားလေ၏။

၅ နာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘောလုံးပွဲစ၍ ကစားကြရာ ၁၀ မိနစ်ခန့် ကစားမိလျှင် မောင်ကံထူးသည် ကောင်းစွာ မြေမညီသော ကွင်းတွင်း၌ ချိုင့်တစ်ခုကို နင်းမိသဖြင့် ခြေခေါက်၍ လဲသွားလေ၏။ မောင်ကံထူးမှာ ၅ ယောက်တန်းအလယ်လူအဖြစ်နှင့် ကစားသူ ဖြစ်သောကြောင့် ဂိုးသွင်းဖို့အတွက် အရေးကြီးဆုံးသော နေရာဖြစ်သဖြင့် ကစားသူများသည် ဘောလုံးကို ခေတ္တရပ်စဲ၍ ၎င်း၏ ခြေထောက်ကို နှိပ်နယ်ပေးကြလေ၏။ သို့ပါသော်လည်း မောင်ကံထူးမှာ ဆက်လက်၍ မကစားနိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဝက်လက်အသင်းသည် စိတ်ပျက်စွာနှင့် ၁၀ ယောက်နှင့်ပင် ကစားကြရတော့၏။

မောင်ကံထူးသည် ကွင်းနံဘေးတွင် ထိုင်လျက်ရှိရာ ရုတ်တရက် ထပြီးလျှင် ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နှင့် ဦးထွန်းကြွယ်၏ စက်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ဦးထွန်းကြွယ်၏ နေအိမ်မှာလည်း စက်ဝင်းအတွင်း၌ပင် ရှိလေသည်။ မောင်ကံထူးသည် စက်ဝင်းတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ နောက်သို့ တစ်ကြိမ်လှည့်ကာ ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ဘောလုံးပွဲမှာ ၁၀ ယောက်နှင့် ၁၁ ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ခံဖြစ်သော အသင်းသည် ပရိသတ်များ အားပေးသည့်အတွက် အားတက်သည် တစ်ကြောင်း၊ ကွင်းသဘောကိုယ်သည်လည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ရှုံးမည် ထင်ကြသည့်အတိုင်း မရှုံးဘဲ သရေပွဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ပွဲပြီးသောအခါ၌ ကစားသူများသည် ကွင်းနံဘေး၌ ထိုင်ကာ ရေခဲနှင့် လင်မနစ်များကို သောက်လျက် ရှိကြစဉ် ဝက်လက်အသင်းသားတစ်ယောက်က-

“ဘယ့်နယ်လဲ ဟိုကိုယ်တော်မြတ် တစ်ခါတည်း မပေါ်လာတော့ပါပဲကလား”

“အင်မတန် သွေးကြောင်တဲ့ အကောင်ကွယ်၊ ဒီလောက်ကလေး လဲတာနဲ့ တကယ့်ချက်ထဲမှာ”

“ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ပေါက်လာပြီ။ ကိုယ့်လူဘယ်ပျောက်နေသလဲ”

မောင်ကံထူးသည် စက်တွင်းမှ ထွက်လာ၍ စစ်ကိုင်းသား မောင်တောက်ထွန်း အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်-

ထူး ။ ။ “ကိုတောက်ထွန်းနယ်ဗျာ၊ ဒီလိုတပည့်များ ရှာလို့မှ ရှာရတတ်ပါပေတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ချင်းတွေ့ရ လန့်လိုက်တာဗျာ”

ထွန်း ။ ။ “ဒီလူ ဘယ့်နယ်တွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဘယ်က ကျုပ်မှာ တပည့်ရှိလို့လဲ”

ထိုအခါ ဘောလုံးကစားသူများလည်း ခိုးမှုတစ်ခု ထပ်မံ ပေါ်လာပြန်ချေပြီလောဟု နားစိုက်ကာ ရှိနေကြလေ၏။

ထူး ။ ။ “ဘယ့်နယ် ပြောတယ် ကိုတောက်ထွန်း၊ ခင်ဗျာမှာ တပည့်မရှိဘူးတဲ့ ဟုတ်လား၊ ဟိုက် ဒါဖြင့် စက်ပိုင်ကြီးအိမ်ထဲမှာ ကျုပ်တွေ့ခဲ့တဲ့ လူဟာ ဘယ်ကလူပါလိမ့်။ သူကပြောတော့ ခင်ဗျားတပည့်လို့ ပြောပါကလား၊ ခင်ဗျား မနေ့ညက အိပ်တာ ဘယ်အခန်းလဲတဲ့ ကျုပ်ကိုတောင် မေးသေးတယ်”

ထွန်း ။ ။ “ခင်ဗျားက ပြခဲ့သလား”

ထူး။ ။“ပြရတာပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားတပည့် ဆိုတာကိုး၊ လူပုံနယ်ဗျာ သူခိုးလိုလို၊ ကတ်ကြေးကိုက်လိုလို။ ဟန်မရလိုက်တဲ့လူ”

ထိုအခါ မောင်တောက်ထွန်းသည် ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွား၍-

ထွန်း။ ။“တယ်ခက်တဲ့လူပဲဗျာ၊ ဘယ်နယ်ကြောင့် ကျုပ်အိပ်တဲ့နေရာကို လူတွေတိုင်း သွားပြရပါလိမ့်” ဟု ပြော၍ စက်ပိုင်ဦးထွန်းကြွယ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီးလျှင် “ခွင့်ပြုပါ စက်ပိုင်ကြီး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ပစ္စည်းများများ မရှိပေမယ့် လူမွဲဆိုတော့ ရှိတာကလေး ပျောက်ကုန်မှာ စိုးရိမ်ရပါတယ်၊ တဆိတ်သွားကြည့်ပါရစေ” ဟု ပြောရာတွင် တစ်ယောက်သော အသင်းသားက “ခင်ဗျားတို့ ပြောပုံဖြင့် မနေ့ညက သူခိုးများလေလားဗျာ” ဟု ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဦးထွန်းကြွယ်က “ဟိုက် ဒါဖြင့်မဖြစ်ဘူး၊ လာကြ၊ အားလုံးသွားပြီး ဝိုင်းဖမ်းချေရအောင်” ဟု ပြောရာတွင် မောင်တောက်ထွန်းက “ဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး ထင်တယ် စက်ပိုင်ကြီးခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပြုပြီးသွားကြလျှင် ဒီအကောင် ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်၊ ဒီတော့ကာ စက်ပိုင်ကြီးတို့လူစုက လူခွဲပြီး အိမ်ဘေးက စောင့်ကြ၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အိမ်ထဲဝင်ပြီး ကြည့်ချေမယ်”

ကြွယ်။ ။“ဒီအကြံ ကောင်းတယ်၊ ကိုင်း မောင်တစ်ယောက်တည်း သွားကြည့်၊ ကျုပ်တို့က အိမ်ဘေးက ဝိုင်းပြီးစောင့်မယ်” ထိုကဲ့သို့ စီမံလျက်ရှိကြစဉ် မောင်ကံထူးမှာ ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာထားနှင့် လူများကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွှဲလျက် ရှိလေ၏။

ဦးထွန်းကြွယ်နှင့်တကွ အသင်းသားများသည် သင့်လျော်သော နေရာများမှ ချောင်းမြောင်းကာ စောင့်နေကြစဉ် မောင်တောက်ထွန်းသည် အိမ်တွင်းသို့ တစ်ယောက်တည်း ဝင်သွားလေ၏။

၅ မိနစ်ခန့် ကြာသောအခါ မောင်တောက်ထွန်းသည် တစ်စုံတစ်ရာကိုမျှ တွေ့ခဲ့သည့်လက္ခဏာ မရှိဘဲ အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ရာ ဦးထွန်းကြွယ်သည် ပုန်းအောင်း ရာမှ ထွက်လာ၍-

ကြွယ်။ ။“ဘယ်နယ်လဲ၊ ဘာများတွေ့ခဲ့သလဲ”

ထွန်း။ ။“ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဘာပစ္စည်းမှလည်း မပျောက်ပါဘူး၊ ဗျို၊ ကိုကံထူး ဘယ်လိုလူပုံပန်းလဲဗျ ပြောစမ်းပါဦး”

မောင်ကံထူးမှာ မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ အိမ်ဘက်သို့သာလျှင် စိုက်ငေးကာ ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးထွန်းကြွယ်နှင့်တကွ အသင်းသားများသည် မောင်ကံထူးကြည့်ရာသို့ လိုက်၍ ကြည့်ကြလေရာ ဦးထွန်းကြွယ်၏ အစေခံ ဦးကူးသည် လင်ပန်းတစ်ချပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုက်လျက် အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လာသည်ကို မြင်ကြရ၏။ လင်ပန်း၏ အလယ်၌ကား တစ်စုံတစ်ခုသော ပစ္စည်းပါလာလေရာ အနီးသို့ရောက်သောအခါမှ ဘောကန်ဖိနပ်တစ်ရံ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရလေ၏။

ဦးထွန်းကြွယ်သည် လင်ပန်းနှင့် သေချာစွာ ထည့်၍ ယူလာသော ဘောကန်ဖိနပ်ကို အံ့သြစွာနှင့် ကြည့်နေရာမှ-

“ဒီလူကြီး ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်” ဟု ပြောမိ၏။ အနီးကိုရောက်လာသောအခါ-

ကြွယ် ။ ။“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဒီဟာ ဘာလဲ ဦးကူး”

ကူး ။ ။“မောင်တောက်ထွန်းရဲ့ ဘောကန်ဖိနပ်ပါ ခင်ဗျား”

ထိုအတောအတွင်း မောင်တောက်ထွန်းသည် ပြုံးစိစိလုပ်၍နေသော မောင်ကံထူးအား စားတော့မည်ကဲ့သို့ စိမ်းစိမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

နောက်တစ်ခဏ၌ မောင်တောက်ထွန်းက ‘ခွေးမသား နင်သေပေတော့’ ဟု အံ့ကြိတ်ကာ ပြောလျက် ကျားတိရစ္ဆာန်၏ လျင်မြန်ခြင်းဖြင့် တဟုန်တည်း ခုန်ထွက်၍ မောင်ကံထူး၏ လည်ကုပ်ကို ကိုင်တွန်းလေရာ နှစ်ယောက်သားတို့သည် မြေပေါ်၌ လိမ့်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ အသင်းသားများသည်လည်း လုံးထွေးသတ်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို အတင်းဆွဲ၍ ခွဲကြလေရာ မောင်ကံထူးက ‘ဒီအကောင် မလွတ်စေနဲ့၊ ဖမ်းထား၊ ဖမ်းထား၊ စိန်နားကပ် ခိုးတာ ဒီအကောင်ပဲ’ ဟု မြေကြီးများကို ပါးစပ်မှ ထွေးထုတ်ရင်း ပြောလေ၏။ ၎င်းနောက် မောင်ကံထူးက အစေခံဦးကူးအား ‘ဘယ်မှာလဲဗျို့၊ ထုတ်ပြစမ်း’ ဟု ပြောရာတွင် ဦးကူးသည် လင်ပန်းကို ချထား၍ ဘွတ်ဖိနပ်ပုံမပျက်အောင် လျှိုထားသော ‘တရီး’ ခေါ် သစ်သားကိရိယာကို လက်ယာဘက် ဖိနပ်မှ နုတ်ယူလေ၏။ ၎င်းနောက် ခွာဘက်၌ ရှိသော ခလုတ်ငယ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာတွင် သစ်သားကိရိယာသည် တစ်ပိုင်းတစ်စစီ ကျွတ်ကျသွားပြီးနောက် စိန်နားကပ်သည် ပြုံးပြုံးပြက်သော အရောင်ဖြင့် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ထိုအခါ စက်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းကြွယ်သည် အံ့သြလှသော အမူအရာနှင့် မောင်တောက်ထွန်းအား ကြည့်လျက်ရှိရာ-

ထွန်း ။ ။“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ခိုးတာ မှန်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် ထူလပျစ်နဲ့ ဒီကောင်ဟာ ဘယ်နည်းနဲ့ ရိပ်မိသွားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် အံ့သြလို့ မဆုံးနိုင်ဘူး”

ဦးထွန်းကြွယ်သည် အစေခံတစ်ယောက်ကို ဌာနသို့ စေလွှတ်ပြီး မောင်ကံထူးအား-
“ကိုင်း ပြောပါဦး မောင်ကံထူးရဲ့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ မင်းတွေတာလဲကွဲ့”

ထူး ။ ။“ခင်ဗျားတို့အားလုံး လှေကားကို မင်းကတော်ကြီး ပြတင်းပေါက်မှာ တွေ့တွေ့ချင်း သူခိုးဟာ ဒီလမ်းက လာတယ်လို့ တွေးကြတယ်၊ ကျွန်တော်က ဒီလို မတွေးဘူး”

ကြွယ် ။ ။“ဘယ်နှယ်ကြောင့်”

ထူး ။ ။“လှေကားကို မြေကြီးပျော့ပျော့ထဲမှာ စိုက်ပြီးထောင်ခဲ့လို့ရှိလျှင် မြေကြီးထဲကျပြီး ဝင်သလောက်သာ လှေကားခြေမှာ ရွံ့ပေရမယ်မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ဝင်သလောက်ထက် လျော့ချင်လည်း လျော့မယ်၊ အတိအကျ ပေချင်လည်း ပေမယ်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်ဝင်သလောက် ထက်တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အထက်တက်ပြီး ရွံ့မပေနိုင်ဘူး မဟုတ်လား။ ယခုတော့ မြေကြီးမှာ လှေကားကျွန်ုပ်တို့ တွင်းဟာ ဥ လက်မလောက်သာ နက်တယ်၊ လှေကားမှာပေးထားတဲ့ ရွံ့ရာက တစ်ထွာလောက်ရှိတယ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ဆရာကြီးတို့ရဲ့”

ထိုအခါ မောင်တောက်ထွန်းသည် မိမိ၏ အမှားကို မြင်သောအနေဖြင့် ပြုံးလျက်-
“တော်ပါပေတယ်၊ ပြောပါဦး”

ထူး။ ။“ဒီအချက်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒီလှေကားဟာ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် ပရိယာယ်နဲ့ထားတဲ့ လှေကားပဲလို့ သိရတယ်။ ကောင်းပြီ၊ ဘယ်လို ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်စေသလဲတဲ့။ လှေကားကို မြင်လျှင် လူတွေက အပြင်လူပဲလို့ တွေးကြမယ်။ စင်စစ်မှာ အတွင်းလူ ဖြစ်နေလို့သာပဲ။ အတွင်းလူက ခိုးလို့သာ အပြင်လူခိုးတယ်ထင်အောင် လှေကားကို အထင်မှားစေဖို့ထားခြင်း ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ ရှင်းရဲ့ မဟုတ်လား”

ကြွယ်။ ။“ရှင်းပါပေ မောင်”

ထူး။ ။“ဒီပြင် တစ်ချက်ကလည်း မင်းကတော်ကြီးဟာ မနေ့ညက အထူးသဖြင့် အိပ်ချင်လေတော့ ဘုရားရှိခိုးနေကျ။ ရှိမခိုးနိုင်ဘဲနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတယ်ဆို မဟုတ်လား၊ ဒီလိုဖြစ်ရခြင်းဟာ တစ်ယောက်ယောက် အိပ်ဆေးခတ်တယ်လို့ ကျွန်တော် တွက်မိတယ်။ အကယ်၍ အိပ်ဆေးခတ်ပြန်လျှင် အပြင်လူခတ်နိုင်မလား၊ အိမ်တွင်းလူပဲ ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်ဘူးလား”

ကြွယ်။ ။“မှန်ပါတယ်၊ သို့သော် အိပ်ဆေးဆိုတာ တကယ်ရှိသလား”

ထူး။ ။“ခတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ မော်ဖီးယားလားဗျို့၊ ကိုတောက်ထွန်း”
မောင်တောက်ထွန်းလည်း ဦးခေါင်းညှိတ်၏။

ထူး။ ။“ဘိန်းခတ်ဖို့က ခက်သေးတယ်၊ မော်ဖီးယားက သိပ်လွယ်တာပဲခင်ဗျို့၊ ဒါထက် အိမ်တွင်းလူဖြစ်လျှင် ဘယ်သူဖြစ်မလဲလို့ ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့ ဘောလုံးအသင်းသား ၁၀ ယောက်ဟာ ဓာတ်သိပြီး ဝက်လက်သားချည်းပဲ။ ကိုတောက်ထွန်းတစ်ယောက်ပဲ သူစိမ်းပါတယ်။ ဒီတော့ကာ ဖြစ်ချင်းဖြစ်လျှင် သူစိမ်းထဲက ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က အတပ်စွဲထားတယ်။ သူအိပ်တဲ့ အခန်းထဲက ရေအင်တုံကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ရွံ့ရေတွေ ပေနေတာ ကျွန်တော် တွေ့ရပြန်တယ်။ ဒီအခန်းမှာ သူမှတစ်ပါး အခြားလူ ၄ ယောက် အိပ်တာတော့ မှန်ရဲ့၊ သို့သော် ခုနက သူစိမ်းဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်နဲ့တွဲပြီး ကြည့်လိုက်တော့ အခြားသူမဟုတ်၊ သူ့ကိုပဲ စွပ်စွဲဖို့ရန် ဖြစ်နေပြန်တယ်။ ဒီတော့ကာ စိန်နားကပ်ကို ခိုးတဲ့လူဟာ မောင်တောက်ထွန်းတော့ဖြင့် မှန်ပြီ၊ သို့သော် ဒီပစ္စည်းကို သူဘယ်မှာ ထားသလဲ စဉ်းစားဖို့ လိုပြန်တယ်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားနေခြင်းထက် သူထားတဲ့ပစ္စည်းကို သူကိုယ်တိုင် အပြိုင်လျှင် အကောင်းဆုံး အလွယ်ဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော် အကြံပြုပြန်တယ်။ ဒီတော့ကာ ကျွန်တော်က သူ့တပည့်လိုက်လာသလေး ဘာလေးနဲ့ လုပ်ကြံပြောလိုက်ပြီး ဦးကူးကို ဗီရိုထဲက ချောင်းကြည့်နေဖို့ ကျွန်တော် ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ကိုတောက်ထွန်းက သူခိုးလက်က သူ့ဂုဏ်လုဆိုတာလို သူ့ပစ္စည်းကို သူများ ယူမှာစိုးလေတော့ အိမ်ထဲဝင်ပြီး အကြည့်မှာ ဗီရိုထဲက အောင်းနေတဲ့ ဦးကူးက ဖိနပ်ဖွင့်ကြည့်တာရော ဘာရော အကုန်မြင်လိုက်ရဟန် တူပါတယ်၊ ဟုတ်လား ဦးကူး”

ကူး။ ။“ဟုတ်ပါတယ်”

ထူး။ ။“ဒီပြင် ဘာတွေများလိုသေးသလဲ”

ကြွယ်။ ။“နေပါဦး မောင်ရင်ရယ်၊ ပစ္စည်းဝှက်စရာတွေ ဘာတွေနဲ့ အပြည့်အစုံ လာပုံထောက်တော့ ကျုပ်တို့ ဘောလုံးအသင်းကို သူပါခွင့်ရအောင် ကျုပ်ကို သူတမင် အသိဖွဲ့တာ ထင်ပါရဲ့”

ထူး။ ။“အစစ်ပေါ့ ဦး ခင်ဗျား”

စက်ပိုင်ဦးထွန်းကြွယ်မှာ စိန်နားကပ်ကို ပြန်ရအောင် ပြုလုပ်နိုင်လျှင် သမီးနှင့် ပေးစားပါမည်ဟု ကတိထားလေသောအခါက မဖြစ်နိုင်သော အရာတစ်ခုဟု အောက်မေ့၍ ပြက်ရယ်သဘောနှင့် ကတိထားမိခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရာ ဦးထွန်းကြွယ်မှာ ထားပြီးသော ကတိတစ်လုံး မဖျက်တတ်သော ဝါသနာရှိသည် တစ်ကြောင်း၊ မောင်ကံထူးမှာလည်း သူတစ်ပါးတို့ ထင်မှတ်သည့်အတိုင်း ထူပိန်းသော လူတစ်ယောက်မဟုတ်၊ စင်စစ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်သဘောရသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် မိမိထားမိသော ကတိအတိုင်း တည်ခဲ့စေသတည်း။

သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ အတွဲ ၁၈၊ အမှတ် ၁၁ (ဇန်နဝါရီ၊ ၁၉၃၅) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

ဘဏ်တိုက်လူသတ်မှု

ကျွန်တော် မောင်သိန်းမောင်သည် မိတ်ဆွေကြီး စုံထောက်မောင်စံရှား သေဆုံးပြီးသော်လည်း စုံထောက်ခြင်းကိစ္စ၌ ကိုယ်တိုင် မတတ်ကျွမ်းစေကာမူ ထူးဆန်းသော စုံထောက်မှုများ၌ ကိုယ်တိုင် ကူညီခွင့်ရလျှင် ကူညီခဲ့၍ အကယ်၍ ကိုယ်တိုင် မပါဝင်နိုင်စေကာမူလည်း ပုလိပ်အရာရှိများ၏ မှတ်တမ်းတို့မှ ဆန်းကြယ်သော အမှုများကို ရွေးချယ်လျက် ဝတ္ထုအစီအစဉ်ဖြစ်အောင် ထည့်သွင်း ရေးသားဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ယခုရေးထားလတ္တံ့သော ဝတ္ထုမှာ စုံထောက်မောင်စံရှား၏ အစ်ကို ကိုစံဝင်း စုံထောက်ခဲ့ရသော အမှုဖြစ်လေရာ ၎င်းကိုစံဝင်းမှာ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေ မောင်စံရှားကဲ့သို့ စုံထောက်လုပ်ငန်း သက်သက်ဖြင့် အသက်မွေးမြူသူ မဟုတ်သော်လည်း တွေးတောဆင်ခြင်ခြင်းအရာဌာန၌ ထက်မြက်သော ဉာဏ်စွမ်းရှိကြောင်းမှာ မောင်စံရှားအား နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အကြံပေး၍ ကူညီခဲ့ခြင်းအားဖြင့် ထင်ရှားခဲ့လေပြီ။

တစ်နေ့သော နံနက် ၈ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ကိုစံဝင်းသည် လမ်းလျှောက်ရာမှ ပြန်လာ၍ ကုလားလူမျိုးတို့ အုပ်ချုပ်စီမံသော အင်ဒိုဘားမားဘဏ်တိုက် အနီးသို့ ရောက်သောအခါ ဘဏ်တိုက်မန်နေဂျာ ချက်တာဂျီသည် ပျာယီးပျာယာနှင့် ဘဏ်တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် ကိုစံဝင်းနှင့် အနည်းငယ် သိကျွမ်းဖူးသည်ဖြစ်၍ ကိုစံဝင်းက-

ဝင်း။ ။“စောစောစီးစီး ပျာယီးပျာယာ ရှိလှချေကလားဗျာ။ ဘာကိစ္စများလဲ၊ ဘဏ်ဖောက်မှုများ ဖြစ်နေသလား။”

ဂျီ။ ။“အလို ကိုစံဝင်းပါကလား။ ဘဏ်ဖောက်မှုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ငွေတိုက်ထဲမှာ ကရှိယား ပိတ်မိနေလို့ပါ”

ဝင်း။ ။“ဘယ်တုန်းကလဲ”

ဂျီ။ ။“မနေ့ညကတည်းက ပိတ်မိရက်ဖြစ်နေတယ်။ အခုမှ ထုတ်ရမယ်”

ဝင်း။ ။“ဖြစ်ရလေဗျာ။ ချက်ချင်း ဘာကြောင့် မထုတ်သလဲ”

ဂျီ။ ။“ချက်ချင်း ထုတ်လို့ မရဘူး။ သူ့ အချိန်စေ့မှ ထုတ်လို့ရတယ်”

ဝင်း။ ။“ဆန်းပါပေဗျာ။ ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာကြောင့်လဲ”

ဂျီ။ ။“ဒီလိုဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ငွေတိုက်တံခါးဟာက သူခိုးများ မဖွင့်နိုင်အောင် အမေရိကန် တံခါးမျိုး မှာပြီး တပ်ထားတယ်။ ဒီတံခါးမျိုးက နာရီစက်နှင့် တစ်ခါတည်း ဆက်သွယ်ပြီး လုပ်ထားလေတော့ ၈ နာရီခွဲတိတိမှာမှ ဖွင့်လို့ရတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာဖြင့် သော့နှင့်ဖွင့်လို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မရဘူး။ ဒိုင်းနမိုင်းနှင့် ခွဲပြီးဖွင့်မှပဲ ရမယ်။ မနေ့ညနေက ကရှိယား ဝင်နေတုန်းမှာ တံခါးပိတ်တဲ့လူက မသိလို့ ပိတ်လိုက်မိတယ်ဆို ထင်ပါရဲ့။ ပိတ်လည်းပြီးရော ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး”

ဝင်း။ ။“နို့နေပါဦးဗျာ၊ အထဲမှာ လူရှိကြောင်း ဘယ်နည်းနှင့် ခင်ဗျားတို့ သိသလဲ”

ဂျီ။ ။“ဒီလိုဗျာ။ ငွေတိုက်တံခါးကို ၅ နာရီတိတိမှာ ပိတ်လိုက်တယ်။ ၅ နာရီနှင့် ၅ မိနစ်မှာ ကရှိယားက ငွေတိုက်ထဲမှာ သူ လှောင်မိနေကြောင်း တယ်လီဖုန်းနှင့် ကျွန်တော့်ဆီ ပြောလိုက်တယ်”

ဝင်း။ ။“ငွေတိုက်ထဲမှာ တယ်လီဖုန်း ရှိသလား”

ကျီ။ ။“ရှိတယ်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း လာအပ်တဲ့လူများ သုံးချင်သုံးရအောင် ငွေတိုက်ထဲမှာ တယ်လီဖုန်း ထားရတယ်”

ထိုခဏ၌ ချက်တာဂျီသည် နာရီကိုကြည့်ရာ ၈ နာရီ ၂၅ မိနစ် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရ၍-
ကျီ။ ။“ကိုင်း ဒါဖြင့်လော။ ကျွန်တော်တို့ ငွေတိုက်တံခါး ခင်ဗျား မြင်ဖူးအောင် ဝင်ကြည့်လှည့်။
၈ နာရီခွဲလျှင် ကရိုယားကို ဖွင့်ထုတ်ရမယ်”

ကိုစံဝင်းလည်း ထူးဆန်းသော ၎င်းတံခါးမျိုးကို မမြင်ဖူးသည်ဖြစ်၍ ချက်တာဂျီနှင့်အတူ ဘဏ်တိုက်ထဲသို့ ဝင်၍ လိုက်လေ၏။ ဝင်သွားကြစဉ်-

ကျီ။ ။“ကျွန်တော် ထင်တော့ဖြင့် တံခါးပိတ်တဲ့လူက သိလျက်နှင့် တမင် နှပ်တယ်လို့ ထင်တယ်”

ဝင်း။ ။“နှပ်လို့ ရှိရင်လည်း တော်တော် ယုတ်မာတဲ့လူပဲ။ ကရိုယားက သူများနှင့် မတည့်ဘူးလား”

ကျီ။ ။“မတည့်လောက်အောင်တော့ မရှိပါဘူးဗျာ။ အလုပ်အကိုင်လည်း ရိုးရိုးမတ်မတ်နှင့် လုပ်ပြီး စိတ်သဘောလည်း တော်တော်ရိုးတဲ့ လူပဲ။ သို့သော် စည်းကမ်းနည်းလမ်းတော့ဖြင့် တော်တော်ကျနအောင် လုပ်ချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ။ ဒီအတွက် တစ်ခါတစ်ခါ စကားများကြတယ်”

ချက်တာဂျီနှင့် ကိုစံဝင်းတို့သည် ဘဏ်တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ကြပြီးနောက် ငွေတိုက်တံခါးကြီး ရှိရာသို့ လျှောက်သွားကြလေရာ ရှေးဦးစွာ သံတိုင်များ ကာထားသော တံခါးကြီးကို ဖွင့်ပြီးမှ စက်တံခါးသို့ ရောက်ကြလေ၏။ ၎င်းစက်တံခါးမှာ စက်ဝိုင်းပမာဏရှိလေရာ တံခါးအနီး၌ ဒရဝမ်တစ်ယောက်နှင့် ကုလားစာရေးတစ်ယောက် ရပ်လျက်ရှိနေကြလေ၏။ မန်နေဂျာက စာရေးအား-

“မနေ့ညနေက ငွေတိုက်တံခါးကို မင်းတို့ပိတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လူ ရှိ မရှိကို မင်းတို့ ဝင်ပြီး မကြည့်ဘူးလား”

“ခါတိုင်း ဒီအချိန်မှာ ကရိုယား မရှိ...”

“နားမလည်ဘူး၊ တံခါးပိတ်ခါနီးမှာ သေသေချာချာ ဝင်ကြည့်ရမယ်လို့ ငါ ပြောမထားဘူးလား”

“ပြောထားပါတယ်။ သို့သော် ကျွန်တော် မနေ့က အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိလို့ အလျင်စလို ပိတ်မိပါတယ်”

“ရှိစေ၊ ကိုင်း ၈ နာရီ ခွဲပြီ၊ တံခါးဖွင့်ကြတော့”

ထိုအခါ အဗ္ဗဒူလာ အမည်ရှိ စာရေးနှင့် ဒရဝမ်တို့သည် သော့နှစ်ချက်ခတ်ထားသော တံခါးကို ဖွင့်၍ ခလုတ်များကိုလည်း နှစ်ခု သုံးခုမျှ နှိပ်လိုက်ကြလေရာ နောက်ဆုံးခလုတ် နှိပ်လိုက်သောအခါ၌ တံခါးသည် မိုးချွန်းသံကဲ့သို့ မြည်လျက် ရဟတ်ကဲ့သို့ ချာလပတ်လည်ပြီးလျှင် မြေအောက်သို့ ဆင်းသွားလေ၏။

ငွေတိုက်တွင်း၌ကား မှောင်လျက်ရှိရာ မန်နေဂျာသည် ဓာတ်မီးခလုတ်တစ်ခုကို လက်နှင့်စမ်း၍ နှိပ်သော်လည်း မီးမပွင့်ခဲ့ချေ။ ထိုအခါ မန်နေဂျာက ကရိုယား၏အမည်ကို ဖတ်ခေါ်လေရာ ပဲ့တင်သံမျှသာ ပြန်လာ၍ ထူးခြင်းကား မရှိချေ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ ထူးဆန်းလှချေကလား။ အိပ်ပျော်နေပြီ မှတ်တယ်” ဟု ပြောလျက် ချက်တာချီသည် မီးခြစ်ကို ခြစ်ပြီးနောက် ငွေတိုက်တွင်းသို့ ရှေ့ဆုံးမှ ဝင်သွားလေရာ ကိုစံဝင်းနှင့် အခြားလူများလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေ၏။ မီးခြစ်ဆံ ကုန်လုနီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြမ်းပေါ်၌ ပက်လက်လန်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၍ နောက်တစ်ဆံ ခြစ်၍ ကြည့်ပြန်ရာ မန်နေဂျာက-

“ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ့လူ အိပ်ပျော်နေသကိုး” ဟု ပြော၍ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ၎င်းနောက် အဗ္ဗဒူလာက လှုပ်၍ နှိုးလေရာ ကရိုယားမှာ မလှုပ်မရှား ရှိနေသဖြင့် အားလုံး ထိတ်လန့်ကြလေ၏။ ချက်တာချီသည် မီးခြစ်တစ်ဆံကို ခြစ်ပြန်၍ မျက်နှာကို ကြည့်ရှုရာတွင် နဖူး၌ အပေါက်ဝိုင်းလေးတစ်ခုရှိလျက် သွေးများ အနံ့အပြားရှိနေသည့်ပြင် အိပ်ပျော်ခြင်းမဟုတ်၊ အလောင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့မြင်ကြလေ၏။

ထိုအခါ မန်နေဂျာသည် ဒရဝမ်အား မီးအိမ်တစ်ခု ယူခဲ့ရန် အမိန့်ပေး၍ အလောင်းကို မီးရောင်တွင် ကြည့်ရှုကြလေရာ အလောင်း လက်ယာဘက် လက်တွင် ခြောက်လုံးပြူး သေနတ် တစ်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်လုံးကြောင်တောင်နှင့် အမိုးသို့၏ မျှော်ကြည့်နေဘိသည့်အလား ရှိနေလေ၏။

- ကျီ။ ။ “အကျိုးနည်းပါပြီဗျာ။ ကြောက်တာနှင့် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေပါပြီဗျာ”
- ဝင်း။ ။ “(အလောင်းကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်) “သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ မဟုတ်ဘူး။ လူသတ်လို့ သေတဲ့ အလောင်းပဲ”
- ကျီ။ ။ “ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ၊ ဒီငွေတိုက်ထဲကို ဘယ်သူက ဝင်ပြီး သတ်နိုင်ဦးမှာလဲ”
- ဝင်း။ ။ “မဝင်နိုင်တော့မှ ရှိရမယ်။ သတ်တာတော့ အမှန်ပဲ”

ထိုခဏ၌ ဘဏ်တိုက်၏ ဒုတိယ မန်နေဂျာ ဆင်နယ်ယံဆိုသူသည် ငွေတိုက်ထဲသို့ ဝင်လာရာ ပျာယီးပျာယာနှင့် ချဉ်းကပ်၍-

- ယယ်။ ။ “ဘာလဲ၊ ဘာလဲ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”
- ကျီ။ ။ “ကြည့်တော့လေ ကရိုယား သေပြီကော”
- ယယ်။ ။ “တန်တော့၊ ငွေများမှ စေ့ပါရဲ့လား မဆိုနိုင်ဘူး”
- ကျီ။ ။ “ဟုတ်တယ် ဆင်နယ်ယယ်၊ စာရင်းစာအုပ်တွေ ချက်ချင်း သွားစစ်စမ်း”

ဒုတိယ မန်နေဂျာလည်း ထွက်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် မန်နေဂျာသည် ကိုစံဝင်း၏ အကြံပေးချက်အရ ဒရဝမ်တစ်ယောက်ကို ဌာနသို့ စေလွှတ်လေ၏။ ဒရဝမ် ထွက်သွားပြီးနောက်-

ကျီ။ ။“ကိုစံဝင်းက အဖြစ်အပျက်ကို အသေအချာ မသိလို့ လူသတ်တယ်လို့ ပြောနေဟန် ရှိတယ်။ ကရီယားဟာ မနေ့ညနေ ငါးနာရီကတည်းက ငွေတိုက်ထဲမှာ လှောင်မိနေတာပျ။ ဒီတော့ကာ မနေ့ညနေ ငါးနာရီနှင့် ဒီကနေ့ မနက် ၈ နာရီခွဲအတွင်းမှာ ဒီငွေတိုက်ထဲကို တစ်ယောက်ယောက်က ဝင်ပြီး သတ်တယ်ဆိုလို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူးပျ”

ဝင်း။ ။“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ သို့သော် ခင်ဗျား ကရီယားဟာ လူသတ်လို့ သေတာတော့ ကေန်မှချပဲ”

ကျီ။ ။“သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်နှင့်တကွ တွေ့နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီထက် ဘယ်နှယ် ထင်ရှားနိုင်မှာလဲ”

ဝင်း။ ။“ငွေတိုက်ထဲကို ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်ဘူးလို့ ခင်ဗျားပြောတာလည်း မှန်တယ်။ လူသတ်လို့ သေတယ်လို့ ကျုပ် ပြောတာလည်း မှန်တယ်”

ကျီ။ ။“နှစ်ယောက်စလုံးတော့ မမှန်နိုင်ဘူးပျ။ တစ်ယောက်ယောက်တော့ လွဲရမယ်”

ဝင်း။ ။“နှစ်ယောက်စလုံးပဲ မှန်တယ်”

ကျီ။ ။“ဘယ်နှယ်ဟာလဲဗျာ”

ဝင်း။ ။“သေနတ်ဒဏ်ရာကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ ကြည့်လျှင် ဒဏ်ရာပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယမ်းကျွမ်းနေတာကို ခင်ဗျား မတွေ့ဘဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူမဆို သေနတ်ကို လက်မှာ ကိုင်ပြီး ကိုယ့်နဖူးကို ကိုယ် ပစ်မယ်လို့ဆိုရင် ဒဏ်ရာနားမှာ ယမ်းကျွမ်းနေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်ပျ။ နဖူးကိုတော့ပြီး သေနတ်နှင့်ပစ်လို့ရှိရင် ယမ်းမကျွမ်းဘဲ ခံနိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပစ်ရာမှာ ၅ ပေ ၆ ပေ လောက်က ခွာပြီး ပစ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူးပျ။ ယမ်းကျွမ်းတဲ့အရာ မတွေ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပစ်တယ်လို့ ကျုပ် ဆိုလိုတယ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းက ပစ်ခဲ့လို့ရှိရင်လည်း သူ့ကိုယ်သူပစ်တာ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က ပစ်သတ်ခြင်း ဖြစ်ရမယ်”

ကျီ။ ။(ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် သပ်လျက်) “ခင်ဗျားပြောတာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ။ သို့သော် ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးလို့ကို မရနိုင်သေးဘူး”

ဝင်း။ ။“ရချိန်တန်တော့ ရပါလိမ့်မယ်လေ”
၎င်းနောက် မန်နေဂျာသည် ပျက်နေသော ဓာတ်မီးများကို ပြင်ဆင်ရန် အမိန့်ပေးလေ၏။

ဌာနအုပ်မောင်အုန်းကြွယ် ရောက်လာလေလျှင် ၎င်းသည် အလောင်းကို ကြည့်၍ လက်၌ ကိုင်ထားသော သေနတ်ကို မြင်သဖြင့်-

ကြွယ်။ ။“သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတာ အမှန်ပဲ။ ငွေစာရင်းများ စစ်ပြီးပြီလား”

ကျီ။ ။“စစ်တုန်းပါပဲ”

ကြွယ်။ ။“တစ်ယောက်တည်း လှောင်မိနေလေတော့ လန့်ပြီး လုပ်မိရာ လုပ်ရှာတယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ”

ကျီ။ ။“ဒီက ကိုစံဝင်းကတော့ လူသတ်လို့ သေတယ် ပြောနေတယ်”

ကြွယ်။ ။“ဪ ဦးစံရှားအစ်ကို ဦးစံဝင်း မှတ်တယ်။ ဦးစံရှားတစ်ယောက် မရှိတော့တာ တယ်ဝမ်းနည်းတယ်ပျ။ သို့သော် ဒီအမှုဟာတော့ လူသတ်မှု မဟုတ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ”

ဝင်း။ ။“လူသတ်မှု အစစ်ပဲ။ ယမ်းကျွမ်းတဲ့ အရာမှ မရှိဘဲ”

ကြွယ် ။ ။“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ သို့သော် သေနတ်ကို ကြိုးနှင့်ချည်ပြီး ခလုတ်ကြိုးနှင့် ဆွဲရင်ကောဗျာ”

ဝင်း ။ ။“ဟုတ်ပါရဲ့။ ခလုတ်ကြိုးနှင့်ဖြုတ်လို့ နဖူးမှာ ဒဏ်ရာနှင့် သေပြီးတဲ့နောက်မှ အလောင်းကထပြီး ကြိုးကိုမျို။ သေနတ်ကိုဖြုတ်၊ လက်မှာ ကိုင်ပြီးတော့မှ ပြန်လှဲအိပ်ဟန်ရှိရဲ့။”

ကြွယ် ။ ။“ဒီအထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပိတ်နေပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘယ်သူက ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး သတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ အထဲမှာ မလှောင်မိခင် သတ်ထားရင်တော့ မပြောတတ်ဘူး။”

ကျီ ။ ။“ဒီလိုလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လှောင်မိနေပြီးတဲ့နောက်မှ ကျွန်တော့်ကို တယ်လီဖုန်းနှင့် လှမ်းပြောသေးတယ်”

ကြွယ် ။ ။“ခက်လှချည်ကလားဗျာ”

ဝင်း ။ ။“မခက်နှင့်လေ။ သူ့ကိုယ်သူ သတ်တာနှင့်တူအောင် သေသေချာချာ စီစဉ်ပြီးမှ သတ်တဲ့ လူသတ်မှုဗျာ”

ထိုခဏ၌ ဒုတိယ မန်နေဂျာ ဆင်နယ်ယယ်သည် ပျာယီးပျာယာနှင့် ဝင်လာ၍ ချက်တာဂျီနှင့် စကားတီးတိုးပြောလေ၏။ ထိုအခါ ချက်တာဂျီသည် မိမိဆံပင်ကို ဆွဲ၍ ဖွလျက်-

“ဂျေးဒမ်ဘလက်ဒီ၊ ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ။ ငွေ တစ်သိန်းလောက် စာရင်းမှာ ကွာနေသတဲ့။ အားလုံး ဒုက္ခရောက်ဖို့ပဲ”

ဝင်း ။ ။“များလှချည်လားဗျာ”

ကျီ ။ ။“ယုံကြည်လို့ လွှဲအပ်ပြီးထားလေတော့ သူ လုပ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ”

ဝင်း ။ ။“ခင်ဗျားတို့ မသိဘဲ သူ ဘယ်လောက်ကြာအောင် လိမ်နိုင်မလဲ”

ကျီ ။ ။“ခုနှစ်ရက် တစ်ပတ်လောက်ပေါ့ဗျာ”

ကြွယ် ။ ။“ဟာ ဒါဖြင့် ဒီရက်အတွင်းမှာ ဒီငွေတွေကို ကုန်အောင် သူ မသုံးနိုင်သေးဘူး။ သူ နေတဲ့အခန်းမှာ ကျုပ် သွားပြီး ရှာလိုက်ဦးမယ်”

ဝင်း ။ ။“ရှာလျှင် ကျုပ်တစ်ခု မှာလိုက်မယ်။ ကရိုယားအိပ်တဲ့ မွေရာထဲမှာရှာဗျီ။ တစ်ခုခုတော့ တွေ့လိမ့်မယ်”

ကြွယ် ။ ။“ဒါဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ သတ်ကြောင်း ခင်ဗျား ကျေနပ်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝင်း ။ ။“မကျေနပ်ပါဘူး။ လူသတ်တာပါပဲ”

ကြွယ် ။ ။“သူ့အခန်းမှာ ငွေတွေတယ် ဆိုရင်”

ဝင်း ။ ။“တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင် လေးငါးထောင်လောက်တော့ တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ကြွယ် ။ ။“ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဗျာ”

ဝင်း ။ ။“သွားပါ။ ရှာသာ ရှာချေပါ”

ဌာနအုပ် ထွက်သွားပြီးသည်နောက် ကိုစံဝင်းသည် မန်နေဂျာ ချက်တာဂျီနှင့် အတူထွက်လာ၍ မန်နေဂျာ၏ ဖိတ်ကြားချက်အရ ၎င်း၏ အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်၍ အမှုအကြောင်းကို ဆက်လက်ဆွေးနွေးလျက် ရှိကြလေ၏။

ဝင်း ။ ။“သေနတ်က ဘယ်သူ့သေနတ်လဲ”

ကျီ။ ။“ဘက်တိုက်မှာ အရေးရှိလျှင် ရနိုင်အောင် လိုလိုမယ်မယ် ထားရတဲ့ သေနတ်ပါပဲ”
 ဝင်း။ ။“ဘယ်သူများ ကိုင်ခွင့် ရပါသလဲ”
 ကျီ။ ။“အရေးရှိလျှင် တိုက်သားထဲက ဘယ်သူမဆို ကိုင်နိုင်အောင် အလွယ်တကူ ပီရီနှင့် ထားပါတယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုပြောပြော ကျွန်တော်တော့ သူ့ကိုယ်သူ သတ်တယ် ထင်တာပဲ”
 ဝင်း။ ။“ကျုပ်က ဒီလို မထင်ဘူး။ ကျုပ် ထင်ပုံကတော့ တိုက်သား တစ်ယောက်ယောက်က ငွေကို အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ်ပြီး ကရိုယား သိလေတော့ ပြန်ထည့်ဖို့ ပြောရာမှ တစ်ရက် တစ်ရက်နှင့် ရက်လွဲပြီး နောက်ဆုံးကျတော့ ကရိုယားကို အသေသတ်၊ သူ့ကိုယ်သူ သေအောင်လုပ်တယ်လို့ ထင်အောင် စီမံနိုင်လို့ရှိရင် ငွေအတွက်ဟာလည်း ကရိုယားအပေါ်မှာ သတ္တုချပြီးသားကိုးဗျ”
 ကျီ။ ။“ဒီဟာက ခင်ဗျား တွေးတောချက်ကိုဗျ။ ဒီလို ဖြစ်နိုင်ဖို့ အကိုးအကား ဘယ်နှစ်ချက် ခင်ဗျား တွေ့လို့လဲ”
 ဝင်း။ ။“သုံးချက် ကျုပ် တွေ့တယ်။ သို့သော် ဟိုနေ့က တံခါးပိတ်တဲ့ ဒရဝမ်နှင့် စာရေးကို ခေါ်လိုက်စမ်းဗျာ။ ကျုပ် မေးစရာကလေး နည်းနည်း ပေါ်လာတယ်”

မန်နေဂျာသည် ကိုစံဝင်းအလိုသို့ လိုက်၍ ဒရဝမ်နှင့် စာရေး အဗ္ဗဒူလာတို့ကို ဆင့်ခေါ်စေရာ ၎င်းတို့သည် မကြာမီ ရောက်လာကြလေ၏။

ဝင်း။ ။“ဟေ့ ဒရဝမ်၊ မနေ့က ငွေတိုက်တံခါးပိတ်တော့ မင်းနှင့်အဗ္ဗဒူလာနှင့်၊ ဘယ်သူက အရင် ရောက်သလဲ”
 ဝမ်။ ။“ကျွန်တော် အရင်ရောက်တယ်”
 ဝင်း။ ။“ဘယ်အချိန်မှာ မင်းရောက်သလဲ”
 ဝမ်။ ။“၄ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာ ကျွန်တော် ရောက်တယ်”
 ဝင်း။ ။“ဘယ်လောက်ကြာမှ အဗ္ဗဒူလာ ရောက်လာသလဲ”
 ဝမ်။ ။“များများ မကြာဘူး။ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ်”
 ဝင်း။ ။“ရောက်ပြီးနောက် မင်းတို့ စောင့်နေသလား”
 ဝမ်။ ။“ဟုတ်ပါတယ်”
 ဝင်း။ ။“ဒီအတောအတွင်း မင်း ဘယ်မှ မသွားဘူးလား”
 ဝမ်။ ။“မသွားပါ။ သို့သော် ကရာနီဆပ်က မင်အိုးမှာ မင်မရှိတဲ့အတွက် မင်ထည့်ခိုင်းလို့ မင်သွားထည့်ရပါတယ်”
 ဝင်း။ ။“ဘယ်လောက်ကြာသလဲ”
 ဝမ်။ ။“မကြာလှပါဘူး။ တစ်မိနစ်လောက်ပဲ ကြာမယ် ထင်တယ်”
 ဝင်း။ ။“(အဗ္ဗဒူလာဘက်သို့ လှည့်၍) “ဘယ့်အတွက် မင်ထည့်ခိုင်းလိုက်သလဲ”
 လာ။ ။“နေ့လယ်က ငွေတိုက်ထဲမှာ ပစ္စည်းအပ်ဖို့ ဝင်တဲ့ လူစာရင်းကို ငွေတိုက် မပိတ်မီ နေ့တိုင်း ကျွန်တော့် စာအုပ်မှာ ရေးသွင်းရပါတယ်။ အမည်စာရင်းကို ရေးမယ်လုပ်တော့ မင်အိုးမှာ မင် မရှိတာနဲ့ အထည့်ခိုင်းရပါတယ်”
 ဝင်း။ ။“ဒရဝမ် မရှိခိုက်မှာ ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ”
 လာ။ ။“ကျွန်တော် စောင့်နေပါတယ်”
 ဝင်း။ ။“ဘယ်မှ မထွက်ဘူးလား”
 လာ။ ။“မထွက်မိပါ”
 ဝင်း။ ။“မှန်မှန်ပြောပါ။ မေ့နေရင်လည်း စဉ်းစားပါဦး။ ဒီအချက်က သိပ်အရေးကြီးတယ်”

အဗ္ဗဒူလာသည် ကြောက်ရွံ့သောအမူအရာနှင့် မန်နေဂျာအား လှမ်း၍ ကြည့်၏။

လာ။ ။ “ခဏကလေး ထွက်သွားပြီး ပစ္စည်းထားတဲ့ ချောင်ထဲကို ဝင်မိပါတယ်”

ဝင်း။ ။ “အဲဒီလိုပြောပါ။ ဘာကိစ္စလဲ”

လာ။ ။ “ဆေးလိပ်သောက်ချင်လို့ ခင်ဗျာ”

ဝင်း။ ။ “ခင်ဗျားတို့ ဘဏ်တိုက်အလုပ်က ဆေးလိပ် မသောက်ရ ဘာမသောက်ရနှင့် တယ်ကျပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ။ သို့သော် မန်နေဂျာ မြည်မှာကိုလည်း မကြောက်နှင့်တော့။ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ နေခင်းမှာလည်း ဆေးလိပ်သောက်ဖို့ ခင်ဗျား ခဏခဏ ထွက်တတ်တယ် မဟုတ်လား”

လာ။ ။ “မှန်ပါတယ်”

ဝင်း။ ။ “ဒီအကြောင်းကို ဒီပြင်လူတွေ သိသလား”

လာ။ ။ “သိကြပါတယ်။ လူတိုင်းလို ဟိုနေရာသွားပြီး သောက်တတ်ကြပါတယ်”

ဝင်း။ ။ “ကိုင်း ဒါဖြင့် ကျုပ် သိချင်တဲ့ အချက် သိရပြီ။ တော်ပါပြီ”

ကျီ။ ။ “ဘာ ခင်ဗျား သိရသလဲ”

ဝင်း။ ။ “မနေ့ညနေက ၅ နာရီထိုးခါနီး အချိန်မှာ ငွေတိုက်ပေါက်မှာ လူစောင့်မရှိဘဲ ခဏလောက် လစ်လပ်ပြီးနေတဲ့အကြောင်း ကျုပ် သိရတယ်”

ကျီ။ ။ “ဒါ ဘာဆိုသလဲဗျာ”

ဝင်း။ ။ “ဘယ့်နယ် မဆိုသလဲ။ အထဲမှာ ကရိုယား ပိတ်မိနေတာ ဒီအတွက်ကြောင့်ပေါ့ဗျာ။ သို့သော် နေဦး၊ နောက်မှ ရှင်းပြောမယ်။ ဒါထက် နေပါဦး အဗ္ဗဒူလာ၊ ဘယ့်နယ်ကြောင့် တံခါးပိတ်ခါးနီးမှာ ငွေတိုက်ထဲ သေသေချာချာ မကြည့်သလဲ”

လာ။ ။ “မကြာခင်ကတွင် ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိလို့မို့ လူမရှိတန်ဘူး အောက်မေ့ပြီး အရင်စလို ပိတ်မိပါတယ်”

ဝင်း။ ။ “ဘာကြောင့် ဒါလောက် အရင်လိုသလဲ”

လာ။ ။ “ဘောလုံးပွဲ မမီမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

ဝင်း။ ။ “(မန်နေဂျာဘက်သို့လှည့်၍) “ကျုပ် ထင်တဲ့အတိုင်း အားလုံးကိုက်နေပြီ မင်အိုမှာ မင်မရှိလေတော့ ဒရဝမ်ကို မင်ထည့်ခိုင်းဖို့ ကိစ္စဖြစ်ပေါ်ရမယ်။ ဒရဝမ် မရှိခဲ့လျှင် အဗ္ဗဒူလာဟာ ဆေးလိပ်သောက်သွားဖို့နှင့် မသွားဖို့၊ သွားဖို့က အပုံကြီး လမ်းများတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလူသတ်မှုကို စီစဉ်တဲ့လူဟာ အပုံကြီး ဉာဏ်သွားတဲ့ လူပဲလို့ ကျုပ် ဆိုချင်တယ်”

ကျီ။ ။ “ကျွန်တော်ဖြင့် ယခုတောင် ဘာမှ မရိပ်မိသေးပေါင်ဗျာ ”

ဝင်း။ ။ “နေဦးလေ၊ ရိပ်မိပါလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုဗျာ...”

ထိုခဏ၌ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဆင်နယ်နှင့် ဌာနအုပ်မောင်အုန်းကြွယ်တို့ ဝင်လာကြလေရာ ဌာနအုပ်သည် စက္ကူတစ်လိပ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်လေ၏။

ကြွယ်။ ။ “ဒီဟာ ကျွန်တော် ကရိုယားမွေရာထဲက တွေ့ခဲ့တယ်။ ၁၀၀ တန် စက္ကူ အချပ် ၅၀ ဆိုတော့ ငွေ ၅၀၀၀ ဖိုးပဲ”

ဝင်း။ ။ “ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

ကြွယ်။ ။ “ဒီငွေကို ကရိုယား ကိုယ်တိုင်ထားတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဝင်း။ ။ “မဟုတ်ပါဘူး”

ကြွယ်။ ။ “(ခေါင်းကို ကုတ်လျက်) “တယ်ရှုပ်တဲ့ လူပဲဗျာ။ ခင်ဗျားက အခုထက်ထိ ဒီအမှုကို လူသတ်မှု လုပ်ချင်နေသေးတာကိုးဗျာ။ သူ မထားလျှင် ဘယ်သူထားသလဲဗျာ”

ဝင်း။ ။“ကရိုယားကို သတ်တဲ့လူက ကရိုယားယူတယ် ထင်အောင်လို့ သူ့အိပ်ရာထဲမှာ ငွေတစ်ချို့တစ်ဝက် သွားပြီးထားတယ်လို့ ကျုပ် ဆိုတယ်”

ကြွယ်။ ။“ဆိုချင်တာ ဆိုတော့လေ။ ကျွန်တော်တော့ဖြင့် ဉာဏ်မမီဘူး”

ထိုအခါ ကိုစံဝင်းသည် စာရွက်တစ်စုပေါ်၌ စာအနည်းငယ်ကို ရေး၍ မောင်အုန်းကြွယ်အား လှမ်းပေးပြီးလျှင်-

“ဒီစာရွက်မှာ ပါတဲ့အတိုင်း သွားကြည့်ချေစမ်းဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်အုန်းကြွယ်လည်း စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်၍ ကိုစံဝင်း၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ပြီး နောက် ထွက်သွားလေ၏။

မောင်အုန်းကြွယ် ထွက်သွားလေလျှင် ကိုစံဝင်းသည် ထိုဘက်တိုက်မှာ မိမိ၏ ဘက်တိုက်ဖြစ်သည့်အနေမျိုးနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ညှိသောက်၍ အခြားသူများအားလည်း ထိုင်ကြရန်ပြောလေ၏။ လူအားလုံး ထိုင်နေကြလျှင်-

ဝင်း။ ။“အမှုသွားနေပုံက ဒီလိုကိုးဗျ။ ဘက်တိုက်က ကရိုယားဟာ ဘယ်သူမှ မဝင်နိုင်တဲ့ ငွေတိုက်ထဲမှာ လှောင်မိပြီး သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့ သေနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့အိပ်ရာမှာလည်း ငွေတွေ့တယ်။ ဘက်တိုက်မှာလည်း ငွေပျောက်တယ်ဆိုတော့ ဒီကရိုယားဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေတယ်လို့ တွေးဖို့ရာရှိပေတာပဲ။ သို့သော် ဒဏ်ရာမှာ ယမ်းကျွမ်းရာ မရှိခြင်းက တစ်ကြောင်း၊ မနက်က ကျုပ်တို့ ဝင်လာတော့ ငွေတိုက်ထဲက ဓာတ်မီးတွေ ဖျက်ထားတာ တွေ့ရတာက တစ်ကြောင်း၊ ဒီနှစ်ကြောင်းကြောင့်သာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်ခြင်းမဟုတ်၊ သူတစ်ပါးသတ်လို့ သေခြင်းဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ် ဆိုခြင်းဖြစ်တယ်”

ကျီ။ ။“ဓာတ်မီးငြိမ်းပြီး ငွေတိုက်ထဲ လူဝင်တယ်လို့...”

ဝင်း။ ။“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျာငွေတိုက်ဟာ တံခါးပိတ်ပြီးလျှင် အချိန်မစေ့ဘဲ ဖွင့်လို့ မရဘူးဆိုတာ၊ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်။ ဓာတ်မီးပျက်တယ်ဆိုတာ ခက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မီးသီးတစ်ခုဖြုတ်ပြီး မောင်းချခါးဦးနဲ့ အခေါင်းထဲ ကလန့်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။ ဒီလူဟာ မီးကို ဘာကြောင့် ငြိမ်းရသလဲဆိုတော့ မီးမငြိမ်းဘဲနဲ့ မဖြစ်နိုင်လို့ ငြိမ်းရခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျုပ် သိသမျှတော့ဖြင့် ကရိုယားကို သတ်တဲ့လူဟာ ဘက်တိုက်ကငွေကို လိမ်ပြီးနောက် ကရိုယားက သိလေတော့ ငွေကို ပြန်ထည့်ပါမယ်ဆိုပြီး ကရိုယားကို ငွေတိုက်ထဲခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်ရမယ်။ အကယ်၍ ခေါ်သွားပြန်လျှင် ငွေတိုက်ကို သူတို့ဝင်တာ တခြားလူ မမြင်စေရအောင် မင်အိုးမှာ မင်မရှိအောင် သွန်ထားပြီး ဒရဝမ်ကို မင်ထည့်ခိုင်းလျှင် အဗ္ဗဒူလာ ဆေးလိပ်သောက်ထွက်မှာ သိလေတော့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးထားတဲ့ လက္ခဏာနဲ့ တူတယ်”

ထိုခဏ၌ မောင်အုန်းကြွယ် ဝင်လာ၍ မောင်စံဝင်းအား စာတစ်ရွက်နှင့် အထုပ်တစ်ခုကို ပေးလေရာ ကိုစံဝင်းသည် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် ဌာနအုပ်အား “ကိုအုန်းကြွယ် တံခါးပေါက်က ခင်ဗျားရပ်နေဗျာ” ဟု ပြောသဖြင့် မောင်အုန်းကြွယ်သည် ခိုင်းစေသည့်အတိုင်း ရပ်နေလေ၏။

ဝင်း။ ။“မနေ့ညနေက ၅ နာရီအချိန်မှာ ကရိုယားက ခင်ဗျားကို တယ်လီဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောတယ်ဆို”

ကျီ။ ။“ဟုတ်ပါတယ်”

ဝင်း။ ။“အဲဒါ သူ့သဘောအလျောက် ပြောရခြင်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ သတ်မယ့်လူက အပြောခိုင်းလို့ ပြောရခြင်းဖြစ်တယ်”

ကျီ။ ။“ဘယ်နှယ်ကြောင့်လဲဗျာ”

ဝင်း။ ။“သတ်တဲ့လူက တော်တော်ညှဏ်သွားတဲ့ လူပဲ။ အကယ်၍ ငွေတိုက်ထဲမှာ ကရိုယားအလောင်းကို တွေ့ခဲ့လျှင် သတ်ပြီးမှ သွင်းထားခြင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့ တွေးတောစရာ ရှိမှာစိုးလို့ ငွေတိုက်ထဲမှာ အရှင်လတ်လတ်ရှိနေကြောင်း သက်သေခံရစေဖို့ သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီး အပြောခိုင်းလို့ ပြောရတာဗျာ”

ကျီ။ ။“ဘယ်သူက ချိန်သလဲ”

ဝင်း။ ။“သတ်တဲ့လူက ချိန်တာပေါ့”

ကျီ။ ။“သူ ဘယ်နှယ်ဝင်သလဲ”

ဝင်း။ ။“ခက်နေပါပြီ။ နောက်မှ ဝင်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ တံခါးမပိတ်ခင်က ကရိုယားနဲ့အတူတူ ဝင်တာပေါ့”

ကျီ။ ။“ဒီနေ့မနက် ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတော့ ငွေတိုက်ထဲမှာ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ပါပဲကလားဗျာ”

ဝင်း။ ။“ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး တွေ့နိုင်မလဲ။ ဓာတ်မီးပျက်နေလို့ မှောင်နေတယ် မဟုတ်လား။ မနက်က ငွေတိုက်ဖွင့်တော့ ဘယ်သူအရင်ဆုံး ဝင်လာသလဲ”

ကျီ။ ။“အဗ္ဗဒူလာ”

ဝင်း။ ။“သူတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ တံခါးဖွင့်တော့ သူ အပြင်မှာ ရှိတယ်။ ဒီပြင်ကော”

ကျီ။ ။“ဆင်နယ်”

ဝင်း။ ။“အဲဒါပဲ”

ထိုခဏ၌ လက်ထောက်မန်နေဂျာ ဆင်နယ်သည် ကုလားထိုင်မှ ရုတ်တရက်ထ၍ တံခါးပေါက်သို့ ပြေးလေရာ ဌာနအုပ် မောင်အုန်းကြွယ်က လည်ကုပ်ကို ဖမ်းကိုင်ထားလိုက်လေ၏။

ကိုစံဝင်းသည် မောင်အုန်းကြွယ်ပေးသော အထုပ်ကို ဖြေကြည့်ရာ ငွေစက္ကူ ၁၀၀ တန် အချပ် ၉၀၀ ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းမှာ ကိုစံဝင်း၏ အမိန့်အရ မောင်အုန်းကြွယ်က ဆင်နယ်၏ နေအိမ်သို့ သွားရောက်ရှာဖွေတွေ့ရှိ ယူငင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မန်နေဂျာနှင့်တကွ ဘဏ်တိုက်တစ်တိုက်လုံးမှာ လူသတ်မှု လက်သည် ပေါ်ပေါက်လာသည့်ပြင် သတ်သူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဘဏ်တိုက်တွင် လက်ထောက် မန်နေဂျာလုပ်သူပင် ဖြစ်သောကြောင့် အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်သွားလေရာ ကိုစံဝင်းလည်း တုတ်ကောက်ကို ကောက်ယူ၍ ဘဏ်တိုက်မှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သူရိယာရုပ်စုံ၊ အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၃၉ (၂၅၊ ၁၂၊ ၁၉၃၂) တွင် စတင်ဖော်ပြ။

လက်ဝှေ့ချန်ပီယံ သော်တာစိန်

တစ်ခေတ်က ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြေးတမ်းစား လက်ဝှေ့သမားဖြစ်သည့် ကပ္ပလီလူမျိုး ဂန်းဘုတ်ဂျက်၊ ယိုးဒယားလူမျိုး နယ်ဆမန်းနှင့် တရုတ်၊ ကုလား နပန်းသမားချန်ပီယံများ လာရောက်ကြစဉ် မြန်မာပြည် (အထူးသဖြင့်) ရန်ကုန်မြို့သူမြို့သားများသည် အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့နှင့် နပန်းကိုင်ခြင်း စသော သတ်ပတ်နည်းများတွင် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြ၏။ ဂန်းဘုတ်ဂျက်မှာ လာသမျှသော လက်ဝှေ့သမားများကို (အီဂျစ်ရှင်းလူမျိုး ဖာမီနှင့်မတွေ့မီ) နိုင်လိုက်သည်သာ ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ချီသတ်လျှင် နိုင်သည်ဖြစ်စေ၊ သရေကျသည်ဖြစ်စေ၊ ရှုံးသည်ဖြစ်စေ ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်ပေးပါမည် ဝန်ခံချက် ရရှိမှသာလျှင် သတ်ပတ်လေ့ရှိ၏။

အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့သတ်နည်းမှာ လက်အိတ်ကြီးများ စွပ်လျက် ထိုးသတ်ခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် နာကျင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု မှတ်ထင်တတ်ကြသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် လက်သီးရောအူးပါ ထိုးသတ်ရသော မြန်မာလက်ဝှေ့ထက် လက်သီးချက်ပေါင်းများသည့်အလျောက် ကြည့်ရှု၍လည်း ကောင်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာလက်ဝှေ့သမားများသည် ၅ ကျပ်၊ ၁၀ ကျပ်စသော ဆုငွေမျှလောက်အတွက် ထိုးသတ်ကြရပေရာ၊ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့အတွက် ဂန်းဘုတ်ဂျက်ရရှိဖူးသော ငွေ ၂၀၀၀ ကျပ်မှာ အများဆုံးမဟုတ်သေးချေ။

ထိုစဉ်အခါက 'ဘင်တန်ဝိတ်' အဆင့်အတန်းတွင် ချန်ပီယံစွဲလာခဲ့သော မြန်မာလူမျိုး လက်ဝှေ့သမား 'သော်တာစိန်' သည် ဂျူဘလီဟောရိုကြီးတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ကစ်လူဝီကို ဆယ်ချီသတ်ပွဲအနက် ငါးချီတွင် လဲအောင်ထိုးပြီးသည့်နောက် အဝတ်လဲလျက်ရှိစဉ် 'ချဲလင်း' လုပ်သော စာတစ်စောင်ကို ရရှိလေ၏။ ၎င်းစာတွင် အမည်မဖော်လိုသူ တစ်ယောက်က သော်တာစိန်နှင့် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း သတ်လိုကြောင်းနှင့် ဖော်ပြပါရှိ၏။ သော်တာစိန်မှာ မိမိကိုယ်ကို မြန်မာပြည်တွင် ပြိုင်ဘက်မရှိဟူ၍ မှတ်ထင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေရကား၊ ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း သတ်ရန်ပွဲကို လက်ခံကြောင်းနှင့် ပြန်စာရေးသားပေးပို့လိုက်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ သတင်းစာများတွင် သော်တာစိန်နှင့် ကစ်လူဝီတို့ လက်ဝှေ့သတ်ပုံများ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပြီးသည့်အဆုံး၌ သော်တာစိန်သည် အမည်မသိလူတစ်ယောက်နှင့် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း သတ်ရန် လက်ခံပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလိုက်သောအခါ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံးမှာ အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်သွား၍ ၎င်းပွဲကိုကြည့်ဖို့ မျှော်လင့်လျက်ရှိကြ၏။ အမည်မသိဆိုသော လူမှာ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကိုလည်း အမျိုးမျိုး တွေးတောပြောဆိုလျက် ရှိကြကုန်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ သတ်ကြသော လက်ဝှေ့ပွဲ လှိုင်းဂယက်သည် အနီးအပါးရှိ မြို့ကလေးများသို့ တိုင်အောင် ရိုက်ခတ်ပေရကား၊ သော်တာစိန်နှင့် အမည်မသိ လူတစ်ယောက် ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း ထိုးသတ်ကြမည်ဟူသော သတင်းသည် ပဲခူးမြို့ နေရှင်နယ် ဟိုက်စကူးကျောင်းမှ ကျောင်းသားများနှင့် ကျောင်းသူများကိုလည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း ဖြစ်စေခဲ့၏။ ၎င်းကျောင်း၌ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်းတွင် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် သမီး ချစ်ချစ်ဆိုသူတစ်ယောက် ရှိလေရာ၊ ကာယဗလ ဆရာကိုကျော်ညွန့်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်သို့

ထွက်ဝင်တတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကျောင်းသားများက ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီလှသည်ဟု သမုတ်ခြင်း ခံကြရသူများဖြစ်၏။ ကျောင်းကော်မတီများအနက်တွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်၍ ကျောင်းအုပ်ကြီး၏ သမီး ချစ်ချစ်ကို ပိုးပန်းနေသည်ဟု ကျောင်းသားများတွေးထင်ကြသည့် မြူနီစပါယ်လူကြီး ဘသန်းတင်မှာလည်း ဥစ္စနေ အတော်ကြွယ်ဝသည့်အလျောက် နေဂုဏ် ရောက်လျက် မည်သည့်မိန်းမမဆို၊ ငါ ပိုးရလျှင်မခံနိုင်ဟု မှတ်ထင်နေဟန်ရှိ၏။

တစ်နေ့သော နံနက်၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ကျောင်းချိန်နောက်ကျမည် ဆိုသည်နှင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးအိမ်ရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာစဉ်၊ ချစ်ချစ်က အိမ်ပြတင်းပေါက်မှလှမ်း၍ အမည်ကိုခေါ်လိုက်သည်နှင့် မငြင်းနိုင်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ရလေ၏။

ချစ် ။ ။(သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကိုင်လျက်) "လက်ဝှေ့ပွဲက သိပ်ကောင်းတာပဲ ဆရာ၊ ဆရာ သွားကြည့်သေးသလား"

ညွန့် ။ ။"ကျွန်တော် မကြည့်ရပါဘူး၊ မြန်မာအမျိုးသမီးဆိုပြီး လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်း..."

ချစ် ။ ။"ဘာဖြစ်သလဲဆရာ၊ ကျွန်မသာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ရင် သွားကြည့်ပြီး ကြာလှပြီ။ ကျွန်မက လူဆိုတာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နဲ့ ကိုယ့်လာပြီးစော်ကားရင် ထပြီးတွယ်တဲ့လူမျိုးမှ ကြိုက်တယ်။ ဒါထက် သော်တာစိန်နဲ့ သတ်မယ့် အမည်မဖော်တဲ့လူဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆရာ"

ညွန့် ။ ။"ကျွန်တော် ဘယ်သိမှာလဲ ချစ်ချစ်ရယ်"

ချစ် ။ ။"ဆရာလည်း လက်ဝှေ့ဝါသနာပါတယ်ဆို"

ညွန့် ။ ။"ဝါသနာပါပေမယ့် နာမည်မဖော်တဲ့လူကို ကျွန်တော် တွေးနိုင်ပါ့မလား။ ဒါထက် ကျောင်းနောက်ကျနေတော့မယ်။ ကျွန်တော်သွားလိုက်ဦးမယ်"

ထိုနေ့ညနေ၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ချစ်ချစ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမည်ဟု မှန်းထားခဲ့ရာ၊ အိမ်ထဲတွင် အခြေတကျထိုင်လျက် ချစ်ချစ်နှင့် စကားပြောနေသော ကျောင်းကော်မတီလူကြီး ဘသန်းတင်ကို မြင်သည်နှင့် စိတ်ထဲတွင် ကြိမ်ဆဲမိ၏။ သို့ရာတွင် ပြန်မဆုတ်သာသောကြောင့် ဝင်ထိုင်ရလေ၏။

တင် ။ ။(အထက်သံပါပါနှင့်) "ဟေ့ဆရာ၊ လက်ဝှေ့ပွဲသွားကြည့်သေးသလား"

ညွန့် ။ ။"ကျွန်တော် မကြည့်ပါဘူး"

တင် ။ ။"တယ်ကောင်းတဲ့ လက်ဝှေ့ပွဲပဲ၊ သော်တာစိန်ဆိုတဲ့အကောင်သတ်ပုံက ကျုပ်ဖြင့် သိပ်ကြိုက်တာပဲ"

ညွန့် ။ ။(အံ့ဩဟန်နှင့်) "ခင်ဗျား သွားကြည့်သေးသလား"

တင် ။ ။"ကြည့်တာပေါ့ဗျ"

ညွန့် ။ ။(တိုး၍အံ့ဩဟန်နှင့်) "နို့ မြင်ခဲ့ရဲ့လား"

တင် ။ ။"ဘယ်နယ်မေးတာလဲ၊ ကြည့်တယ်ဆိုရင် မြင်တာပေါ့ဗျ။ ဒါထက် သော်တာစိန်ကို သတ်နိုင်တဲ့ အမည်မဖော်တဲ့လူဆိုတာက..."

ညွန့် ။ ။(ထိုင်ရာမှ ထ၍) "ကျွန်တော် ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ ခွင့်ပြုပါဦး၊ ချစ်ချစ်... သွားချည်ပါဦးမယ်"

၎င်းနောက် ဆရာကျော်ညွန့်လည်း ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဘသန်းတင်သည် ချစ်ချစ်ဘက်သို့လှည့်၍-

တင် ။ ။“ဒီလူတစ်ယောက်ဟာ တော်တော်ဆန်းတယ်၊ ကျုပ်ဖြင့် သူ့ကိုနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ် အချစ်ရဲ့”

ချစ် ။ ။“ကျွန်မနာမည် ‘ချစ်ချစ်’ ပါတဲ့”

တင် ။ ။“လူကြီးတွေကတော့ ‘အချစ်’ လို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား”

ချစ် ။ ။“မိဘများခေါ်သလို၊ သူစိမ်းတွေက လိုက်ပြီးခေါ်လို့ ကျွန်မ မကြိုက်နိုင်ပါဘူး”

ဘသန်းတင်မှာ စက်ပိုင်မြူနီစီပါယ် လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ကျောင်း အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီတွင် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သောကြောင့် မိမိကဲ့သို့သော လူတစ်ယောက်က ရင်းနှီးစွာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်ဖို့သာ ရှိသင့်ပါလျက် ချစ်ချစ်က ကန့်ကွက်ခြင်းကို အံ့ဩသည့်ပြင် စိတ်လည်းနာသွား၏။ သို့ဖြစ်၍ ခပ်ထေ့ထေ့အမူအရာမျိုးနှင့်-

တင် ။ ။“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ သူများ စိတ်ဆိုးရင် မခေါ်ပါဘူး”

ချစ် ။ ။“စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ မကြိုက်တာ ပြောတာပါ။ ဒါထက် ဆရာကျော်ညွန့်ကို ဆန်းတယ်လို့ ပြောတာ ဘာကြောင့်လဲရှင်”

တင် ။ ။“ကျောင်းဆရာအလုပ်ဟာ လခ ဘယ်လောက်များရလို့လဲ၊ ဒါနဲ့တောင် သူက မော်တော်ကားနဲ့ သားသားနားနား ဝတ်လို့စားလို့ နေနိုင်တဲ့အတွက် ဆန်းတယ်လို့ ကျုပ်ပြောတာပါ”

ချစ် ။ ။(မခံချင်သောမျက်နှာမျိုးနှင့်) “ရှင်တို့လို စက်ပိုင်တွေသာ မော်တော်ကားစီးရမယ်၊ လုပ်စားကိုင်စားတွေ စီးတာကို မကြည့်ချင်ဘူး၊ ဒီလိုလား”

တင် ။ ။“ဆရာကျော်ညွန့်ကို ထိလို့ မခံနိုင်ဘူး မှတ်တယ်။ ကျုပ်က တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ လခ နည်းနည်းကလေးနဲ့ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ကို ငွေထိန်းအလုပ် ပေးထားခြင်းဟာ တော်တော်ကြာတော့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်ကုန်မှာတွေ စိုးရိမ်လို့ပါ”

ချစ် ။ ။(သားငယ်ကို ရန်မူမည့် ရန်သူအား ကျားမကြီးက ခုခံမည်ပြုသော အမူအရာမျိုးနှင့် ထိုင်ရာမှ ထလျက်) “ဆရာကျော်ညွန့်က ကားတွေဘာတွေ ဝယ်စီးနေတာဟာ ကျောင်း ရန်ပုံငွေထဲကလို့ ရှင်က ဆိုချင်လို့လား။ လူတစ်ဖက်သားကို သူခိုးလို့ စွပ်စွဲခြင်းဟာ...”

တင် ။ ။“ကျုပ်က စွပ်စွဲတာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မတော်တဆ...”

ချစ် ။ ။“တော်ပါရှင်၊ ကိုယ်မကောင်းတော့ သူတစ်ပါးကို မကောင်းထင် ဆိုတဲ့ စကားလို လူမြင်တိုင်း အရမ်းစွပ်စွဲတာကို ကျွန်မ မကြားချင်ပါဘူး”

ဟုပြောလျက် ချစ်ချစ်သည် အလွန်မုန်းတီးရွံရှာသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ဘသန်းတင်အား ကြည့်ပြီးလျှင် အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ၎င်းနောက် ဘသန်းတင်သည် အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ လမ်းပေါ်၌ လျှောက်သွားသည်ကို ချစ်ချစ်သည် မိမိ အခန်းပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်ရင်း မဲ့ရွဲ့ကာ ပြလိုက်သေး၏။

တစ်နေ့သော နေ့လယ်အချိန်တွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်းသည် ဘသန်းတင်နှင့်အတူ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ၍ “သမီးရေ... အချစ်ရေ၊ ဟောဒီက ကိုသန်းတင် အတွက်ပါ လက်ဖက်ရည် ပိုပြီးဖျော်လိုက်ပါကွယ်၊ သူ့ခမျာမှာ အစည်းအဝေး အချိန်နီးကာမှ လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ကလေးအတွက်နဲ့ အိမ်ပြန်နေရမှာစိုးလို့ပါ”

ဘသန်းတင်သည် သိမ်မွေ့သော စိတ်သဘောရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါမူကား လက်ဖက်ရည်တိုက်သည့်အတွက် ဤကဲ့သို့ ဆင်ခြေပေးရသည်ကို စိတ်ထဲက နာမိမည်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုကဲ့သို့ စိတ်သဘောထား သိမ်မွေ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့် စိတ်၌ ထိခိုက်ဟန်မရှိဘဲ သွားဖြဲလျက်သာ လိုက်လာလေ၏။ ၎င်းနောက် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် အတူထိုင်၍သောက်ကြစဉ် ဘသန်းတင်က ချစ်ချစ်အား သွားဖြဲလျက် ကြည့်လိုက်သော မျက်နှာထားကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်၊ ယမန်တစ်နေ့က ချစ်ချစ် ပြောလိုက်သော စကားများအတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲ၌ မည်သို့မျှမရှိ၊ အမှတ်လည်း မထားဟု ဆိုလိုဟန်တူ၏။

ကျောင်းကိစ္စများကို နီးနှောတိုင်ပင်လျက် ရှိကြစဉ် ဆရာကျော်ညွန့်အကြောင်းကို ဘသန်းတင်က မကောင်းပြောချေမည်လောဟု ချစ်ချစ်က နားစွင့်လျက်ရှိရာ၊ ဘသန်းတင်ကမူ ဆရာကျော်ညွန့်အကြောင်းကို လုံးလုံးရှောင်ကွင်းလျက် ဦးမြင့်သန်းကသာလျှင် ထည့်သွင်း ပြောဆိုလေ၏။

သန်း။ ။“ဒါထက် မြို့ထဲမှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ လူဆိုးတစ်ယောက် ရန်ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စအကြောင်း ကြားပြီးပြီလား ကိုသန်းတင်၊ ဒီအထဲမှာ ဆရာကျော်ညွန့်လည်း ပါနေတယ်”

တင်။ ။(စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်) “ဆိုစမ်းပါဦး ဆရာကြီးရဲ့။”

သန်း။ ။“ဒီလိုဗျ၊ ဇိုင်းဂနိုင်းရပ်ကွက်ထဲမှာ မိုက်ကြေးခွဲစားနေတဲ့ ကျော်ခေါင်ဆိုတဲ့ လူမိုက်တစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဒီအကောင်က သူ့မယားကို လမ်းလယ်ကောင်မှာ တုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်လားနှက်လား လုပ်လေတော့ ဘကြူးဆိုတဲ့ ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဝင်ဖျန်သတဲ့။ ဒီတော့ ကျော်ခေါင်က သူ့မယားကို လွှတ်ထားလိုက်ပြီး ဝင်စွာရမလားဆိုပြီး ဘကြူးရဲ့လည်ပင်းကို ဖျစ်ထားသတဲ့။ ဒီအတောအတွင်းမှာ ဆရာကျော်ညွန့် ရောက်လာလေတော့ ဘကြူးကိုလွှတ်လိုက်ဖို့ အေးအေးသက်သာနဲ့ ပြောသတဲ့။ ဒီတော့ ကျော်ခေါင်က ဘကြူးကို လွှတ်ခဲ့ပြီး ဆရာကျော်ညွန့်ကို တုတ်ကြီးနဲ့ ရိုက်တယ်ဆိုကိုး”

ချစ်။ ။“တော်တော်နာသွားသတဲ့လား ဖေဖေ”

သန်း။ ။“နာရင်လည်း တစ်ချက်ပေါ့၊ နောက်တစ်ချက် ရိုက်မယ်လို့ မရွယ်ရသေးမီ ဆရာကျော်ညွန့် လက်သီးနဲ့ ကျော်ခေါင်ရဲ့ ပါးချိတ်နဲ့ မိတ်ဆက်အဖွဲ့ဖွဲ့လိုက်တာ ကျော်ခေါင် နာနပ်ယူရ ဆိုပါကလား”

တင်။ ။(ဣန္ဒြေကြီးသော မျက်နှာထားနှင့်) “အရပ်ထဲမှာ ကျောင်းဆရာက သတ်လား ပုတ်လား လုပ်ခြင်းဟာ ကျောင်းသားများအဖို့ မကောင်းသောနမူနာ ဖြစ်တယ် ဆရာကြီး”

သန်း။ ။“ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ၊ ခွန်အားနည်းတဲ့ဘက်က ဝင်ကူခြင်းအတွက် ကောင်းသော နမူနာတစ်ခု ဖြစ်တယ်”

ချစ်။ ။“မှန်တယ်၊ တို့ဖေဖေ မှန်တယ်”

ဟု ဩဘာပေးလေရကား ဘသန်းတင်မှာ ထပ်၍ မပြောဝံ့တော့ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကိုသာ သောက်နေလေတော့၏။

သန်း။ ။“ဒါထက် တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ရန်ကုန်က ချန်ပီယံသော်တာစိန်ကို အမည်မဖော်တဲ့ လူတစ်ယောက်က သတ်ဖို့ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကတော့ တခြားလူ မထင်ဘူး၊ ဆရာကျော်ညွန့်ပဲလို့ ထင်နေတယ်”

တင် ။ ။(စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့်) “ဘာကြောင့်လဲ ဆရာကြီး”

သန်း ။ ။“ဒီလူ လက်ဝှေ့လည်း အလွန် ဝါသနာပါတယ်။ သူ့ကို တီးခေါက် စုံစမ်းကြည့်သော်လည်း သူ့မျက်နှာထားက တယ်ပြီးနေရာမကျဘူး”

တင် ။ ။“ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးရဲ့လူ ရှုံးမှာပေါ့။ အရပ်သားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုတော်သော်လည်း ကြေးတမ်းစားကိုတော့ မိနိုင်ပါရိုးလား ဆရာကြီးရယ်”

သန်း ။ ။“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သို့သော် ဆရာကျော်ညွန့်ဆိုတဲ့လူကတော့ ဘယ်နေရာမှ အရမ်းလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး”

တင် ။ ။“ဒီဟာကို အသာထားပါဦး၊ ယခုသတ်ကြမှာက ဆုပေးပွဲ ရိုးရိုး မဟုတ်ဘူး၊ ၃၀၀၀ ကျပ်တန်း ဆိုပါကလား။ ၃၀၀၀ ကျပ်ဆိုတဲ့ငွေဟာ ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်အဖို့ ကလေးကစားတာ မဟုတ်ဘူး”

ထိုအခါ ချစ်ချစ်က ဘသန်းတင်၏ မသင်္ကာသော စိတ်သဘောထားကို ရိပ်မိသည်နှင့် စားတော့ဝါးတော့မည့် မျက်နှာမျိုးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ ဘသန်းတင်လည်း စကားစပ်ကို ဖြတ်လိုက်လေ၏။

ဘသန်းတင်သည် ကျောင်းခန်းထဲ၌ကျင်းပမည့် အစည်းအဝေးသို့ ထသွားသောအခါ-

ချစ် ။ ။“ဖေဖေ... မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကိုသန်းတင်ဆိုတဲ့လူကို ဖေဖေ သဘောကျရဲ့လား”

သန်း ။ ။“အဆန်မရှိတဲ့ ဟန်ကြီးတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ သမီးရယ်၊ ပိုက်ဆံကလေးရှိတာနဲ့ လောကကြီးမှာ သူ့လောက် နားလည်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလို့ အောက်မေ့နေတဲ့လူပဲ”

ချစ် ။ ။“ဟောဒါမှ တို့ဖေဖေ” ဟု ထိုနေ့အတွင်း ဒုတိယအကြိမ် သြဘာပေးပြန်လေ၏။ ထို့နောက်-

ချစ် ။ ။“ကျောင်းရန်ပုံငွေကို ဆရာကျော်ညွန့် ကိုင်ရတယ်ဆိုတာ ငွေသားတွေလား ဖေဖေရဲ့”

သန်း ။ ။“မဟုတ်ပါဘူး သမီးရဲ့၊ ရန်ကုန်က အစုစပ်ကုမ္ပဏီတွေမှာ ရှယ်ယာအစုတွေ ဝယ်ထားပြီး ရှယ်ယာလက်မှတ်တွေကို သူက သိမ်းထားရတယ်”

ချစ် ။ ။“သူက ထုတ်ရောင်းချင်ရင် ဖြစ်နိုင်မလား”

သန်း ။ ။“လက်မှတ်တွေ လိမ်ထိုးရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ထိုနေ့မှစ၍ ဘသန်းတင်သည် သော်တာစိန်လက်ဝှေ့ပွဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မနေမနား ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလျက်ရှိ၏။ သိရှိရသောအခြင်းအရာများမှာ သော်တာစိန်နှင့် အမည်မသိ လက်ဝှေ့သမားတို့သည် လောင်းကြေးဖြစ်သော ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ကို အင်္ဂလိပ် ၅ ရက်နေ့တွင် ဒိုင်လူကြီးများ၏ နာမည်နှင့် ဘဏ်တိုက်တွင် အပ်နှံထားရမည့်အကြောင်း၊ ဆရာကျော်ညွန့်သည် အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ထုံးစံအတိုင်း မိမိကိုယ်ကို သက်လုံကောင်းစေရန်အတွက် ပြေးခြင်း၊ ခုန်ပေါက်ခြင်း၊ ရေကူးခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးလေ့ကျင့်လျက် ရှိသည့်အကြောင်း စသည်တို့ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား အမည်မဖော်သောလူမှာ ဆရာကျော်ညွန့်ဖြစ်ရမည်ဟု ဘသန်းတင်စိတ်ထဲ၌ တုံးတုံးချလျက်ရှိ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဆရာကျော်ညွန့်သည် လိုအပ်သော ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ကို မည်သည့်နည်းနှင့် ရှာကြံနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုအတောအတွင်း ကျင်းပသည့် ကျောင်းကော်မတီ အစည်းအဝေးတစ်ခုတွင် ဘသန်းတင်သည် ဆရာကျော်ညွန့် လက်တွင်ရှိသော ကျောင်းရန်ပုံငွေမှ အစုရှယ်ယာများ၏ နံပါတ်စာရင်းကို တောင်းယူမှတ်သားထားလေ၏။

ထို့ပြင် ဘသန်းတင်သည် ဤကိစ္စ ထောက်လှမ်းရန်အတွက် ရန်ကုန်မှ ကြမ်းပိုး စုံထောက်တစ်ယောက်ကိုလည်း ခေါ်ယူမွေးမြူထားသေးရာ၊ ထိုသူသည် ပဲခူးမြို့သို့ ရောက်လာကတည်းက စာတိုက်ဗိုလ်၊ မီးရထားရုံပိုင်၊ ဈေးသည်များ စသည်တို့ဖြင့် အကျွမ်းတဝင် ပေါင်းသင်းထားလေ၏။

တစ်ညသ၌ ဘသန်းတင်သည် မိမိနေအိမ်တွင် ကြမ်းပိုးစုံထောက်နှင့် တိုင်ပင်လျက်ရှိကြ၏။ စုံထောက်က ဘသန်းတင်အား ပြောပြသည်မှာ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ရန်ကုန်မြို့ ပန်းဆိုးတန်းနေ ပွဲစား ဦးဘကျော်ထံသို့ ရေစွရီစာအိတ်တစ်လုံး တင်ပို့လိုက်သည်ဟု စာတိုက်ဗိုလ်ထံမှ သိရှိရကြောင်း၊ ၎င်းလိပ်အတိုင်း ရန်ကုန်သို့ မိမိလိုက်သွား၍ စုံစမ်းသောအခါ ပွဲစားဦးဘကျော်၏ စာရေးနှင့် မိမိ သိကျွမ်းဖူးသည်နှင့် စာအိတ်တွင်ပါသောအရာများမှာ ရှယ်ယာလက်မှတ်များဖြစ်သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ လက်မှတ်များမှာ သူရိယတိုက်မှ အစုရှယ်ယာ တစ်ထောင်ဖိုး၊ အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီမှ အစုနှစ်ထောင်ဖိုး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဘသန်းတင်သည် ဆရာကျော်ညွန့် လက်တွင်ရှိသော ကျောင်းရန်ပုံငွေ အစုရှယ်ယာစာရင်းကို ယူကြည့်ရာ၊ သူရိယတိုက်အစုများနှင့် အာရ်အီးတီကုမ္ပဏီမှ အစုများပါရှိသောကြောင့် ကျေနပ်လျက်ရှိကြ၏။

တင် ။ ။“ဒီဟာတွေကို ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ”

စုံထောက် ။ ။“ဒီဟာတွေကိုရောင်းပြီး သောမတ်စ်ဘဏ်တိုက်မှာ လက်ဝှေ့လောင်းကြေးဆိုပြီး အပ်ထားလိုက်ပါလို့ မှာထားသတဲ့”

တင် ။ ။“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ... နေရာကျလှပြီ”

စုံထောက် ။ ။“ဒါဖြင့် ဆရာကျော်ညွန့်ကို ဖမ်းဖို့စီမံလိုက်ရမလားဆရာ”

တင် ။ ။“နေဦး၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး၊ လုပ်မယ့်လုပ်ရင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် မှတ်လောက်သားလောက်အောင် လုပ်ပြချင်တယ်”

စုံထောက် ။ ။“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ”

တင် ။ ။“နက်ဖြန်ည ကျုပ်အိမ်မှာ အငြိမ့်ပွဲခံမယ်၊ ဒီတော့ကာ ဆရာကြီး သားအဖရော၊ ကိုကျော်ညွန့်တို့ရော လာကြလိမ့်မယ်။ ဒီအခါမှာ ခင်ဗျား ဆရာကျော်ညွန့်ရဲ့ အိမ်ထဲ တိတ်တိတ်ဝင်ပြီး စားပွဲအံ့ဆွဲမှာထားတဲ့ မှတ်တမ်းစက္ကူတွေကို ယူကြည့်ရမယ်။ ကြည့်ပြီး အရေးကြီးတာတွေကို ကူးမှတ်လာခဲ့ရမယ်”

စုံထောက် ။ ။“အိမ်ထဲ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ဝင်မလဲဆရာ”

တင် ။ ။“သူ့အိမ်မှာ ကံဘော်ဆိုတဲ့ အညာသားကလေး တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကိုကြံဖန်ထုတ်ပြီး စားပွဲကို သော့တူနဲ့ ဖွင့်တာပေါ့၊ ဖွင့်တတ်ရဲ့လား”

စုံထောက် ။ ။“သော့ဖွင့်တာလောက်တော့ မခက်ပါဘူး ဆရာ”

တင် ။ ။“ကောင်းပြီ၊ နေရာကျအောင်လုပ်ခဲ့၊ နေရာကျလျှင် ခင်ဗျားကို ငွေ ၅၀၀ ကျပ် ဆုချမယ်”
စုံထောက် ။ ။“စိန်လိုက်ပါ ဆရာ”

နောက်တစ်နေ့ည၌ ဘသန်းတင်သည် မိမိ၏ နေအိမ်တွင် လေဘာတီမြရင်အငြိမ့်ပွဲ ကစေ၍ ကျောင်းကော်မတီ လူကြီးများနှင့်တကွ မြို့ပေါ်ရှိ ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းများကို ပင့်ဖိတ်လေရာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်း၊ သမီး ချစ်ချစ်၊ ကာယဗလ ကျောင်းဆရာ ကျော်ညွန့်တို့လည်း လာရောက်လေ၏။

ထိုည၌ ဘသန်းတင်သည် ချစ်ချစ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောဆိုခွင့် ရစိမ့်သောငှာ အထူးသဖြင့် လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ဧည့်ခံပြုစုရလေကား၊ ချစ်ချစ်သည် ဆရာကျော်ညွန့်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘသန်းတင်အပေါ်တွင် စိတ်ဆိုးထားဖူးသော်လည်း လောကဝတ် ကောင်းလွန်းသည့်အတွက်ကြောင့် အားနာပါးနာနှင့် လက်ခံစကားပြောရလေ၏။

တင် ။ ။“ချစ်ချစ်ကို ကျွန်တော် တစ်ခု အကြံပေးချင်တယ်၊ လိုက်နာမလား ချစ်ချစ်”
ချစ် ။ ။“ကောင်းလျှင် လိုက်နာဖို့ပေါ့ ကိုသန်းတင်”
တင် ။ ။“သော်တာစိန်တို့ လက်ဝှေ့ပွဲကို မကြည့်ချင်ဘူးလား”
ချစ် ။ ။(စဉ်းစားနေပြီးနောက်) “လက်ဝှေ့ပွဲကို မိန်းမ ကြည့်လို့တော်မထင်ပေါင်”
တင် ။ ။“ပဲခူးမှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ရန်ကုန်မှာတော့ ဘိုမတွေတွင် မကဘူး၊ ကောလိပ်ကျောင်းသူတွေ၊ အရာရှိကတော်ကြီးတွေတောင် ကြည့်ကြတာကပဲ။ ပြီးတော့လည်း အမည်မဖော်တဲ့လူဆိုတာ ချစ်ချစ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမယ်”
ချစ် ။ ။“မဟုတ်နိုင်တာကပဲရှင်”
တင် ။ ။“မဟုတ်နိုင်ဘူး လုပ်မနေနဲ့၊ ကျွန်တော် သူ ဟုတ်ကြောင်းကို လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ပြနိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေရှိတယ်”
ချစ် ။ ။(စဉ်းစားစိတ်ကူးနေပြီးနောက်) “တကယ်လို့ နာမည်မဖော်တဲ့ လက်ဝှေ့သမားဟာ ဆရာကျော်ညွန့်ဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် သူ နိုင်နိုင်ပါ့မလားရှင်”
တင် ။ ။“ဘာကြောင့် မနိုင်နိုင်ရမလဲ၊ ဆရာကျော်ညွန့်ဟာ လက်ဝှေ့သတ်တဲ့ အလုပ်မှာ အင်မတန်တော်တယ်လို့ ကျုပ် ကြားဖူးထားတယ်”

စင်စစ်သော်ကား ဘသန်းတင်သည် ဆရာကျော်ညွန့် ရှုံးလိမ့်မည်ဟု မှတ်ယူထားသည့်အတွက်ကြောင့် ချစ်သူ ချစ်ချစ်ရှေ့တွင် အရှက်ကွဲလိုသော သဘောနှင့် ချစ်ချစ်အား ၎င်းလက်ဝှေ့ပွဲကို ကြည့်စေလိုခြင်းဖြစ်၏။

ချစ် ။ ။“ဒီလိုဆိုလျှင် ကျွန်မ ကြည့်တော့ ကြည့်ချင်တာပဲ။ ရန်ကုန်က ကျွန်မတို့ကြီးကြီးက ကျွန်မကို အလည်လာဖို့ ခေါ်နေတာကြာလှပြီ။ ကြီးကြီးဆီ သွားလည်မယ်လို့ ဖေဖေပြောပြီး လက်ဝှေ့ပွဲ ကြည့်ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တာပဲ”
တင် ။ ။“ဒါဖြင့် သိပ်နေရာကျတာပဲ၊ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ လက်ဝှေ့ပွဲတော့ ကျုပ် လိုက်ပြမယ်လေ”

ချစ် ။ ။“ကြည့်တော့ သိပ်ကြည့်ချင်တာပဲ၊ သို့သော် တကယ်လို့ နာမည်မဖော်တဲ့ လက်ဝှေ့သမားဆိုတာ ဆရာကျော်ညွန့် မဟုတ်ခဲ့လျှင် အိမ်ပြန်ပို့ရမယ်နော်”

တင် ။ ။“ပို့ပါမယ် စိတ်ချပါ၊ ဆရာကျော်ညွန့်မဟုတ်ခဲ့လျှင် ကျုပ်တောင် မကြည့်ချင်ပါဘူး။ သို့သော် ဒီအကြောင်းကို ဆရာကျော်ညွန့်ကို မပြောနဲ့နော်”

ချစ် ။ ။“မပြောဘူးရှင်...”

ထိုည၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် အငြိမ့်ပွဲတွင် ချစ်ချစ်ကိုတွေ့ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံခွင့်မရနိုင်ဘဲ စိတ်ပျက်စွာနှင့် အိမ်သို့ပြန်သွားလေ၏။

အငြိမ့်ပွဲပြီးသည့်နောက် စုံထောက်ကြမ်းပိုးသည် ဘသန်းတင်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံ၍ ဆရာကျော်ညွန့်အိမ်မှ ကူးယူလာခဲ့သောစာများကို ဘသန်းတင်အား ပြလေ၏။ ၎င်းစာများမှာ ရှယ်ယာများကိုရောင်းပြီး၍ အမှာအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပြီးကြောင်း ရေးသားထားသည့် ပွဲစားဦးဘကျော်ထံမှ တစ်စောင်၊ သောမတ်စ်ဘဏ်တိုက်မှ လက်ဝှေ့လောင်းကြေးအတွက် ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် လက်ခံရရှိပါကြောင်းပါရှိသည့် စာတစ်စောင်ဖြစ်လေသည်။

တင် ။ ။(ဝမ်းသာသောအမူအရာနှင့်) “သိပ်တော်တဲ့လူပဲ၊ ငါ့လူတော့ ငွေ ၅၀၀ ကျပ်ရဖို့ လမ်းနီးနေပြီကော”

စုံထောက် ။ ။“ဘယ့်နယ်လဲဆရာ၊ ဒီလူကို မဖမ်းသေးဘူးလား”

တင် ။ ။“နေစမ်းပါ၊ ဒါက ကျုပ်အလုပ်ပါဗျ။ သူ့ရည်းစားရှေ့မှာ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေအောင် အထိုးခံရလို့ ရှုံးပြီးတဲ့နောက်မှ ပုလိပ်လက် အပ်လိုက်ရင် သာမကောင်းဘူးလား”

စုံထောက် ။ ။“ကျောင်းရန်ပုံငွေ ဆုံးသွားရင်ကော ဆရာ”

တင် ။ ။“ဆုံးပစေ၊ ကျုပ်က စိုက်လျော်တန် လျော်ပေးလိုက်မယ်။ ဒီလူကို ကျကျနန နှိပ်လိုက်ရရင် တော်ပြီ”

လက်ဝှေ့ပွဲနေ့၌ ဆရာကျော်ညွန့်သည် ရန်ကုန်သို့ သွားရန်ကိစ္စရှိသည်ဟု အကြောင်းပြ၍ အခွင့်ခံယူရရှိပြီးနောက် ချစ်ချစ်အား နှုတ်ဆက်ရန် ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်း၏ အိမ်သို့ ထင်သွားသောအခါ ချစ်ချစ်မှာ ထိုနေ့စောစော ရထားနှင့်ပင် ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကြီးကြီးထံသို့ လိုက်ပါသွားကြောင်းနှင့် ဦးမြင့်သန်းက ပြောပြသဖြင့် မျက်နှာကလေးငယ်ငယ် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

သန်း ။ ။“ထိုင်ပါဦး ဆရာကျော်ညွန့်ရဲ့၊ ကျုပ်တို့ကတော့ နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းနေကြတယ် မောင်ရယ်”

ညွန့် ။ ။“ဘာတုံး ဆရာကြီးရဲ့”

သန်း ။ ။“လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့အားလုံး ရိပ်မိပြီးသားပါ။ လက်ဝှေ့သတ်တာတော့ ကျုပ် မကန့်ကွက်ချင်ပါဘူး၊ သို့သော်လည်း ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ်ဆိုတော့ တစ်ဆိတ် မများဘူးလား။ ဒီလောက်အားပေးမယ့်လူ ရှိရဲ့လား”

ညွန့် ။ ။“ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ငွေပါ ဆရာကြီး”

သန်း ။ ။“ဪ... ဒါဖြင့် ကောင်းပါလေရဲ့၊ နိုင်ပါစေဗျာ။ ကျုပ်တို့အားလုံး ဆုတောင်းပါတယ်”
၎င်းနောက် ဆရာကျော်ညွန့်သည် ချစ်ချစ်၏ မျက်နှာကို မမြင်ခဲ့ရသည်နှင့်
စိတ်လေးစွာနှင့် ဘူတာရုံသို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

ချစ်ချစ်သည် ရွှေတောင်တန်း၌ရှိသော ကြီးကြီးအိမ်၌ တည်းခိုလျက်ရှိစဉ်၊ ထိုညတွင်
ကြည့်ရမည့် လက်ဝှေ့အကြောင်းကို တစ်နေ့ပတ်လုံး စိတ်ကူးလျက်ရှိလေ၏။ အကယ်၍
နာမည်မဖော်သောလူသည် ဆရာကျော်ညွန့်ပင်ဖြစ်၍ ရှုံးခဲ့လျှင် ဘယ်ကဲ့သို့
ကြည့်ရက်နိုင်ပါမည်နည်း။ မသွားဘဲနေရလျှင် ကောင်းမည်လောဟူ၍ပင် ယိမ်းယိုင်လျက်
ရှိနေမိ၏။

အချိန်နီးလတ်သော် ဘသန်းတင်က ကားနှင့်ဆိုက်ရောက်လာ၍ ဘိုင်စကုပ်ကြည့်မည့်
အနေမျိုးနှင့် ခေါ်ငင်သောအခါ ကြီးကြီးဖြစ်သူက ပဲခူးမှ အတူလာကြသော မိတ်ဆွေရင်းချာ
ဖြစ်သောကြောင့် စိတ်ချယုံကြည်စွာနှင့်ပင် ထည့်လိုက်လေ၏။ ဘသန်းတင်မှာမူ မိမိစဉ်ထားသော
ကိစ္စများ အားလုံးညီညွတ်လျက် ရှိသောကြောင့် ရွှင်ပြသောမျက်နှာထားနှင့် ခေါ်သွားလေ၏။

ထိုည၌ လက်ဝှေ့တွင် သော်တာစိန်တို့ အဆိုင်းအပြင် အခြားအရေးမကြီးသော
လက်ဝှေ့အဆိုင်းများလည်း နှစ်ဆိုင်းခန့်ပါသေးရာ၊ ၎င်းအဆိုင်းများမှာ ပွဲဦးထွက်
ဖြစ်သောကြောင့် ဘသန်းတင်သည် ၎င်းတို့ပြီးစီးဖို့ အချိန်လောက်တွင်မှ ချစ်ချစ်ကို
ဂျူဗလီဟောရုံကြီးထဲသို့ ခေါ်သွင်းသွားလေ၏။

ချစ်ချစ်နှင့် ဘသန်းတင်တို့သည် ရုံထဲသို့ ဝင်သွားကြသောအခါ၊ တစ်ရုံလုံးမှာ
မှောင်ချလျက် လက်ဝှေ့သတ်မည့် စင်မြင့်ပေါ်၌သာလျှင် ဓာတ်မီးများ ထိန်ထိန်လင်းအောင်
ထွန်းထားလေ၏။ ချစ်ချစ်မှာ လက်ဝှေ့ပွဲသို့ ပထမအကြိမ် ရောက်ဖူးခြင်းဖြစ်သောကြောင့်
လက်ဝှေ့သတ်သောနေရာအနီး ရှေ့ဆုံးတန်းရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လျက်ရှိစဉ်၊ အခြားသော
မြန်မာမိန်းမနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်တို့ကို မြင်မိသော်လည်း အလွန်တရာ မျက်နှာပူလျက်ရှိ၏။

ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် လောင်း၍သတ်သော လက်ဝှေ့ပွဲမျိုးတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ပင်
ကြုံကြိုက်ခဲ့လှပေရကား ချစ်ချစ်သည် မိမိနေရာမှထိုင်လျက် တစ်ရုံလုံးသို့လှည့်ကာ
လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ၊ နေရာတိုင်းတွင် ပြည့်နှက်နေအောင် စည်ကားလှသဖြင့် မျက်နှာချင်း
ထိလုမတတ် ညပ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်နှင့် မတော်တဆ ဆရာကျော်ညွန့်ဖြစ်၍ ရှုံးခဲ့လျှင်
ဤလူများက ဆရာကျော်ညွန့်ကို မည်မျှလောက် အထင်အမြင်သေး၍ လှောင်ကြ
ပြောင်ကြမည်နည်းဟု တွေးတောရင်း ကြက်သီးမွှေးညင်း ထမိသေး၏။ ယင်းသို့စဉ်းစားမိစဉ်
ချစ်ချစ်သည် မိမိ လာခဲ့မိခြင်း မှားလေပြီဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင်မှ
ပြန်ဆုတ်ရန်မူကား မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ နောက်ဆုံးပွဲဦးထွက် လက်ဝှေ့အဆိုင်းပြီးသော်လည်း
သော်တာစိန်တို့မှာ မစသေးဘဲရှိနေရာ၊ စင်စစ် သော်တာစိန် မလာသေးသည့်အတွက် စောင့်
ဆိုင်းနေကြသည်ဟု သိရှိရ၏။ သို့ရာတွင် သော်တာစိန်မှာ အိမ်မှထွက်လာပြီဖြစ်၍
လမ်းတစ်ဝက်သို့ရောက်နေပြီဟု တယ်လီဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့်

ဒိုင်လုပ်သူများလည်း စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိကြ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ ဘသန်းတင်သည် မိမိ လျှို့ဝှက်ထားသော အကြောင်းအရာများကို ချစ်ချစ်အား ပြောမပြဘဲ မနေနိုင်တော့သည်ဖြစ်၍ ဆရာကျော်ညွန့်အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိမိ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းလာခဲ့ပုံ အခြင်းအရာများကို ချစ်ချစ်အား တီးတိုးပြောပြလေရာ၊ ချစ်ချစ်မှာ အံ့အားသင့်စွာနှင့် နားထောင်နေရလေတော့၏။

တင်။ ။ “ဘယ့်နယ်လဲ၊ နာမည်မဖော်တဲ့လူဆိုတာကကော ရောက်နေပြီလား”
လှ။ ။ “ရောက်နေပြီကောဗျ။ လက်စသတ်တော့ တခြားလူ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အထက်မြန်မာပြည်က မြန်မာ့လက်ဝှေ့ ချန်ပီယံဟောင်း ကျားနက်ကလေးဆိုတဲ့ လူပဲတဲ့။ ဒီလူက မြန်မာလက်ဝှေ့ဘက်မှာ ဝိုင်းစွဲပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ဘက် ကူးပြီးလေ့ကျင့်ထားတဲ့လူတဲ့ဗျ”
တင်။ ။ “(စိတ်ပျက်သောအမူအရာနှင့်) “ဒါဖြင့် ဆရာကျော်ညွန့်ဆိုတဲ့လူ မဟုတ်ဘူးတဲ့လား”
လှ။ ။ “ဘယ်က ဆရာကျော်ညွန့်ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကြား မကြားဖူးပေါင်ဗျာ”
ချစ်။ ။ “(၎င်းစကားများကို နားထောင်လျက်ရှိရာမှ) “ဒါဖြင့် ကျွန်မကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါတော့ ကိုသန်းတင်၊ ကျွန်မ မကြည့်နိုင်တော့...””

ချစ်ချစ်၏ စကားမဆုံးမီ ပရိတ်သတ်တို့သည် ကျယ်လောင်စွာ သြဘာ ပေးလိုက်ကြလေရာ လူတစ်ယောက်သည် ‘ဒရက်ဆင်းဂေါင်း’ ခေါ် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်လျက် ကြိုးတန်းအောက်မှ လျှိုးကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လိုက်လေ၏။ ထိုသူသည် ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားနှင့် ပရိသတ်တို့၏ သြဘာပေးခြင်းကို ခံယူပြီးနောက် မီးရောင်အောက်တွင် အရပ်လေးမျက်နှာကိုလှည့်ကာ ဦးခေါင်းညိတ်ကာ နှုတ်ဆက်နေလေရာ ထိုသူသည်ကား အခြားမဟုတ်၊ မြန်မာ့လက်ဝှေ့ချန်ပီယံဟောင်း ကျားနက်ကလေးဆိုသူပင်ဖြစ်ကြောင်း လက်ဝှေ့ဝါသနာအိုးများ သိရှိကြရလေ၏။

၎င်းနောက် ပထမသြဘာသံထက် ကျယ်လောင်သော သြဘာသံကြီးသည် တစ်ရံလုံး ပဲ့တင်ဟီးမျှ ဆူထွက်သွားလေရာ၊ ဒုတိယ လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက်သည် ကြိုးတန်းများ အောက်မှ ငဲ့လျှိုး၍ ဖျတ်လတ်သွက်လက်သောအမူအရာနှင့် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပရိသတ်များက “သော်တာစိန်ကွ၊ သော်တာစိန်” ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်ဟစ်ကာ သြဘာပေးကြပြန်၏။ သော်တာစိန်သည် ပရိသတ်များကို ထုံးစံအတိုင်း ဦးညွတ်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ချစ်ချစ်တို့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ရာ၊ ချစ်ချစ်မှာ ထိုင်နေသော ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ရုတ်တရက် ထလိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားသေး၏။ အကြောင်းမူကား စင်မြင့်ပေါ်မှ အံ့သြသောမျက်နှာထားနှင့် ချစ်ချစ်အား ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိသော သော်တာစိန်ဆိုသူမှာ ဆရာကျော်ညွန့်ပင် ဖြစ်နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ဘသန်းတင်မှာ ပါးစပ်ကြီးဟောင်းလောင်းနှင့် စိုက်ငေးလျက် ကြည့်နေလေ၏။ ၎င်းနောက် လက်ဝှေ့သမားနှစ်ယောက်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီးလျှင် ပထမအချီ ထိုးသတ်ကြလေရာ ချစ်ချစ်မှာ ငုံ့ချည်တစ်ခါ၊ ခုန်ချည်တစ်လှည့်၊ ရုန်ချည်တစ်ခါ၊ မတ်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ကျင်လည်စွာ တိမ်းရှောင်သတ်ပုတ်လျက်ရှိသော သော်တာစိန်၊ သို့မဟုတ် ဆရာကျော်ညွန့်အား မျက်တောင်မခတ်ဘဲစိုက်ငေးကာ ကြည့်နေမိလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း၌ တပုန်းပုန်း၊ တအုန်းအုန်း တအင်းအင်းအသံများဖြင့် လက်ဝှေ့သမားနှစ်ယောက်တို့သည်

အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်နေကြရာ၊ ချစ်ချစ်မှာ လက်အိတ်ချင်း ထိသည်မသိ၊ မည်သည့် လက်အိတ်က မည်သူ့မျက်နှာကို ထိသည်မသိ၊ ဆူညံသောအသံများနှင့် ဩဘာသံများကိုသာ ကြားနေရလေ၏။ ကျားနက်ကလေးမှာ ၁၀ ချီသတ်ပွဲအနက်၊ ပထမ ၆ ချီလောက်တွင် မိမိက အတင်းမဝင်၊ သော်တာစိန်၏ လက်သီးချက်များကိုသာ ကြည့်၍ ရှောင်ရန် ဆရာ ဆရာကြီးများ၏ သွန်သင်ချက်ကို မနာယူဘဲ၊ တတိယအချီလောက်နှင့် သော်တာစိန်ကို ပမာမခန့် သဘောထားလျက် ဖွတ်အတင်းဝင်ကာ လက်သီးချက်များကို မိုးသီးလောက် လွှတ်လေ၏။ လက်ဝှေ့အကြောင်း နားလည်သူတို့မှာ၊ မိမိက တအားကျိုး၍ လက်သီးတစ်ချက် လွှတ်လိုက်သည့်အခါတိုင်း မိမိ၏ မျက်နှာတွင် အကာအကွယ်မရှိဘဲ လမ်းဖွင့်ပေးထားသကဲ့သို့ ဖြစ်တတ်ကြောင်းကို နားလည်ကြပြီး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ တအားကျိုး၍ ထိုးလိုက်သော လက်သီးချက်များသည် မိမိချိန်ရွယ်သည့်အတိုင်း 'စွဲ' ပါမူကား တော်ပါ၏။ ထိုသို့မဟုတ်မူ၍ တစ်ဖက်သားသည် လာမည့်လက်သီးတစ်ချက်ကို မြင်သဖြင့် ရှောင်တိမ်းသည်ဖြစ်စေ၊ ကာကွယ်သည်ဖြစ်စေ ပြုလုပ်နိုင်ပါမူကား တအားသွန်၍ ထိုးသောသူအဖို့ အခက်ကြုံတတ်၏။ သော်တာစိန်မှာ မျက်စိအလွန်ရှင်သည့်ပြင် စိတ်ရှည်လှသော လက်ဝှေ့သမားတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား ကျားနက်ကလေးအား စိတ်ထွက်အောင် ဆွ၍ ဆွ၍ ပေးလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ကျားနက်ကလေးသည် စတုတ္ထအချီတွင် စိတ်ဆိုးလာသည်နှင့် ဆရာများ၏ ဩဝါဒကိုမေ့ပြီးလျှင် သော်တာစိန်ကို အတင်းဝင်၍ထိုးလေရာ၊ သော်တာစိန်သည် လာမည့်လက်သီးချက်များကို မဆွကပင် ကြိုတင်၍ မြင်ထားသည်နှင့် နောက်သို့ဆုတ်ခွာသည်အထိ တိမ်းရှောင်ခြင်းမပြုဘဲ လက်ယာဘက်မှ လာသောလက်သီးများကို လက်ဝဲဘက်သို့ ဦးခေါင်းငဲ့ရုံမျှလည်းကောင်း၊ လက်ဝဲဘက်မှလာသော လက်သီးချက်ကို လက်ယာဘက်သို့ ဦးခေါင်းငဲ့ရုံမျှလည်းကောင်း၊ တိမ်းရှောင်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျားနက်က ဘာလုပ်မည်ဟု မသိလိုက်ရမီ၊ ကျားနက်၏ ပါးချိတ်ဆီသို့ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထိုးချလိုက်ရာ ကျားနက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်သော်လည်း ဦးခေါင်းငဲ့က်စိုက်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုအခါ သော်တာစိန်သည် ကျားနက်၏ မခုခံနိုင်သောအဖြစ်ကို မြင်သည်နှင့် ခိုင်လုပ်သူဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ၊ ခိုင်လုပ်သူကမူ အနိုင်မပေးသေးဘဲ ထိုးမြဲတိုင်း ထိုးစေ၏။ သို့ဖြစ်ရကား သော်တာစိန်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ရှေ့သို့တက်ကာ ကျားနက်၏ မေးရိုးကို လက်ယာလက်သီးဖြင့် တစ်ချက်တည်း ဆက်ထိုးလိုက်ရာ၊ ကျားနက်မှာ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျွမ်းပြန်ထိုးကျသွားလေ၏။ ထိုအခါ လူတစ်ဖက်သား နာကျင်ခြင်းကို မြင်ရမှ အားရတတ်သော ပရိသတ်သည် ဆူညံစွာ ဩဘာပေးကြလေရာ၊ ကျားနက်မှာ ၁ မှ ၁၀ တွင်မက ၁၀၀ တိုင်အောင် ရေတွက်သော်လည်း ထနိုင်တော့မည်မဟုတ်သဖြင့် တွဲ၍ ထုတ်ကြရလေ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိသော ချစ်ချစ်မှာလည်း နားထဲတွင် တစ်စီမြည်သော အသံများ ကြားရ၍ မျက်စိများ ပြာလာသည်နှင့် ကုလားထိုင်နောက်မှိုကို လက်ဖြင့် ကိုင်ဆွဲထားရသေးရာ၊ သော်တာစိန်ခေါ် ဆရာကျော်ညွန့်က စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ချ၍ "ချစ်ချစ် သတိထားမှပေါ့" ဟု ပြောလိုက်သည်တွင်မှ သတိကောင်းစွာ ရလာလေတော့၏။

ပဲခူးမြို့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးမြင့်သန်း၏ နေအိမ်တွင် ဆရာကျော်ညွန့်သည် မိမိ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းပြောပြလျက် ရှိလေ၏။

“ကျွန်တော်တို့အဖေက၊ ရှေးအထက်ကျော် ကာရီက မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းမှာ နာမည်ကျော် လက်ဝှေ့သမားကြီး ဦးထွန်းကျော်ပါတဲ့။ ဝါးပိုးကို လက်သီးနဲ့ထိုးလျှင် ဖြန်းဖြန်းကွဲတယ်ဆိုတဲ့ လက်ဝှေ့သမားကြီးပေါ့။ ဟိုတုန်းက ဦးနွဲ့ကလေးတို့ ကောင်းစားစဉ်အခါမှာ မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာ နေ့တိုင်းလို လက်ဝှေ့ပွဲရှိလေတော့ လက်ဝှေ့သတ်တဲ့အလုပ်နှင့် ထမင်းစားနေနိုင်တဲ့လူတွေ အပုံကြီးရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေက ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာထားပြီး အင်္ဂလိပ်စာသင်စေတဲ့ကတည်းက လက်ဝှေ့အတတ်များကို သင်ပေးခဲ့ပါတယ်”

သန်း ။ ။“သူ သင်ပေးတာက မြန်မာ့လက်ဝှေ့ဟုတ်လား”

ညွန့် ။ ။“မှန်ပါတယ်၊ မြန်မာ့လက်ဝှေ့မှာ အခြေခံရပြီးတဲ့နောက် အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ ခေတ်စားလာတဲ့အခါမှာ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့ကိုပါ ကျွန်တော် လေ့လာသင်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဘယ်သတ်နည်းဖြစ်ဖြစ် အထုံပါရမီလိုရင်းပါပဲ။ တစ်ခုမှာ ကျွမ်းကျင်ဖို့ သူတစ်ပါးထက် ထူးထူးချွန်ချွန်တတ်လာလျှင် နောက်တစ်ခု လေ့ကျင့်တဲ့အခါမှာလည်း သူတစ်ပါးထက် ထူးချွန်တတ်တာပါပဲ”

သန်း ။ ။“နို့ ခုသတ်တဲ့ ကျားနက်ကလေးကော ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ”

ညွန့် ။ ။“သူလည်း လူတော်ပါပေပဲ။ ကျွန်တော်မှာတော့ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ ဆိုတာလို သွေးထဲမှာကို သတ်ပုတ်တတ်တဲ့ အလေ့အကျင့်ပါလာလို့သာပါ။ ဒီပြင်လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် ကျားနက်ကိုနိုင်ဖို့ တော်တော်ခက်ပါတယ်”

သန်း ။ ။“သော်တာစိန် အမည်ခံပုံ ပြောပြစမ်းပါဦး”

ညွန့် ။ ။“ဒါနဲ့ အင်္ဂလိပ်ကျောင်းမှာ ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ဆရာဖြစ်ကျောင်းတက်နေတုန်းမှာ ကာယဗလဘက်လိုက်စားရင်း လက်ဝှေ့သတ်ခြင်း အလုပ်ကိုလည်း ဝါသနာအလျောက် တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်သတ်တော့ ကျွန်တော် သတ်တိုင်းဟာ တစ်ခါမှ ရှုံးတယ်လို့မရှိဘူး။ နိုင်တာချည်းပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ သော်တာစိန်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုယူပြီး (ဦးသော်တာဆိုတာ ကျွန်တော့်အဖေအမည်ပါ) လက်ဝှေ့သတ်လိုက်တာ ပိုက်ဆံ အတော်တော်ကလေး စုဆောင်းမိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ပြည်မှာ လက်ဝှေ့သမားအလုပ်ဟာ ဂုဏ်မရှိလေတော့၊ အသက်မွေးတော့ ကာယဗလဆရာအဖြစ်နဲ့ ကျောင်းတွေမှာဝင်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါတယ်”

ချစ် ။ ။“တစ်နေ့ကတုန်းက ရန်ကုန် သွားသတ်တာက ဘာကြောင့်လဲ”

ညွန့် ။ ။“ဒါကတော့ ကပ်လူစီဆိုတဲ့လူက အပြောကြီးလွန်းလို့ မခံချင်လို့ သတ်မိပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ လူမျိုးတွေဟာ အင်္ဂလိပ်လက်ဝှေ့မှာ တကယ်မတော်နိုင်ဘူးပြောလေတော့၊ လူမျိုးအတွက် မခံချင်လေတော့ ဝင်ပြီးသတ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ချစ် ။ ။“ကျွန်မကမေးတော့ ရှင် မကြည့်ရဘူးဆို”

ညွန့် ။ ။(သွားဖြုလျက်) “ကိုယ်တိုင်ဝင်သတ်တာနဲ့ ကြည့်ရုံကြည့်တာနဲ့ တခြားစီပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မုသား မပါပါဘူး”

ချစ် ။ ။“နေပါဦး၊ ဦးသန်းတင်က ကျောင်းရန်ပုံငွေတွေကိုထုတ်ပြီး ရှင် လောင်းတယ်ဆို”

ညွန့် ။ ။“မဟုတ်ရပါဘူး ချစ်ချစ်၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း သူရိယအစုနှင့် အာရ်အီးတီအစုတွေ ဝယ်ထားပါတယ်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ကျွန်တော် မလုပ်ဝံ့ပါဘူး”

ချစ် ။ ။“ဒီလိုဖြင့် ကောင်းပါလေ့ရှိရင်”

သန်း ။ ။“ကိုင်း... ကိုင်း စကားပြောရစ်ကြဦး၊ ကျောင်းစာရင်းတွေ သွားပြီး ရှင်းလိုက်ရဦးမယ်”

ဆရာကျော်ညွန့်မှာ ချစ်ချစ်နှင့် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်သည်။ ချစ်ချစ်က ဆရာကျော်ညွန့် အထိုးခံရသော လက်သီးချက်များအတွက် မိမိရင်ထဲတွင် တဒိတ်ဒိတ် ဖြစ်သွားရပုံများကို ပြောပြရင်း နောက်နှောင်အခါ ဘယ်တော့မျှ လက်စွဲမသတ်ဖို့ တောင်းပန်ရာတွင် ဆရာကျော်ညွန့်သည် ချစ်ချစ် မကြိုက်သည့်အရာကို ဘယ်အခါမျှ ပြုလုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်းနှင့် ရယ်ကာမောကာ ပြောဆိုနေရစ်ကြလေတော့သတည်း။

(ကြီးပွားရေး၊ အောက်တိုဘာ ၁၉၄၁)

တောသုစုံထောက်

ဂျပန်တို့လက်အောက်၌ ဒေါက်တာဘမော် အဓိပတိဖြစ်စဉ်အခါက ရွှေဘိုနယ်တွင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီး ဦးထွန်းလှအောင်သည် မိမိနယ်အတွင်း၌ ထပ်ကာတလဲလဲ ဓားပြတိုက်လျက် ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရသော လူဆိုးတစ်ကျိပ်ခန့်တို့ကို ရွာသူရွာသားတို့ရှေ့တွင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်စေခဲ့ရာ၊ တစ်နယ်လုံး အေးချမ်းသွား၍ ကုန်ပစ္စည်း ၅၀၀၀ ကျပ်၊ ၁၀၀၀၀ ကျပ်ဖိုးတန် ပါရှိသော ကုန်သည်များသည် အလွန်ခေါင်၍ ချောင်ကျသော တောလမ်းများတွင် ခြေကျင်တစ်မျိုး၊ လှည်းနှင့်တစ်လှည့် ကူးသန်းသွားကြသော်လည်း မည်သူကမျှ လုယက်တိုက်ခိုက်ကြသည်ဟူ၍ မကြားရတော့ချေ။

ဦးထွန်းလှအောင်၏ အာဏာစက်အောက်၌ မဟုတ်သော ကသာနယ် ထီးချိုင့်ဘက်၌မူကား ကြက်သည် ကုလားတစ်ယောက် ကြက်ရောင်း၍ ရခဲ့သော ငွေ ၇ ကျပ်ကို လူပါသတ်၍ လုယက်လိုက်သည်အထိ သောင်းကျန်းခဲ့ဖူး၏။ သို့ဖြစ်၍ (ဘီအိုင်အေ စစ်တပ် မရောက်လာသေးမီအချိန်၌) ရွှေဘိုနယ် ဦးထွန်းလှအောင် ဆောင်ရွက်ပုံအကြောင်းကို ကြားကြရသော ထီးချိုင့်နယ်သူနယ်သားများသည် ဦးထွန်းလှအောင်ကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း စီရင်တတ်သည့် အရာရှိတစ်ဦးတစ်ယောက် ရောက်လာပါစေဟူ၍ ဆုတောင်းခဲ့ကြ၏။

ဘီအိုင်အေစစ်တပ် ရောက်လာသောအခါ၌ကား ၎င်းတို့ဆုတောင်း ပြည့်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ၎င်းစစ်တပ်မှ စစ်ဗိုလ်ကလေးများသည် နာမည်ကျော် လူဆိုးများကို သေနတ်နှင့်မကဘဲ လှံစွပ်နှင့် တသီတတန်းကြီး ထိုးသတ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့ကြသောကြောင့်ပေတည်း။

ဖော်ပြလတ္တံ့သော အဖြစ်အပျက်များမှာ ဘီအိုင်အေစစ်တပ် မရောက်လာမီ ပုလိပ်လက်ထဲတွင် အာဏာရှိသေး၍ စိတ်ထက်သောအရာရှိဖြစ်ခဲ့လျှင် စိတ်ထက်သလို စီမံဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်ရှိသော ခေတ်ဖြစ်ပေရာ၊ သေနတ်ပုန်းများမှာလည်း လူဆိုးများလက်တွင် ပေါချင်တိုင်းပေါ်၍ ဝယ်လိုလျှင် ဈေးနှုန်းချောင်ချောင်နှင့် ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော ခေတ်လည်းဖြစ်ပေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ထီးချိုင့်ဌာနအုပ် ဦးဘချိုသည် တောအုပ်တစ်ယောက်ထံမှ အစိုးရ အခွန်တော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကျော် တိုက်ယူသွားသောအမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ထောက်လှမ်းစုံစမ်းရန် စေလွှတ်လိုက်သော ရာဇဝတ်အုပ် ဦးဘကြည်၏ အလောင်းကို တောထဲ၌တွေ့ခဲ့ရကြောင်းနှင့် လာရောက်အစီရင်ခံသော ရွာသားတစ်ယောက်၏ တိုင်ချက်ကို နားထောင်လျက်ရှိ၏။

လူဆိုးပေါများသော အချို့နယ်များ၌ ဌာနတစ်ခုတွင် ဌာနပိုင်တစ်ယောက်အပြင် လူဆိုးစုံထောက်ဆို၍ ရာဇဝတ်အုပ် သုံးယောက်မျှ ရှိတတ်ပေရာ၊ ကွယ်လွန်သူ ဦးဘကြည်မှာ အဆိုပါ အလုပ်ဝတ္တရားမျိုးဖြင့် ထီးချိုင့်ဌာန၌ လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသူ ဖြစ်ပေသည်။ ဦးဘကြည်သည် မြစ်ကိုဖြတ်ကူး၍ မြတောင်ရွာမှ လှည်းတစ်စီးနှင့် အရှေ့ဘက်သို့ လိုက်သွားခဲ့ရာ ပေါင်းနက်ရွာတွင် စခန်းချ၍ ညနေခင်းအချိန်တွင် သေနတ်တစ်လက်နှင့် ချေ ချောင်းပစ်ရန် ထွက်သွားသည်တွင်၊ တောထဲ၌ ရွာသားတစ်ယောက်က ၎င်း၏ အလောင်းကို တွေ့ခဲ့ခြင်း

ဖြစ်လေသည်။ ရွာသားသည် အလောင်းကို တွေ့သောနေရာ၌ ထားခဲ့၍ ဌာနသို့ လာရောက်တိုင်ကြားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဌာနပိုင် ဦးဘချိုသည် ရွာသား၏ တိုင်ချက်ကို နားထောင်ပြီးနောက် ပုလိပ်သား တစ်ယောက်အား “ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းကို ခေါ်လိုက်စမ်းဟေ့” ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ၊ မကြာမီ အလွန်တရာ ဖျတ်လတ်သွက်လက်၍ တည်ငြိမ်သောမျက်လုံးများရှိသည့် အသက် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်ဝင်လာ၍ ပုလိပ်အရာရှိတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဌာနပိုင်ကို အလေးပြုလေ၏။ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းမှာ ဘောလုံးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ၎င်း၏ ကိုယ်ကာယ၌ အသားပို တစ်ကျပ်သားမျှမရှိဘဲ ကျစ်လစ်မာကျော၍ တည့်မတ်ကြော့ရှင်းသော အလုံးအပေါက်လည်း ရှိ၏။

“အခွန်တော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကျော် တိုက်ယူသွားတဲ့အမှုကို စုံထောက်ဖို့ လွှတ်လိုက်တဲ့ ကိုဘကြည်တစ်ယောက် သေရှာပြီတဲ့ ကိုဘသောင်းရေ။”

“ဖြစ်ရလေ ဗိုလ်ကြီးခင်ဗျာ၊ အလောင်း တွေ့လို့လား”

“ဟောဒီက လာတိုင်နေတယ်၊ သေနတ်ဒဏ်ရာလည်း တွေ့ဆို ထင်ပါရဲ့။”

“သူ့အလောင်းပဲလို့ သေချာသလား ဗိုလ်ကြီး”

“လူပုံလူပန်း ပြောပြပုံတော့ ကိုဘကြည်နဲ့ တူတာပါပဲ။ သူ့သွားတဲ့ခရီးစဉ်နဲ့ အလောင်းတွေတဲ့ နေရာနဲ့ကလည်း ကိုက်နေတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားလိုက်သွားပြီး အလောင်းကို ပို့လိုက်ပေတော့။ နို့ပြီး ဆက်စုံစမ်းဗျာ။ အဲဒီနယ်မှာ ထိပ်တင်ဦးဆိုတဲ့ လူဟာ နာမည်ကြီးပဲ။ သူ့ကို ကြပ်ကြပ်အကဲခတ်စမ်း၊ မကျေနပ်ရင် ဖမ်းသာဖမ်း၊ ချမ်းသာပေးနဲ့”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

“ဟောဒီက ရွာသားတွေနဲ့ အတူလိုက်သွားပေတော့ ဟိုရောက်တော့ အလောင်းကို ပေါင်းနက်လူကြီးလက် အပ်လိုက်၊ သူ လာပို့ပေစေ။ ဒီနောက်မှ ခင်ဗျားသဘောအတိုင်း လိုက်ချင်တဲ့ဆီ လိုက်ပေတော့။ ကိုင်း ဒါပါပဲ”

ကိုဘသောင်းလည်း ဌာနထဲမှ ထွက်တော့မည်အပြုတွင်-

“ဪ နေဦးဗျို့ ကိုဘသောင်း၊ အခွန်တော်ငွေ ၅၀၀၀ ကျပ်ကျော်တိုက်သွားတုန်းက လူတစ်ယောက်တည်းတဲ့ဗျ။ အသားညိုညို၊ ဒေါင်မြင့်မြင့်တဲ့။ ဒီအမှုနှစ်ခုဟာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမယ်။ အဲဒါကလေး သတိပြုသွားဗျို့၊ ထိပ်တင်ဦးလည်း မမေ့နဲ့နော်”

“ကောင်းပါပြီ ဗိုလ်ကြီး”

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းသည် တပည့်တစ်ယောက် ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိသော်လည်း မြင်းနှင့်လာခဲ့သော ရွာသားနှင့်အတူ လိုက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် တပည့်မခေါ်ခဲ့ဘဲ တစ်ကိုယ်တည်းလိုက်လာ၍ သမ္ဗန်တစ်စင်းနှင့် မြတောင်ဘက်သို့ ကူးကြလေ၏။ ၎င်းရွာ၌ မိတ်ဆွေတောအုပ်ထဲမှ မြင်းတစ်စီးငှား၍ ရွာသားနှင့်အတူ မြင်းစိုင်းသွားကြသည်တွင် လမ်းခရီး၌ မိုးမိ၍ ညနေခင်းအချိန်၌ ပေါင်းနက်ရွာကလေးဆီသို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။

ကိုဘသောင်းသည် ရွာလူကြီးကိုခေါ်၍ လှည်းတစ်စီးနှင့် ရွာသားသုံးယောက်တို့ကို ဆင့်ခေါ်စေပြီးလျှင် ယခင်ရွာသားနှင့်အတူ အလောင်းရှိရာသို့ သွားကြလေရာ မကြာမီ ဆိုက်ရောက်ကြလေ၏။ ကိုဘသောင်းသည် တစ်ယောက်သွား လမ်းကလေးအနီး မြေကြီးပေါ်၌ မှောက်လျက်လဲနေသော အလောင်း၏ မျက်နှာကို လှန်ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည်ဖြစ်ကြောင်းမှာ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိတော့ချေ။ ထို့နောက် ကိုဘသောင်းသည် ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ နောက်စေ့အောက် လက်ယာဘက်လက်တွင် ကျည်ဆန်ထိမှန်ထား၍၊ ကျည်ဆန်သည် ထိုနေရာမှ လက်ဝဲဘက်သို့ အထက်ခပ်ယွန်းယွန်း ဖောက်ထွက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုဘသောင်းသည် ကိုဘကြည်၏ အလောင်းကို ငေးကြည့်နေစဉ် လူဆိုး ငတက်တိုးကို ဖမ်းစဉ်က အသက်စွန့်စား၍ အတူတကွ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြဖူးသည့် အခြင်းအရာနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အခြင်းအရာများသည် စိတ်ထဲတွင် ပေါ်လာသည်နှင့် ရင်ထဲ၌ နှင့်ခနဲ ဆိုသွားသေး၏။ သို့ရာတွင် အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်နေစဉ်အတွင်း ဝမ်းနည်းနေဖို့ အချိန်မရသည်နှင့် ကိုဘသောင်းသည် ဆွေးသောစိတ်ကိုမျိုချ၍ အခြေအနေကို စုံစမ်းလေ၏။

ကိုဘကြည်၏ အလောင်းကို မြေကြီးပေါ်၌ တရွတ်ဆွဲ၍ ရွှေ့ထားသော အစင်းအကြောင်းမျိုး မတွေ့ရသည်နှင့် ဤနေရာ၌ပင် ထိမှန်စဉ် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ ဒဏ်ရာတည်နေပုံကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် လမ်းကလေး၏ လက်ယာဘက်မှ ချောင်းနေသည့်ပြင် နောက်စေ့မှ ငယ်ထိပ်ဆီသို့ ထောင်တက်သွားသော ဒဏ်ချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့်လည်း ထိုသူသည် မတ်တတ် လျှောက်သွားသော ကိုဘကြည်ကို မြေကြီးအနီးမှ ဝပ်လျက်ပစ်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟု ကိုဘသောင်း စဉ်းစားမိ၏။

ဒဏ်ရာ အဝကျဉ်းလှသဖြင့်လည်း ရိုင်ဖယ်သေနတ် ဖြစ်ဟန်တူပေရာ၊ ထိုအခါက ဂျန်ပန်ရိုင်ဖယ်များမှာ တောနယ်တစ်လျှောက်တွင် အလွန်ပေါလှသဖြင့် ငွေ ၁၀၀ ကျပ်ပေးနိုင်သူတိုင်း သေနတ်တစ်လက် ရနိုင်ပေသည်။

ကိုဘသောင်းသည် လမ်း၏ လက်ယာလက်မှ သေနတ်နှင့် ပစ်နိုင်လောက်သော နေရာကို ချင့်မျှော်ခန့်မှန်းကြည့်ရာ လမ်းနှင့် လေးပေခန့်အကွာတွင် အင်ကြင်းပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့ရသဖြင့်၊ သေနတ်ပစ်သောသူသည် အင်ကြင်းပင်နောက်မှကွယ်လျက် ချောင်းနေ၍ ကိုဘကြည် ကျော်လွန်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နောက်စေ့ကို ပစ်ခြင်းဖြစ်ရမည် ဟူ၍လည်း တွက်ကိန်းရ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုဘသောင်းသည် အင်ကြင်းပင်နောက်သို့ သွား၍ မြေကြီးပေါ်တွင် ခြေရာကောက်ဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ သို့ရာတွင် မြတောင်ရွာမှ မိမိတို့ထွက်စဉ်က ရွာသွန်းသောမိုးနှင့် လေတို့ကြောင့် စိုစွတ်နေသောမြေကြီးပေါ်တွင် သစ်ရွက်များ ကျပြန့်လျက်ရှိသည်ကိုသာ တွေ့ရလေ၏။ အင်ကြင်းပင်ကြီးနှင့် သုံးတောင်ခန့် ကွာဝေးသောနေရာ၌ကား ၎င်းဒေသ၌

ပေါက်ရောက်သော ကြိမ်ဘူးချိုကြီးတချို့ရှိရာ၊ ကိုဘသောင်းသည် ကြိမ်နွယ်တစ်နွယ်ရှိ ဆူးတစ်ချောင်းပေါ်၌ ငြိတွယ်လျက်ရှိသော အရာဝတ္ထုတစ်ခုကိုမြင်သည်နှင့် ဖြုတ်ယူကြည့်ရှုလေ၏။

၎င်းအရာဝတ္ထုမှာ မိုးရေ စွတ်စိုထားသည့်အတွက်ကြောင့် ခပ်စုစုရှိနေ၍ ကိုဘသောင်းက ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် ပလေကတ်လုံချည်မှ အစအန တစ်ခုဖြစ်နေ၍၊ အဆင်မှာ အနက်နှင့်အဖြူ ကွက်စိပ်ကလေးဖြစ်ခြင်းကိုလည်း တွေ့ရှိရလေ၏။ ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ဆူးငြိ၍စုတ်သော အဝတ်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ကန်းထောင့် (သုံးထောင့်) ဖြစ်နေ၍၊ ဆူးငြိသောနေရာတွင် ထောင့်စွန်းတစ်ခုဖြစ်နေသော အခြင်းအရာကိုလည်း တွေ့ရှိရ၏။ ကိုဘသောင်းသည် ၎င်းအဝတ်စုတ်ကလေးကို မိမိ၏ ဒိုင်ယာရီမှတ်တမ်းအကြားတွင်ညှပ်၍ အိတ်ထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအတောအတွင်း၌ ရွာသားများသည် ကိုဘကြည်၏ အလောင်းကို လှည်းပေါ်သို့ တင်ပြီးကြပြီဖြစ်ရာ၊ ကိုဘသောင်းသည် ၎င်းနေရာ၌ ဆက်လက်စုံစမ်းရန် မလိုတော့သည်နှင့် အလောင်းကို ထီးချိုင့်ဌာနသို့ ရွာသားများအား ပို့စေပြီးလျှင် ပေါင်းနက်ရွာသူကြီး၏ နေအိမ်သို့ မြင်းစိုင်းလာခဲ့လေ၏။

ထိုည၌ ကိုဘသောင်းသည် သူကြီးအိမ်တွင် အိပ်၍ နံနက်လင်းသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ထိပ်တင်ဦး နေထိုင်သော နန်းပေါင်ရွာသို့ မြင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

ရွာမှ ထွက်တော့မည်ပြုကတည်းက မိုးတိမ်များ အုံ့မှိုင်းလျက်ရှိသောကြောင့် သူကြီးက မိုးရွာလိမ့်မည်ထင်သဖြင့် မိုးစဲမှသွားဖို့ ပြောသော်လည်း၊ အလုပ်တစ်ခုလုပ်သည့်အခါ တောက်လျှောက် ဆက်တိုက်လုပ်ရမှ ကျေနပ်တတ်သော ကိုဘသောင်းသည် သူကြီး၏ စကားကို နားမထောင်ဘဲ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းနှင့် ကြံသကာတစ်ဖဲ့မျှကို အနိုင်နိုင် စားသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မြင်းနှင့် ထွက်လာခဲ့လေ၏။

နန်းပေါင်ရွာမှ ပေါင်းနက်ရွာသို့ ၉ မိုင်ခန့်သာ ဝေးသော်လည်း ယမန်နေ့က မိုးရွာထားသည့်အတွက်ကြောင့် လမ်းများချောနေသဖြင့် မြင်းစိုင်းရန်မတတ်နိုင်ဘဲ 'လမ်းတို' မျှသာ စီးလာနိုင်ပေ၏။

လမ်းတစ်ဝက်ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အထက်ကောင်းကင်မှ သံတံတားပေါ်တွင် မီးရထားခုတ်မောင်းသော အသံကဲ့သို့ တသဲသဲ၊ တဝေါဝေါမြည်သောအသံကြီး ဖြစ်ပေါ်လာလေရာ၊ နေမင်းမှာလည်း ထန်းတစ်ဖျားခန့် မြင့်သောနေရာသို့ ရောက်နေပါလျက် ယုဂန္ဓိရံတောင်ထိပ်ပေါ်၌ တစ်စုံတစ်ခု မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားတော့သည့်အလား တစ်တောလုံး ရုတ်တရက် မှောင်ကြီးကျလာလေ၏။

မြင်းသည် ထူးဆန်းသော ထိုအခြင်းအရာအတွက် ထိတ်လန့်သည့် လက္ခဏာနှင့် နားရွက်တပေပေ၊ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်လျက်ရှိရာ ကိုဘသောင်းကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်အမျိုးကို မကြုံဖူးသည်နှင့် စိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်နေလေတော့၏။

မကြာမီ တစ်ခါတစ်ရံမြည်သော အသံကြီးသည် ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်လာ၍ မြိုင်ကြီးအတွင်းရှိ မြင့်မားသော သစ်ပင်ကြီးများ၏ ထိပ်ဖျားများသည် အူရိုင်းဖြစ်လျက် အသောက်ကောင်း၍ သောက်စားမိသော အရက်မူးသူသဖွယ် ယိမ်းယိုင်စ ပြုကြလေရာ၊ တောငှက်များသည်လည်း တစ်ပင်မှတစ်ပင်သို့ အလန့်တကြားမြည်အော်ကာ ကမူးရှူးထိုး ပျံသန်းကြလေတော့၏။

နောက်တစ်မိနစ်ခန့်အတွင်း ထိပ်ဖျားမျှသာ ယိမ်းယိုင် လှုပ်ရှားခဲ့သော သစ်ပင်ကြီးများသည် ပင်စည်သို့တိုင်အောင် ယိမ်းနွဲ့ကြ၍၊ လက်ခုပ်တစ်ဖောင်မျှသာမြင့်သော ဆူးချုံများသည်ပင် ဆတ်ဆတ်ခါမျှ လှုပ်ရှားကြလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ တောဝက်၊ ချေ၊ ဆတ် စသော တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများသည် လမ်းပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လာကြ၍၊ လူနှင့်မြင်းကိုမြင်သောအခါမှ ဘရိတ်အုပ်ပါသော်လည်း အချို့မှာ အရှိန်မသတ်နိုင်သည်နှင့် မြင်းဗိုက်အောက်မှ ဖောက်ထွက်ပြေးသွားကြရရှာလေသည်။

နောက်တစ်မိနစ်၌ကား မြေပေါ်၌ ပြားပြားဝပ်ပေါက်ရောက်သော မြက်ပင်များပင်လျှင် လေဟုန်တိုးဝှေ့ခြင်း ခံကြရလေရကား၊ လေဆန်သွားလျက်ရှိသော ကိုဘသောင်း၏မြင်းမှာ ခြေတစ်လှမ်းရွှေ့ဖို့ အခက်အခဲတွေ့သည့်ပြင် ကိုဘသောင်းကိုယ်တိုင်မှာလည်း မြင်းပေါ်မှ လွင့်စဉ်မသွားစေခြင်းငှာ ရင်ဘတ်နှင့် ကုန်းနီးထိသည်တိုင်အောင် ဝမ်းလျားမှောက်နေရလေ၏။

ထို့နောက် ဇီးသီးလုံးပမာဏရှိ မိုးပေါက်ကြီးများ ကျစပြုလာလေရာ ၎င်းတို့သည် တစ်ခဏထက်တစ်ခဏ စိပ်လာ၍ ၎င်းတို့နှင့်အတူ မိုးသီးများလည်း ရောညှပ်ပါလာလေ ၏။ အချို့မိုးသီးများမှာ ကွမ်းသီးလုံး၊ အချို့မှာ ခုံညင်းခန့် ပမာဏရှိသည်ဖြစ်၍ ကိုဘသောင်းမှာ ဦးထုပ်ကြောင့် ခံနိုင်သော်လည်း၊ မြင်းမူကား ဦးခေါင်းသို့ကျသည့်အခါ နာကျင်သည်ထက် ထိတ်လန့်သည့်အတွက် တစ်ချက်တစ်ချက် ခုန်၍ထိုးတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုဘသောင်းသည် ပြင်းထန်လှသော လေနှင့် မိုးသီးဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့သဖြင့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်၏ အရင်းသို့ကပ်ကာ မြင်းပေါ်မှဆင်း၍ ဝပ်နေရလေ၏။ ထိုအတောအတွင်း အစိုင်အခဲဖြစ်သော မိုးသီးများကို မုန်တိုင်းတိုး၍ သစ်ရွက်နှင့် သစ်ကိုင်းများပေါ်သို့ ကျသောအသံတို့သည် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ တစ်တောလုံး ဆူညံလျက်ရှိ၏။

လေရော၊ မိုးရော၊ မိုးသီးများပါ ၁၅ မိနစ်ခန့်မျှသာ ရွာသွန်းသော်လည်း အလွန်သည်ထန်သည်နှင့် တစ်ခဏအတွင်း တောထဲ၌ ချောင်းများဖွဲ့ကာ စီးဆင်းလျက်ရှိရာ၊ အသားနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော ကိုဘသောင်း၏ အဝတ်များမှ တံစက်ကြောင်းကဲ့သို့ ရေများ လျှောဆင်းလျက်ရှိ၏။

လေဟုန် အနည်းငယ် ယုတ်လျော့သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုဘသောင်းသည် မြင်းပေါ်သို့တက်၍ တည်းခိုရန်နေရာတစ်ခုခုသို့ အလျင်အမြန်ရောက်ဖို့ အရေးကြီးသည်နှင့် သစ်ပင်ကြီးအောက်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ၊ တစ်မိုင်ခန့်ရောက်သောအခါတွင် ခြံစည်းရိုးကြီးအလယ်မှ

တဲကလေးတစ်တဲကိုမြင်သည်နှင့် ခြံထဲသို့ဝင်လာခဲ့လေ၏။ ထင်းခြံအတွင်း၌ ချဉ်ပေါင်၊ ခရမ်း၊ ဘူးစသော ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားသည်ကို မြင်သဖြင့် အခင်းလုပ်သောလူများ နေသောတဲဖြစ်ရမည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။

ကိုဘသောင်းသည် မြင်းကို ဘူးစင်အောက်တွင် ချည်ခဲ့၍ “ဗျို၊ အိမ်ရှင်များ မရှိကြဘူးလား” ဟု အသံပြုကာ တဲအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တဲပေါက်မှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မိန်းကလေးမှာ အသက် ၂၀ ကျော်ရှိ၍ အသားဖြူစပ်စပ်နှင့် ရှမ်းသွေးနှောဟန်တူသော်လည်း ရုပ်ရည် သနားကမားရှိသည့်ပြင် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မြင်သည့်အတွက် ရွံ့ခြင်း၊ ရှန့်ခြင်းတည်းဟူသော အမူအရာမျိုးမရှိဘဲ အလွန်ရဲတင်းသည့် မျက်နှာထားရှိ၏။ ယောက်ျားကိုလည်းကောင်း၊ တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများကို လည်းကောင်း ရွံ့ကြောက်သော လက္ခဏာမျိုး အလျဉ်းမရှိဘဲ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သွားလာ နေထိုင်တတ်သော သဘာဝရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။

“တစ်ဆိတ်ကလေး မိုးတွေ ရွာလာလို့ ခဏကလေး တည်းခိုပါရစေဗျာ၊ ဒီပြင် ဘယ်သူများ ရှိသေးသလဲ”

“ခုဖြင့် ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

ကိုဘသောင်းသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဆိုလေသဖြင့် တည်းခိုဖို့ တွန့်ဆုတ်သွားသော်လည်း၊ မိန်းကလေး၏ ရဲတင်းပိုင်နိုင်သောအမူအရာကို မြင်သဖြင့် ကိစ္စမရှိတန်ကောင်းဟု အောက်မေ့မိ၏။

“ခဏလောက် နားတာတော့ ကိစ္စရှိ မထင်ပေါင်နော်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေနိုင်ပါတယ်”

ကိုဘသောင်းသည် တဲထဲသို့ဝင်၍ စိုရွဲသောခြေအိတ်များ ညှစ်ရန်အတွက် ဖိနပ်ကိုချွတ်မည်ပြုသည်တွင်၊ ၎င်း၏ လက်များမှာ အလွန်အေးမြသော မိုးသီးရေကြောင့် ထုံကျဉ်နေသဖြင့် ဖိနပ်ကြိုးကိုပင် ဖြုတ်ရန် အခက်အခဲတွေ့နေလေရာ၊ မိန်းကလေးသည် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သောအခါ၌ “နေသာနေ၊ ကျုပ် ဖြုတ်ပေးမယ်” ဆို၍ ကိုဘသောင်း၏ ဖိနပ်ကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးသေး၏။ ကိုဘသောင်းမူကား မိန်းကလေး၏ ရဲတင်းခြင်းနှင့် လောကဝတ်ကောင်းခြင်းအတွက် အံ့ဩမိ၏။

“မိုးတွေမိလို့အေးနေမှာပဲ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား၊ ကျုပ်တည်ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

မိန်းကလေးသည် အိမ်တွင်းရှိ မီးလင်းဖိုပေါ်တွင် မြေလက်ဖက်ရည်ကြမ်းကရားကို တည်လေ၏။ တဲကလေး၏ တစ်ခုသောထောင့်၌ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကြောင်အိမ်တစ်လုံးထဲတွင် နို့ဆီဘူး၊ သကြားဘူး၊ လက်ဖက်ရည်အချိုပန်းကန်များ၊ ကြွေလက်ဖက်ရည်ကရားနှင့် ဖန်ဘူး၊ ဖန်ခွက်များကို မြင်သဖြင့် ကိုဘသောင်းက တဲကုပ်နှင့်မလိုက်သော အိမ်ထောင်မှုများ ရှိသည်ဟု

သတိပြုမိ၏။ တစ်ခုသောထောင့်၌ ရွက်ဖျင်ကင်းပိကော့တစ်ခုရှိ၍ ကြိုးတန်းတစ်ခုမှ ဘောင်းဘီတို၊ ရုပ်လက်တို၊ ခါးပတ် အစရှိသည့် ယောက်ျားအဝတ်အစားများကို မြင်သဖြင့်လည်း ကိုဘသောင်း စဉ်းစားစိတ်ကူးလျက်ရှိ၏။

လက်ဖက်ရည်ကရားကို မီးဖိုပေါ်၌ တည်ပြီးသောအခါ ကိုဘသောင်းသည် မိမိ၏ စိုရွဲသောခြေအိတ်များနှင့် အတွင်းခံစွပ်ကျယ်တို့ကို မီးကင်လျက်ရှိစဉ် မိန်းကလေးသည် လက်ဖက်ရည်အချိုပန်းကန်နှင့် ကြောကရားတို့ကို ဆေးကြောလျက်ရှိ၏။

“ကျုပ်နာမည်က ကိုဘသောင်းတဲ့၊ ရာဇဝတ်အုပ်ပဲ။ မိန်းကလေးနာမည် ဘယ့်နယ်ခေါ်သလဲ”
“နန်းတင် တဲ့”

ကိုဘသောင်းလည်း အံ့ဩသော မျက်နှာထားဖြစ်ပေါ်သွား၏။ မနန်းတင်မှာ ၎င်းနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ယောက်ျားလေးတိုင်း ပိုးပန်းကြရသည့် နာမည်ကျော် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ဟု ကိုဘသောင်း ကြားရဖူး၍ ယခုမှ လူကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မနန်းတင်မှာ ထိပ်တင်ဦး၏ နှမ ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း ကြားသိရဖူးလေ၏။

အိမ်ရှေ့မင်း၏ သားတော်တစ်ပါးသည် ဆင်းရဲသားမျိုးနွယ် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျ၍ သားကလေး 'ထိပ်တင်ဦး' ကို မွေးဖွားပြီးနောက် မိန်းမ ကွယ်လွန်ရာတွင် ထိပ်တင်ဦး သားအဖနှစ်ယောက်တို့သည် မိုးမိတ်နယ်သို့ ရောက်ရှိလာ၍၊ မင်းသားသည် ရှမ်းအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဒုတိယအကြိမ် အိမ်ထောင်ဖက်ပြုပြန်၏။ ၎င်းရှမ်းအမျိုးသမီးမှ ပေါက်ဖွားသော သမီးကလေးကို ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း 'ထိပ်တင်ခေါင်' ဟူသောအမည် မှည့်ခဲ့သော်လည်း မင်းသားကွယ်လွန်သည့်နောက်၌ မိခင် ရှမ်းအမျိုးသမီးက ဆင်းရဲသားအဖြစ်နှင့် နေထိုင်ရသည်အတွင်း နာမည်ကြီး မှည့်ခေါ်ခြင်းကို မကြိုက်နိုင်ဆို၍ သမီးကလေးကို 'နန်းတင်' ဟူ၍ နာမည်ပြောင်းလိုက်၏။

မိခင် ရှမ်းအမျိုးသမီး သေဆုံးသည်နောက်၌ မနန်းတင်မှာ အဖေတူ မအေကွဲဖြစ်သော အစ်ကို ထိပ်တင်ဦးနှင့် အတူတကွနေထိုင်၍၊ မိဘမဲ့သူဖြစ်ကြသည့်အလျောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အထူးကြင်နာချစ်ခင်ကြလေသည်။

ထိပ်တင်ဦးသည် အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်ထက်၌ ပင်စင်ရခဲ့သော်လည်း စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်၍ ချောင်ကျသော တောရွာဇနပုဒ်များ၌ နေထိုင်ပြီးလျှင် သေနတ်နှစ်လက်၊ သုံးလက်နှင့် ဆင်၊ ကြွဲ၊ ပြောင်း၊ စိုင်း စသော တောတိရစ္ဆာန်များကို ပစ်ခတ်ခြင်းအားဖြင့် လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်ဖူးသည်ဟူ၍ မရှိသော်လည်း မင်းသွေး ပါသည့်အလျောက် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းများ ပစ်ခတ်ခြင်းဖြင့် ပတ်သက်၍ သစ်တောဘက်

အရာရှိများနှင့် မကြာခဏ စကားများခဲ့ကြသဖြင့် အစိုးရအရာရှိများက လူဆိုး လူကြမ်းကြီးတစ်ယောက်အနေဖြင့် စာရင်းသွင်းတတ်ကြလေသည်။

ထို့ပြင် ဆင်းရဲသော တောသူတောင်သားများနှင့် အစိုးရအမှုထမ်းတို့ အတိုက်အခံ ဖြစ်ကြသောအခါများ၌ ထိပ်တင်ဦးသည် ဆင်းရဲသားများဘက်မှ လိုက်သည်သာမက မြို့အုပ်၊ ဝန်ထောက်၊ တိုက်ပိုင် အစရှိသော အရာရှိငယ်များလောက်ကို နှုတ်အာကြမ်းကြမ်းနှင့် ခပ်ရမ်းရမ်း ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်ခဲ့ဖူး၏။

ထိုသို့သောအကြောင်းများကြောင့် အရာရှိကြီးငယ်တို့သည် ထိပ်တင်ဦးအပေါ်၌ မျက်မှန်းကျိုးကြ၍ အရေးကြုံလျှင် အဆင်းတွန်းရန် ချက်ကောင်းရှာလျက် ရှိကြလေသည်။ အရာရှိအပြောင်းအလဲရှိ၍ အလုပ်လက်လွှဲကြသည့်အခါ အသစ်ရောက်လာသော အရာရှိအား အရာရှိဟောင်းက "ထိပ်တင်ဦးဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သတိထားကြနော်၊ ဒီလူက ဘယ်သူမှ ပမာခန့်တဲ့လူမဟုတ်ဘူး" စသည်ဖြင့် သတိပေးတတ်လေရာ၊ ဤစကား A ရပင်လျှင် နောက်ရောက်လာသော A ရာရှိသစ်သည် ထိပ်တင်ဦးအပေါ်၌ A ထင်သေးလျက် ရန်သူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ A သိ A မှတ် ပြုလေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ A ကြောင်းဆုံစည်းသဖြင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိပြန်ပါလျှင်လည်း ထိပ်တင်ဦး၏ မျက်နှာကြောတင်းမှုကြောင့် မူလထင်မြင်ချက်ကို မပြင်ဆင်ဘဲ သာ၍ဆိုးသော အခြေသို့ ရောက်ခဲ့သည်သာ များပေ၏။

ထိပ်တင်ဦး၏ နှမ မနန်းတင်မှာ အစ်ကိုဖြစ်သူကဲ့သို့ မျက်ကြောမတင်းဘဲ အမိအုပ်နှင့် ကြီးခဲ့ရသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်မဟုတ်သဖြင့် နေရာတကာ၌ ရဲတင်းသော အမူအရာရှိ၏။ ထိုကဲ့သို့ ရဲရဲတင်းတင်းနှင့် လွတ်လပ်စွာဆက်ဆံတတ်သော အလေ့အကျင့်ရှိသဖြင့် အချို့ယောက်ျားလေးများက အခွင့်သာသည်ထင်၍ မတော်တရော် ကြံစည်မိရာတွင်၊ မနန်းတင်သည် ထိုသူ၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန်းဖြန်းကွဲအောင် ရိုက်နှက်ဆုံးမလေ့ရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ်မျှ ခံကြရာတွင် ဤမိန်းကလေး A ဘဲ A ကြမ်းနည်း A ဘဲဖြင့် A ဘဲမြင်နိုင်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဟူ၍ သဘောပေါက်ကြလေတော့၏။

တစ်ခါက မြို့အုပ်ကလေးတစ်ယောက်သည် မနန်းတင်၏ သနားကမားရှိသော ရုပ်အဆင်းကိုမြင်၍ ဓာတ်မသိသည်နှင့် အချောင်ထင်၍ ပြီတီတီလုပ်မိသည်တွင် မနန်းတင်သည် အစ်ကို၏ သေနတ်ကိုဆွဲ၍ မြို့အုပ်တည်းခိုသော ဘိုတဲသို့တက်သွားသဖြင့် မြို့အုပ်မှာ နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းပြေးသောကြောင့်သာ အသက်ချမ်းသာရာ ရလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားဖော်ပြလျက်ရှိသော အချိန်အခါ၌ မနန်းတင်သည် လူဆိုးတက်တိုးနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်တော့မည်ဟူ၍ သတင်းပြေးလျက်ရှိ၏။ ထိပ်တင်ဦးမှာ မိမိကိုယ်တိုင် ဆိုးသွမ်းသူတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း အစိုးရကို ကတ်ဖွဲ့လုပ်ချင်သော

ဝါသနာကြောင့် လူဆိုးများကို ကျွေးမွေးအားပေး၍ ၎င်းတို့နှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်းသင်းလေ့ရှိ၏။ ဥပဒေကို ဖောက်ဖျက်သူဆိုလျှင် ထိပ်တင်ဦးက မိတ်ဖွဲ့လိုသော ဆန္ဒရှိ၏။

တက်တိုးမှာ ၎င်းနယ်တစ်ဝိုက်တွင် အရက်ချက်ခြင်း၊ ဖဲဒိုင်ခံခြင်း စသော အလုပ်များမှစ၍ ဓားပြတိုက်ခြင်း စသော အမှုကြီးများတိုင်အောင် ကျူးလွန်သူတစ်ယောက်သဖွယ် နာမည်ကြီးလျက်ရှိသော်လည်း လက်ပူးလက်ကြပ် မိဖူးသည်ဟူ၍ မရှိသေးချေ။

ထိပ်တင်ဦးသည် လူဆိုးနှင့်ပေါင်းသင်းချင်တတ်သော ဝါသနာအတိုင်း တက်တိုးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဆက်ဆံသည်တွင် တက်တိုးသည် ထိပ်တင်ဦး၏ နေအိမ်သို့ ဝင်ထွက်ခဲ့၍ မနန်းတင်နှင့် ယဉ်ပါးသည်ဟု အထင်ရောက်ကြသည့်အတိုင်း ထိမ်းမြား လက်ထပ်ကြတော့မည်ဟူသော သတင်းထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းသည် အထက်ပါအခြင်းအရာများကို ကြားတန်သလောက် ကြားခဲ့ရသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ မနန်းတင်သည် ပထမ၌ ကိုဘသောင်း၏ဖိနပ်ကို ကူညီချွတ်ပေးသည်အထိ လိုက်လျော၍ လက်ဖက်ရည်အိုး တည်ပေးကာ လောကဝတ် ပြုခဲ့သော်လည်း၊ မင်းမှုထမ်းဟူသမျှ (အထူးသဖြင့် ပုလိပ်အရာရှိများ) ကို ရန်လုပ်ချင်သော စိတ်မူကား အစ်ကို ထိပ်တင်ဦးထံမှ ကူးစက် လက်ခံထားသည်ဖြစ်၍၊ ရာဇဝတ်အုပ်ဟူ၍ သိလိုက်ရသောအချိန်မှစ၍ မျက်နှာထား တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းသွားလေတော့၏။

“ရှင်က ဘာကိစ္စနဲ့ လာခဲ့တာလဲ” ဟု ခပ်တင်းတင်းမေးလိုက်ရာ-

“အစိုးရကိစ္စနဲ့ပေါ့ဗျာ”

“အစိုးရကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လိုဟာလဲ”

“မေးခွန်းထုတ်တာက ကျုပ်တို့အလုပ်ဗျာ။ မေးဖို့ မြန်းဖို့ စုံစမ်းဖို့အတွက် အစိုးရက လခပေးထားတယ်။ ဖြေဖို့တာဝန် မရှိပေဘူး”

“ကျုပ်တို့ မေးလို့တော့ ဖြေစရာ ဘာမှမရှိပေါင်”

ကိုဘသောင်းသည် မနန်းတင်၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ရာတွင် ကြိုတင်၍ ကာကွယ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို သိထားဟန်တူသည်ဟု ရိပ်မိ၏။ မနန်းတင်သည် လက်ဖက်ရည်အိုး ဆူသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထ၍ ကြွေကရားသို့ လက်ဖက်ခြောက် ထည့်လိုက်သည်တွင် မနန်းတင်၏ လုံချည်တစ်နေရာ၌ သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် စုတ်ထွက်ထားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

မနန်းတင်၏ လုံချည်ဆင်မှာ အဖြူနှင့် အနက်ကွက်ကျလေးဖြစ်၍ မိမိ တွေ့ထားသော အဝတ်စကလေးနှင့် တစ်ဆင်တည်းဖြစ်သော်လည်း လူငယ်တိုင်း ဝတ်တတ်သော အဆင်မျိုးဖြစ်သဖြင့် သတိမပြုမိဘဲ ရှိခဲ့ရာ၊ သုံးထောင့်ပုံသဏ္ဍာန် အစုတ်ကလေးကို တွေ့ရသောအခါ၌ကား သတိမထားဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ သို့သော် မဟုတ်ပါစေနှင့်ဟူ၍ ဆုတောင်းမိ၏။

“မိန်းကလေးလုံချည် စုတ်နေပါကလား၊ ဘာကြောင့်လဲ”
“ဘာကြောင့်စုတ်စုတ် ရှင့်အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုဘသောင်းသည် စာအုပ်ကလေးထဲ၌ ညှပ်ထားသော အဝတ်စကလေးကို ထုတ်ယူ၍ မလှမ်းမကမ်းမှ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရာ၊ မနန်းတင်က ရှေ့သို့တိုးလာ၍ လက်နှင့်ပုတ်ချဖို့ ကြိုးစားသည်နှင့် ပြန်၍ထည့်လိုက်၏။ လုံချည်နှင့်အစကလေးမှာ ကွက်တူဆင်တူဖြစ်၍ ကွက်လပ်နှင့် အစကလေးတို့မှာလည်း တစ်တိုင်းတည်း ရှိနေလေတော့သည်။

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကို ဖမ်းမယ်လို့လား... ရှင်က”
“ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းရမှာလဲ”

လုံချည်စုတ်ခြင်းအတွက် ဖမ်းနိုင်သောဥပဒေ မရှိပါဘဲလျက် ထိုမေးခွန်းကို မေးလိုက်ခြင်းကား ကိုယ့်အမှုကို ကိုယ်ဖော်သကဲ့သို့ ရှိတော့သည်ဟု ကိုဘသောင်း အောက်မေ့မိ၏။

“ရှင်တို့ ပုလိပ်တွေက လူမြင်သမျှ မသင်္ကာတတ်လွန်းလို့ မေးရတာပဲ”
“ကိုင်း မနန်းတင်၊ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည် သေရတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာများသိသလဲ”

“သိပေါင်၊ ကျုပ်တို့ ဘာမှမသိပေါင်”

“ပင်းသာချောင်းနဘေးက အင်ကြင်းပင်ကြီးအောက်မှာ မနန်းတင် ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ပြောစမ်း”

“ဘာလုပ်လုပ် ပြောနိုင်ပေါင်၊ ဖမ်းချင်ဖမ်း မကြောက်ပေါင်”

“ဒီလိုဆိုရင် မနန်းတင်ကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

“ဘာမှုနဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ ပြောပါဦး၊ ကျုပ်က သတ်တာ ထင်လို့လား”

မနန်းတင်သည် တင်းမာသောမျက်နှာထားနှင့် ကိုဘသောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ မိန်းကလေးအပေါ်၌ မသင်္ကာဖွယ်ရာ အကြောင်းအချက်များစွာ ရှိသော်လည်း မိမိအား ကြည့်လိုက်ပုံ ရဲတင်းလွန်းသည်ဟု အောက်မေ့မိ၏။ သို့သော် ဤမိန်းကလေးက နေရာတကာ ရဲတင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်း စဉ်းစားမိပြန်၏။

“မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် မသတ်ရင် ဘယ်သူက သတ်တယ်ဆိုတာ ဧကန္တ သိရမယ်”

“သူနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ရန်သူမှမဟုတ်ဘဲ၊ ဘာကြောင့်သတ်ရမှာလဲ”

“ကျုပ်က သတ်တယ်လို့ ပြောလို့လား”

“မပြောပေမယ့် စိတ်ထဲကထင်နေတာ ကျုပ်သိတယ်”

“ထိပ်တင်ဦးကော ဘယ်မှာလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုဘကြည်က ထိပ်တင်ဦးကို စစ်ဆေးစရာရှိလို့ ထွက်လာခဲ့တာ၊ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံမိကြတယ် မဟုတ်လား”

မနန်းတင်မှာ မျက်နှာပျက်သွားလေရာ ကိုဘသောင်းသည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်လိုက်သဖြင့် မနန်းတင် စိုးရိမ်ခြင်းက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် မဟုတ်၊ အစ်ကို ဖြစ်သူအတွက် ဖြစ်သည်ဟု အကဲခတ်မိ၏။ ဤတွင် ကိုဘသောင်းသည် မနန်းတင်အတွက် ဝမ်းသာမိ၏။

“ပြောတတ်ဘူး”

“ထိပ်တင်ဦးနဲ့ မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြပြီလဲ”

“လေး ငါး ရက်လောက်ရှိပြီ”

“နောက်ဆုံး ဘယ်မှာတွေ့ကြသလဲ”

“အိမ်မှာပေါ့”

“ဒီနောက်တော့ ဘယ်သွားသလဲ”

“ပြောတတ်ဘူး၊ အလုပ်ကိစ္စကလေး ရှိတယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘာအလုပ်တဲ့လဲ၊ ပြောဖူးသလား”

“သစ်တိုက်ဖို့ ကျွဲဝယ်သွားတယ် ပြောတာပဲ။ တစ်ခါတလေ ကောလင်းဘက် သွားဝယ်တယ်၊ သွားတိုင်း ကျုပ်က မေးတာ ဟုတ်ပေါင်”

မနန်းတင်သည် လက်ဖက်ရည်အချိုနှင့် ‘ခေါပုတ်’ ခေါ် ကောက်ညှင်းခြောက်တို့ကို ကိုဘသောင်းရှေ့၌ တည်ခင်းပေးလေ၏။

ကိုဘသောင်းသည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း အစ်ကို ထိပ်တင်ဦး အကြောင်းကို မေးကြည့်ရာ၊ အလွန်ကြင်နာတတ်သော အစ်ကိုတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းမှတစ်ပါး မကောင်းစရာဆို၍ တစ်ခွန်းမျှ မကြားရချေ။

လက်ဖက်ရည် သော်ပြီးကြသော်လည်း မိုးတဖွဲဖွဲကျလျက် ရှိသေးသည့်ပြင် ကိုဘသောင်း လာရောက်သောကိစ္စမှာ ဤနေရာမှ သဲလွန်စပေါ်လျက် ရှိသောကြောင့် ကိုဘသောင်းသည် ဆက်လက်၍ခရီးသွားဖို့ အလျင်စလို မရှိတော့ဘဲ၊ မြင်းကို မြက်ခင်းထဲ၌ ကြိုးရှည်တစ်ချောင်းနှင့် လှန်ထားစဉ် မနန်းတင်လည်း ဧည့်သည်အတွက် ထမင်းချက်ရန် စီမံလေ၏။

ကိုဘသောင်းသည် မနန်းတင်အား လူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြစ်ရှိသည်ဟု ယုံကြည်ရာမှ ကိုယ်တိုင်ကျူးလွန်ခြင်း မဟုတ်နိုင်ဘဲ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူ ကျူးလွန်သည်ကို သိရုံမျှ သိဟန်တူသည်ဟု ပြောင်းလဲထင်မြင်တော့သည်နှင့် မနန်းတင်အပေါ်တွင် အထင်အမြင် မသေးတော့ချေ။

မနန်းတင်မှာလည်း ပိုးလုံးပန်းလုံး စကားများတို့ကို ရိသဲ့သဲ့ ပြောတတ်သော ယောက်ျားလေးများနှင့်သာ ကြုံခဲ့ရဖူး၍ ဤကဲ့သို့ တည်တည်တံ့တံ့၊ စင်စင်ကြယ်ကြယ်၊ ရိုးရိုးတန်းတန်း ပြောတတ်သော ယောက်ျားမျိုးနှင့် တွေ့ဆုံရသည်နှင့် ကိုဘသောင်းနှင့် အချီအချ

စကားပြောခြင်းကို အရသာတစ်မျိုးရှိသည်ဟု အောက်မေ့သဖြင့် ဧည့်ဝတ်ပြုရန် ဝန်လေးသည့် လက္ခဏာမရှိချေ။

ထမင်းချက်၍ ဘူးရွက်ဟင်းချိုနှင့် ငါးရုံခြောက်ဖုတ်တို့နှင့် အတော်မြိန်ရှက်စွာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးကြသဖြင့် မနန်းတင်သည် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ဆေးကြောလျက်ရှိစဉ်၊ လူတစ်ယောက်သည် တဲထဲသို့ ဝင်လာ၍ ၎င်းတို့ကို မြင်သဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ရပ်နေလေ၏။

ထိုသူသည် မျက်လုံးများကို ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပြုလုပ်၍ ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့ကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီကြည့်လျက်ရှိစဉ်၊ မနန်းတင်က "ကိုတက်တိုး ရောက်လာပြီလား" ဟု ပန်းကန်ဆေးရာမှ လှမ်း၍မေးလိုက်၏။

ကိုဘသောင်းသည် ထိုလူကို မော့ကြည့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်ကာလက မန္တလေးမြို့၌ ကျောင်းသားဘဝမှ အဖြစ်အပျက်များကို ရုတ်တရက် သတိရမိလေ၏။

မုဆိုးမကြီး တစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်တည်းသော သားမိုက်က တေလေကြမ်းငိုးဖြစ်၍ မန္တလေးမြို့မှ လွင့်စဉ်ထွက်ခွာသွားသည်တွင် မိမဲ့ဘမဲ့ဖြစ်နေသော သူငယ်တစ်ယောက်အား သားအမှတ်နှင့်မွေးစား၍ အင်္ဂလိပ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ကြားစေခဲ့ရာ၊ လွင့်စဉ်သော သားတေလေမှာ ကိုတက်တိုးဖြစ်၍ မွေးစားသောသားမှာ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ကိုတက်တိုးသည် အိမ်မှထွက်ခွာသွားသော နေ့မှစ၍ မိခင်ထံသို့ စာပေးဖို့ သတိမရသော်လည်း၊ ကိုဘသောင်းမူကား ကျေးဇူးကြီးလှသော မိန်းမကြီးထံ သင်္ဘော ပတ်တိုင်း စာထည့်၍ သစ်အယ်သီး၊ သစ်ကြားသီး၊ တည်သီး စသော ဗန်းမော်မြို့ထွက် အသီးအနှံများကို ရာသီအလျောက် တင်ပို့လေ့ရှိ၏။

ကိုတက်တိုးသည် ကိုဘသောင်းထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ကြီး၍ ကိုဘသောင်းက ကိုတက်တိုးကို မှတ်မိသော်လည်း၊ ကျောင်းသားကလေးအရွယ်မှ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသော ကိုဘသောင်းကိုမူ ကိုတက်တိုးက မမှတ်မိချေ။

မနန်းတင်က ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့အား မည်သူမည်ဝါတို့ဖြစ်သည်ဟု ပြောပြကာ မိတ်ဆက်ပေးရာတွင်၊ ကိုဘသောင်းသည် ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြောမပြသေးဘဲ ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားလျက်ရှိ၏။

ကိုတက်တိုးသည် ပုလိပ်ဟူသမျှကို ရန်လုပ်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အလျောက် ရာဇဝတ်အုပ်ဆိုကတည်းက မျက်နှာထားသိုလျက် ရှိသည်အတွင်း၊ မနန်းတင်က လောကဝတ်ပျူငှာစွာ ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးနေသော အခြင်းအရာကို ရိပ်မိသည့်အခါ

နှစ်ယောက်တည်း နေကြခြင်းအတွက် မသင်္ကာသောအမှုအရာနှင့် မျက်နှာကြော တင်းလာတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ကိုဘသောင်းက သိကျွမ်းရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ပါသည်ဟု ပြောသောအခါ၊ ကိုတက်တိုးသည် အလားတူပြန်ပြောရန် မတတ်နိုင်ဘဲ ရှုတင်းတင်းနှင့် စိမ်းစိမ်းကြည့်နေလေတော့၏။ ထို့နောက်မှ ပြောင်လှောင်သော မျက်နှာထားမျိုးနှင့်...

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း မှတ်တယ်၊ ဟုတ်လား မနန်းတင်”

ကိုတက်တိုးသည် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများရှိ၍ အကင်းပါးပုံရသော ဤရာဇဝတ်အုပ်ကလေးကို မြင်ဖူးပါသည်ဟု အောက်မေ့မိသော်လည်း ဖော်ထုတ်၍ မရနိုင်ဘဲရှိ၏။

“မိုးကြီးလေကြီးကျနေလို့ ခဏခိုနေရတဲ့ ခရီးသည်ပါ ကိုတက်တိုး”
“မနက်ကြီးကတည်းက မဟုတ်လား၊ ထိပ်တင်ဦးကော ရှိလို့လား”

ဤစကားမှာ အခြားလူတစ်ယောက် မရှိပါဘဲလျက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဤမျှလောက် ကြာမြင့်စွာ လက်ခံထားရချေသလောဟု အပြစ်ပြောလိုသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး သက်ရောက်လေရကား၊ မင်းသွေးလည်း ပါရှိ၍ ထင်သလို လွတ်လပ်စွာနေထိုင်လာခဲ့သော အလေ့အကျင့်ရှိသည့် မနန်းတင်သည် မပိုင်ဆိုင်ရသေးမီက ပိုင်ပိုင်စိုးစိုးပြောသည်ကို မခံလိုသော လေသံမျိုးနှင့်-

“မရှိပေါင်၊ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်းပဲ”
“မရှိလို့ ဘယ်သွားနေသလဲ”
“မဆိုနိုင်ဘူး”

ကိုတက်တိုးသည် ဆတ်သောမြင်းကို တင်ပါးတို့သည့်အခါ အကန်ခံရတတ်ခြင်းကို သိသည်နှင့် မိမိ၏ ဒေါသကို လမ်းလွှဲလိုက်သည့်လက္ခဏာနှင့်-

“ဒီနေ့က ဘာလာရှုပ်နေတာတဲ့လဲ”
“ပြောတတ်ပေါင်၊ သူမေးကြည့်ပါလား”

ကိုတက်တိုးသည် တင်းမာသောကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မနန်းတင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ၊ မနန်းတင်ကလည်း တန်းတန်းကြီးစင်း၍ ပြန်ကြည့်လိုက်၏။ ဤသူနှစ်ယောက်တို့ အပြန်အလှန် ကြည့်နေကြပုံကို မြင်ရခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့သည် အားစမ်းနေကျဖြစ်သည့် ဓာတ်သိများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ကိုဘသောင်း အကဲခတ်မိ၏။

၎င်းတို့သည် မည်သို့သောအခြေအနေ၌ တည်ရှိကြလေသနည်း။ ကိုတက်တိုးသည် လူနှင့်လူချင်းကို နှိမ်နှိပ်၍ မိမိလိုသောအချက်ကို မရရအောင်ယူနိုင်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကိုဘသောင်း သိခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်ပြင်၊ ကျောင်းသားကြီးဘဝကတည်းက ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနှင့် ချောသော ၎င်း၏ ရုပ်အဆင်းကို မျက်စိကျသောမိန်းမများ ပျက်စီးခြင်း

တိုင်ခွဲဖူးသော အခြင်းအရာကိုလည်း သတိရမိ၏။ အတော်ခက်ထန်ဟန် တူသော ဤမိန်းကလေးသည်လည်း ကိုတက်တိုး၏ လူမိုက်ချော ချောသောရုပ်ကို မျက်စိကျခွဲမိသည့်အလျောက် အနိမ်ခံရပြီးမှ ယခုအချိန်တွင် တော်လှန်ပုန်ကန်ခြင်း ဖြစ်လေသလောဟူသော စိတ်ကူးလည်း ဖြစ်ပေါ်လာသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ကိုတက်တိုးသည် မနန်းတင်ကို လက်လျှော့ခွဲ၍ ကိုဘသောင်းဘက်သို့ လှည့်လျက်-

“ဒီပုလိပ်ကောင်က ဘာလာရှုပ်နေတာလဲ၊ ဆိုစမ်း”

“ဒီဟာ ခင်ဗျာအိမ်လား ဦးတက်တိုး”

ကိုဘသောင်းက ယဉ်ကျေးသောအမူအရာနှင့် ခပ်အေးအေး ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဘောက်ကျသောလေသံမျိုးကား မဟုတ်ချေ။

“စကားပိုတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ပုလိပ်ဆိုတာ အလကားကောင်တွေချည်းပဲ။ ကြောက်တတ်တဲ့ ကြမ်းပိုးတွေနဲ့တွေ့ရင် သူတို့က ဖြီးချင်တယ်၊ တို့လိုကောင်မျိုး လာဖိုးကြည့်စမ်းပါ၊ ရမလားလို့”

ကိုတက်တိုးသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်ကို ခပ်ချဲ့ချဲ့ထားကာ ရပ်၍ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ယှက်ထားပြီးလျှင် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ခပ်ကိုင်းကိုင်း ညွတ်ထားလေရာ၊ ဤအနေအထားသည် အလွန်ခန့်ညားသည်ဆို၍ ကိုတက်တိုးမှာ ဤနည်းအတိုင်း မကြာမကြာ ရပ်လေ့ရှိ၏။

“ပြီးနေဖို့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ တော်တော်ကြာတော့သာ ကန့်လန့်ကန့်လန့် ပါမလာပါစေနဲ့ ”

“အလို... ဘာတဲ့၊ ဘာမှုနဲ့များ ကန့်လန့်ပါရမှာပါလိမ့်”

“ဘာမှုရမှာလဲဗျ၊ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည်ကို သတ်တဲ့အမှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဖမ်းရလိမ့်မယ်”

ကိုတက်တိုး၏ ဆိုးမိုက်သောမျက်လုံးများသည် မီးရောင်ဟပ်လိုက်သကဲ့သို့ ဝင်းခနဲ လက်သွားလေ၏။

“ကိုဘကြည်ဆိုတာ ဘယ်ကကောင်လဲ”

ကိုဘသောင်းသည် စကားနိုင်ပြောရင်း ကိုတက်တိုးကို အကဲစမ်းသောအနေနှင့် ထိုစကားဖြင့် ‘ဖိန့်’ လိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ၊ ကိုတက်တိုး၏ မျက်နှာ၌ အံ့ဩသောအမူအရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်သည်ကို မတွေ့ရသဖြင့် ဤသူကား ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည် သေဆုံးသည့်အဖြစ်ကို သိပြီးဖြစ်ရမည်ဟု ယူဆမိ၏။ သို့ဖြစ်လျှင် ၎င်းအမှုတွင် ကိုတက်တိုး ပါဝင်လေသလား၊ ထိပ်တင်ဦးနှင့် ပူးပေါင်း၍ ချောင်းသတ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသလား။

မနန်းတင်သည် ယောက်ျားနှစ်ယောက်တို့ အပြန်အလှန် ပြောနေကြခြင်းကို စိတ်ဝင်စားသော အမူအရာနှင့် စောင့်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ တစ်ယောက်ကား ဖျတ်လတ် ကျစ်လျစ်သော ကိုယ်လုံးပေါ်တွင် ကြွက်သားများဖောင်းကြွလျက် တည်ငြိမ်သော မျက်လုံးများနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိသော အမူအရာရှိပေရာ၊ အခြားတစ်ယောက်ကား တောအရက်နှင့် အသားအမြောက်အမြားကို ဗိုက်ကားအောင်စား၍ အိပ်တတ်သဖြင့် ဖောင်းပွသော ကိုယ်ကာယနှင့် ဂနာမငြိမ်သော မျက်လုံးများ ရှိပေ၏။ အကယ်၍ ထိုနှစ်ယောက်တို့ သတ်ပုတ်ရသည်ရှိသော် ကြီးမားသော ကာယရှင်က နိုင်ဖွယ်ရာရှိသည်ဟု အမှတ်မဲ့ကြည့်သူတို့က ထင်ကောင်း ထင်ကြပေမည်။ မနန်းတင်မူကား မည်ကဲ့သို့ မှတ်ထင်သည့် လက္ခဏာမရှိချေ။

ထိုခဏ၌ လူတစ်ယောက်သည် တဲထဲသို့ဝင်လာ၍ အဝမှရပ်ကာ အတွင်း၌ရှိသော လူများကို ကြည့်နေလေ၏။ မနန်းတင်သည် ထိုလူကိုမြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာထား ဖြစ်ပေါ်လာ၍ “ဦးသော်တာပါလား၊ မမျှော်လင့်ဘဲနဲ့ ဘယ်အတွက် ရောက်လာတာလဲ ဦးသော်တာ၊ ဟောဒါက ရာဇဝတ်အုပ် ဦးဘသောင်းပဲ ဦးသော်တာရဲ့” ဟု ပြောလိုက်၏။

ကိုဘသောင်းသည် ဦးသော်တာဆိုသော လူကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူကြီးမှာ အသက် ၄၀ အရွယ်ခန့်ရှိ၍ မျက်ခုံးတုတ်တုတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးကောင်းကောင်း၊ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းနှင့် ဆံပင်ရှည်ထားသော ဦးခေါင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါကြီး ပတ်လျက်၊ လူကြီး၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်မှာ ကိုဘသောင်း ကြားဖူး၍ မှတ်သားလာခဲ့သော ရုပ်အဆင်းနှင့် ကိုက်ညီလျက်ရှိ၏။

မနန်းတင်က စကားသုံးခွန်းမျှ ပြောလိုက်သည့်အတွင်း ဦးသော်တာဟူသောနာမည်ကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ခေါ်သံကြားရ၍ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကိုဘသောင်း ရိပ်မိသော်လည်း မသိဟန်ပြု၍ နေလေ၏။ ရည်ရွယ်ချက်မှာကား ဦးသော်တာဟု ခေါ်ခြင်းကို အားလုံးကြားစေရန်ဖြစ်လေသည်။

ကိုဘသောင်းသည် ထိုင်ရာမှထ၍ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာနှင့် လူကြီးကိုကြည့်လျက် မနန်းတင် ခေါ်သောနာမည်ကို အရေးမထားဘဲ-

“မြန်မာဘုရင် အနွယ်အဆက်တစ်ဦးနဲ့ သိက္ခမီးရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျား၊ ထိပ်တင်ကို ကျွန်တော် တွေ့ရအောင် လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

လူကြီးသည် ဣန္ဒြေကြီးသောမျက်နှာနှင့် ကိုဘသောင်းကို ကြည့်နေပြီးမှ-
“ဟုတ်ကဲ့လားမောင်၊ ကျွန်ုပ်နဲ့တွေ့ချင်တာက ဘယ်လိုကိစ္စများပါလိမ့်”
“လိုင်စင်ချိန် လွန်ပြီးလျက်နဲ့ ဆင်တစ်ကောင်ပစ်သေးတယ်လို့ ကျွန်တော် သတင်းရလို့ပါ”

“ဪ... ဒါပဲလား”
“ကျွန်တော်အတွက်ကတော့ ဒါပါပဲ၊ သို့သော် ဌာနပိုင်ကတော့ ထိပ်တင်ကို မေးစရာလေးတွေ ရှိသေးထင်ပါရဲ့။ ကိစ္စကတော့ ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည် သေတဲ့ကိစ္စပါပဲခင်ဗျာ”

“ဪ... သေသွားပြီလား”
 “သေပုံကတော့ နောက်ကနေပြီး သေနတ်နဲ့ ချောင်းပစ်လိုခင်ဗျ”
 “ဟော... ဟိုတစ်နေ့က ပင့်သာချောင်းနားမှာတောင် ကျုပ်တွေခွဲသေးတာပဲ”
 “အဲ ပင့်သာချောင်းနားမှာ အဲဒီနေ့က သေရှာတာပါပဲ ခင်ဗျာ”
 “အို... ဖြစ်ရလေ၊ ဘယ်သူက ပစ်သတ်ပါလိမ့်”
 “အဲဒီမေးခွန်း ထိပ်တင်ကို ကျွန်တော် မေးချင်တာပဲ”

ဤတွင် မနန်းတင်က “သတိထားပြော ကိုကိုကြီး” ဟု ဝင်စွတ်လိုက်၏။

ဦးသော်တာခေါ် ထိပ်တင်ဦးသည် စိတ်ဆိုးဟန်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးထောင်လာလျက်-
 “ဟော နေစမ်းပါဦး မောင်တို့၊ ကိုဘကြည် ဆိုတဲ့လူကို ကျုပ် သတ်တယ်လို့ မောင်က
 ထင်သလား”

“မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ကြောင်းကို ကျေနပ်အောင် ပြောပြရုံရှိတာပေါ့”
 “ဟေ့ တောထဲနေပေမယ့် မင်းတို့ညပဒေကို နည်းနည်းတော့ နားလည်သေးတယ်ကွ။
 ငါက သက်သေပြဖို့အလုပ် ဘာမှမရှိဘူး။ ငါ သတ်တယ်ထင်ရင် ထင်ရှားအောင် ဖော်ဖို့က
 မင်းတို့တာဝန်ပဲ”

ထိုအခါ လက်ကို နောက်သို့ပစ်ကာ ရပ်လျက်ရှိသော ကိုတက်တိုးက
 ကျေနပ်အားရသော အမူအရာနှင့်-

“မှန်တယ်၊ ထိပ်တင်ပြောတာ နည်းလမ်းပဲ။ သူတို့က ခေါ်လားငင်လားလုပ်ရင်
 လိုက်မသွားလေနဲ့ ထိပ်တင်”

“ဘာလို့ လိုက်ရမှာလဲ”

“မလိုက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ထိပ်တင်၊ ဝတ္တရားအတိုင်း ဖမ်းရတာတော့
 လိုက်မှဖြစ်မှာပေါ့”

“အောင်မယ်၊ မင်းက ငါ့ကိုဖမ်းတယ်လား။ ကြည့်သေးတာပေါ့လေ”

ထိပ်တင်ဦး၏ ဆင်ပစ်ရန်အတွက် ရိုင်ဖယ်သေနတ် လိုင်စင်ရှိကြောင်းကို
 ကိုဘသောင်း သိသော်လည်း အခြားလက်နက်မျိုးရှိသည်ဟု မသိသည်နှင့် ခပ်အေးအေးပင်
 စကားပြောနေရာ၊ ထိပ်တင်ဦးသည် နောက်ပိုင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်ပြီးနောက် ကိုဘသောင်း၏
 ရင်ဘတ်ကို ခြောက်လုံးပြူးနှင့်ချိန်လျက် ဖြစ်နေ၏။

“ဪ... ထိပ်တင်မှာ ဒီဟာမျိုးလည်း ရှိသကိုး”

“ဒီခေတ်မှာ ဘယ်နှစ်လက် လိုချင်သလဲ”

ယင်းသို့ချိန်ရွယ်ထား၍ ကိုဘသောင်းနှင့် ထိပ်တင်ဦးတို့သည် တစ်ယောက်၏
 မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်ကာ အကဲခတ်နေကြစဉ် မနန်းတင်လည်း စိတ်ဝင်စားစွာနှင့်
 ဝေးကြည့်နေလေ၏။ မနန်းတင်သည် ပုလိပ်ဆိုလျှင် လူရှုပ်များဖြစ်သည်ဟု အစ်ကိုဖြစ်သူက
 သွန်သင်ထားသည့်အရ ပုလိပ်ဟူသမျှကို မုန်းတီးဖို့ နားလည်ထားသော်လည်း၊ ယောက်ျားစိတ်

အတော်အတန် ဝင်နေသဖြင့် သတ္တိရှိသောလူကို ချီးကျူးဖို့ နားလည်နေသော မနန်းတင်မှာ သေနတ်နှင့် ရင်ဝကို ချိန်ထားပါလျက် အရပ်ဆိုးလောက်အောင် ဣန္ဒြေမပျက်စေဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေသော ကိုဘသောင်းကို တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထဲ၌ သဘောကျမိ၏။ မတော်တဆ ရန်ဖြစ်ခဲ့လျှင် အစ်ကိုဖြစ်သူ ထိပ်တင်ဦး နိုင်စေလိုသော်လည်း ကိုဘသောင်းလည်း ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း မရှိပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းမိ၏။

ထိပ်တင်ဦးသည် ကိုဘသောင်းကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားစဉ် ကိုတက်တိုးအား “ဟေ့ မောင်တက်တိုး၊ ဟောဟိုက ကြီးကို ငါ့ဓားမြှောင်နဲ့ဖြတ်ပြီး ဒီအကောင်ကို လက်ပြန်ကြီး ချည်လိုက်ကွာ။ တစ်နေ့က ငါ့ဆီက မင်းငှားသွားတဲ့ ဓားမြှောင်ဟာ ပြန်မရသေးဘူး၊ မင့်ဆီမှာရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ဘယ်ထားမိမှန်း မသိဘူး ထိပ်တင်”
“ဘယ်တုန်းက ရှင် ဖျောက်ပစ်လိုက်သလဲ”
“ဖျောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်ဆီ ထားမိမှန်းမသိတာပါ”

ဤတွင် မနန်းတင်သည် ကိုတက်တိုးကို ထူးဆန်းသော မျက်နှာမျိုးနှင့် ကြည့်မိရာမှ တစ်စုံတစ်ခုရိပ်မိဟန်နှင့် ဝမ်းမြောက်သော အမူအရာ ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ဤအတောအတွင်း၌ ထိပ်တင်ဦးသည် ကိုဘသောင်းကို သေနတ်နှင့်ချိန်ထားရာမှ ကိုဘသောင်းခါး၌ ထိုးထားသော သေနတ်ကို ဖြုတ်ယူဖို့ ကိုတက်တိုးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်တွင် မနန်းတင်က “ကျုပ် ဖြုတ်ပေးမယ်” ဆို၍ ကိုဘသောင်း၏ နောက်သို့ သွားပြီးလျှင် သေနတ်ကို ခါး၌ရှိသော သားရေအိတ်ကလေးထဲမှ နုတ်ယူ၍ လက်ဖက်ရည် လင်ပန်းတင်ထားသော စားပွဲခုံကလေးပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်၏။

“ကြည့်စမ်းဦးဟေ့၊ ဒီပြင် ဘာများရှိသေးလဲ”

ထိပ်တင်ဦး ခိုင်းသောအလုပ်ကို ကိုတက်တိုး မလုပ်ရမီ မနန်းတင်ကပင် ဆက်လက်၍ ကိုဘသောင်း၏ အင်္ကျီအိတ်များကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ လက်ထိပ်တစ်ခုကို တွေ့သည်နှင့် အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

“နေရာကျပြီကွယ်၊ သူ့လက်ထိပ်နဲ့ သူ့ကို ပြန်ခတ်ရမယ်ဟေ့”

ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိကြလေ၏။

“ဘယ်လိုခတ်ရမလဲ ကိုကိုကြီး”
“ယူခွဲ၊ ငါပြမယ်”

မနန်းတင်သည် သေနတ်နှင့်ချိန်ထားသော ထိပ်တင်ဦးနှင့် ချိန်ရွယ်ခြင်းခံနေရသော ကိုဘသောင်းတို့၏ အကြားမှ ဖြတ်မသွားမူ၍ ကိုတက်တိုးနောက်မှ ကွေသွားလေရာ လက်နှစ်ဖက် နောက်၌ယုတ်လျက်ရပ်နေသော ကိုတက်တိုးနောက်သို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့ မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိကြပြန်၍၊ နောက်တစ်ခဏတွင် ချက်ခနဲ အသံဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကိုတက်တိုးမှာ လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ဖြစ်နေလေတော့၏။

ထိပ်တင်ဦးရော ကိုတက်တိုးပါ အံ့သြကြ၍၊ ကိုတက်တိုးမူကား ဒေါသတကြီးနှင့် ရုန်းဖယ်လိုက်သေး၏။ ကိုဘသောင်းမူက ချက်ခနဲအသံ ကြားလိုက်ရ၍ ထိပ်တင်ဦး ဟန်ပျက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စားပွဲပုကလေးပေါ်၌ တင်ထားသော မိမိ သေနတ်ကို ရုတ်တရက် ကောက်ယူ၍ “ခင်ဗျားတို့ မပြေးကြနဲ့၊ ကျုပ်ဖမ်းတယ်” ဟု ဆိုကာ မိမိ၏ သေနတ်နှင့် ချိန်ထားလိုက်၏။

“ဘာမှုနဲ့လဲ မောင်”
“ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘကြည်ကို သတ်မှုနဲ့ဖမ်းတယ်”

ထိုအခါ မနန်းတင်က ထိပ်တင်ဦးရှေ့မှ ရပ်လျက် “နေဦး၊ ကျုပ် ရှင်းပြမယ်။ ကျုပ်တို့ ကိုကိုကြီး မပါဘူး၊ ကိုတက်တိုးတစ်ယောက်တည်း သတ်တာ။ ကျုပ် အားလုံးသိတယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်တွင် ကိုတက်တိုးက ကျိန်ဆဲရေရွတ်သေး၏။ မနန်းတင်သည် ကိုတက်တိုး၏ ကျိန်ဆဲခြင်းများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ-

“ကိုကိုကြီးရဲ့ ဓားမြောင်ကို ကျုပ် တွေ့ရတော့ ကိုကိုကြီးပါ ပါနေသလားလို့ စိတ်ပူမိတယ်။ အခုတော့ ကိုတက်တိုးကို ငှားလိုက်တယ်လို့ သိရတော့မှ ကိုကိုကြီးမပါဘဲ သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်း လုပ်ခဲ့မှန်း သိရတယ်”

“အလကားဟာတွေ လျှောက်လိမ်ပြောမနေနဲ့နော် မိနန်းတင်”
“ကျုပ် မလိမ်တတ်ပေါင်၊ မှန်မှန်ပြောနေတာပါ”
“ကိုင်း... ဒါဖြင့် အစအဆုံး ပြန်ပြောပြစမ်းပါဦး မိန်းကလေး”

ကိုဘသောင်းက ဤကဲ့သို့ တောင်းပန်တိုက်တွန်းရာတွင် မနန်းတင်လည်း မိမိ သိရသမျှကို အလုံးစုံပြောပြလေ၏။

မနန်းတင်မှာ ထိပ်တင်ဦး မရှိခိုက်တွင် သူငယ်တစ်ယောက် ပေးလာသော စာတစ်စောင်ရရှိ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရာ လက်မှတ်မပါသော်လည်း ကိုတက်တိုး၏ လက်ရေးဖြစ်သည်ကို သိရကြောင်း၊ ၎င်းစာတွင် အလုပ်ကိစ္စကို အတိအလင်းဖွင့်၍ မရေးသော်လည်း မကောင်းသောအလုပ်တစ်ခုဖြစ်၍ အတူတကွလုပ်ကြဖို့ ကိုတက်တိုးက ထိပ်တင်ဦးအား သွေးဆောင်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ရိပ်မိကြောင်း။

ထိပ်တင်ဦးက ပင့်သာချောင်းဘက်သို့သွားမည်ဟု ပြောဖူးသဖြင့် လိုက်သွားသောအခါ သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့်သေနေသောအလောင်းတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရကြောင်း၊ ဤကိစ္စမျိုး မကြုံဖူးသဖြင့်

ထိတ်လန့်သော်လည်း အစ်ကိုထိပ်တင်ဦးအတွက် စိတ်ပူသည်နှင့် ရှမ်းဦးလေးတစ်ယောက်က သင်ပြခဲ့ဖူးသည့် ခြေရာကောက်နည်းအတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ ကညင်ပင်ကြီးအောက်တွင် ထိပ်တင်ဦး၏ ဓားမြှောင်ကို တွေ့ရကြောင်း။

ဓားမြှောင်မှာ ဆင်စွယ်ရိုးနှင့် မိုးကြိုးကွပ်ထား၍ အကွပ်တွင် 'ဦး' ဟူသော စာတစ်လုံး ရေးခြစ်ထားသောကြောင့် ထိပ်တင်ဦး၏ ဓားမြှောင်ဟူ၍ သိရကြောင်း၊ ဓားမြှောင်၌ မြေကြီးများကပ်လျက် ရှိသည့်ပြင် ကညင်ပင်ရင်း၌ သစ်ရွက်ခြောက်များ ဖုံးထားသောနေရာကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ တူး၍ မြှုပ်ထားခြင်းဖြစ်မည်ဟု စဉ်းစားမိကြောင်း။

သို့ဖြစ်၍ ၎င်းနေရာကို တူးဖော်ကြည့်ရာ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို တွေ့ရသည်နှင့် ဖြေကြည့်သည်တွင် ငွေစက္ကူ ၁၀ တန် အချပ်ပေါင်း ၅၀၀ ကို တွေ့ရကြောင်း၊ စက္ကူများကို ပြန်မြှုပ်ထားခဲ့၍ အစ်ကိုအတွက် စိတ်ပူသည်နှင့် ဆက်လက်ရှာဖွေရာ ကိုတက်တိုးနေသော ဤတဲကို သွားလိမ့်မည်အထင်နှင့် လိုက်လာခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် ကိုတက်တိုးကိုလည်း မတွေ့၊ ထိပ်တင်ဦးလည်း မရှိသည်နှင့် ဤတဲတွင် စောင့်နေဆဲတွင် ကိုဘသောင်း ရောက်လာကြောင်းများနှင့် ပြောပြလေ၏။

“အလကား လိမ်ပြောတာ၊ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး” ဟု ကိုတက်တိုးက ဒေါသကြီးစွာနှင့် ဝင်ပြောသော်လည်း၊ ကိုဘသောင်းကမူ ကျေနပ်သည့်လက္ခဏာနှင့် “ဓားမြှောင်ကော” ဟုမေးလိုက်ရာ၊ အကျီတိုအောက်၌ ခါးထဲတွင်ထိုးထားသော ဓားမြှောင်ကို အိမ်နှင့်တကွ ထုတ်ပြလေ၏။

“ကျွန်တော့်အတွက် ထောက်ခံ မပြောတော့ဘူးလား ထိပ်တင်ဦး၊ ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့် မဟုတ်လားဗျ”

“အစိုးရတို့၊ ပုလိပ်တို့ကို ကဏ္ဍကောစ လုပ်ဖို့လောက်သာ ငါက ရှေ့ဆောင်နိုင်တာကွ။ မင်းဟာက သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးလို့ခိုး၊ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့သက်သက် သတ်လို့သတ်နဲ့၊ ဘာကောင်းသလဲကွ”

“ကျွန်တော်က မသတ်ရင် သူက ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းမှာပေါ့ဗျ”

“ခုတော့ကော လွတ်သလား”

ထိုအတောအတွင်း၌ ခိုကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေသော လူမှိုက်တက်တိုးသည် ကိုဘသောင်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်နှင့်-

“ဟေ့... မင်း မောင်ဘသောင်း မဟုတ်လားကွ၊ ဒါကြောင့် ငါ မြင်ဖူးပါတယ်လို့ ထင်သားပဲ။ ကယ်ပါဦး ငါ့ ညီရာ၊ အမေကြီးမျက်နှာများ ထောက်ပါဦးကွ။ ငါ့အမေက မင့်ကို သားကလေးလို ပြုစုစောင့်ရှောက်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လားကွ”

“ကိုင်း... ရွာသူကြီးကို တစ်ဆိတ်ခေါ် ပေးပါဦး မနန်းတင်”

မနန်းတင်လည်း တဲထဲမှ ထွက်သွားလေရာ ကိုတက်တိုးလည်း မိခင်၏ ကျေးဇူးကို ဖော်ပြ၍ ကိုဘသောင်းအား ဆက်လက်တောင်းပန်ပြန်လေ၏။

“မင်းက တရားဥပဒေအတိုင်း လုပ်တာတော့ မှန်ပါတယ် မောင်ဘသောင်း။ နို့ပေမယ့် ခုအခါမှာ ဥပဒေရယ်လို့ ဘယ်မှာရှိသလဲ ညီရဲ့။ အစိုးရရှိမှ ဥပဒေရှိတာပါကွ။ ဂျပန်အစိုးရလား၊ အင်္ဂလိပ်အစိုးရလား မသေချာဘဲ ခုနေခါမှာ ဥပဒေလို့ ဘယ်ရှိမလဲကွ။ တစ်ချက်ကလည်း မွေးစားသားက ဖမ်းပေးလို့ သားအရင်း သေရတယ်ဆိုရင် တို့အမေကြီး ချက်ချင်းတက်သေ မသွားပေဘူးလားကွ”

“မွေးသမိခင် ရှိလို့မှ စာကလေးတစ်စောင် ရေးဖော်မရတဲ့လူကြီး၊ ခင်ဗျားလောက် ရိုင်းတာ ဘယ်မှာရှိသေးသလဲ။ အကြောင်းရှိတော့မှ အမေပြပြီး အသနား ခံနေတယ်”

“မှားပါပြီ ငါ့ညီ”

မနန်းတင်သည် သူကြီးနှင့် ရွာသူကြီး သုံးလေးယောက်ပါ ခေါ်ခဲ့၍ တဲထဲသို့ ရောက်ကြသောအခါ ကိုဘသောင်းသည် ရွာသူကြီးအား အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြ၍ တရားခံ ကိုတက်တိုးကို ထီးချိုင့်ဌာနသို့ ခေါ်ဆောင်သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် လှည်းတစ်စီးနှင့် ရွာသားနှစ်ယောက် တောင်းလေ၏။

ရွာသူကြီးသည် ပုလိပ်ဘက်မှ အမိန့်ဆိုလျှင် ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ပုလိပ်သားမခြား လိုက်နာလေ့ရှိသည့် အလျောက်၊ လှည်းတစ်စီး စီစဉ်၍ ရွာသားနှစ်ယောက်ကိုပါ ထည့်လိုက်လေ၏။ ကိုဘသောင်းသည် မောင်နှမနှစ်ယောက်ဘက်သို့လှည့်၍-

“အလုပ်ဝတ္တရား ဆောင်ရွက်ရတဲ့လူဆိုတာ တစ်ခါတလေ အထင်အမြင် မှားချင် မှားတတ်တာမျိုးပဲ နောင်ကြီး။ ကြားရတဲ့သတင်းတွေက မကောင်းလေတော့ ကျွန်တော် အထင်မှားခဲ့မိတဲ့အတွက် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပင် အထင်မှားသော်လည်း ဟောဒီက နှမကြီးက အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ သံသယလုံးဝရှင်းသွားပြီး သူပြောသမျှကို ချွင်းချက်မရှိ ကျွန်တော် လက်ခံယုံကြည်ပါတယ်။ ကိုင်း... နောင်ကြီးတို့ မောင်နှမမှာတော့ ငွေကိစ္စကလည်းရှိပြန်၊ ဌာနပိုင်နဲ့တွေ့ပြီး အဖြစ်အပျက်ကိုပြောပြဖို့ကလည်း ဝတ္တရားရှိပြန်လေတော့ ဌာနကို လိုက်ခဲ့ကြဦးမှ ဖြစ်မှာပဲ နောင်ကြီး”

ပထမ၌ ထိပ်တင်ဦးသည် ဌာနပိုင်ဆိုသူ တစ်ယောက်ထံသို့ အဖက်လုပ်၍ လိုက်နေရချေမည်လောဟု ငြင်းဆန်သေး၏။ သို့သော် ကိုဘသောင်းက ရိုသေစွာ တောင်းပန်ဖြားယောင်းသည်တွင် မလိုက်ချင် လိုက်ချင်နှင့် လိုက်ပါလာကြလေ၏။

လမ်းခရီး၌ မနန်းတင် ညွှန်ပြလိုက်သော ကညင်ပင်ကြီးသို့ သွား၍ မြှုပ်ထားသော ငွေစက္ကူများကို ဖော်ယူပြီးလျှင် ဆက်လက်၍ လှည်းမောင်းသွားကြရာ၊ ညနေစောင်းအချိန်တွင် ပေါင်းနက်ရွာသို့ ဆိုက်ကပ်လာကြလေ၏။

၎င်းရွာ၌ တစ်ညအိပ်ကြစဉ်အတွင်း ဘီအိုင်အေစစ်တပ် ချီတက်လာ၍ မြတောင်ဘက်၌ စခန်းချလျက်ရှိသည် ဆိုသောသတင်း ဆိုက်ရောက်လာလေ၏။ ၎င်းစစ်တပ်သည် သွားလေရာအရပ်တွင် တွေ့ရှိသည့် နာမည်ကြီးလူဆိုးများကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းခဲ့သည် ဆိုသောသတင်းလည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိ၏။

ရာဇဝတ်အုပ် ကိုဘသောင်းသည် ထိပ်တင်ဦးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း တိုင်ပင်ကြ၍ သဘောတူဆုံးဖြတ်ချက် ချမှတ်ကြသည်ကား၊ အမှန်အပြစ်ရှိသော လူဆိုးကိုတက်တိုး ကို ၎င်း၏ မိခင်မျက်နှာကြောင့် လွတ်ပစ်ရန် မသင့်သော်လည်း ကိုဘသောင်း၏ တာဝန်မှာ မိမိအား လခပေးထားသော အစိုးရမင်း၏ အလုပ်ဝတ္တရားကို ဆောင်ရွက်ရန်မျှသာဖြစ်၍ ယခု ဘီအိုင်အေစစ်တပ် ရောက်လာသောအခါတွင် မိမိ၏ အလုပ်တာဝန်မရှိတော့သည်ဖြစ်သောကြောင့် တရားခံကိုတက်တိုးကို သူ့ထိုက်နှင့်သူကံ ပြန်၍လွတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုဘသောင်းနှင့် မနန်းတင်တို့မှာ နှုတ်ဖြင့် ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မပြုစေကာမူ တစ်ဦးအပေါ်၌တစ်ဦး မေတ္တာသက်ဝင်နေကြကြောင်းကို (ကိုတက်တိုးအား လက်ထိတ်ခတ်၍ ဖမ်းပေးလိုက်ကတည်းက) ထိပ်တင်ဦး ရိပ်မိသည်ဖြစ်၍ မောင်နမနှစ်ယောက်လုံးဌာနသို့ လိုက်ကြရန် သဘောတူညီကြောင်း၊ ၎င်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်နှင်းပြီးသောအခါ ထိပ်တင်ဦးသည် တောရွာ အနေအထိုင်မျိုးကို ငြီးငွေ့ပြီဖြစ်၍ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးဝင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုတက်တိုးအားလည်း မိခင်၏မျက်နှာကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆိုးမိုက်ခြင်းသည် နောက်ဆုံးတစ်နေ့တွင် ဘေးတွေ့ရခြင်းမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိခြင်းကို သဘောပေါက်ခြင်းအားဖြင့် လည်းကောင်း ရှေ့အဖို့၌ ကောင်းမွန် တည်ကြည်စွာ နေထိုင်ပါတော့မည် ဟူ၍ ကတိတာဝန်ခံစေပြီးလျှင် ထိုနေရာမှ ခွဲခွာသွားကြလေကုန်သတည်း။

(ရှုမဝ၊ ဧပြီ၊ ၁၉၅၁)

ပတ္တမြားပလ္လင်

“တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုတာ အလကားပါဗျ။ ဟိုအိမ်မှာ ခြောက်သလေး၊ ဒီလမ်းမှာ ခြောက်သလေးနှင့်။ တော်တော်ကြာလို့ သေသေချာချာ စစ်ပေါက်ပြီဆိုမှဖြင့် အခြောက်ခံရတဲ့သူ ရှာမတွေ့ဘူး”

ကျွန်တော်နှင့် အခြားမိတ်ဆွေ လေးယောက်တို့သည် ရှေ့နေ ကိုဘစ်၏ နေအိမ်၌ ညစာထမင်း စားသောက်ကြပြီးနောက် ရှေ့နေ ကိုသောင်းတင်ဆိုသူသည် အထက်ပါ စကားတို့ကို ဆေးပြင်းလိပ်သောက်ရင်း ပြောဆိုပြီးလျှင် မိမိ၏ စကားကို ငြင်းဆိုလိုသူများ ရှိချေမည်လောဟု ပရိသတ်များ၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လေ၏။ အခြားသူများသည် ၎င်းနှင့် ငြင်းခုံရန် အလိုမရှိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင်၏ မိန်းမများနှင့် သမီးများရှေ့တွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်သော တစ္ဆေအကြောင်းကို မပြောလိုကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ဆိတ်မှုနေကြလေလျှင် ကိုသောင်းတင်က ဆက်လက်၍ “ကျွန်တော့်အဒေါ်တစ်ယောက်က မနှစ်က ကြည့်မြင်တိုင်မှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်ပြီး လေးငါးဆယ်ရက်လောက် နေမိကာရှိသေး၊ ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးက ရှေးဦးစွာထွက်၊ တော်တော်ကြာ ထမင်းချက်တဲ့မိန်းမကြီးထွက်၊ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့အိမ်မှာ နေဝံ့တဲ့သူ မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ပြောပုံတော့ ညတိုင်ကျလျှင် ခြေသံတွေ တရုပ်ရုပ်နှင့် ကြားရသလိုလို၊ အိပ်ရာမှာ စောင်ကိုဆွဲပြီး လှသွားသလိုလို ကြောက်စရာပေါ့။ ဒါနှင့် အဒေါ်က ကျွန်တော့်ဆီ ဒီအကြောင်းကို တိုင်လေတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း သွားပြီး အိပ်ပါတယ်ဗျာ။ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ အိမ်ဟောင်းဆိုတော့ ကျိုးကျိုးကျိကျိမြည်တာပေါ့ဗျ။ ခိုင်းတဲ့ကောင်မလေးစောင်ကို ဆွဲတယ်ဆိုတာက ဘယ်သူကမှ ဆွဲတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာသူ အအိပ်ကြမ်းပြီး စောင်မကပ်တာနှင့် တစ္ဆေကဆွဲယူလို့ စောင်ကွာရသလိုလို လုပ်ပြီး သူ မနေချင်တိုင်း ပြောတာပါဗျာ။ အလကားတွေပါ”

အိမ်ရှင် ။ “ခင်ဗျားသွားအိပ်တာ ဘယ်နှစ်ညလဲ...”

တင် ။ “သုံးလေးည အိပ်ခဲ့တယ်။ ဘာကောင်မှ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဒီဟာမျိုးတွေဟာ စိတ်က ထင်လိုဖြစ်တာပါဗျာ။ ဘယ်သူမဆို လရောင်ကလေး ဝိုးဝါးသာနေတဲ့ ညမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ဦးခေါင်းမပါတဲ့ လူကြီးကိုဖြစ်စေ၊ ထဘီကန့်လန့်ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမကြီးကိုဖြစ်စေ စိတ်ထဲက မြင်ရတယ်လို့ ထင်မှတ်လာတတ်တာမျိုးကိုးဗျ။ စင်စစ်တော့ တစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ကူးပါပဲဗျာ”

ထိုအခါ ဓာတုဗေဒပညာကို လေ့လာဖူးသည့် ကိုသိန်းတန်ဆိုသူသည် ၎င်းအချိန်သို့တိုင်အောင် သူတစ်ပါးတို့ စကားပြောဆိုနေကြသည့်အထဲ၌ ရောနှောပါဝင်မပြုခဲ့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်လျက် ဆေးတံသောက်ကာ ရှိနေရာမှ-

တန် ။ “စိတ်ကူးဆိုတာလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ တစ္ဆေခြောက်တယ်လို့ ပြောကြတဲ့ ဆယ်ခုအနက် ငါးခုလောက်ဟာတော့ စိတ်ကူးကြောင့် ဖြစ်တတ်တာပါပဲ။ သို့သော် စိတ်ကူးပင်ဖြစ်စေ၊ တကယ်ပင်ဖြစ်စေ အခြောက်ခံရတဲ့လူမှာတော့ အတူတူပဲကြောက်တာပဲဗျ။ ခင်ဗျားလို စိတ်ကူးမရှိတဲ့ လူချည်းပဲဆိုရင်တော့ အဟုတ်သားပေါ့”

တင် ။ “(ကိုသိန်းတန်ဘက်သို့ ရုတ်တရက်လှည့်၍) “ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့ ဆိုချင်တော့။ မဟုတ်တာကို အဟုတ်မှတ်အောင် စိတ်ကူးပြီး

တစ္ဆေမခြောက်ဘဲနဲ့ တစ္ဆေခြောက်တယ်ထင်တတ်တဲ့ စိတ်ကူးမျိုးတော့ မလိုချင်ဘူးဗျာ။
ဘာပဲပြောပြော”

ထိုအခါ ကိုသိန်းတန်သည် ရုတ်တရက်ဖြေဆိုခြင်းမပြုသေးဘဲ ပြုံးစိစိမျက်နှာထားနှင့် ဆေးတံကိုဖွာလျက်ရှိနေလျှင် ကျွန်တော်မှာ ကိုသောင်းတင်၏ စိတ်သဘောကို သိသည်ဖြစ်သောကြောင့် အချင်းများကြမည်ကိုပင် စိုးရိမ်မိ၏။ ကိုသောင်းတင်မှာ မိန်းမအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတော်အတန်နာမည်ကြီးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြားသော်လည်း တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ရှိသော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရှိ၍ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြောတတ်သော ဝါသနာလည်း ရှိချေ၏။ ၎င်းအား ချစ်ကြိုက်ကြသော မိန်းမများကမူ ထိုသို့သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုးကို ခန့်သည်ဟူ၍ ထင်မှတ်ကြပေလိမ့်မည်။ ကိုသောင်းတင်မှာ ထမင်းမစားမီက စားကောင်းသောက်ကောင်းရှိအောင် အတော်အတန်သောက်ထားလေရကား ၎င်းနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြောသော သူတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သောအခါတွင် ၎င်း၏ အသံသည် ကျယ်လောင်သည်ထက် ကျယ်လောင်၍ လာလေ၏။

တန် ။ ။(သိမ်မွေ့စွာဖြင့်) “စိတ်ကူးကြောင့် ဖြစ်ရခြင်းဆိုစေကာမူ စိတ်ဟာ အရေးကြီးတယ်ဗျာ။ ရုပ်နှင့်နာမ်ဟာ ဘယ်သူက ရှေ့သွားသလဲ။ နာမ်ရှေ့သွား ရုပ်နောက်လိုက် မဟုတ်ဘူးလား။”

တင် ။ ။(ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့်) “အလိုလေးဗျာ၊ ဘယ့်နယ် သင်္ဂြိုဟ်ဆရာနှင့် လာပြီးတွေ့နေပြန်ပါလိမ့်မတုံး။”

တန် ။ ။“ခင်ဗျားက ဘာပဲခေါ်ခေါ် ကျွန်တော်က စိတ်၏ အရေးကြီးကြောင်းကို ပြောလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်က ပြောဖူးတယ်။ သူဟာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်အိမ် သွားပြီးလည်တော့ သူငယ်ချင်း၏ မိန်းမကိုကျီစားပြီး ခင်ဗျား ဘာဖြစ်တာတုံး။ ခင်ဗျား မျက်နှာတွေ ကြည့်လို့ မကောင်းဘူးလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီတော့ မိန်းမက ရုတ်တရက် မျက်နှာပျက်သွားပြီး ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ပါရှင်လို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့။ ဒီနောက် ဘာမှမကြာဘူး။ တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်းမှာ ဒီမိန်းမ ဖျားတယ်ကြားလို့ သေရှာရောတဲ့။ ဒီကတည်းကစပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဆရာဝန်ဟာ သူတစ်ပါးကို ဒီနည်းနှင့် ဘယ်တော့မှ မကျီစားတော့ပါဘူးလို့ သန့်ဋ္ဌာန်ချလိုက်သတဲ့။ ဒီအမှုဟာ ထန်းသီးကြွေခိုက်ဆိုတာလိုဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ဗျာ။ သို့သော် သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဆရာဝန်က ငါ လှန့်လိုက်လို့ ဥပါဒါန်စွဲပြီး သေရှာတယ်လို့ ထင်မှတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ ထင်မှတ်တယ်။ ဒါကြောင့် စိတ်ဟာအရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် ဆိုချင်တာကိုးဗျာ”

တင် ။ ။(ရှုံ့မဲ့ကာဖြင့်) “မဆိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အခိုက်အတန့်သင့်လို့ပါ။ လူတိုင်းဒီလိုသာဖြစ်ရင် ခက်ကုန်ရောပေါ့”

တန် ။ ။“လူတိုင်းဖြစ်မယ်လို့ ကျွန်တော် မဆိုလိုဘူး။ ဟိုတစ်ခါမှာ မဖြစ်ဘူးလို့ စိတ်၏ အရေးကြီးကြောင်းကို ကျွန်တော်က ဥပမာတင်ပြခြင်းဖြစ်တယ်”

တင် ။ ။“ကျွန်တော် မယုံဘူးဗျာ”

တန် ။ ။“မယုံပေဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား၏ ကိုယ်ပေါက်ကိုယ်ရောက် ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သိနိုင်ပါတယ်။ ခင်ဗျားလိုလူမျိုးက ရုပ်အားကိုးလူမျိုးဗျာ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်က အိမ်ရှင်၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်မိ၏။ ကိုသိန်းတန်ဆိုသူမှာ အခါခပ်သိမ်းစကားနည်း၍ သိမ်မွေ့သောလူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါလျက် ထိုည၌မှ ကိုသောင်းတင်အား တမင်ရန်စလျက် ရှိနေဟန်တူ၏။

တန် ။ ။(ဆက်လက်၍) “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဒီပစ္စည်းဟာ ခိုက်တတ်တယ်။ ဒီအိမ်ဟာ အိမ်ရှင်ကို ဘေးအန္တရာယ်ပြုတတ်တယ်ဆိုတာမျိုးကို မယုံကြည်ဘူးပေါ့”

တင် ။ ။“တဆိတ်ကလေးမှ မယုံဘူး။ ကျုပ်ထင်မြင်ချက် လွဲကြောင်းကို ထင်ရှားလောက်အောင် လက်တွေ့သာမက ပြနိုင်တဲ့လူကို ဘယ်အခါမဆို ငွေတစ်ရာပေးဖို့ အဆင်သင့်ရှိတယ်”

တန် ။ ။“တကယ်လား”

တင် ။ ။“နှစ်ကယ်ဗျာ၊ ဟောဒီက ပရိသတ်ကို သက်သေထူထားချင်ထားလိုက်ဦးဗျ”

တန် ။ ။“ကောင်းပြီ၊ မာယဆိုတဲ့ ပတ္တမြားဟာ သူ့ကိုပိုင်တဲ့ လူသုံးဦးကို သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေစေခဲ့တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား မယုံကြည်ဘူးပေါ့”

တင် ။ ။“ယုံတမ်းစကားတွေပါ”

တန် ။ ။“ရှိစေဗျား၊ ကိုင်း ကျုပ်မှာ မာယပတ္တမြားတော့ဖြင့် မရှိဘူး။ သို့သော် အင်မတန် ထူးဆန်းတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုရှိတယ်” ဟု ပြော၍ ကိုသိန်းတန်သည် အင်္ကျီအိတ်မှ သားရေအိတ်ငယ်တစ်ခုကို ထုတ်ပြီးနောက် ၎င်းမှ ကျောက်နီတစ်လုံးကို ထုတ်ပြလေ၏။ ၎င်းမှာ သုံးရတီခန့်မျှရှိလေရာ အလွန်တရာ အရည်ကောင်းလှသည်ဖြစ်သောကြောင့် မီးရောင်တွင် မီးခဲကလေးတစ်ခဲကဲ့သို့ ရဲရဲနီလျက်ရှိလေ၏။

တန် ။ ။(လက်ဝါးပြင်၌ တင်ပြလျက်) “မလှဘူးလားဗျာ”

တင် ။ ။“ကောင်းပါပေဗျာ။ တွင်းထွက်အစစ်လားဗျို။ အစစ်ဆိုလျှင်တော့ အနည်းဆုံး ငါးထောင်တန်မယ်ဗျို။ ကျုပ် နည်းနည်းနားလည်တယ်”

တန် ။ ။“တွင်းထွက်ပတ္တမြား မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ပြင်သစ်ကျောက်ပါ။ ဒီကျောက်၏ အရင်းမူလကတော့ တိဘက်ပြည်မှာရှိတဲ့ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူ၏ မျက်လုံးတဲ့ဗျ။ အနွှိယပြည်က ကုလားကလေးတစ်စု ရောက်သွားပြီး နောက်တောက်တောက်နှင့် ဆင်းတုတော်မျက်လုံးကို ထုတ်ယူလာခဲ့ကြသတဲ့။ ကျုပ်လက်ကို ဒီကျောက်ရောက်ပုံ အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ အကျယ်တဝင့်မပြောပါရစေနဲ့တော့။ ဒီကျောက်နှင့် စပ်လျဉ်းတဲ့ ထူးဆန်းသော အခြင်းအရာတစ်ခုကိုသာ ကျွန်တော် ပြောပြပါတော့မယ်။ တိဘက်ပြည်က ရဟန်းတော်များ၏ ကျိန်စာဆိုခြင်းအတွက်ကြောင့် ဒီကျောက်ဟာ သူ၏ လက်ဝါးပြင်မှာ ကိုင်ထားသည်ဖြစ်စေ၊ အသားနှင့်ထိအောင် ဝတ်ထားသည်ဖြစ်စေ အချိန်တာရှည်စွာပြုခဲ့လျှင် ထိုသူဟာ သေရမယ်မှချတဲ့ဗျ။ ကျုပ် ကြားရဖူးတယ်။ ကျုပ်တော့ဖြင့် သဘောသားတစ်ယောက်ဆီက ငါးကျပ်ပေးပြီး ဝယ်ယူလိုက်တာပဲ။ စမ်းတော့ မစမ်းရသေးဘူး” ဟု ပြော၍ ကိုသောင်းတင် မျက်နှာကို ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ကိုသောင်းတင်သည် နံဘေးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်နှိပ်ကာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ ၎င်းနောက်-

တင် ။ ။“ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုင်ထားရမတဲ့လဲဗျာ”

တန် ။ ။“ဒါတော့ ကျုပ် သေသေချာချာမသိဘူး”

တင် ။ ။“ဒီဟာ ခင်ဗျား ယုံကြည်သလား”

တန် ။ ။“ယုံတယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မယုံဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မစမ်းလိုဘူး။ ဧကန်ပဲ”

တင် ။ ။“ကောင်းပြီ ကျုပ်တော့ လုံးလုံးမယုံဘူး။ ဒီခေတ်အခါကြီးမှာ ဒီဟာမျိုးတွေ မရှိနိုင်တော့ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်။ ကျုပ်ယူဆပုံ မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း ထင်ရှားအောင် ကျုပ်ပြမယ်။ ကိုင်း... ဒီလိုလုပ်။ ကျုပ်လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး တစ်ညလုံး ကျုပ်အိပ်ပြမယ်။ ကျေနပ်ပြီလား”

ထိုအခါ အိမ်ရှင် ကိုဘစ်၏ မိန်းမ မသိန်းညွန့်သည် မိန်းမသားဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြောက်ရွံ့စွာနှင့် မစမ်းသပ်ရန်နှင့် တောင်းပန်လေ၏။

တန် ။ ။(ဦးခေါင်းယမ်းလျက်) “မလုပ်ပါနှင့်ဗျာ ကိုသောင်းတင်။ မတော်တဆ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားလျှင် ကျုပ်ပါ ဒုက္ခရောက်နေပါမယ်ဗျာ။ မကောင်းပါဘူး။ မလုပ်ပါနှင့်”

အိမ်ရှင် ကိုဘစ်နှင့် အခြားဧည့်သည်များကလည်း ဝိုင်းဝန်း၍ တောင်းပန်ကြလေ၏။ ကိုသောင်းတင်မှာမူ သူတစ်ပါးတို့က တောင်းပန်ကြလေလေ မိမိ၏ ထင်မြင်ချက် မှန်ကန်ကြောင်းကို ပြလိုသောစိတ် ထက်သန်လာလေလေဖြစ်ပြီးလျှင် ခေါင်းမာလျက်ရှိနေလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အခြားဧည့်သည်များသည် ကိုသောင်းတင်အား မစမ်းသပ်ရန် တောင်းပန်ကြစေကာမူ စိတ်ထဲ၌ကား ထိုသို့စမ်းသပ်ခြင်းကို ကြည့်လိုသောစိတ် စင်စစ်ရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် တောင်းပန်၍မရသောအခါတွင် သူ့ထိုက်နှင့်သူ့ကံရှိပစေ၊ ငါတို့ကြည့်ရလျှင် ပြီးစေသောသဘောမျိုးနှင့် ခပ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိနေကြလေ၏။ ကိုသိန်းတန် တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ပစ္စည်းရှင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ထပ်ကာတလဲလဲ တောင်းပန်လျက်ရှိနေလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ အိမ်ရှင် ကိုဘစ်က-

စံ ။ ။“ကျွန်တော်တို့ ဝတ္တရားတော့ ကုန်ပြီလေ ကိုသိန်းတန်ရဲ့။ ဒီအထဲကမှ သူက စမ်းချင်သေးတယ်ဆိုလျှင် အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လို့ရှိလျှင် ခင်ဗျားအတွက် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့အားလုံး သက်သေရှိနေပြီကော။ ဒီလောက်တောင် သူက စမ်းချင်မှ စမ်းပါစေတော့ဗျာ”

ညွန့် ။ ။“ရှင်ကလည်း မဟုတ်တာပဲရှင်။ မတော်တဆ...”

စံ ။ ။“ငါတို့ပြောလို့မှ သူမရဘဲ။ ဘယ်နှယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ညွန့် ။ ။“သူတို့စမ်းချင်လျှင်တခြားမှာစမ်းပစေရှင်။ ဒီအိမ်မှာတော့မတော်ဘူး”

စံ ။ ။(သိလိုသောစိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သဖြင့် တာဝန်ကို မကြောက်ဘဲ) “ဒီအိမ်မှာ စမ်းပစေ။ တကယ်ဆိုတော့ သက်သေတွေ အများကြီးကပဲ”

တင် ။ ။“ဘာမှလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ စိတ်သာချပါ။ ကျွန်တော့်လိုအကောင်မျိုး သေနိုင်ပါမလားဗျာ” ဟု ပြောလျက် ပြည့်ဖြိုးသော ရင်ဘတ်ကြီးကို ကော့ကာ လက်မောင်းများကို ဆန့်တန်း၍ ပြလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ထိုကိစ္စကို ထိုအိမ်၌ပင် ပြီးပြတ်စေခြင်းငှာ ထိုည ထိုအိမ်၌ပင် စမ်းသပ်ကြရန် သဘောတူညီကြသည်။ အိမ်ရှင်မက ထိတ်လန့်သည် မှန်သော်လည်း

သိလိုသောသဘောသည် လူတိုင်း၌ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ညည်းညည်းတွားတွားနှင့် သဘောတူရလေ၏။

၎င်းနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဧည့်ခန်း၌ထိုင်၍ ပိုကာ ကစားလျက်ရှိကြရာ ကိုသိန်းတန်သည် ငွေတစ်ဆယ်မျှရုံးပြီဖြစ်သောကြောင့် တော်လောက်ပြီဟု အကြံပေးချက်အရ အားလုံးသဘောတူရပ်စဲပြီးလျှင် အိပ်ရန်ပြင်ကြလေ၏။

အိမ်ရှင်မနှင့်သမီးများသည် ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်ငါးဦးအတွက် ဧည့်ခန်း၌ပင် သင်ဖြူးခေါင်းအုံးများမှစ၍ အိပ်ရာခင်းကျင်း ပြင်ဆင်ပေးလေ၏။ အိပ်ရာသို့ဝင်ကြမည် ပြုသောအခါတွင် ကိုသောင်းတင်က ယခင်ကကျောက်ကို မိမိ၏ လက်ဝါး၌ထည့်၍ လက်သီးဆုပ်ပြီးမှ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် စည်းပေးရန်ပြောသည်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အခြားဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ထိုအတိုင်းပင် ပြုလုပ်၍ပေးကြလေ၏။

ထို့နောက် အသီးသီးအိပ်ရာသို့ဝင်ကြလေရာ ကိုသောင်းတင်သည် ကျွန်တော်နှင့် ကိုသိန်းတန်တို့နှစ်ယောက်၏အလယ်မှ အိပ်လေ၏။ အိမ်ရှင်သည် ဧည့်ခန်း၌ထွန်းထားသော မီးအိမ်ကို လုံးလုံးမငြိမ်းဘဲ အနည်းမျှမှိန်ထားပြီးနောက် ၎င်း၏ အိပ်ခန်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။ ကိုသိန်းတန်သည် မိမိကိုယ်တိုင် အိပ်ရာ၌မလှဲသေးမီ ကိုသောင်းတင်အား ၎င်း၏ အကြံကိုလျှော့၍ လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေခွင့်ပြုရန် နောက်ဆုံးအကြိမ် တောင်းပန်လေရာ ကိုသောင်းတင်က မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲ ရယ်မောကာသာလျှင်နေသည်နှင့် လက်လျှော့ပြီးလျှင် အိပ်ရာ၌လှဲလေ၏။

ကိုသောင်းတင်မှာ အိပ်ကောင်းစားကောင်းဖြစ်သည်နှင့် ကျန်းမာဝဖြိုးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပေရာ ထိုည၌လည်း ၎င်း၏ စိတ်ထဲ၌ အနည်းငယ်မျှ အနောက် အယုတ် အထိတ်အလန့်ရှိဟန်လက္ခဏာ မရှိသောကြောင့် အိပ်ရာသို့ဝင်ပြီးသည်နောက် ငါးမိနစ်အတွင်း၌ပင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်၍ ဟောက်သံများ ကြားကြရလေ၏။ ကျွန်တော်နှင့်တကွ အခြားဧည့်သည်သုံးယောက်တို့မှာမူ ကာယကံရှင် ကိုယ်တိုင်ကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲ၌ ထိတ်လန့်ခြင်းမကင်းအောင် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ ရုတ်တရက်အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကိုသောင်းတင်၏ ဟောက်သံများကို အံ့သြစွာနှင့် ကြားလျက်ရှိနေကြ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ အံ့သြခြင်းမှာ ကိုသောင်းတင်၏ ရုတ်တရက် အိပ်ပျော်နိုင်သောအဖြစ်ပင်ဖြစ်လေသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်တို့သည် ကိုသောင်းတင်၏ ရဲရင့်ခိုင်ခံ့သောစိတ်ကို ချီးမွမ်းမိကြ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြသောအခါ၌ ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးပြီးပြီဖြစ်ရာ ကျွန်တော်သည် နာရီကြားမှ တစ်ချက်ထိုးသံ၊ နှစ်ချက်ထိုးသံ၊ နှစ်ချက်ခွဲသံတိုင်အောင် ကြားရပြီးနောက် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်မှာ မည်မျှလောက်ကြာအောင် အိပ်လိုက်ရသည်မသိ။ အိမ်ရှင် ကိုဘစ်က လှုပ်၍နိုးသောကြောင့် ကယောင်ကတမ်းနှင့် ထိုင်ပြီးလျှင် မျက်လုံးများကို ပွတ်၍ ကြည့်နေစဉ်-

“သေရှာပြီဗျ၊ သေရှာပြီ”
“ဘယ်သူသေတာလဲဗျာ။ ခင်ပျားကလည်း အလန့်တကြား”

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ အနီးတွင် ယှဉ်လျက်အိပ်နေသော ကိုသောင်းတင်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုသောင်းတင်မှာ ပက်လက်လှန့်ကာ အိပ်ပျော်နေသလို ငြိမ်လျက်ရှိ၏။ ၎င်းနောက် ကျွန်တော်သည် ၎င်း၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းသပ်ကြည့်ရာတွင် ၎င်း၏ နှလုံးသည် မလှုပ်မရှားငြိမ်သက်စွာ ရှိနေသည်ဖြစ်သောကြောင့် ကိုဘစ်ပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်ချေပြီဟု ထိတ်လန့်စွာနှင့် ခုန်၍ ထလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ၌ကား အားလုံးသောဧည့်သည်များနှင့်တကွ အိမ်သားများသည် နိုးကြားလျက်ရှိပြီဖြစ်ရာ အိမ်ရှင် ကိုဘစ်က ဧည့်သည်များအား ပြောပြသည်မှာ-
စံ။ ။“ကျွန်တော်မှာ တစ်ညလုံးအိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ကိုသောင်းတင် ဟောက်သံကြီးကို နားထဲမှာကြားပြီး ဟိုဘက်စောင်း ဒီဘက်စောင်းလုပ်နေ။ အပြင်ထွက်လာတော့ ခင်ဗျားတို့အားလုံး အိပ်ပျော်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ကိုသောင်းတင်ကိုတော့ ပက်လက်ကြီးပဲ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်က ပက်လက်အိပ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် မဟောက်ပါလိမ့်မလဲလို့ ဝမ်းဗိုက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အသက်မရှူဘူး ငြိမ်လို့ပျံ့။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်က ရင်ဘတ်ကို စမ်းကြည့်တယ်။ ဒီတော့လည်း ငြိမ်လို့ပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျုပ်နှိုးရတယ်။ တစ်ခါတော့ ခက်ကုန်ပြီဗျို့။ ကျုပ်တို့တော့ ဒုက္ခပဲ”

ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့အားလုံးမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် စကားမပြောနိုင်ဘဲရှိကြလေရာ မသိန်းညွန့်က လင်ယောက်ျားအား ပြစ်တင်ပြောဆိုသောအခါမှ ကျွန်တော်တို့မှာ လျှာများ လှုပ်ရှားနိုင်သောအဖြစ်သို့ ရောက်ကြလေ၏။ ကိုသိန်းတန်မှာမူ ဦးခေါင်းကိုယမ်းကာ ကိုသောင်းတင်၏ အလောင်းကို ကြည့်လျက်ရှိလေ၏။

စံ။ ။“ကိုင်း ကျုပ်တို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမလဲ”
ကျွန်တော်။ ။“ဆရာဝန် ခေါ်ပြမှာပေါ့”
စံ။ ။“ခေါ်ပြတော့ ဟုတ်ပြီ။ သူ့လက်က ကျောက်ကို ဘယ်လိုများ လုပ်ကြမလဲ။ ဖြုတ်ယူထားမလား။ ဒီအတိုင်းပဲ ထားကြမလား”
ကျွန်တော်။ ။“ဖြုတ်ယူထားလျှင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ သူက အသောက်သမားဆိုတော့ ဆရာဝန် စစ်ဆေးကြည့်လျှင် နှလုံးရောဂါလို့ဆိုမှာပဲ။ ဒီအတိုင်းထားလျှင် ကျွက်ကျက် ဆူသွားကုန်လိမ့်မယ်။ မဟုတ်ဘူးလားဗျ ကိုသိန်းတန်”
တန်။ ။“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်အပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး သင်္ကာမကင်းဖြစ်ဖို့ ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ကား ဒီကျောက်ဟာ ဘာမှမဟုတ်၊ စင်စစ် ချက်ကျောက်တစ်လုံးမျှသာဖြစ်ကြောင်းကို ကျုပ်တို့အချင်းချင်း အတိအလင်းသိစေခြင်းငှာ တစ်ယောက်ယောက်က ဒီကျောက်ကို ဓာတုဗေဒဆရာကြီး တစ်ယောက်ယောက်ထံ သွားပြီးပြစေလိုပါတယ်”
စံ။ ။“မဆိုင်တာဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့က ဘာမသင်္ကာစရာ အကြောင်းရှိသလဲဗျာ”
တန်။ ။“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုတဲ့စကား ရှိပါတယ်။ ဒီလိုမှ ခင်ဗျားတို့ မလုပ်လျှင် ကျောက်ကိုဖြုတ်ယူကြဖို့ ကျုပ် သဘောမတူနိုင်ဘူးဗျ”
စံ။ ။“ကိုင်း ဒါဖြင့်ရှိစေဗျာ။ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်း သွားပြဖို့ ကျုပ်တို့ တာဝန်ခံပါမယ်”

ဟု ပြောပြီးနောက် အလောင်း၏ လက်မှ လက်ကိုင်ပဝါကို ဖြေလေ၏။ ကိုဘစ်သည် လက်ချောင်းများကိုဖြေပြီးနောက် ကျောက်ကို အလောင်း၏ လက်သီးဆုပ်မှ နုတ်ယူလေရာ ကျောက်မှာ လက်ဝါးမှ လက်ဆီများအတွက်ကြောင့် အငွေ့သန်းလျက်ရှိသော်လည်း ပွတ်လိုက်သောအခါ၌မူ ရှေးနည်းအတိုင်း အရောင်တဖျပ်ဖျပ် ထွက်လာလေ၏။ ၎င်းနောက် ကိုဘစ်သည် ကျောက်ကို ကိုသိန်းတန်သို့ ပေးအပ်၍ ဆရာဝန်ထံ လူစေလွှတ်လေ၏။

တစ်နာရီခန့်ကြာသောအခါတွင် ဆရာဝန်ရောက်လာ၍ စစ်ဆေးမေးမြန်းလေ၏။ အိမ်ရှင်သည် ဆရာဝန်၏ မေးခွန်းများကို ဖြေဆိုရာတွင် ကိုသောင်းတင်မှာ အိပ်ရာဝင်သောအခါတွင် ကောင်းစွာ ကျန်းမာလျက်ရှိကြောင်းနှင့် ပြောပြ၏။

“သောက်တတ်သလား”
“သောက်တတ်ပါတယ်”
“သူလို ငါလို သောက်တာမျိုးလား။ အားကြီးသောက်တတ်လား”
“တော်တော်များများ သောက်တတ်ပါတယ်”

“ဒီလူမျိုးဟာ တယ်ခက်တယ်။ တချို့ သစ်သီးများလိုပဲ။ တစ်ချို့သစ်သီးများဟာ အပြင်ကကြည့်လိုက်တော့ ဝင်းလို့ ထိန်လို့။ အထဲမှာ ခွဲကြည့်လိုက်တော့ ပုပ်နေတာ တွေရတယ်။ ဒီလူဟာလည်း ဒီလိုပဲရှိဟန်တူတယ်။ သို့သော် သေချာအောင် ရင်ခွဲရုံ တင်ကြည့်ရလိမ့်မယ်”

၎င်းနောက် ဆရာဝန်သွား၍ ကိုသောင်းတင်၏ ဆွေမျိုးများ ရောက်လာကြလေရာ ဆရာဝန်၏ အမိန့်အတိုင်း အလောင်းကို ရင်ခွဲရုံသို့ ပို့လိုက်ကြလေ၏။ ကိုသောင်းတင်မှာ လူပျိုကြီးဖြစ်၍ လာရောက်သောဆွေမျိုးများမှာ အစ်ကိုများနှင့် အစ်မများသာ ဖြစ်လေသည်။

အလောင်းကို ဆေးရုံကြီးမှ မော်တော်ကားနှင့် တင်ပို့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်များသည် စိတ်နှလုံးမသာမယာနှင့် ထိုအိမ်မှ ခွဲခွာကြလေရာ သွားခါနီး၌ ကိုသိန်းတန်သည် ယခင်က ကျောက်ကို ဓာတုဗေဒဆရာတစ်ယောက်အား ပြသရန် ကျွန်တော်အား သားရေအိတ်ငယ်နှင့်တကွ ပေးအပ်လိုက်လေ၏။ ဓာတ်ခွဲသောအခါလည်း ကိုသိန်းတန်ပေးရန် တာဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်သည် နေအိမ်၌ ခေတ္တဝင်၍ ရေချိုးပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဓာတုဗေဒဆရာကြီးတစ်ယောက်ထံ သွားရောက်၍ မည်သည့်ကျောက်မျိုးဖြစ်ကြောင်းကို ဓာတ်ခွဲနည်းဖြင့် စမ်းသပ်ကြရန် အပ်နှံပြီးနောက် ကျသင့်သောအဖိုးအခကိုလည်း ပေးပါမည်ဟု တာဝန်ခံ၍ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဓာတ်ခွဲဆရာကြီး ချိန်းဆိုသောနေ့၌ ကျွန်တော်သည် ၎င်းထံသွားရောက် စုံစမ်းမေးမြန်းရာ ဆရာဝန်ကြီးက ထိုကျောက်မှာ သာမညကျောက်တစ်ခုမျှဖြစ်၍ အဖိုး အနည်းငယ်မျှ မထိုက်တန်ကြောင်း၊ ထိုကျောက်မှာ ထူးဆန်းသော ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် သွေးထားခြင်းမှတစ်ပါး ထူးခြားသော အချက်တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိကြောင်းကို

ပြောပြသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၎င်းတောင်းဆိုသည့် ငွေတစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ကို ပေးပြီးနောက် ကျောက်ကိုယူ၍ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ရင်ခွဲရုံမှ ဆရာဝန်၏ မှတ်ချက်မှာ သေလွန်သူ ကိုသောင်းတင်သည် နှလုံးရောဂါရှိသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းရောဂါမျိုးမှာ သာမညအားဖြင့် ကြည့်သောအခါတွင် မထင်ရှားသဖြင့် စွဲကပ်သူတို့မှာ လူကောင်းပကတိကဲ့သို့ ရှိနေတတ်သော်လည်း အခိုက်အတန့်မသင့်ခဲ့လျှင် ရုတ်တရက် သေဆုံးတတ်ကြောင်း၊ ကိုသောင်းတင်၏ သေဆုံးပုံမှာ သာမညအားဖြင့် ကြည့်ခဲ့သော် ထူးဆန်းမည် ရှိသော်လည်း ထိုရောဂါမျိုး၏ ရာဇဝင်၌ ဤသို့သော သေဆုံးခြင်းမျိုးသည် အထူးအဆန်း မဟုတ်ကြောင်းများနှင့် ပါရှိလေသည်။

၎င်းနောက် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာခဲ့သော အတောအတွင်း၌ ကျွန်တော်သည် ကိုသောင်းတင် သေဆုံးပုံအကြောင်းကို စဉ်းစားမိသည်အခါတိုင်း ကိုသောင်းတင်သည် တိဘက်ပြည်မှ ရဟန်းတော်များ၏ ကျိန်စာသင့်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆရာဝန်များက မှတ်ချက်အတိုင်း နှလုံးရောဂါကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျိန်စာသည် အခံရှိပြီးဖြစ်သော နှလုံးရောဂါကို အားပေးမိသကဲ့သို့ ရှိလေသလောဟု မတွေးတောနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေ၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်တော်၏ သဘော၌ နောက်ဆုံးတွေးထင်ချက်သည် အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်သည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့သည်က များခဲ့ချေ၏။

ကျွန်တော်၏ စိတ်၌ ကိုသောင်းတင်၏ သေဆုံးရပုံအကြောင်းသည် နှစ်ကာလရှည်လျားသဖြင့် မေ့တာသဘောအလျောက် မေ့တော့မည်ကဲ့သို့ ရှိနေစဉ် ၎င်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မမေ့နိုင်လောက်သော အခြင်းအရာတစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ပြန်လေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ကုန်သည်လမ်း၌ရှိသော ဘားမားဟောက်စ်ခေါ် မြန်မာပြည်ဖြစ် ကုန်ပစ္စည်းအသစ်များနှင့် အဟောင်းများ ရောင်းချသည့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ရောက်သွား၍ ထုံးစံအတိုင်း ပစ္စည်းဟောင်းများကို ကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် ဆိုင်ရှင်သည် ပစ္စည်းဟောင်းကြိုက်တတ်သော ကျွန်တော်၏ သဘောကို သိသည်နှင့် “နေဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကြိုက်တတ်တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ကျွန်တော် ပြဦးမယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် ချောင်ထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏။

ထိုသူ ထွက်လာသောအခါတွင် ဆင်းတုတော်တင်ရန်အတွက် ပလ္လင်တစ်ခုကို လက်တွင်ကိုင်လျက် ပါလာလေ၏။ ၎င်းပလ္လင်မှာ အမြင့်ခြောက်လက်မခန့်မျှရှိ၍ မှန်စီရွှေချ ဖြစ်လေရာ အိမ်ခေါင်းရင်းရှိ ကျောင်းဆောင်တွင် ဆင်းတုတော်တင်၍ ကိုးကွယ်ရန်အတွက် သင့်လျော်သော ပလ္လင်ကလေးဖြစ်ပေ၏။ ကျွန်တော်သည် အသစ်ဆောက်ပြီးကာစဖြစ်သော အိမ်၌ ကျောင်းဆောင်ထည့်ထားသည်ဖြစ်၍ ထိုကျောင်းဆောင်တွင် ဤပလ္လင်နှင့် ဆင်းတုတော်တင် ကိုးကွယ်ရသော် ကောင်းမည်ဟု အကြံရသည်နှင့် ပလ္လင်ကို ဈေးမဆစ်မီ သေချာစွာကြည့်ရှုလေ၏။ ၎င်းပလ္လင်ကလေးမှာ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည်အတိုင်း မှန်စီရွှေချဖြစ်၍ မှန်များမှာ စိန်တု ပတ္တမြားတု နီလာတု ဖြစ်သောကြောင့် အစိမ်း၊ အဖြူ၊ အနီ၊ အပြာ စသည်ဖြင့် အရောင်လေးမျိုး ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ယင်းသို့ရှိရာ တစ်ခုသောနေရာ၌မူ ကွက်လပ်တစ်ခု ရှိနေသည်ဖြစ်၍

ထိုနေရာ၌ ကျောက်ပြုတ်၍ကျနေကြောင်း ထင်ရှားပေ၏။ ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို ဆိုင်ရှင်အားပြောပြ၍ ကျွတ်ကျသောကျောက်သည် မည်သည့်အရောင်မျိုးဖြစ်ရမည်ကို သိစေခြင်းငှာ ကျန်ရစ်သောကျောက်များကို ကြည့်ရှုတွက်ချက်ကြလေရာ ကွက်လပ်ဖြစ်သော နေရာမှ ကျွတ်ကျသောကျောက်မှာ အနီရောင်ဖြစ်ရမည့်အကြောင်းကို သိရှိကြလေ၏။ ထိုအခါ ဆိုင်ရှင်က "ဒီကျောက်မျိုး အဖိုးမတန်ပါဘူးဗျာ။ တစ်မတ်သုံးပဲ ပေးယယ်လျှင် ရပါသည်" ဟု ပြောလိုက်၏။ ထိုသို့ပြောသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်သည် ကိုသောင်းတင် သေဆုံးစဉ်အခါက ကျောက်အကြောင်းကို သတိရ၍ ထိုကျောက်ကိုလည်း စားပွဲအံ့ဆွဲ၌ ပစ်ထည့်လိုက်ဖူးကြောင်းကိုလည်း စိတ်ထဲ၌ ပေါ်လာလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်သည် ၎င်းပလ္လင်ကလေးကို အဖိုးချိုသာစွာနှင့်ဝယ်၍ အိမ်သို့ ဆောင်ယူခဲ့ပြီးလျှင် စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကြည့်ရာ ယခင်ကကျောက်မှာ မြူမှုန်များ ဖုံးအုပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် ပလ္လင်ကလေးကို စားပွဲပေါ်တွင်တင်၍ ကွက်လပ်ဖြစ်သောနေရာ၌ ထိုကျောက်ကို ထည့်သွင်းကြည့်ရှုရာ အံ့ကျလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုကျောက်သည် ၎င်းကွက်လပ်၌ အံ့ကျအောင် ဝင်သွားသည်သာမက ကွက်လပ်ကို သေချာစွာ မှန်ဘီလူးနှင့် သေချာစွာ ကြည့်ရှုသောအခါတွင်လည်း ၎င်း၌ရှိသော အဖုအချိုင့်ကလေးများသည် ကျောက်တွင်ရှိသော အဖုအချိုင့်ကလေးများနှင့် မြူမှုန်ခန့်မျှ မကွဲဘဲ လုံးလုံးကြီးကိုက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့မြင်လေရကား များစွာအံ့သြခြင်းဖြစ်မိ၏။ ထိုကျောက်သည် ၎င်းကွက်လပ်၌ အံ့ကျအောင်ရှိခြင်းမှာ ကံအားလျော်စွာဖြစ်စေကာမူ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော အဖုအချိုင့်ကလေးများပါ အလုံးစုံကိုက်လျက်ရှိခြင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ မဟုတ်နိုင်ချေ။ ထိုကျောက်သည် ထိုပလ္လင်မှ ကျွတ်၍ကျဖူးသော ကျောက်ဖြစ်ရမည်ဟူ၍ ကျွန်တော်ဆုံးဖြတ်မိ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ခဲ့ပါလျှင် ကိုသိန်းတန်သည် ကျွန်တော်တို့အား လိမ်ညာလှည့်ဖြား၍ ပြောချင်းဖြစ်လေသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် ၎င်းကိုယ်တိုင် လှည့်ဖြားခြင်းခံခဲ့ရသလောဟု စဉ်းစားမိ၏။ သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော်သည် ဤကိစ္စကို သဲကွဲအောင် စုံစမ်းအံ့ဟု အကြံဖြစ်ပေါ်၍ အလုပ်တိုက်မှ ကိုသိန်းတန်ထံ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီးလျှင် အိမ်သို့လာရန် ချိန်းဆိုလိုက်၏။

ထိုနေ့ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် ကိုသိန်းတန်လာမည်ကို အိမ်မှ စောင့်ဆိုင်းလျက်ရှိစဉ် ပလ္လင်ကလေးကို အလွယ်တကူ ထိုသူ မြင်စိမ့်သောငှာ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလေ၏။

ကိုသိန်းတန်သည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာ၍ ပလ္လင်ကလေးကို မြင်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရုတ်တရက်တန်ခနဲ ရပ်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းအနီး၌ပင် ချထားသော ချက်ကျောက်ကို မြင်ပြန်၍ ကိုသိန်းတန်သည် မသိမသာကလေးမျှသာ ပြုံးခြင်းဖြင့်ပြုံးလျက် ကျွန်တော်၏ ဘက်သို့လှည့်၍ "ဘားမားဟောက်စ်က ကိုခင်မောင်နှင့် ခင်ဗျား သိသကဲ့" ဟု ပြောကာ ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်လျက် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်ကြီးသောမျက်နှာနှင့် "ဤအကြောင်းကို ခင်ဗျား တစ်ဆိတ်လောက် ရှင်းပြရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

တန် ။ ။"ဘာအကြောင်းလဲမိတ်ဆွေ။ သောင်းတင် သေတဲ့အကြောင်းလား။ ဒီဟာက အစကတည်းက အရှင်းကြီးကပဲ။ ဒီအကောင်ကို ကျုပ် သတ်လိုက်တာပဲ"

ကျွန်တော် ။ (ငေါက်လျက်) “ခင်ဗျားသတ်တယ်ဟုတ်လား။ တော်ပါပေ...”

တန် ။ ။ “တိုးတိုး ဆရာ တိုးတိုး။ ဒီလောက် မကျယ်ပါနင့်။ ဒီအကောင် ကျုပ်သတ်ချင်နေတာ ကြာလှပြီ။ ဒီအကောင်မျိုးဟာ လူပြည်မှာ ကြာကြာထားလို့ ကောင်းတဲ့ အကောင်မျိုး မဟုတ်ဘူးပျ။ အင်မတန်ယုတ်မာတဲ့ လူစားမျိုးပျ။ ဒီအကောင်က ကျွန်တော့်နှမကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်။ ကျွန်တော့်မယားကိုလည်း ကြာခိုဖို့ ကြံစည်သေးတယ်။ ကောင်းနိုင်သေးရဲ့လားဗျာ။ သို့သော် သူယုတ်မာပုံတွေ ကျုပ် မပြောလိုက်တော့ပါဘူးဗျာ။ ခင်ဗျား သိလိုတဲ့အချက်ကိုသာ မေးပါတော့”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဒီလူမကောင်းဘူးဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့လည်း ရိပ်မိတန်သလောက် ရိပ်မိပါတယ်။ သို့သော်လည်း ခင်ဗျားအမှုက လူသတ်မှုကြီးဆရာရဲ့”

တန် ။ ။ “လူသတ်မှုဖြင့် ဘာဖြစ်သလဲ ”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဥပဒေအတိုင်းဆိုလျှင်...”

တန် ။ ။ “ဥပဒေ၊ ဘာဥပဒေလဲ။ သူ့ကို ကျုပ်က တရားစွဲလျှင် ဥပဒေက ဘာလုပ်နိုင်သလဲ။ ဥပဒေက မတတ်နိုင်လေတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဥပဒေလုပ်ပြီး စီရင်လိုက်တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်သလဲ”

ကျွန်တော် ။ ။ “ကျုပ်ကတော့ ဘာမှမပြောချင်ပါဘူး။ တရားနည်းလမ်းအတိုင်း ထိမ်ချန်မှု မဖြစ်အောင်ဟာ ဂါတ်ကို တိုင်ချက်ပေးဖို့ ရှိတာပါပဲ”

တန် ။ ။ (ဦးခေါင်းကိုယမ်းလျက်) “ကျုပ်သာ ခင်ဗျားဖြစ်ခဲ့လျှင် မတိုင်ဘူးဗျာ။ ဒီကျောက်ကို သူ ကိုင်ပြီးအိပ်ပါမယ်ဆိုတာ ကျုပ်က မတားဆီးဘူးလား။ ခင်ဗျားတို့ကပါ အားလုံးဝိုင်းပြီး သဘောတူကြလို့ သူ သေသွားရတယ် မဟုတ်လား။ ဆရာဝန်ကိုခေါ်ပြီး ပြမယ်လုပ်တော့ကော။ ကျောက်ကို ဖြုတ်ယူထားနှင့်ဖို့ ကျုပ်က အကြံပေးသလား။ ကျောက်ကို ဓာတုဗေဒဆရာကြီးတစ်ယောက်ထံ ပြကြည့်လို့ ကျုပ်ကပဲ အကြံပေးတယ် မဟုတ်ဘူးလား။ ကျောက်ကိုယူပြီး ဆရာကြီးထံ ခင်ဗျားပဲ သွားပြတယ်မဟုတ်လား။ ရင်ခွဲရုံက ဆရာဝန်ကြီးက ဘယ်လိုမှတ်ချက်ရေးခဲ့သလဲ။ ခင်ဗျား မသိဘူးလား။ ဒီတော့က ခင်ဗျား တိုင်ချက်ပေးလျှင် ဂါတ်က ဘယ်နှယ်ထင်မလဲ။ ခင်ဗျားဟာ လူရူးတစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်လျှင် ထင်မယ်။ ဒီလိုမထင်လျှင် ခင်ဗျားတို့လည်း အားပေးကူညီမယ်လို့ ထင်မယ်။ ဘယ်လိုပဲထင်ထင် ခင်ဗျားတို့တော့ ဧကန်အပြစ်မကင်းဘူး။ ဒီတော့ အလျင်စလို မလုပ်လေနှင့်။ စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်ပါဆရာကြီး”

ကျွန်တော် ။ ။ “ခင်ဗျား ဘယ်ပုံသတ်သလဲ”

တန် ။ ။ “အဆိပ်ပေါ့ဗျာ၊ ရှေးနည်းအတိုင်းဖော်တဲ့ အဆိပ်ပေါ့။ သို့သော် ဒီနည်း ကွယ်နေတာကြာလှပြီ။ ကျုပ်တို့အဘိုးက ဆေးဆရာကြီးပျ။ သူပုရပိုက်ထဲမှာတွေ့တဲ့နည်းပဲ။ ဒီအဆိပ်က လျှာနဲ့ ထိမှ မဟုတ်ဘူး။ လက်နှင့် ကြာကြာထိလျှင် သေတော့တာပဲ။ ဒါလောက်ကောင်းတဲ့အဆိပ်ပဲ”

ကျွန်တော် ။ ။ “ဓာတုဗေဒဆရာကြီး...”

တန် ။ ။ “သူ ဘာတွေမလဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျောက်အိပ်လိုက်တော့ ကျုပ်က သုတ်ပြီးနှင့်ပြီ။ ကိုင်း... ကျုပ် ပြန်ဦးမယ်”

ကျွန်တော်က တားဆီးခြင်းမပြုသဖြင့် ကိုသိန်းတန်သည် အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေရာ ကျွန်တော်မှာ ကုလားထိုင်၌ ငေးမှိုင့်ကာ စဉ်းစားနေပြီးနောက် စိတ်ပေါက်၍လာသည်နှင့်

ထိုကျောက်ကို စားပွဲပေါ်မှ ကောက်ယူပြီးလျှင် ကျောက်လမ်းပေါ်သို့ ပစ်ခွဲလိုက်လေ၏။
ကိုသိန်းတန်သည် မိမိ၏ ရှေ့၌ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကျကွဲသော ကျောက်ကိုမြင်သည်နှင့်
အိမ်ပေါ်သို့မော့ကြည့်၍ ပြုံးရယ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

ကျွန်တော့်မှာမူ ယနေ့ထက်တိုင် မည်ကဲ့သို့ပြုလုပ်ရမည်ဟု မဝေခွဲနိုင်အောင်
ရှိနေခဲ့လေသတည်း။

(သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လ၊ ၁၉၃၅)

ရွှေဥဒေါင်းဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် - အဋ္ဌမတွဲ (ပြီးပါပြီ)